

TOM CLANCY

FURTUNA ROȘIE

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLANCY, TOM

Furtuna Roșie / Tom Clancy; trad.: Bogdan Nicolae Marchidanu;
consultant de specialitate: Dan Munteanu -
București: RAO International Publishing Company, 2006
ISBN 973-576-718-X

I. Marchidanu, Bogdan Nicolae (trad.)

II. Munteanu, Dan

821.111(73)-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

TOM CLANCY
Red Storm Rising
© 1986 by Jack Ryan Enterprises Ltd. and Larry Bond.
All rights reserved.

Traducere din limba engleză
BOGDAN NICOLAE MARCHIDANU

Consultant de specialitate
DAN MUNTEANU

© RAO International Publishing Company, 2005
pentru versiunea în limba română

Tipar executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

februarie 2006

ISBN 973-576-718-X

CUPRINS

Fitilul lent	11
Individul bizar	21
Corelare de forțe	48
<i>Maskirovka I</i>	63
Marinari și spioni	73
Observatorii	87
Observații preliminare	97
Alte observații	113
O ultimă privire	118
Amintiri, amintiri	127
Ordin de bătaie	140
Aranjamente funerare	150
Străinii sosesc și pleacă	157
Gaz	176
Gambitul Bastionului	191
Ultimele mutări/Primele mutări	214
Frisbee pentru Dreamland	222
Glorie polară	235
Sfârșit de drum/Început de drum	263
Dansul vampirilor	288
Ciocanul nordic	324
Riposte	355
Întoarceri	374
Violul	395
Plimbări chinuitoare	425
Impresii	441
Victime	470

Breșe	489
Remedii	516
Abordări	536
Demoni	551
Nume noi, chipuri noi	569
Contact	594
Empatie	622
Obiectiv: Ținta	632
Lupte la 31 Vest!	662
Cursa invalizilor	688
Stealth on the Rocks	706
Țărnuț de la Stykkisholmur	727
Câmp de luptă	772
Ținte la alegere	812
Ștampilă pe conflict	842
O plimbare prin pădure	878

Mulțumiri

Ne este imposibil, mie și lui Larry, să le mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat la pregătirea acestei cărți. Dacă ar fi să încercăm așa ceva, am lăsa cu siguranță pe dinafară numele unor oameni a căror contribuție a fost mai mult decît importantă. Tuturor celor care au renunțat de bunăvoie la o parte din timpul lor, răspunzînd unui șir nesfîrșit de întrebări, apoi detaliindu-și pe larg răspunsurile – știm cine sînteți și ce ați făcut. Vă regăsiți cu toții în această carte. Datorăm însă mulțumiri speciale comandantului, ofițerilor și echipajului de pe FFG-26, care, timp de o săptămînă, au demonstrat unui individ mult prea legat de sol un pic din ceea ce înseamnă să fii marinar.

„Din vremuri imemorabile, scopul unei flote militare a fost acela de a influența și, uneori, de a decide bătăliile terestre. Așa s-a întâmplat cu grecii antici; cu romanii, care au creat o flotă pentru a înfrînge Cartagina; cu spaniolii, a căror Armada a încercat să cucerească Anglia, fără a reuși; mai aproape de noi, cu participanții la bătăliile din Atlantic și Pacific în timpul celor două conflagrații mondiale ale secolului trecut. Marea a oferit dintotdeauna omului un mijloc de transport ieftin și o cale ușoară de comunicare pe distanțe lungi. Tot ea a furnizat adăpost, pentru că a te găsi dincolo de orizont înseamnă a fi în afara razei vizuale și a te găsi efectiv în afara distanței de ochire. Marea a oferit mereu mobilitate, capacități ofensive și suport de-a lungul întregii istorii a Vestului, iar cei care au ratat testul de deținere a forței pe mare – mai ales Alexandru cel Mare, Napoleon și Hitler – au ratat și testul de longevitate la putere.“

Edward L. Beach,
Keepers of the Sea

Nota autorului

Am început acest roman cu ceva vreme în urmă. L-am cunoscut pe Larry Bond prin intermediul unui anunț din revista *Proceedings*, scoasă de U.S. Naval Institute, când i-am cumpărat jocul lui de război, intitulat *Harpoon*. Jocul s-a dovedit a fi extrem de util și mi-a servit drept sursă de inspirație pentru cartea mea, *Vînătoarea lui Octombrie Roșu*. Jocul m-a intrigat suficient de mult ca să particip în acea vară (din 1982) la o convenție a jucătorilor de jocuri de război, special ca să-l cunosc personal. Am sfîrșit prin a deveni prieteni apropiați.

În cursul anului 1983, în vreme ce *Vînătoarea lui Octombrie Roșu* se găsea în faza de pregătire a producției, eu și Larry am început să discutăm pe marginea unuia din proiectele lui: *Convoi-84*, un joc de strategie de război de mari dimensiuni sau, mai bine spus, un joc de tip „campanie militară” care, pe baza sistemului *Harpoon*, ar fi prezentat o nouă bătălie a Atlanticului de Nord. Mi-am zis că un asemenea joc este fascinant și am început amîndoi să discutăm despre proiectul de a clădi un roman în jurul acestei idei, mai ales că amîndoi am fost de acord că nimeni din afara Departamentului Apărării nu examinase vreodată în detaliu ce ar fi însemnat o asemenea campanie militară cu arme moderne. Cu cît discutam mai mult, cu atît mai bine se contura ideea. Curînd ne-am trezit cochetînd cu un model al romanului și cu încercarea de a găsi o cale de a limita scenariul la un obiectiv gestionabil – prin asta nerenunțînd la elemente esențiale din decor. (A reprezentat însă o problemă serioasă, fără

o soluție adecvată, în ciuda nenumăratelor discuții și a certurilor pe alocuri violente dintre noi!)

Cu toate că numele lui Larry nu apare pe copertă, această carte îi aparține lui în aceeași măsură ca și mie. Nu ne-am formalizat niciodată în ceea ce privește diviziunea muncii, însă eu și Larry am reușit să finalizăm un roman în calitate de coautori, în condițiile în care singurul contract dintre noi a fost o strângere de mână — și ne-am mai și distrat pe cinste în tot acest timp! Citi-torul va fi cel care va decide cât de bine am reușit împreună.

Tom Clancy

Fitilul lent

NIJNEVARTOVSK, R.S.F.S.R

Se deplasau cu agilitate, tăcuți, hotărâți, sub un cer înstelat, în aerul cristalin al nopții din vestul Siberiei. Erau musulmani, deși cu greu și-ar fi dat cineva seama de asta auzindu-i vorbind rusește, chiar dacă vorbele lor aveau acel accent cîntat tipic aze-rilor pe care membrii echipei de ingineri îl găseau în mod greșit ca fiind amuzant. Cei trei tocmai finalizaseră o sarcină dificilă de teren – deschiderea a sute de valve de încărcare. Liderul lor se numea Ibrahim Tolkaze, însă cel care conducea grupul era Rasul, un fost sergent în Ministerul Securității Interne extrem de solid, care deja ucisese șase oameni în acea seară – trei cu un pistol ascuns sub haină, și trei cu mâinile goale. Nimeni nu îi auzise. O rafină-rie este un loc extrem de zgomotos. Cadavrele fuseseră ascunse vederii, iar pentru faza următoare a misiunii, cei trei urcaseră în mașina lui Tolkaze.

Corpul central de control era adăpostit într-o clădire modernă, cu trei etaje, amplasată în mijlocul complexului. Pe o distanță de cel puțin cinci kilometri în toate direcțiile se întindeau turnurile de cracare, depozitele de combustibil, instalațiile de cataliză și, mai ales, miile de kilometri de conducte de mare diametru care făceau din Nijnevartovsk una dintre cele mai mari rafinării din lume. Cerul era luminat la intervale neregulate de deseuri gazoase incandescente, iar aerul era încărcat de mirosul

greu al produselor de distilare din petrol: kerosen, benzină, motorină, tetraoxid de azot pentru rachetele intercontinentale, uleiuri lubrifiante de diverse grade și produse petrochimice complexe, identificabile numai prin prefixele lor alfanumerice.

Se apropiară de clădirea din cărămidă, lipsită de ferestre, în Jiguli-ul personal al lui Tolkaze. Inginerul parcă pe locul rezervat lui, apoi se îndreptă singur spre ușa de la intrare, în vreme ce camarazii lui se ghemuiau pe bancheta din spate a mașinii.

Ibrahim trecu de ușa din sticlă și îl salută pe paznic, care îi zîmbi și întinse mîna după permisul de acces al lui Tolkaze. Nevoia de securitate era cît se poate de reală în acel loc, dar, cum o astfel de nevoie data de mai bine de patruzeci de ani, nimeni nu o socotea mai mult decît o altă măsură birocratică tipică Uniunii Sovietice. Paznicul era băut. Băutura reprezenta singura companie posibilă într-un astfel de ținut aspru și rece. Avea privirea tulbure, iar zîmbetul de pe chip era deja prea rigid. Tolkaze se prefăcu că are probleme cu scoaterea permisului, așa că paznicul se aplecă să îl ajute. Nu se mai ridică la loc. Ultimul lucru pe care îl simți fu pistolul lui Tolkaze, un cerc rece la baza craniului. Muri fără a ști măcar de ce – sau cum. Ibrahim se duse în spatele biroului paznicului ca să ia arma pe care omul o afișa bucuros față de inginerii pe care îi proteja. Ridică leșul de jos și îl lăsă sprijinit de birou – un alt paznic adormit în post – apoi le făcu semn camarazilor săi. Rasul și Mohammed porniră în fugă spre clădire.

– A sosit clipa, fraților.

Tolkaze îi dădu pușca AK-47 și cartușiera aferentă prietenului său mai înalt.

Rasul ridică arma fără efort și îi verifică încărcătura și siguranța. Apoi își petrecu cartușiera peste umăr și fixă baioneta în vârful armei, după care scoase primele lui cuvinte din acea seară:

– Ne așteaptă paradisul.

Tolkaze luă o mină serioasă, își netezi părul, își îndreptă cravata și își prinse permisul de acces de halatul alb de laborator, după care își conduse tovarășii în sus pe cele șase rînduri de scări.

Procedura obișnuită spunea că, pentru a intra în camera principală de comandă, oricine trebuia recunoscut de un membru

al personalului de acolo. Așa se și întâmplă. Nicolai Barsov păru surprins să îl vadă pe Tolkaze prin fereștră de veghe a încăperii.

– În seara asta nu ești de serviciu, Isha.

– Una dintre valve a luat-o razna în după-amiaza aceasta și am uitat să verific starea reparației înainte de a ieși din tură. Știi tu care – valva auxiliară de alimentare cu kerosen numărul opt. Dacă mâine va fi tot defectă, va trebui să redirectionăm fluxul și știi și tu ce înseamnă asta.

Barsov mîrîi ceva a aprobare.

– Ai dreptate, Isha. Inginerul de vîrstă mijlocie avea impresia că lui Tolkaze îi plăcea diminutivul pe jumătate rusesc cu care era apelat. Se înșela amarnic. Dă-te înapoi să deschid blestemata asta de trapă.

Ușa masivă din oțel se roti înspre exterior. Barsov n-avusese cum să-i vadă pe Rasul și pe Mohammed. Abia dacă avu timp să-i zărească acum. Pieptul îi fu străpuns de trei gloanțe de Kalașnikov.

Camera principală de comandă era ocupată de un personal de supraveghere numărînd douăzeci de persoane. Semăna foarte mult cu camerele de control din centrele de trafic feroviar și din uzinele electrice. Pereții înalți erau acoperiți cu scheme de conducte petroliere, înzestrate cu sute de luminițe care indicau ce făcea fiecare valvă de control. Acela era doar afișajul principal. Anumite segmente ale sistemului erau detaliate pe planșe separate, controlate de computer, dar monitorizate permanent de jumătate din personalul de supraveghere. Nici unui angajat nu-i scăpă zgomotele produse de cele trei focuri de armă.

Însă nici unul dintre ei nu era înarmat.

Cu răbdare și meticulozitate, Rasul începu să-și croiască drum prin încăpere, folosindu-se de Kalașnikov cu pricepere. Cîte un glonț pentru fiecare membru al personalului. La început oamenii căutară să fugă – pînă ce își dădură seama că Rasul îi mîna ca pe vite spre un colț al încăperii, ucigînd în stînga și-n dreapta în timp ce se deplasa. Curajoși, doi bărbați se repeziră spre telefoanele de alertare a trupelor de securitate cantonate în incinta rafinăriei. Rasul îl împușcă pe unul chiar la postul lui de lucru. Celălalt bărbat însă reuși să se ascundă în spatele liniei

de console de comandă și țîșni spre ușă, unde îl aștepta Tolkaze. Acesta văzu că era vorba de Boris, favoritul Partidului, șeful colectivului local, omul care îl „apropiase” pe el, transformîndu-l în jucăria preferată a inginerilor ruși. Ibrahim își amintea de fiecare ocazie cînd acel porc fără de Dumnezeu îl luase peste picior pe el, străinul sălbatic adus acolo doar pentru amuzamentul stăpînilor ruși. Tolkaze își înălță pistolul.

– *Ishaa!* urlă omul, îngrozit și șocat.

Tolkaze îi trase un glonț drept în gură, sperînd ca Boris să nu moară înainte de a-i auzi disprețul din vocea cu care îi spuse:

– Necredinciosule.

Era mulțumit că Rasul nu-l ucisese și pe acest individ. Îi putea omori pe toți ceilalți.

Ceilalți tehnicieni urlau, aruncau cu cești, scaune, manuale tehnice. N-aveau scăpare. Nu puteau trece nicicum pe lîngă uci-gașul masiv din calea lor. Cîțiva ridicară mîinile în sus, într-un gest inutil de predare. Alții se apucară chiar să se roage cu voce tare – *dar nu lui Allah, fapt care i-ar fi putut salva*. Zgomotele se diminuară pe măsură ce Rasul se apropia de colțul fatidic. Omul zîmbi lichidînd ultimul oponent, știind că acel porc de necredincios avea să-i fie slugă în paradis. Își reîncarcă arma, apoi se înapoie în camera de comandă. Împunse fiecare cadavru cu vîrfurile baionetei și trase din nou cîteva focuri în cele patru trupuri care mai dădeau vagi semne de viață. Pe chip i se citea o expresie de satisfacție încruntată. Cel puțin douăzeci și cinci de porci atei muriseră. Douăzeci și cinci de cotropitori străini care nu aveau să se mai interpună între poporul lui și Dumnezeuul lor. Chiar că înfăptuise lucrarea lui Allah!

Cel de-al treilea om, Mohammed, se apucase deja de treabă în vreme ce Rasul ocupă poziție în capul scărilor. Lucrînd în spatele încăperii, Mohammed comută sistemul de control de pe modul automat pe manual de urgență, scurtcircuitînd toate sistemele automate de siguranță.

Metodic de felul său, Ibrahim plănuise și memorase fiecare detaliu al misiunii de-a lungul mai multor luni, însă pentru siguranță avea și o listă de verificare în buzunar. Desfăcu lista și

și-o așează aproape de mână, pe panoul principal de comandă. Tolkaze privi afișajele din jur pentru orientare, apoi se opri.

Din buzunarul de la spate scoase cel mai important obiect personal, jumătate din Coranul ce-i aparținuse bunicului său, și îl deschise la o pagină oarecare. Era un pasaj din Sura Prăzii. După ce bunicul lui fusese ucis în rebeliunea inutilă contra Moscovei, după ce tatăl lui se făcuse de rîs servind ca o slugă statul necredincios, Tolkaze fusese sedus de profesorii ruși să se alăture sistemului lor lipsit de orice Dumnezeu. Alții îl instruiseră ca inginer petrolist pentru a lucra la cea mai importantă rafinărie de stat din Azerbaidjan. Abia atunci fusese mîntuit de Dumnezeuul strămoșilor lui, prin intermediul cuvintelor sfinte ale unui unchi, un imam „neoficial“, care rămăsese credincios lui Allah și reușise să salveze acel fragment al Cărții Sfinte, care acompaniasse unul dintre războinicii lui Allah. Tolkaze se apucă să citească pasajul la care se deschisese cartea:

„Cînd cei ce tăgăduiesc urzesc vicleșuguri asupra ta ca să te înlănțuiască, ca să te omoare ori ca să te izgonească, ei viclenesc, însă și Dumnezeu viclenește! Dumnezeu este Cel mai bun viclenitor.“¹

Tolkaze zîmbi, convins că era Semnul final al unui plan executat de mîini mai presus de ale sale. Încrezător și senin porni să-și îndeplinească destinul.

Mai întîi benzina. Închise șaisprezece valve de control – cele mai apropiate se aflau la trei kilometri depărtare – și deschise alte zece, astfel încît peste optzeci de milioane de litri de benzină țîșniră în aer dintr-un șir de pompe de încărcare a cisternelor. Benzina nu se aprinse imediat. Cei trei nu lăsaseră în urmă nici un fel de dispozitive pirotehnice care să explodeze și să provoace primul dezastru dintr-un șir întreg de nenorociri. Tolkaze se gîndise că, dacă îndeplineau cu adevărat lucrarea lui Allah, atunci acesta avea să se ocupe singur de rezolvarea problemei.

¹ Coranul, traducere, prezentare, note și index de George Grigore, Editura Kriterion, București, 2000, p. 147. (n.red.)

Așa se și întâmplă. Un mic camion care se deplasa prin zona de încărcare luă prea repede o curbă, alunecă pe stratul de combustibil și se ciocni cu partea laterală de o magazie utilitară. O scînteie... și zona de încărcare se aprinse ca o torță imensă.

Tolkaze avea un plan special cu principalele comutatoare ale conductelor. Tastă cu repeziciune o comandă pe consola calculatorului, mulțumindu-i lui Allah că Rasul fusese suficient de înțelept să nu distrugă nimic important cu arma lui. Conducta principală a cîmpului petrolifer învecinat avea un diametru de doi metri și dispunea de multe legături către toate puțurile de extracție. Petrolul care curgea prin aceste conducte avea o masă și un moment proprii, generate de stațiile de pompare de pe teren. Comenziile lui Ibrahim deschiseră și închiseră vanele cu rapiditate. Conducta principală se rupse în mai multe locuri. Stațiile de pompare rămaseră activate. Petrolul eliberat năvăli ca un val peste cîmpul petrolifer, unde mai era nevoie de o singură scînteie pentru a genera un holocaust alimentat după aceea de vîntul puternic de iarnă. O altă ruptură majoră se produse la intersecția conductelor de petrol și gaz de peste fluviul Obi.

— Au venit verzii! strigă Rasul, cu o clipă înainte ca bocănitul greu al cizmelor trupelor de pază KGB să se audă pe scările de acces. O rafală de Kalașnikov ucise primii doi soldați. Restul trupei se opri la adăpostul unui cot al scării, în vreme ce sergentul care îi conducea se întrebă în ce naiba se vîrîseră acolo.

Sirenele automate de alarmă se treziseră deja la viață în jurul lui Ibrahim. Panoul principal de control indica patru incendii în dezvoltare, ale căror granițe erau trasate de orbitoare lumini roșii pîlpîitoare. Tolkaze se duse la computerul principal și rupse sigiliul de pe cutia cu codurile de control digital. Codurile de rezervă se găseau în seif la subsol, iar singurii oameni pe o rază de zece kilometri care știau combinația seifului se găseau în acea încăpere — morți. Mohammed era ocupat cu smulgerea tuturor telefoanelor din încăpere. Întreaga clădire fu zguduită de explozia unui rezervor de depozitare a benzinei aflat la doi kilometri depărtare.

Zgomotul asurzitor al unei grenade de mînă anunță o nouă mutare a trupelor KGB. Rasul răspunse cu foc, iar urletele

oamenilor atinși de gloanțe aproape că egală sunetele scoase de sirenele de alarmă. Tolkaze porni în grabă spre colțul camerei. Podeaua era năclăită cu sînge. Deschise ușa tabloului cu siguranțe electrice, deconectă întrerupătorul principal, apoi trase o rafală de gloanțe în panou. Oricine ar fi încercat să îndrepte dezastrul produs ar fi trebuit să o facă pe întuneric.

Terminase. Ibrahim văzu că prietenul lui masiv era rănit mortal în piept de fragmente de grenadă. Se clătina, încercînd să stea înfipt pe picioare lîngă ușă și să-și păzească tovarășii pînă la ultima suflare.

– „Îmi voi găsi adăpostul la Domnul întregii lumi“, strigă Tolkaze în direcția trupelor de securitate, care nu știau o boabă de arabă. „Regele oamenilor, Dumnezeu oamenilor, din răul diavolului șopotitor...“

Sergentul KGB se strecură pe lîngă cotul scării. Prima lui rafală smulse arma din mîinile lipsite de viață ale lui Rasul. Două grenade de mîină se arcuiră prin aer în vreme ce sergentul se înapoie la siguranța cotului scării.

Nu exista nici un motiv – și nici spațiul necesar – de fugă. Mohammed și Ibrahim rămaseră nemișcați în ușă, privind grenadele cum se rostogolesc pe pardoseală. În jurul lor întregul univers părea cuprins de flăcări, *iar datorită lor, lumea întreagă avea să fie cu adevărat trecută prin foc.*

– *Alahhu akhbar!*¹

SUNNYVALE, CALIFORNIA

– Dumnezeu atotputernic! exclamă sergentul major.

Incendiul care pornise în sectorul benzină/motorină al rafinării devenise suficient de mare ca să alerteze un satelit de recunoaștere strategică aflat pe orbită geosincronă la douăzeci și patru de mii de mile deasupra Oceanului Indian. Semnalul de avertisment fusese descărcat instantaneu în calculatoarele unei baze aeriene americane secrete.

¹ „Dumnezeu e mare!“ (n.red.)

Ofițerul de serviciu din Unitatea de Control a Satelitului era un colonel de aviație. Omul se întoarse spre tehnicianul-șef și zise:

- Pune semnalul pe hartă.
- Da, domnule.

Sergentul tastă o comandă la consola calculatorului, comandă prin care camerele de luat vederi ale satelitului își modificau sensibilitatea. Odată ce iluminarea ecranului se redusese, satelitul indică imediat sursa de energie termică. O hartă controlată de computer de pe ecranul alăturat afișajului grafic le oferi locația exactă.

– Domnule, este un incendiu de câmp petrolifer. Isuse, arată ca un adevărat dezastru! Domnule colonel, în douăzeci de minute peste zonă va trece o „pasăre“ de-a noastră, și atunci vom afla locația cu o precizie mai mare.

- Îhî, îngînă colonelul a aprobare.

Urmări îndeaproape ecranul ca să se asigure că sursa de căldură nu se deplasa. Cu mîna dreaptă apucă telefonul auriu către sediul NORAD din Munții Cheyenne, Colorado.

- Aici Argus. Am un mesaj urgent către CINC-NORAD.
- O clipă, rosti o voce.
- CINC-NORAD aici, rosti o a doua voce.

Denumirea reprezenta o abreviere pentru comandantul Centrului de Apărare Aerospațială Nord-Americană.

– Domnule, sînt colonelul Burnette de la Centrul de control Argus. Avem un semnal masiv de energie termică pe coordonatele șaiszeci de grade și cincizeci de minute nord, șaptezeci și șase de grade și patruzeci de minute est. Locația este cunoscută ca rafinărie POL. Sursa termică nu se mișcă, repet, nu se mișcă. Aproape de zonă va trece un KH-11 în douăzeci de minute. Prima mea estimare, domnule general, este că avem de a face cu un incendiu major pe un câmp petrolifer.

– Nu cumva pasărea voastră este testată cu fascicule laser? întrebă CINC-NORAD.

Exista întotdeauna posibilitatea ca sovieticii să încerce să se joace cu sateliții americani.

– Negativ. Sursa de lumină acoperă spectrul de infraroșii și tot spectrul de lumină vizibilă. Nu este, repet, nu este lumină monocromatică. Vom ști mai multe în câteva minute, domnule. Pînă acum totul indică un incendiu masiv la sol.

Treizeci de minute mai tîrziu erau siguri. Satelitul de recunoaștere KH-11 trecu suficient de aproape de orizontul de recunoaștere pentru ca toate cele opt camere de luat vederi ale lui să certifice dezastrul. Printr-o legătură de mare capacitate, semnalul fu transmis unui alt satelit de comunicații geosincron, astfel încît Burnette putu observa totul „în timp real“. Pe viu și în culori. Incendiul cuprinsese deja jumătate din complexul petrolier și mai mult de jumătate din cîmpul petrolifer învecinat. Alte valuri de petrol arzînd se împrăștiau din conducta ruptă deasupra fluviului Obi. Putură vedea cum se întinde focul din pricina unui vînt turbat care sufla cu o viteză de patruzeci de noduri. Fumul masca o mare parte din zonă pe spectrul luminii vizibile, dar senzorii în infraroșu penetrau suficient de adînc pentru a prezenta mai multe surse de căldură care nu puteau fi altceva decît bazine imense de produse petroliere arzînd cu furie pe sol. Sergentul lui Burnette era de origine din estul Texasului și lucrase de tînăr în mijlocul cîmpurilor petrolifere. Omul se uită la instantaneele dezastrului și le compară cu afișajul electronic pentru a determina care părți ale rafinăriei luaseră deja foc.

– La naiba, domnule colonel. Sergentul clătină din cap cu reverență. Vorbea lent, cu vocea experienței. Rafinăria – ei bine, s-a dus naibii, domnule. Focul ăla se împrăștie din cauza vîntului, așa că e imposibil să fie oprit. Rafinăria s-a dus complet. Va arde trei, poate chiar patru zile – unele părți din ea chiar o săptămînă. Iar dacă nu vor găsi o cale să oprească dezastrul, se pare că și cîmpul petrolifer se duce naibii, domnule. La următoarea trecere a satelitului totul va arde, domnule, toate puțurile și pompele alea pline de petrol... Doamne, cred că nici măcar Red Adair nu s-ar băga să salveze ceva de aici!

– Nu va rămîne nimic din rafinărie? Hmm. Burnette urmărea deja o reluare înregistrată a trecerii satelitului. E cea mai mare și mai nouă rafinărie a rușilor. Asta le va lovi serios producția de carburanți pînă ce vor reconstrui rafinăria de la zero. Iar după ce

vor stinge focurile alea de pe cîmp, vor cam trebui să își reconsidere puțin producția totală de benzină și de motorină. Cu Ivan¹ ăsta un lucru e sigur. Cînd se ivește cîte un accident industrial, dezastrul nu poate fi decît imens. Mare neplăcere pentru amicii noștri ruși, sergente.

A doua zi, CIA confirmă analiza. A treia zi veni rîndul serviciilor secrete britanice și franceze să o confirme.

Se înșelau cu toții.

Individul bizar

DATA – ORA 01/31- 06:15 COPIA 01 din 01 INCENDIU SOVIETIC

BC– Incendiu sovietic, Bjt, 1809*FL*

Un incendiu devastator a fost depistat la câmpul petrolifer sovietic Nijnevartovsk*FL*

EDS: Mutat în avans pentru MIERCURI PMs*FL*

DE: William Blake *FC*

Ziarist AP pe probleme militare și de spionaj

WASHINGTON (AP) – „Cel mai serios incendiu petrolier de la dezastrul din Mexico City din 1984 sau chiar de la incendiul din Texas City din 1947“ a luminat astăzi bezna regiunii centrale a Uniunii Sovietice, conform unor surse militare și de contraspionaj din Washington.

Incendiul a fost detectat de „mijloacele tehnice naționale“ americane, un termen care definește în general sateliții de recunoaștere operați de CIA. Agenția a refuzat să comenteze incidentul.

Surse din Pentagon au confirmat această informație, precizând că nivelul de energie declanșat de incendiu a fost suficient de mare pentru a provoca agitație în cadrul NORAD, din cauza îngrijorării ca focul să nu provină de la o posibilă rachetă intercontinentală lansată direct împotriva Statelor Unite sau de la o tentativă de a orbi sateliții americani de

recunoaștere timpurie printr-un fascicul laser sau printr-un alt dispozitiv de la sol.

Aceeași sursă a afirmat că nu s-a pus nici o secundă problema creșterii gradului de alertă americană sau de alarmare a forțelor nucleare americane. „Totul s-a sfârșit în mai puțin de treizeci de minute“, a spus sursa citată.

Agencia rusă de știri, TASS, nu a oferit nici un fel de confirmare, însă sovieticii publică foarte rar relatări despre astfel de incidente.

Faptul că oficialitățile americane s-au referit la două accidente industriale majore reprezintă un indiciu al posibilelor efecte serioase generate de acest incendiu. Surse ale Apărării au refuzat să facă speculații asupra posibilelor victime din rândul civililor. Orașul Nijnevartovsk este mărginit de complexul de prelucrare a țițeiului.

Cîmpul petrolifer Nijnevartovsk are o pondere de circa 31,3% din totalul rezervelor sovietice de țiței, conform American Petroleum Institute, iar nou-construita rafinărie de la Nijnevartovsk deține aproximativ 17,3% din întreaga producție sovietică de produse petroliere.

„Din fericire pentru ei, țițeiul de sub pămînt arde foarte greu, a declarat Donald Evans, purtător de cuvînt al institutului. Ne putem aștepta ca incendiul să se stingă de la sine în cîteva zile.“ În orice caz, în funcție de gradul de afectare, rafinăria ar putea constitui o imensă pierdere. „Cînd o pățesc, astfel de complexe industriale sînt destul de serios avariate, a mai spus Evans. Însă rușii au suficientă capacitate de prelucrare în exces ca să acopere paguba, mai ales prin prisma lucrărilor efectuate la complexul lor petrochimic de la Moscova.“

Evans nu a putut estima care a fost cauza incendiului, afirmînd doar că „e posibil ca și clima de acolo să aibă vina ei. Și noi am avut ceva probleme cu cîmpurile petrolifere din Alaska și ne-a luat ceva timp să le rezolvăm. Dincolo de asta, orice rafinărie reprezintă un teren de joacă ideal pentru un incendiu. Pur și simplu, nu există un substitut pentru

niște echipe inteligente, atente și bine antrenate de oameni care să le opereze.“

Incidentul este cel mai recent dintr-o serie neagră pentru industria petrolieră sovietică. Toamna trecută s-a recunoscut, în cadrul Plenarei Comitetului Central al Partidului Comunist, că obiectivele legate de producție în ambele cîmpuri petrolifere din Estul Siberiei „nu au atins înălțimea așteptărilor“.

Această declarație aparent blîndă este socotită în cercurile occidentale ca o condamnare dură a politicilor promovate de recent îndepărtatul ministru al industriei petroliere, Zatiijin, înlocuit cu Mihail Sergetov, fostul șef al aparatului de partid din Leningrad, privit actualmente ca o stea în ascensiune în sînul partidului. Un tehnocrat cu o solidă educație în inginerie și munca de partid, Sergetov va avea sarcina de a reorganiza industria petrolieră sovietică, o sarcină care ar putea dura ani de zile.

AP-BA-01-31 0501EST*FL*

SFÎRȘITUL ARTICOLULUI

MOSCOVA, URSS

Mihail Eduardovici Sergetov nu apucă să citească serviciul de știri prin telex. Chemat de urgență de la reședința lui oficială aflată în mijlocul pădurilor de mesteacăn care înconjurau Moscova, Sergetov zburase imediat către Nijnevartovsk, unde stătuse doar zece ore înainte de a fi rechemat la raport în Moscova. „Am slujba asta doar de trei luni, își zise el, stînd în cabina pustie a aeronavei IL-86, și trebuia să se întîmple porcăria asta!“

Își lăsase în urmă cei doi adjuncți principali, doi tineri ingineri talentați. Aceștia încercau și acum să discearnă ceva în acel haos, să salveze ce se mai putea salva. Așa scrisese și el în raportul pe care avea să-l prezinte ședinței Biroului Politic care urma să aibă loc mai tîrziu în cursul acelei zile. Se știa că muriseră trei sute de oameni în lupta cu flăcările și, ca prin minune, mai puțin de două sute de cetățeni ai orașului Nijnevartovsk. Era un eveniment nefericit, dar nu constituia o chestiune de mare importanță,

cu excepția faptului că acei oameni instruiți care muriseră la datorie trebuiau înlocuiți de alți oameni instruiți luați de la alte mari rafinării.

Rafinăria era aproape complet distrusă. Reconstrucția avea să dureze cel puțin doi sau trei ani și avea să fie nevoie de o bună parte din producția națională de conducte de oțel, plus celelalte utilaje de specialitate necesare unui complex industrial de asemenea gen. *Cincisprezece miliarde de ruble*. Și câte echipamente speciale trebuiau cumpărate din afara țării – câtă valută forte prețioasă și cât aur aveau să se irosească?

Iar asta reprezenta vestea bună.

Vestea proastă era că incendiul care cuprinsese câmpul petrolier topise complet puțurile de forare. Înlocuirea lor avea să dureze cel puțin treizeci și șase de luni!

„Treizeci și șase de luni, își spuse amărît Sergetov, și asta dacă putem folosi toate echipamentele de forare și echipele de petroliști disponibile ca să forăm la loc fiecare blestemat de puț și în același timp să reconstruim sistemele EOR. Timp de cel puțin optsprezece luni, Uniunea Sovietică va înregistra o gaură enormă în producția de petrol. Probabil că va dura mai mult de treizeci de luni. Ce se va întâmpla cu economia noastră?”

Scoase un carnețel cu foi liniate din geanta diplomat și începu să efectueze câteva calcule. Zborul dura trei ore. Sergetov își dădu seama de trecerea timpului abia când pilotul veni la el să-l informeze că aterizaseră.

Privi cu ochii mijiți peisajul de iarnă tipică de pe Vnukovo-2, aeroportul de lângă Moscova folosit numai de VIP-uri și apoi coborî scara către o limuzină ZIL care îl aștepta. Mașina demară în trombă, fără a mai opri la punctele de verificare. Milițienii zgribuliți luară poziție de drepti la trecerea limuzinei, după care reveniră la preocuparea lor de a-și menține cumva căldura corpului intactă la temperatura aceea de sub zero grade Celsius. Soarele strălucea pe un cer aproape senin, pătat doar de câțiva nori subțiri, la mare înălțime. Sergetov privi în gol pe fereastra portierei, mestecînd în gînd cifrele pe care deja le verificase de mai multe ori. Biroul Politic îl aștepta, așa cum de altfel îi spuse și șoferul limuzinei, agent KGB.

Sergetov fusese „candidat“ sau membru supleant al Biroului Politic, timp de doar șase luni, ceea ce însemna că, împreună cu cei opt colegi subalterni ai lui, ajunsese să-i consilieze pe cei treisprezece bărbați care luau deciziile cu adevărat importante în Uniunea Sovietică. Domeniul lui de expertiză se referea la producția și distribuția de energie. Deținea postul din septembrie și se găsea abia la începutul muncii de stabilire a unui plan de reorganizare totală a celor șapte ministere regionale care dețineau atribuții în domeniul energetic – și care, ușor de anticipat, își cheltuiau cea mai mare parte din timp bătându-se unul cu celălalt – într-un singur departament care raporta direct Biroului Politic și Secretariatului Partidului, în loc să trebuiască să treacă prin întreaga birocrație a Consiliului de Miniștri. Își închise ochii pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu – în sinea lui credea că era posibil să existe o asemenea divinitate supremă – că prima lui recomandare, trimisă cu doar o lună înainte, se referise la securitate și la încredere politică în multe domenii de activitate. Recomandase în mod special rusificarea mai intensă a forței de muncă „străine“. Din acest motiv nu se temea pentru cariera lui, care pînă atunci fusese o continuă poveste de succes. Înălță din umeri. Sarcina căreia trebuia să-i facă față acum avea să-i decidă oricum viitorul. Și poate că avea să decidă chiar viitorul țării lui.

Limuzina ZIL parcurse Leningradskîi Prospekt, care dădea în Gor'kogo, trecînd pe culoarul central, pe care milițienii îl păstrau liber pentru uzul exclusiv al potențailor. Trecură în trombă de hotelul Intourist și intrară în Piața Roșie, după care se apropiară în sfîrșit de porțile Kremlinului. Aici șoferul se opri pentru controalele de securitate, trei la număr, conduse de trupe KGB și soldați din Gărzile Taman. Cinci minute mai tîrziu, limuzina trase în fața porții de acces în clădirea Consiliului de Miniștri, singura structură modernă din cadrul acelei fortărețe medievale. Paznicii de aici îl știau pe Sergetov după chip și îl salutară în poziție de drepti, ținînd în același timp ușile deschise ca importantul oaspete să nu trebuiască să îndure gerul decît cîteva secunde.

Biroul Politic își ținea întrunirile în sala de la etajul patru doar de o lună de zile, deoarece locul obișnuit de întrunire din

clădirea Arsenalului intrase în renovare, după multe amînări. Membrii mai vîrstnici mormăiră îmbufnați din pricina pierderii vechiului confort țarist, însă Sergetov prefera modernitatea. În sinea lui își spunea chiar că sosise vremea ca membrii de vază ai Partidului să se înconjoare cu realizările moderne ale socialismului și să renunțe la capcanele pline de moliciune îmbietoare ale epocii Romanovilor.

Intră într-o încăpere în care domnea o tăcere mormîntală. Dacă întrunirea s-ar fi ținut în clădirea Arsenalului, atmosfera ar fi fost identică cu cea a unei înmormîntări – eveniment care se petrecuse și așa de destule ori. Treptat, Partidul scăpa de bătrînii care supraviețuiseră terorii staliniste, iar actuala gașcă de membri, cu toții bărbați „tineri” la cei cincizeci sau chiar șaiszeci de ani ai lor, era în sfîrșit auzită. Vechea gardă se schimbase, însă prea încet, mult prea încet pentru Sergetov și generația lui de lideri de partid, chiar dacă secretarul general era deja un bunic. Uneori Sergetov avea impresia că va ajunge și el bunic la vremea la care toți acei bătrîni aveau să dispară. Privindu-i însă acum pe oamenii din încăpere, Sergetov se simți suficient de tînăr.

– Bună ziua, tovarăși, zise Sergetov, dîndu-i paltonul unui ajutor, care se făcu imediat nevăzut și închise ușile după el.

Ceilalți bărbați se îndreptară imediat spre locurile lor. Sergetov își ocupă locul lui, aflat la jumătatea aripii drepte a mesei din centru.

Secretarul general al Partidului parcurse ordinea de zi a întrunirii. Omul avea vocea controlată, ca și cum ar fi derulat o afacere.

– Tovarășe Sergetov, vă puteți începe raportul. Mai întîi am dori să auzim explicațiile dumitale legate de ceea ce s-a întîmplat exact.

– Tovarăși, ieri-noapte, în jurul orei douăzeci și trei, ora Moscovei, trei bărbați înarmați au pătruns în camera centrală de control a complexului petrolier din Nijnevartovsk și au comis un act extrem de sofisticat de sabotaj.

– Cine erau? interveni brusc ministrul apărării.

– Au fost identificați doar doi dintre ei. Unul dintre bandiți era electrician. Cel de-al treilea, continuă Sergetov, scoțînd permisul

de acces al omului din buzunar și așezându-l pe masă, era inginerul-șef I.M.Tolkaze. Este clar că individul și-a folosit cunoștințele dobândite asupra sistemelor de control pentru a iniția un incendiu masiv care s-a împrăștiat cu repeziciune din pricina vântului puternic. O echipă de securitate formată din zece grăniceri KGB a răspuns imediat la alarma declanșată. Trădătorul rămas încă neidentificat a ucis sau rănit cinci dintre membrii echipei KGB cu un pistol-mitralieră luat de la paznicul clădirii, care a fost și el împușcat. Trebuie să spun că, din cele aflate în urma interogării sergentului KGB, căci locotenentul a fost ucis în timp ce își conducea echipa în bătălie, grănicerii au răspuns repede și eficient. I-au ucis pe trădători în câteva minute, însă n-au putut împiedica distrugerea completă a unității industriale, atît a rafinăriei, *cît* și a cîmpului petrolifer.

– Și dacă grănicerii au răspuns atît de iute, cum de au eșuat în împiedicarea acestui act de sabotaj? se rătoi ministrul apărării. Omul cercetă permisul de acces al inginerului mort cu o ură vizibilă în ochi. Și în primul rînd ce căuta nemernicul ăla de musulman acolo?

– Tovarășe, munca în cîmpiile siberiene este extrem de grea, iar noi am întîmpinat serioase dificultăți în găsirea de oameni pentru posturile pe care le avem acolo. Predecesorul meu a decis să recruteze petroliști cu experiență din regiunea Baku pentru Siberia. A fost o mare prostie. Poate vă amintiți că prima mea recomandare de anul trecut a fost aceea de a schimba radical această politică.

– Am luat la cunoștință, Mihail Eduardovici, zise președintele de ședință. Continuați.

– Corpul de gardă înregistrează toate telefoanele și toate convorbirile radio. Plutonul de intervenție s-a pus în mișcare în mai puțin de două minute. Din nefericire, corpul de gardă este situat lîngă vechiul centru de comandă al complexului. Actuala clădire a centrului a fost construită la trei kilometri depărtare acum doi ani, cînd au fost importate noi echipamente computerizate de control din Occident. Ar fi trebuit construit un post suplimentar de pază, pentru care materialele necesare au fost deja alocate. Se pare că aceste materiale de construcție au fost înstrăinate de directorul

complexului și de secretarul local de partid, cu scopul de a-și construi reședințe personale de-a lungul fluviului, la câțiva kilometri depărtare de rafinărie. Amîndoi au fost arestați din ordinul meu personal, pentru crimă împotriva Statului, relată Sergetov fără nici o inflexiune în voce.

În jurul mesei nu se înregistrează nici o reacție. Printr-un consens tacit, cei doi oameni fuseseră deja condamnați la moarte; formalitățile aveau să fie duse la bun sfîrșit prin intermediul ministerelor de resort. Sergetov continuă:

— Am ordonat deja întărirea măsurilor de securitate peste tot unde se lucrează cu petrol. Tot din ordinul meu, familiile celor doi trădători identificați au fost arestate la domiciliul lor de lîngă Baku și sînt acum interogate de către Securitatea de Stat, împreună cu toți cei care îi cunoșteau sau au lucrat cu cei doi.

Înainte ca paznicii să-i poată omorî pe trădători, continuă Sergetov, aceștia au reușit să saboteze sistemele de control ale complexului petrolier de asemenea manieră încît să genereze un dezastru major. Totodată, au putut să distrugă echipamentul de control astfel încît nici o echipă de ingineri care ar fi fost adusă în timp record de paznici să recapete controlul asupra instalațiilor să nu mai poată salva ceva. Trupele KGB au fost obligate să evacueze clădirea, care ulterior a fost mistuită de foc. Nu puteau face nimic mai mult.

Sergetov își aminti fața cumplit de arsă a sergentului, cu lacrimile curgînd peste bășici în timp ce omul relatea faptele.

— Și pompierii? se interesă secretarul general.

— Mai mult de jumătate din ei au murit în lupta cu flăcările, răspunse Sergetov. Împreună cu alți o sută de cetățeni care s-au alăturat bătăliei pentru a salva complexul. Din acest punct de vedere nu poat fi nimeni învinovățit, tovarășe secretar general. Odată ce banditul ăsta, Tolkaze, și-a început opera diavolească, lucrurile au scăpat de sub orice control. Focul a fost deja stăpînit în cea mai mare parte, datorită faptului că majoritatea cantității de carburanți depozitate în rafinărie s-a epuizat în decurs de cinci ore, dar și datorită distrugerii puțurilor petroliere de pe cîmpul petrolifer.

– Dar cum de a fost posibilă o asemenea catastrofă? Întrebă un membru al Biroului.

Sergetov era surprins de atmosfera tăcută din încăpere. Oare membrii Biroului se întâlнисeră deja înainte între ei și discutaseră cum să rezolve această afacere?

– Raportul meu din data de 20 decembrie a descris pericolele potențiale. Din încăperea aceea se controlau efectiv pompele și valvele de pe o suprafață de o sută de kilometri pătrați. Același lucru este valabil pentru toate marile noastre complexe petroliere. Un individ familiarizat cu procedurile de control din centrul nervos al complexului poate manevra sistemele de pe teren așa cum dorește, provocând pur și simplu autodistrugerea complexului. Tolkaze dispunea de asemenea cunoștințe. Era un azer ales să urmeze cursuri speciale de instruire datorită inteligenței și presupusei sale loialități. A fost un student eminent al Universității de Stat din Moscova și un membru bine văzut al organizației locale de Partid. Se pare însă că era un fanatic religios, capabil de uluitoare acte de trădare. Toți oamenii uciși în acea încăpere îi fuseseră prieteni – sau cel puțin așa credeau ei. După cincisprezece ani petrecuți în Partid, după ce că primea un salariu bun, după ce își câștigase respectul profesional al tovarășilor lui, ba chiar primise un automobil pentru uz personal, ultimele sale cuvinte au însemnat un strigăt în onoarea lui Allah, continuă Sergetov cu amărăciune. E clar că loialitatea oamenilor din acea regiune nu poate fi controlată cu precizie, tovarăși.

Ministrul apărării dădu iarăși din cap.

– Deci ce efect va avea toată această catastrofă asupra producției de petrol?

Jumătate dintre bărbații de la acea masă se aplecară în față să audă mai bine răspunsul lui Sergetov.

– Tovarăși, am pierdut treizeci și patru la sută din producția noastră totală de țiței pe o perioadă de cel puțin un an, posibil chiar pe o perioadă de trei ani.

Sergetov își ridică privirea din hîrtii și observă cum se strîmbă fețele celor din jur, ca și cum ar fi primit o palmă.

– Va fi nevoie să forăm din nou fiecare puț petrolier și ulterior să reconstruim conductele de pe cîmpuri către rafinărie și

către rețelele de distribuție. Pierderea rafinăriei este serioasă, dar nu reprezintă o preocupare imediată, întrucât aceasta poate fi reconstruită și, oricum, ea nu reprezintă decît mai puțin de o șeptime din capacitatea noastră totală de prelucrare a țițeiului. Gaură serioasă din economie va proveni din pierderea producției noastre de țiței.

În termeni reali, datorită adaosurilor chimice necesare țițeiului din Nijnevarтовск, pierderea totală netă de producție este mai mică decît impactul asupra economiei. Petrolul siberian provine din țiței „ușor”, ceea ce înseamnă că el conține o cantitate disproporționat de mare din fracțiile de cracare cele mai valoroase – cele pe care le utilizăm pentru a produce benzină, kerosen și motorină, de exemplu. Pierderea netă în aceste zone specifice este de patruzeci și patru la sută din întreaga noastră producție de benzină, patruzeci și opt la sută din producția de kerosen și cincizeci la sută din producția de motorină. Aceste cifre reprezintă niște valori aproximative pe care le-am calculat în timpul zborului de întoarcere, dar ele ar trebui să corespundă adevărului cu o marjă de eroare de circa doi la sută. Echipa mea va avea niște cifre mai exacte în circa o zi sau două.

– Jumătate? întrebă încet secretarul general.

– Corect, tovarășe, replică Sergetov.

– Și cît va dura pînă ce producția va fi reluată?

– Tovarășe secretar general, dacă ducem acolo toate utilajele de forare din țară și le menținem în funcțiune non-stop, estimez că putem reîncepe producția de combustibili peste vreo douăsprezece luni. Curățarea locului dezastrului va dura cel puțin trei luni și alte trei vor fi necesare pentru relocarea echipamentelor și începerea operațiunilor de forare. Cum dispunem de informații exacte privind amplasamentele puțurilor și adîncimile lor, incertitudinea nu face parte din ecuație. În mai puțin de un an, adică în termen de șase luni după ce reîncepem forajele, vom dispune din nou de puțurile petroliere. Operarea la întreaga lor capacitate va putea fi efectuată peste încă doi ani. În acest timp, va trebui să înlocuim și echipamentele EOR...

– Asta ce mai înseamnă? se interesă reprezentantul apărării.

– Sisteme îmbunătățite de recuperare a petrolului, tovarășe ministru. Dacă puțurile ar fi fost relativ noi, presurizate datorită gazelor subterane, incendiile ar fi putut dura săptămîni întregi. Așa cum știți, tovarăși, acestea sînt puțuri din care s-a extras deja o mare cantitate de petrol. Ca să mărim producția am pompat apă în puțuri, care are drept efect împingerea unei mai mari cantități de petrol la suprafață. Este posibil să fi generat și un alt efect, anume de a strica stratul de petrol din subteran. O astfel de posibilitate este actualmente evaluată de geologii noștri. Așa cum au stat lucrurile, odată cu pierderea energiei electrice de pompare, forța care împingea petrolul din adîncuri a dispărut, iar incendiile de pe cîmpurile petrolifere au început să rămînă fără combustibil. Cînd m-am întors spre Moscova, cele mai multe incendii erau pe cale de-a se stinge.

– Deci este posibil ca nici peste trei ani producția să nu fie complet restabilită? Întrebă ministrul de interne.

– Corect, tovarășe ministru. Pur și simplu nu există o bază științifică de estimare a producției totale. O astfel de situație nu are precedent, nici în Vest și nici în Est. În următoarele două-trei luni vom putea fora niște puțuri de testare, care ne vor oferi niște indicii. Inginerii pe care i-am lăsat la fața locului aranjează lucrurile ca procedurile să pornească de îndată ce va fi posibil cu echipamente aflate deja acolo.

– Foarte bine, rosti secretarul general. Următoarea întrebare este cît de mult poate funcționa economia în aceste condiții.

Sergetov se întoarse la notițele lui.

– Tovarăși, nu există nici o îndoială că este vorba de un dezastru de o magnitudine fără precedent pentru economia noastră. Iarna ne-a redus stocurile de combustibili mai mult decît de obicei. Anumite cheltuieli energetice trebuie să rămînă relativ intacte. Generarea de energie electrică de anul trecut, bunăoară, a avut o pondere de treizeci și opt la sută din totalul consumului de carburanți pe bază de petrol, un procent mult mai mare decît cel planificat, datorită randamentelor dezamăgitoare înregistrate la producția de cărbune și gaz, despre care speram că va reduce cererea de petrol. Industria cărbunelui va avea nevoie de cel puțin cinci ani ca să-și revină, din cauza eșecurilor înregistrate în

eforturile de modernizare. Iar operațiunile de forare în domeniul gazelor naturale sînt actualmente încetinite datorită condițiilor de mediu. Din motive tehnice este extrem de greu să se opereze cu astfel de echipamente în condiții climatice extrem de reci...

– Atunci, puneți-i pe leneșii ăia de la puțurile de foraj să muncească mai mult! sugerează șeful organizației de partid din Moscova.

– Nu e vorba de muncitori aici, tovarășe, oftă Sergetov. Este vorba de mașini. Temperaturile reci afectează metalul mai mult decît pe om. Unele și echipamentele pur și simplu se frîng, deoarece gerul le fragilizează. Iar condițiile meteo fac ca aprovizionarea cu piese de schimb pînă la cîmpurile de extracție să fie extrem de dificilă. Marxism-leninismul nu poate dicta asupra vremii.

– Cît de grea ar fi mascarea operațiunilor de foraj? întrebă ministrul apărării.

Sergetov păru surprins de întrebare.

– Grea? Nu, tovarășe ministru, ar fi imposibilă. Cum se pot masca cîteva sute de puțuri de forare, fiecare cu o înălțime între douăzeci și patruzeci de metri? Mai ușor ar fi să se încerce mascarea complexelor de lansare a rachetelor de la Pleșetk.

Sergetov observă pentru prima dată privirile schimbate între ministrul apărării și secretarul general.

– Atunci trebuie să reducem consumul de petrol al industriei energetice, declară secretarul general.

– Tovarăși, permiteți-mi să vă ofer cîteva cifre despre modul în care noi consumăm produsele petroliere. Vă rog să înțelegeți că aceste cifre vi le recit din memorie, deoarece raportul departamental este la această dată calendaristică în curs de elaborare.

Anul trecut am produs 589 de milioane de tone de țiței. Acest nivel a însemnat un volum mai mic cu treizeci și două de milioane de tone față de plan, iar cantitatea produsă a fost posibilă doar datorită măsurilor artificiale despre care am amintit deja. Aproximativ jumătate din producție a fost semirafinată în *mazut* sau păcură, care se folosește în centralele electrice, la cazanele și turbinele uzinelor, și așa mai departe. Cea mai mare parte a acestui petrol nu poate fi altfel întrebuințat, deoarece dispunem

doar de trei, pardon, acum doar de două rafinării dotate cu instalațiile de cracare sofisticate de care e nevoie pentru a rafina păcura în produse petroliere ușoare.

Carburanții pe care îi producem servesc economiei noastre în mai multe moduri. Așa cum am văzut deja, treizeci și opt la sută se duce pe generarea de energie electrică și a altor forme de energie. Din fericire, discutăm aici mai ales de păcură. În cazul combustibililor mai ușori, cum ar fi motorina, benzina și kerosenul, agricultura și industria alimentară, transporturile de bunuri și persoane, consumul public și, în cele din urmă, armata folosesc laolaltă peste cincizeci la sută din producția anuală. Cu alte cuvinte, tovarăși, odată cu pierderea complexului de la Nijnevartovsk, consumatorii finali pe care tocmai i-am menționat reprezintă mai mult decât capacitatea rămasă de producție, nelăsând nimic pentru metalurgie, construcția de mașini, industria chimică și domeniul construcțiilor, ca să nu mai menționăm aici exporturile frățești către aliații noștri socialiști din Europa de Est și din restul lumii.

Ca să răspund la întrebarea dumatăle precisă, tovarășe secretar general, poate că am reuși să eliminăm o mică parte din consumul de carburanți ușori din industria energetică, însă chiar și acum sîntem încercați de o criză de producție a energiei electrice, ceea ce se vede prin căderile ocazionale de tensiune și chiar prin căderile complete de energie înregistrate. Noi reduceri în producția de energie vor afecta crucial în sens negativ activități esențiale ale statului precum producția fabricilor și transportul feroviar. Poate vă amintiți că acum trei ani s-a încercat modificarea tensiunii energiei generate pentru a conserva carburanții, iar rezultatul a fost că motoarele electrice din întregul bazin industrial Doneț au fost grav avariate.

— Cum rămîne cu gazul natural și cu cărbunele?

— Tovarășe secretar general, producția de cărbune este deja cu șaisprezece la sută mai mică decât cea planificată, iar situația se înrăutățește, fapt care a generat conversia multor turbine și centrale electrice pe bază de cărbune către alimentarea cu petrol. Mai mult, conversia unor astfel de unități de la petrol înapoi la cărbune este extrem de scumpă și mare consumatoare de timp.

Conversia la gaz natural a reprezentat o alternativă mult mai atractivă și mai ieftină, pe care ne-o dorim cu ardoare. Producția de gaz natural este și ea sub indicatorii de plan, dar se îmbunătățește. Ne-am așteptat să depășim țintele fixate prin plan undeva în cursul acestui an. Aici trebuie să luăm în considerație și faptul că o mare parte din gazul nostru natural merge spre Europa de Vest. Din exportul gazului obținem valuta forte cu care achiziționăm petrol din import și, bineînțeles, grâne din import.

Membrul Biroului Politic responsabil de agricultură se strîmbă auzind săgeata. Sergetov se întrebă cîți oameni fuseseră dezavuați public datorită incapacității lor de a eficientiza industria agricolă sovietică? Bineînțeles că nu putea fi vorba de actualul secretar general, care reușise cumva să avanseze în ierarhie, în ciuda eșecurilor înregistrate. Însă bunii marxiști nu puteau crede în miracole. Ascensiunea acestuia la puterea supremă venise cu un preț anume, preț pe care Sergetov de-abia începea să-l înțeleagă.

– Deci care e soluția pe care o propui dumneata, Mihail Eduardovici? interveni ministrul apărării cu o grabă neliniștitoare.

– Tovarăși, trebuie să purtăm această povară cît de bine putem și să îmbunătățim eficiența la fiecare nivel al economiei noastre.

Sergetov nici nu se mai obosi să vorbească despre posibile creșteri ale importurilor de petrol. Tabloul pe care tocmai îl zugrăvise însemna o creștere de peste treizeci de ori a importurilor, iar rezervele valutare ale țării abia dacă permiteau o dublare a achizițiilor de petrol din import.

– Va trebui să creștem producția și controlul de calitate la uzina de echipamente de foraj Barricade din Volgograd, și să achiziționăm noi echipamente de foraj din Occident, astfel încît să putem extinde explorarea și exploatarea cîmpurilor petrolifere deja cunoscute. Și mai trebuie să intensificăm construcția de centrale nucleare. Ca să conservăm ce ne-a rămas din producție, putem restricționa furnizarea de combustibili către camioane și autoturismele personale – în acest sector risipa este enormă, așa cum o știm cu toții, și reprezintă circa o treime din consumul total. Totodată, putem reduce *temporar* cantitatea de combustibil consumată de forțele armate și poate să deviem o parte din producția

militară de mașini grele către zonele industriale civile care au nevoie de așa ceva. Ne așteaptă trei ani foarte grei, dar doar trei, încheie Sergetov pe un ton optimist.

– Tovarășe, experiența dumitale în domeniile comerțului exterior și al forțelor armate este destul de precară, nu-i așa? întrebă ministrul apărării.

– Nici n-am pretins vreodată altceva, tovarășe ministru, replică Sergetov cu prudență.

– Atunci să îți explic eu de ce o asemenea situație este de neacceptat. Dacă vom proceda așa cum sugerezi dumneata, Occidentul va afla de criza noastră. Achizițiile sporite de echipament petrolier și creșterea activităților din zona Nijnevartovsk le vor demonstra vesticilor ce se petrece cu adevărat la noi. Asta ne va face vulnerabili în ochii lor. O astfel de vulnerabilitate va fi exploatată. Și, în același timp, continuă individul, izbind cu pumnul în masa de stejar, *dumneata propui reducerea combustibilului necesar forțelor armate care ne apără împotriva Occidentului!*

– Tovarășe ministru al apărării, eu sînt inginer, nu soldat. Mi-ai cerut o evaluare tehnică, m-am conformat. Sergetov căuta să își mențină vocea în limite rezonabile. Această situație este foarte serioasă, dar ea nu afectează, de pildă, domeniul rachetelor strategice. Oare nu pot rachetele singure să ne protejeze împotriva imperialiștilor în timpul perioadei de refacere?

„Altfel de ce naiba au mai fost construite?” își continuă Sergetov întrebarea în gînd. Toate fondurile alea băgate în găuri neproductive. Nu ajungeau rachetele pentru a distruge Vestul de zece ori? Sau poate de douăzeci de ori? Iar acum *nu erau* suficiente?

– Dar nu v-a trecut prin minte că Occidentul nu ne va permite să achiziționăm ce avem noi nevoie? interveni teoreticianul Partidului.

– Cînd au refuzat capitaliștii să ne vîndă...

– Cînd au mai dispus capitaliștii de o asemenea armă împotriva noastră? îl întrerupse secretarul general. Pentru prima dată în istorie, Vestul are capacitatea de a ne pune lațul de gît în cursul unui singur an. Și dacă acum vor împiedica și achiziția de cereale?

Sergetov nu se gîndise la asta. Cu o nouă recoltă proastă, a șaptea din ultimii unsprezece ani, Uniunea Sovietică trebuia să importe masiv cereale. Iar în acel an America și Canada erau unicele surse fiabile. Vremea proastă din emisfera sudică stricase recolta Argentinei și, într-o măsură mai mică, și pe cea a Australiei, în vreme ce Statele Unite și Canada înregistraseră recolte record, ca de obicei. Chiar în acele momente se duceau tratative în Washington și Ottawa pentru asigurarea unei asemenea achiziții, iar americanii nu creau nici un fel de dificultăți, cu excepția faptului că nivelul ridicat al cursului dolarului scumpea exagerat cerealele din această țară. Însă acele cereale aveau să ajungă în patrie abia peste cîteva luni. Cît de ușor ar fi fost ca „dificultăți tehnice“ înregistrate în porturile cerealiere din New Orleans și Baltimore să încetinească sau chiar să oprească complet transporturile într-un moment crucial?

Sergetov privi în jurul mesei. Douăzeci și doi de oameni, dintre care doar treisprezece decideau cu adevărat – iar unul dintre aceștia lipsea – contemplau în tăcere perspectiva ca peste două sute cincizeci de milioane de muncitori și țărani sovietici să facă foamea și să stea pe întuneric și, în același timp, ca trupele Armatei Roșii, ale Ministerului de Interne și ale KGB-ului să se trezească tăiate de la porția lor de combustibil și, prin aceasta, să își vadă instruirea și mobilitatea restricționate.

Membrii Biroului Politic se numărau printre cei mai puternici oameni din lume, mai puternici decît oricare indivizi aflați în posturi similare în guvernele occidentale. Nu dădeau socoteală nimănui, nici măcar Comitetului Central al Partidului Comunist și, cu siguranță, nu poporului. Acești indivizi nu se mai plimbaseră de ani de zile pe jos pe străzile Moscovei, ci erau purtați de mașini cu șofer, executate manual, către și de la apartamentele lor luxoase din Moscova, sau către reședințele lor de vacanță din afara capitalei. Își făceau cumpărăturile, dacă preferau să le facă personal, în magazine cu acces restricționat, erau serviți de doctori în clinici construite special pentru nomenclatură. Datorită tuturor acestor amănunte, indivizii ajunseseră să se considere drept stăpîni ai propriilor destine.

Abia acum începeau să își dea seama că și ei, precum ceilalți muritori, se supuneau unui destin pe care imensa lor putere personală îl putea influența prea puțin.

De jur împrejurul lor se întindea o țară ai cărei cetățeni se hrăneau prost și locuiau în condiții mizere, și ale căror singure bunuri de care se puteau bucura din plin erau panourile și sloganele ce ridicau în slăvi Progresul și Solidaritatea Sovietică. Unii dintre indivizii din jurul mesei chiar credeau în aceste slogane, iar Sergetov cunoștea acest amănunt. Uneori se trezea că încă mai crede și el, mai ales ca omagiu adus propriei tinereți idealiste. Însă progresul sovietic nu ținea de foame și cât oare noi mai puteam suporta ideea solidarității sovietice inimile unui popor înfometat, înfrigorat și cufundat în beznă? Ar fi fost ei mândri în atari circumstanțe de rachetele nucleare ascunse în pădurile siberiene? De miile de tancuri și de tunuri produse în fiecare an? S-ar uita ei pe cerul care ascundea stația spațială Saliut simțindu-se inspirați și plini de elan – sau mai degrabă s-ar întreba ce mîncare consuma nomenclatura? Cu mai puțin de un an înainte, Sergetov era o căpetenie regională de partid și, cîtă vreme stătuse în Leningrad, avusese grijă să asculte relatările oamenilor din subordinea sa legate de glumele și înjurăturile de la cozile la care oamenii stăteau ore întregi pentru două pâini sau pentru o pastă de dinți, sau pentru o pereche de pantofi. Detașat chiar și atunci de realitatea crudă a vieții de zi cu zi în Uniunea Sovietică, Sergetov se întrebase adesea dacă într-o bună zi povara de pe umerii muncitorului obișnuit nu va deveni prea greu de îndurat. De unde să fi știut atunci? De unde să știe acum? Oare bătrînii din acea încăpere aveau să știe vreodată?

Îi spuneau *narod*¹, un substantiv masculin violat în toate modurile cu putință. Era masa, adunătura lipsită de identitate personală a femeilor și bărbaților care se înghesuiau zilnic în Moscova și pe tot cuprinsul țării în fabrici și pe ogoarele colective, cu gîndurile ascunse în spatele unor măști rigide întipărite pe chipuri. Membrii Biroului Politic își spuneau că acești muncitori și țărani nu le purtau ranchiună conducătorilor pentru luxul

¹ „Popor” (n.tr.)

care însoțea responsabilitatea. În definitiv, viața pe cuprinsul țării se îmbunătățise simțitor. Aceasta era percepția de bloc compact. Însă blocul compact urma să se fisureze. Ce s-ar fi întâmplat atunci? Țarul Nicolae al II-lea n-avusese habar. În schimb, acești oameni, da.

Ministrul apărării sparse tăcerea:

– Trebuie să obținem mai mult petrol. Chiar așa. Alternativa înseamnă o economie schilodită, cetățeni înfometați și capacitate de apărare redusă. Consecințele tuturor acestor efecte nu pot fi acceptate.

– Dar nu putem cumpăra petrol, observă un membru suplimentar al Biroului.

– Atunci trebuie să ni-l luăm singuri.

FORT MEADE, MARYLAND

Bob Toland se încruntă văzînd porția de tort. Își spusese că n-ar fi trebuit să mănînce desert. Însă cantina Agenției Naționale de Securitate servea o asemenea delicată o singură dată pe săptămînă, iar tortul era prăjitura lui favorită și conținea doar vreo două sute de calorii. Doar atît. Cinci minute de exerciții în plus la bicicletă cînd avea să ajungă acasă.

– Ce zici de articolul din ziar, Bob? îl întrebă un coleg.

– Chestia cu cîmpul petrolifer? Toland verifică din nou permisul de acces al omului. Acesta nu-i dădea dreptul să afle informații secrete provenite de la sateliții de spionaj. Se pare că s-au trezit pe cap cu un incendiu destul de grav.

– N-ai văzut nimic oficial pe tema asta?

– Să spunem că scurgerea de informații din ziare a provenit de la o sursă aflată mai presus de poziția mea.

– Presă... strict secretă?

Amîndoi bărbații izbucniră în rîs.

– Cam așa ceva. Articolul conținea informații de care eu nu aveam habar, zise Toland, rostind în cea mai mare parte adevărul. Incendiul fusese stins, iar oamenii din departamentul lui făceau speculații în privința repeziciunii cu care se mișcase Ivan. N-ar

trebui să sufere prea rău de pe urma lui. Mai exact, ei nu au milioane de turiști pe șosele în vacanța de vară, nu-i așa?

– Nu prea. Cum e tortul?

– Nu-i rău.

Toland zîmbi, întrebîndu-se deja dacă nu va trebui să depună ceva efort în plus pe bicicletă.

MOSCOVA, URSS

Biroul Politic se întruni din nou la ora nouă și jumătate a doua zi. Cerul de dincolo de ferestrele cu geamuri duble era cenușiu și pîcios de pe urma ninsorii grele care începea din nou să cadă, adăugîndu-se la jumătatea de metru de zăpadă deja așternută pe sol. Sergetov își spuse că în seara aceea oamenii aveau să iasă la săniuș pe dealurile din parcul Gorki. Zăpada avea să fie luată de pe cele două lacuri înghețate din parc pentru a permite patinajul sub lumina reflectoarelor în acordurile muzicii lui Ceaikovski sau Prokofiev. Moscoviții aveau să rîdă, să își bea votcă și să se bucure de frig, habar n-avînd de ceea ce urma să se rostească în această încăpere și de turnura pe care viețile lor o putea lua în orice moment.

Nucleul dur al Biroului Politic se întrunise la ora patru a după-amiezii precedente, după care cei cinci oameni care constituiau Consiliul de Apărare se întîlniseră separat. Nici măcar toți membrii plini ai Biroului Politic nu aveau acces la acest corp decizional de elită.

Din capătul îndepărtat al încăperii îi privea portretul în mărime naturală al lui Vladimir Ilici Ulianov – Lenin, sfîntul revoluționar al comunismului sovietic, cu fruntea lui bombată dată pe spate de parcă s-ar fi aflat în bătaia unei brize proaspete, cu ochii scrutători privind în zare către viitorul glorios pe care chipul lui împietrit îl proclama și pe care „știința“ marxism-leninismului îl intitula un destin inevitabil din punct de vedere istoric. Un viitor glorios. „Care viitor? se întrebă Sergetov. În ce s-a transformat Revoluția noastră? Ce a devenit Partidul nostru? Oare tovarășul Ilici s-a gîndit că așa va arăta viitorul?“

Sergetov privi înspre secretarul general, „tînărul“ despre care Occidentul considera că deține puterea supremă, omul care schimba destine chiar în acele momente. Ascensiunea lui către cel mai înalt post din partid constituise o surpriză pentru unii, printre care se număra și Sergetov. „Vestul continuă să îl privească cu aceeași speranță cu care îl priveam noi pe vremuri“, își spusese el. Propria venire la Moscova îi schimbase rapid percepția dinainte. Încă un vis destrămat. Omul care așezase o mască de satisfacție și fericire pe chipul zdruncinat de eșecuri repetate al agriculturii își exercita acum șarmul de fațadă asupra unui domeniu mult mai larg. Era un muncitor sînguincios – oricine de la acea masă ar fi recunoscut asta – însă sarcina lui era imposibilă. Ca să ajungă unde se găsea acum fusese obligat să promită prea multe și să încheie prea multe tîrguri cu vechea gardă. Chiar și „tinerii“ de cincizeci sau șaiszeci de ani pe care el îi introdusese în Biroul Politic aveau propriile legături cu fostele regimuri. Nimic nu se schimbase cu adevărat.

Iar Occidentul nu părea să se fi obișnuit vreodată cu o astfel de idee. Cel puțin nu din vremurile în care Hrușciiov tăia și spînzura de unul singur după pofta inimii. Regula stăpînului absolut includea pericole de care generația mai veche a partidului își amintea foarte bine. Oamenii mai tineri auziseră suficient de des poveștile marilor epurări de sub Stalin ca să fi învățat lecția pe dinafară, iar armata păstra un soi de memorie instituțională a grozăviilor comise de Hrușciiov împotriva ierarhiei acestei structuri sociale. Ca într-o junglă, singura regulă valabilă în interiorul Biroului Politic era cea a supraviețuirii, și siguranța colectivă a tuturor se regăsea în guvernarea colectivă. Datorită acestui fapt, oamenii selectați pentru postul de secretar general nu erau aleși pentru dinamismul lor personal, ci pentru experiența lor de partid – o organizație care nu acorda premii celor care dovedeau prea mult individualism. Precum Brejnev, Andropov și Cernenko, actualului șef al Partidului îi lipsea forța personală de a domina de unul singur încăperea. Fusese obligat la compromisuri pentru a ajunge pe acel scaun, și era obligat în continuare la compromisuri pentru a se menține acolo. Adevăratele blocuri de forță erau reprezentate de entități amorfe, de relații interpersonale

sau de loialități care se schimbau în funcție de circumstanțe și cunoșteau doar interesul conjuncturii. Adevărata putere se regăsea în partidul însuși.

Partidul guverna totul, însă Partidul nu mai era expresia puterii unui singur om. Devenise o colecție de interese reprezentate aici de doisprezece oameni diferiți. Apărarea avea un interes aparte, la fel și KGB-ul sau Industria Grea, sau chiar Agricultura. Fiecare interes însemna o ramură distinctă de putere, iar șeful fiecărei ramuri se alia cu alții pentru a-și asigura propriul loc. Secretarul general încerca să schimbe această stare de lucruri, să numească treptat oameni loiali lui în posturile eliberate prin deces. Însă avea el să afle pe această cale, la fel ca și predecesorii lui, că loialitatea murea extraordinar de ușor în jurul acelei mese? Deocamdată el părea încă împovărat de sarcina compromisurilor făcute. Nedispunând încă de propriii oameni în poziții-cheie, secretarul general era doar membrul cel mai vizibil al unei elite care îl putea descăuna la fel de ușor precum fusese descăunat Hrușciiov. Ce ar fi spus Occidentul dacă ar fi aflat că „dinamicul“ secretar general servea în principal drept executant al deciziei altora? Chiar și acum, individul se abținu să vorbească primul.

– Tovarăși, începu ministrul apărării. Uniunea Sovietică trebuie să dispună de petrol, mai exact are nevoie de încă două sute de milioane de tone pe care să îl rafineze. Astfel de depozite de petrol există, la doar câteva sute de kilometri distanță de granița noastră din Golful Persic – unde se află mai mult petrol decât vom avea noi vreodată nevoie. Bineînțeles că dispunem de capacitățile necesare pentru a-l lua. În mai puțin de două săptămâni putem strânge suficiente avioane și trupe aeropurtate ca să descindem asupra acelor câmpuri petrolifere și să punem laba pe ele.

Din nefericire, este inevitabil ca răspunsul Occidentului să fie violent. Aceleași câmpuri petrolifere alimentează Europa de Vest, Japonia și, într-o mai mică măsură, America. Țările NATO nu dispun de abilitatea de a apăra acele câmpuri prin mijloace convenționale. Americanii au o Forță de Intervenție Rapidă, câteva baze militare și câteva trupe ușoare. Nici măcar cu echipamentele

instalate la baza Diego Garcia nu pot spera să oprească trupele noastre aeropurtate și mecanizate. Dacă ar încerca, și vor fi obligați să facă asta, trupele lor de elită ar fi copleșite și exterminate în câteva zile — fapt care le-ar conferi o singură alternativă: armele nucleare. Este un risc real pe care trebuie să îl luăm serios în seamă. Știm sigur că într-o astfel de situație strategia americană apelează la arme nucleare. Astfel de arme sînt depozitate masiv la Diego Garcia și ar fi utilizate aproape sigur.

De aceea, înainte de a pune mîna pe Golful Persic, trebuie să facem altceva. Trebuie să eliminăm NATO ca forță militară și politică.

Sergetov se îndreaptă pe scaun. Ce se întîmpla, ce vorbe erau acelea? Se luptă să își mențină calmul pe chip în vreme ce ministrul apărării continuă:

— Dacă NATO va fi eliminată de pe tabla de șah, America se va trezi într-o postură foarte curioasă. Statele Unite își vor putea împlini propriile nevoi energetice din surse aflate în emisfera vestică, dînd la o parte nevoia de a apăra statele arabe, care oricum nu sînt foarte populare în rîndul comunității sioniste de evrei americani.

Sergetov se întrebă dacă oamenii din acea încăpere chiar credeau că Statele Unite vor rămîne indiferente în fața unei asemenea manevre? „Ce naiba s-a întîmplat la întrunirea secretă de aseară?”

Cel puțin încă o persoană îi împărtășea grija.

— Așadar, singurul lucru pe care îl avem de făcut este să cucerim Europa de Vest, tovarășe? Întrebă un membru supleant. Nu sînt acestea țările care dispun de acele forțe armate convenționale asupra cărora ne atrageți atenția în fiecare an? Mereu ne avertizați asupra amenințării reprezentate de trupele NATO masate acolo, iar acum susțineți senin că trebuie să le cucerim? Scuzați-mă, tovarășe ministru al apărării, dar oare Anglia și Franța nu dispun de propriile arsenale nucleare? Și de ce nu s-ar ține America de promisiunea înscrisă în tratat de a folosi armele nucleare pentru protejarea NATO?

Sergetov era surprins că un membru junior al Biroului pusese atît de repede punctul pe i. Fu și mai surprins cînd răspunsul fu

dat de ministrul de externe. Așadar, o altă piesă a puzzle-ului. Dar oare ce părere avea KGB-ul? De ce nu era reprezentat și el acolo? Directorul KGB se refăcea după o operație chirurgicală, însă un înlocuitor al lui ar fi trebuit să se afle acolo – doar dacă de acest amănunt nu se avusese grijă în noaptea precedentă.

– Obiectivele noastre trebuie să fie limitate, și este evident de ce. O asemenea acțiune presupune câteva sarcini politice de îndeplinit. Mai întâi, trebuie să inoculăm un sentiment de securitate în America, astfel încât americanii să nu bănuiască nimic înainte de a fi prea târziu ca să mai reacționeze cu forță. În al doilea rând, trebuie să încercăm dezavuarea alianței NATO în sens politic. Ministrul de externe schiță un zîmbet. Așa cum știți, KGB-ul lucrează la un astfel de plan de câțiva ani. Planul a ajuns acum în forma lui finală. Vi-l voi dezvălui de îndată.

Omul începu să detalieze planul, determinându-l pe Sergetov să dea din cap observînd îndrăzneala lui, ca și noua balanță a puterii din acea încăpere. Așadar, în spate fusese KGB-ul. Ar fi trebuit să știe. Însă restul Biroului Politic avea să înghită nada? Ministrul continuă:

– Vă dați seama cum va funcționa. Lucrurile se vor așeza la locul lor precum piesele de puzzle. Date fiind aceste condiții preliminare, apele atît de bine tulburate și faptul că vom proclama faptul că nu ne face deloc plăcere să amenințăm direct cele două puteri nucleare NATO independente, noi credem că riscul nuclear, chiar dacă rămîne prezent, este mai mic decît riscul cu care ne confruntăm în economie.

Sergetov se lăsă pe spate pe fotoliul lui de piele. Deci asta era: războiul era mai puțin periculos decît o pace rece și înfometată. Lucrurile fuseseră decise. Sau nu? Puteau alte combinații ale membrilor Biroului Politic inversa soarta acestei decizii? Putea el însuși îndrăzni să se ridice împotriva acestei nebunii? Poate că era mai înțeleaptă o întrebare logică mai întâi:

– Dispunem de capacitatea de a înfrînge NATO?

Replica usturătoare îl înfioră:

– Bineînțeles, răspunse ministrul apărării. Pentru ce credeți că dispunem de o armată? Ne-am consultat deja cu comandanții superiori.

„Și luna trecută cînd ne-ai cerut mai mult oțel pentru mai multe tancuri noi, tovarășe ministru al apărării, scuza dumitale a fost tot aia că NATO este prea slab?” întrebă Sergetov în gînd cu mînie. Că mașinații avuseseră loc? Să vorbise deja cu consilierii militari sau ministrul apărării decisese să se bazeze doar pe propria expertiză supraevaluată? Oare secretarul general se lăsase călcat în picîtoare de Apărare? Și de Externe? Obiectase el măcar? Așa se luau deciziile care hotărau soarta națiunilor? Ce ar fi zis Vladimir Hlici de așa ceva?

— Asta este curată nebunie, tovarăși! izbucni Piotr Bromkovskîi. Era cel mai vîrstnic membru al Biroului, fragil și trecut de optzeci de ani, cu un discurs bîntuit din cînd în cînd de vremurile idealiste din trecut, cînd membrii Partidului Comunist credeau cu adevărat că se aflau la cîrma valului istoriei. Masacrele de la Iejovșcina puseseră capăt acelei epoci. Da, sîntem într-un pericol economic major. Da, sîntem într-un mare pericol din punct de vedere al siguranței statului. Însă ce ne apucăm să facem, să înlocuim toate acestea cu un pericol și mai mare? Gîndiți-vă la ce se poate întîmpla... Cît va dura, tovarășe ministru al apărării, pînă veți iniția campania de cucerire împotriva NATO?

— Am fost asigurat că armata noastră poate fi gata de luptă în patru luni.

— Patru luni. Presupun că vom dispune de petrol în aceste patru luni care urmează, vreau să spun suficient ca să începem un război!

O fi fost Petia bătrîn, dar nu era bătaia de joc a nimănui.

— Tovarășe Sergetov.

Secretarul general dădu din mîină, pasînd iarăși responsabilitatea altcuiva.

În ce tabără să intre? Tînărul membru supleant luă repede o decizie.

— Momentan stocurile de combustibili ușori, adică de benzină, motorină etc., sînt mari, trebui să recunoască Sergetov. Folosim întotdeauna lunile reci de iarnă, adică timpul în care consumul de astfel de carburanți este la cote minime, ca să ne

refacem stocurile. În plus, există stocurile strategice de apărare, suficiente pentru patruzeci și cinci...

– Șaizeci! insistă ministrul apărării.

– Patruzeci și cinci de zile este o estimare mai realistă, tovarășe, rămase Sergetov ferm pe poziție. Departamentul meu a studiat consumurile de carburanți ale unităților militare ca parte a unui program de creștere a rezervelor strategice de combustibil, un lucru neglijat în ultimii ani. Cu economii efectuate la alte categorii de consum și cu anumite sacrificii industriale, am putea extinde stocurile de război la șaizeci de zile, poate chiar la șaptezeci, plus alte stocuri de extindere a exercițiilor de instrucție. Costurile economice pe termen scurt vor fi neglijabile, dar situația se va schimba radical începând cu mijlocul verii.

Sergetov făcu o pauză, deranjat de ușurința cu care trecuse de partea deciziei nerostite oficial. „Mi-am vândut sufletul... Sau am acționat ca un patriot? Oare am ajuns la fel cu toți ceilalți din jurul mesei? Sau am rostit doar adevărul – și ce este acest adevăr?” Nu putea fi sigur decât de faptul că supraviețuise. Deocamdată.

– Așa cum v-am explicat ieri, dispunem de capacități limitate de a ne restructura producția de combustibili de cracare. Într-o astfel de eventualitate, echipa pe care o conduc crede că se poate obține o creștere de nouă la sută a combustibililor importanți din punct de vedere militar, pe baza reducerii producției globale. Vă avertizez însă că analiștii din echipa mea spun că estimările curente privind utilizarea de combustibil în condiții de luptă sînt mult prea optimiste.

O tentativă tardivă și prea slabă de protest.

– Dumneata dă-ne combustibilul, Mihail Eduardovici, zise ministrul apărării zîmbind cu răceală, și noi vom avea grijă să îl folosim cum trebuie. Analiștii mei spun că ne putem atinge obiectivele în decurs de două săptămîni, poate chiar mai repede, dar vă acord dreptul de a privi cu precauție forța armatelor NATO și atunci am să dublez estimările la o lună. Rămînem cu rezerve mai mult decât suficiente.

– Și dacă NATO ne va descoperi intențiile? interveni bătrînul Petia.

– N-o va face. Pregătim deja *maskirovka*, perdeaua de fum. NATO nu este o alianță puternică. Nu are cum. Miniștrii cîrcotesc în privința contribuției fiecărei țări la apărarea comună. Popoarele lor sînt divizate și moi. Nu își pot standardiza armele și, din această cauză, aprovizionarea lor este un adevărat infern. Și ce-i mai important este faptul că membrul cel mai puternic al Alianței este separat de Europa de cinci mii de kilometri de ocean. Uniunea Sovietică se află la distanța unei călătorii de noapte cu trenul de granița germană. Însă îți voi răspunde la întrebare Petia, bătrînul meu prieten. Dacă totul se duce de rîpă și intențiile ne sînt descoperite, atunci ne putem opri, spunînd că am efectuat niște manevre, și ne putem întoarce la situația de pace – iar asta nu ne va face mai mult rău decît dacă nu am întreprinde nimic. Trebuie să lovim doar dacă totul este pregătit pentru asta. Putem suna oricînd retragerea.

Toată lumea de la masă știa că era o minciună, chiar dacă una inteligentă, însă nimeni nu avea curajul să declare asta. Ce armată fusese vreodată mobilizată pentru a fi apoi retrasă de pe cîmpul de bătălie? Nimeni nu avu curajul să îl înfrunte pe ministrul apărării. Bromkovskîi mormăi ceva preț de cîteva minute, citînd axiomele lui Lenin despre punerea în pericol a socialismului mondial, însă nici aceste mormăieli nu primiră răspuns. Pentru stat, ca și pentru Partid și pentru Biroul Politic, pericolul era evident. Nu putea deveni mai mare. Alternativa însemna război.

Zece minute mai tîrziu, Biroul Politic votă. Sergétov și ceilalți opt colegi supleanți rămaseră doar spectatori. Votul se decise cu unsprezece la doi în favoarea războiului. Procesul începuse.

DATA-ORA 02/03-17:15 COPIA 01 DIN 01 A RAPORTULUI SOVIETIC

BC- Raport sovietic, Bjt, 2310*FL*

EDS: Mutat în avans pentru SÎMBĂTĂ PMs*FL*

DE: Patrick Flynn*FC*

Correspondent AP la Moscova

MOSCOVA (AP) – Astăzi TASS, agenția sovietică de știri, a confirmat că a avut loc un „incendiu serios” în regiunea siberiană de vest a Uniunii Sovietice.

Un articol pe ultima pagină din *Pravda*, organul de presă oficial al Partidului Comunist, a relatat despre incendiu, comentînd că „brigada eroică de pompieri“ a salvat nenumărate vieți datorită talentului și devotamentului față de datorie, totodată prevenind provocarea altor daune mai serioase instalațiilor petroliere învecinate locului dezastrului.

S-a relatat că incendiul a izbucnit datorită unei „greșeli tehnice de funcționare“ a sistemelor automate de control ale rafinăriei și s-a întins cu repeziciune, însă a fost stins cu pricepere, „nu fără victime din rîndul bravilor oameni care s-au luptat cu focul și din rîndul muncitorilor curajoși care au alergat eroic în sprijinul tovarășilor antrenați în lupta cu flăcările“.

Cu toate că a corespuns în mare relatărilor occidentale, incendiul din acea zonă a fost stins mai repede decît se așteptase. Oficialitățile occidentale au emis ipoteze asupra existenței unor sisteme sofisticate de stingere a incendiilor în cadrul complexului de la Nijnevartovsk care au permis sovieticilor să stingă focul.

AB-BA-2-3 16:01 EST*FL*

SFÎRȘITUL ARTICOLULUI

Corelare de forțe

MOSCOVA, URSS

– Pe *mine* nu m-a întrebat nimeni, explică șeful Statului Major, mareșalul Șavirin. Nu mi-a cerut nimeni evaluarea. Joi noaptea, cînd m-au chemat, decizia politică fusese deja luată. Cînd mi-a cerut ultima dată ministrul apărării opinia asupra unei decizii?

– Și dumneata ce ai spus? întrebă mareșalul Rojkov, comandantul forțelor terestre.

Primi drept prim răspuns un zîmbet trist și ironic.

– Că forțele armate ale Uniunii Sovietice pot duce această sarcină la îndeplinire, în condițiile unei instrucții de patru luni.

– Patru luni... Rojkov privi în gol pe fereastră. Se întoarse. Nu vom fi gata.

– Ostilitățile vor începe pe 15 iunie, răspunse Șavirin. Trebuie să fim gata, luni. Oricum, ce alternativă aveam la dispoziție? Ai fi vrut să spun: „Îmi cer scuze, tovarășe secretar general, dar armata sovietică este incapabilă să ducă la bun sfîrșit această sarcină?” Aș fi fost demis pe loc și înlocuit cu cineva mai docil, iar tu știi cine m-ar fi înlocuit. Preferai să îi dai raportul mareșalului Buharin...

– Idiotul ăla! mîrîi Rojkov.

Planul strălucit al lui Buharin, pe atunci general-locotenent, fusese cel care dusesse armata sovietică în Afganistan. Dacă

profesional individul era o nulitate, pe plan politic legăturile lui nu numai că îl salvaseră, dar îl sprijiniseră în ascensiunea către vârful ierarhiei militare. Băiat deștept acest Buharin! Nu se implicase niciodată personal în campaniile muntoase din Afganistan, dar arătase mereu spre planul lui de pe hîrtie și se plînsese că fusese prost executat, după care se transferase la comanda distric-tului militar Kiev, din punct de vedere istoric (prin tradiție) poarta de acces către gradul de mareșal.

– Așadar, ai prefera să îl vezi pe el în biroul ăsta, dictîndu-ți planurile de acțiune? întrebă Șavirin.

Rojkov clătină din cap. Cei doi erau prieteni și camarazi din vremea cînd fiecare comandase un echipaj de tanc în ca-drul aceluiași regiment, în timpul atacului final asupra Vienei din 1943.

– Și cum o să-i spunem acțiunii?

– Furtuna Roșie, răspunse simplu mareșalul.

Furtuna Roșie reprezenta planul unui atac mecanizat în Germania de Vest și Țările de Jos. Actualizat în mod constant datorită schimbărilor din structurile de forță ale ambelor tabere, planul apela la o campanie de două sau trei săptămîni care ar fi început după o escaladare rapidă a tensiunii dintre Est și Vest. În conformitate cu doctrina strategică sovietică, planul cerea o sur-priză strategică drept precondiție a succesului, precum și folosi-rea exclusivă a armelor convenționale.

– Cel puțin nu au discutat despre folosirea armelor atomice, mormăi încruntat Rojkov.

Alte planuri cu nume diferite se aplicau la diverse scenarii, incluzînd aici unele care apela la folosirea armelor nucleare tac-tice și chiar a celor strategice, o posibilitate pe care nici un om în uniformă nu o contempla cu plăcere. În ciuda tuturor bravadelor și agitațiilor belicoase ale șefilor lor politici, soldații profesioniști erau perfect conștienți de faptul că uzul armelor nucleare dădea naștere doar la incertitudini înfiorătoare.

– Și cum e cu *maskirovska*? continuă Rojkov.

– Va consta din două părți. Prima este pur politică și va fi îndreptată împotriva Statelor Unite. Cea de-a doua parte, care se va declanșa chiar înaintea începerii ostilităților, va aparține

KGB-ului. Știi tu, KGB Grupul de Nord. Am revizuit planul acum doi ani.

Rojkov se încruntă. Grupul de Nord reprezenta un comitet ad-hoc de șefi de departamente KGB, reunit pentru prima dată de Iuri Andropov, pe atunci șeful KGB-ului, la mijlocul anilor 1970. Scopul grupului era acela de a găsi metode de divizare a alianței NATO și, în general, de a conduce operațiuni politice și psihologice în direcția subminării voinței Occidentului. Planul special de zguduire a structurii militare și politice a NATO ca pregătire a unui război fulger reprezintă exemplul cel mai îndrăgit de mașinațiune vicleană a Grupului de Nord. Oare însă planul avea să funcționeze? Cei doi ofițeri superiori schimbă o privire ironică. Precum cei mai mulți soldați profesioniști, amîndoi disprețuiau spionii și uneltirile lor ascunse.

– Patru luni, repetă Rojkov. Avem multe de făcut. Și dacă șmecheria KGB-ului eșuează?

– Planul e bun. Trebuie doar să înșele Vestul timp de o săptămînă, deși două săptămîni ar fi mai bune. Elementul-cheie aici este, bineînțeles, rapiditatea cu care NATO ajunge la stadiul de operativitate deplină. Dacă putem amîna cu șapte zile procesul de mobilizare, atunci victoria este asigurată...

– Și dacă nu? îl întrerupse Rojkov cu brutalitate, știind că nici măcar o amîinare de șapte zile nu însemna o garanție.

– Atunci nu este sigură, dar balanța de forțe va fi de partea noastră. O știi și tu, Iuri.

Opțiunea de a demobiliza forțele adunate laolaltă nu fusese niciodată discutată cu șeful Statului Major.

– Va trebui mai întîi să îmbunătățim disciplina în rîndul forțelor noastre, zise CINC-Ground¹. Și mai trebuie să îi informez imediat pe comandanții noștri. Trebuie să implementăm planuri intensive de instrucție. Cît de groaznică este problema asta a combustibilului?

Șavirin dădu hîrțiile cu calcule subordonatului său.

– Putea fi și mai rău. Dispunem de suficient carburant pentru instrucții intensive. Nu ai o sarcină ușoară, Iuri, dar patru luni este un timp suficient de lung pentru îndeplinirea ei, nu?

¹ Abreviere militară pentru comandantul forțelor terestre (n.tr.)

Nu era, dar n-avea nici un sens să susțină așa ceva.

– Cum spui tu. Deci patru luni pentru a instaura disciplina de luptă. Voi dispune de mînă liberă?

– În cadrul unor limite.

– Una este să faci un soldat să sară imediat la ordinul sergentului său și alta este să îi faci pe ofițerii obișnuiți cu munca de birou să se tranforme în lideri pe cîmpul de luptă.

Rojkov căutase să transmită mesajul cît mai voalat, dar superiorul lui prinsese imediat ideea.

– Ai mînă liberă în ambele privințe, Iuri. Dar acționează cu grijă, de dragul nostru, al amîndorura.

Rojkov dădu scurt din cap. Știa pe cine va folosi ca să ducă sarcina la îndeplinire.

– Cu trupele pe care le conduceam acum patruzeci de ani, Andrei, puteam face toate astea foarte ușor. Rojkov se așează. Și adevărul este că dispunem cam de același material brut acum ca și atunci, și de arme mai bune. Marea necunoscută rămîn oamenii. Cînd am intrat cu tancurile în Viena, oamenii noștri erau veterani duri...

– Și așa erau și nemernicii de SS-iști pe care i-am zdrobit. Șavirin zîmbi amintindu-și. Ține minte că același gen de forțe se află acum în Vest, poate chiar mai abitir decît înainte. Cît de bine vor lupta dacă vor fi surprinse și divizate? Putem reuși. Trebuie să reușim.

– Mă întîlnesc cu comandantii de mari unități luni. Le voi povesti eu însumi.

NORFOLK, VIRGINIA

– Sper că vei avea grijă de ea, zise primarul.

Comandantul Daniel X. McCafferty avu nevoie de o secundă înainte de a reacționa. Nava USS *Chicago* stătuse în docuri doar șase săptămîni, iar inaugurarea ei fusese amînată de un incendiu portuar și de absența primarului din Chicago datorită unei greve a lucrătorilor din serviciile municipale. Întors după cinci săptămîni de exerciții grele în Atlantic, echipajul navei încărcă acum provizii pentru prima misiune operațională. McCafferty era încă

vrăjit de noua lui comandă și nu mai obosea să admire nava. Tocmai îl condusesese pe primar de-a lungul punții superioare curbate, prima parte a oricărui tur de submarin, cu toate că aici nu prea era nimie de văzut.

– Mă scuzați?

– Să ai grijă de vasul nostru, repetă primarul.

– Noi ~~le spunem nave, domnule~~, și vom avea grijă de ea pentru dumneavoastră. Vreți să ne însoțiți în interior?

– Alte scări.

Primarul se prefăcu că se strîmbă, însă McCafferty știa că omul fusese șef la pompieri. „Ne-ar fi folosit de minune cu cîteva săptămîni în urmă“, își zise căpitanul.

– Încotro plecați mîine? se interesă primarul.

– Pe mare, domnule.

Comandantul începu să coboare scara. Primarul îl urmă.

– Mi-am imaginat. Pentru un om aproape de șaizeci de ani, primarul se descurca foarte bine pe treptele înguste. Se opriă amîndoi la capătul de jos al scării. Ce faceți mai exact cu chestiile ăstea?

– Domnule, marina îi spune „cercetare oceanografică“.

McCafferty îi arătă drumul, zîbind în sinea lui pentru răspunsul născocit la întrebarea indiscretă. Lucrurile se derulau cu repeziciune pentru *Chicago*. Marina voia să afle cît de eficiente erau noile dispozitive de camuflare a sunetelor instalate pe submarin. Toate rezultatele fuseseră bune în cadrul testelor de încercare din Bahamas. Acum urmau teste pe viu în Marea Barents.

Primarul rîse auzind răspunsul.

– Aha, presupun că veți număra balene pentru organizația Greenpeace!

– Păi vă pot spune că, într-adevăr, există balene acolo unde mergem noi.

– Ce e cu plăcile alea de pe punte? N-am auzit niciodată de punți cauciucate pe un submarin.

– Se numesc plăci absorbante de ecou, domnule. Cauciucul absoarbe undele sonore. Ne face mai tăcuți și mai greu de detectat pe sonar dacă ne caută cineva cu unde sonore. Cafea?

– S-ar zice că într-o zi ca asta...

Comandantul chicoti.

– Și eu cred la fel. Dar e împotriva regulamentului.

Primarul ridică ceașca și o ciocni de cea a lui McCafferty.

– Noroc.

– Beau pentru asta.

MOSCOVA, URSS

Se întâlnește la Clubul Ofițerilor din cadrul Districtului Militar Moscova de pe Krasnokazarmennaia, o clădire masivă și impresionantă datînd din epoca țaristă. În această perioadă a anului comandanții superiori ai armatei se întruneau la Moscova, iar astfel de evenimente erau întotdeauna însoțite de dineuri simandicoase. Rojkov își întâmpină colegii ofițeri la intrarea principală și, cînd se adunară toți, îi conduse pe trepte în jos spre băile de abur bogat ornamentate. Erau prezenți acolo toți comandanții de zone militare, fiecare dintre ei însoțit de adjunct, de comandantul forțelor aeriene alocate lui și de comandanții de flote aferente. O mică galaxie de stele, panglici și decorații. Zece minute mai tîrziu, avînd fiecare doar cu un prosop în jurul taliei și un mănunchi de frunze în mînă, grupul nu mai semăna decît cu o adunătură de bărbați de vîrstă mijlocie, poate un pic mai bine întreținuți decît cetățenii medii ai Uniunii Sovietice.

Se cunoșteau bine între ei. Cu toate că existau rivalități, cu toții făceau parte din aceeași tagmă. Datorită intimității tipice create de băile de abur rusești, cîteva minute se apucară să discute despre viețile lor. Mai mulți ajunseseră bunici, așa că vorbeau acum cu emoție despre continuarea spiței lor de familie. Indiferent de rivalitățile personale, era de presupus că ofițerii superiori aveau să se îngrijească de carierele fiilor camarazilor, așa că se informară pe scurt care fiu aparținea cărei structuri de comandă și pe care poziție anume voia să avanseze. Într-un tîrziu apăru și clasică dispută rusească legată de „tăria“ aburului. Rojkov reglă intempestiv disputa turnînd un șuvoi subțire, dar constant, de apă rece pe cărămizile încinse din centrul încăperii. Sfirîitul rezultat trebuia să ajungă pentru a brua posibilele dispozitive de interceptare

existente în sală, asta dacă aerul cetos nu le transformase deja în vechituri de aruncat la gunoi. Rojkov nu lăsase să se întrevadă nimic din ceea ce se petrecea. Era mai bine să îi șocheze pe toți și să obțină reacții necenzurate din partea lor.

– Tovarăși, trebuie să fac un anunț.

Conversațiile încetară, iar bărbații din încăpere priviră întrebători în direcția lui.

„Începem“, își spuse Rojkov în gând, după care continuă cu glas tare:

– Tovarăși, pe data de 15 iunie a acestui an, deci doar peste patru luni, vom lansa o ofensivă împotriva NATO.

Cîteva clipe se auzi doar sfîrșiala aburului. Apoi trei bărbați izbucniră în rîs, probabil pentru că dăduseră pe gît cîteva tării în izolarea limuzinelor care îi aduseseră acolo de la Kremlin. Cei care stăteau aproape de comandantul trupelor de uscat și îi vedeau chipul nici măcar nu clipiră.

– Vorbiți serios, tovarășe mareșal? întrebă comandantul Zonei Militare de Vest¹. Primind o încuviințare scurtă din cap drept răspuns, omul continuă: Atunci poate că sînteți amabil să ne explicați motivul acestei acțiuni?

– Bineînțeles. Ați aflat cu toții de dezastrul de la complexul petrolier din Nijnevartovsk. Ceea ce nu ați aflat încă se referă la implicațiile strategice și politice ale acestui dezastru. În șase minute, Rojkov detalie întreaga decizie a Biroului Politic. Peste doar patru luni vom lansa cea mai importantă operațiune militară din istoria Uniunii Sovietice: distrugerea NATO ca forță politică și militară. Și vom reuși.

Terminînd, se uită la ofițeri în tăcere. Aburul inducea efectele dorite asupra adunării de ofițeri superiori. Căldura generată asalta căile respiratorii ale oamenilor, trezindu-i pe cei care băuseră. Și făcîndu-i să asude din belșug. „O să asude din plin în următoarele luni“, își spuse Rojkov.

Atunci vorbi Pavel Alekseiev, comandantul adjunct al Zonei Militare de Sud-Vest:

– Am auzit niște zvonuri. Însă lucrurile stau *chiar* atît de rău?

¹ Armata este structurată pe arme și pe zone militare. (n.red.)

– Da. Avem suficiente rezerve pentru douăsprezece luni de operațiuni normale sau pentru șaiszeci de zile de război după o scurtă perioadă de intensificare a instrucției.

Nu mai spuse că asta s-ar face cu prețul mutilării economiei naționale pînă la jumătatea lui august.

Alekseiev se aplecă și se lovi cu mănunchiul de frunze. Gestul semăna în mod ciudat cu al unui leu care plesnea din coadă. La cincizeci de ani, Alekseiev era al doilea ca tinerețe dintre ofițerii de acolo, un militar cu un intelect respectat și un bărbat chipeș, cu umerii lați ca ai unui tăietor de lemne. Ochii lui negri și intenși priviră țintă prin fuioarele de aburi.

– Mijlocul lui iunie?

– Da. răspunse Rojkov. Atît avem la dispoziție pentru a ne pregăti planurile și trupele.

Comandantul forțelor terestre privi în jurul lui. Tavanul era deja parțial mascat de ceața aburului.

– Presupun că ne aflăm aici ca să putem discuta deschis între noi, nu?

– Chiar așa, Pavel Leonidovici, replică Rojkov, deloc surprins că Alekseiev fusese primul care deschisese discuția.

Urmărise cu atenție cariera tînărului ofițer pe parcursul ultimilor zece ani. Era unicul fiu al unui general genial de tancuri din vremea Marelui Război de Apărare a Patriei, unul dintre mulții oameni buni forțați să iasă la pensie în timpul epurărilor lipsite de violențe de sub Nichita Hrușciiov de la sfîrșitul anilor 1950.

– Tovarăși. Alekseiev se ridică și coborî încet treptele către podeaua din marmură. Accept tot ce ne-a spus mareșalul Rojkov. Însă e vorba de patru luni! Patru luni în care putem fi detectați, patru luni în care putem pierde orice element de surpriză. Și atunci ce se poate întîmpla? Nu, noi avem deja un plan pentru așa ceva: Jukov-4! Mobilizarea imediată! Ne putem întoarce cu toții la posturile noastre de comandă în mai puțin de șase ore. Dacă vom conduce un atac-surpriză, atunci să avem parte de unul pe care nimeni nu îl poate detecta în timp util – în decurs de șaptezeci și două de ore din acest moment!

Din nou, singurul sunet care se auzi cîteva clipe în încăpere fu cel al apei transformîndu-se în abur pe cărămizile încinse, apoi

se iscă hărmălaia. Jukov-4 reprezenta varianta de iarnă a unui plan de răspuns ipotetic la descoperirea accidentală a intenției NATO de a lansa un atac-surpriză împotriva Pactului de la Varșovia. Într-un astfel de caz, doctrina militară sovietică standard era la fel ca a tuturor: cea mai bună apărare este dată de o bună ofensivă – înfrângerea armatelor NATO prin atacarea imediată cu diviziile mecanizate de categorie A din Germania de Est.

– Dar nu sîntem gata! se opuse comandantul Zonei Vest.

El era omul care comanda structurile militare situate în Berlin, cel mai important post de comandă individual din lume. Un atac împotriva Germaniei de Vest intra în mod esențial în responsabilitatea lui.

Alekseiev ridică mîinile.

– Nici ei nu sînt. De fapt, ei sînt mai puțin pregătiți decît noi, zise el cu calm. Haideți să privim datele oferite de serviciile noastre secrete. Paisprezece la sută din ofițerii lor sînt în vacanță. La ei tocmai se încheie un ciclu de instrucție, este adevărat, dar, din această cauză, o mare parte din echipamentele militare vor intra în revizie și mulți dintre ofițerii superiori vor pleca în capitalele de care aparțin pentru consultări, așa cum facem și noi acum. Trupele se află în cazărmile de iarnă, pentru instrucția de iarnă. Acum este perioada din an pentru revizii și completarea hîrtoğăraiei. Instrucția fizică este redusă la maximum – cine are chef să alerge prin zăpadă, eh? Oamenii lor sînt răciți și beau mai mult decît de obicei. Acum e momentul ca noi să trecem la acțiune! Știm cu toții că, după cum ne-o arată istoria, soldatul sovietic dă cele mai bune rezultate iarna, în aceeași perioadă NATO fiind la minimul ei de potențial.

– Dar la fel sîntem și noi, tinere neghiob! mîrîi comandantul Zonei de Vest.

– Putem schimba asta în patruzeci și opt de ore, insistă Alekseiev.

– Imposibil, observă adjunctul comandantul Zonei de Vest, grijuliu să își sprijine superiorul.

– Ca să atingem pregătirea maximă de luptă ne va lua cîteva luni, admise Alekseiev. Singura lui șansă de a izbîndi era să discute logic cu ceilalți comandanți. Știa că era aproape sigur

condamnat la eșec, dar trebuia să încerce. Va fi dificil, dacă nu chiar imposibil, să ascundem asemenea pregătiri.

– Așa cum ne-a explicat mareșalul Rojkov, Pavel Leonidovici, ni s-a promis o *maskirovska* politică și diplomatică, interveni un general.

– Nu am nici un dubiu că tovarășii noștri din KGB ca și măiastra noastră conducere politică vor face miracole. În definitiv, era posibil ca acea încăpere să fie plină de microfoane. Dar nu cred că vă cer prea mult dacă spun că trebuie să ne așteptăm ca imperialiștii, oricât s-ar teme de noi și ne-ar urî, și oricât de activi ar fi spionii și rețelele lor de sateliți, să observe o dublare a activităților noastre de instrucție. Știm că NATO crește starea de alertă atunci când noi ne începem ciclurile de instrucție, iar pregătirea lor se va accentua pe măsură ce ne apropiem de ciclul de instrucție de primăvară. Dacă ne vom continua antrenamentele dincolo de tiparele obișnuite vor deveni și mai vigilenți. Dobîndirea capacității depline de luptă cere ca noi să întreprindem prea multe lucruri ieșite din comun. Nu uitați că Germania de Est este împînzită cu spioni occidentali. NATO va observa. NATO va reacționa. Ne vor întâmpina la graniță cu tot ce au ei în arsenalele lor comune.

Dacă, pe de altă parte, atacăm cu ce avem la dispoziție – *acum!* – deținem avantajul. Oamenii noștri nu sînt plecați la schi în blestemații ăia de Alpi! Jukov-4 este proiectat să facă trecerea de la pace la război în patruzeci și opt de ore. Este imposibil ca NATO să reacționeze într-un timp atît de scurt. Le va lua patruzeci și opt de ore doar ca să își organizeze informațiile și să le prezinte ministerelor de resort din fiecare țară. Pînă atunci obuzele noastre vor cădea peste linia Fulda, cu tancurile noastre venind imediat în spate!

– Sînt prea multe lucruri care pot merge prost! Comandantul Zonei Militare de Vest se ridică atît de brusc, încît prosopul aproape îi căzu de pe talie. Omul apucă veșmîntul cu mîna stîngă, în vreme ce își agită pumnul drept în direcția colegului mai tînăr. Ce facem cu controlul traficului? Ce facem cu instruirea oamenilor în noile echipamente de luptă? Cum rămîne cu pregătirea de luptă împotriva imperialiștilor a piloților mei? Aici chiar că

problema este insurmontabilă! Piloții noștri au nevoie de cel puțin o lună de instrucție intensivă. La fel și tanchiștii mei, și artileriștii mei, și infanteriștii mei.

„Dacă ți-ai fi făcut treaba, ar fi fost gata acum, ticălos incompetent și curvar ce ești!“ îl înjură Alekseiev în gând, fără a îndrăzni să zică ceva cu glas tare. Comandantul Zonei de Vest era un bărbat de șaizeci și unu de ani, căruia îi plăcea să-și demonstreze calitățile de mascul și să se și mai laude cu ele, în detrimentul sarcinilor profesionale. Alekseiev auzise destule istorii pe seama lui, șoptite cu jovialitate de alții chiar în acea încăpere. Însă omul dispunea de un spate politic tare. „Așa e sistemul sovietic, reflectă ofițerul mai tânăr. Nouă ne trebuie soldați apti de luptă și cu ce ajungem să ne apărăm patria? Cu un spate politic solid!“ Își aminti cu amărăciune ce se întâmplase cu tatăl său în 1958. Însă Alekseiev nu își permitea să nege Partidului controlul asupra forțelor armate. În definitiv Partidul însemna Statul, iar el jurase că va servi supus Statul. Învățase toate aceste truisme pe genunchii tatălui său. Mai avea însă o carte de jucat:

– Tovarășe general, dispuneți de ofițeri buni la comanda diviziilor, a regimentelor și batalioanelor. Aveți încredere în ei, pentru că își cunosc datoria.

N-avea ce să strice dacă apela un pic la sloganele Armatei Roșii.

În acea clipă Rojkov se ridică în picioare și toată lumea se aplecă să îi audă sentința.

– Ceea ce spui este just, Pavel Leonidovici, dar putem noi să riscăm siguranța Patriei Mamă? Clătină din cap, citind precis din doctrină, așa cum făcea de prea mulți ani. Nu. Bineînțeles că ne bazăm pe surpriză în cazul primei lovituri care ne va deschide calea unei înaintări îndrăznețe a forțelor noastre mecanizate. Vom avea parte de surpriză. Occidentalilor nu le va veni să creadă ce se întâmplă, iar surpriza strategică va exista chiar atunci când Biroul nostru Politic îi va liniști, în vreme ce noi ne pregătim lovitura. Vestul va avea la dispoziție trei, poate patru zile pentru a-și da seama ce urmează să i se întâmple, și chiar și așa nimeni de acolo nu va fi pregătit, din punct de vedere psihologic pentru noi.

Ofițerii ieșiră după Rojkov afară din sală pentru a-și îndepărta sudoarea de pe trupuri cu dușuri cu apă rece. Zece minute mai târziu, împrăștiți și îmbrăcați cu uniforme complete, ofițerii se adunară din nou în sala de banchet de la etajul doi. Chelnerii, mulți dintre ei informatori KGB, observară atmosfera apăsată și conversațiile cu ton coborât, care le împiedicau eforturile de a asculta. Generalii știau că închisoarea Lefortovo a KGB-ului se găsea la mai puțin de un kilometru depărtare.

– Care sînt planurile noastre? își întrebă comandantul Zonei de Sud-Vest adjunctul.

– De cîte ori am jucat jocul ăsta de război? răspunse Alekseiev. Toate acele hărți și formule pe care le-am examinat de ani de zile. Cunoaștem concentrările de tancuri și de trupe. Cunoaștem rutele, autostrăzile, intersecțiile de drumuri pe care trebuie să le folosim, ca și pe acelea folosite de NATO. Cunoaștem planurile noastre și planurile lor de mobilizare. Singurul amănunt pe care nu-l cunoaștem este dacă planurile noastre atent întocmite vor și funcționa în realitate. Ar trebui să atacăm imediat. Atunci necunoscutul ar fi același pentru ambele tabere.

– Și dacă atacul nostru se desfășoară prea bine și NATO recurge la apărarea nucleară? întrebă superiorul lui.

Alekseiev recunoscuse importanța și impredictibilitatea unui asemenea argument.

– Ar putea recurge la asta oricum, tovarășe. Toate planurile noastre depind în procent mare de elementul-surpriză, nu? Un amestec de surpriză și succes va determina Occidentul să considere armele nucleare...

– Aici greșești, tînărul meu prieten, ripostă comandantul Zonei de Sud-Vest. Decizia de folosire a armelor nucleare este politică. Împiedicarea folosirii lor reprezintă tot un exercițiu politic care are nevoie de timp.

– Dar dacă așteptăm peste patru luni – *cum mai poate fi asigurată surpriza strategică?* ceru imperios să afle Alekseiev.

– Asta a fost promisiunea conducerii noastre politice.

– În anul în care am intrat la Academia Frunze, Partidul a anunțat data la care noi urma să trăim în mod sigur în „comunismul

adevărat“ A fost o promisiune solemnă. Acea dată a fost acum șase ani.

– Astfel de vorbe rămân doar între noi, Pașa, căci te înțeleg. Dar dacă nu înveți să îți controlezi limbajul...

– Iertați-mă, tovarășe general. Trebuie să luăm în considerare inexistența elementului-surpriză. „În luptă, în ciuda celei mai atente pregătiri, riscurile nu pot fi evitate, cită Alekseiev din axiomele Academiei Frunze. De aceea trebuie acordată atenție și trebuie pregătite cele mai minuțioase planuri pentru reușita operațiunii în ansamblul ei. Din acest motiv, viața anonimă a fiecărui ofițer de trupă se numără printre cele mai solicitate din rîndul celor onorați cu servirea Statului“.

– Ai memoria unui *kulak*, Pașa. Comandantul Zonei de Sud-Vest rîse, umplînd paharul adjunctului său cu vin georgian. Dar ai dreptate.

– Eșecul de a obține surpriza înseamnă o campanie militară clasică pe scară extinsă, o versiune mai tehnologizată a războiului din 1914–1918.

– Pe care o vom cîștiga.

Rojkov se așeză lîngă Alekseiev.

– Pe care o vom cîștiga, încuviință acesta.

Toți generalii sovietici acceptau premisa că incapacitatea de a forța un rezultat rapid ar duce la un război sîngeros de uzură, care ar măcina ambele tabere în egală măsură. Sovieticii dispuneau de mult mai multe rezerve de oameni și materiale cu care să poarte un asemenea război. Ca și de voința politică de a le folosi.

– *Dacă și numai dacă* vom fi capabili să impunem ritmul bătăliei, și dacă prietenii noștri din marină pot împiedica furnizarea de echipamente și rezerve către NATO din America, continuă el. NATO dispune de stocuri de materiale de război pentru aproximativ cinci săptămîni. Scumpa noastră flotă militară va trebui să închidă Atlanticul.

– Maslov, îl chemă Rojkov pe comandantul marinei sovietice. Vrem să auzim opinia dumitale despre corelarea de forțe din Atlanticul de Nord.

– Care e misiunea? întrebă grijuliu Maslov.

– Dacă nu vom reuși să luăm prin surprindere Vestul, Andrei Petravici, atunci va fi nevoie ca iubiții noștri din marină să izoleze Europa de America, declară Rojkov.

Clipi iute când auzi răspunsul.

– Dați-mi o divizie de trupe aeropurtate și pot îndeplini această sarcină, răspunse Maslov cu calm. Ținea în mână un pahar cu apă minerală, atent să evite alcoolul într-o astfel de seară geroasă de februarie. Întrebarea este dacă atitudinea noastră pe mare trebuie să fie ofensivă sau defensivă. Navele NATO, și mai presus de toate navele Statelor Unite, reprezintă o amenințare directă pentru *Patrie*. Ele singure dețin avioanele și portavioanele necesare cu care să atace pământul țării, în peninsula Kola. De fapt, noi știm de planurile lor de a încerca acest lucru.

– Și ce-i cu asta? observă comandantul Zonei de Sud-Vest. Bineînțeles că nici un atac asupra solului sovietic nu trebuie tratat cu ușurință, dar vom avea pierderi severe în această campanie militară, oricât de strălucit ne-am bate. Ce contează este rezultatul final.

– Dacă americanii atacă Kola cu succes, atunci vor reuși să împiedice închiderea Atlanticului de Nord de către noi. Și să știți că greșiți trecând cu ușurință peste aceste atacuri. Intrarea americanilor în Marea Barents va constitui o amenințare directă contra forțelor noastre nucleare și ar putea genera consecințe mai grave decât vă puteți închipui. Amiralul Maslov se aplecă în față. Pe de altă parte, dacă veți convinge STAVKA să ne ofere resursele necesare pentru executarea operațiunii Gloria Polară, atunci vom putea pune mîna pe inițiativa de luptă și vom dicta termenii după care se vor desfășura operațiunile din Atlanticul de Nord. Amiralul ridică pumnul închis. Astfel vom putea, mai întâi – ridică un deget – să împiedicăm un atac american naval împotriva patriei; în al doilea rînd – ridică un al doilea deget – să folosim cea mai mare parte a forțelor noastre submarine din bazinele nord-atlantice pe rutele comerciale, în loc să le păstrăm într-o defensivă pasivă; și în al treilea rînd – un ultim deget – să folosim la maximum atuurile aviației noastre îmbarcate. Cu o singură lovitură, această operațiune transformă flota noastră dintr-o armă defensivă într-una ofensivă.

– Și ca să obțineți acest rezultat nu aveți nevoie decît de una dintre diviziile aeropurtate de gardă? Explicați-ne mai în amănunt planul, vă rugăm, tovarășe amiral, zise Alekseiev.

Maslov se conformă și detalie totul în cinci minute. La sfîrșit trase o concluzie:

– Cu noroc, cu o singură lovitură vom da navelor NATO de lucru mai mult decît pot duce, ceea ce ne va oferi o poziție valoroasă de exploatat după război.

– Mai bine ar fi dacă am atrage portavioanele lor și le-am distruge.

Comandantul Zonei de Vest se alăturase discuției.

Maslov replică:

– Americanii vor dispune de cinci sau șase portavioane împotriva noastră în Atlantic. Fiecare dintre acestea duce cincizeci și opt de avioane care pot fi folosite pentru dobîndirea superiorității aeriene sau pentru lovituri nucleare, lăsînd la o parte rolul de apărare a flotei. De aceea spun, tovarăși, că interesul nostru este să menținem acele nave cît mai departe de patrie cu putință.

– Sînt impresionat, Andrei Petravici, zise Rojkov gînditor, observînd și respectul din ochii lui Alekseiev. Operațiunea Gloria Polară era simplă și îndrăzneată. Vreau o informare completă asupra acestui plan mîine după-amiază. Spui că dacă putem alocă resurse, atunci succesul acestei întreprinderi are șanse mari de reușită?

– Lucrăm la acest plan de cinci ani, punînd un accent deosebit pe simplitate. Dacă se poate păstra secretul operațiunii, trebuie ca doar două lucruri să meargă bine pentru ca succesul să fie garantat.

Rojkov dădu din cap.

– Atunci vei avea tot sprijinul meu.

Maskirovka I

MOSCOVA, URSS

Ministrul de externe intră pe scenă din stînga, ca întotdeauna, și se îndreaptă spre pupitru cu un pas vioi care îi contrazicea vîrsta de șaiszeci de ani. Înaintea lui se găsea o mulțime de reporteri aranjați de gărzile de palat în grupuri, presa scrisă ținîndu-și strîns carnețelele în mîini, cu fotografii înșirați în spate, iar presa audiovizuală aranjată în fața camerelor de luat vederi. Ministrul de externe ura de moarte mulțimea din fața lui. Ura presa occidentală, cu lipsa ei de maniere, întotdeauna pusă pe interogat și pe scormonit, întotdeauna pretinzînd răspunsuri pe care el nu trebuia să le dea nici măcar propriilor oameni. „Ce ciudat, își zise el, ridicîndu-și privirea din însemnări, că trebuie să vorbesc adesea mai deschis față de acești spioni străini plătiți decît față de Comitetul Central al Partidului. Nu sînt cu toții decît niște spioni...”

Bineînțeles că puteau fi manipulați, de un om talentat, cu doze atent preparate de dezinformare – exact ceea ce avea el de gînd să facă. În mare înșă, toți acei indivizi reprezentau o amenințare, pentru că nu încetau niciodată cu treburile cu care erau obișnuiți. Era un amănunt pe care ministrul de externe nu-și permitea niciodată să îl uite, ca și un motiv pentru care nu îi putea disprețui pe față. Discuțiile cu ei erau întotdeauna periculoase. Chiar dacă erau manipulați, indivizii puteau fi periculoși prin

căutarea lor neîncetată de informații. Ce bine ar fi fost ca și restul Biroului Politic să înțeleagă asta.

– Doamnelor și domnilor, începu el, vorbind în engleză. Voi face o scurtă declarație și regret de pe acum că nu voi putea răspunde la nici o întrebare. Când veți pleca vi se va înmîna un comunicat de presă complet, asta dacă sînt gata...

Făcu un gest înspre un om din spatele încăperii, care dădu din cap în semn că a înțeles. Ministrul de externe își aranjă din nou hîrțile și reluă discursul cu dicția perfectă pentru care era recunoscut:

– Președintele Statelor Unite cere adesea „fapte și nu vorbe” atunci cînd vine vorba de controlul armelor strategice.

Așa cum știți, spre dezamăgirea întregii lumi, negocierile de dezarmare de la Viena bat pasul pe loc de peste un an, fiecare parte învinuind-o pe cealaltă pentru stagnare.

Iubitorii de pace din întreaga lume știu prea bine că Uniunea Sovietică nu și-a dorit niciodată războiul, și că doar un nebun ar considera războiul nuclear drept o alternativă politică viabilă în lumea noastră modernă plină de criminalitate, războaie și „ierni nucleare”.

– La naiba, mormăi șeful biroului AP din Moscova, Patrick Flynn.

Sovieticii recunoșteau foarte rar conceptul de „iarnă nucleară” și nu-l menționaseră *niciodată* într-un context atît de oficial. Ziaristul ciulise deja urechile cît pîlnia pentru a-și da seama de sensul real al mesajului.

– A sosit vremea reducerilor substanțiale în domeniul armelor strategice. Noi am făcut propuneri numeroase, serioase și sincere privind reducerea reală a cursei înarmării, dar în ciuda acestui fapt, Statele Unite au continuat dezvoltarea armelor lor ofensive și destabilizatoare. Mă refer la racheta de primă lovitură MX, atît de cinic botezată „Pacificatoarea”, la racheta balistică cu lansare de pe mare Trident D-5, la două variante separate de rachete cu rază lungă de acțiune ale căror caracteristici practic determină imposibilitatea verificării controlului asupra armelor și, bineînțeles, la așa-numita Inițiativă Strategică de Apărare, cea care va duce armele strategice ofensive în spațiul cosmic.

Acestea sînt faptele Americii. Își ridică privirea din hîrtii și continuă ironic: Și, în ciuda acestor evidențe, America cea evlavioasă condamnă faptele sovietice.

Începînd de mîine, vom vedea o dată pentru totdeauna dacă vorbele Americii pot fi crezute sau nu. Începînd de mîine vom vedea care este diferența între vorbele Americii despre pace și faptele sovietice în favoarea păcii.

Căci mîine, Uniunea Sovietică va așeza pe masa negocierilor din Viena o propunere de reducere cu cincizeci la sută a arsenalelor existente de rachete nucleare cu rază medie și lungă de acțiune, această reducere urmînd a fi realizată într-o perioadă de trei ani de la ratificarea acordului, fiind în același timp subiect al verificărilor la fața locului conduse de echipe de inspecție de terți, a căror componentă va fi aprobată de comun acord de toate părți semnatare.

– Vă rog să observați că am spus „toate părțile semnatare”. Uniunea Sovietică invită Marea Britanie, Republica Franceză și – își ridică privirea – Republica Populară Chineză să ni se alăture la masa negocierilor.

Explozia blițurilor îl făcu să privească în altă direcție cîteva clipe.

– Doamnelor și domnilor, vă rog... Ministrul zîmbi, ținînd brațul ridicat ca să-și protejeze fața. Ochii mei bătrîni nu sînt obișnuiți cu asemenea abuzuri, iar eu nu am memorat discursul... Doar dacă nu vreți să continuu în rusă!

Se auziră mai multe hohote de rîs, apoi cîteva aplauze. Ticălosul ăla bătrîn știa să se comporte cu farmec. Flynn își lua notițe cu înfrigurare. Discursul putea însemna o posibilă dinamită. Flynn se întrebă ce va mai urma, și mai ales îl interesau formulările exacte ale propunerilor. În trecut relatase de mai multe ori despre convorbiri pe teme de înarmare, și știa prea bine că descrierile vagi ale unor propuneri puteau distorsiona grav detaliile esențiale ale chestiunilor sensibile din cadrul negocierilor. Nu se putea ca rușii să fie atît de deschiși – pur și simplu, nu se putea.

– Să continuăm. Ministrul de externe clipi de cîteva ori din ochi. Am fost acuzați că n-am dat niciodată dovadă de buna

noastră credință. Falsitatea acestei acuzații este evidentă, dar ea continuă să producă valuri în Occident. Gata cu așa ceva! De acum înainte nimeni nu va mai avea motiv să se îndoiască de sinceritatea luptei poporului sovietic pentru o pace justă și durabilă.

Începînd de azi, ca semn al bunei noastre credințe, cu care aruncăm o mînușă Statelor Unite și oricăror altor națiuni interesate, Uniunea Sovietică va scoate din uz o întreagă clasă de rachete nucleare cu lansare de pe submarine. Aceste submarine sînt cunoscute în Vest ca făcînd parte din clasa Yankee. Noi le spunem altfel, bineînțeles, zise el cu un zîmbet nevinovat care atrase un alt val de rîsete politicoase. În prezent, douăzeci de astfel de nave sînt în serviciu, fiecare dintre ele avînd la bord douăsprezece rachete balistice cu lansare de pe apă. Toate navele active sînt alocate Flotei Sovietice a Nordului cu baza în Peninsula Kola. Începînd de astăzi vom dezactiva aceste nave în ritm de una pe lună. Așa cum știți, dezactivarea completă a unei mașinării atît de complexe precum un submarin purtător de rachete necesită serviciul unui port, căci compartimentul de rachete trebuie îndepărtat fizic din carena navei, așa că aceste submarine nu pot fi complet dezarmate peste noapte. În orice caz, ca nimeni să nu pună la îndoială sinceritatea intențiilor noastre, invităm Statele Unite să facă unul din următoarele două lucruri:

Mai întîi, vom permite unei echipe de șase ofițeri de marină americani să inspecteze aceste douăzeci de nave pentru a verifica faptul că tuburile lansatoare de rachete au fost umplute cu ciment înainte de îndepărtarea lor de pe toate submarinele. În schimb, vom cere să ni se permită ulterior, la o dată convenită de comun acord, o inspecție similară a unui număr echivalent de ofițeri sovietici în porturile americane militare.

În al doilea rînd, ca alternativă în cazul în care Statele Unite nu doresc verificarea reciprocă a reducerilor de armament, vom permite unui alt grup de șase ofițeri să efectueze această inspecție, de această dată ofițerii venind dintr-o țară sau un grup de țări asupra cărora Uniunea Sovietică și Statele Unite pot cădea de acord în decursul următoarelor treizeci de zile. În principiu, Uniunea Sovietică ar accepta o echipă provenind din țări neutre precum Suedia sau India.

Doamnelor și domnilor, a venit momentul să punem capăt cursei înarmărilor. Nu voi repeta aici toate acele înflorituri retorice pe care le-am auzit cu toții în decursul ultimelor două generații. Cunoaștem cu toții oribila amenințare pe care aceste arme o reprezintă pentru toate națiunile lumii. Să nu mai existe nimeni care să afirme iarăși că guvernul Uniunii Sovietice nu a întreprins tot ce îi stă în puteri pentru a reduce pericolul războiului. Vă mulțumesc.

În încăpere se lăsă brusc liniștea și se auzi doar zumzetul camerelor de luat vederi. Reprezentanții presei occidentale acreditați la Moscova se numărau printre cei mai buni din branșa lor. La fel de inteligenți, de ambițioși și de cinici din cauza vieții din Moscova și a condițiilor în care erau obligați să lucreze, erau cu toții reduși acum la tăcere.

– Blestemată treabă! murmură Flynn după zece secunde.

– Trebuie să-ți admir sinceritatea, bătrîne, îl secondă William Calloway, corospondentul Reuters. Nu Wilson al vostru a fost cel care a discutat deschis despre acorduri liber-consimțite?

– Mda, bunicul meu a relatat despre acea conferință de pace. Îți amintești cât de bine a ieșit? Flynn se strîmbă, urmărindu-l pe ministrul de externe cum pleacă, zîmbind camerelor de luat vederi. Vreau să văd comunicatul. Vrei să mergi înapoi cu mine?

– Da, la amîndouă întrebările.

Era o zi teribil de geroasă la Moscova. Pe marginea drumurilor se înălțaseră troiene de zăpadă. Cerul era de un albastru dur de cleștar. Iar caloriferul mașinii nu funcționa. Flynn conducea în vreme ce colegul lui citea cu glas tare din comunicatul de presă. Proiectul de tratat se înșira pe nouăsprezece pagini numerotate. Corospondentul Reuters era un londonez care începuse ca reporter pentru poliție și de atunci acoperise misiuni în întreaga lume. El și Flynn se cunoscuseră cu mulți ani înainte în faimosul hotel Caravelle din Saigon, iar de atunci băuseră și schimbaseră informații de multe ori timp de peste douăzeci de ani. Avînd de înfruntat împreună iarna rusească, își aminteau acum de căldura sufocantă din Saigon cu un sentiment vecin cu nostalgia.

– E al naibii de corect, zise Calloway, respirînd precipitat. Ăștia propun o construcție comună cu eliminarea multor arme existente, permițînd ambelor părți să înlocuiască lansatoarele demodate; ambele părți să ajungă la un total de cinci mii de focoaase active, iar acest număr să rămînă stabil o perioadă de cinci ani după perioada de reducere de trei ani. Există o propunere separată de negociere a înlăturării complete a rachetelor „grele”, care ar urma să fie înlocuite cu rachete mobile, dar și de limitarea testărilor de rachete la un număr fixat anual de... Dădu pagina și parcursese cu repeziciune restul documentului pe care îl citea. Nu apare nimic în proiectul de tratat referitor la cercetările pentru Războiul Stelelor...? Nu a menționat clar asta în discursul lui? Patrick, bătrîne, chestia asta e dinamită, cum spui tu. Chestia asta putea fi scrisă la fel de ușor în Washington. Vor trece luni de zile pînă la lămurirea tuturor detaliilor tehnice, dar propunerea e a naibii de serioasă și de generoasă.

– Nimic despre Războiul Stelelor? Flynn se încruntă puțin și se întoarce spre dreapta sa. Povestea asta însemna că rușii cedau din pretenții benevol? Washington-ul trebuia interogat în privința asta. Să știi că aici zace un articol pe cinste, Willie. Ce titlu îi dai? Ce-ai zice de „Pacea vă prinde din urmă“?

Calloway izbucni în rîs auzind asta.

FORT MEADE, MARYLAND

Agențiile americane de informații monitorizează toate serviciile de știri, la fel ca toate celelalte agenții din lume. Toland examina relatările Associated Press și Reuters cu mult înaintea celor mai mulți șefi de birouri ai respectivelor agenții de știri și le compara cu comunicatele sovietice care urmau să fie publicate în *Pravda* și în *Izvestia*. În Uniunea Sovietică, modul de relatare a știrilor nu urmărea decît să arate membrilor de Partid în ce toane se scăldau conducătorii lor.

– Am mai avut parte de așa ceva, zise șeful lui Toland. Ultima dată povestea asta cu rachetele mobile a fost un eșec. Ambele părți voiau așa ceva, dar fiecare parte se temea de deținerea unor asemenea arme de către cealaltă parte.

– Dar tonul discursului...

– Tu ești *întotdeauna* optimist când e vorba de propunerile lor de control al armamentelor, la naiba! Ce Dumnezeu, Bob, doar știi și tu cum e.

– Adevărat, domnule, dar e pentru prima dată de când mă știu că rușii scot unilateral din uz o platformă pentru rachete.

– Navele din clasa „Yankee” sînt depășite.

– Și ce dacă? Țștia nu aruncă niciodată nimic, oricît de depășit ar fi. Mai au încă piese de artilerie din cel de-al Doilea Război Mondial pe care le țin în depozite în caz că au nevoie din nou de ele. Chestia asta este altceva, iar ramificațiile politice...

– Nu discutăm de politică aici, ci de strategie nucleară, ripostă șeful secției unde lucra Bob.

„Ca și cum ar exista vreo diferență”, își spuse Toland în sinea lui.

KIEV, UCRAINA

– Ei bine, Pașa?

– Tovarășe general, ne așteaptă o muncă serioasă, răspunse Alekseiev, stînd în poziție de drepti în Cartierul General din Kiev al Zonei Militare de Sud-Vest. Trupele noastre au nevoie de instrucție intensivă. La sfîrșitul săptămînii am parcurs peste optzeci de rapoarte de pregătire ale regimentelor din cadrul diviziilor de tancuri și infanterie mecanizată.

Alekseiev făcu o pauză înainte de a continua. Instrucția tactică și pregătirea reprezentau problemele forte ale armatei sovietice. Trupele erau în majoritate formate din recruți care își îndeplineau stagiul militar obligatoriu pe o perioadă de doi ani, iar jumătate din timpul petrecut de ei sub drapel era ocupat doar cu dobîndirea deprinderilor militare elementare. Chiar și militarii pe bază de contract, coloana vertebrală a oricărei armate încă de pe vremea Imperiului Roman, erau doar niște recruți selectați pentru academii speciale de instrucție, după care se pierdeau imediat ce le expira durata de contract. Din acest motiv, armata sovietică se baza masiv pe ofițeri, cei care adesea efectuau echivalentul muncii sergenților în Vest. Corpul ofițeresc profesional

al armatei sovietice reprezenta singura constantă fiabilă. Cel puțin teoretic. Adevărul este că *nu cunoaștem* starea de pregătire în acest moment. Coloneii noștri folosesc același limbaj în rapoartele lor, fără nici cea mai mică deviere de la standard. Toți raportează îndeplinirea criteriilor, cu același număr de ore de instrucție, cu aceeași cantitate de îndoctrinare politică, cu același număr de ~~cartușe~~ *cartușe* trase în poligon – adică cu o rată de eroare de sub trei la sută! – și cu același număr de exerciții de manevră efectuate, ~~bineînțeles~~, toate conform doctrinei.

– Așa cum scrie în manualele de instrucție, comentă generalul-colonel.

– Evident. Exact – totul e al naibii de exact! Nici un fel de eroare din pricina vremii proaste. Nici un fel de eșec datorat întârzierii în livrarea combustibililor. Nici un fel de eroare. De exemplu, regimentul 703 Infanterie Mecanizată și-a petrecut toată luna octombrie a anului trecut la strînsul recoltei undeva la sud de Harkov, și totuși și-au îndeplinit în același timp și normele lunare de instrucție a unității. E rău să minți, dar astea sînt minciuni *idiotate*!

– Nu poate fi chiar atît de rău precum te temi tu, Pavel Leonidovici.

– Ne permitem să presupunem altceva, tovarășe?

Generalul privi în gol înspre biroul lui.

– Nu. Foarte bine, Pașa. Probabil că te-ai gîndit la un plan. Vreau să-l aud.

– Deocamdată, veți întocmi planul de atacare a teritoriilor musulmane. Eu trebuie să plec pe teren pentru a-i biciui puțin pe comandanții de unități. Dacă vrem să ne atingem obiectivele la timp pentru a putea ataca înspre vest, atunci trebuie să dăm cîteva exemple negative. În minte îmi vin acum patru comandanți. Comportamentul lor a fost de-a dreptul criminal. Uitați numele și acuzațiile.

Alekseiev scoase o singură foaie de hîrtie.

– Dar aici sînt doi oameni buni, Pașa, obiectă generalul.

– Sînt păzitori ai statului. Se bucură de poziții de cea mai mare încredere. Au trădat această încredere mințind, iar prin asta

au pus statul în pericol, rosti Alekseiev, întrebându-se despre câți oameni din acea țară nu se putea spune același lucru.

Renunță la gândul subversiv. Și așa existau probleme prea multe și prea mari.

– Tu înțelegi consecințele acuzațiilor pe care le aduci?

– Bineînțeles. Pedepsa pentru trădare este moartea. Am falsificat eu vreodată un raport de pregătire? Sau dumneavoastră? Alekseiev privi în altă parte pentru câteva clipe. Este o decizie grea și nu-mi face nici o plăcere, dar dacă nu ne mobilizăm trupele prin puterea exemplului, câți tineri vor plăti cu viața pentru eșecurile ofițerilor care îi conduc? Avem nevoie de pregătire de luptă mai mult decît avem nevoie de patru mincinoși. Habar n-am dacă există o cale mai blîndă de a ne atinge scopurile. O armată fără disciplină este doar o adunătură lipsită de valoare. Dispunem de directiva STAVKA de a transforma în exemple oamenii insubordonați și de a restaura autoritatea ofițerilor. Nu uitați că, dacă soldații răspund pentru eșecuri, atunci și coloneii care îi comandă trebuie să sufere. Responsabilitatea coloneilor e mult mai mare. Ca și recompensa lor. Cîteva exemple acum vor face mult pentru a ne ridica starea de spirit.

– Inspectoratul?

– E cea mai bună alegere, fu Alekseiev de acord. Așa vina nu ar fi fost neapărat dată pe comandanții superiori. Pot trimite echipe de la Inspectoratul General către aceste regimente poimîine. Memorandumul nostru privind pregătirea de luptă a fost trimis azi-dimineață către toate statele-majore ale diviziilor și regimentelor. Veștile despre acești patru trădători vor impulsiona comandanții de unități să implementeze măsurile cu maximă urgență. Chiar și așa, vor trece două săptămîni înainte de a avea o imagine clară a lucrurilor asupra cărora trebuie să ne concentrăm, însă odată ce zonele care trebuie întărite vor fi identificate, ar trebui să avem suficient timp la dispoziție ca să ne atingem obiectivele.

– Ce va face comandamentul Zonei de Vest?

– Să sperăm că același lucru. Alekseiev clătină din cap. Ne-a cerut vreo unitate?

– Încă nu, dar o va face. Nouă nu ni se va ordona să începem operațiuni de luptă contra flancului sudic al NATO, ca parte a planului de mascare a intențiilor reale. Se poate presupune că multe dintre unitățile noastre de categorie B vor fi detașate în Germania și este posibil ca și câteva dintre unitățile de tancuri de tip A. Oricâte divizii ar avea prostul ăla, tot va continua să ceară altele în plus.

– Așa că noi vom avea suficiente trupe ca să punem mîna pe cîmpurile petrolifere cînd va veni momentul oportun, observă Pașa. Și ce plan se presupune că vom executa?

– Cel vechi. Va trebui să îl actualizăm, bineînțeles.

Planul vechi se baza pe implicarea sovietică în Afganistan, iar acum Armata Roșie dispunea de o perspectivă complet nouă asupra tacticilor de a trimite forțe mecanizate în zone ocupate de musulmani înarmați.

Alekseiev își încleștă pumnii.

– Minunat. Trebuie să formulăm un plan fără să știm cînd va fi implementat sau de ce forțe vom dispune pentru executarea lui.

– Îți amintești ce mi-ai povestit despre viața de ofițer de stat-major, Pașa?

Chicoti.

Ofițerul mai tînăr dădu trist din cap, atins drept la țintă de propriile vorbe.

– Așa e, tovarășe general. Vom apuca să dormim abia după război.

Marinari și spioni

CHESAPEAKE BAY, MARYLAND

Ochii lui scrutară orizontul. Soarele era cu doar o jumătate de diametru deasupra liniei verzui-maronii a țărmului estic al statului Maryland, amintindu-i, dacă mai era nevoie, că muncise până târziu în ziua precedentă, se dusesse foarte târziu la culcare, apoi se sculase la ora patru și jumătate, ca să poată prinde o zi de pescuit. O ușoară durere de cap, concentrată în zona sinusurilor, îi amintea și de cele șase cutii de bere pe care le băuse în fața televizorului.

Însă era prima lui zi de pescuit din acel an, iar lanseta din mână îi oferea un sentiment de bine. O aruncă înspre un val mic de pe suprafața golfului. Ce pește urcase la suprafață? Orice ar fi fost, peștele nu mușcă din momeală. Nu conta, timp era destul.

– Cafea, Bob?

– Mersi, Pop.

Robert Toland își puse lanseta în suport și se lăsă pe spate pe scaunul rabatabil montat la mijlocul bărcii. Socrul lui, Edward Keegan, ținea în mână capacul de plastic al unui termos mare. Bob știa că lichidul aromat era bun. Ned Keegan era un fost ofițer de marină care aprecia gustul unei cafele bune, mai ales dacă era „îmbunătățită” cu un pic de coniac sau de whisky irlandez, ceva care să mențină ochii deschiși și să încălzească bine burta.

– Indiferent că e frig sau nu, să fiu al naibii dacă nu e plăcut să vii pînă aici.

Keegan sorbi din ceașca lui, odihnindu-și un picior pe cutia cu momeală. Amîndoi bărbații erau de acord că nu doar pescuitul, ci și ieșitul pe apă constituia un medicament natural contra avatarurilor civilizației.

– Ar fi ~~și~~ mai plăcut dacă s-ar întoarce și peștii, observă Toland.

– ~~Ce naiba~~ ~~pe-aici~~ nu sînt telefoane.

– Cum rămîne cu ~~pagerul tău~~?

– Probabil că mi l-am lăsat în ceilalți pantaloni, chicoti Keegan. DîA va trebui să se descurce fără mine astăzi.

– Crezi că pot?

– Ei bine, marina a putut.

Keegan era absolvent al Academiei Navale și după treizeci de ani de muncă se retrăsese pentru a suga la două oi. Ca militar activase drept ofițer de informații. Acum se ocupa în esență cam de același lucru, dar pe lîngă salariul de civil primea și pensie.

Toland era locotenent la bordul unui distrugător cu baza în Pearl Harbor cînd o observase pe Martha Keegan, studentă la Psihologie la Universitatea din Hawaii și elevă sîrguincioasă pe plajă la cursurile de surfing. În curînd, aveau să împlinească cincisprezece ani de căsnicie fericită.

– Așa deci. Keegan se ridică și își înălță undița. Cum merg treburile pe la Fort?

Bob Toland lucra ca analist de nivel mediu în cadrul Agenției Naționale de Securitate. Plecase din marină după șase ani, cînd aventurile serviciului militar nu-l mai inspiraseră, dar rămăsese un rezervist activ. Munca lui de la NSA se potrivea de minune cu experiența dobîndită în serviciul militar activ. Ca expert în comunicații, absolvent de electronică, Toland se ocupa acum de monitorizarea semnalelor sovietice strînse de numeroasele posturi de ascultare NSA și de sateliții de spionaj. Între timp obținuse și un masterat în limba rusă.

– Am aflat ceva interesant săptămîna trecută, dar nu l-am putut convinge pe șeful meu că înseamnă ceva.

– Cine ți-e șef de secție?

– Căpitanul Albert Redman, din marină. Toland urmări o barcă de pescuit cu motor plutind la câțiva kilometri distanță, căpitanul acesteia punând în apă capcane de prins crabi. E un ticălos.

Keegan rîse.

– Ar trebui să fii atent cînd rostești astfel de lucruri cu glas tare, Bob, mai ales că treci pe serviciu activ săptămîna viitoare. Bert a lucrat cu mine, cred că acum vreo cincisprezece ani. A trebuit să îl pun cu botul pe labe de cîteva ori. Are tendința de a fi ușor arogant.

– Ușor arogant? pufni Toland. Nemernicul e îngust la minte ca un catîr! Mai întîi a fost chestia asta cu noul tratat de control al armamentelor, apoi am apărut eu cu ceva într-adevăr neobișnuit miercurea trecută și individul a arătat totul tuturor. La naiba, nu-mi dau seama de ce se mai deranjează să se uite la date noi cînd el și-a fixat o opinie acum cinci ani și o ține întruna numai p-aia.

– Presupun că nu-mi poți spune despre ce era vorba?

– N-ar trebui. Bob ezită cîteva secunde. La naiba, dacă nu putea discuta nici măcar cu bunicul copiilor lui... Una dintre păsările noastre de spionaj a trecut pe deasupra unui district militar sovietic săptămîna trecută și a interceptat o convorbire telefonică pe unde ultrascurte. Era un raport către Moscova despre patru colonei din Districtul Militar al Carpaților care fuseseră împușcați pentru că fabricaseră rapoarte false despre starea de pregătire a trupelor. Povestea despre Curtea Marțială și execuție era pregătită spre publicare probabil în vreo revistă a armatei din săptămîna asta.

Uitase complet de incendiul de pe cîmpul petrolifer.

– Așa? Keegan își arcui sprîncenele. Și ce a zis Bert?

– A spus: „Era și timpul să-și facă un pic de curățenie pe acolo“. Asta a fost tot.

– Și tu ce crezi?

– Pop, nu lucrez la Strategii și Tendințe, la idiotii ăia de clarvăzători, dar știu că nici măcar rușii nu-și omoară semenii pentru nimic. Cînd cineva moare în mod public în țara lui Ivan, atunci există un scop foarte precis. ăia nu au fost ofițeri de recrutare mituiți ca să falsifice livrete militare. N-au fost arestați pentru

furt de motorină sau pentru construirea de case de vacanță cu chereștea furată. Am verificat dosarele noastre și am dat peste date privind doi dintre executați. Erau amîndoi ofițeri cu experiență pe cîmpul de bătălie în Afganistan, și amîndoi membri de vază în Partid. Unul era absolvent al Academiei Frunze și chiar publicase cîteva articole în *Military Thought*, pentru numele lui Dumnezeu! Însă toți patru au fost expediați în fața Curții Marțiale pentru falsificarea rapoartelor de pregătire ale regimentelor pe care le conduceau și împușcați trei zile mai tîrziu. Povestea va ajunge în gura lumii prin *Krasnaia Zvezda*¹ peste cîteva zile, ca articol de două sau trei apariții semnat de „Observatorul“, iar asta o transformă în exercițiu politic cu P mare.

Observatorul reprezenta un pseudonim generic pentru toți ofițerii cu grad înalt care scriau în *Krasnaia Zvezda*, cotidianul armatei sovietice. Orice era tipărit pe prima pagină și dedesubtul semnăturii cu pseudonim era luat foarte în serios atît de către sovietici, cît și de către cei a căror slujbă consta în supravegherea sovieticilor, deoarece acel colț de pagină era folosit în mod explicit pentru declarații politice aprobate atît de către comandamentul superior al armatei, cît și de către Biroul Politic de la Moscova.

– Un articol în episoade? se miră Keegan.

– Da, și tocmai asta este interesant aici. Repetiția înseamnă că se dorește clar ca lecția oferită să fie bine învățată. Tot ce se întîmplă acolo este neobișnuit, Pop. Se petrece ceva ciudat. Se mai împușcă ofițeri și personal militar, dar nu colonei plini și nu pentru falsificarea cîtorva cifre dintr-un raport de pregătire.

Scoase un oftat lung, mulțumit că împărtășise cuiva povara care îi apăsa sufletul. Barca cu motor mergea spre sud, generînd vălurile care învolburau suprafața netedă a apei în linii paralele. Imaginea îl făcu pe Toland să regrete că nu-și luase aparatul de fotografiat.

– Are sens, mormăi Keegan.

– Ce?

– Ce ai spus. Pare cu totul ieșit din comun.

¹ „Steaua Roșie“ (n.tr.)

– Da. Am rămas pînă tîrziu azi-noapte, căutînd date în urma unei bănuieli. În ultimii cinci ani, Armata Roșie a publicat numele a doar cinci ofițeri executați, nici unul cu grad mai mare de colonel, iar cazul de colonel a fost unul singur – un ofițer de recrutare din Georgia sovietică. Tipul lua șpagă pentru scutiri de armată. Celelalte cazuri s-au referit la spionaj, pentru noi sau pentru altcineva, nu știu, la trei abateri grave de la datorie sub influența alcoolului, și la nouă cazuri clasice de corupție, tipi care vindeau orice, de la benzină la calculatoare mainframe, „pe stînga“, adică pe piața neagră. Iar acum dintr-odată sînt executați patru comandanți de regimente, toți din același district militar.

– Te-ai putea duce cu chestia asta la Redman, sugerează Keegan.

– E o pierdere de timp.

– Celelalte cazuri... parcă îmi amintesc de cei trei indivizi care...

– Da, a făcut parte din campania de punere a botniței. Prea mulți indivizi apărînd beți la serviciu. Așa că au ales la întîmplare trei voluntari, *pour encourager les autres*. Bob clătină din cap. Isuse, Voltaire i-ar fi iubit pe ticăloșii ăștia.

– Tu discuți cu oamenii care se ocupă de informații civile?

– Nu, lumea mea face parte exclusiv din universul telecomunicațiilor militare.

– La prînz... cred că lumea trecută, vorbeam cu un tip de la Langley. Fost în armată, cu mult timp în urmă. În orice caz, omul glumea pe tema noilor lipsuri masive de la sovietici.

– Noi lipsuri?

Bob se amuză în sinea lui. Lipsurile nu reprezentau o noutate în Rusia. O lună lipsă pastă de dinți sau hîrtie igienică, sau ștergătoare de parbrîz – auzise și el multe astfel de istorii la prînz în bufetul NSA.

– Da, baterii pentru mașini și camioane.

– Chiar așa?

– Da, de circa o lună nu se mai găsește nici o baterie de mașină sau de camion. Multe mașini nu se mai mișcă de pe loc, iar bateriile se fură pe rupe, așa că oamenii își deconectează bateriile noaptea și le iau cu ei în casă. Îți vine să crezi așa ceva?

– Dar Togliattishtadt... începu Toland, după care se opri. Voia să vorbească despre imensa uzină auto din Rusia europeană,

construcția socotită „eroică“, pentru care fuseseră mobilizați mii de muncitori. Numărîndu-se printre cel mai moderne complexe auto din lume, uzina fusese construită în principal cu tehnologie italiană. Ăștia dispun de o unitate excelentă de producție de baterii. Doar n-a sărit în aer, nu?

– Lucrează în trei schimburi. Ce mai zici de asta?

NORFOLK, VIRGINIA

Toland se examinează în oglinda imensă din complexul BOQ din Norfolk. Venise acolo cu o seară înainte. Uniforma încă i se mai potrivea, chiar dacă îl strîngea puțin în dreptul taliei, dar la naiba, astea erau riscurile meseriei, nu? „Salata“ de decorații de pe piept abia dacă acoperea un rînd și jumătate, însă i se vedeau bine insigna de ofițer de război și „aripile de apă“ – doar nu fusese mereu numai operator radio! Pe mîneci se vedeau cele două trese și jumătate de locotenent-comandor. O ultimă trecere a cîrpei peste pantofi și ieși pe ușă, gata, în această dimineață strălucitoare de luni, să înfrunte cele două săptămîni anuale de îndeplinire a serviciului activ în cadrul flotei.

Cinci minute mai tîrziu conducea pe Mitcher Avenue către sediul comandantului flotei Atlanticului – CINCLANTFLT – o clădire ternă și dreaptă, care pe vremuri servise drept spital. Obişnuit să se trezească devreme, Toland găsi parcare de pe Ingersoll Street pe jumătate goală, însă avu grijă să oprească mașina pe un loc nemarcat, ca să nu trezească furia vreunui ofițer superior.

– Bob? Bob Toland! îl strigă o voce.

– Ed Morris!

Acum era comandorul Edward Morris din Marina Statelor Unite, așa cum observă imediat Toland. O stea aurie și sclipitoare de pe tunică uniformei îl recomanda drept comandantul unui vas militar. Înainte de a-i strînge mîna prietenului său, Toland îl salută.

– Mai joci bridge, Bob?

Toland, Morris și alți doi ofițeri formaseră odinioară cel mai stabil cvartet de jucători de bridge din clubul ofițerilor de la Pearl Harbor.

– Uneori. Mary nu prea se omoară cu jocurile de cărți, dar avem cîțiva la lucru care se întîlnesc săptămînal.

– La fel de buni cum eram noi? întrebă Morris, pornind amîndoi în aceeași direcție.

– Glumești? Știi unde lucrez acum?

– Am auzit că ai ajuns la Fort Meade.

– Da, iar în NSA sînt doar jucători de bridge băgați pînă la urechi în blestematele de computere – niște asasini!

– Ce-ți face familia?

– Excelent. Dar a ta?

– Cresc prea repede și asta mă face să mă simt ciudat.

– Adevărat grăiești, chicoti Toland. Arată cu degetul înspre steaua prietenului său. Acum poți să-mi spui de ultimul tău copil.

– la uită-te la mașina mea.

Toland se răsuci pe călcîie. Fordul lui Morris avea o plăcuță de înmatriculare personalizată: FF-1094. Pentru neinițiați era doar un număr banal de înmatriculare, însă pentru un marinar plăcuța spunea multe despre comanda proprietarului: fregata antisubmarin numărul o mie nouăzeci și patru, USS *Pharris*.

– Dintotdeauna ai fost un drăguț și un modest, zise Toland, zîmbind. E-n regulă, Ed. De cît timp ești la comanda ei?

– De doi ani. E mare, e frumoasă și e *a mea*! Ar fi trebuit să rămii, Bob. În ziua în care am primit comanda – la naiba, a fost la fel ca în ziua în care s-a născut Jimmy.

– Te înțeleg. Problema este, Ed, că am știut dintotdeauna că tu vei primi comanda unei nave, iar eu nu.

În dosarul personal al lui Toland se găsea o notă de admonestare scrisă din cauza eșuării unui distrugător în vreme ce el era la comandă. Nu fusese vorba de nimic altceva decît de ghinion. O neclaritate pe hartă și condiții meteo nefavorabile provocaseră eroarea, însă nu era nevoie de prea mult pentru ruinarea unei cariere în marină.

– Așadar, îți faci cele două săptămîni?

– Corect.

– Celia s-a dus să-și viziteze părinții, așa că sînt singur. Ce faci la cină diseară?

– McDonald's? propuse Toland, rîzînd.

– Pe naiba. E și Danny McCafferty în oraș. A primit *Chicago*, care e amarat la dana 22. Mă gîndeam că dacă atragem încă un om poate o punem de un bridge, ca în vremurile bune. Morris îl înghionti pe Toland în piept. Trebuie să o iau înainte. Hai să ne vedem în holul O-Club la cinci și jumătate, Bob. Danny m-a invitat pe nava lui la cină la ora șase și jumătate, așa că am avea o oră la dispoziție să mai trîncănim. O să luăm masa în popotă și poate se lasă cu cîteva ore de cărți, exact ca pe vremuri.

– Am înțeles, comandante.

– În orice caz, mă găseam pe *Will Rogers*, zise McCafferty. Cincizeci de zile de patrulă continuă și mi-a venit rîndul să fiu de cart, înțelegeți? De la sonar mi se spune că recepționează un semnal ciudat, pe curs zero-cinci-doi. Sîntem la adîncime periscopică, așa că ridic periscopul, îl așez pe zero-cinci-doi și văd o barcă Gulfstream-36, mergînd cu patru sau cinci noduri, pe pilot automat. Îmi zic, ce naiba, doar e o zi plicticoasă, așa că pun lentilele pe mărire maximă și ce credeți că văd? Căpitanul și copilotul – uite unul care nu se îneacă niciodată! – sînt în vîrfurile punții, la orizontală și îmbrățișați. Barca se afla cam la o mie de metri depărtare, așadar, vedeam de parcă eram lîngă ei. Prin urmare, am dat drumul unei camere TV cu înregistrare. Bineînțeles că a trebuit să fac niște manevre pentru o priveliște mai bună. A durat un sfert de oră. Săptămîna următoare echipajul a pus banda non-stop. E minunat pentru moral să știi pentru ce te bați.

Toți trei ofițerii izbucniră în rîs.

– Așa cum ți-am explicat mereu, Bob, zise Morris, cei de pe submarine sînt o adunătură de trăsniți. Ca să nu spun de perversi.

– De cîtă vreme ești la comanda lui *Chicago*, Danny? întrebă Toland, la a doua ceașcă de cafea după masă.

Cei trei aveau la dispoziție careul doar pentru ei. Ceilalți ofițeri de pe navă erau de cart sau dormeau.

– De trei luni pline, ca să nu mai pun la socoteală și timpul de stagii, răspunse McCafferty, terminîndu-și de băut laptele.

Era primul comandant al noului submarin de atac, cel mai bun din branșa lui, un conducător și un „principal”. Toland observă că Dan nu venise alături de el și de Morris pentru „socializare”

la clubul ofițerilor de la bază, timp în care amîndoi dăduseră pe gît trei tării de fiecare. McCafferty nu mai semăna cu cel de pe vremuri. Poate că nu dorise să plece de pe submarin, ca nu cumva nava de vis a carierei lui să o ia razna în vreme ce el era plecat de lîngă ea.

– Nu se vede după fața galbenă și păstoasă tipică speologilor și celor din submarine? glumi Morris. Ca să nu mai amintesc de ușorul licăr asociat emanațiilor de la reactorul nuclear?

McCafferty zîmbi. Împreună așteptară să li se alăture un al patrulea om. Era un inginer tînăr, care tocmai ieșea din cartul de veghe de la reactor. *Chicago* nu pornise încă reactorul și se alimenta cu curent electric de pe dană, însă regulamentul cerea carturi complete, indiferent dacă mașinăria funcționa sau nu.

– Vă spun eu, prieteni, acum patru săptămîni *chiar eram* un pic palid.

McCafferty deveni serios – pe cît de serios putea fi el.

– Cum așa? se interesă Toland.

– Păi știți cam ce facem noi cu bărcile astea, nu?

– Dacă te referi la strîngerea de informații de pe coastă, Dan, atunci trebuie să afli că datele pe care le strîngi tu ajung pe biroul meu. La naiba, e posibil chiar să cunosc o grămadă din indivizii care generează cererile de date ce dau naștere la ordinele tale de misiune!

Bob rîse. Se lupta cu tentația de a privi în jur prea ostentativ. Nu mai fusese vreodată la bordul unui submarin nuclear. Era frig – submarinele nucleare dispun de aer condiționat generat prin fisiune nucleară – iar aerul era încărcat de miros de ulei pentru mașini. Tot ce vedea în jur strălucea de nou și de grija cu care McCafferty își pusese echipajul la treabă pentru a face lucrurile să arate impecabil pentru prietenii lui. Așadar, asta era mașinăria de miliarde de dolari care culegea toate datele alea pentru ELINT...

– Da, în fine, ne găseam în Marea Barents, știți voi, la nord-est de fiordul Kola, pe urmele unui submarin rusesc, un Oscar, la circa zece mile în spatele lui, cînd ne-am trezit dintr-odată în mijlocul unor manevre militare! Pe deasupra locului zburau tot

felul de rachete. Au pus la bătaie trei nave vechi și au aruncat în aer mai multe barje țintă.

– Doar Oscarul? întrebă Morris.

– Ulterior s-a dovedit că acolo mai erau și un Mike, și un Papa. Povestea cu discreția mare în astfel de ape este o problemă. Dacă ăia habar n-au că ne găsim acolo, ne putem trezi în mijlocul unei chestii urâte rău! În orice caz, sonarul a început să urle: „Torpile! Torpile!” auzind cum sînt inundate tuburile lans-torpilor. Habar n-aveam dacă ăia nu aveau de gînd să lanseze niște torpîle adevărate în apă, dar am dat drumul la radar și am urmărit radarele lor, după care am văzut o chestie vîjîind pe deasupra capetelor noastre. La naiba, prieteni, pentru vreo trei minute ni se cam sculase părul pe ceafă, mă înțelegeți? McCafferty clătină din cap. Oricum, la două ore după aceea toate cele trei nave au tulit-o din loc cu douăzeci de noduri înapoi spre docuri. Clasicele exerciții de manevră. Ce ziceți de asta pentru o primă misiune reală?

– Ai avut impresia că rușii întreprind ceva ieșit din comun, Dan? întrebă Toland, brusc interesat.

– N-ai auzit?

– Ce anume?

– Rușii au redus patrulele lor pe motorină din nord. În general sînt greu de interceptat, dar în ultimele două luni parcă s-au evaporat complet. Am auzit un singur vas, unul singur. N-a semănat deloc cu ultima dată cînd am fost în nord. S-au luat cîteva poze de satelit cu ele, sînt o mulțime de nave diesel ancorate la chei dintr-un motiv sau altul. De fapt, activitatea lor de patrulare de acolo s-a dus naibii. În schimb se fac multe reparații și întrețineri. Bănuiala mea este că își schimbă ciclul de instrucție. În mod normal, în perioada asta a anului nu se fac manevre militare. McCafferty rîse. Bineînțeles că s-ar mai putea să se fi plictisit în sfîrșit de vopsit și de rostuit conservele alea vechi, așa că au decis să le folosească – oricum e cel mai bun lucru de făcut cu o conservă.

– Vrăjeală, pufni Morris.

– Dați-mi un motiv bun pentru care s-ar scoate brusc din serviciu o grămadă de nave diesel, zise Toland.

Acum ar fi vrut să fi sărit peste al doilea și al treilea rînd de băuturi. Ceva important încerca să-i atragă atenția în fundul creierilor, iar alcoolul îl făcea să gîndească mai încet.

– Rahat, comentă McCafferty. N-am nici unul.

– Și atunci ce fac cu navele diesel?

– Eu n-am văzut pozele de satelit, Bob, ci doar am auzit de ele. Oricum, activitatea din docuri e scăzută, așa că nu poate fi vorba de ceva major.

În mintea lui Toland se aprinse în sfîrșit becul.

– Cît de greu este să schimbi bateriile unui submarin?

– E o treabă urîtă și grea. Vreau să spun că nu e nevoie de mașinării speciale sau chestii de genul ăsta. La noi durează undeva între trei și patru săptămîni. Submarinele lui Ivan sînt proiectate pentru capacități de baterii mai mari decît ale noastre, dar și pentru o înlocuire mai ușoară. Se presupune că ei își epuizează bateriile mai repede decît submarinele vestice, așa că se compensează cu o înlocuire mai ușoară, cu petice dure puse pe carenă, chestii de-astea. Așa că pentru ei totul reprezintă un soi de reparație capitală. Unde vrei să ajungi, Bob?

Toland le relată povestea despre cei patru colonei executați și motivele execuției.

– După aceea aud povestea asta cu epuizarea stocurilor de baterii din Rusia. Nu există baterii de schimb pentru mașini și camioane. Pot să înțeleg situația în cazul bateriilor pentru auto-turisme, dar cu camioanele... la naiba, toate camioanele din Rusia sînt proprietatea statului. Toate pot fi folosite în caz de mobilizare. E același gen de băterii, nu-i așa?

– Da, toate sînt pe bază de plumb și acid. Vreo explozie la fabrică? întrebă Morris. Știu că lui Ivan îi place mai mult O Singură Fabrică Mare decît mai multe fabrici mici.

– Merge în trei schimburi.

McCafferty se îndepărtă de masă.

– Deci, cine folosește baterii? continuă, retoric, Morris.

– Submarinele, declară McCafferty. Tancurile, vehiculele blindate, vehiculele de comandă, generatoarele pentru avioane, o mulțime de chestii vopsite în verde. Bob, ce spui tu – la naiba,

tu de fapt spui că Ivan s-a trezit brusc să își întărească pregătirea militară. Întrebare: Ai idee ce afirmi tu acolo?

– Pot să pun pariu pe asta, Danny. Povestea cu cei patru colonei am citit-o chiar eu dintr-un raport venit pe biroul meu. A fost recepționată de unul dintre sateliții noștri de comunicații. Ivan habar n-are cât de sensibile pot fi păsările astea, așa că trimite în continuare o mulțime de informații necodate în rețele de microunde de suprafață. Noi ascultăm transmisiile de voce și cele telex în permanență – dar chestia asta uitați că ați auzit-o, bine? Toland primi încuviințări din partea celorlalți. Chestia cu bateriile am aflat-o din întâmplare, dar mi-a fost confirmată de un amic din Pentagon. Iar acum tu, Dan, îmi spui povestea asta cu intensificarea manevrelor militare. Tocmai ai pus piesa de puzzle care lipsea. Iar acum, dacă putem primi confirmarea că navele alea diesel chiar sînt trase la mal pentru înlocuirea bateriilor, atunci începem să ne facem o idee despre ce înseamnă toate astea. Cît de importante sînt niște baterii noi pentru o navă diesel?

– Foarte importante, răspunse comandantul de submarin. Depind mult de controlul calității și priceperea de a le întreține, dar niște baterii noi îți pot oferi o rază de acțiune și o putere duble față de cele vechi, iar asta este evident un important factor tactic.

– Isuse, știi cum sună porcăria asta? Ivan e întotdeauna gata să iasă în larg, dar acum pare că vrea să fie gata *cu totul*, observă Morris. Însă toate ziarele scriu că se comportă ca niște îngerași nevinovați datorită poveștii asteia cu controlul armamentelor. Ceva nu se leagă aici, domnilor.

– Trebuie să ajung cu povestea asta la cineva din eșalonul superior. Aș putea lăsa totul pe un birou din Fort Meade, dar acolo s-ar putea rătăci și pierde, zise Toland, amintindu-și de șeful său de secție.

– Așa să faci, rosti McCafferty după cîteva clipe de gîndire. Mîine-dimineață am o întîlnire cu COMSUBLANT. Cred că vei veni cu mine, Bob.

Zece minute mai tîrziu își făcu apariția și cel de-al patrulea membru al cvartetului. Omul se declară dezamăgit de calitatea jocului de bridge. Crezuse că șeful lui se pricepea mai bine la așa ceva.

* * *

Toland petrecu douăzeci de minute revizuindu-și informațiile în fața amiralului Richard Pipes, comandantul forțelor submarine ale flotei Atlanticului, sau COMSUBLANT. Pipes era primul submarinist de culoare care ajunsese la un grad însemnat cu trei stele, un om care se remarcase prin performanțe deosebite de-a lungul întregii ascensiuni pe scara profesională a unei profesii dominate în mod tradițional de albi. Avea reputația unui comandant dur și pretențios. Amiralul ascultă fără să scoată vreo vorbă în timp ce își bea cafeaua dintr-o cană pictată cu trei stele. Fusesse iritat să audă că raportul de patrulare al lui McCafferty este înlocuit de discursul unui rezervist, dar starea de spirit negativă durase doar trei minute. Acum colțurile gurii i se lăsau din ce în ce mai jos.

– Fiule, ai încălcat mai multe restricții de securitate ca să îmi dai asemenea informații.

– Știu asta, domnule, replică Toland.

– Ai nevoie de curaj ca să faci așa ceva, iar curajul e ceva demn de admirat la un tânăr ofițer, mai ales când sînt atîția care nu se gîndesc decît cum să-și protejeze fundul. Pipes se ridică. Nu-mi place ce mi-ai spus, fiule, nu-mi place deloc. Pe de o parte Ivan face pe Moș Crăciun cu toate rahaturile alea diplomatice, pe de alta își pune forța submarină la punct. Ar putea fi doar o coincidență. Ar putea fi și altceva. Ce-ar fi ca noi doi să mergem pînă la CINCLANT și la șeful său de informații?

Toland se strîmbă. În ce naiba m-am băgat?“

– Domnule, eu mă aflu aici pentru un ciclu de instruire, nu pentru...

– Mie mi se pare că stăpînești bine porcăria asta legată de date de spionaj, comandorul. Tu crezi că e adevărat ce mi-ai spus?

Toland înțepeni.

– Da, domnule.

– Atunci îți ofer șansa să mi-o dovedești. Ți-e frică să îți pui pielea la bătaie sau îți dai doar cu părerea în fața prietenilor și rudelor? îl repezi cu duritate amiralul.

Toland auzise că Pipes era încăpățînat ca un catîr. Se ridică brusc în picioare.

– Haideți să o facem, domnule amiral.

Pipes apucă telefonul și formă un număr din trei cifre pe linia directă cu CINCLANT.

– Bill? Dick aici. În biroul meu e un băiat cu care cred că trebuie să vorbești. Ți amintești ce discutam joia trecută? S-ar putea să avem confirmarea. O scurtă pauză. Da, exact asta spun și eu... Am înțeles, domnule, am și pornit. Pipes lăsă telefonul în furcă. McCafferty, îți mulțumesc că l-ai adus pe acest domn cu tine. O să trecem în revistă raportul tău de patrulare după-amiază. Să fii aici la 15.30. Toland, tu vii cu mine.

O oră mai târziu, locotenentul-comandor Robert M. Toland, rezervist al marinei americane, fu informat că fusese trecut în serviciu activ la ordinul secretarului apărării. De fapt era ordinul CINCLANT, dar formalitățile aveau să fie corect îndeplinite peste circa o săptămână.

La prânz în acea zi, în cadrul Clădirii Unu a complexului militar, CINCLANT își convocă la masă toți comandanții de mari unități – amirali de trei stele care controlau avioanele, navele de suprafață, submarinele și navele de întreținere. Conversația se purta pe ton scăzut, apoi încetă complet la intrarea ospătarilor pentru schimbarea felurilor de mâncare. Toți cei de acolo erau oameni la cincizeci și ceva de ani, experimentați, serioși, care concepeau și implementau politici, pregătindu-se pentru ceva ce sperau că nu va veni niciodată. Rămaseră cu speranța în suflet, dar atunci când ajunseră la a doua ceașcă de cafea se decisese deja intensificare ciclurilor de instrucție și efectuarea cîtorva inspecții-surpriză. CINCLANT stabili o întâlnire cu șeful operațiilor navale pentru a doua zi de dimineață, iar adjunctul său pe probleme de informații se îmbarcă la bordul unei curse comerciale pentru un scurt drum către Pearl Harbor, ca să se întâlnească cu omologul său din Pacific.

Toland fu eliberat din funcția pe care o avea și transferat la departamentul Intenții, parte componentă a personalului CINCLANT de consiliere în materie de informații.

Observatorii

NORFOLK, VIRGINIA

Secția Intenții era doar un birou mic de la etajul doi ocupat în mod normal de patru ofițeri. Mutarea lui Toland acolo se petrecu cu dificultate, în principal pentru că toate materialele secrete trebuiau ascunse vederii câtă vreme muncitorii civili amenajară încăperea pentru a primi un nou birou. După plecarea acestora, Bob descoperi că îi mai rămăsese spațiu de manevră doar cât să se așeze și să se ridice de pe scaunul rotativ. Ușa biroului avea o broască cifrată cu cinci încuietori ascunse într-un container de oțel. Situate în colțul de nord-vest al sediului CINCLANT, ferestrele cu gratii ale biroului dădeau înspre o autostradă. Oricum nu conta, pentru că erau în permanență acoperite de niște draperii groase. În interior, probabil că pereții fuseseră zugrăviți în bej odinioară, însă zugrăveala se albise în timp de la uzură astfel încât camera avea acum un aer de salon pentru bolnavii de friguri.

Șeful biroului era un colonel de marină pe nume Chuck Lowe. Acesta urmărise întreg procesul de mutare cu o iritare tăcută pe care Bob o înțelese abia când omul se ridică în picioare.

– S-ar putea să nu mai pot ajunge la toaletă acum, mormăi Lowe, tîrîndu-și piciorul în gips pe lîngă colțul biroului.

Cei doi își strînseră mîinile.

– Ce-ați pățit la picior, domnule colonel?

– Instruire de vînători de munte în California, la o zi după Crăciun, în timp ce schiam în blestematul meu de timp liber. Doctorii spun că nu e bine să-ți fracturezi tibia aproape de laba piciorului, explică Lowe cu un zîmbet ironic. Și niciodată nu te poți obișnui cu mîncărimea. Ar trebui să mi se scoată porcăria asta peste trei sau patru săptămîni. După aia o să trebuiască să mă obișnuiesc din nou să alerg. Știi, am încercat timp de trei ani să mă cărăbănesc din munca de informații, apoi mi-am primit în sfîrșit un blestemat de regiment și se întîmplă porcăria asta. Bine ai venit la bord, Toland! Ce-ar fi să ne aduci la amîndoi cîte o ceașcă de cafea?

În dreptul celui mai îndepărtat fișier se găsea o cafetieră. Lowe îi spuse că ceilalți trei ofițeri erau la un raport.

– Am văzut raportul pe care i l-ai dat șefului cel mare. Interesantă poveste. Ce crezi că are de gînd Ivan?

– Se pare că își intensifică pregătirea, domnule colonel...

– Aici poți să-mi spui Chuck.

– Bine, atunci eu sînt Bob.

– Tu te ocupai de interpretarea semnalelor la NSA, nu? Am auzit că ești unul dintre specialiștii în sateliți.

Toland încuviință.

– În sateliții noștri și ai lor, dar mai mult în ai noștri. Din cînd în cînd interpretez fotografiile, dar cel mai mult lucrez cu traficul radio. Așa am dat peste relatarea cu cei patru colonei. A mai fost vorba și de niște manevre militare mai intense decît ar fi fost normal pentru această parte a anului. Totodată, Ivan a fost puțin mai neglijent cu deplasările de tancuri și a avut mai puțină grijă cu acoperirea trecerilor peste un cîmp însămîntat, de pildă.

– Iar tu presupun că trebuie să urmărești tot ce e neobișnuit, indiferent cît de ciudat ar părea, nu-i așa? Asta îți dă o plajă cam mare de acțiune, corect? Am primit ceva interesant de la DIA în sensul ăsta. Ia uită-te la astea.

Lowe scoase două fotografii 20/25 dintr-un plic și i le dădu lui Toland. Acestea păreau să arate aceeași parcelă de teren, dar din unghiuri ușor diferite și la momente diferite din an. În colțul

din stînga sus se vedeau două colibe tipice satelor rusești. Toland își ridică privirea.

– O fermă colectivă?

– Da. Numărul 1196, o cooperativă micuță la vreo două sute de kilometri nord-vest de Moscova. Spune-mi care e diferența dintre poze.

Toland privi din nou fotografiile. Într-una se vedea un șir drept de grădini împrejmuite, cu o suprafață cam de un acru fiecare. În cealaltă se vedeau garduri noi pentru patru dintre grădini, iar în cazul uneia dintre grădini gardul fusese dublat.

– Un colonel de armată cu care am lucrat mi-a trimis pozele. Mi s-au părut amuzante. Eu am crescut la o fermă de porumb din Iowa, să știi.

– Așadar, Ivan sprijină gospodăriile private ca țăranii să lucreze pe cont propriu, corect?

– Așa se pare.

– Nu s-a anunțat oficial, nu? Eu n-am citit nimic despre asta.

Toland nu citise publicația guvernamentală secretă de uz exclusiv intern, *National Intelligence Digest*, însă bîrfele din bufetul NSA de obicei tratau astfel de subiecte inocente precum acesta. Indivizilor din serviciile secrete le plăcea clevețeala la fel de mult ca tuturor celorlalți oameni.

Lowe clătină ușor din cap.

– Ntț, iar asta e puțin cam ciudat. Era o chestie care trebuia anunțată. Ziarele ar spune că este un nou indiciu al „tendinței de liberalizare“ la care sîntem martori.

– Socotind doar exemplul unei singure ferme?

– De fapt, același lucru a fost observat în alte cinci locuri. Însă noi nu ne folosim de obicei sateliții de recunoaștere pentru astfel de lucruri. Presupun că s-au ocupat de astfel de povești în zilele în care nu prea era de lucru. Probabil că lucrurile interesante erau acoperite de nori.

Toland dădu din cap. Sateliții de recunoaștere erau folosiți pentru a evalua recoltele sovietice, dar asta se întîmpla ceva mai tîrziu în cursul unui an. Și rușii o știau, deoarece despre recoltele sovietice se vorbea deschis în presă de peste zece ani, acest fapt

explicînd totodată și de ce exista o echipă de experți agronomi în cadrul Departamentului american pentru Agricultură cu acces la informații secrete de o anumită factură.

— Cam tîrziu pentru astfel de măsuri, nu? Vreau să spun că mă întreb dacă oamenilor li se face vreun bine dîndu-li-se pămînt în această perioadă a anului?

— Pe acestea le-am primit acum o săptămîină. Cred că sînt ceva mai vechi. Cam asta e perioada anului în care cele mai multe ferme încep însămînțările. Amintește-ți că acolo perioada de frig e destul de lungă, însă la latitudinile mai ridicate și zilele de vară sînt mai lungi. Să presupunem că din partea lor e o mișcare la scară națională. Evaluează așa ceva pentru mine, Bob.

Colonelul îngustă ușor ochii.

— Este evident că e o mutare inteligentă din partea lor. Ar putea rezolva o mulțime dintre problemele lor alimentare, mai ales în ceea ce privește legumicultura, cum ar fi roșiile, ceapa, genul ăsta de alimente.

— Posibil. Poți să observi că genul ăsta de agricultură folosește intensiv munca manuală și mai puțin pe cea mecanizată. Ce crezi despre aspectul demografic al mutării?

Toland clipi. În Marina Statelor Unite exista tendința de a presupune că, datorită faptului că atacau folosind intens focurile de arme automate, pușcașii marini erau niște tîmpiți.

— Cei mai mulți colhoznici sînt indivizi relativ bătrîni. Vîrsta medie se apropie de cincizeci de ani, poate chiar trece de ea. Ca atare, cele mai multe terenuri particulare sînt îngrijite de vîrstnici, în vreme ce lucrul mecanizat, cum ar fi cel efectuat cu combinele și camioanele...

— Care se și plătește mult mai bine.

— ... este făcut de muncitorii mai tineri. Vrei să îmi spui că așa se poate crește într-un fel producția agricolă fără muncitori tineri... mai ales fără cei de vîrstă militară.

— E un mod de a privi situația, zise Lowe. Din punct de vedere politic este o dinamită. Nu le poți lua oamenilor ceea ce ei au deja. La începutul anilor șaizeci s-a lansat un zvon, care nu s-a dovedit adevărat, că Hrușciiov intenționa să reducă sau să

elimine loturile private pe care le aveau amărâții ăia. Ce iad s-a dezlănțuit! Eram în școală la Monterey pe vremea aceea și îmi amintesc de ziarele rusești care veneau la școală. Săptămîni întregi s-au chinuit să nege zvonul. Loturile private se numără printre cele mai productive zone din sistemul lor agricol. Deși ocupă mai puțin de doi la sută din terenul arabil, acestea produc circa jumătate din producția de fructe și cartofi și mai mult de o treime din cea de ouă, legume și carne. La naiba, e singura zonă din blestematul lor sistem de agricultură socialistă care funcționează. Mărimile politice de acolo știu de ani de zile că prin loturile private ar putea rezolva problemele lipsurilor alimentare, dar *continuă* să nu întreprindă nimic în acest sens din rațiuni politice. Nu ar putea suporta riscul ca statul să sponsorizeze o întreagă nouă generație de *culaci*. Pînă acum. Se pare însă că au luat această măsură fără a face vreun anunț formal. Și tocmai se întîmplă ca în același timp să își intensifice și pregătirea militară. Eu nu cred niciodată în coincidențe, nici măcar atunci cînd sînt doar un ofițer prost care aleargă pe o plajă.

Tunica uniformei lui Lowe atîrna în cuier. Toland luă o gură de cafea și se uită la cele patru rînduri de decorații de pe pieptul hainei. Pe panglica decorației din Vietnam se vedeau trei stele. Mai cra acolo o Cruce Navală. Îmbrăcat cu puloverul oliv-verzui al ofițerilor de marină, Lowe nu era deloc un individ masiv, iar accentul din Midwest îi conferea un aer relaxat, aproape plictisit în privința problemelor vieții. Însă ochii lui căprui spuneau cu totul altceva. Colonelul Lowe deja gîndea la fel ca Toland, și nu era deloc mulțumit de asta.

– Chuck, dacă ăștia se pregătesc cu adevărat de acțiune pe scară largă, nu se pot împiedica de cîțiva colonei. E clar că va ieși și altceva la suprafață. Vor trebui să întreprindă niște acțiuni și la nivelurile de jos.

– Mda, ăsta e următorul aspect pe care trebuie să-l monitorizăm. Ieri am trimis o cerere la DIA. De acum înainte, cînd va ieși *Steaua Roșie* pe piață, atașatul nostru de la Moscova ne va trimite o copie foto prin satelit. Dacă se întîmplă ceva, mai mult

ca sigur că va fi dat la ziar. Bob, cred că ai deschis o foarte interesantă cutie cu surprize, și nu vei fi singurul care le va analiza.

Toland își termină cafeaua. Sovieticii scosesea din uz o întreagă clasă de submarine purtătoare de rachete balistice. Negociau tratate privind înarmările în Viena. Cumpărau cereale din America și Canada în condiții surprinzător de favorabile, permițând chiar vaselor comerciale americane să se ocupe de 20 la sută din mărfuri. Cum se împăcau toate acestea cu indiciile pe care le observase el? În mod logic nu se împăcau, cu excepția unui singur caz anume, dar acesta nu era posibil. Sau era?

ȘPOLA, UCRAINA

Bubuitul tunului de 125 de milimetri era suficient de puternic ca să îți facă părul măciucă. Cel puțin așa gîndea Alekseiev, dar, după cinci ore de executare a exercițiului, bubuitul nu mai ajungea la urechile lui protejate de căști decît ca un bîzîit monoton. De dimineață pămîntul fusese acoperit cu iarbă și puieți de copaci, însă acum ajunsese un imens terci noroios, brăzdat doar de dîrele lăsate de imensele tancuri T-80 și de mașinile de luptă ale infanteriei. Regimentul repetase exercițiul de trei ori, simulînd un asalt frontal al tancurilor și al infanteriei blindate asupra unui inamic la fel de puternic. Nouăzeci de tunuri autopropulsate furnizaseră sprijinul de artilerie, împreună cu o baterie de lansatoare de rachete. De trei ori la rînd.

Alekseiev se întoarse, își scoase cascheta de protecție și căștile de pe urechi și se uită la comandantul regimentului.

– Regiment de gardă, ei, tovarășe colonel? Soldați de elită ai Armatei Roșii? Copiii ăștia de țîță n-ar putea păzi nici un bordel turcesc, *darămite să mai facă ceva bărbătesc înăuntrul lui!* Și ce ai făcut *dumneata* în ultimii patru ani la comanda acestui circ ambulant, tovarășe colonel? Ai învățat să îți ucizi întreaga structură de comandă *de trei ori!* Observatorii de artilerie nu sînt poziționați corect. Tancurile și transportoarele dumitale nu-și pot coordona mișcările, iar tunarii de pe tancuri nu găsesc ținte înalte de trei metri! Dacă podul ăla ar fi fost păzit de trupe NATO,

dumneata și întregul dumitale comandament ați fi fost *morți*! Alekseiev examinează chipul colonelului. Culoarea i se schimba de la roșu, semn al fricii, la alb de mînie. Foarte bine. Pierderea oamenilor nu e importantă pentru stat, dar mai e vorba și de echipamente valoroase, de arderea unei cantități neprețuite de combustibil și de *consumarea timpului meu prețios*! Acum trebuie să plec, tovarășe colonel. Mai întâi am să vomit. Apoi o să zbor pînă la comandament. Mă voi întoarce. Cînd o s-o fac, vom relua acest exercițiu. Oamenii dumitale se vor descurca bine, tovarășe colonel, sau îți vei petrece tot restul vieții dumitale mizerabile numărînd copaci!

Alekseiev plecă în trombă, fără să se obosească să răspundă la salutul colonelului. Adjutantul lui, un colonel de tancuri, îi deschise ușa mașinii și urcă lîngă șeful lui.

– Se formează destul de bine, nu? întrebă Alekseiev.

– Nu suficient de bine, dar există progrese evidente, răspunse colonelul. Mai au doar șase săptămîni înainte de a începe să se deplaseze spre vest.

Mare greșală din partea adjunctului să spună asta. Alekseiev petrecuse două săptămîni cu pregătirea acestei divizii pentru luptă, ca să afle cu o zi în urmă că divizia fusese alocată frontului din Germania, în loc să rămînă atașată planului încă incomplet de invadare a Iranului și Irakului. Patru divizii – *toate unitățile lui de tancuri de elită* – îi fuseseră deja luate, iar fiecare schimbare în ordinele de luptă emise de Comandamentul Zonei de Sud-Vest îl forțau să-și restructureze propriul plan de ocupare a Golfului Persic. Era un cerc vicios care nu se mai sfîrșea. Fusese obligat să selecteze unități mai puțin pregătite și să își dedice mai mult timp instruirii unităților și mai puțin completării planului propriu de atac, care trebuia să fie gata peste două săptămîni.

– Oamenii ăștia vor fi extrem de ocupați în următoarele șase săptămîni. Cum rămîne cu comandantul? întrebă colonelul.

Alekseiev ridică din umeri.

– E în slujba asta de prea mult timp. La patruzeci și cinci de ani e prea bătrîn pentru acest gen de comandă. Își citește blestemele de manuale de paradă prea mult, în loc să iasă pe teren.

Însă e un om bun. Prea bun ca să fie trimis la numărarea de copaci. Alekseiev chicoti. Zicala rusească data de pe vremea țarilor. Se spunea despre oamenii exilați în Siberia că n-aveau nimic altceva de făcut decît să numere copaci. Un alt lucru schimbat de Lenin. Acum oamenii din Gulag aveau multe de făcut. Cred că ultimele două încercări au fost suficient de bune pentru a reuși. Regimentul ăsta va fi gata la timp, împreună cu întreaga divizie.

USS PHARRIS

– Puntea, aici e sonarul. Avem un contact, relevment zero-nouă-pătrū! anunță o voce în difuzorul montat deasupra capetelor.

Comandantul Morris se răsuci pe scaunul lui rotativ și își urmări ofițerul de punte (OOD)¹ răspunzînd.

Ofițerul își îndreptă binoclul în direcția contactului. Nu se vedea nimic.

– La suprafață e curat.

Morris se ridică de pe scaun.

– Treceți pe 1-AS.

– 'Nțeles, ne pregătim pentru luptă, răspunse OOD.

Șeful de echipaj de pe punte se duse la sistemul de avertizare și acționă un fluier pe trei note.

– Toate carturile. Toate carturile, oamenii la posturile de luptă. Posibil contact submarin.

Morris coborî scara pînă în CIC² sau centrul de informații de luptă. Secundul avea să preia comanda pe punte, permițînd comandantului să conducă sistemele de senzori și de armament ale navei chiar din centrul nervos tactic al acesteia. Pe întreaga navă oamenii alergau la posturi. Ușile și ecluzele etanșe fură coborîte sau așezate pe locul lor și asigurate, pentru a conferi navei etanșeitătea necesară. Echipetele de control al avariilor scoaseră echipamentele de urgență. Totul dură cu puțin peste patru minute. Morris observă cu satisfacție că lucrurile se îmbunătățeau, în

¹ *Officer of the deck* (n.red.)

² *Combat Information Center* (n.red.)

vreme ce difuzorul CIC transmitea pe rînd intervențiile de „gata de luptă”. De cînd plecase din Norfolk, cu patru zile înainte, *Pharris* efectua în medie trei alarme generale pe zi, așa cum ordonase comandamentul forțelor navale de suprafață din Atlantic. Nimeni nu o confirmase, dar Morris își imagina că informațiile prietenului săi stîrniseră un adevărat viespar. Manevrele de instrucție se dublaseră, iar ordinele de intensificare a activității căpătaseră cea mai înaltă prioritate posibilă. Mai mult, creșterea tempoului de instrucție se interfera cu programările pentru întreținere, o problemă deloc ușor de rezolvat.

– Toate posturile sînt gata de luptă! anunță în sfîrșit difuzorul. Starea de alertă *Zebra* instaurată pe întreaga navă!

– Foarte bine, replică ofițerul tactic (TAO)¹.

– Raportează, ordonă Morris.

– Domnule, navigația și căutarea aeriană radar sînt în stand-by, iar sonarul a trecut în modul pasiv, răspunse TAO. Contactul sea-mănă cu un submarin la adîncime periscopică. S-a ivit brusc. Tocmai efectuăm analiza deplasării țintei. Cursul i se schimbă destul de repede pe direcția prova-pupa. E prea devreme să fim siguri, dar se pare că și el caută ținte și probabil că nu se află la mai mult de zece mii depărtare.

– Ați raportat contactul către Norfolk?

– Vă așteptam ordinul.

– Foarte bine. Haideți să vedem cît de bine putem executa un exercițiu de menținere a țintei la fund, domnilor.

În mai puțin de cincisprezece minute elicopterul navei lansa balize sonar asupra submarinului, iar fregata îl căuta cu puternicul ei sonar activ. N-aveau să se oprească pînă ce submarinul sovietic n-avea să se recunoască învins revenind la adîncime periscopică sau reușind să evite fregata, ceea ce ar fi însemnat o notă proastă pentru Morris. Obiectivul acestui exercițiu, chiar dacă nu viza distrugerea adversarului, era suficient de ticălos: subminarea încrederii comandantului submarinului în nava și în echipajul său, precum și în sine însuși.

¹ *Tactical actions officer* (n.red.)

USS CHICAGO

Se găseau la o mie de mile în larg, îndreptându-se spre nord-est cu o viteză de douăzeci și cinci de noduri. Echipajul nu era deloc încântat, deși mai trecuse prin așa ceva înainte. Ceea ce ar fi trebuit să fie o permisie de trei săptămîni la Norfolk se redusese la doar opt zile, o pilulă tare amară după lungul voiaj anterior. Vacanțele și excursiile fuseseră întrerupte, iar cîteva intervenții minore de mentenanță care ar fi trebuit făcute de tehnicienii din port erau acum executate chiar de către mecanicii navei. McCafferty anunțase echipajului ordinele misiunii la două ore după imersiunea submarinului. Trebuiau să efectueze două săptămîni de exerciții intense de urmărire și torpilare, apoi să plece spre Marea Barents, unde aveau să strîngă noi informații despre adversar. Comandantul explică echipajului cît de importantă era misiunea. Numai că oamenii mai auziseră asta și înainte.

Observații preliminare

NORFOLK, VIRGINIA

Toland speră că uniforma îi stătea bine. Era ora șase și treizeci de minute a unei dimineți de miercuri și el se trezise la ora patru ca să-și repete prezentarea, înjurîndu-l în același timp pe comandantul flotei din Oceanul Atlantic pentru că era un individ atît de matinal, dornic probabil să facă o partidă de golf în acea după-amiază. În timp ce el avea să-și petreacă după-amiaza la fel ca în ultimele cîteva săptămîni, trecînd în revistă nenumărate documente secrete și copii ale publicațiilor sovietice în biroul lui minuscul din cealaltă parte a clădirii.

Camera de informare a ofițerilor superiori părea un univers complet diferit de restul clădirii cenușii, însă asta nu constituia o surpriză. Amiralilor le plăcea confortul. Bob se duse repede la toaletă să elimine surplusul de lichid datorat prea multor cafele de dimineață. Cînd se întoarse, amiralii se așezau deja în jurul mesei. Aceștia se salutară între ei, fără să glumească și fără să arate în vreun fel buna dispoziție care ar fi fost de așteptat la o asemenea oră matinală. Ofițerii își ocupară fotoliile de piele în conformitate cu gradul lor. Cei puțini care fumau aveau scrumiere în fața lor. Fiecare dispunea de un carnet. Stewarzii aduseră cîteva cafetiere mari, frișcă și zahăr pe tăvi de argint, apoi se retraseră. Ceștile se găseau deja la locul lor. Fiecare ofițer își

turnă cafea, ca parte a ritualului de dimineață. CINCLANT îi făcu un semn cu capul lui Toland.

— Bună dimineața, domnilor. Cam cu o lună în urmă, patru colonei din armata sovietică, toți comandanți de regimente în cadrul diviziilor mecanizate, au fost condamnați de Curtea Marțială și executați pentru falsificarea datelor din rapoartele de pregătire ale unităților lor, începu Toland, explicînd și semnificația acestei introduceri.

Ceva mai devreme în cursul acestei săptămîni, *Krasnaia Zvezda*, sau *Steaua Roșie*, cotidianul forțelor militare sovietice, a publicat informații despre executarea unui număr de soldați din armata sovietică. Cu excepția a doi indivizi, toți se găseau în ultimele șase luni ale perioadei lor de satisfacere a stagiului militar, și toți au fost acuzați de nerespectarea ordinelor primite de la sergenți. De ce este un astfel de amănunt semnificativ?

Se știe de multă vreme că armata rusească este foarte disciplinată dar, la fel ca în cazul multor aspecte ale vieții din Uniunea Sovietică, nu totul este în realitate așa cum pare. Un sergent din armata sovietică nu este un soldat profesionist ca în cazul multor alte armate. Este un recruta, la fel ca un soldat, selectat de la începutul ciclului de instrucție pentru o pregătire specială datorită inteligenței, încrederii politice sau posibilelor abilități de conducere depistate. Individul este trimis la un curs dur, cu durată de șase luni, care îl transformă automat în sergent, după care se întoarce la unitatea lui operațională. De fapt, el dispune de tot atîta experiență practică precum subordonații lui, iar cunoștințele lui superioare despre tactică și uzul armelor se datorează mai degrabă teoriei învățate, dîndu-se astfel naștere la diferențe mai dramatice decît există între sergenții și noii recruți din armatele occidentale.

Datorită acestui fapt, ierarhia reală din armata terestră sovietică derivă nu din grade, ci din timpul petrecut în cadrul serviciului militar. Sovieticii își înprospătează trupele de două ori pe an, în decembrie și iunie. Cu un serviciu militar în medie de doi ani, se observă că în orice formație militară există patru „clase”. Cea mai slabă clasă se găsește în cursul primului ciclu de șase luni, iar cea mai puternică în cursul ultimului ciclu.

Tinerii care au statutul actual de sergenți în companiile sovietice de infanterie se găsesc în ultimul ciclu semestrial de instrucție. În mod tipic ei pretind și primesc cele mai bune – sau măcar cele mai multe – alimente, uniforme și unelte de lucru. Tot în mod tipic, ei subminează autoritatea subofițerilor companiei. De fapt, ordinele vin direct de la ofițeri, și nu de la comandanții de pluton sau de grupă, și sînt de obicei duse la îndeplinire fără nici un fel respect pentru ceea ce noi considerăm disciplină militară convențională la nivel de subofițer. Așa cum vă puteți lesne închipui, o astfel de situație creează o presiune enormă pe umerii tinerilor ofițeri și îi obligă de multe ori să își ducă viața suportînd diverse chestiuni care nu le fac nici un fel de plăcere.

– Dumneata spui că formațiile lor militare operează conform principiului anarhiei organizate, observă comandantul forței de atac din Atlantic. Dar marina lor cu siguranță că e altfel.

– Adevărat, domnule. Din cîte știm, marinarii lor au un serviciu militar de trei ani în loc de doi, iar situația lor, deși prezintă similarități, este cu mult diferită de cea a armatei terestre. S-ar părea însă că și în armata terestră lucrurile sînt pe cale să se schimbe, întrucît disciplina la nivel de subunitate este pe cale să fie restabilită cu iuțeală și vigoare.

– Cîți soldați au fost împușcați? întrebă generalul comandant al Diviziei a 2-a de Infanterie Marină.

– Unsprezece, domnule, listați după nume și unitate. Informația se găsește în mapele dumneavoastră. Cei mai mulți se găseau în „clasa a patra“, adică în ultimele șase luni de serviciu obligatoriu.

– Articolul pe care l-ați citit trăgea și o concluzie? se interesă CINCLANT.

– Nu, domnule amiral. În cadrul publicațiilor sovietice există o regulă nescrisă, care se aplică atît în domeniu militar cît și civil, conform căreia se poate critica ceva, dar nu se poate generaliza. Asta înseamnă că greșelile individuale pot fi identificate și pedepsite cu asprime, dar din motive politice este inacceptabil să apară critici generale aplicabile la o întreagă instituție. Vedeți dumneavoastră, o critică îndreptată asupra unei stări anume ar critica în sine societatea sovietică în întregul ei, și prin aceasta

Partidul Comunist, care supraveghează fiecare aspect al vieții sovietice. Este o distincție extrem de fină, dar pentru ei foarte importantă. De fapt, cînd sînt numite persoane care au greșit, întregul sistem *este* criticat în ansamblu, dar de o manieră acceptabilă politic. Acest articol reprezintă un semnal pentru fiecare ofițer, subofițer și soldat din sistemul militar sovietic, că se schimbă *vremurile*. Întrebarea pe care ne-am pus-o în cadrul departamentului Intenții a fost: De ce?

S-ar părea că nu este vorba de un caz izolat de schimbare a vremurilor. Tolaînd porni un proiector și afișă un grafic pe perete. În interiorul marinei sovietice, numărul tragerilor de antrenament cu rachete mare-mare au crescut cu șaptezeci la sută față de anul trecut, ceea ce nu înseamnă un record absolut, dar se apropie de așa ceva, așa cum puteți observa din acest grafic. Misiunile curente ale submarinelor, mai ales ale celor diesel, au scăzut dramatic în intensitate, însă rapoartele de informații secrete spun că un număr neobișnuit de ridicat de submarine se află amarat la mal pentru ceea ce pare a fi o operațiune de mentenanță de rutină, dar neprogramată. Avem motive să credem că această situație este legată de o lipsă națională de baterii cu plumb și acid. Este foarte probabil ca toate submarinele sovietice să deruleze actualmente un program de înlocuire a bateriilor și ca producția obișnuită de baterii să fie redirectionată către segmentele economiei sovietice importante din punct de vedere militar.

Totodată am mai observat nivele mai ridicate de activitate ale forțelor navale sovietice de suprafață, ale aviației îmbarcate și a celei cu rază lungă de acțiune, din nou fiind vorba de trageri intense de muniție reală. Nu în ultimul rînd, s-a observat o creștere a numărului de zile petrecute în largul mării de forțele sovietice de luptă de suprafață. Cu toate că acest număr este doar ușor crescut, tiparele operaționale sînt diferite de cele cu care am fost noi obișnuiți. În loc să navigheze dintr-un loc în altul și să lase ancora la întîmplare, aceste forțe de suprafață par să desfășoare exerciții mult mai apropiate de realitate. Au mai făcut așa ceva și înainte, dar niciodată fără să o anunțe oficial.

Deci, ceea ce se poate observa în cadrul marinei sovietice este o creștere accentuată a nivelului de pregătire de luptă,

însoțită de intensificarea exercițiilor de luptă desfășurate. Punând cap la cap aceste detalii cu ceea ce se observă în cadrul forțelor aeriene și terestre sovietice, ajungem la concluzia că pregătirea lor militară este întărită în ritm accelerat. În același timp în care ei propun reduceri ale arsenalului nuclear strategic, forțele lor convenționale își cresc cu repeziciune capacitatea de a se angaja în operațiuni de luptă. Noi, la Intenții, privim această combinație de factori ca potențial periculoasă.

– Mie mi se pare totul cam cețos, rosti un amiral, scoțînd rotocoale de fum din pipă. Cum am putea convinge pe cineva că toate astea au vreo semnificație?

– Bună întrebare, domnule. Oricare dintre aceste indicii luate izolat par logice în sine. Ce ne preocupă pe noi este de ce se petrec toate dintr-odată. Problema utilizării oamenilor în armata sovietică se pune de generații întregi. Nici problema normelor de instrucție și a integrității corpului ofițeresc nu e nouă. Ce mi-a atras atenția a fost povestea cu bateriile. Sîntem martorii începuturilor a ceea ce ar putea deveni o prăpastie majoră în interiorul economiei sovietice. Rușii planifică totul centralizat în cadrul economiei, pe bază politică. Principala uzină care fabrică baterii lucrează în trei schimburi, în loc de obișnuitele două, așa că producția e în creștere, însă furnizarea de echipamente către economia civilă a scăzut. În orice caz, domnule amiral, aveți dreptate. Luate individual, aceste amănunte nu înseamnă nimic. Abia împreună aceste lucruri generează un tablou care produce îngrijorare.

– Dumneata ești îngrijorat, zise CINCLANT.

– Da, domnule.

– Și eu, fiule. Ce-ai mai descoperit în privința asta?

– Am depus o cerere la SACEUR de a fi notificați cu privire la orice li se pare lor neobișnuit în activitățile curente ale grupului de forțe sovietice din Germania. Norvegienii și-au întărit supravegherea în Marea Barents. Începem să primim mai mult acces la fotografii de satelit ale porturilor și bazelor navale. DIA a fost informată cu privire la datele noastre și derulează propria investigație. Tot mai multe detalii ale imaginii generale încep să apară.

– Cum rămîne cu CIA?

– DIA se ocupă de această relație pentru noi prin sediul lor din Arlington Hall.

– Când încep manevrele lor de primăvară? întrebă CINCLANT.

– Domnule, exercițiul de primăvară al Pactului de la Varșovia, care în acest an se numește Progres, este programat să înceapă peste trei săptămîni. Există indicii conform cărora, pentru a menține atmosfera de detensionare, sovieticii vor invita reprezentanți militari NATO pentru a supraveghea exercițiile, și vor mai invita echipe de știri occidentale...

– Să vă spun eu ce e de speriat aici, mîrîi comandantul forțelor de suprafață din Atlantic. Dintr-odată ei au început să facă ceea ce noi le-am cerut întotdeauna.

– Încearcă să spui asta ziarelor, îi sugeră comandantul forțelor aeriene navale din Atlantic.

– Recomandări? îl întrebă CINCLANT pe ofițerul său de operații.

– Deja rulăm noi înșine un program de instruire destul de activ. Presupun că n-ar strica să îl întărim. Toland, ai afirmat că te-a frapat cel mai mult situația asta cu bateriile în economia civilă. Cauți și alte disfuncționalități?

– Da, domnule. Există raportul DIA, iar contactul meu din Arlington Hall a cerut CIA să facă niște verificări suplimentare. Dacă îmi permiteți să elaborez un pic în acest moment, domnilor, am să revin asupra faptului că economia sovietică este gestionată de la nivel central, așa cum am declarat înainte. Planurile lor industriale sînt destul de rigide. Nu deviază cu nimic de la aceste planuri, căci astfel de devieri tind să genereze un efect de ruptură în cadrul întregii economii. „Disfuncționalitate“ ar putea fi un cuvînt prea tare acum...

– Ai doar o bănuială urîță, îl întrerupse CINCLANT. Bine, Toland, de asta te plătim. Bună informare.

Bob prinse indicația din zbor și plecă. Amiralii rămaseră să pună lucrurile cap la cap.

Era o ușurare să plece de acolo. Oricît i-ar fi plăcut să fie în centrul atenției, să fie studiat de ofițeri superiori ca o insectă îi dăduse sentimentul că îmbătrînise instantaneu cu cîțiva ani. Parcurse o traversă de legătură acoperită înapoi spre biroul lui, după

care urmări ultimii sosiți în complex învîrtindu-se pe loc în căutarea unui loc de parcare. Iarba începea să răsară. O echipă de muncitori civili săpa pămîntul în vreme ce o alta îl însămînța. Lăstărișul începea să crească. Bob spera ca oamenii să lase arbuștii să se extindă puțin înainte de a-i tunde. Norfolk putea fi foarte plăcut primăvara, plin de aroma azaleelor în aerul sărat de mare. Bob se întrebă cît de plăcut era și vara acolo.

– Cum a mers? întrebă Chuck.

Toland își dădu tunică jos și făcu un gest teatral de tremurat din genunchi.

– Destul de bine. Nimeni nu mi-a tăiat capul încă.

– N-am vrut să te sperii înainte, dar se știe că acolo sînt oameni cărora le place să taie capete. Se spune că delicatasa favorită pentru CINCLANT la micul dejun este carne prăjită de comandor garnisită cu felii de locotenent.

– Mare scofală. Doar e amiral, nu? Am mai ținut prezentări înainte, Chuck.

Toland își aminti că toți pușcașii marini aveau impresia despre marinari că sînt niște pămpălăi. N-avea nici un sens ca Chuck să fie încurajat în sensul ăsta.

– Vreo concluzie?

– Responsabilul CINCLANT cu Operațiunile a vorbit despre programe de instrucție intensificate. Am fost scuzat imediat după asta.

– Bine. Ar trebui să primim un pachet de fotografii de satelit mai tîrziu în cursul zilei de astăzi. O să sosească și niște întrebări de la Langley și Arlington. Nu se știe nimic ferm încă, dar cred că au dat peste niște informații bizare. Dacă se dovedește că ai dreptate, Bob... În fine, știi și tu cum funcționează treaba.

– Sigur. Cineva mai apropiat de Washington va face Descoperirea. La dracu, nu-mi pasă de așa ceva, Chuck. Eu vreau să *mă înșel!* Vreau ca toată aceste poveste înspăimîntătoare să dispară, după care mă pot duce acasă să mă joc în grădină.

– Păi atunci s-ar putea să am niște vești bune pentru tine. Am reușit să ne conectăm televizorul la un nou receptor de satelit. I-am convins pe tipii de la Comunicații să ne permită să spionăm emisiunile informative rusești de seară. Nu vom afla nimic

senzațional, dar e o bună metodă de a ne da seama de atmosfera de acolo. Tocmai am încercat receptorul înainte de a apărea tu aici și am descoperit că Ivan a organizat un festival de film dedicat operelor clasice ale lui Serghei Eisenstein. În seara asta rulează *Crucișătorul Potemkin*, apoi urmează toate celelalte și totul se încheie pe treizeci mai cu *Alexandr Nevsky*.

– Oh? Am *Nevsky* pe bandă.

– Mda, mă rog, ei au luat negativele originale, le-au dus la studiourile EMI din Londra ca să facă matrițe digitale și le-au reînregistrat folosind muzica originală a lui Prokofiev în format Dolby. O să înregistrăm totul. Aparatul tău e VHS sau Beta?

– VHS. Toland rîse. Poate că slujba asta are și ceva beneficii la urma urmei. Deci ce amănunte noi avem?

Lowe îi dădu un dosar cu documente gros de cincisprezece centimetri. Era timpul să se întoarcă la lucru. Toland se așeză pe scaunul lui și începu să răsfoiască hîrțile.

KIEV, UCRAINA

– Lucrurile arată mai bine, tovarășe, raportă Alekseiev. Disciplina în corpul ofițeresc s-a îmbunătățit considerabil. Exercițiul Regimentului 261 de Gardă a mers foarte bine în această dimineață.

– Și 173? întrebă comandantul Zonei Militare de Sud-Vest.

– Și ei mai au nevoie de instrucție, dar ar trebui să fie gata la timp, rosti Alekseiev încrezător în sine. Ofițerii se comportă ca niște ofițeri. Acum trebuie să îi facem și pe recruți să se comporte ca niște soldați. O să ne dăm mai bine seama cînd vor începe manevrele Progres. Trebuie să ne convingem ofițerii să renunțe la manevrele coregrafice obișnuite și să conceapă niște scenarii de luptă mai realiste. Putem folosi aplicația Progres pentru a identifica liderii care nu se pot adapta la un mediu real de luptă, pe care să-i înlocuim cu tineri apți de așa ceva.

Se așeză în fața biroului comandantului său. Alekseiev calculă că rămăsese în urmă cu somnul exact cu o lună de zile.

– Pari foarte obosit, Pașa, observă comandantul Zonei de Sud-Vest.

– Nu, tovarășe general, n-am avut timp pentru asta, chicoti Alekseiev. Însă dacă mai fac vreun drum cu elicopterul cred că o să încep să scuip elice.

– Pașa, vreau să te duci acasă și să nu te întorci douăzeci și patru de ore.

– Eu...

– Dacă ai fi fost un cal, comentă generalul, pînă acum ai fi căzut răpus. Este un ordin de la comandantul tău: douăzeci și patru de ore de odihnă. Aș prefera să ți le petreci dormind, dar nu pot să-ți impun. Gîndește-te, Pavel Leonidovici. Dacă ar fi să fim acum angajați în operațiuni militare ar fi bine să fii odihnit – așa cum cer regulamentele, ca o lecție dură învățată din ultimul nostru război cu nemții. Am nevoie de talentele tale intacte, dar dacă te epuizezi prea tare acum n-o să mai fii bun de nimic cînd o să am cu adevărat nevoie de tine. Ne revedem mîine la ora șaisprezece ca să trecem în revistă planul despre Golful Persic. O să ai ochii limpezi și spatele odihnit.

Alekseiev se ridică în picioare. Șeful lui era un urs bătrîn și rigid, ca și propriul lui tată. Și un soldat adevărat.

– Vreau să se consemneze oficial că mă supun ordinelor comandantului meu.

Amîndoi bărbații izbucniră în rîs. Amîndoi aveau nevoie de asta.

Alekseiev plecă din birou și coborî pînă la mașina de serviciu. Cînd ajunse la apartamentul lui, aflat la cîțiva kilometri depărtare, șoferul abia reuși să îl trezească.

USS CHICAGO

– Procedură de apropiere, ordonă McCafferty.

McCafferty urmărea o navă de suprafață de aproape două ore, de cînd sonarul o detectase la o distanță de patruzeci și patru de mile. Apropierea se efectuase doar pe baza sonarului. La ordinele comandantului, sonarul nu comunicase controlului tragerii ce anume urmărea submarinul. Deocamdată, orice contact de suprafață era tratat drept navă de război ostilă.

– Distanța între trei și cinci sute de metri, raportă secundul. Relevment unu-patru-doi, viteza optsprezece noduri, curs doi-șase-unu.

– Sus periscopul! ordonă McCafferty.

Periscopul de atac alunecă prin tub pe partea dinspre tribord a turelei. Un marinar se postă în spatele instrumentului, coborî mînerile la locul lor, apoi reglă luneta pe cap compasul adecvat. Comandantul fixă reticulul lentilei pe prova țintei.

– Ținta – *fixată!*

Marinarul apăsă un buton și transmise coordonatele computerului MK-117 care controla sistemul de tragere.

– Fixare pe prova, tribord douăzeci.

Tehnicianul de la pupitrul de control al tirului introduse datele în computer. Microprocesorul calculează repede distanțele și unghiurile.

– Soluția încărcată. Gata pentru tuburile trei și patru!

– Bine. McCafferty se dădu înapoi și privi spre secund. Vrei să vezi ce am distrus?

– La naiba! Secundul rîse și coborî periscopul. Dă-te mai încolo, Otto Kretchmer!¹

McCafferty apucă microfonul prin care comunica cu întreg echipajul submarinului.

– Vă vorbește comandantul. Tocmai am încheiat exercițiul de urmărire. Pentru cine e interesat, nava pe care tocmai am „distrus-o” se numește *Universe Ireland* și e un petrolier de trei sute patruzeci de mii de tone. Asta-i tot.

Puse microfonul înapoi în furcă.

– Vreo critică, secundule?

– A fost prea ușor, domnule, zise secundul. Viteza și cursul au fost constante. Am fi putut să ne jucăm patru sau cinci minute cu analiza de mișcare a țintei imediat după ce l-am avut în lentile. Noi căutăm ținte care se mișcă în zigzag mai degrabă decît nave pe un curs constant. Ar fi mai bine să procedăm așa cu țintele lente. Altfel aş spune că lucrurile merg destul de bine.

¹ Celebru comandant de submarin german în timpul celui de al Doilea Război Mondial (n.tr.)

McCafferty dădu aprobator din cap. O țintă de mare viteză precum un distrugător s-ar fi putut îndrepta direct spre ei. Navele mai lente și-ar fi modificat periodic cursul în condiții de război.

– O să ajungem și acolo. Comandantul privi spre echipa de control a tragerii. V-ați descurcat bine. Să ne menținem așa.

McCafferty își spuse că data viitoare avea să aranjeze ca sonarul să nu raporteze ținta decît atunci cînd aceasta avea să fie cu adevărat aproape. Atunci avea să se vadă cît de repede se puteau descurca oamenii lui. Pînă atunci decise să efectueze o serie întreagă de exerciții simulate pe computer.

NORFOLK, VIRGINIA

– Alea sînt baterii. În regulă, s-a confirmat.

Lowe lăasă din mîină fotografiile de satelit. Se vedeau mai multe camioane și, cu toate că cele mai multe erau acoperite cu prelate etanșe, în cazul a trei dintre ele prelatele se dăduseră la o parte, lăsînd să se vadă forma cilindrică a celulelor supradimensionate de baterii și mulțimi de marinari mînuindu-le de-a latul unei dane.

– Cînd au fost luate aceste instantanee? întrebă Toland.

– Acum optsprezece ore.

– Mi-ar fi folosit de minune azi-dimineață, mormăi Toland. Se pare că sînt trei nave Tango grupate laolaltă. Astea sînt camioane de zece tone. În număr de nouă. Am verificat nițel și fiecare celulă de baterie cîntărește două sute optsprezece kilograme fără încărcătură...

– Aoleu! Cîte ajung să umple un submarin?

– Multe! Toland zîmbi. Nu știm cu exactitate. Am dat peste patru estimări diferite, cu o marjă de eroare de treizeci la sută. Probabil că oricum diferă de la navă la navă. Cu cît proiectul navei este mai sofisticat, cu atît e mai mare tentația de a băga mai multe în el. Cel puțin așa facem noi. Își ridică privirea. Avem nevoie de acces mai mare la astfel de imagini.

– Am avut deja grijă de asta. De acum încolo sîntem pe listele de distribuție ale tuturor instantaneelor din porturile navale. Ce crezi despre activitatea navelor de suprafață?

Toland ridică din umeri. Fotografiiile arătau cam o duzină de nave de suprafață, de la crucișătoare la corvete. Punțile tuturor navelor erau pline de cabluri și scripeți; se vedea un mare număr de oameni:

– Nu se poate trage o concluzie din poze. Nu se văd macarale, deci nimic masiv nu e descărcat sau încărcat, însă și macaralele se pot deplasa. Asta e problema cu navele. Tot ce ai nevoie să știi se găsește sub acoperire. Din aceste fotografii nu putem spune cu siguranță decît că navele sînt acostate laolaltă. Orice altceva este pură presupunere. Chiar și în cazul submarinelor, este doar o estimare a noastră că la bordul lor se încarcă baterii.

– Fii serios, Bob, pufni Lowe.

– Gîndește-te, Chuck, replică Toland. *Ei știu* la ce servesc sateliții noștri, nu? Le cunosc traiectoriile orbitale și mai știu unde se găsesc în spațiu în orice moment. Cît de greu poate fi să ne păcălească dacă își doresc asta cu adevărat? Dacă misiunea *ta* ar fi fost să păcălești sateliți, știind ora apariției lor, nu te-ai gîndi să te joci un pic cu mintea celuiilalt? Depindem prea mult de chestiile astea. E clar că sînt utile, dar au limitele lor. Ar fi drăguț să obținem ceva confirmări și de la oameni în privința asta.

POLIARNÎI, URSS

– E ceva ciudat să urmărești cum un individ toarnă ciment într-o navă, comentă Flynn pe drumul de înapoiere către Murmansk.

Nimeni nu îi mai povestise vreodată despre balast.

– A, dar poate fi o chestie foarte interesantă! exclamă însoțitorul lor, un tînăr căpitan din marina sovietică. Dacă și navele voastre ar face la fel!

Micului grup de ziarști i se permisesese să stea la o dană și să urmărească neutralizarea primelor submarine purtătoare de rachete balistice din clasa Yankee, efectuată, așa cum își notaseră Flynn și Calloway, cu mare grijă. Fuseseră conduși de colo-colo în grupuri de doi sau trei, fiecare grup fiind însoțit de un ofițer de marină și de un șofer. Nimic neobișnuit. În orice caz, amîndoi

jurnaliștii erau destul de uimiți că li se permisesese totuși accesul într-un loc atât de sensibil precum o bază navală.

– Ce păcat că președintele vostru nu a permis unei echipe de ofițeri americani să observe așa ceva, continuă însoțitorul.

– Da, aici trebuie să fiu de acord cu dumneavoastră, căpitane, încuviință Flynn.

Articolul ar fi fost mult mai bun în alte condiții. Așa cum se petrecuseră lucrurile, un ofițer indian și unul suedez, nici unul submarinist, urmăriseră îndeaproape ceea ce reporterii botezaseră „ceremonia cimentării” și relataseră gravi după aceea că da, cimentul fusese turnat în fiecare tub de lansare a rachetelor de pe cele două submarine. Flynn cronometrase durata fiecărei turnări și urma să efectueze câteva cercetări când avea să se întoarcă acasă. Care era volumul unui tub? De cât ciment era nevoie pentru a-l umple?

– Chiar și așa, căpitane, trebuie să recunoașteți că răspunsul american la pozițiile de negociere ale țării dumneavoastră a fost pozitiv.

În vreme ce asculta conversația din jur, William Calloway rămase tăcut, preferînd să privească pe fereastra mașinii. Fusese corespondent de presă în timpul războiului din insulele Malvine pentru serviciul său de știri și petrecuse mult timp alături de Marina Regală Britanică atât pe mare, cât și pe uscat urmărind pregătirile de trimitere a flotei Reginei în sud. Treceau acum pe lîngă docuri și zone de lucru pentru mai multe nave militare de suprafață. Ceva era în neregulă acolo, dar nu putea spune exact ce anume. Ceea ce nu știa Flynn era faptul că amicul lui adesea opera la nivel neoficial pentru Serviciul Britanic de Spionaj. Niciodată nu servise în serviciul activ, căci omul era corespondent de presă, nu spion, dar, precum cei mai mulți reporteri, era un individ viclean, cu spirit de observație, atent să își noteze diverse lucruri pe care editorii nu îl lăsau niciodată să le introducă în articolele lui. Nici măcar nu știa cine era directorul filialei de la Moscova a agenției de știri, dar putea relata observațiile sale unui prieten de la ambasada Maiestății Sale din Moscova. Informațiile aveau să ajungă la cine trebuia.

– Deci ce crede prietenul nostru englez despre porturile sovietice? se interesă căpitanul cu un zîmbet larg pe chip.

– Sînt mult mai moderne decît ale noastre, răspunse Calloway. Și mai-presupun că nu aveți syndicate-portuare, nu-i așa, căpitane? Ofițerul rîse.

– În Uniunea Sovietică nu e nevoie de syndicate. Aici muncitorii deja dețin totul.

Amîndoi reporterii observară că individul adoptase linia standard a Partidului. Fitesc, de altfel.

– Sînteți ofițer de submarin? întrebă englezul.

– Nu! exclamă căpitanul. Un rîset din toată inima. „Rușii știu să rîdă din tot sufletul cînd vor“, își spuse Flynn. Eu provin din stepe. Îmi plac cerul albastru și orizonturile nemărginite. Am un mare respect pentru tovarășii mei de pe submarine, dar n-am nici o dorință de a mă alătura lor.

– Exact așa simt și eu, căpitane, oftă Calloway. Noi, britanicii mai în vîrstă, iubim parcurile și grădinile noastre. Ce fel de marinar sînteți?

– Acum am misiuni la mal, dar ultimul meu vas a fost *Leonid Brejnev*, un spărgător de gheață. Făceam ceva muncă de cercetare a terenului și mai pregăteam calea de navigație pentru vasele comerciale de-a lungul coastei Arcticii către Pacific.

– Trebuie să fi fost o muncă tare pretențioasă, zise Calloway. Și periculoasă în același timp.

„Continuă să vorbești, băiete...”

– Cere prudență, da, dar noi, rușii, sîntem obișnuiți cu frigul și gheața. Este o sarcină plină de mîndrie să ajuți la creșterea economică a țării tale.

– Eu n-aș putea fi niciodată marinar, continuă Calloway. Zări o privire curioasă în ochii lui Flynn: „Pe dracu’ n-ai putea...” Prea mult de lucru, chiar dacă te afli în port. Ca acum. Porturile voastre sînt întotdeauna așa de aglomerate?

– Ah, asta nu înseamnă aglomerație, răspunse căpitanul fără a se gîndi prea mult.

Reporterul de la Reuters dădu din cap. Navele erau adunate laolaltă, dar nu se vedea o activitate prea intensă. Nu se zăreau prea mulți oameni deplasîndu-se. Multe macarale zăceau nemișcate.

Camioanele erau parcate în ordine. Însă navele de suprafață și cele auxiliare erau strînse laolaltă ca și cum... Își verifică ceasul. Trei și treizeci de minute după-amiaza. Ziua de lucru era departe de a se termina.

– O zi mare pentru detensionarea relațiilor Est-Vest, rosti el ca să-și mascheze adevăratele sentimente. Un articol excelent pentru ca eu și Pat să îl relatăm cititorilor noștri.

– Asta e bine. Căpitanul zîmbi din nou. A venit vremea păcii adevărate.

Ziariștii ajunseră înapoi la Moscova patru ore mai târziu, după obișnuita călătorie mizerabilă cu un avion Aeroflot, cu scaune menite parcă schingiurii pasagerilor. Cei doi reporteri luară mașina lui Flynn, căci a lui Calloway avea probleme mecanice, ceea ce îl determina mereu să mormăie că primise o mașină sovietică, în loc să i se permită să își aducă Morris-ul în Rusia. Era pur și simplu imposibil să găsești piese de schimb în această țară.

– Bună povestea de azi, nu, Patrick?

– Categorie. Dar aș fi vrut să putem face și o poză sau două.

Li se promisese poze Sovfoto de la „ceremonia cimentării”.

– Ce crezi despre șantierul naval?

– Destul de mare. Odată am petrecut o zi la Norfolk. Mie toate mi se par la fel.

Calloway dădu gînditor din cap. Șantierele navale și porturile seamănă între ele, dar de ce Poliarnii părea ciudat? Să fi fost doar mintea lui bănuitoare de reporter? Mereu aceeași întrebare: Ce ascunde el sau ea sau obiectul în cauză? Însă sovieticii nu-i permisese niciodată accesul într-o bază navală, iar aceasta era a treia oară cînd pleca din Moscova. Mai fusese la Murmansk. O dată discutase cu primarul de acolo și îl întrebasese cum afectează prezența personalului de la baza navală administrarea orașului. Pe străzi se vedeau uniforme la tot pasul. Primarul încercase să evite răspunsul direct și în cele din urmă zisese:

– În Murmansk nu există nave militare.

Un răspuns tipic rusesc față de o întrebare dificilă – iar acum permisese mai multor reporteri occidentali să intre într-una dintre cele mai sensibile baze militare ale lor. Ceea ce însemna

că nu ascundeau nimic. Sau o făceau? Calloway decise ca, după ce avea să-și termine articolul, să bea un coniac cu prietenul lui la ambasadă. În plus, acolo era permanent cîte o petrecere în care se sărbătorea una sau alta.

Ajunse la ambasadă, pe Morisa Toreza Embankment, pe malul opus zidurilor Kremlinului, puțin după ora nouă a acelei seri. Dorința se transformă în patru pahare de coniac băute. La al patrulea, ziaristul privea o hartă a bazei navale și se folosea de memoria lui exersată pentru a arăta ce gen de activități observase acolo. O oră mai tîrziu, informațiile erau criptate și trimise la Londra.

Alte observații

GRASSAU, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Echipa de știri TV se distra de minune. Trecuseră mulți ani de când li se permisesese să filmeze o unitate militară sovietică în acțiune, iar valoarea de amuzament a greșelilor pe care le vedeau condimenta din plin materialul pentru NBC Nightly News. Urmăriră cum un batalion de tancuri se înțepenește într-o intersecție de pe Autostrada 101, la cincizeci de kilometri sud de Berlin. Undeva cotiseră greșit, iar acum comandantul batalionului urla la subordonați. După două minute de urlete, un căpitan păși în față și gesticulă înspre hartă. Un maior fu imediat concediat de la fața locului, căci ofițerul mai tânăr păru să fi rezolvat problema. Camera de luat vederi îl urmări pe maiorul demis cum urcă într-o mașină de comandament, care o luă spre nord de-a lungul drumului principal. Cinci minute mai târziu, batalionul pornise din loc. Echipa de știri își reîncărcă echipamentele fără să se grăbească, iar șeful echipei se duse pînă la un ofițer francez care observase și el procedurile.

Francezul era membru al Grupului Unit Militar de Legătură, o rămășiță a celui de-al Doilea Război Mondial, care permitea ambelor părți să se spioneze una pe alta. Un bărbat cu chip supt, de cartofor, francezul purta insigna cu aripi a trupelor de parașutiști pe uniformă și fuma Gauloises. Bineînțeles că era ofițer de contrainformații.

– Ce înțelegeți din toate astea, domnule maior? îl întreabă reporterul NBC.

– Au făcut o greșală cu patru kilometri în urmă. Ar fi trebuit să cotească spre stînga, dar n-au făcut-o.

O ridicare din umeri tipică pentru un reprezentant al cocoșului galic.

– O performanță nu foarte lăudabilă pentru ruși, nu-i așa?

Reporterul izbucni în rîs. Francezul părea mai încordat.

– Ați observat că aveau un ofițer german cu ei?

Reporterul observase uniformă diferită, dar nu își dăduse seama de semnificația ei.

– Oh, asta era? De ce nu i-au cerut lui ajutorul?

– Da, răspunse maiorul francez.

Nu spuse că era a patra oară că văzuse un ofițer sovietic abținîndu-se să ceară asistență ghidului său est-german... totul în ultimele două zile. Rătăcirea unităților sovietice nu constituia o noutate. Pe lîngă folosirea unei alte limbi, rușii foloseau și un alt alfabet. Asta înlesnea erorile de navigație, iar sovieticii erau mereu însoțiți de ofițeri din RDG pentru a-i ajuta să găsească drumul. Pînă acum. Francezul aruncă țigara pe drum.

– Ce altceva ați mai observat, *monsieur*?

– Colonelul urla din toți bojocii la maiorul ăla. După aceea un căpitan, cred, i-a arătat greșeala sau cel puțin așa îmi închipui și cum s-o corecteze.

– Cît a durat?

– Mai puțin de cinci minute după ce au oprit.

– Foarte bine.

Francezul zîmbi. Maiorul plecase înapoi la Berlin, iar acum batalionul acela avea un nou ofițer responsabil cu operațiile. Zîmbetul îi dispăru.

– Pare o tîmpenie să te rătăcești în halul ăsta, nu?

Francezul se urcă la loc în mașina lui pentru a se lua după ruși.

– V-ați rătăcit vreodată într-o țară străină, *monsieur*?

– Da, cui nu i s-a întîmplat?

– Dar și-au descoperit repede greșeala, nu?

Maiorul îi făcu semn șoferului să pornească. „Și de această dată s-au descurcat repede, își zise el. Interesant...”

Reporterul TV ridică din umeri și se duse înapoi la vehiculul lui. Se luă după ultimul tanc din șir, iritat că unitatea de blindate se deplasa cu doar treizeci de kilometri pe oră. Tancurile o luară spre nord-vest cu viteză constantă pînă ce ajunseră la Autostrada 187, unde se întîlniră ca prin minune cu o altă unitate sovietică, după care, revenind la viteza lor obișnuită de douăzeci de kilometri pe oră, își reluară înaintarea spre vest către zona de manevre.

NORFOLK, VIRGINIA

Era impresionant. În vreme ce urmăreau programul de știri al televiziunii moscovite, văzură cum un întreg regiment de tancuri avansează de-a lungul unui imens cîmp. Obiectivul camerei se întoarce spre o adevărată arteziană de noroi în vreme ce un baraj de artilerie măcina pozițiile inamice simulate. Pe cer se iviră avioane de vînătoare-bombardament și elicoptere care lansară propriul atac mortal. Vocea din fundal proclama pregătirea armatei sovietice pentru întîmpinarea oricărei amenințări străine. Cu siguranță că lucrurile păreau a sta așa.

Următorul segment de știri se concentrează cinci minute asupra convorbirilor de la Viena privind înarmările. Se auziră obișnuitele lamentări legate de modul în care Statele Unite se opuneau anumitor aspecte ale propunerii sovietice extraordinar de generoase, însă crainicul continuă prin a spune că se remarcă progrese evidente în ciuda intransigenței americane și că era posibil să se ajungă la un acord substanțial pînă la sfîrșitul verii. Toland era uimit de felul în care sovieticii descriau natura negocierilor. Nu acordase vreodată pînă atunci prea multă atenție acestui gen de retorică și acum găsea curioasă această tactică de tip polițistul rău-polițistul bun.

— Chestii destul de firești, răspunse Lowe la întrebare. Vei ști cînd se apropie semnarea tratatului cînd vor dispărea exagerările. După aceea vor vorbi de cît de iluminat este președintele nostru ca dușman de clasă. În jurul datei semnării vor deveni de-a dreptul euforici. Zău, povestea de acum e apă de ploaie. Gîndește-te un pic. Ce gen de limbaj folosesc de obicei despre noi?

– Exercițiul părea normal?

– Da, cât se poate de normal. Te-ai gândit vreodată cât de distractiv este să te trezești în fața a o sută de tancuri? Ai observat că toate au tunuri de 125 mm? Apoi gîndește-te la sprijinul de artilerie pe care îl primesc. Apoi la aviație. Rușii cred cu adevărat în chestia asta cu armele reunite. Cînd vin spre tine, vin cu tot ce au. Și-au fixat tactica asta de zeci de ani.

– Cum o contrabalansăm?

– Luăm inițiativa. Dacă îl lași pe celălalt să își poarte lupta în felul lui, fiule, mai bine te-ai preda.

– Aceeași poveste e valabilă și pe mare.

– Mda.

KIEV, UCRAINA

Alekseiev renunță la rutină și își turnă o ceașcă de ceai înainte de a se apropia de biroul comandantului său. Cînd intră, pe chip i se lătea un zîmbet imens.

– Tovarășe general, Operațiunea Progres merge bine!

– Așa am constatat și eu, Pavel Leonidovici.

– N-aș fi crezut niciodată. Progresele din corpul ofițeresc sînt extraordinare. Ne-am debarasat de uscături, iar oamenii pe care i-am avansat în posturi noi sînt ambițioși și capabili.

– Deci împușcarea acelor patru colonei a dat roade? rosti ironic comandantul Zonei de Sud-Vest.

Condusesese primele două zile de manevre din interiorul Statului-major și acum ardea de nerăbdare să iasă pe teren, unde se desfășura adevărata acțiune. Însă nu asta era treaba unui comandant de zonă militară. Alekseiev era cel mai nimerit ca să-i slujească drept ochi și urechi pentru ce se întîmpla acolo.

– O alegere grea, dar bună. Rezultatele vorbesc de la sine.

Diferența provenea din entuziasmul tinerilor. Conștiința îi amintea în permanență de asta. Nu să iei decizii grele constituia problema, ci să te înveți cu consecințele lor, oricît de dure și de necesare ar fi fost. Lăsa din nou gîndul deoparte.

– Încă două săptămîni de exerciții intense și Armata Roșie va fi gata. O putem face. Putem învinge NATO.

- Nu trebuie să luptăm contra NATO, Pașa.
- Atunci Allah să-i ajute pe arabi! zise Alekseiev.

- Allah să ne ajute pe noi. Comandamentul Zonei de Vest primește încă una dintre diviziile noastre de tancuri. Generalul ridică o telegramă. De fapt, chiar divizia cu care ai fost tu azi. Mă întreb cum îi merge lui.

- Spionii mei îmi spun că foarte bine.

- Și tu ai intrat în KGB, Pașa?

- Un coleg de-al meu face parte din Comandamentul Zonei de Vest. Și ei au adoptat o politică de eliminare a incompetențelor. Am văzut beneficiile. Un om nou într-un post are mult mai multe stimulente de a-și face treaba bine decât unul pentru care totul a devenit rutină.

- Cu excepția vîrfurilor, bineînțeles.

- Comandantul Zonei de Vest nu se numără printre oamenii pe care m-aș fi așteptat să-i apăr, dar din tot ce mi s-a spus am convingerea că și el își pregătește forțele în aceeași manieră ca și noi.

- Chiar că lucrurile stau mai bine dacă ești atît de generos.

- Chiar stau, tovarășe. Încă o divizie de tancuri pierdută în favoarea Germaniei. Ei bine, el are nevoie de ea mai mult decât noi. Vă spun eu că o să-i măturăm pe arabi din calea noastră ca praful de pe gresie. De fapt am fi putut s-o facem demult. Nu sînt chiar atît de numeroși, iar dacă arabii ăștia sînt la fel ca libienii pe care i-am văzut acum trei ani... ăștia n-au munți în spatele cărora să se ascundă. Nu e Afganistan. Misiunea noastră e să cucerim, nu să pacificăm. Așa ceva putem face. Eu estimez că ne vor trebui două săptămîni. Singura problemă pe care o întrevăd este distrugerea cîmpurilor petrolifere. Pot folosi tactica pămîntului pîrjolit, așa cum am folosit-o și noi, iar o astfel de eventualitate cu greu o putem preveni, chiar și folosindu-ne de trupe aeropurtate. Cu toate astea, obiectivul nostru poate fi atins. Oamenii noștri vor fi gata.

O ultimă privire

NORFOLK, VIRGINIA

– Ceva trebuie rostit în cinstea tradițiilor stabilite ad-hoc, Chuck. Erau la cel de-al patrulea film rusesc via satelit. Toland întinse mîna cu castronul cu floricele.

– Va fi mare păcat să te pierd.

– Mușcă-ți limba! Marți la ora șaisprezece, colonelul Charles DeWinter Lowe se întoarce în marină. Vă voi lăsa să frunzăriți voi hîrțiile, sepiilor.

Toland rîse.

– Și nu-ți va lipsi filmul de seară?

– Poate un pic.

La aproape un kilometru depărtare, un receptor de satelit urmărea un satelit de comunicații sovietic. De săptămîni întregi interceptau semnale de la acest satelit și de la alți doi pentru a se menține la curent cu știrile de televiziune sovietice, dar și ca să prindă filmul de seară. Amîndoi bărbații admirau opera lui Serghei Eisenstein.

Iar *Alexandr Nevsky* era capodopera supremă.

Toland deschise o cutie de Coca-Cola.

– Mă întreb cum ar reacționa Ivan la un western de-al lui John Ford? Cumva am sentimentul că tovarășul Eisenstein s-a inspirat dintr-una sau din mai multe filme ale lui.

– Mda, Ducele s-ar fi potrivit de minune în peisaj. Sau și mai bine Errol Flynn. Te duci acasă în seara asta?

– Imediat după film. Dumnezeuule, o permisie de weekend de patru zile! Oare o să rezist stresului?

Titlurile arătau o nouă montare, diferită de cea de pe banda lui video de acasă. Dialogurile sonore originale fuseseră păstrate și curățate cumva, însă muzica fusese refăcută după interpretarea Orchestrei și Corului de Stat din Moscova. Se făcuse dreptate compoziției magnifice al lui Prokofiev.

Filmul începea cu un cadru al... stepei ruse? Toland se minună. Sau aia se presupunea că ilustrează sudul țării? În orice caz, imaginea prezenta un câmp înverzit plin cu oase și arme de pe urma unei vechi bătălii împotriva mongolilor. Ciuma galbenă, marele bau-bau al rușilor. Uniunea Sovietică absorbise o bună parte din teritoriul mongol, însă acum chinezii dispuneau de arme nucleare și de cea mai mare armată din lume.

– Scrisul e oribil, observă Lowe.

– E mult mai bun decât pe banda mea, îl aprobă Toland.

Cîteva video-recordere VHS înregistrau transmisia, deși nu marina era cea care furniza benzile video. Fiecare ofițer își cum-părase o casetă video goală. Inspectorul general SACLANT avea reputația unui călău.

Toland își aminti că toate scenele din film se petreceau destul de aproape de coasta Balticii. Introducerea personajului principal era făcută prin intermediul unui cîntec, în vreme ce individul dirija în mod evident cîțiva oameni cu o plasă de pescuit. O bună introducere socialistă. Eroul la munca de jos. O scurtă confruntare verbală cu mongolii, apoi cîteva reflecții legate de care pericol era mai mare pentru integritatea rusească, cel german sau cel mongol.

– Isuse, știi că ăștia *continuă* să gîndească așa? izbucni Toland.

– Cu cît lucrurile se schimbă mai mult...

Lowe își desfăcu propria cutie de Cola.

– Mă cam pune pe gînduri tipul ăsta totuși. Cînd s-a dus în apă după plasă alergia ca o fată, cu brațele învîrtindu-se.

– Ar trebui să încerci să alergi în apă pînă la genunchi, mîrîi Lowe.

Scena se mută asupra Pericolului German.

– O grămadă de cavaleri ferchezuiți, la fel ca și cruciații. La naiba, ca în filmele cu indieni din anii treizeci. Oameni spintecați, bebeluși aruncați în foc.

– Chiar crezi că au făcut așa ceva?

– Bob, ai auzit de un loc intitulat Auschwitz? întrebă Lowe. Mai știi, în civilizatul secol douăzeci?

– Tipii ăia nu au venit cu episcopul după ei.

– Încearcă să recitești eliberarea Ierusalimului de către cruciați. Fie ar ucis, fie mai întâi au violat și după aia au ucis, totul pentru Gloria Nemăsurată a lui Dumnezeu, cu episcopii și cardinalii încurajîndu-i să dea și mai tare. Ce gașcă drăguță. Mda, probabil că e destul de adevărat. Numai Hristos știe cîte oribilități s-au petrecut și de o parte, și de cealaltă pe Frontul de Est între 1941 și 1945. A fost o campanie tare urîtă. Mai vrei niște floricele?

În cele din urmă, masele de oameni din film, în special tărani, se mobilizară la luptă:

*Vstavaitiie, liudi ruskîie,
na slavni boi, na smiernîi boi...*

– La naiba! Toland se aplecă în față. Cîntecul ăsta l-au modificat complet.

Coloana sonoră era aproape perfectă, în ciuda dificultăților de transmisie prin satelit.

Ridică-te, Popor Rus
la bătlie dreaptă, la luptă pînă la moarte:
ridică-te, tu popor liber și brav,
apără-ți patria natală!

Toland numără mai mult de douăzeci de utilizări specifice ale cuvintelor „Rusia“ sau „rus“.

– Ciudat, observă el. Doar încearcă să scape de chestia asta. Uniunea Sovietică se presupune a fi o mare familie fericită, nu Noul Imperiu Rus.

– Cred că poți să-i spui o găselniță istorică, comentă Lowe. Stalin a comandat filmul ca să-și avertizeze poporul asupra amenințării naziste. Bătrînul Joe era georgian, dar s-a dovedit pînă la urmă un naționalist rus al naibii de înverșunat. Ciudat, dar și el era o mare poamă bizară.

Filmul era clar o producție a anilor 1930. Personajele stridente păreau desprinse din filmele lui John Ford sau Raoul Walsh. Prințul Alexandr Nevsky era o figură eroică individuală, ajutat de două personaje curajoase, dar comice, totul pigmentat cu nelipsita intrigă de dragoste. Inamicii germani erau aroganți și în mare parte invizibili în spatele unor coifuri de război nefirești, proiectate de însuși Eisenstein. Germanii invadatori divizaseră deja Rusia între ei, un cavaler se autointitulase „prinț” de Pskov, iar într-un oribil exemplu de pacificare invadatorii măcelăriseră bărbați, femei și copii – copiii fiind aruncați în foc – pentru a arăta tuturor cine era șeful acolo. Marea scenă de bătălie se petrecu pe un lac înghețat.

– Ce lunatic se bate pe un lac înghețat, cînd e îmbrăcat cu o platoșă de oțel de jumătate de tonă? gemu Toland.

Lowe îi explică faptul că lucrurile se petrecuseră mai mult sau mai puțin așa în realitate.

– Sînt convinși că s-au jucat un pic la scenariu, ca în *They Died With Their Boots On*, observă colonelul. Însă bătălia chiar s-a petrecut în realitate.

Lupta se desfășura în cadrul unei scene cu adevărat epice. Cavalerii germani atacară cu obișnuita nepăsare față de tactica adecvată, în vreme ce țărani ruși, conduși cu pricepere de Alexandr și cele două ajutoare ale sale, îi încercuiră cu o manevră de învăluire ca la Cannae. După aceea, bineînțeles, apărură scena luptei individuale dintre prințul Alexandr și căpetenia germană. Nici o îndoială asupra rezultatului. Cu comandantul lor dispărut în lupta corp la corp, rîndurile germane se sparseră, iar cînd germanii încercară să se replieze pe marginea lacului, gheața cedă, înecînd aproape pe toată lumea.

– Destul de realist, chicoti Lowe. Gîndește-te cîte armate au fost înghițite de pămîntul rusesc!

Restul filmului rezolvă intriga de dragoste (fiecare din cele două ajutoare comice își găsi o fată drăguță) și se ocupă de

eliberarea Pskov-ului. Curios, în vreme ce adună o liotă de copii pe șaua calului său pentru o plimbare, prințul nu dovedi nici un fel de interes față de o companie feminină. Pelicula se termină cu o predică, cu Alexandr stînd singur și vorbind despre ce li se întîmplă oamenilor care invadează Rusia.

– Încearcă să îl faci pe Nevsky să arate ca Stalin, nu?

– E ~~ceva~~ adevăr în asta, fu Lowe de acord. Bărbatul puternic, singur-singurel, tatăl binefăcător, și ce mai binefăcător! Oricum ai lua-o, asta este cel mai bun film de propagandă turnat vreodată. Numai că atunci cînd Rusia și Germania au semnat pactul lor de neagresiune la un an după lansarea filmului, Eisenstein a fost instruit să regizeze o producție de teatru după *Valkiriile* lui Wagner. Să spunem că a fost un act de penitență pentru ofensarea sensibilităților germane.

– Oof. Tu îi studiezi pe tipii ăștia mai mult decît mine, Chuck.

Colonelul Lowe scoase o cutie de sub birou și începu să-și pună în ea efectele personale.

– Mda, păi dacă trebuie să înfrunți eventualitatea de a te bate cu un om, atunci trebuie să înveți cît mai multe despre el.

– Crezi că vom reuși?

Lowe se încruntă ușor.

– Am văzut destule în Vietnam, dar de-asta sîntem plătiți, nu?

Toland se ridică și își întinse oasele. Îl așteptau patru ore bune de condus.

– Domnule colonel, această sepie s-a simțit onorată să lucreze alături de dumneavoastră.

– Nici pentru mine onoarea nu a fost mai mică. Hei, știi ce, cînd o să-mi stabilesc familia în Lejeune, ce-ar fi să treci pe la mine într-o zi? Se pescuiește de minune acolo.

– S-a făcut. Cei doi își strînseră mîinile. Mult noroc cu regimentul tău, Chuck.

– Și ție mult noroc aici, Bob.

Toland se îndreptă spre mașina lui. Deja împachetase, așa că porni repede pe Terminal Boulevard către autostrada Interstate 64. Cea mai proastă parte a drumului spre casă o constituia aglomerația pînă la tunelul Hampton Roads, după care situația intra în normalul unei autostrăzi. Pe drumul spre casă, gîndurile lui Toland se învîrtiră în jurul filmului lui Eisenstein. Scena care

îi revenea mereu în minte era și cea mai oribilă, în care un cavalier teuton purtând pe piept o cruce smulgea un bebeluș de la sânul mamei sale și îl arunca în foc. Cine putea urmări o asemenea scenă fără a se înfuria? Nu era de mirare că acel cântec patriotic „Ridică-te, popor rus“ devenise șlagăr popular autentic timp de ani de zile. Unele scene cereau imperativ o răzbunare sîngeroasă, de unde și chemarea patriotică la arme a lui Prokofiev. Curînd Toland se trezi fredonînd cântecul. „Ce mai ofițer de contrainformații ești...“ Toland își zîmbi în oglinda retrovizoare, căci gîndea exact la fel ca oamenii pe care se presupunea că trebuie să îi studieze... „Apărați patria noastră... *za našu zemliu cestnuiu!*“

– Mă scuzați, domnule? îl întrebă femeia care încasa taxa pentru autostradă.

Toland clătină din cap. Oare cîntase cu glas tare? Înmină cei șaptezeci și cinci de cenți cu un zîmbet sfios. Ce ar fi zis acea femeie dacă ar fi știut că el, un ofițer de marină american, cînta în rusă?

MOSCOVA, URSS

Abia trecuse de miezul nopții cînd camionul o luă spre nord, peste podul Kemenny, către Piața Borovitskaia, după care coti la dreapta, spre Kremlin. Șoferul opri pentru inspecția primului grup de gărzi ale Kremlinului. Bineînțeles că actele erau în regulă, așa că li se făcu semn să treacă. Camionul ajunse la al doilea punct de control lîngă Palatul Kremlinului, unde actele trecură iarăși fără probleme. De acolo rămîneau cinci sute de metri pînă la intrarea de serviciu în clădirea Consiliului de Miniștri.

– Ce livrați la ora asta, tovarășe? întrebă un căpitan al Armatei Roșii.

– Rezerve pentru curățătorie. Veniți, vă arăt imediat. Șoferul coborî și înconjură încet vehiculul prin spate. Trebuie să fie nemaipomenit să muncești într-un astfel de loc noaptea cînd lucrurile sînt atît de pașnice.

– Adevărat, încuviință căpitanul.

Avea să iasă din tură peste nouăzeci de minute.

– Uitați.

Șoferul trase copertina de pînă. Înăuntru se găseau douăsprezece cutii de solvent industrial și o cutie mare cu mai multe piese de echipament.

– Marfă germană?

Căpitanul era surprins. Era de serviciu la Kremlin doar de două săptămîni.

– Da. Nemții produc mașinării foarte eficiente de făcut curat, iar *ylasti* le folosesc. Țsta e un lichid de curățare a covoarelor. Țsta este pentru pereții toaletelor. Țsta de aici e pentru ferestre. Cutia... în fine, o s-o deschid și pe ea. Capacul se roți cu ușurință, căci șuruburile fuseseră deja slăbite. Așa cum puteți vedea, tovarășe căpitan, sînt piese pentru diverse mașini. Șoferul rînji. Chiar și mașinile germane se mai rup.

– Deschide una dintre cutii, ordonă căpitanul.

– Desigur, dar n-o să vă placă mirosul. Pe care vreți să o deschid?

Șoferul apucă un levier mic.

– Pe aia.

Căpitanul arată înspre o cutie cu detergent de baie.

Șoferul rîse.

– Aia miroase cel mai rău. Dați-vă înapoi, tovarășe, căci n-aș vrea ca vreo picătură din lichidul ăsta infect să vă murdărească uniforma.

Căpitanul era destul de nou în post ca să nu respecte indicația șoferului. „Bun“, își spuse acesta. Introduse levierul sub capacul cutiei, răsuci și luă cu mîna liberă capătul. Capacul căzu și căpitanul fu stropit de cîteva picături de solvent.

– Rahat!

Lichidul mirosea îngrozitor.

– V-am avertizat, tovarășe căpitan.

– Ce e gunoiul ăsta?

– E folosit pentru a curăța murdăria de pe podelele băilor. Va ieși imediat de pe uniformă. Însă trebuie să o dați la o curățătorie uscată în curînd. Mă înțelegeți, e o soluție acidă și ar putea strica lîna.

Căpitanul ar fi vrut să-și descarce mînia, dar omul îl avertizase, nu? „Data viitoare am să știu mai bine“, își zise el.

– Foarte bine, puteți intra.

– Mulțumesc. Îmi pare rău de uniformă. Nu uitați să o dați la curățătorie.

Căpitanul îi făcu semn unui soldat și plecă de acolo. Soldatul deschise poarta. Șoferul și ajutorul lui intrară să ia o roabă.

– L-am avertizat, rosti șoferul înspre soldat.

– Asta e sigur, tovarășe.

Soldatul era amuzat. Și el abia aștepta să iasă din gardă, și nu se întâmpla prea des să vadă un ofițer prins pe picior greșit.

Șoferul își urmări ajutorul cum încarcă cutiile în roabă și se luă după el. Intrară în clădire și se urcară în liftul de serviciu. După care se întoarseră amândoi pentru a doua încărcătură.

Luară liftul pînă la etajul trei, unde își duseră încărcătura într-o cămară aflată chiar sub imensa sală de conferințe de la etajul patru.

– Chestia aia cu căpitanul a fost tare bună, zise ajutorul. Acum să trecem la treabă.

– Da, tovarășe colonel, răspunse imediat șoferul.

Cele patru cutii cu lichid pentru covoare aveau părți superioare false, pe care locotenentul le desprinsese și le puse deoparte. După aceea scoase fitilele de detonare. Colonelul își întipărise în memorie planurile clădirii. Stîlpii pereților se găseau în colțurile exterioare ale încăperii. Fiecare stîlp primi o încărcătură, fixată pe partea interioară. Cutiile golite fură plasate lîngă încărcăturile explozive, ascunzîndu-le. Apoi locotenentul scoase două plăci din tavanul fals, dezvelind armătura de oțel care susținea podeaua etajului patru. Încărcăturile detonante rămase fură atașate armăturilor, după care panourile fură fixate la loc. Încărcăturile fuseseră deja prevăzute cu detonatoare. Colonelul scoase dispozitivul electronic de declanșare, își verifică ceasul și așteptă trei minute înainte de a activa ceasurile detonatoarelor. Bombele aveau să explodeze exact peste opt ore.

Colonelul îl privi pe locotenent cum face curățenie, apoi duse roaba înapoi la lift. Două minute mai tîrziu ieșeau amândoi din clădire. Căpitanul se întoarse la ei.

– Tovarășe, se adresă el șoferului. N-ar trebui să lași toată treaba pe umerii bătrînului ăstuia. Dovedește nițel respect.

– Sînteți amabil, tovarășe căpitan. Colonelul zîmbi viclean și scoase o jumătate de litru de votcă din buzunar. Beți?

Atitudinea binevoitoare a căpitanului se schimbă abrupt. Un muncitor care bea în timpul serviciului – în Kremlin!

– Dați-i drumul de aici imediat!

– O zi bună, tovarășe.

Șoferul urcă la volanul camionului și plecă. Trebuiră să treacă prin aceleași puncte de control, însă documentele în ordine le deschiseră fără probleme calea.

După ce părăsi Kremlinul, camionul coti spre nord pe Marksa Prospekt și merse drept spre sediul KGB din Piața Dzerjinski numărul 2.

CROFTON, MARYLAND

– Unde sînt copiii?

– Dorm.

Martha Toland își îmbățișă soțul. Purta o lenjerie subțire și atrăgătoare.

– I-am dus la înot toată ziua, așa că au adormit imediat.

Un zîmbet provocator. Toland își aminti de primul zîmbet provocator, pe plaja Sunset din Oahu, ea cu o planșetă de surf și îmbrăcată cu un costum de baie sexi. Ei încă îi plăcea apa la nebunie. Și încă-i mai stătea bine în bikini.

– De ce am impresia unei lucrături aici?

– Probabil pentru că ai o minte bănuitoare și pusă pe perversiuni. Marty intră în bucătărie și se întoarse cu o sticlă de Lancers Rose și două pahare frapate. Acum ce-ar fi ca tu să faci un duș bun și fierbinte și să te bălăcești un pic. După ce termini ne putem relaxa.

Suna îngrozitor de bine. Iar ceea ce avea să urmeze era și mai bun.

Amintiri, amintiri

CROFTON, MARYLAND

Toland se trezi la auzul soneriei telefonului în întuneric. Era încă amețit de pe urma drumului din Norfolk și a vinului băut. Telefonul sună de câteva ori înainte ca el să reacționeze. Prima dată verifică afișajul ceasului de pe noptieră – 2.11. „Ora două noaptea!“ gemu el în sinea lui, convins că telefonul era o farsă sau o greșeală. Ridică receptorul.

– Alo, rosti el cu voce cleioasă.

– Cu locotenentul-comandor Toland, vă rog.

„Uh-oh“.

– La telefon.

– Aici este ofițerul de serviciu CINCLANT, rosti vocea impersonală. Vi se ordonă să vă întoarceți imediat la postul dvs. Vă rog să confirmați ordinul, domnule comandor.

– Înapoi la Norfolk de îndată. S-a înțeles.

Din instinct, Bob se roti și se așează în fund pe marginea patului, cu picioarele goale atingând podeaua dormitorului.

– Foarte bine, domnule.

Linia telefonică muri.

– Ce e, iubiture? întrebă Marty.

– Au nevoie de mine în Norfolk.

– Când?

– Acum.

Răspunsul o trezi de tot pe femeie. Martha Toland sări în capul oaselor pe pat. Pătura îi căzu de pe piept, lăsînd lumina lunii care pătrundea prin geamul ferestrei să o îmbrace într-o aură gălbuie, eterică.

– Dar abia ai venit!!

– Ca și cum n-aș ști.

Bob se ridică și merse împleticit spre baie. Trebuia să facă un duș și să bea cafea dacă voia să mai ajungă viu înapoi în Norfolk. Zece minute mai târziu, cînd se întoarse ștergîndu-și fața, observă că nevastă-sa dăduse drumul la televizor pe CNN.

– Bob, ar fi bine să ascuți chestia asta.

– Aici e Rich Suddler transmițînd *în direct* de la Kremlin, rostea un reporter îmbrăcat cu o haină albastră.

În spatele individului se vedeau zidurile mohorîte ale vechii citadele fortificate de Ivan cel Groaznic, pe lîngă care acum patrulau soldați înarmați și îmbrăcați cu uniforme de luptă. Toland se opri și se duse spre televizor. Se petrecea ceva extrem de ciudat. O companie de soldați înarmați în Kremlin putea însemna multe lucruri, toate rele.

– A avut loc o explozie în clădirea Consiliului de Miniștri de aici, din Moscova, continuă reporterul. În jurul orei nouă și jumătate în această dimineață, ora Moscovei, în vreme ce scriam un articol nu foarte departe de locul unde mă aflu acum, am fost cu toții surprinși să auzim un zgomot puternic venind dinspre noua structură de oțel și sticlă, și...

– Rich, aici Dionna McGee de la biroul central.

Imaginea cu Suddler și zidurile Kremlinului se micșoră într-un colț al ecranului, în vreme ce regizorul de emisie mută camera pe atractiva prezentatoare de culoare care era gazda știrilor de noapte pentru CNN.

– Presupun că lîngă tine se aflau în acel moment oameni din securitatea sovietică, zise femeia. Cum au reacționat ei?

– Ei bine, Dionna, vă putem demonstra că, dacă aveți răbdare un minut ca tehnicienii mei să aranjeze un pic banda cu pricina, eu...

Individul își apăsă mai bine casca telefonică în ureche.

– Bun, transmitem imediat, Dionna...

Banda înregistrată înlocui imaginile în direct, umplînd întreg ecranul. Imaginea era pusă pe pauză, cu Suddler încremenit în mijlocul unui gest adresat cuiva sau către ceva, cel mai probabil ținta fiind partea zidului Kremlinului unde erau îngropați comuniștii de frunte ai istoriei sovietice. Banda începu să curgă.

Simultan, Suddler se strîmbă și se roți în vreme ce un zgomot ca de tunet se auzi peste întreaga întindere a pieței. Din instinct profesional, cameramanul se întoarce și el spre sursa sunetului. După un moment de neclaritate, imaginea se focaliză pe o minge de fum și praf care se extindea și se îndepărta de clădirea ciudat de modernă din interiorul complexului kremlinian în stil rococo slav. O secundă mai tîrziu imaginea începu să se miște în stînga și în dreapta scenei exploziei. Trei etaje întregi din clădire fuseseră văduvite instantaneu de peretele-cortină de sticlă. Camera de luat vederi urmări o imensă masă de conferință cum cade de pe niște armături metalice care păreau să atîrne de o grămadă de moloz. Camera coborî la nivelul străzii, unde se vedea în mod clar un cadavru, și poate și un al doilea, alături de o întreagă serie de automobile zdrobite de molozul rezultat din explozie.

În cîteva secunde, întreaga piață se umplu de oameni în uniformă care alergau și se ivi și prima mașină oficială. O siluetă neclară, care nu putea aparține decît unui om în uniformă, acoperi pe neașteptate lentilele camerei. În acel moment banda se opri, iar Rich Saddler reveni pe ecran, cu un subtitlu ÎN DIRECT în colțul din stînga jos al ecranului.

– În acel moment, căpitanul de miliție care ne escortase, miliția fiind echivalentul sovietic al... hm... unei poliții dintr-un stat american, ne-a pus să oprim camera și ne-a confiscat banda video. Nu ni s-a permis să filmăm camioanele de intervenție ale pompierilor și nici sutele de soldați înarmați care au fost aduși aici și păzesc acum întreaga zonă. Însă banda ne-a fost returnată cu cîteva minute în urmă și ni s-a permis să transmitem în direct aceste imagini ale clădirii, de vreme ce incendiile au fost stinse. Cu mîna pe inimă pot să spun că nu-l învinovățesc pe acel căpitan de absolut nimic... preț de cîteva minute pe aici a domnit haosul total.

– Ai fost amenințat în vreun fel, Rich? Vreau să spun că s-au comportat cumva ca și cum ar fi crezut că tu...

Suddler clătină din cap.

– În nici un fel, Dionna. De fapt, mi s-a părut că sînt extrem de preocupați de securitatea noastră. Pe lângă căpitanul de miliție, ne-a fost alocată o întreagă grupă de infanteriști ai Armatei Roșii, iar ofițerul care îi conduce a avut grijă să ne spună că se află aici spre a ne proteja, și nu ca să ne amenințe. Nu ni s-a permis să ne apropiem mai mult de locul incidentului și bineînțeles că nu ni s-a permis să părăsim zona, dar noi oricum n-am fi făcut-o. Așa cum spuneam, banda video tocmai ne-a fost returnată cu cîteva minute în urmă și am fost informați că ni se va permite să efectuăm această transmisie în direct. Camera se mută spre clădire. Așa cum se poate vedea, sînt cam cinci sute de pompieri, polițiști și militari aici, căutînd indicii printre ruine și cercetînd locul după alte victime, iar chiar la dreapta noastră se află o echipă de știri de la televiziunea sovietică, transmițînd și ea în direct ce se întîmplă.

Toland examinează îndeaproape imaginea de pe ecran. Cadavrul care se vedea arăta îngrozitor de mic. Încadră vizual trupul în perspectivă și în distanța față de el.

– Dionna, se pare că avem de-a face aici cu primul incident terorist major din istoria Uniunii Sovietice...

– De cînd nemernicii și-au înscenat singuri porcăria asta, pufni Toland.

– Știm cu siguranță sau cel puțin așa ni s-a spus că în clădirea Consiliului de Miniștri a explodat o bombă. Sînt siguri că a fost o bombă și nu vreun accident de un fel sau altul. Și mai știm sigur că au murit trei oameni, posibil chiar mai mulți, și probabil că sînt între patruzeci și cincizeci de răniți.

– Însă lucrul cel mai interesant este acela că Biroul Politic avea programată o întrunire aici în jurul acelei ore.

– Sfinte Sisoe! gemu Toland, lăsînd tubul de spray pe nopțieră cu o mîină încă acoperită de spumă.

– Ne poți spune dacă vreun membru al Biroului Politic se numără printre morți sau răniți? întrebă Dionna brusc.

– Nu, Dionna. Vezi tu, noi ne aflăm la mai bine de jumătate de kilometru depărtare, iar oficialitățile superioare ale Kremlinului sosesc aici cu mașina, asta când nu vin din cealaltă parte a fortăreței printr-o altă ușă. Ca atare, noi nici măcar nu am știut că ei se găseau aici, însă căpitanul de miliție din escorta noastră știa și de la el am aflat și noi. Cuvintele lui exacte au fost: „Doamne, înăuntru este tot Biroul Politic!”

– Rich, ne poți spune care a fost reacția la Moscova?

– Deocamdată ne este greu să estimăm, Dionna, deoarece noi am stat permanent aici ca să relatăm desfășurarea evenimentelor. Reacția gărzilor Kremlinului a fost exact așa cum îți poți imagina, și cum ar reacționa, probabil, și Serviciul Secret american, un amestec de furie și oroare, dar vreau să afirm clar că furia nu este îndreptată împotriva nimănui și, cu siguranță, nu împotriva americanilor. I-am povestit ofițerului de miliție că mă găseam în clădirea Capitoliului american când a explodat bomba pusă de Weathermen, în 1970, iar el mi-a replicat mai degrabă scîrbit că, într-adevăr, comunismul se apropie de capitalism, că Uniunea Sovietică devine din ce în ce mai mult o adunătură de huligani. Faptul că un ofițer sovietic de poliție a comentat atît de franc un subiect pe care în mod normal nimeni nu vrea să îl discute e un indiciu al uriașului impact al acestui eveniment. Așadar, dacă ar trebui să aleg un cuvînt pentru a descrie reacția de aici, acesta ar fi „șoc”

Așadar, ca să facem un rezumat a ce știm pînă în acest moment, între zidurile Kremlinului a avut loc un incident cu bombă, posibil o tentativă de eliminare a Biroului Politic al Uniunii Sovietice, deși trebuie să subliniez că *nu* sîntem siguri de asta. Ni s-a confirmat de către poliția de la fața locului că cel puțin trei oameni au murit și circa patruzeci sînt răniți, aceștia fiind evacuați de urgență către spitalele cele mai apropiate. Vom continua relatările de-a lungul zilei, pe măsură ce avem noi informații. Aici, Rich Suddler, CNN, în direct de la Kremlin.

Imaginea se mută înapoi pe prezentatoarea știrilor.

– Așadar, o nouă relatare în exclusivitate din partea Cable Network News, rosti Dionna, prezentatoarea, după care ecranul

se întunecă și pe el apărură o altă imagine, de această dată a unei reclame pentru berea Lite de la Miller.

Marty se ridică și ea își luă un halat.

— Pun de cafea, anunță ea.

— Sfinte Sisoe, exclamă din nou Toland.

Îi trebui mai mult ca de obicei să se bărbierească. Își privea intens în oglindă mai degrabă ochii decât bărbia. Se îmbracă iute, apoi își privi copiii adormiți. Hotărî să nu-i trezească.

Patruzeci de minute mai târziu conducea spre sud, de-a lungul autostrăzii U.S.301, cu ferestrele deschise, permițând aerului rece al nopții să îi scalde tot trupul, și cu radioul mașinii acordat pe frecvența unui post care transmitea încontinuu știri. Era destul de clar ce se petrecea în armata americană. Explodase o bombă — probabil chiar în interiorul Kremlinului. Toland își aminti că jurnaliștii se luptau mereu cu termenele limită, iar reporterii TV încercau mereu să scormonească după știri senzaționale, iar în atari circumstanțe verificările erau aproape imposibile. Dacă explodase o conductă de gaz? Oare Moscova posedă conducte de gaz metan? Dacă fusese, într-adevăr, vorba de o bombă, Toland era sigur că sovieticii aveau să creadă automat că Vestul avea de-a face cu evenimentul, indiferent de ce spusese tipul ăla de la știri, Suddler, și ca atare aveau să își mărească starea de alertă. Occidentul avea să procedeze la fel, anticipînd posibilele acțiuni sovietice. Nimic prea evident, nimic prea provocator, totul mai degrabă un exercițiu condus de tipii de la serviciile secrete și de la supraveghere. Sovieticii trebuiau să înțeleagă asta. „Așa se joacă acest joc, mai mult din partea lor decât din partea noastră“, își spuse Toland, amintindu-și tentativele de asasinare împotriva președinților americani.

„Și dacă ei cred cu adevărat? se întrebă Toland. Nu, trebuie să-și dea seama că nimeni nu este chiar atît de nebun. Nu-i așa?“

NORFOLK, VIRGINIA

Conduse alte trei ore, dorindu-și să fi băut mai multă cafea și mai puțin vin, și ascultînd radioul ca să rămînă treaz. Ajunse

puțin după șapte, ora normală de începere a lucrului. Fu surprins să-l găsească pe colonelul Lowe la biroul său.

– Nu trebuie să mă prezint la Lejeune decît marți, așa că am decis să vin aici și să mă uit peste asta. Cum a fost drumul?

– Am reușit să ajung, și asta-i tot ce pot spune. Ce se petrece?

– O să-ți placă la nebunie. Lowe ridică o foaie telex. Am interceptat asta de pe serviciul de știri Reuters cu o jumătate de oră în urmă, iar CIA confirmă, ceea ce înseamnă că și ei au furat informația, că KGB-ul a arestat un individ, Gerhard Falken, un cetățean vest-german, și l-a acuzat de declanșarea exploziei din blestematul de Kremlin! Ofițerul de marină scoase un oftat lung. Cică individul a ratat mahării, dar acum se spune că printre victime se numără șase Tineri Octombriști – din Pskov, Dumnezeule! – care erau în vizită la Biroul Politic. Puști. O să se declanșeze iadul acolo.

Toland clătină din cap. Nu se putea mai rău decît atît.

– Și ei susțin că un german a făcut-o?

– Un *vest-german*, îl corectă Lowe. Serviciile secrete NATO se dau deja peste cap încercînd să afle date despre el. Declarația sovietică oficială menționează numele și adresa lui – o suburbie a Bremen-ului – precum și mica lui afacere, o mică firmă de import-export. Nu se știe nimic altceva despre acest subiect, dar ministrul de externe rus a mers mai departe și a declarat că se așteaptă ca acest „act de terorism internațional detestabil” să nu aibă nici un efect asupra negocierilor de la Viena, că în vreme ce ei nu cred în acest moment că Falken a acționat de unul singur, nici „nu au vreo dorință” de a crede că noi am avut vreun amestec în toată porcăria.

– Drăguț. Va fi o mare pierdere să te înapoiem regimentului tău, Chuck. Știi așa de bine să descoperi citatele cu adevărat importante.

– Domnule comandor, s-ar putea să avem nevoie în curînd de acel regiment. Toată povestea asta mie îmi miroase a înscenare. Uite noaptea trecută. Ultima peliculă din festivalul de film Eisenstein, *Alexandr Nevsky*, o nouă versiune digitalizată, o nouă coloană sonoră și care e mesajul? „Ridică-te, popor rus”, vin germanii! În această dimineață avem șase puști ruși morți – puști

din Pskov! – și se presupune că un german „a plantat” bomba. Singura chestie care nu se potrivește este maniera grosieră în care s-a lucrat.

– Poate că așa e, rosti Toland. Se hotărî să joace rolul avocatului diavolului. Tu crezi că putem oferi o asemenea combinație de factori ziarelor sau oricui din Washington? Este o nebunie prea mare și o coincidență prea frapantă. Și dacă este o manieră subtilă, dar subtilă *de-a îndărătelea*? În plus, ținta acestui exercițiu nu este convingerea noastră, ci convingerea propriilor cetățeni. Se poate spune că funcționează în ambele sensuri. Are sens ce spun, Chuck?

Lowe încuviință.

– Destul cît să fac verificări. Hai să adulmecăm prin jur. Mai întâi vreau să suni CNN-ul în Atlanta și să afli de cît timp a avut nevoie acest Suddler ca să transmită banda despre Kremlin. Cît timp pentru relatare a avut la dispoziție, cînd i s-a aprobat transmisia, cu cine a lucrat ca să obțină datele și dacă altcineva în afara contactului său de presă obișnuit s-a implicat în aprobare.

– Înscenare.

Toland rosti cuvîntul cu glas tare. Se întrebă dacă ei doi erau doar inteligenți sau nebuni de legat. Știa prea bine ce aveau să creadă majoritatea oamenilor.

– Nu poți să introduci un *Penthouse* în Rusia fără să apelezi la geanta diplomatică și acum vor să credem că un german a introdus o bombă? După care a încercat să arunce în aer Biroul Politic?

– Noi puteam să o facem? se întrebă Toland cu voce tare.

– Mă întrebi dacă CIA e atît de nebună încît să încerce? Doamne, asta e mai mult decît simplă nebunie. Lowe clătină din cap. Cred că nimeni nu o putea face, nici măcar rușii înșiși. Trebuie să fie vorba de o operațiune de mascare. Echipamente cu raze X. Cîini polițiști. Cîteva sute de paznici, de la trei comandamente diferite, armata, KGB, MVD, probabil și propria miliție. La naiba, Bob, doar știi ce paranoici sînt cu propriul popor. Ce crezi tu că simt față de germani?

– Așadar, nu pot susține că a fost un lunatic acționînd pe cont propriu..

– Ceea ce înseamnă...

– Mda.

Toland întinse mîna după telefon să sune la CNN.

KIEV, UCRAINA

– *Copii! Alekseiev scrișni cuvîntul printre dinți. Pentru maskirovska Partidul omoară copii! Propriii noștri copii. La ce am ajuns?*

„Ce am ajuns eu însumi? Dacă pot găsi motive logice pentru uciderea a patru colonei și a unor soldați, de ce Biroul Politic nu ar arunca în aer cîțiva copii...?” Alekseiev își spuse că exista totuși o diferență.

Superiorul lui se albise și el la față ascultînd știrile la televizor.

– „Ridică-te, popor rus“. Trebuie să renunțăm la gîndurile astea, Pașa. E greu, dar trebuie. Statul nu e perfect, dar pe el trebuie să-l servim.

Alekseiev își privi îndeaproape comandantul. Generalul aproape că se înecase rostind cuvintele; deja exersa cum să le folosească în prezența puținilor oameni care aveau habar de această oribilitate și care trebuiau să își continue îndeplinirea îndatoririlor ca și cum nimic nu s-ar fi petrecut. „Va veni și ziua recunoașterii, își spuse Pașa, o zi a recunoașterii tuturor crimelor comise în numele progresului socialismului.“ Se întrebă dacă va trăi să vadă acea zi și își spuse că probabil nu.

MOSCOVA, URSS

„Asta s-a ales din Revoluție“, își spuse el. Sergetov privea țintă molozul. Soarele continua să fie sus pe cer, în ciuda orei destul de tîrzii. Pompierii și soldații aproape terminaseră de sortat dărîmăturile, încărcînd resturile în camioane la cîțiva metri distanță de locul unde se afla el. Costumul îi era plin de praf. „Va trebui să îl dau la curățat“, își spuse el, urmărind cum un al șaptelea cadavru mic e ridicat de jos cu o blîndețe de-a dreptul obscenă și mult prea tîrzie. Încă un copil era dat dispărut, iar asta mai lăsa ceva urmă de speranță. În apropiere stătea un medic

militar în uniformă, ținând trusa nedeșfăcută în mâinile tremurînde. În stînga lui un maior de infanterie plîngea de furie. Fără îndoială, era un familist.

Bineînțeles că la fața locului erau și echipele de filmare. „O lecție învățată din mass-media americană“, gîndi Sergetov. Camerele de filmat scormoneau peste tot ca să înregistreze senzaționalul pentru știrile de seară. Era surprins să vadă o echipă americană alături de colegii de breaslă sovietici. „Așadar, am transformat genocidul în sport internațional pentru spectatori“.

Sergetov era mult prea mînios ca să-și dea frîu liber emoției. „Puteam fi eu acolo, își zise el. Întotdeauna vin devreme pentru ședințele de joi. Toată lumea știe asta. Paznicii, funcționarii și, în mod sigur, *tovarășii* din Biroul Politic. Deci asta e penultimul segment din *maskirovska*. Ca să motivăm și să conducem poporul trebuie să facem *asta*. Oare ar fi trebuit să se găsească și un membru al Biroului Politic printre dărîmături? Mai mult ca sigur că un membru supleant.“

„Probabil că mă înșel“, își continuă el seria gîndurilor. Cu o parte a minții examinează întrebarea cu o obiectivitate înfricoșătoare, în vreme ce cu cealaltă parte se gîndi la prietenii sale personale cu cîțiva dintre membrii plini ai Biroului Politic. Nu mai știa ce să creadă. O postură ciudată pentru un lider de Partid.

NORFOLK, VIRGINIA

– Mă numesc Gerhardt Falken, rosti bărbatul. Am intrat acum șase zile în Uniunea Sovietică prin portul Odessa. De zece ani sînt agent al *Bundesnachrichtendienst*, serviciul de spionaj al guvernului Germaniei de Vest. Misiunea mea era să ucid întreg Biroul Politic în timpul întrunirii de joi dimineață prin folosirea unei bombe amplasate într-o magazie situată chiar dedesubtul sălii de conferințe de la etajul patru în care se ținea întrunirea.

Lowe și Toland urmăreau televizorul fascinați. Era perfect. „Falken“ vorbea perfect rusește, cu sintaxa și dicția precise pe care profesorii din Uniunea Sovietică doreau cu ardoare să le atingă. Omul avea accent leningrădean.

– Am derulat operațiuni de import-export în Bremen mulți ani și m-am specializat în comerțul cu Uniunea Sovietică. Am călătorit de multe ori în Uniunea Sovietică și, în multe din aceste ocazii, mi-am folosit identitatea de afaceri pentru a instrui agenți a căror misiune era să slăbească și să spioneze Partidul Sovietic și infrastructurile militare.

Camera se apropie de individ. „Falken“ citea cu voce monotonă de pe niște hîrtii. Ochii i se ridicau arareori spre cameră. În spatele ochelarilor, într-o parte, se vedea o vînătaie mare. Mîinile îi tremurau ușor cînd întorcea paginile declarației.

– Se pare că l-au bătut destul de zdravăn, observă Lowe.

– Interesant, replică Toland. Așa ne dau de știre că își maltratează oamenii.

Lowe pufni.

– Un tip care aruncă copii în aer? Chiar dacă îl arzi de viu pe nenorocit și nimănui nu i-ar păsa. Cineva a gîndit bine toată această scenă, prietene.

– Vreau să fie clar, continuă Falken cu o voce mai fermă, că n-am avut nici o intenție de a răni copii. Biroul Politic reprezintă o țintă politică legitimă, dar țara mea nu poartă războaie contra copiilor.

Din fundalul sălii în care se filma se auzi un vuiet de dezgust și ură. Ca la comandă, camera se retrase pentru a dezvălui privirii un grup de ofițeri KGB în uniformă flancînd vorbitorul cu chipuri impasive. Audiența era formată din circa douăzeci de oameni în haine civile.

– De ce ai venit în țara noastră? Întrebă unul dintre ei.

– V-am spus deja de ce.

– De ce vrea țara ta să-i ucidă pe liderii Partidului nostru?

– Eu sînt spion, răspunse Falken. Duc la îndeplinire misiuni. Nu îmi pun astfel de întrebări. Urmez doar ordinele primite.

– Cum ai fost prins?

– Am fost arestat în gara din Kiev. Nu mi s-a spus cum mi s-a dat de urmă.

– Drăguț, comentă Lowe.

– S-a autointitulat spion, obiectă Toland. Așa ceva nu se spune. Îți spui „ofițer“. Un „agent“ este un străin care lucrează

pentru tine, iar un „spion“ este un individ rău. Ăștia folosesc aceiași termeni ca și noi.

O oră mai târziu sosi prin telex raportul CIA/DIA. Gerhardt Euger Falken. Vîrsta patruzeci și patru de ani. Născut la Bonn. Educat în școli publice, cu note bune, însă poza îi lipsea din catalogul anual al liceului. Serviciu militar ca recrutar într-un batalion de transporturi ale cărui arhive fuseseră distruse într-un incendiu cu doisprezece ani înainte. Printre efectele personale fusese găsită decizia de lăsare la vatră cu onoruri. Absolvent de facultate umanistă, note bune, dar din nou nici o poză, iar trei profesori care îl notaseră cu note mari nu își aminteau de el. O mică afacere de import-export. În primul rînd de unde veniseră banii pentru o asemenea operațiune? Nimeni nu putea răspunde la o asemenea întrebare. Trăise în Bremen cu discreție, modest și singur. Un om prietenos. Întotdeauna își saluta vecinii, dar niciodată nu stătea de vorbă cu ei. Un șef bun – și „foarte corect“, cum îl caracteriza secretara lui – față de angajați. Călătorea mult. Pe scurt, mulți oameni aveau habar de existența lui, cîțiva făceau afaceri cu firma lui, dar nimeni nu știa cu adevărat ceva despre el.

– Parcă văd titlurile din ziare. Tipul ăsta are scris „Agenție“ pe frunte, zise Toland, rupînd hîrtia din teleimprimator și introducînd-o într-un dosar.

Trebuia să-l informeze pe CINCLANT peste o jumătate de oră. „Și să-i spun ce?“ se întrebă el.

– Spune-i că nemții o să atace Rusia. Cine știe, poate că de data asta o să pună mîna pe Moscova, rosti ironic Lowe.

– La naiba, Chuck!

– Bine, atunci poate că e vorba doar de o operațiune pentru invalidizarea Rusiei, astfel ca Germania să se poată reuni o dată pentru totdeauna. Doar asta spune și Ivan, Bob. Lowe privi pe fereastră. Aici avem o operațiune clasică de spionaj. Tipul ăsta, Falken, este o fantomă. Habar n-avem cine e și pentru cine lucrează pînă la apariția unor evenimente majore, iar eu pun pariu că așa ceva nu se va întîmpla. Știm și credem că germanii nu sînt chiar atît de nebuni, dar singurele dovezi existente arată înspre ei. Spune-i amiralului că se petrece ceva urît.

Toland se conformă instrucțiunilor primite și se trezi aproape decapitat de conducerea care voia și avea nevoie de informații exacte.

KIEV, UCRAINA

– Tovarăși, vom începe ofensiva împotriva forțelor terestre NATO peste două săptămîni, începu Alekseiev. Explică și motivele acestei decizii. Comandanții reușiți de divizii și corpuri de armată acceptară impasibili informațiile. Pericolul cu care se confruntă statul este la fel de mare precum cel de acum patruzeci de ani. Am folosit ultimele patru luni ca să întărim pregătirea armatei noastre. Voi și subordonații voștri ați răspuns bine la cererile noastre, iar eu nu pot decît să declar că sînt mîndru de a fi lucrat împreună.

Voi lăsa obișnuitele instrucțiuni de Partid pe seama ofițerilor politici. Alekseiev se încumetă să zîmbească. Noi sîntem ofițerii profesioniști ai armatei sovietice. Ne cunoaștem sarcinile. Viața patriei depinde de abilitatea noastră de a ne duce misiunile la bun sfîrșit. Nimic altceva nu contează, concluzionează el.

„Pe dracu' nu contează...“, încheie el în gînd.

Ordin de bătaie

ȘPOLA, UCRAINA

– Puteți trece la treabă, tovarășe colonel, zise Alekseiev în stația radio.

Se abținu să zică: „Fă-mă să pic de prost și vei trece la numărat copacii!“ Generalul se afla pe o colină la cinci sute de metri vest de postul de comandă al regimentului. Alături se afla ajutorul lui și membrul Biroului Politic, Mihail Sergetov. „Ca și cum aveam nevoie și de asta pe cap“, își spuse generalul amărit.

Mai întâi tunurile. Zăriră străfulgerările cu mult înainte de a auzi bubuiturile. Trase din spatele altui deal, la trei kilometri depărtare, obuzele se arcuiră pe cer în stînga lor, sfîșiind aerul cu un sunet de țesătură ruptă. Omul Partidului se strîmbă auzind zgomotul. Alekseiev observă gestul. „Un alt civil slab de înger.“

– Nu mi-a plăcut niciodată acest sunet, explică scurt Sergetov.

– L-ați mai auzit, tovarășe ministru? întrebă generalul plin de curtoazie.

– Am făcut patru ani de armată într-un regiment de infanterie motorizată, replică Sergetov. Și am învățat să nu mă încred niciodată în camarazii de artilerie. E o prostie, recunosc. Scuzați-mă, generale.

Urmară tunurile de pe tancuri. Cei doi urmăriră prin binocluri cum marile tancuri de bătaie ieșeau dintre copaci ca niște mașinării de coșmar, cu tunurile lungi scuișind flăcări în vreme

ce șenilele frământau solul zonei de exerciții. Între tancuri se vedeau transportoarele blindate ale infanteriei. După aceea veneau elicopterele, atacînd obiectivul alternativ din stînga și din dreapta, trăgînd cu rachete ghidate asupra grămezilor de buncăre și vehicule blindate marcate drept ținte.

În scurt timp obiectivul de cucerit de pe deal fu aproape ascuns vederii de explozii și nori de țărîină, în vreme ce focul artileriei măcina locul din toate părțile. Alekseiev evaluă prin prisma experienței exercițiul în plină desfășurare. Oricine s-ar fi aflat pe acel deal s-ar fi găsit în mare dificultate. Chiar și aflat într-o tranșee individuală adîncă și protectoare sau în spatele unei carcase de blindat, orice inamic ar fi fost îngrozit de vuietul artileriei, un zgomot suficient de puternic ca să distragă atenția echipelor de ghidare a armelor, suficient de puternic ca să-i sperie pe oamenii de la comunicații și poate chiar să-i facă pe ofițeri să intre în panică. Poate. Dar cum rămînea cu focul de răspuns al artileriei inamice? Cum rămînea cu elicopterele anti-tanc și avioanele care puteau da peste cap înaintarea batali-oanelor de tancuri? Într-o bătălie erau atîtea necunoscute. Atîtea variabile. Atîtea riscuri și tentații de a paria pe o soluție sau alta. Dacă ar fi fost nemți pe dealul ăla? Nemții intrau ușor în panică? Chiar, oare în 1945, la porțile Berlinului, nemții intraseră vreodată în panică?

În douăsprezece minute tancurile și vehiculele de infanterie ajunseră în vîrfurile dealului. Exercițiul se încheiase.

– Bine executat, tovarășe general. Sergetov își scoase căștile de protecție de pe urechi. Era bine să se afle departe de Moscova, chiar și pentru cîteva ore. Oare de ce se simțea mai acasă aici decît în locul pe care singur și-l alesese? Din cauza omului de lîngă el? Din cîte îmi amintesc, durata standard a acestui exercițiu este de paisprezece minute. Tancurile și vehiculele de infanterie au cooperat bine. Încă n-am văzut cum sînt folosite elicopterele grele, dar și asta a fost impresionant.

– Cea mai semnificativă îmbunătățire a constat în coordonarea focului de artilerie cu infanteria în faza finală de asalt. Înainte eșuau mizerabil. De această dată totul a fost bine executat – procedura este destul de dificilă.

— Știu prea bine. Sergetov rîse. Compania mea nu a avut niciodată victime din pricina asta, dar doi dintre prietenii mei au pățit-o, din fericire nici unul în mod fatal.

— Scuzați-mă că spun asta, tovarășe ministru, dar e bine să constăți că membrii Biroului nostru Politic au servit statul în calitate de militari. Asta ne ușurează comunicarea nouă, bieților soldați.

Alekseiev știa că nu strica niciodată să ai un prieten sus-pus, iar Sergetov părea un individ de treabă.

— Fiul meu cel mare a terminat serviciul militar acum un an. Fiul meu cel mic va servi și el Armata Roșie cînd va termina Universitatea.

Generalului nu i se întîmpla prea des să fie surprins. Alekseiev își lăsă binoclul jos și îl privi scurt pe omul Partidului.

— Știu la ce vă gîndiți, tovarășe general. Sergetov zîmbi. Sînt conștient că prea puține proenituri ale înaltelor oficialități de Partid procedează așa. Eu m-am ridicat împotriva unei astfel de practici. Cei care conduc ar trebui mai întîi să-și fi efectuat serviciul militar. Așa că am niște întrebări pentru dumneata.

— Urmați-mă, tovarășe ministru, vom vorbi în timp ce stăm jos.

Cei doi bărbați se întoarseră la vehiculul blindat de comandă al lui Alekseiev. Aghiotantul generalului concedie echipajul vehiculului și apoi plecă și el, lăsîndu-i pe cei doi bărbați singuri în interiorul transportorului de infanterie. Generalul scoase un termos cu ceai fierbinte dintr-un dulăpior și turnă lichid aburînd în două căni de metal.

— În sănătatea dumată, tovarășe ministru.

— Și a dumată, tovarășe general. Sergetov luă o dușcă, apoi așează cana pe masa hărților. Cît de pregătiți sîntem pentru Furtuna Roșie?

— Îmbunătățirile față de ianuarie sînt considerabile. Oamenii mei sînt în formă. Au efectuat încontinuu exerciții. Cîstit să fiu, aș prefera să mai am două luni la dispoziție, dar cred că sîntem gata.

— Sună bine, Pavel Leonidovici. Acum putem vorbi deschis?

Membrul Biroului Politic puse întrebarea cu un zîmbet, însă Alekseiev trecu instantaneu în defensivă.

– Nu sînt un idiot, tovarășe ministru. Ar fi o nebunie să vă mint.
– La noi în țară adevărul constituie adesea o nebunie și mai mare. Haideți să vorbim deschis. Eu sînt doar membru supleant al Biroului Politic. Da, am ceva putere, dar și dumneata știi foarte bine care sînt limitele puterii mele. Pe teren acum, alături de forțele noastre armate, se află doar membrii supleanți, iar sarcina noastră este să raportăm membrilor plini. Poate că veți desluși ceva semnificații și din faptul că mă aflu aici cu dumneavoastră, și nu în Germania.

Alekseiev observă că vorbele omului de la Kremlin nu reproduceau întocmai adevărul. Unitatea militară în mijlocul căreia se găseau acum avea să intre în Germania peste trei zile, acesta fiind motivul adevărat pentru care omul Partidului se găsea acolo.

– Sîntem cu adevărat pregătiți, tovarășe general? Vom învinge?

– Dacă avem surpriza strategică de partea noastră și dacă *maskirovska* reușește, atunci da, cred că ar trebui să învingem, rosti Alekseiev cu prudență.

– Nu cumva „vom învinge cu siguranță“?

– Ați servit patria în uniformă, tovarășe ministru. Pe cîmpul de bătălie nu există certitudini. Forța unei armate este necunoscută pînă ce nu-și plătește tributul de sînge. A noastră n-a plătit așa ceva. Am făcut tot ce știm pentru a ne pregăti armata...

– Spuneți că v-ați mai dori încă două luni, îl întrerupse Sergetov.

– O astfel de sarcină nu este niciodată îndeplinită în întregime. Întotdeauna se mai găsește ceva de făcut. Cu doar o lună în urmă am inițiat un program de înlocuire a unor ofițeri superiori la nivel de batalion și regiment cu ofițeri mai tineri și mai viguroși. Programul funcționează foarte bine, dar mulți dintre acești tineri căpitani, acum pe funcții de maior, au nevoie de mai mult timp de adaptare.

– Așadar, aveți încă dubii?

– Întotdeauna există dubii, tovarășe ministru. Un război nu înseamnă un exercițiu de matematică. Avem de-a face cu oameni, nu cu numere. Numerele au propriul gen de perfecțiune. Oamenii rămîn oameni orice am încerca să le facem.

– Bine spus, Pavel Leonidovici. Foarte bine. Am dat peste un om cinstit. Sergetov închină cu ceai în cinstea generalului. Eu am cerut să vin aici. Un tovarăș din Biroul Politic, Piotr Bromkovskîi, mi-a povestit de tatăl dumitale.

– Unchiul Petia? Alekseiev dădu din cap. A fost comisar în divizia tatălui meu în timpul marșului spre Viena. Cînd eram mic ne vizita adesea acasă. E bine?

– Nu, e bătrîn și bolnav. El susține că atacul împotriva Vestului e curată nebunie. Poate că sînt aiurelile unui bătrîn, dar dosarul lui este remarcabil, iar din acest motiv am nevoie de evaluarea dumitale asupra șanselor noastre. Nu voi face raport asupra dumitale, generale. Prea mulți oameni se tem să ne spună adevărul nouă, Biroului Politic. Însă acesta este un moment al adevărului. Am nevoie de opinia dumitale de profesionist. Dacă pot avea încredere că mi-o furnizezi, și eu te pot încredința că nu-ți voi provoca nici un rău, pentru că mi-ai spus-o.

Pledoaria se încheie ca un ordin rostit pe un ton dur.

Alekseiev își privi oaspetele drept în ochi. Farmecul dispăruse. Ochii erau albaștri ca gheața. În ei se citea pericolul, chiar și pentru un general de armată, dar ce spusese omul era adevărat.

– Tovarășe, noi plănuim o campanie rapidă. Estimările arată că putem ajunge la Rin în două săptămîni. Aceste estimări sînt de fapt mult mai conservatoare decît cele vechi, de acum cinci ani. NATO și-a intensificat nivelul de pregătire, în special în privința capacităților antitanc. Aș spune că trei săptămîni este un termen mult mai realist, depinzînd de surpriza tactică și de necunoscutele prezente întotdeauna într-un război.

– Deci elementul-cheie este surpriza?

– Surpriza este întotdeauna elementul-cheie, răspunse imediat Alekseiev. Cita acum exact din doctrina sovietică. În război, surpriza este factorul cel mai important. Sînt două genuri de surprize, tactice și strategice. Surpriza tactică ține de arta desfășurării operațiunilor. Un comandant militar cu talent poate atinge nivelul necesar pentru asemenea gen de surprize. Surpriza strategică este obținută de la nivel politic. Asta este misiunea dumneavoastră, nu a mea, și este mult mai importantă decît ceea ce putem face noi, armata. Cu o surpriză strategică adevărată, dacă

maskirovska reușește, atunci da, aproape sigur vom învinge pe câmpul de luptă.

– Și dacă nu?

„Atunci am asasinat opt copii de pomană“, vru Alekseiev să răspundă. Oare ce rol jucase acest individ fermecător în toată povestea?

– Atunci s-ar putea să eșuăm. Îmi puteți răspunde la o întrebare? Putem diviza NATO din punct de vedere politic?

Sergetov ridică din umeri, iritat că fusese prins într-una dintre propriile capcane.

– Așa cum ați spus, Pavel Leonidovici, există multe variabile. Dacă eșuăm, atunci ce se întâmplă?

– Atunci războiul va deveni un test al voinței și un test al rezervelor. Ar trebui să învingem. Nouă ne este mult mai ușor să aducem întăriri trupelor. Avem trupe mai instruite, tancuri mai multe și mai multe aparate de zbor în apropierea zonei de acțiune decât puterile NATO.

– Și America?

– America se găsește de cealaltă parte a Oceanului Atlantic. Avem un plan de închidere a Atlanticului. Pot să trimită trupe pe calea aerului în Europa, dar numai trupe, nu și arme și combustibili. Pentru acestea e nevoie de nave, iar navele sînt mai ușor de scufundat decât este de distrus o divizie în luptă. Dacă nu se dobîndește un nivel complet de surpriză, atunci zonele de operațiuni vor deveni foarte importante.

– Și dacă NATO are și el surprize?

Generalul se lăsă pe spate.

– Prin definiție, surprizele nu pot fi prevăzute, tovarășe. De aceea avem organele noastre de contrainformații, pentru a le reduce sau chiar elimina. De aceea planurile noastre prevăd întotdeauna mai multe alternative de urgență. De exemplu, ce se întâmplă dacă nu vom avea nici o surpriză de partea noastră și NATO atacă primul? Ridică din umeri. Nu vor ajunge prea departe, dar ar da lucrurile peste cap. Ceea ce continuă să mă îngrijoreze pe mine sînt răspunsurile nucleare posibile. Din nou, este mai degrabă o chestiune politică.

– Da. Sergetov era îngrijorat pentru fiul lui cel mare. Odată cu mobilizarea rezerviștilor, Ivan avea să urce înapoi în tanc și

nu trebuia cine știe ce cunoștințe secrete ca să știi încotro avea să se îndrepte acel tanc. Alekseiev avea doar fete. „Ce om norocos“, își zise Sergetov. Apoi, cu glas tare: Așadar, această unitate pleacă în Germania?

– La sfârșitul săptămânii.

– Și dumneata?

– În cursul fazei inițiale noi vom constitui rezerva strategică pentru operațiunile comandantului-șef al forțelor armate din Vest, în același timp avînd misiunea de a apăra patria-mamă de posibile incursiuni inamice dinspre flancul sudic. Această eventualitate nu ne preocupă prea mult. Ca să ne amenințe, Grecia și Turcia trebuie să coopereze între ele. N-o vor face, asta dacă informațiile noastre secrete nu sînt complet false. Ulterior, eu și comandantul meu vom executa faza a doua a planului și vom pune mîna pe Golful Persic. Din nou nu va fi o problemă. Arabii sînt înarmați pînă în dinți, dar nu sînt așa de mulți. Ce face acum fiul dumitale?

– Cel mare? Își termină primul an de limbi străine. Cel mai bun din clasă la limbi din Orientul Mijlociu.

Sergetov se trezi surprins că nu se gîndise la asta înainte.

– Mi-ar folosi cîtiva ca el. Cei mai mulți vorbitori de limbă arabă pe care îi avem sînt ei înșiși musulmani, iar pentru o asemenea sarcină aș prefera oameni mai de încredere.

– Și dumneata nu ai încredere în discipolii lui Allah?

– În război nu am încredere în nimeni. Dacă fiul dumitale e bun la astfel de limbi străine, atunci o să-i găsesc ceva util de făcut, puteți fi sigur de asta.

Acordul formal se încheie cu încuviințări din cap, fiecare întrebîndu-se dacă nu cumva celălalt plănuiise un astfel de rezultat.

NORFOLK, VIRGINIA

– Operațiunile Progres nu s-au încheiat conform programului, zise Toland. Sateliții și alte mijloace de recunoaștere indică faptul că forțele sovietice din Germania și vestul Poloniei stau grupate în formațiuni de luptă pe cîmp. Există indicii că transportul feroviar este intensificat în diverse puncte ale Uniunii

Sovietice, mai precis în punctele considerate strategice de comasare ale trupelor care vor fi trimise către vest.

În această dimineață, flota sovietică a Nordului a trimis în misiune șase submarine. Mutarea reprezintă o rotație planificată de înlocuire a escadronului operațional din Mediterana, așa că pentru următoarele două săptămîni vor dispune de mai multe submarine în Atlantic decît ar fi fost normal.

– Povestește-mi despre grupul care trebuie să plece din Mediterana, ceru comandantul flotei din Oceanul Atlantic.

– Un Victor, un Echo, trei Foxtrot și un Juliet. Toate submarinele și-au petrecut ultima săptămîină ancorate laolaltă la cheiurile lor din Tripoli, în apele teritoriale ale Libiei. Vor trece prin Strîmtorea Gibraltar în jurul orei 13 Zulu mîine.

– Nu așteaptă sosirea grupului de schimb mai întîi?

– Nu, domnule amiral. De obicei se așteaptă intrarea grupului de schimb în Mediterana, dar procedează așa doar în circa treizeci la sută dintre cazuri. Asta înseamnă că vor fi douăsprezece submarine sovietice în mișcare înspre nord și sud, plus încă un November și trei alte Foxtrot-uri care fac exerciții împreună cu armata cubaneză. Momentan și acestea sînt ancorate laolaltă. Le-am verificat în această dimineață, iar datele sînt vechi de două ore.

– Bine, ce mai e cu Europa?

– Nici o informație în plus despre domnul Falken. Serviciile secrete NATO au dat peste un zid alb, iar de la Moscova nu s-a mai aflat nimic nou, nici măcar o dată de ținare a procesului public. Germanii susțin că nu îl cunosc pe individ. Ca și cum ar fi apărut din senin ca adult la vîrsta de treizeci și unu de ani, cînd și-a deschis afacerea. Apartamentul lui a fost desfăcut bucată cu bucată. Nu s-au găsit nici un fel de dovezi incriminatoare...

– Bine, domnule comandor, acum spuneți-ne ce vă dictează instinctul profesional.

– Domnule amiral, Falken este un agent sovietic „în conservare” care a fost introdus în Germania Federală acum treisprezece ani și a fost folosit pentru foarte puține misiuni, sau, mai probabil, nu a fost folosit deloc pînă la această misiune.

¹ Ora 13 GMT (n.tr.)

– Așadar, dumneata crezi că toată povestea este doar o operațiune a serviciilor secrete sovietice. Nici o surpriză aici. Dar care e scopul? Întrebă comandantul pe un ton dur.

– Domnule; în cel mai bun caz încearcă să exercite presiuni politice asupra Germaniei de Vest, poate pentru a forța această țară să iasă din NATO. În cel mai rău caz...

– Credeai deja ne-am dat seama care ar fi cel mai rău caz. Bună treabă, Toland. Ți datorez scuze pentru ziua de ieri. Nu e vina ta că nu dispuneai de toate informațiile dorite de mine. Toland clipi din ochi. Nu se întâmpla prea des ca un amiral cu patru stele să ceară scuze unui locotenent-comandor în rezervă în fața ofițerilor săi superiori. Ce face flota lor?

– Domnule amiral, nu dispunem de fotografii de satelit ale zonei Murmansk. Plafonul de nori e prea gros, dar mâine după-amiază se așteaptă vreme frumoasă. Norvegienii au crescut numărul raidurilor aeriene în Marea Barents și ei spun că, pe lângă submarine, rușii au momentan puține nave în larg. Bineînțeles, ei au relativ puține nave pe mare de o lună.

– Iar situația se poate schimba în trei ore, observă amiralul. Evaluarea dumitale asupra pregătirii flotei?

– E cel mai bine pregătită de când am început studierea ei, răspunse Toland. Cel mai aproape de un procentaj de sută la sută din câte știu eu. Așa cum tocmai ai afirmat, domnule, pot pleca pe mare oricând, aproape cu toată flota din dotare.

– Dacă ies în larg o să aflăm repede. Am trei submarine acolo în secret care supraveghează situația, rosti amiralul Pipes.

– Am discutat cu Secretarul Apărării chiar înainte de a veni aici. Astăzi o să se întâlnească cu președintele și va cere alertă DEFCON de gradul 3. Germanii cer ca noi să menținem Spirala Verde operațională pînă ce rușii vor da semne de liniștire. Ce credeți că vor face rușii, domnule comandor? Întrebă CINCLANT.

– Vom ști mai multe astăzi, domnule. Secretarul general al Partidului Sovietic va vorbi la o întrunire de urgență a Sovietului Suprem, și poate și mâine la înmormîntare.

– Ce ticălos sentimental, mîrîi Pipes.

O oră mai târziu, în fața televizorului din biroul său, Toland simți cum îi lipsește Chuck pentru a-l sprijini cu traducerea. Secretarul general avea tendința iritantă de a vorbi repede, iar rusa lui Toland nu îi permitea să înțeleagă chiar totul. Discursul dură patruzeci de minute. Trei sferturi din el îl constitui frazeologia politică standard. La sfârșit însă, individul anunță mobilizarea rezerviștilor de categorie B pentru a face față potențialei amenințări germane.

Aranjamente funerare

NORFOLK, VIRGINIA

Toland observă că Palatul Sindicatelor era neobișnuit de aglomerat. În mod normal acolo se oficia ceremonia funerară a unui singur erou cu o asemenea pompă. O dată fusese vorba de trei cosmonauți morți, însă acum erau unsprezece eroi. Opt Tineri Octombriști din Pskov, trei băieți și cinci fete cu vârste între opt și zece ani, și trei funcționari care lucrau direct pentru Biroul Politic. Toți erau înținși în sicrie de mesteacăn și înconjurați de o mare de flori. Toland examinează ecranul îndeaproape. Capacele sicriilor erau deschise astfel încât victimele să poată fi văzute, însă două dintre chipuri fuseseră acoperite cu mătase neagră. Deasupra celor două sicrie trona câte o fotografie înrămată pentru ca toți să vadă cum arătau copiii în viață. Era un moment plin de pioșenie și umilință, numai bun pentru toate camerele de televiziune.

Sala de ceremonii era drapată în roșu și negru, iar candelabrele erau mascate în vederea acestei ocazii solemne. Familiile victimelor stăteau în rînduri la distanțe egale. Părinți fără copii, soții și copii fără tați. Erau cu toții îmbrăcați în haine lăbărlate, prost croite, atît de comune în Uniunea Sovietică. Pe chipul lor nu se citea altceva în afara șocului, ca și cum încercau cu toții încă să se împace cu dezastrul apărut în viețile lor, sperînd încă să se trezească din acest coșmar oribil și să-i regăsească pe cei

iubiți în propriile paturi. Știind în același timp că așa ceva era imposibil.

Secretarul general porni sobru de-a lungul șirului de rude, îmbrățișând fiecare persoană îndurerată, cu o banderolă neagră pe mîneca hainei care să contrasteze cu strălucitorul Ordin al lui Lenin de la piept. Toland îi privi cu atenție chipul. Pe el se citea emoție adevărată. Oricine și-ar fi putut imagina că omul își îngroapă propria familie.

Una dintre mame acceptă îmbrățișarea, apoi sărutul și aproape se prăbuși, căzînd în genunchi și îngropîndu-și fața în palme. Secretarul general se aplecă lîngă ea chiar înainte de soțul ei și îi lipi capul de umărul lui. O clipă mai tîrziu o ajută să revină pe picioare, deplasînd-o cu blîndețe către brațul protector al soțului ei, un căpitan în armata sovietică al cărui chip era doar o mască împietrită de furie.

„Doamne Dumnezeule, își spuse Toland. Nici măcar Eisenstein n-ar fi putut regiza scena mai bine.“

MOSCOVA, URSS

„Ticălos cu inimă de gheață“, gîndi Sergetov. El și restul membrilor Biroului Politic stăteau într-un alt rînd la stînga sicriilor. Își ținu capul drept spre linia de sicrie, dar își plimba ochii de jur împrejur. Zări patru camere de televiziune înregistrînd ceremonia. Reporterii TV îi asiguraseră că îi urmărea întreg mapamondul. Atît de bine organizată era toată treaba! Era penultimul act din *maskirovska*. Garda de onoare a soldaților Armatei Roșii, printre care se aflau băieți și fete din rîndurile Tinerilor Pionieri ai Moscovei, urmărea chipurile copiilor asasinati. Acordurile de vioară din simfonie. „Ce mascaradă! își spuse Sergetov. Vedeți ce amabili sîntem noi cu familiile celor pe care i-am ucis!“ În cei treizeci și cinci de ani de cînd era membru de partid fusese martor la multe minciuni. Spusese el însuși destule – dar niciodată ceva de talia celei la care era martor acum. „Ce bine că n-am avut nimic de mîncare la mine astăzi.“

Privirea i se îndreptă șovăitoare către chipul de ceară al unui copil. Își aminti chipurile adormite ale propriilor copii, acum

ajunși adulți. Atît de des după ce ajungea tîrziu acasă de la serviciul în slujba partidului se furișase în dormitorul lor în crucea nopții ca să le zărească fețele împăcate, întotdeauna așteptînd să le audă răsufierea calmă, căutînd fîrnăsiile vreunei răceli sau murmurele inconștiente ale unui vis. Cît de des își spusese că el și Partidul lucrau pentru viitorul lor? „Nu vei mai răci, micuțule, se adresă el în gînd celui mai apropiat copil. Nu vei mai visa. Vezi ce a făcut Partidul pentru viitorul tău.“ Ochii i se umplură de lacrimi și se urî pentru asta. Tovarășii aveau să creadă că face parte din regie. Vru să privească în jur, să observe ce credeau tovarășii lui din Biroul Politic despre capodopera lor. Se întrebă ce credea acum despre misiunea lor echipa KGB care înfăptuise monstruozitatea. „Asta *dacă* mai sînt încă în viață“, reflectă el. Ce ușor era să fie băgați într-un avion și să se însceneze prăbușirea avionului, astfel încît nimeni să nu-i mai recunoască. Era convins că toate dosarele legate de complotul cu bombă fuseseră deja distruse, iar din cei treizeci de oameni care știau de complot, jumătate se găseau în acea sală, stînd în rînd cu el. Sergetov aproape că își dori să fi intrat în clădire cu cinci minute mai devreme. Mai bine mort decît să profite de roadele unei asemenea infamii. Însă știa că așa ceva nu se putea. Într-un astfel de caz el personal ar fi jucat probabil un rol și mai mare în cadrul acestei farse sinistre.

NORFOLK, VIRGINIA

– Tovarăși. Înaintea noastră se află copiii inocenți ai popoului nostru, începu secretarul general, vorbind încet și rar, ușurîndu-i astfel munca de traducere lui Toland, lîngă care se găsea șeful de informații al comandantului flotei din Oceanul Atlantic. Uciși de mașinăria infernală a terorismului de stat. Uciși de o națiune care a traversat de două ori pînă acum teritoriul patriei noastre cu gînduri murdare de cucerire și moarte. Vedem înaintea noastră servitorii umili și devotați ai partidului nostru care nu au cerut altceva decît să slujească statul. Îi vedem pe martirii pentru securitatea Uniunii Sovietice. Îi vedem pe martirii agresiunii fasciste.

Tovarăși, familiilor acestor copii nevinovați și familiilor acestor trei bărbați de onoare le spun că va veni și vremea recunoașterii. Vă spun că moartea lor nu va fi uitată. Vă spun că se va face dreptate pentru această crimă abjectă...

– Isuse.

Toland se *opri* din tradus și se uită spre superiorul lui.

– Mda. Va fi război. De cealaltă parte a străzii se află o echipă de lingviști care fac o traducere completă, Bob. Hai la șef.

– Ești sigur? întrebă CINCLANT.

– Este posibil să se mulțumească cu mai puțin, domnule, răspunse Toland. Însă eu nu cred asta. Totul a fost aranjat de așa manieră, încât populația Rusiei să fie ațîțată la un nivel nemaiîntîlnit pînă acum.

– Hai să punem toate aceste elemente pe tabla de șah. Tu spui că ei i-au ucis deliberat pe acei oameni ca să genereze o criză de proporții. CINCLANT privi spre biroul său. E greu de crezut, chiar și în cazul lor.

– Domnule amiral, fie credem asta, fie credem că guvernul vest-german a decis să provoace un război împotriva Uniunii Sovietice de capul lui. În cel de-al doilea caz, la dracu, ar însemna că germanii și-au ieșit complet din mințile alea înguste ale lor, domnule, izbucni Toland, uitînd că doar amiralii înjură în fața amiralilor.

– Dar *de ce*?

– Nu știm de ce. Asta e o problemă a serviciilor secrete, domnule. Este mult mai ușor să spunem *ce*, în loc de *de ce*.

CINCLANT se ridică și se îndreaptă spre colțul biroului. Un război era iminent și el nu știa de ce. Voia să afle de ce. Acest „de ce“ putea fi extrem de important.

– O să începem mobilizarea rezerviștilor. Toland, ai făcut o treabă a naibii de bună aici în ultimele două luni. O să cer să fii înaintat la grad de comandant plin. Ești puțin în afara zonei mele de acțiune, dar cred că o să mă descurc. Există un loc liber ca ofițer de informații în structura de comandă a Flotei a Doua. Ei te-au cerut deja pe tine, dacă lucrurile se înrăutățesc, iar acum se pare că exact asta se întîmplă. Vei fi numărul trei în echipa de conducere și te vei găsi pe un portavion. Te vreau acolo.

– Ar fi bine dacă aş putea petrece o zi sau două cu familia, domnule.

Amiralul dădu din cap.

– Îţi datorăm măcar atât. Oricum *Nimitz* e în tranzit. Te poţi urca la bordul navei în largul coastelor Spaniei. Înapoiază-te aici miercuri dimineată cu bagajele pregătite. CINCLANT veni să îi strângă mîna. Ai făcut o treabă bună, comandante.

La trei kilometri depărtare, *Pharris* era legat de chei. Ed Morris urmărea de pe punte cum grenadele antisubmarin erau coborîte la prova de macară, apoi introduse în magazia de muniţii. O altă macara cobora diverse materiale şi piese de schimb pe puntea elicopterului de la pupa, şi o treime din echipajul navei muncea din greu să le aşeze în spaţiile adecvate de depozitare pe fregată. Ed avea comanda navei de aproape doi ani, dar acum era pentru prima dată cînd era complet încărcată cu armament. Lansatorul multiplu de grenade antisubmarin (ASROC) cu opt ţevi era pe moment examinat de tehnicienii de pe ţarm pentru corectarea unei defecţiuni mecanice minore. O altă echipă de pe ţarm se ocupa de radar, alături de personalul specializat de pe navă. Acestea erau ultimele probleme tehnice de rezolvat. Maşinile navei funcţionau perfect, mai bine decît s-ar fi aşteptat Morris de la o navă veche de aproape douăzeci de ani. Peste alte cîteva ore, USS *Pharris* avea să fie complet gata... pentru ce?

– Încă n-am primit ordinele de ieşire în larg, domnule? întrebă secundul navei.

– Ntţ. Îmi imaginez că toată lumea se întreabă ce vom face, dar eu îmi pun banii jos că înstelatii – Morris aşa îi numea mereu pe amirali – habar n-au încă. Mîine se ţine o întrunire a comandanţilor la CINCLANTFLT. Presupun că voi afla ceva atunci. Poate, încheie el dubitativ.

– Ce crezi despre chestia asta cu germanii?

– Nemţălăii cu care am lucrat pe mare erau în regulă. Să încerce să arunce în aer întreaga structură de conducere a ruşilor – nimeni nu e atât de nebun. Morris ridică din umeri şi se încruntă. Secundule, nici o regulă nu spune că ceea ce se întîmplă în lume are sens.

– Să fiu al naibii dacă nu e adevărată. Cred că o să fie nevoie de grenadele alea ASROC, căpitane.

– Mă tem că ai dreptate.

CROFTON, MARYLAND

– Pe mare? întrebă Martha Toland.

– Acolo mă vor, și acolo e locul meu, fie că-mi place, fie că nu.

Lui Bob îi era greu să se uite în ochii soției lui. Era suficient de rău și numai să-i audă vocea tremurândă. Nu voia s-o neliniștească, dar, din nefericire, tocmai asta făcuse.

– Bob, este atât de rău pe cât cred eu?

– N-am de unde ști, iubito. S-ar putea, dar n-am de unde ști precis. Ascultă, Marty, ți-i amintești pe Ed Morris și pe Dan McCafferty, nu? Amîndoi au nave sub comandă acum și trebuie să plece. Eu ar trebui oare să stau undeva la căldurică pe o plajă?

Nevastă-sa îi dădu o replică devastatoare:

– Ei sînt profesioniști, tu nu, zise ea cu răceală. Tu te joci de-a războinicul în weekend și îți satisfaci cele două săptămîni pe an doar ca să te poți amăgi că mai ești în marină, Bob. Tu ești un civil, nu ești de-al lor. Nici măcar nu știi să înoți!

Marty Toland putea da lecții de înot și leilor-de-mare.

– Pa naiba nu știi! protestă Toland, știind că e absurd să se certe pe tema asta.

– Da, da! De cinci ani nu te-am văzut într-un bazin de înot. Of, fir-ar să fie Bob, dacă pățești ceva? Tu te duci acolo să te joci cu jocurile tale blestemate și pe mine mă lași aici cu copiii. Ce să le spun *lor*?

– Să le spui că n-am fugit ca un laș. Nu m-am ascuns, eu... Toland privi în altă parte. Nu se așteptase la asta. Marty provenea dintr-o familie de ofițeri de marină. Ar fi trebuit să înțeleagă. Însă pe obraji i se vedeau acum lacrimi, iar gura îi tremura. Făcu un pas și o luă în brațe. Ascultă, o să fiu pe un portavion, bine? E cea mai mare navă pe care o avem, cea mai sigură și mai bine protejată, înconjurată de o duzină de alte nave, pentru a-i ține pe dușmani la distanță, și de o sută de avioane. Au nevoie de mine ca să-i ajut să deslușească tot ce au de gînd inamicii, astfel încît să-i poată ține cât mai departe posibil. Marty, ce fac eu e necesar. Au nevoie de mine! Amiralul m-a cerut personal. Sînt un om important sau cel puțin așa crede cineva.

Zîmbi pentru a-și masca minciuna. Un portavion era nava cea mai bine protejată din cadrul flotei pentru că așa trebuia; în același timp, portavionul reprezenta principala țintă a rușilor.

– Îmi pare rău. Ea se desprinsese din îmbrățișarea lui și se duse la fereastră. Ce mai fac Danny și Ed?

– Sînt mult mai ocupați decît mine. Submarinul lui Danny e plecat în misiune undeva... probabil că acum e mai aproape de sovietici decît am să fiu eu vreodată. Ed se pregătește să iasă în larg. A primit comanda unui 1052, o navă de escortă, și probabil că va proteja convoaie sau altceva de atacurile submarinelor. Amîndoi au familii. Cel puțin tu ai șansa de a mă vedea înainte de a pleca.

Marty se întoarse și zîmbi pentru prima dată de cînd el intrase în mod neașteptat pe ușă.

– O să ai grijă.

– O să fiu al naibii de atent, iubito.

Dar mai conta așa ceva?

Străinii sosesc și pleacă

AACHEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Traficul a fost de vină. Plicul sosi conform așteptărilor la cutia poștală convenită, iar cheia funcționează așa cum i se spusese. *Implicare minimă de personal.* Maiorul era complet nemulțumit că fusese obligat să se expună în halul ăsta, dar nu era prima dată când lucra cu KGB-ul și avea nevoie de ultimele informații, dacă voia ca misiunea lui să aibă succes. În plus, zîmbi el în sinea lui, nemții sînt *atît* de mîndri de serviciile lor poștale...

Maiorul împături plicul mare și îl înghesui în buzunarul hainei înainte de a pleca din clădire. Îmbrăcămintea de pe el era germană la origine, la fel și ochelarii de soare pe care îi scosese când deschisese ușa. Inspectă trotuarul în ambele direcții, uitîndu-se după vreun posibil urmăritor. Nimic. Ofițerul KGB îl asigurase solemn de siguranța casei conspirative și de faptul că nimeni nu bănuia prezența lor acolo. Poate că așa era. Taxiul îl aștepta pe partea opusă a străzii. Se grăbea. Mașinile erau oprite la semafor, așa că se hotărî să traverseze direct, în loc să meargă pînă la colțul străzii. Maiorul venea din Rusia și nu era obișnuit cu traficul european intens, unde și pietonii trebuie să respecte regulile. Se găsea la o sută de metri de cel mai apropiat agent de circulație, iar șoferii nemți din apropiere sesizaseră că polițistul stătea cu spatele la ei. Probabil că maiorul era la fel de surprins ca și turiștii americani să constate că nemții obișnuiți erau în realitate departe

de renumele lor de oameni disciplinați. Pășii pe carosabil fără să se uite, chiar în clipa în care mașinile se puseră în mișcare.

Nici măcar nu zări Peugeot-ul care accelera. Nu se deplasa decît cu douăzeci și cinci de kilometri pe oră, însă viteza era suficientă. Aripa dreaptă îl agăță de șold, îl răsuci pe loc și îl catapultă pe maior într-un felinar de stradă. Omul intră în stare de inconștiență, înainte de a-și da seama ce se petrece, ceea ce pentru el înseamnă un lucru bun, căci roata din spate a mașinii îi zdrobi gleznele ambelor picioare rămase pe stradă. Capul avu enorm de suferit. I se deschise o arteră importantă, sîngele țîșni pe trotuar, iar bărbatul rămase întins cu fața în jos. Mașina opri imediat și șoferița sări imediat dinăuntru să vadă ce se întîmplase. Un copil care nu mai văzuse niciodată atîta sînge începu să urle, iar un poștaş alergă către colț ca să-l alerteze pe polițistul care stătea în cercul lui protector, în vreme ce un alt om intră într-un magazin ca să cheme ambulanța.

Traficul oprit permise șoferului de taxi să iasă din mașină și să vină la locul accidentului. Individul încercă să se apropie de scena dramei, dar deja mai mulți oameni se aplecau deasupra corpului întins pe jos.

— *Er ist tot*, observă un om.

Chipul victimei era deja suficient de palid pentru a face pe oricine să creadă că omul era mort. Maiorul intrase deja în stare de șoc. Așa era și șoferița Peugeot-ului, ai cărei ochi lăcrimau, iar din piept îi ieșeau gemete necontrolate. Femeia încerca să spună tuturor din jur că bărbatul apăruse pe carosabil chiar în fața mașinii ei și că nu avusese nici o șansă să oprească la timp. Vorbea în franceză, ceea ce avea darul să înrăutățească lucrurile.

Croindu-și drum printre spectatori, șoferul taxiului ajunsese destul de aproape de victimă cît să o atingă. Trebuia să pună mîna pe acel plic... numai că tocmai atunci se ivi și polițistul la fața locului.

— *Alles zurück!* ordonă polițistul, amintindu-și că preluarea controlului asupra situației reprezenta prima sarcină, conform instructajului primit.

Instructajul îl învățase să reziste tentației de a deplasa victima. Era vorba de o rană la cap, poate și de una la gît, iar astfel de victime nu trebuiau mișcate decît de experți. Un individ

anunță cu glas tare că el chemase ambulanța. Polițistul dădu scurt din cap, sperînd ca mașina să ajungă cît mai curînd. Întocmirea rapoartelor despre accidente de circulație reprezenta o activitate mult mai obișnuită decît supravegherea unei victime inconștiente – sau moarte? – care sîngerează și murdărește trotuarul. O clipă mai tîrziu polițistul observă recunoscător cum își croiește loc prin mulțime un locotenent, un superior în termen de grade.

– Ambulanța?

– Pe drum, *Herr Leutnant*. Eu sînt Dieter, Gunther – agent de circulație. Postul meu de control este mai jos de-a lungul străzii.

– Cine conducea mașina? întrebă locotenentul.

Șoferița luă poziție de drepti și începu să rostească precipitat versiunea ei în franceză. Un trecător care văzuse totul i-o reteză scurt:

– Tipul ăsta a pășit pe carosabil fără să se asigure. Doamna n-a avut cum să oprească. Eu sînt bancher și am ieșit din oficiul poștal chiar în spatele tipului. A încercat să traverseze prin loc nepermis și a pășit pe stradă fără să se uite la trafic. Cartea mea de vizită.

Bancherul îi dădu cartea sa de vizită locotenentului.

– Vă mulțumesc, Dr. Müller. N-aveți nimic împotrivă să dați o declarație?

– Bineînțeles că nu. Pot veni direct la secția dumneavoastră dacă doriți.

– Bine.

Locotenentul rareori avusese parte de rezolvări atît de rapide.

Șoferul de taxi rămăsese la marginea mulțimii. Ca ofițer KGB cu experiență văzuse operațiuni eșuînd și înainte, dar ce se întîmpla acum era... absurd. Întotdeauna se putea ivi ceva neașteptat care să ruineze o operațiune, adesea fiind vorba de cel mai simplu și mai prostesc amănunt. Iar acum tipul ăsta mîndru din comandourile Spetznaz fusese redus la tăcere de o franțuzoaică între două vîrste la volanul unui sedan! De ce nu fusese atent la blestematul de trafic? „Ar fi trebuit să pun pe altcineva să aducă plicul și să dau naibii ordinele. Mama ei de securitate!“ înjură el în gînd, păstrîndu-și un chip impasibil. Ordinele de la Centrul din Moscova: „Implicare minimă de personal“. Traversă strada înapoi spre taxiul lui, întrebîndu-se cum avea să explice

toată întâmplarea superiorului. Greșelile nu se petreceau nicio dată din vina Centrului.

La fața locului ajunse și ambulanța. Polițistul scoase portofelul victimei din buzunarul de la pantaloni. Aceasta se numea Siegfried Baum – „Minunat, gîndi locotenentul, un evreu“ – și era din districtul Altona al Hamburgului. Șoferița mașinii era franțuzoaică. Decise că trebuie să se ducă la spital cu victima. Era vorba de un accident „internațional“, ceea ce însemna doar hîrtogăraie în plus pentru el. Locotenentul își dori să fi rămas în pensiunea de pe cealaltă parte a străzii și să-și termine berea de după masă. Ce mai însemna și devotamentul față de datorie! Pe urmă mai era și povestea asta cu posibila mobilizare pentru care să-și facă griji...

Echipajul de pe ambulanță lucră cu repeziciune. Paramedicii fixară un guler tare în jurul gîtului victimei și o placă rigidă, după care așezară victima pe targă. Imobilizară ambele picioare rupte cu atele. Gleznele păreau grav zdrobite. Întreaga procedură dură șase minute după ceasul locotenentului, care se urcă și el în ambulanță, lăsînd în urmă trei ofițeri de poliție să se ocupe de restul incidentului și să curețe scena accidentului.

– Cît e de rău?

– Probabil că și-a fracturat craniul. A pierdut mult sînge. Ce s-a întîmplat?

– A intrat în trafic fără să se asigure.

– Idiotul, comentă paramedicul. Ca și cum n-am avea și așa destule de făcut.

– Va supraviețui?

– Depinde de rana de la cap. Paramedicul ridică din umeri. Chirurgii îl vor opera imediat ce ajungem. Îi știți numele? Trebuie să completez un formular.

– Baum, Siegfried. Strada Kaiser 17, districtul Altona, Hamburg.

– O să ajungem la spital în patru minute. Paramedicul luă pulsul victimei și își făcu o însemnare. Nu arată a evreu.

– Fiți atent cînd spuneți astfel de lucruri, îl avertiză locotenentul.

– Nevastă-mea e evreică. Tensiunea îi scade brusc.

Omul se gîndi să-i facă victimei o injecție intravenoasă, apoi se răzgîndi. Mai bine să lase această decizie pe seama chirurgilor.

– Hans, le-ai spus care e situația prin radio?

– Ja, știu la ce să se aștepte, răspunse șoferul. Nu e Ziegler de serviciu astăzi?

– Sper că da.

Șoferul trase de volanul ambulanței într-o curbă strînsă spre stînga, în timp ce sirena pe două tonuri elibera calea mașinii. Un minut mai tîrziu opri Mercedes-ul și dădu cu spatele în zona de primiri urgente. Un doctor și două ajutoare așteptau deja.

Spitalele germane sînt recunoscute pentru eficiență. În mai puțin de zece minute, victima, devenită pacient, fu intubată pentru a avea căile respiratorii libere, înțepată pentru a i se introduce sînge și ser pe cale intravenoasă și dusă la neurochirurgie pentru operația care urma să fie efectuată de profesorul Anton Ziegler. Locotenentul trebui să rămînă în sala de urgență cu medicul de la înregistrări.

– Deci cine era? întrebă tînărul doctor.

Polițistul îi relată datele despre victimă.

– Un german?

– Vi se pare ciudat? întrebă locotenentul.

– Cînd am primit apelul prin radio și ni s-a spus că veniți și dumneavoastră, am presupus că e vorba de un caz... delicat, ca și cum ar fi fost rănit un străin.

– Mașina care l-a lovit era condusă de o franțuzoaică.

– A! Atunci se explică. Am crezut că el era străinul.

– De ce?

– Datorită danturii. Am observat cînd l-am intubat. Are mai multe carii, iar acestea au fost plombate cu oțel inoxidabil – o treabă de cîrpaci.

– Poate că e originar din Est, comentă locotenentul.

Medicul pufni.

– Un german nu ar fi putut face o astfel de lucrare! Și un tîmplar s-ar fi descurcat mai bine.

Doctorul completează repede formularul de internare în spital.

– Ce vreți să spuneți?

– Că omul are o lucrare dentară extrem de proastă. E ciudat, căci e bine îmbrăcat. Mai e și evreu. Însă are niște plombe

mizerabile. Doctorul se așază. Bineînțeles însă că aici avem parte de multe lucruri ciudate.

– Unde sînt efectele lui personale?

Locotenentul era un individ curios din fire, ceea ce constituia unul dintre motivele pentru care intrase în poliție după ce își terminase serviciul militar în *Bundeswehr*. Doctorul îl îndrumă pe ofițer spre o încăpere unde efectele personale erau inventariate pentru depozitare în siguranță de către un angajat al spitalului.

Găsiră înbrăcămintea aranjată frumos, cu haina și cămașa puse separat, astfel încît petele de sînge de pe ele să nu minjească nimic în jur. Ceva mărunțiș, un set de chei și un plic mare fuseseră puse deoparte pentru catalogare. Angajatul spitalului completa un formular, căutînd să listeze obiectele exact așa cum veniseră acolo odată cu pacientul.

Polițistul ridică plicul. Fusesse trimis din Stuttgart cu o seară înainte. Un timbru de zece mărci. Un impuls interior îl determină să scoată un briceag din buzunar și să deschidă plicul. Nici doctorul și nici angajatul spitalului nu se împotriviră. În definitiv era vorba de un ofițer de poliție.

În interior se găseau alte trei plicuri, unul mai mare și două mici. Deschise mai întîi plicul mare și extrase conținutul dinăuntru. Mai întîi văzu o diagramă. Părea destul de banală pînă ce locotenentul constată că era o fotocopie după un document al armatei germane ștampilat *Geheim*. Secret. Apoi numele: Lammersdorf. Ținea în mîini o hartă a centrului de comunicații NATO aflat la nici treizeci de kilometri de locul în care se găsea el acum. Locotenentul de poliție era și căpitan în rezervă al armatei germane, așa că își dădu seama că ținea în mînă o misivă a serviciilor secrete. Cine era acest Siegfried Baum? Deschise celelalte plicuri. Apoi se duse la un telefon public.

ROTA, SPANIA

Avionul de transport ajunsese la timp. Marea îl întâmpină pe Toland la ieșirea pe ușa pentru mărfuri cu o briză blîndă. Doi marinari se găseau acolo pentru a-i ghida pe nou-sosiți. Unul îl îndrumă pe Toland către un elicopter aflat la o sută de metri

depărtare, cu rotorul deja învîrtindu-se. Toland porni repede într-acolo, alături de alți patru oameni. Cinci minute mai târziu decolase. Prima lui vizită în Spania durase exact unsprezece minute. Nimeni nu încercă să vorbească. Toland privi afară pe una dintre ferestrele mici disponibile. Zburau deasupra unui petec de apă albastră, evident înspre sud-vest. Se găseau la bordul unui elicopter de luptă antisubmarin Sea King. Mecanicul de bord era și operator sonar. Omul se juca cu echipamentele, evident încercînd să testeze ceva. Pereții aeronavei erau goi. De unde stătea, Toland vedea magazia de balize sonar și traductorul de semnale acustice încastrat în compartimentul lui din podea. În ciuda acestui fapt, cabina părea strîmtă, datorită armelor și instrumentelor de la bord. După o jumătate de oră de zbor, elicopterul începu să se rotească în cerc. Două minute mai târziu ateriză la bordul lui USS *Nimitz*.

Puntea de zbor era încinsă, zgomotoasă și mirosea a combustibil de avion. Un marinar le făcu semn să se ducă înspre o scară care cobora spre pasarela ce înconjura puntea și apoi către un pasaj aflat sub ea. Aici dădură de aer condiționat și de o liniște relativă, datorită izolării față de operațiunile de zbor care aveau loc deasupra.

- Locotenent-comandor Toland? strigă un marinar.
- Aici.
- Vă rog să veniți cu mine, domnule.

Toland îl urmă pe marinar prin labirintul de compartimente de sub puntea de zbor. Într-un târziu i se făcu semn spre o ușă deschisă.

- Tu trebuie să fii Toland, remarcă un ofițer oarecum iritat.
- Trebuie să fiu, doar dacă schimbarea de fus orar nu m-a schimbat și pe mine.
- Vrei vestea rea sau pe cea bună?
- Pe cea rea.
- Bine, va trebui să dormim pe rînd. Nu sînt suficiente cușete pentru noi, cei de la informații. Oricum nu prea contează. Eu n-am dormit de trei zile, iar asta e unul dintre motivele pentru care te afli aici. Vestea bună e că tocmai ai fost avansat în grad. Bine ai venit la bord, comandore! Eu sînt Chip Bennett. Ofițerul îi dădu lui

Toland un telex. Se pare că CINCLANT te place. E bine să ai prieteni în locuri sus-puse.

Mesajul anunța sec că locotenentul comandor Robert A. Toland, III, USNR, fusese „înaintat” la gradul de comandor, USNR, ceea ce îi conferea dreptul de a purta cele trei trese ale unui comandor, însă nu și de a primi salariul corespunzător încă. Era ca un sărut al surorii unei cunoștiințe. Sau poate al verișoarei.

– Cred că e un pas în direcția cea bună. Ce voi face aici?

– Teoretic s-ar spune că mă ajuti pe mine, dar sîntem atît de copleșiți de informații în acest moment, încît va trebui să ne repartizăm sarcinile cumva. Te voi lăsa să te ocupi de rapoartele informative de dimineață și seară către comandantul grupului de luptă. Asta se face la orele 07.00 și 20.00. Contraamiralului Samuel B. Baker, Jr. îi plac informațiile concise și curate, cu note de subsol pe care să le citească după aceea. Aproape că nu doarme niciodată. Postul tău de lucru va fi în CIC, alături de ofițerul tactic al grupului. Omul se frecă la ochi. Deci, ce naiba, se mai petrece în lumea asta nebună?

– Tu ce crezi? răspunse Toland.

– Mda. Tocmai a venit ceva nou. Naveta spațială a fost dată jos astăzi de pe schela de lansare de pe Kennedy, oficial pentru remedierea unei defecțiuni de computer. Însă trei ziare tocmai au scris pe prima pagină că a fost dată jos pentru schimbarea încărcăturii. Ar fi trebuit să lanseze în spațiu trei sau patru „păsări” de comunicații. În schimb, vor lansa sateliți de recunoaștere.

– Cred că lumea începe să ia lucrurile în serios.

AACHEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

„Siegfried Baum” se trezi șase ore mai tîrziu și descoperi lîngă el trei bărbați în halate chirurgicale. Încă sub efectul anesteziei, abia reuși să își concentreze cît de cît privirea.

– Cum te simți? întrebă un bărbat, în rusă.

– Ce mi s-a întîmplat? răspunse maiorul, tot în rusă.

Ach so.

– Ai fost izbit de o mașină și acum ești într-un spital militar, minți bărbatul.

Se aflau tot în Aachen, în apropiere de frontiera germano-belgiană.

– Ce... Tocmai ieșeam să...

Maiorul avea o voce de om beat, care se opri brusc. Omul încercă să își focalizeze privirea mai bine.

– Pentru tine, prietene, totul s-a terminat. Vorbitorul o dădu pe germană. Știm că ești ofițer sovietic și ai fost găsit în posesia unor documente guvernamentale germane secrete. Spune-mi de ce te interesează Lammersdorf-ul?

– N-am nimic de declarat, replică „Baum“ în germană.

– Cam târziu pentru așa ceva, rosti anchetatorul, revenind la rusă. Însă o să-ți ușurăm sarcina. Chirurgul ne-a spus că putem încerca acum un nou... medicament pentru tine, cu ajutorul căruia ne vei spune tot ce vrem să aflăm. Fii serios. Nimeni nu poate rezista la această formă de interogatoriu. Poate că vrei să îți reconsideri poziția, zise bărbatul cu voce mai dură. Ești ofițer al armatei unui guvern străin, te afli ilegal în Republica Federală, călătorești cu acte false și posezi documente secrete. În cel mai bun caz te putem băga la temniță pe viață. Însă, date fiind acțiunile de moment ale guvernului tău, acest „cel mai bun caz“ nu ne interesează deloc. Dacă vorbești cu noi, vei trăi și vei fi trimis, probabil, ceva mai târziu către Uniunea Sovietică, în schimbul unui agent german. Noi vom declara chiar că am obținut toate informațiile datorită folosirii drogurilor. Nimeni nu îți poate face rău din această cauză. Dacă nu cooperezi, vei muri de pe urma rănilor căpătate în cadrul unui accident de mașină.

– Am familie, rosti încetișor maiorul Andrei Cerniavin, încercînd să-și amintească datoria mai întâi de orice.

Combi-nația de frică și confuzie indusă de drog îi răvășise emoțiile. Habar n-avea că o fiolă de pentotal de sodiu deja curgea prin perfuzia intravenoasă din braț, deregându-i funcțiile cerebrale superioare. Curînd avea să fie incapabil de a se mai gîndi la consecințele pe termen lung ale acțiunilor sale. Va conta doar „aici și acum“.

– Nu va păți nimic, promise colonelul Weber. Ca ofițer de armată alocat *Bundesnachrichtendienst*, colonelul interogase mulți agenți sovietici. Tu crezi că familiile spionilor pe care îi

prindem sînt pedepsite? Curînd nimeni nu va mai veni aici să ne spioneze.

Weber își permise un ton mai blînd. Drogul începea să-și facă efectul. Pe măsură ce mintea spionului avea să intre tot mai adînc în ceață, el avea să-și îmblînzească vocea, smulgînd astfel cu ușurință informațiile de la individ. Partea amuzantă era că fusese instruit cum să procedeze de un psihiatru. În ciuda acelor multe filme despre interogatoriile brutale practicate de nemți, el personal nu primise nici un fel de pregătire în ce privește folosirea forței pentru obținerea informațiilor. „Mare păcat, își zise el. Acum ar fi fost momentul cînd aș fi avut nevoie de așa ceva.” Cea mai mare parte a familiei colonelului locuia la marginea localității Kulmbach, aflată la doar cîțiva kilometri de graniță.

KIEV, UCRAINA

– Căpitanul Ivan Mihailovici Sergetov s-a prezentat la datorie așa cum i s-a ordonat, tovarășe general.

– la loc, tovarășe căpitan.

Alekseiev își spuse că tînărul semăna frapant cu tatăl său. Scund și îndesat. Aceiași ochi mîndri, aceeași inteligență. Un alt tînăr pe cale să-și facă o carieră.

– Tatăl dumitale mi-a spus că ești un student eminent în limbi din Orientul Apropiat.

– Corect, tovarășe general.

– Ai studiat și popoarele care vorbesc aceste limbi?

– Face parte integrantă din pregătire, tovarășe. Sergetov cel tînăr zîmbi. A trebuit chiar să citim Coranul. Este singura carte pe care cei mai mulți dintre ei au citit-o vreodată și de aceea este un factor important în înțelegerea acestor sălbatici.

– Deci nu îți plac arabii?

– Nu prea. Însă țara noastră trebuie să facă afaceri cu ei. Mă înțeleg destul de bine cu ei. Clasa mea se întîlnește din cînd în cînd cu diplomați din țări acceptabile din punct de vedere politic pentru a-și exersa vorbirea. În principal, e vorba de Libia și uneori de oameni din Siria și Yemen.

– Ai făcut trei ani la tancuri. Putem să-i învingem pe arabi în bătălie?

– Israelienii au reușit fără mari probleme, și ei nu dispun nici măcar de un mic procent din resursele noastre. Soldatul arab este un țăran analfabet, prost instruit și condus de ofițeri incompetenți.

„Iată un tînăr cu toate răspunsurile pregătite. Atunci poate îmi explici ce s-a întîmplat în Afganistan?” gîndi Alekseiev.

– Tovarășe căpitan, vei face parte din personalul meu direct pentru viitoarea operațiune împotriva statelor din Golful Persic. Mă voi baza pe tine pentru partea lingvistică și pentru sprijinirea estimărilor noastre bazate pe informații culese de la fața locului. Înțeleg că te pregătești să devii diplomat. Asta îmi este de mare folos. Întotdeauna prefer să am și o a doua opinie asupra datelor informative pe care ni le trimit KGB-ul și GRU-ul. Nu că n-aș avea încredere în tovarășii noștri din serviciile de informații, mă înțelegi. Pur și simplu, îmi place să dispun de cineva pe care scrie „Armată” ca să revizuiesc datele. Faptul că ai servit la tancuri mă face să te apreciez și mai mult. Încă o întrebare. Cum reacționează rezerviștii față de mobilizare?

– Cu entuziasm, bineînțeles, răspunse căpitanul.

– Ivan Mihailovici, presupun că tatăl tău ți-a povestit despre minc. Eu ascult cu mare atenție indicațiile pe care ni le dă Partidul, dar soldații care se pregătesc de luptă trebuie să cunoască adevărul gol-goluț, ca să poată îndeplini cît mai bine dorințele Partidului.

Căpitanul Sergetov observă cît de atent se exprimase generalul.

– Oamenii sînt furioși, tovarășe general. Sînt mînioși din cauza incidentului de la Kremlin, a asasinării copiilor. Cred că un cuvînt precum „entuziasm” nu reprezintă o exagerare prea mare.

– Și dumneata, Ivan Mihailovici?

– Tovarășe general, tata mi-a spus că veți pune această întrebare. Mi-a mai spus să vă asigur că dumnealui n-avea cunoștință dinainte de ceea ce s-a întîmplat și că cel mai important lucru este să ne apărăm patria, astfel încît să nu mai fie vreodată nevoie de tragedii similare.

Alekseiev nu replică imediat. Simțea un fior rece gîndindu-se că Sergetov îi citise gîndurile cu trei zile înainte și că îi încredințase ca prostul un asemenea secret imens fiului său. Însă

era bine să știe că îl citise corect pe omul Biroului Politic. Se putea avea încredere în el. Poate că și în fiul lui? Evident, Mihail Eduardovici așa gîndea.

– Tovarășe căpitan, aceste vorbe trebuie uitate. Avem deja destule de care să ne ocupăm. Vei lucra în camera douăzeci și doi, mai jos pe coridor. Te așteaptă multe de făcut. Liber.

BONN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

– Totul e o înscenare, raportă Weber cancelarului patru ore mai târziu. Elicopterul cu care ajunsese la Bonn nici măcar nu apucase să decoleze din nou. Întreaga afacere cu atentatul cu bombă este o înscenare crudă și deliberată.

– Știm asta, colonele, răspunse cancelarul.

Nu dormise de două nopți, încercînd să înțeleagă neașteptata criză ruso-germană.

– *Herr Kanzler*, omul pe care îl avem acum în spital este maiorul Andrei Ilici Cerniavin. A pătruns în țară pe la granița cehă acum două săptămîni cu un set de acte false. Este ofițer în forțele sovietice Spetznaz, *Sturmtruppen* de elită ale lor. A fost grav rănit într-un accident rutier, cînd idiotul a apărut în fața unui automobil fără să se asigure, avînd asupra sa o diagramă completă a bazei de comunicații NATO din Lammersdorf. Sistemul de securitate al bazei a fost modificat acum o lună. Acest document este vechi de doar două săptămîni. Omul avea la el orarul gărzilor și lista ofițerilor de pază – iar acest document este vechi de doar *trei* zile! El și o întreagă echipă de oameni au trecut granița cehă și abia au primit ordinele de misiune. Ordinele lui curente se referă la atacarea bazei exact la miezul nopții, la o zi după primirea semnalului de alertă. Mai există un semnal de anulare, dacă se schimbă planurile. Le avem pe amîndouă.

– A venit în Germania cu mult înainte ca...

Cancelarul era extrem de surprins. Întreaga poveste părea extrem de ireală.

– Exact. Totul se potrivește, *Herr Kanzler*. Oricare ar fi motivul, Ivan vine să atace Germania. Pînă în acest moment totul a fost o înscenare, menită să ne adoarmă pe toți. Iată o transcriere

completă a interviului nostru cu Cerniavin. Are cunoștință de alte patru operațiuni Spetznaz, toate indicînd un atac pe scară largă asupra graniței noastre. Omul se află acum la spitalul nostru militar din Koblenz, sub pază severă. Mai dispunem și de o bandă video a mărturiei lui.

– Cum rămîne cu șansa ca totul să fie doar o provocare rusească? De ce n-au fost aceste documente trecute peste graniță cu ei?

– Reconstrucția instalațiilor de la Lammersdorf a însemnat că ei aveau nevoie de informații actualizate. După cum știți, noi ne-am modernizat măsurile de securitate la stațiile noastre de comunicații NATO începînd cu vara trecută, iar prietenii noștri ruși probabil că și-au modernizat și ei planurile de atac. Cel mai înspăimîntător este faptul că ei dețin aceste documente, unele vechi doar de cîteva zile. Cît despre ceea ce s-a întîmplat ca să punem mîna pe acest om... Weber explică circumstanțele accidentului. Avem toate motivele să credem că a fost vorba de un accident autentic, și nu de o provocare. Șoferița, o oarecare *madame* Anne-Marie LeCourte, este agent de modă, mai exact vinde rochii pentru diverși designeri parizieni. Nu prea pare o acoperire de spion sovietic. Și de ce să facă așa ceva? Se așteaptă să lansăm un atac asupra RDG-ului pe această bază? Mai întîi ne acuză de bombardarea Kremlin-ului, apoi încearcă să ne provoace? Nu are nici o logică. Ce avem aici este un individ a cărui misiune este pregătirea invaziei sovietice asupra Germaniei prin paralizarea comunicațiilor NATO înaintea începerii ostilităților.

– Dar ca să faci așa ceva, chiar dacă un astfel de atac este plănuțit...

– Sovieticii sînt intoxicați cu grupuri de „operațiuni speciale“, o lecție a Afganistanului. Oamenii ăștia sînt foarte bine instruiți și foarte periculoși. Iar planul este îndrăzneț. Identitatea evreiască, de exemplu. Ticăloșii joacă cartea sensibilității noastre față de evrei, nu? Dacă era oprit de un ofițer de poliție, putea face o remarcă întîmplătoare despre modul în care germanii îi tratează pe evrei și atunci cum s-ar fi descurcat un tînăr polițist, nu? Probabil și-ar fi cerut scuze și i-ar fi spus să-și vadă de drum.

Weber zîmbi amar. Planul fusese îndelung gîndit și trebuia să-l admire. Tot ce nu-și puteau permite ei era neprevăzutul. Am fost norocoși. Acum ar trebui să folosim cum trebuie acest noroc. *Herr Kanzler*, aceste date trebuie să ajungă imediat la comandamentul suprem NATO. Deocamdată ținem sub observație casa lor conspirativă considerată sigură. Poate că o să recurgem la un asalt. GSG-9¹ e gata să pornească în această misiune, dar poate că e mai bine să fie o operațiune NATO.

— Mai întîi trebuie să mă întîlnesc cu cabinetul. După aceea voi vorbi cu președintele Statelor Unite la telefon și cu ceilalți șefi de guverne NATO.

— Iertați-mă, domnule cancelar, dar n-avem timp de așa ceva. Cu permisiunea dumneavoastră, în mai puțin de o oră voi transmite o copie a casetei video ofițerului de legătură cu CIA, ca și ofițerilor de legătură din serviciile echivalente britanic și francez. Rușii vor ataca. Mai bine să alertăm mai întîi serviciile de informații, ceea ce va pregăti terenul pentru convorbirea dumneavoastră cu președintele și cu ceilalți. Trebuie să ne mișcăm repede, *Herr Kanzler*. Este o situație de viață și de moarte.

Cancelarul privi în gol spre biroul lui.

— De acord, colonele. Ce propuneți să facem cu acest Cerniavin?

Weber deja trecuse la acțiune în această privință.

— A murit de pe urma rănilor căpătate în accidentul de mașină. Va apărea la știrile de seară de la televiziune și în ziare. Bineînțeles că el va fi pus la dispoziția aliaților noștri pentru continuarea investigațiilor. Sînt convinși că CIA și ceilalți vor dori să îl vadă înainte de miezul nopții.

Cancelarul Republicii Federale a Germaniei privi pe fereastră biroului său din Bonn. Își aminti perioada serviciului său militar în urmă cu patruzeci de ani, cînd era doar un adolescent înspăimîntat, cu o cască pe cap care aproape îi acoperea ochii.

— Se întîmplă din nou.

„Oare cîți vor muri de data asta?”

— *Ja*. „Doamne, cum va fi?”

¹ Unitatea antiteroristă de elită a serviciilor speciale germane (n.red.)

LENINGRAD, URSS

Căpitanul privi spre babordul navei sale de pe aripa punții. Remorchererele împinseră ultima barjă în liftul dinspre pupa, apoi se dădură înapoi. Liftul se înalță câțiva metri, apoi barja se postă la locul ei pe troleele deja așezate pe șinele pupa-prova. Primul ofițer al navei *Julius Fucik* superviza procesul de încărcare din stația de control a vinciurilor de la pupa, comunicînd prin stații radio portabile cu ceilalți oameni împrăștiați în zona din spate a navei. Liftul ajunsese la nivelul celei de-a treia punți de marfă, iar porțile masive se deschiseră, expunînd vederii imensa punte. Oamenii din echipaj așezară cablurile pe trolee și le fixară repede la locul lor.

Vinciurile traseră barja înainte în interiorul celei de-a treia și celei mai joase punți de marfă a navei *Seabee*, un acronim pentru navă portbarjă marină. Imediat ce troleele depășiră limitele de acțiune, porțile etanșe se închiseră și înăuntru se aprinseră luminile pentru a permite membrilor echipajului să asigure barja. „O treabă bună“, gîndi primul ofițer. Întregul proces de încărcare fusese încheiat în doar unsprezece ore, aproape un record. El superviza procesul securizării părții din spate a navei în vederea ieșirii în larg.

– Ultima barjă va fi complet asigurată în treizeci de minute, raportă șeful de echipaj primului ofițer, care transmise mai departe informația punții de comandă.

Căpitanul Kherov apăsă butoanele telefonului ca să vorbească cu sala mașinilor.

– Veți fi gata să acționați la sunetul clopotului în treizeci de minute.

– Înțeles. Treizeci de minute.

Inginerul-șef închise.

Pe punte, căpitanul se întoarse spre pasagerul de vază, un general de parașutiști care purta blazonul albastru al unui ofițer de vas.

– Cum se simt oamenii dumneavoastră?

– Unii au deja rău de mare.

Generalul Andreiev rîse. Fuseseră aduși la bord în interiorul barjelor sigilate, evident cu excepția generalului, alături de tone întregi de echipamente militare.

– Vă mulțumesc că le-ați permis oamenilor mei să se plimbe pe punțile inferioare.

– Eu conduc o navă, nu o închisoare. Doar să nu pună mîna pe nimic de acolo.

– Au fost instruiți în acest sens, îl asigură Andreiev.

– Bine. Peste cîteva zile vor avea multe lucruri de făcut.

– Știți, asta e prima mea călătorie cu o navă.

– Zău? Nu vă temeți, tovarășe general. Este mult mai sigur și mult mai confortabil decît să zbori cu avionul, după care să mai și sari din el! Căpitanul rîse. E o navă mare și are o ținută excelentă pe mare, chiar și cu o încărcătură atît de ușoară ca acum.

– Încărcătură ușoară? se miră generalul. Aveți la bord mai bine de jumătate din echipamentele diviziei mele.

– Putem căra foarte bine peste treizeci și cinci de mii de tone metrice de marfă. Echipamentul dumneavoastră este voluminos, nu greu.

Era o idee nouă pentru general, care pînă atunci fusese obișnuit să calculeze în termeni de cărat marfă pe calea aerului.

Dedesubt, peste o mie de oameni din Regimentul 234 de Gardă Aeropurtat stăteau strînși sub comanda ofițerilor și sub-ofițerilor lor. Cu excepția unor scurte perioade nocturne, aveau să rămînă ascunși pînă ce *Fucik* avea să iasă din Canalul Mîneicii. Oamenii îndurau situația surprinzător de bine. Chiar și aglomerate de barje și echipamente, imensele cale de marfă erau mult mai largi decît transportatoarele militare aeriene cu care oamenii erau obișnuiți. Echipajul navei monta plăci imense de lemn de la o barjă la alta, ca oamenii să aibă loc unde să doarmă, dar și ca soldații să plece din zona de care echipajul avea nevoie pentru activități curente. Curînd, ofițerii regimentului aveau să fie puși la curent în privința sistemelor de la bordul navei, mai ales a sistemelor de stingere a incendiilor. Se instaurase regula strictă a interzicerii fumatului, nevrînd să se riște nimic. Marinarii erau surprinși de comportamentul mai degrabă umil al parașutiștilor, dar aflaseră că, expuse la un mediu cu totul nou, chiar și trupele de elită aveau probleme de adaptare. Era o constatare plăcută pentru marinarii civili.

Trei remorchere traseră de cablurile care atârneau în lateralul navei, îndepărtînd-o încet de la chei. Alte două li se alăturară imediat ce nava ieși în larg, împingînd prova spre mare. Generalul urmări cum gestionează căpitanul manevra, alergînd de pe o aripă a punții către cealaltă cu un tînăr ofițer pe urme, adesea dînd ordine cîrmei între două treceri. Căpitanul Kherov se apropia de șaizeci de ani și-și petrecuse pe mare mai bine de două treimi din viață.

– Cîrma la jumătate! strigă el. Încet înainte.

Timonierul îndeplini ambele ordine în mai puțin de o secundă. „Nu-i rău“, observă generalul în gînd, amintindu-și comentariile ironice pe care le auzise uneori despre marinarii civili. Căpitanul veni din nou lîngă el.

– Ah, partea cea mai grea a rămas în urma noastră.

– Dar ați avut ajutoare pentru asta, observă generalul.

– Ce mai ajutoare! Blestematele de remorchere sînt manevrate de bețivi. Pe aici ăștia strică mereu vasele.

Căpitanul se duse la planul de navigație. „Bun: un canal drept pînă în Baltica.“ Se putea relaxa puțin. Se duse la scaunul lui de pe punte și se așează.

– Ceai!

Un steward apăru imediat cu o tavă și cești.

– Nu există alcool la bord? se miră Andreiev.

– Doar dacă l-au adus oamenii dumneavoastră, tovarășe general. Pe vasul meu nu tolerez alcoolul.

– Adevărat spuneți. Primul ofițer veni lîngă ei. Pupa asigurată. Detaliile de operațiuni pe mare fixate. Oamenii de veghe sînt la posturile lor. Inspecția punții în curs.

– Inspecția punții?

– În mod normal verificăm la fiecare schimbare a carturilor să vedem dacă nu există vreun loc deschis, tovarășe general, explică primul ofițer. Cu oamenii dumneavoastră la bord, vom verifica din oră în oră.

– Nu aveți încredere în oamenii mei? întrebă generalul, ușor ofensat.

– Dumneavoastră ați avea încredere în vreunul dintre oamenii mei la bordul avioanelor? răspunse căpitanul.

– Aveți dreptate, bineînțeles. Vă rog să mă scuzați. Andreiev recunoștea un profesionist cînd îl vedea. Vă puteți dispensa de cîtiva oameni ca să-i învețe pe ofițerii mei inferiori și pe sub-ofițeri ce trebuie să știe?

Primul ofițer scoase un teanc de hîrtii din buzunar.

– Cursurile încep peste trei ore. În două săptămîni oamenii dumneavoastră vor fi niște marinari adevărați.

– Ne îngrijorează mai ales gestionarea avariilor, zise căpitanul.

– Așa vă preocupă?

– Bineînțeles. Ne confruntăm cu pericole, tovarășe general. Aș mai vrea să văd și ce pot face oamenii dumneavoastră pentru apărarea navei.

Generalul nu se gîndise la asta. Operațiunea fusese pusă la punct prea repede pentru gustul lui, fără ca el să aibă ocazia de a-și instrui oamenii în privința îndatoririlor lor de la bordul navei. Totul din considerente de securitate. În fine, nici o operațiune nu putea fi perfect plănuită, nu?

– Comandantul meu de antiaeriană o să se întîlnească cu dumneavoastră imediat ce sînteți pregătiți. Făcu o pauză. Ce gen de avarii poate suporta această navă fără a se duce la fund?

– Nu e navă de război, tovarășe general. Kherov zîmbi enigmatic. În orice caz, veți observa că aproape întreaga noastră încărcătură se află în barje de oțel. Aceste barje au pereți dubli de oțel, cu un metru de aer între ei, ceea ce poate oferi o compartimentare mai bună chiar decît în cazul unei nave de război. Cu puțin noroc, nu va trebui să aflăm răspunsul la întrebare. Incendiile mă preocupă cel mai mult. Cele mai multe nave sînt pierdute în luptă din pricina focului. Dacă am reuși să punem la punct niște exerciții eficiente de stingere a incendiilor, atunci am putea supraviețui unui impact direct din partea a cel puțin unei rachete, poate chiar trei.

Generalul dădu gînditor din cap.

– Oamenii mei vă vor sta la dispoziție cînd vreți.

– Imediat de scăpăm din Canal. Căpitanul se ridică și verifică din nou graficul. Îmi pare rău că nu vă putem oferi o călătorie plăcută. Poate pe drumul de întoarcere.

Generalul își ridică ceașca de ceai.

– Voi bea pentru asta, tovarăși. Oamenii mei vă stau la dispoziție pînă cînd trecem la acțiune. Succes!

– Da. Succes!

Căpitanul Kherov își ridică și el ceașca, aproape dorindu-și un pahar de votcă pentru a cinsti cum se cuvine ceea ce întreprindeau ei acum. Era gata. Din tinerețea lui petrecută la trupele de geniu ale marinei nu mai avusese șansa să servească direct statul, așa că era hotărît să-și ducă misiunea la bun sfîrșit.

KOBLENZ, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

– Bună seara, domnule maior.

Într-o aripă păzită a spitalului militar, șeful biroului din Bonn al CIA se așează alături de reprezentanții agențiilor echivalente britanice și franceze și de cîțiva traducători.

– Să vorbim despre Lammersdorf?

Fără ca germanii să știe, britanicii dețineau un dosar despre activitățile maiorului Cerniavin în Afganistan, incluzînd o fotografie de proastă calitate a omului pe care luptătorii mujahedini și-l aminteau drept „diavolul din Kandahar“. Generalul Jean-Pierre de Ville din partea DGSE francez conducea interogatoriul, deoarece vorbea rusa cel mai bine. Cerniavin ajunsese o epavă umană. Unica lui tentativă de rezistență fusese înfrîntă după ce ascultase o bandă cu mărturisirea stimulată de drogul injectat în venele lui. Un om mort pentru conaționalii lui, maiorul repetă ceea ce indivizii din încăpere știau deja, dar voiau să audă cu propriile urechi. Trei ore mai târziu, telegrame de urgență fură trimise în trei capitale occidentale, iar reprezentanții celor trei servicii de securitate naționale pregătiră materiale informative pentru toți echivalenții lor din alte țări NATO.

WANDLITZ, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ**SCENARIUL 6**

Condiții meteorologice de primăvară-vară (umiditate și temperaturi moderate; probabilitate de ploaie 35% pe zi); vânt din vest și sud-vest cu viteze de 10 pînă la 30 de kilometri pe oră la nivelul solului, modificate în funcție de altitudine; folosirea de agenți extrem de persistenți împotriva posturilor de comunicații, a stațiilor POMCUS, a aerodromurilor, a depozitelor de mărfuri și a facilităților de stocare a armelor nucleare (rată de eroare calculată normal, vezi Apendicele F al Anexei I).

Șeful Partidului Comunist al Republicii Democrate Germane își îndreaptă privirea în josul raportului, în ciuda arsurilor cumplite din stomac:

Ca și în cazul Scenariilor 1, 3, 4 și 5, orice avertisment cu o durată mai mare de cincisprezece minute va asigura în mod virtual protecția completă MOPP-4 a personalului de luptă și a celui de suport logistic. Rămîne problema victimelor civile, deoarece peste o sută de ținte din categoriile citate mai sus se găsesc în apropierea unor centre demografice majore. Biodegradarea unor agenți chimici persistenți precum GD (agentul sovietic așteptat să fie folosit în primul rînd; pentru o analiză a literaturii

sovietice asupra acestui aspect, vezi Apendicele C al Anexei 2) va fi încetinită de temperaturile în general blânde şi de acţiunea fotochimică redusă a luminii solare din pricina vremii. Asta va permite agenţilor aflaţi sub formă de aerosoli să plutească în curenţii de vînt. Date fiind concentrarea minimă de 2 miligrame pe metru cub, gradientii verticali estimaţi ai temperaturii şi lărgimea straturilor de nori, noi credem că riscul de contaminare toxică a unor zone largi din RDG şi RFG va fi de aproximativ 0,3 (plus sau minus 50% în calculele noastre, datorită impurităţilor şi modificărilor chimice spontane din muniţia chimică) din riscul contaminării ţintelor.

Cum literatura sovietică publică cere concentraţii la sursă (cum ar fi la ţintă) mult peste doza letală medie (LCT-50), noi considerăm că întrecaga populaţie germană se găseşte în mare risc. Răspunsul aliat aşteptat la astfel de atacuri chimice va avea în cea mai mare parte o natură psihologică – căci singură folosirea muniţiei sovietice va contamina efectiv cea mai mare parte a Germaniei Mari; se aşteaptă ca nici o parte a Germaniei la est de Rin să nu poată fi considerată zonă sigură pentru persoanele neprotejate, începînd de la 12 ore după explozia primelor muniţii. Efecte similare pot fi aşteptate în diverse părţi ale Cehoslovaciei şi chiar în vestul Poloniei, depinzînd de direcţia şi viteza vîntului. O astfel de contaminare trebuie aşteptată să continue la un nivel de cel puţin 1,5 ori mai mare decît nivelul principal de persistenţă a agenţilor folosiţi.

Acesta este ultimul (şi din punct de vedere statistic cel mai probabil) scenariu rezultat din specificaţiile contractuale.

SECŢIUNEA VIII: REZUMAT

Aşa cum poate aprecia cititorul, chiar şi în condiţiile unei alerte tactice de cîteva minute, formaţiunile militare alertate vor suferi pierderi minore (deşi scăderea capacităţii de luptă va atinge între 30 şi 50%; această degradare este însă de aşteptat pentru ambele părţi combatante), în schimb numărul victimelor din rîndul civililor va fi mult mai mare decît cel anticipat în cazul unui schimb Level-2 de arme nucleare tactice (200 de focoaase nucleare @ <100 kt cîştig; vezi Apendicele A al Anexei I) în condiţiile unui amestec de ţinte militare şi civil-industriale.

Așadar, în ciuda faptului că muniția chimică în sine nu provoacă daune directe unor mijloace fixe de natură industrială, trebuie așteptate efecte economice serioase pe termen scurt și lung. Chiar și folosirea unor agenți puțin persistenți precum FEBA¹ nu poate avea decât un impact major asupra populației civile datorită caracterului urban intens al peisajului german și a incapacității repetate a oricărui guvern de a furniza o protecție adecvată populației civile.

-- În termeni de efecte imediate, nivelul de mortalitate de peste 10 milioane de civili din Scenariul 2 reprezintă o problemă de sănătate publică mai gravă cu cel puțin un ordin de mărime decât cea rezultată în urma dezastrului provocat de ciclonul din Bangladesh din 1970 și va include mai mult decât probabil efecte sinergice aflate mult dincolo de obiectivul acestui studiu. (Specificațiile contractuale au exclus în mod specific investigațiile asupra efectelor bioecologice rezultate în urma unui schimb major de arme chimice în cadrul luptei. În vreme ce dificultățile asociate unei examinări amănunțite a acestui subiect sînt imposibil de estimat la momentul scrierii acestui material, cititorul este avertizat că astfel de efecte sînt mult mai greu de neutralizat decât de studiat. *De exemplu, s-ar putea să fie nevoie de importul a zeci de tone de larve de insecte înainte ca vreo recoltă să mai poată crește din nou în Europa de Vest.*) Deocamdată, chiar și capacitățile celor mai organizate armate de a se dispensa de milioane de cadavre de civili aflate în stadii avansate de descompunere nu pot fi socotite ca sigure. Iar civilii de care ar fi nevoie pentru reluarea producției industriale (în condițiile celor mai optimiste prognoze) vor fi fost deja decimați în cel mai literal și clasic sens.

O analiză a efectelor războiului chimic asupra teatrului european de operațiuni utilizînd predicțiile capacităților de eliberare atmosferică (ARAC)

Lawrence – Livermore National Laboratories

LLNL 88-2504*CR 8305/89/178

SIGMA 2

Distribuire externă specificată exclusivă

>>SECRET<<

¹ *Forward Edge of the Battle Area* – Marginea Avansată a Zonci de Luptă (n.tr.)

Johannes Bitner nu aruncă raportul la coșul de gunoi, căci s-ar fi simțit ca și cum s-ar fi spălat pe mâini. „Încă o similitudine între Est și Vest, își spuse el. Rapoartele lor guvernamentale sînt scrise de computere pentru a fi citite de calculatoare. Ca ale noastre. Ca ale noastre.“

– *Herr Generaloberst.*

Șeful Partidului Comunist al RDG-ului privi spre comandantul forțelor armate. Acesta și un alt ofițer veniseră devreme în acea dimineață, în haine civile, pentru a-l vizita pe președinte la reședința lui privată de lux din Wandlitz, enclava deținută de elita de partid la periferia Berlinului. Livraseră documentul obținut cu doar două zile înainte prin intermediul unui agent est-german infiltrat în cercurile înalte ale Ministerului vest-german al Apărării.

– Cît de corect este acest document?

– Tovarășe secretar, nu putem verifica modelele lor de computer, bineînțeles, dar formulele, estimările lor privind persistența armelor chimice sovietice, tiparele prevăzute pentru vreme, cu alte cuvinte toate datele care se presupun a susține acest studiu, au fost examinate de membri ai serviciului meu de informații și reverificate de anumiți profesori ai Universității din Leipzig. Nu există nici un motiv să nu credem că totul este autentic.

– De fapt, rosti colonelul Mellethin, directorul serviciului de analiză a operațiunilor externe, un om auster ai cărui ochi nu cunoscuseră somnul de multe zile, americanii subvaluează cantitățile totale de muniție implicată, pentru că ei în mod constant supraevaluează acuratețea sistemelor rusești de armament.

Ceilalți doi oameni din încăpere observară imediat că „sovietice“ fusese substituit de „rusești“.

– Mai vrei să spui ceva, Mellethin? întrebă repede Bitner.

– Tovarășe secretar, din punctul de vedere al rușilor, care este obiectivul acestui război?

– Neutralizarea NATO și accesul la resurse economice mai bogate. Spune ce ai de spus, tovarășe colonel, îi ordonă Bitner.

– Tovarăși, succesul Pactului de la Varșovia ar însemna o Germanie unită. Vreau să scot în evidență că o Germanie unită, chiar și o Germanie unită *socialistă*, ar fi văzută drept o amenințare strategică de către Uniunea Sovietică. În definitiv, noi sîntem

mai buni socialiști decît ei, *nicht war*? Mellethin inspiră adînc înainte de a merge mai departe. Oare își risca acum viața? Mai conta așa ceva? Numele lui de familie fusese pe vremuri *von* Mellethin, iar loialitatea față de stat nu însemna o educație indusă doar de comunism. Tovarășe secretar de partid, succesul sovietic în cadrul acestei operații va lăsa Germania, socialistă și capitalistă, la fel de golașă precum suprafața lunii, cu un minim între zece și treizeci la sută din populație moartă, cu pămîntul nostru otrăvit, chiar și fără un răspuns Vestic pe măsură. Tovarăș, astăzi am aflat că americanii au început să aducă bombe chimice „Bigeye” cu lansare din avion la baza lor de la Ramstein. Dacă „aliații” noștri folosesc armele lor chimice, după care NATO răspunde cu aceeași monedă, se prea poate ca întreaga noastră țară, ca întreaga cultură germană să își înceteze existența. Un astfel de obiectiv nu poate fi apărat militar, dar aș spune, tovarăș, că el poate să constituie un obiectiv adițional, *politic*, al planului rusesc.

Nici un mușchi de pe fața lui Bitner nu se clinti. Oaspeții săi nu sesizară fiorul care îl cuprindea pe liderul lor național. Întîlnirea avută de el cu o săptămîină înainte în Varșovia fusese suficient de neliniștitoare, însă acum motivul acuns în spatele asigurărilor unsuroase oferite de către conducerea sovietică deveniseră extrem de limpezi.

– Nu există nici o cale de a ne proteja populația civilă? se interesă Bitner.

– Tovarășe, oftă generalul. Acești agenți persistenți nu au voie să intre în plămîni. Tot ei afectează pielea. Oricine atinge o suprafață contaminată se otrăvește. Chiar dacă le-am ordona oamenilor să rămîină în locuințele lor cu ferestrele închise, casele și apartamentele de bloc nu sînt etanșe. Iar oamenii trebuie să mai și mănînce. Muncitorii din anumite sectoare industriale trebuie să se prezinte obligatoriu la lucru. Personalul medical, poliția și forțele de securitate internă, unele dintre cele mai importante categorii de cetățeni, vor fi expuse în mod grav. Acești aerosoli vor călători invizibili de-a lungul și de-a latul țării, practic de nedepistat. Vor lăsa o peliculă toxică pe pajiști, copaci, garduri, pereți, camioane, pe aproape orice. Ploaia va spăla o mare parte din aceste

pelicule, dar testele efectuate cu ani în urmă de noi demonstrează că unele dintre aceste otrăvuri, cum ar fi cele depuse pe sub garduri, pot persista vreme de săptămîni, chiar luni de zile. Vom avea nevoie de mii de echipe de decontaminare doar pentru a începe misiunea de a asigura țara noastră în asemenea măsură minimă încît cetățenii să se poată duce la piață. Colonelul Mellethin are dreptate: dacă rușii folosesc armele lor chimice, iar apoi americanii răspund cu aceeași monedă, vom avea noroc dacă jumătate din cetățenii noștri vor mai fi în viață peste șase luni. De fapt, este mai ușor să ne protejăm cetățenii de armele nucleare decît de cele chimice, iar efectele se manifestă pe termen mai scurt.

– *Du lieber Gott!*

MOSCOVA, URSS

– *Ce au spus?*

Ministrul apărării aproape că urlă.

– Tovarășii și frații noștri socialiști din Republica Democrată Germană ne-au informat că privesc folosirea armelor chimice pe teritoriul lor ca pe o chestiune de cea mai serioasă preocupare națională, rosti sec ministrul de externe. Mai mult, ne-au înaintat rapoarte de informații care arată clar că folosirea unor astfel de arme ar servi doar la întărirea hotărîrii NATO și ar putea deschide o porțiță pentru folosirea altor arme de distrugere în masă.

– Dar ei fac parte din plan! obiectă ministrul apărării.

– Tovarăși, observă Sergetov. Știm cu toții că folosirea armelor chimice va avea efecte devastatoare asupra civililor. Oare așa ceva nu va compromite întreaga noastră *maskirovka* politică? Nu afirmăm noi că disputa noastră este cu *guvernul vest-german*? Cum ar părea dacă în prima zi de război am extermina cu sînge rece mii și mii de civili?

„Cîți inocenți mai trebuie să măcelărim?” se întrebă el în gînd.

– Și mai apare o problemă, interveni Bromkovskîi. Chiar dacă era bătrîn și fragil, Bromkovskîi își amintea perfect experiențele din ultimul război împotriva nemților, iar opiniile lui legate de chestiuni de apărare impuneau încă respectul. Dacă

vom folosi aceste arme împotriva tuturor armatelor NATO, căci nu ne-am putea restrînge doar la formațiunile germane, America și Franța au anunțat fără echivoc că asta ar însemna folosirea unor arme de distrugere în masă pe scară largă și ar răspunde în același mod.

– Arșenalul american de arme chimice este o glumă, replică ministrul apărării.

– Am văzut studii elaborate de ministerul dumitale care sugerează altceva, ripostă Bromkovskii. Și poate că dumitale îți vine să rîzi și de arsenalul lor nuclear! Dacă vom ucide multe mii de civili germani, guvernul lor va cere folosirea armelor atomice împotriva țintelor de pe teritoriul nostru. Dacă armele noastre chimice vor omorî cîteva mii de soldați americani, credeți că președintele Statelor Unite se va abține să folosească armele de distrugere în masă de care dispune? Tovarășii, am mai discutat pe tema asta și înainte. Acest război împotriva NATO reprezintă o operațiune politică, nu? Ne demascăm complet camuflajul politic prin folosirea unei asemenea arme? Acum dispunem de asigurarea că cel puțin o țară NATO nu se va alătura războiului ruso-german. Aceasta reprezintă o mare victorie pentru tactica noastră politică. Folosirea armelor chimice va distruge acest avantaj și va deschide poarta pericolelor politice din mai multe direcții.

Eu personal cred că trebuie să menținem controlul acestor arme în interiorul Biroului Politic. Tovarășe ministru al apărării, vreți să ne spuneți că putem învinge doar dacă sînt folosite armele de distrugere în masă? Bătrînul se aplecă și continuă cu o determinare nețărmurită. S-a schimbat cumva situația? Poate că vă amintiți cum ne-ați povestit că armatele noastre pot fi cheamate înapoi în cazul pierderii surprizei strategice. Am pierdut această surpriză cumva?

Chipul ministrului apărării încremeni cîteva clipe.

– Armata sovietică este gata și capabilă de a-și duce misiunea la bun sfîrșit. Acum este prea tîrziu să ne retragem. Aici este vorba și de o chestiune politică, Petia.

– NATO se mobilizează, interveni Sergetov.

– Prea tîrziu și prea fără tragere de inimă, replică directorul KGB. Am despărțit o țară de alianța NATO. Lucrăm asupra altora și muncim din greu în Europa și America la împrăștierea

de informații false legate de atacul cu bombă. Voința cetățenilor din țările NATO este scăzută. Nimeni nu va dori să lupte într-un război de partea nemților asasini, iar liderii lor politici vor găsi o cale de a se disocia de conflict.

– Dar nu și dacă măcelărim civilii cu gaze, interveni ministrul de externe. Petia și tânărul Sergetov au dreptate: costurile politice ale acestor arme sînt pur și simplu prea mari.

WASHINGTON D.C.

– Dar de ce? De ce fac așa ceva? ceru să afle președintele.

– Pur și simplu nu știm, domnule. Era clar că directorului CIA n-i plăcea deloc întrebarea. Știm doar că acest complot cu bombă de la Kremlin a fost o înscenare grosolană...

– Ai văzut ce s-a scris în *Post* de dimineață? Presa spune că tipul ăsta, Falken, are scris „agenție” sau echivalentul termenului în germană pe frunte.

– Domnule președinte, adevărul este că *Herr Falken* a fost aproape sigur un agent sovietic „în conservare” sub controlul KGB. Germanii n-au putut descoperi prea multe despre el. Ca și cum s-ar fi trezit la viață acum treisprezece ani, după care și-a derulat cu discreție afacerea de import-export în timpul ultimilor doisprezece ani. Domnule, toate indiciile pe care le avem conduc la concluzia că sovieticii pregătesc un atac împotriva NATO. Nu există nici un indiciu, de exemplu, al faptului că și-ar demobiliza soldații aflați la sfîrșitul perioadei de satisfacere a stagiului militar, și nici vreo dovadă de pregătire pentru noua „clasă” de recruți care ar fi trebuit să ajungă la unitățile lor de cîteva zile. În cele din urmă, mai e și povestea acestui maior Spetznaz prins de germani. A fost infiltrat în Republica Federală înainte de complotul cu bombă, cu ordinul de a ataca o bază de comunicații NATO. Cît despre acel „de ce” – domnule președinte, pur și simplu nu știm. Putem descrie ce fac rușii, dar nu și motivul.

– Azi-noapte am afirmat în fața națiunii că vom fi capabili să controlăm situația prin mijloace diplomatice...

– Și încă putem. Trebuie să comunicăm direct cu sovieticii, rosti consilierul prezidențial pe probleme de securitate națională. În orice caz, pînă la răspunsul lor pozitiv trebuie să le demonstrăm

că și noi sîntem la curent cu ce se întîmplă. Domnule președinte, cred că e nevoie de o mobilizare suplimentară a rezerviștilor.

ATLANTICUL DE NORD

Julius Fucik se înclina la zece grade pe o mare agitată. Căpitanul *Kherov* își dădea seama că asta îngreuna viața soldaților, însă aceștia se comportau destul de bine pentru niște oameni de uscat. Echipajul navei se țira pe părțile laterale ale vasului, cu pistoale de vopsit în mîini, acoperind marcajele Interlighter ale navei în vederea înlocuirii lor cu emblema Lykes Lines. Soldații îndepărtau părți din suprastructură pentru a arăta ca *Doctor Lykes*, un transportor Seabee american remarcabil de asemănător cu *Fucik*. Nava sovietică fusese construită cu mulți ani înainte pe șantierul Valmet din Finlanda, pe baza unor planuri achiziționate din America. Deja zona de vinciuri din spate fusese vopsită complet în negru pentru a se potrivi cu culorile liniei maritime americane, și un diamant negru fusese pictat pe ambele laturi ale suprastructurii. Echipe de oameni schimbau forma și culoarea celor două coșuri cu piese prefabricate. Cea mai grea treabă rămasă era pictarea carenei. Marcajele Interlighter erau constituite din litere de șase metri. Înlocuirea lor cerea folosirea unor tipare de pînză, iar scrisul trebuia să fie curat și precis. Cel mai rău era că nu se putea verifica modul de execuție al lucrării fără lansarea la apă a unei bărci a vasului, ceva pentru care căpitanul nu avea nici timpul și nici dispoziția să le facă.

– Cît mai durează, tovarășe căpitan?

– Cel puțin patru ore. Treaba merge bine.

Kherov nu-și putea ascunde îngrijorarea. Se aflau în mijlocul Atlanticului, departe de culoarele uzuale de navigație pe mare, însă nu se putea ști...

– Și dacă sîntem zăriți de un avion sau un vas american? întrebă generalul Andreiev.

– Atunci vom afla cît de eficiente au fost exercițiile noastre de gestionare a avariilor, iar misiunea noastră va fi un eșec. Kherov își plimbă mîna peste balustrada șlefuită din lemn. Comanda această navă de șase ani și o dusesese practic în toate porturile din

Atlanticul de Nord și de Sud. O să găsim noi o cale. Nava va merge mult mai ușor pe o mare calmă.

MOSCOVA, URSS

– Când te gîndești să pleci? îl întrebă Flynn pe Calloway.

– Foarte curînd, Patrick. Sper că o să vii cu mine?

Copiii amîndorura erau la colegiu și amîndoi își trimiseseră soțiile în Occident cu o zi înainte.

– Nu știi. Niciodată nu am mai fugit de undeva. Flynn se strîmbă în direcția scenei pustii din capătul încăperii. Avea și cicatrici ca să dovedească afirmația. Sînt plătit să relatez știri.

– Din închisoarea Lefortovo n-o să relatezi nici o știre, prietene, comentă Calloway. Nu-ți ajunge un premiu Pulitzer?

Flynn izbucni în rîs.

– Credeam că nu-și mai amintește nimeni în afară de mine. Ce știi tu și eu nu, Willie?

– Știu că nu aș pleca fără un motiv al naibii de bun. Iar dacă acest motiv e suficient de bun ca eu să plec, Patrick, atunci e al naibii de bun și pentru tine.

Cu o noapte în urmă i se spusese că o rezolvare pașnică a crizei avea acum o probabilitate mai mică de cincizeci la sută. Corespondentul Reuters binecuvîntă pentru a suta oară decizia lui de a coopera cu SIS.

– Începem.

Flynn își luă carnețelul.

Ministrul de externe intră pe ușa obișnuită și se duse la pupitru. Părea ciudat de nearanjat, cu costumul boțit, cu gulerul de la cămașă murdar, ca și cum ar fi stat treaz întreaga noapte precedentă încercînd să rezolve criza germană prin mijloace diplomatice. Când își ridică privirea, își mîji ochii prin ochelarii de citit.

– Doamnelor și domnilor, un an care a mers atît de bine pentru relațiile Est-Vest s-a dus de rîpă sub privirile noastre. Statele Unite, Uniunea Sovietică și celelalte națiuni care au acceptat invitația noastră la Viena se găsesc la cîteva săptămîni de un acord substanțial de controlare a armelor nucleare strategice. America și Uniunea Sovietică au convenit și implementat un acord de vînzare de cereale cu o viteză și dorință de colaborare

fără precedent și, chiar în vreme ce discutăm aici, în Odessa, la Marea Neagră, se fac livrări. Turismul occidental în interiorul Uniunii Sovietice a atins un nivel maxim, iar aceasta este probabil cea mai bună dovadă a spiritului de detensionare, căci acum popoarele noastre încep, în sfârșit, să aibă încredere unele în altele. Tot acest efort, eforturile Estului și ale Vestului de a instaura o pace justă și durabilă, au fost distruse de o mînă de revanșarzi, care nu au învățat nimic din lecția celui de-al Doilea Război Mondial.

Doamnelor și domnilor, Uniunea Sovietică a primit dovezi irefutabile că guvernul Republicii Federale a Germaniei a provocat explozia bombei din Kremlin ca parte a unui complot de reunificare a Germaniei prin forță. Avem în posesia noastră documente secrete germane care dovedesc că guvernul vest-german plănuia să doboare guvernul sovietic și să profite de perioada ulterioară de confuzie internă pentru a-și atinge scopul de a face iarăși din Germania principala putere continentală europeană. Toți europenii știu ce ar însemna așa ceva pentru pacea mondială.

În cursul acestui secol, Germania a invadat de două ori țara mea. Peste patruzeci de milioane de cetățeni sovietici au murit respingînd acele două invazii, iar noi nu uităm milioanele de europeni care au fost și ei victime ale naționalismului german – polonezi, belgieni, olandezi, francezi, englezi și americani, bărbați și femei, au acționat ca aliații noștri pentru a asigura pacea Europei. După cel de-al Doilea Război Mondial, cu toții ne-am gîndit că această problemă a fost definitiv rezolvată. Acesta a fost motivul din spatele tratatelor care au împărțit Germania și Europa în sfere de influență și amintiți-vă că aceste sfere au fost ratificate de acordurile de la Helsinki din 1975, prin echilibrul cărora un nou război european devenea imposibil.

Știm că reînarmarea Germaniei de către Occident – în aparență o măsură defensivă împotriva unei amenințări imaginare din partea Estului –, în ciuda faptului că Pactul de la Varșovia s-a format *după* crearea alianței NATO, a fost primul pas din planul Occidentului de a unifica Germania ca un pion de contrabalansare a Uniunii Sovietice. Că această politică a fost prostească și inutilă a devenit evident abia acum. Vă întreb dacă există cineva în Europa care să dorească cu adevărat o Germanie

unificată. Înseși țările au încetat agitarea acestei marote de ani de zile. Cu excepția, bineînțeles, a câtorva germani care își amintesc zilele puterii germane într-o lumină ușor diferită de cea în care și-o amintesc victimele acestei puteri.

Republica Federală a Germaniei a jucat în mod evident o festă aliaților ei occidentali și plănuiește să utilizeze alianța NATO ca un scut din spatele căruia să lanseze propriile operațiuni ofensive, al căror obiectiv nu poate decît să deranjeze balanța de putere care a asigurat pacea în Europa timp de două generații. Deși putem da vina pe Vest pentru crearea acestei situații, guvernul Uniunii Sovietice nu consideră, repet, *nu consideră*, Statele Unite sau aliații ei din NATO responsabili pentru aceasta. Și țara mea a învățat pe propria piele lecția amară că aliații se pot întoarce împotriva presupușilor lor prieteni, așa cum un cîine poate mușca mîna stăpînului care îi dă să mănînce.

Uniunea Sovietică nu nutrește nici o dorință de a se irosi spectaculoasele progrese înregistrate în acest an în relațiile externe cu Vestul. Ministrul de externe se opri cîteva clipe. Însă Uniunea Sovietică nu poate ignora și nu poate lăsa deoparte faptul că un act deliberat de agresiune a fost comis împotriva Uniunii Sovietice pe teritoriu sovietic.

Guvernul Uniunii Sovietice va trimite astăzi o notă guvernului de la Bonn. Ca preț al păstrării liniștii și păcii cerem ca guvernul de la Bonn să își demobilizeze imediat forțele armate pînă la un nivel adecvat menținerii păcii civile. Mai cerem guvernului de la Bonn să recunoască agresiunea comisă, să dizolve parlamentul și să ceară alegeri anticipate, astfel încît cetățenii germani să poată aprecia ei înșiși cît de bine le-au fost servite interesele. În cele din urmă, pretindem și ne așteptăm la plata de reparații guvernului Uniunii Sovietice și familiilor celor atît de brutal asasinați de naționaliștii revanșarzi germani care se ascund în orașul lor de pe malul vestic al Rinului. Neîndeplinirea acestor cerințe va avea cele mai grave consecințe posibile.

Așa cum am declarat deja, nu avem nici un motiv să credem că oricare altă națiune occidentală a fost în vreun fel complice la acest act de terorism internațional. De aceea, această criză este o chestiune de rezolvat între guvernul Uniunii Sovietice și guvernul de la Bonn. Nutrim speranța că această criză poate fi

rezolvată prin mijloace diplomatice. Apelăm la guvernul de la Bonn să analizeze consecințele acțiunilor sale cu cea mai mare atenție și să acționeze în spiritul păstrării păcii. Asta e tot ce am avut de declarat.

Ministrul de externe își strînse hîrțiile și plecă. Reporterii adunați la fața locului nici măcar nu încercară să pună întrebări.

Flynn își băgă la loc carnetelul în buzunar și își închise pixul. Cu ani în urmă, corespondentul AP rămăsese în Phnom Penh pentru a fi martor la sosirea Khmerilor Roșii, aproape plătind cu viața pentru asta. Transmisese știri din războaie, revoluții, răscoale și fusese rănit de două ori ca rezultat al devotamentului față de meserie. Dar să fii corespondent de război era o treabă pentru tineri.

— Cînd intenționezi să pleci?

— Miercuri cel mai tîrziu. Deja mi-am rezervat două bilete la SAS pentru Stockholm, răspunse Calloway.

— Mîine telegrafiez la New York să închidă biroul de la Moscova. Mai rămîn aici pînă pleci, dar e timpul să o ștergem, Willie. Dacă mă voi mai ocupa de acest subiect o voi face dintr-o locație mai sigură.

— Cîte războaie ai comentat, Patrick?

— Primul a fost cel din Coreea. De atunci nu mi-au scăpat multe. Era cît pe ce să mor de cît sînge pierdusem într-un loc numit Con Thien. Am încasat două schije de mortier în Sinai în 1973.

USS PHARRIS

Morris citea textul în intimitatea cabinei lui.

DEFCON-2. ACTIVATE REGULILE DE ANGAJAMENT
OPȚIUNEA BRAVO. ACEST MESAJ TREBUIE ÎNȚELES
CA UN AVERTISMENT DE RĂZBOI. OSTILITĂȚILE DIN-
TRE NATO ȘI PACTUL DE LA VARȘOVIA TREBUIE CON-
SIDERATE PROBABILE, DAR NU ȘI CERT. LUAȚI TOATE
MĂSURILE IMPUSE DE SECURITATEA COMENZII, OSTI-
LITĂȚILE SE POT DECLANȘA FĂRĂ AVERTISMENT.

Ed Morris ridică telefonul.

— Cheamă-l pe secund în cabina mea.

Secundul ajunsese acolo în mai puțin de un minut.

– Am auzit că ați primit un mesaj, căpitane.

– DEFCON-2, ROE Option Bravo. Morris îi înmână mesajul concis. Începem să menținem non-stop Condiția-Trei de marș imediat. ASROC-ul și tuburile lanstorpilă trebuie prevăzute cu echipaje de luptă în permanență.

– Ce le spunem oamenilor?

– Mai întâi vreau să discut asta cu ofițerii. După aceea o să vorbesc cu echipajul. Încă nu dispunem de ordine precise de misiune. Îmi imaginez că ne vom îndrepta fie spre Norfolk, fie spre New York pentru însoțire de convoaie.

USS NIMITZ

– Bine, Toland, să auzim.

Baker se lăsă pe spate pe scaunul lui.

– Domnule amiral, NATO și-a crescut nivelul de alertă. Președintele a autorizat DEFCON-2. Flota de apărare de rezervă a început mobilizarea. Intrările în dispozitiv vor începe la 0100 Zulu. Avioanele comerciale sînt deja rechiziționate. Britanicii au activat Ordinul Reginei Doi. O mulțime de aeroporturi din Germania vor fi aglomerate ca naiba.

– Cît durează intrarea în dispozitive?

– Între opt și douăsprezece zile, domnule.

– S-ar putea să nu avem atîta vreme la dispoziție.

– Da, domnule.

– Spune-mi despre sateliții lor de recunoaștere, ordonă Baker.

– Domnule amiral, în mod curent rușii au pe cer un satelit de recunoaștere oceanică – Kosmos 1801. Acesta lucrează în pereche cu Kosmos 1813, un satelit de spionaj. 1801 este pasărea alimentată cu energie nucleară și noi credem că are o capacitate foto suficient de mare pentru a confirma sistemul radar.

– N-am mai auzit așa ceva pînă acum.

– Cu cîteva luni în urmă NSA a detectat indicii ale unor semnale video, dar acea informație nu a fost niciodată trimisă marinei deoarece nu a putut fi confirmată. Toland nu spuse că la acel moment se decisese că marina nu trebuia să cunoască astfel de detalii. „Acum însă trebuie să știe, își spuse el. Sînt și eu aici.“

M-aș aștepta ca Ivan să aibă și alți sateliți radar gata de lansare imediată și, probabil, cîțiva în depozite. Au și lansat un număr neobișnuit de mare de echipamente de comunicații de altitudine joasă, plus alți sateliți de spionaj electronic. În mod obișnuit au cam șase sau șapte astfel de păsări acolo sus, dar acum sînt zece. Asta le conferă o acoperire ELINT¹ a naibii de bună. Dacă generăm ceva trafic radio, o să audă totul.

– Și nu le putem face nimic.

– Nu, cel puțin pentru o vreme, domnule, îl aprobă Toland. Forțele aeriene dispun de rachete antisatelit, în număr de șase sau șapte din cîte îmi amintesc, dar acestea au fost testate o singură dată împotriva unui satelit real, iar de anul trecut există un moratoriu asupra testelor ASAT. Probabil că forțele aeriene le pot scoate de la naftalină și pot încerca reactivarea programului, dar o să dureze cîteva săptămîni. Prioritatea lor o constituie sateliții radar, concluzionează Toland.

– Bine, ordinele noastre sînt să ne întîlnim cu *Saratoga* în largul Azorelor și să escortăm Unitatea Amfibie de Marină (MAU) către Islanda. Presupun că rușii ne vor supraveghea tot drumul! Să sperăm că pînă vom ajunge acolo guvernul islandez ne va permite debarcarea trupelor. Tocmai am aflat că guvernul lor nu se poate hotărî dacă această criză este reală sau nu. Doamne, mă întreb dacă NATO va rezista laolaltă.

– Să presupunem că dispunem de dovezi că totul e o înscenare, dar nu trebuie să știm care sînt acele dovezi. Problema este că o mulțime de țări cred această șaradă, cel puțin în mod oficial.

– Mda, ce chestie minunată. Vreau să îți actualizezi permanent estimările privind amenințarea submarinelor și a aviației sovietice. Vreau informații despre cele mai mici schimbări legate de ceea ce au ei pe mare în clipa în care le primești.

¹ *Electronic Intelligence* – spionaj electronic (n.red.)

Gambitul Bastionului

USS CHICAGO

- Ce spune sonarul? întrebă McCafferty cu voce joasă.
- Cincisprezece metri sub chilă, răspunse imediat navigatorul. Ne aflăm încă mult în afara apelor teritoriale ruse, dar peste douăzeci de mile începem să ne apropiem de dîmburi de nisip, domnule comandant.

Era pentru a opta oară într-o jumătate de oră cînd omul încerca să deslușească ce-i aștepta de-acum încolo.

McCafferty se mulțumi să dea din cap. Nu voia să vorbească și n-avea chef să scoată nici cel mai mic sunet inutil. Tensiunea era palpabilă în centrul de atac al submarinului precum fumul de țigară pe care ventilatoarele nu reușeau să îl absoarbă complet. Privind în jur, își observă oamenii dezvăluindu-și pe furiș starea de spirit printr-o sprînceană ridicată sau o clătinare ușoară din cap.

Navigatorul era cel mai nervos dintre toți. Nu avea ce căuta acolo, indiferent că *Chicago* se afla sau nu în apele teritoriale sovietice, în sine o chestiune legală de mare complexitate. Spre nord-est se găsea Capul Kanin; spre nord-vest, Capul Sviatoi. Sovieticii susțineau că întreaga regiune era un „golf istoric“, în vreme ce Statele Unite aleseseră să recunoască doar regula internațională a lățimii de douăzeci și patru de mile. Toată lumea de la bord știa că în acea zi rușii mai întîi ar fi deschis focul și

abia după aceea ar fi cerut o decizie superiorilor, sub acoperirea Legii Internaționale a Convenției Mărilor. Oare aveau rușii să-i descopere?

Stratul de apă abia dacă măsura aproximativ 50 de metri. La fel ca rechinii uriași, submarinele nucleare de atac sînt creaturi ale adîncului, nu ale apelor mici. Harta tactică arăta coordonatele a trei nave sovietice de patrulare, două fregate din clasa Grisha și o corvetă din clasa Poti, toate trei echipate pentru lupta anti-submarin. Se aflau la mai multe mîle distanță, dar continuau să reprezinte o amenințare foarte reală.

Singura veste bună o reprezenta furtuna de deasupra. Vîntul de suprafață de douăzeci de noduri și perdeaua de ploaie care cădea constituiau zgomote puternice care interferau cu performanțele sonarelor – însă asta afecta și sonarul submarinului, singurul lor mijloc eficient de strîngere de informații.

După aceea intrau în joc și necunoscutele. Ce dispozitive de avertizare aveau sovieticii în aceste ape? Putea fi suprafața apei destul de limpede ca un elicopter sau un avion antisubmarin (ASW) să îi vadă literalmente? Sau poate undeva în apropiere se găsea un submarin din clasa Tango, deplasîndu-se tăcut prin intermediul motoarelor electrice alimentate de baterii? Singura cale de a afla răspunsul exact la oricare din aceste întrebări o reprezenta posibilul țuit metalic al elicei de mare viteză a unei torpile sau simpla explozie a unei grenade de adîncime. McCafferty se gîndi la toate aceste aspecte și cîntări pericolele pe care le ridica prioritatea impusă de directiva primită de la COMSUBLANT:

„Determinați imediat zona de operațiuni a REDFLT SSBN.“

Un astfel de limbaj îi lăsa foarte puțin spațiu de manevră.

– Cît de precis este reperul inerțial? întrebă McCafferty pe un ton cît se poate de neutru.

– Plus sau minus două sute de metri.

Navigatorul nici nu se mai obosi să-și ridice privirea.

Comandantul gemu în barbă, știind la ce se gîndea navigatorul. Ar fi trebuit să-și verifice poziția la un satelit NAVSTAR cu cîteva ore în urmă, dar riscul de detectare era prea mare într-o zonă plină de vase sovietice de suprafață. Două sute de metri, plus

sau minus cîtiva, reprezenta o estimare foarte corectă după orice standard logic, însă nu și în cazul în care erai scufundat în ape puțin adînci, la mică distanță de o coastă inamică. Cît de precise erau hărțile lor? Oare în zonă se găseau epave nemarcate? Chiar dacă datele de navigație ar fi fost perfecte, spațiul de manevră avea să devină atît de îngust în cîteva mile, încît o eroare de două sute de metri îi putea face să eșueze pe un dîmb de nisip, avariind submarinul... și generînd zgomote. Comandantul ridică din umeri. *Chicago* era cel mai bun vehicul din lume pentru această misiune. Nava mai efectuase astfel de misiuni înainte, iar comandantul nu-și putea face griji în privința tuturor în același timp. McCaferty înaintă cu cîtiva pași și intră în compartimentul sonarului.

– Ce mai face amicul nostru?

– Își continuă drumul, căpitane. Nici o schimbare în nivelul de zgomot al țintei. Se mulțumește să înainteze drept cu cincisprezece noduri, la circa două mii de metri în fața noastră. Ca o croazieră de plăcere, trase concluzia șeful sonarului cu un soi de ironie amară.

Croazieră de plăcere. Sovieticii își lansau la apă submarinele lor purtătoare de rachete balistice la interval de un submarin la fiecare patru ore. Deja o mare parte a lor ieșiseră în larg. Așa ceva nu se mai întîmplase *niciodată* înainte. Și toate păreau să meargă spre est, nu spre nord sau nord-est, așa cum procedau de obicei pentru a intra în croazieră către mările Barents sau Kara sau, de dată mai recentă, către calota polară arctică. SACLANT aflate astfel de informații de la avioanele norvegiene P-3 care patrulau deasupra Checkpoint Charlie, locul aflat la cincizeci de mile în larg unde submarinele sovietice intrau întotdeauna în imersiune. De aceea, *Chicago*, cel mai apropiat submarin de zona în cauză, fusese trimis să investigheze.

În scurt timp detectaseră și luaseră urma unui Delta-III, un „boomer“ sovietic modern, așa cum fuseseră botezate submarinele strategice purtătoare de rachete nucleare. Navigînd în urma submarinului, se păstraseră tot drumul în raza curbei de acoperire de două sute de metri... pînă în clipa în care ținta cotise spre sud-est, în ape puțin adînci, către Mis Sviatoi Nos, punctul de

intrare în Marea Albă – toate acestea reprezentînd ape teritoriale sovietice.

Cît de departe puteau îndrăzni să meargă cu urmărirea? *Și mai ales ce naiba se petrecea?* McCafferty se întoarse spre pupitrul de control și se postă în dreptul piedestalului pe care era montat periscopul.

– Vreau să arunc o privire, zise el. Sus periscopul.

Un ofițer de punte apăsă pe butonul de control hidraulic al instalației și ridică periscopul de căutare de pe partea babordului.

– Ține-l așa!

McCafferty țîșni spre postul de comandă, prinzînd instrumentul în vreme ce ofițerul îl opri chiar sub suprafața apei. Dintr-o poziție cumplit de incomodă, comandantul plimbă lentilele într-un cerc complet. Pe un pupitru alăturat era montat un monitor TV conectat la o cameră de luat vederi inserată în tubul periscopului. Monitorul era supravegheat de secund și de un ofițer superior de punte.

– Nici o umbră, zise McCafferty.

Nimic nu îl îndrituia să suspecteze că acolo, afară, se găsea ceva.

– De acord, domnule, zise secundul.

– Verificați cu sonarul.

În față, omul de la sonar ascultă cu atenție. Avioanele de patrulare făceau zgomot și șansa de a le auzi era destul de mare în caz că exista așa ceva. Nu auziră nimic – ceea ce nu însemna că acolo *nu se afla* nimic. Putea fi un elicopter la mare altitudine sau o fregată din clasa Grisha plutind cu motoarele diesel oprite, ascultînd în căutarea unui posibil intrus precum *Chicago*.

– Sonarul spune că nu se aude nimic, domnule, raportă secundul.

– Încă două picioare, ceru McCafferty.

Ofițerul apăsă din nou pe buton, ridicînd periscopul cu încă șaiszeci de centimetri, undeva la suprafața apei, între valuri.

– Domnule comandant!

Era tehnicianul-șef ESM¹. Periscopul de pe *Chicago* avea montată în vîrf o antenă miniaturală care transmitea semnale unui

¹ *Electronic Support Measures* – dispozitivele de alertă și urmărire electronică de pe o navă militară (n.tr.)

receptor de bandă largă. În clipa în care antena ieșise la suprafața apei, trei lumini clipiseră pe panoul ESM de avertizare tactică.

– Citesc trei-cinci, poate chiar șase radare de căutare în banda India, roști tehnicianul. Caracteristicile de semnătură spun că sînt radare cu baza pe uscat și pe nave, domnule, însă nu, repet nu și pe aeronave. Nimic în banda Juliet.

Tehnicianul începu să citească coordonatele.

McCafferty își permise luxul de a se relaxa. Era imposibil ca un radar să depisteze o țintă atît de mică precum un periscop în mijlocul valurilor înalte. Roti periscopul într-un cerc complet.

– Nu văd nave de suprafață. Nici o aeronavă. Marea cam de nivelul cinci. Estimez vînt de suprafață dinspre nord-vest de circa... douăzeci, douăzeci și cinci de noduri. Închise mînerile și se dădu înapoi. Jos periscopul.

Tubul de oțel bine uns începuse coborîrea înainte ca el să rostească cel de-al doilea cuvînt. Comandantul dădu aprobator din cap înspre ofîterul care ținea în mînă un cronometru. Periscopul stătuse în total deasupra apei 5,9 secunde. După cincisprezece ani de activitate pe submarine, pe McCafferty încă îl uimea cum de puteau face atîția oameni atît de multe lucruri în doar șase secunde. Cînd absolvise școala de submarine, criteriul standard al unei expunerii fusese de șapte secunde.

Navigatorul își examinează iute harta, un ofîter asistîndu-l pentru a puncta coordonatele surselor de semnale.

– Domnule comandant. Navigatorul ridică privirea. Coordonatele corespund cu două emițătoare radar de la țărm cunoscute, iar trei seturi Don-2 se potrivesc cu coordonatele Sierra-2, -3 și -4. Omul se referea la pozițiile celor trei nave sovietice de suprafață. Avem un semnal necunoscut, pe coordonate zero-patru-șapte. Cu ce seamănă, Harkins?

– Cu un radar de căutare de suprafață în banda India cu baza pe uscat, una dintre acele „conserve de mal” noi, răspunse tehnicianul, citind numerele corespunzătoare frecvențelor și lățimilor de bandă. Semnalul e slab și cam neclar, domnule. Activitatea este însă intensă și toate emițătoarele sînt acordate pe frecvențe diferite.

Tehnicianul voia să spună că supravegherea radar era bine coordonată, astfel încît semnalele radar să nu interfereze între ele.

Un electrician rebobină banda video, permițându-i lui McCafferty să reexamineze ceea ce zărise prin periscop. Singura diferență consta în faptul că imaginile luate de camera video erau în alb și negru. Banda trebuia derulată cu viteză mică, pentru a evita efectele de neclaritate, întrucît căpitanul rotișe periscopul foarte repede.

– Uluitor ce bine poate arăta nimicul, nu, Joe? își întreabă el secundul.

Plafonul de nori se găsea cu mult sub trei sute de metri, iar valurile înalte acoperiseră cu repeziciune lentilele periscopului cu picături de apă. McCafferty se gîndi că nimeni nu inventase vreun dispozitiv inteligent pentru a menține lentilele curate, iar după optzeci și ceva de ani de cînd submarinele intraseră în serviciul militar activ...

– Și apa pare cam mocirloasă, răspunse Joe.

O identificare vizuală de către o aeronavă de patrulă reprezenta coșmarul oricăror submarine de pe planetă.

– Nu prea pare o zi îmbietoare la zbor, nu? Nu cred că ar trebui să ne facem griji că cineva ne-ar putea urmări de sus.

Comandantul rosti vorbele tare, astfel ca întreg echipajul din postul de comandă să le audă.

– Adîncimea apei crește pe parcursul următoarelor două mile, anunță navigatorul.

– Cu cît?

– Cu aproximativ 10 metri, domnule.

McCafferty privi spre secund, care în acel moment avea comanda submarinului.

– Folosește asta.

Pe de altă parte, vreun glumeț la manșa unui elicopter putea avea noroc...

– Înțeles. Ofițer cu imersiunea, coboară cu încă 6 metri. Încet.

– Înțeles.

Ofițerul dădu ordinele pentru cîrmele de adîncime. Oftaturile de ușurare se auziră în întreg centrul de atac.

McCafferty clătină din cap. „Cînd ți-ai văzut ultima dată oamenii ușurați pentru o schimbare de șase metri în adîncime?” se întreabă el. Se duse la sonar. Nu-și aminti că fusese acolo cu doar patru minute înainte.

– Ce fac amicii noștri, șefule?

– Navele de patrulare sînt încă departe, domnule. Par să descrie cercuri, căci coordonatele lor se deplasează înainte și înapoi. Zgomotul emis de „boomer“ e și el constant, merge tot înainte cu cînspe noduri. Nici măcar nu e foarte discret. Vreau să spun că auzim tot felul de zgomote metalice, mă înțelegeți? După sunete, la bordul lui se efectuează o groază de activități de întreținere. Vreți să ascultați, domnule comandant?

Omul îi dădu o pereche de căști. Scanarea cu sonarul se efectua în cea mai mare parte vizual. Computerele de la bord converteau semnalele acustice în simboluri luminoase ca într-un joc. Însă nu exista un substitut adevărat ascultării umane. McCafferty luă căștile.

Mai întîi auzi pompele reactorului nuclear al submarinului. Funcționau la jumătate de regim, conducînd apa din vasul reactorului în generatorul de abur. Apoi se concentră asupra zgomotelor de elice. „Boomerul“ rusesc dispunea de două elici cu cinci pale. McCafferty încercă să socotească sunetele de *chuga-chuga* scoase de fiecare pală de elice. Nu mergea, trebuia să se încreadă în cuvîntul șefului de la sonar, așa cum proceda întotdeauna... *clang!*

– Ce-a fost asta?

Șeful sonarului se răsuci spre un alt operator.

– Vreun chepeng trîntit?

Operatorul clătină din cap cu vigoare.

– Mai degrabă cineva care a scăpat o cheie. Aproape totuși, foarte aproape.

Comandantul zîmbi fără să vrea. Toată lumea de la bord încerca să se poarte cu naturalețe, care nu putea fi decît simulată. Cu siguranță toți erau la fel de încordați ca și el, iar McCafferty nu-și dorea nimic altceva decît să iasă mai repede din bazinul ăla periculos. Bineînțeles că nu se putea comporta de o asemenea manieră încît echipajul să se îngrijoreze; comandantul trebuia să se controleze în permanență. „Ce nenorocite de jocuri mai jucăm și noi! își zise el. Ce naiba căutăm aici? Ce se întîmplă în lumea asta nebună? N-am chef să lupt într-un blesmat de război!“

Se sprijini de cadrul ușii, în capătul camerei de control, la câțiva pași de propria cabină, vrînd să se ducă acolo, să se întindă cîteva minute, să respire de cîteva ori adînc, poate să se ducă la chiuvetă și să-și dea cu nițică apă rece... Însă s-ar fi putut uita din greșeală în oglindă. Nu putea face nimic din toate astea, și o știa prea bine. Comanda unui submarin reprezenta una dintre ultimele meserii bărbătești rămase în lume, care uneori cerea un comportament extrem de autocrat. Ca acum. „Joacă jocul, Danny“, se îndemnă singur. McCafferty scoase o batistă din buzunarul de la spate și își șterse nasul cu ea, cu o expresie neutră, aproape plictisită pe chip și cu privirea fixată pe afișajele sonarului. Comandantul cel cu sînge rece...

McCafferty se întoarse la postul de comandă, spunîndu-și că petrecuse destul timp pentru a motiva echipajul de la sonar, fără a le crea sentimentul că le acordă o atenție prea mare. Un echilibru fin, dar bun. Privi în jur fără să se grăbească. Încăperea era la fel de aglomerată ca un bar irlandez de sărbătoarea Sfîntului Patrick. Chipurile imobile ale oamenilor erau pline de sudoare, în ciuda aerului condiționat generat de reactoarele nucleare. Mai ales cei care manevrau cîrmele de adîncime se concentrau asupra instrumentelor lor, ghidînd submarinul în coborîre cu ajutorul unui afișaj cu definiție electronică, avîndu-l în spatele lor pe ofițerul de imersiune, adică tehnicianul cu cel mai înalt grad de pe *Chicago*.

În mijlocul postului de comandă, cele două periscopuri de atac alăturate stăteau complet coborîte, cu un marinăr lîngă ele pregătît să le ridice dacă i se cerea. Secundul se plimba nervos, privind harta la fiecare sfert de minut cînd ajungea în spatele compartimentului. Nu se putea plînge de nimic. Toată lumea era încordată, dar treburile erau executate cu rapiditate.

– Luînd în considerație toate aspectele, rosti McCafferty cu voce tare ca toată lumea să audă, situația este destul de bună. Condițiile de la suprafață îi împiedică să ne detecteze.

– Comanda, aici sonarul.

– Puntea aici.

Comandantul apucă interfonul.

¹ Ziua națională a Irlandei (n.tr.)

– Zgomote de cocă. Ținta pare să iasă la suprafață. Mda, ținta își golește acum tancurile, domnule.

– Înțeles. Ține-ne la curent, șefule. McCafferty lăasă interfonul jos. Făcu trei pași în spate spre hartă. De ce iese la suprafață acum?

Navigatorul fură o țigară de la un marinar și o aprinse. McCafferty știa că omul nu fuma. Aproape că se înecă cu fumul, atrăgînd un rînjat scurt de la un ofițer de punte și un zîmbet amar din partea navigatorului.

– Domnule, ceva nu e în regulă aici, zise locotenentul cu voce joasă.

– Un singur lucru, rosti căpitanul. De ce a ieșit la suprafață aici?

– Puntea, aici sonarul. McCafferty făcu un pas și apucă iarăși interfonul. „Boomerul“ își golește de tot tancurile, domnule.

– Altceva neobișnuit?

– Nu, domnule, dar trebuie să-și fi folosit o mare parte din aerul de rezervă.

– Bine, șefule, mulțumesc.

McCafferty închise întrebîndu-se dacă *asta* însemna ceva.

– Domnule, ați mai făcut asta înainte? întrebă navigatorul.

– Am urmărit multe nave rusești, dar niciodată pînă aici.

– Ținta trebuie să iasă la suprafață în cele din urmă, sînt doar 18 metri adîncime, de-a lungul Terskîi Bereg.

Navigatorul își plimbă degetul de-a lungul hărții.

– Iar noi trebuie să încetăm urmărirea, fu McCafferty de acord. Dar mai sînt patruzeci de mile pînă acolo.

– Mda. Navigatorul încuviință cu un gest. Însă începînd cu cinci mile în spatele nostru, golful se îngustează ca o pîlnie, iar pentru un submarin în imersiune în cele din urmă se închide la doar două, apoi un singur pasaj de trecere sigur. Isuse, nu știu ce să zic.

McCafferty veni să examineze harta.

– S-a mulțumit să alerge cu cincisprezece noduri la adîncime periscopică tocmai din peninsula Kola. Adîncimea utilizabilă a cam fost aceeași în ultimele cinci ore și pare a fi la fel pentru încă o oră sau două... însă el iese oricum la suprafață. Așadar, zise

McCafferty, singura schimbare în condițiile de mediu este lățimea canalului, iar aceasta are încă douăzeci de mile...

Căpitanul se gîndi la toate acestea, privind țintă harta. Camera sonarului îl chemă din nou.

– Comanda. Ce s-a întîmplat, șefule?

– Un contact nou, domnule, pe coordonate unu-nouă-doi.

Ținta desemnată Sierra-5. Navă de suprafață cu elice dublă și motoare diesel. S-a ivit ca din neant. Pare o navă din clasa Natya. Relevmentul se schimbă încet de la dreapta la stînga, parcă pe curs de înfrîngere cu „boomer“-ul. Numărătoarea frecvenței palelor arată o viteză de circa douăsprezece noduri.

– Ce face submarinul?

– Viteză și curs neschimbate, domnule. Zgomotele au încetat. E la suprafață, domnule, începem să auzim bătaii și niște pași în fugă pe scări... stați așa... tocmai a pornit un sonar activ, auzim reverberații, coordonatele par să fie unu-nouă-zero, probabil că e Natya. E un sonar de frecvență foarte înaltă, deasupra spectrului audibil... aș zice că pe la douăzeci și două de mii de hertzi.

McCafferty simți brusc un bulgăre de gheață în stomac.

– Secundule, preiau comanda.

– Înțeles, domnule, aveți comanda.

– Ofițer cu imersiunea: adu nava la 18 metri, cît de repede poți fără să-i faci vreun rău. Observația! Sus periscopul! Dispozitivul se ridică imediat și McCafferty își relua poziția anterioară, verificînd suprafața apei după umbre. Încă trei picioare, ceru el. Bine, încă nimic. Ce spune ESM-ul?

– Acum sînt șapte surse active radar, domnule. Coordonatele cam aceleași ca înainte, plus cel nou la unu-nouă-unu, tot în bandă India, pare a fi tot un Don-2.

McCafferty răsuci mînerul periscopului la poziția de mărire maximă. Submarinul sovietic se vedea ieșit foarte sus din apă.

– Joe, spune-mi ce vezi, ceru McCafferty, avînd nevoie de o a doua opinie.

– E, într-adevăr, un Delta III. Pare că și-a golit tot balastul. Domnule, au ieșit destul de departe și sînt mai sus cu vreun metru decît ies ei de obicei. Au folosit o mare parte din aer... În fața lui pare a se vedea catargul Natyei, dar e greu să fim siguri.

McCafferty simțea cum propriul submarin începea să se balanseze. Strânse cu mâinile și mai bine periscopul, simțind în palme loviturile valurilor. Marea se năpustea și asupra submarinului sovietic, iar McCafferty vedea apa izbindu-se de flancuri, intrînd și ieșind înspumată din găurile de evacuare a balastului.

– Panoul ESM avertizează că nivelul semnalului se apropie de pragul de detectare, rosti tehnicianul.

– Ambele lui periscopuri sînt sus, zise McCafferty, știind că periscopul lor stătea deja de prea mult timp în aer. Apăsă mînerul pentru a dubla mărirea. Manevra micșoră acuratețea optică, dar imaginea ajunse să se fixeze pe chioșcul țintei.

– Puntea superioară este plină de oameni. Toată lumea poartă ochelari... fără a se uita în spate, totuși. Jos periscopul. Ofițer cu imersiunea, coboară nava cu trei metri. Ați făcut o treabă bună. Hai să vedem banda video, Joe.

Imaginea apăru pe monitorul TV după cîteva secunde.

Se găseau la aproape doi kilometri în spatele submarinului sovietic. Dincolo de navă, la la mai puțin de un kilometru distanță, se vedea domul sferic al unui radar, probabil al Natyei, mișcîndu-se destul de repede pe valuri. Pentru a adăposti cele șaisprezece rachete SS-18 cu care era dotat, submarinul sovietic avea un spate ca de broască țestoasă. Privit chiar din spate, semăna cu o rampă de urcare pe autostradă. Era clar că Delta avea o siluetă lipsită de grație, dar menirea navei era de a supraviețui atît cît să-și lanseze rachetele, iar americanii nu se îndoiau că aceste rachete funcționau perfect.

– Uitați-vă la asta, s-au ridicat atît de sus că se văd elicele pe jumătate, comentă secundul.

– Navigator, cît mai avem pînă la ape puțin adînci?

– Pe acest canal dispunem de un minimum de 43 de metri pe o lungime de 16 kilometri.

„Și atunci de ce a ieșit Delta la suprafață atît de departe?”

McCafferty apucă interfonul.

– Sonar, spune-mi ce vezi despre Natya.

– Domnule, trimite semnale ca o nebună. Nu către noi, însă recepționăm o mulțime de reflecții și reverberații de pe fundul apei.

Natya era o navă specializată în vânătoarea de mine... fiind totodată folosită, pentru siguranță, ca escortă pentru submarine către și dinspre zonele sigure. Însă sonarul ei detector de mine funcționa... *Doamne Dumnezeu!*

– Cîrma banda stînga! urlă McCafferty.

– Cîrma banda stînga, 'nțeleș! Timonierul ar fi dat cu capul de tavan dacă nu ar fi avut centura de siguranță. Într-o fracțiune de secundă roți complet cîrma spre babord. Domnule, cîrma a ajuns în banda stînga!

– Cîmp minat, icni navigatorul.

Capetele tuturor din încăpere se întoarseră spre el.

– S-ar putea, încuviință grav McCafferty. Cît de departe sîntem de locul în care „boomer“-ul s-a întîlnit cu Natya?

Navigatorul examinează îndeaproape traseul.

– Ne-am oprit la aproape patru sute de metri de el, domnule.

– Stop mașinile.

– Stop mașinile, 'nțeleș. Cîrmaciul acționează telegraful prin care anunța mecanicii. Sala mașinilor răspunde că a oprit motoarele, domnule. Trecem spre stînga prin unu-opt-zero, domnule.

– Foarte bine. Ar trebui să fim în siguranță aici. Trebuie să ne imaginăm că întîlnirea celor două nave s-a produs la cîtiva kilometri distanță de zonă, nu? Crede cineva de aici că Ivan s-ar juca cu un „boomer“?

Era o întrebare retorică. Nimeni nu se juca cu astfel de submarine.

Toată lumea din postul de comandă inspiră adînc în aceeași secundă. *Chicago* încetini repede, curba luată abrupt întorcînd-o pe cursul inițial.

– Cîrma banda la mijloc. McCafferty ordonă repornirea mașinilor la o treime din viteză și ridică interfonul pentru sonar. „Boomer“-ul și-a schimbat comportamentul?

– Nu, domnule. Relevment constant unu-nouă-zero. Viteza tot cincisprezece noduri. Continuăm să auzim cum Natya emite impulsuri, apropiindu-se de unu-opt-șase, iar viteza ei se apropie acum tot de cincisprezece noduri.

– Navigatorule, încearcă să găsești o modalitate de a ne scoate de aici. Trebuie să ne menținem la distanță de toate navele de patrulare. Raportează-mi cursul cît de repede poți.

– Înțeles. Deocamdată trei-cinci-opt pare destul de bun, domnule.

Navigatorul actualiza continuu cursul de circa două ore.

– Domnule, dacă Ivan a minat într-adevăr o zonă, o parte a ei se află în apele internaționale, observă secundul. Drăguț.

– Mda. Bineînțeles că pentru ei sînt ape teritoriale, așa că oricine se lovește de vreo mină înseamnă doar că n-a avut noroc...

– Și poate provoca un incident internațional? comentă Joe.

– Dar de ce folosesc sonarul? întrebă ofițerul de comunicații. Dacă dispun de un șenal curat pot să navigheze la vedere.

– Dar dacă nu există nici un șenal? ripostă secundul. Dacă au așezat mine de adîncime și le-au ancorat, să zicem, la o adîncime constantă de cincisprezece metri? Trebuie să ne imaginăm îngrijorarea lor că o mină sau două ar putea avea un cablu de ancorare prea lung. Așa că adoptă strategia maximei siguranțe, la fel ca noi. Ce vă spun toate astea?

– Nimeni nu le poate urmări „boomer“-ele fără să iasă la suprafață... înțelese locotenentul.

– Iar noi mai mult ca sigur că n-o să facem așa ceva. Nimeni nu a afirmat vreodată că Ivan ar fi tîmpit. Aici e vorba de un sistem perfect. Își pun toate submarinele cu rachete în locuri în care noi nu putem ajunge, zise McCafferty. Nici măcar SUBROC nu poate reuși de unde ne aflăm noi în interiorul Mării Albe. În concluzie, dacă ei trebuie să-și împrăștie navele, nu trebuie să riște nimic folosind un singur canal de acces, ci pot cu toate să iasă la suprafață, să se împrăștie și să se ascundă la lumina zilei.

– Asta înseamnă, domnilor, că în loc să detașeze o navă de patrulă pentru paza fiecărui „boomer“ împotriva unora ca noi, sovieticii pot pune toate submarinele strategice într-un sigur coș drăguț și sigur și pot trimite navele de patrulă în alte misiuni. Haideți să plecăm naibii de aici!

ATLANTICUL DE NORD

– Navă în marș, aici este o aeronavă a Marinei Statelor Unite la babordul vostru. Identificați-vă, vă rugăm.

Căpitanul Kherov dădu microfonul pentru răspuns unui maior din Armata Roșie.

– Aeronavă a marinei, aici e *Doctor Lykes*. Ce mai faceți?

Kherov vorbea poticnit engleza. Accentul de Mississippi al maiorului putea fi și kurd din punctul lui de vedere, la cât înțelegea. Abia puteau să distingă prin ceață avionul cenușiu de patrulare care descria cercuri în jurul navei, la circa opt kilometri distanță. Cu siguranță că echipajul îi observa prin binocluri.

– Detaliază, *Doctor Lykes*, comandă o voce.

– Sîntem plecați din New Orleans către Oslo cu mărfuri generale. Ce mare scofală?

– Sînteți prea la nord pentru un curs spre Norvegia. Vă rugăm să explicați. Terminat.

– Ai citit blestematele alea de ziare, pilotule? S-a cam făcut periculos p'aici, iar bărcuța asta mare costă bani grei. Am primit ordin de la sediu să stăm aproape de ceva amici. La naiba, ne bucurăm să te vedem, băiete. Vreți să ne escortați o bucată de drum?

– Înțeles. *Doctor Lykes*, prin zonă nu se știe de existența nici unui submarin.

– Garantezi tu asta?

Întrebarea atrase un rîset.

– Cam greu, *Doc*.

– Cam așa ziceam și eu, pilotule. Păi, dacă e în regulă, o s-o ținem spre nord o vreme și vom încerca să ne menținem sub acoperirea voastră aeriană. Terminat.

– Nu putem trimite un aparat de zbor să vă escorteze.

– 'Nțeles, dar veniți dacă vă chemăm, da?

– Afirmativ, răspunse Penguin 8.

– Bine, continuăm spre nord, apoi cotim est spre Feroe. Ne avertizați dacă apar ăia răi? Terminat.

– Dacă vedem așa ceva, *Doc*, ideea e să încercăm să le scufundăm noi mai întîi, exageră pilotul.

– Corect. Vinătoare bună, băiete. Terminat.

PENGUIN 8

– Doamne, chiar există oameni care să vorbească așa? se miră cu voce tare pilotul de pe Orion.

– N-ai auzit niciodată de Lykes Lines? chicoti copilotul. Se spunea că nu angajează pe nimeni care nu are accent de sudist. Pînă acum n-am crezut. Nimic nu se compară cu tradiția. Și totuși e cam departe de canalele obișnuite.

– Mda, dar pînă la formarea convoaielor aş încerca şi eu, la naiba, să mă strecur dintr-o zonă protejată într-alta. În fine, hai să terminăm inspecţia vizuală.

Pilotul mări viteza şi se apropie, în vreme ce copilul ridică ghidul de identificare.

– Bun, avem o carenă neagră cu inscripţia „Lykes Linës“ pe lateral, la mijloc. Suprastructură albă cu un diamant negru, cu litera L în interiorul diamantului. Omul îşi înalţă binoclul. Catarugul de veghe înaintea suprastructurii. Verificat. Suprastructura e bine întreţinută. Catarugul de semnalizare nu. Emblema corectă şi steagul firmei. Coşuri negre. Vinciuri în spate lîngă liftul de mărfuri... nu spune cîte vinciuri. La naiba, duce o încărcătură completă de barje, nu? Vopseaua pare un pic scorjită. În fine, totul se potriveşte cu catalogul. E un vas prieten...

– Bine, hai să-l salutăm.

Pilotul răsuci manşa spre stînga, ducînd Orionul direct deasupra navei. Dădu uşor din aripi în trecere, şi doi oameni de pe punte le făcură semn cu mîna. Piloţii nu sesizară că cei doi îi urmăreau ascunzînd sub haine lansatoare de rachete individuale (SAM).

– Mult noroc, amice, zise pilotul. S-ar putea să ai nevoie de el.

MV JULIUS FUCIK

– Noul tipar de vopsire va face depistarea vizuală mai dificilă, tovarăşe general, rosti încet ofiţerul însărcinat cu apărarea antiaeriană. Nu am zărit nici o rachetă aer-mare sub avion.

– Asta nu va mai ţine mult. Imediat ce flota noastră va ieşi în larg, vor monta rachete pe toate aeronavele. În plus, dacă ne identifică drept inamic, cît de departe putem fugi înainte ca ei să cheme în ajutor un avion înarmat sau să se întoarcă ei înşişi la bază pentru a se înarma?

Generalul urmări avionul cum se îndepărtează. Îşi simţise inima în gît pe toată durata incidentului, însă acum se putea duce spre locul în care se afla Kherov, pe aripa deschisă a punţii. Doar ofiţerilor navei le fuseseră date uniforme kaki ca ale americanilor.

– Complimentele mele ofiţerului care a vorbit. Presupun că vorbea engleză, nu?

Andreiev rîse jovial, acum că pericolul era de domeniul trecutului.

– Așa mi s-a spus și mie. Marina a cerut un om cu un astfel de talent aparte. E un ofițer de contrainformații și a stat în America.

– În orice caz, a reușit. Acum ne putem apropia de obiectiv în siguranță, rosti Kherov, ezitînd puțin asupra ultimului cuvînt.

– Va fi bine să ajung iarăși pe uscat, tovarășe căpitan.

Generalului nu-i plăcea să se afle pe o asemenea țintă mare și neprotejată și n-avea să se simtă în siguranță decît atunci cînd avea să pășească din nou pe teren solid. Cel puțin ca infanterist aveai o armă cu care să te aperi, de obicei o gaură în care să te ascunzi și întotdeauna două picioare cu care să fugi. Învățase că lucrurile nu stăteau așa pe o navă. O navă însemna o țintă mare, iar ținta pe care se găsea el era practic neprotejată. Generalul se trezi surprins să constate că existau și locuri în care se simțea mai rău decît într-un avion de transport. Însă pînă și acolo avea o parașută. Cît despre capacitatea lui de a înota pînă la țarm nu-și făcea nici un fel de iluzii.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

– Încă unul, exclamă sergentul-șef.

Devenise de-a dreptul plictisitor. Colonelul nu-și amintea ca sovieticii să fi avut vreodată mai mult de șase sateliți de recunoaștere pe orbită în același timp. Acum se găseau acolo zece, plus încă zece sateliți de spionaj electronic, unii lansați de pe cosmodromul Baikonur de lîngă Leninsk, în R.S.S. Kazahstan, ceilalți din Pleșetk, în nordul Rusiei.

– Asta e o rachetă purtătoare de tip F, domnule colonel. Timpul de ardere nu e potrivit pentru tipul A, zise sergentul, ridicîndu-și privirea de pe ceas.

Racheta purtătoare rusească deriva din vechea rachetă SS-9 ICBM¹ și îndeplinea doar două funcțiuni: să lanseze sateliți de recunoaștere oceanici, denumiți RORSATS, care monitorizau

¹ Intercontinental Ballistic Missile – rachete din arsenalul strategic al marilor puteri, capabile să transporte focoase nucleare multiple la mari distanțe (peste 13 000 km) (n.red.)

navele aflate pe mări și oceane și să înalțe pe orbită sistemul sovietic antisatelit. Americanii urmăreau lansarea cu ajutorul unui satelit de recunoaștere KH-11, plasat recent pe orbită cu misiunea de a acoperi vizual regiunea centrală a URSS-ului. Colonelul ridică receptorul telefonului pentru a lua legătura cu complexul din Cheyenne Mountain.

USS PHARRIS

„Ar trebui să dorm, își spuse Morris. Ar trebui să dorm cât mai mult acum, ca să am rezerve atunci cînd n-o să mai am timp de somn.“ Însă era mult prea ocupat ca să poată dormi.

USS *Pharris* se pregătea să depășească gura rîului Delaware. Treizeci de mile mai la nord, de la danele porturilor din Philadelphia, Chester și Camden, navele Flotei Naționale de Apărare în Rezervă, ținute în conservare de ani de zile, se pregăteau să iasă în larg. În calele pentru mărfuri se încărcau tancuri, tunuri și lăzi cu muniție explozivă. Radarul navei arăta numeroase semnale ale unor transportoare aeriene de trupe care se ridicau de la baza forțelor aeriene Dover. Imensele avioane militare puteau transporta trupe pînă în Germania, unde militarilor avea să le parvină echipamentul transportat prin alte mijloace. Din păcate, după epuizarea muniției transportate odată cu ei, realimentarea avea să se facă așa cum se procedase mereu, cu nave comerciale urîte, masive și încete – toate ținte ideale pentru inamic. Poate că aceste nave nu mai erau la fel de încete ca în trecut și erau mai mari acum, dar totodată și mai puține. Flota comercială americană slăbise considerabil și părea extrem de puțin numeroasă, chiar și suplimentată cu nave guvernamentale. Un submarin care scufunda acum o navă provoca aceleași ravagii ca unul din cel de-al Doilea Război Mondial care ar fi scufundat patru sau cinci nave.

O altă problemă o constituia echipajele de pe navele comerciale. Privite în mod tradițional cu dispreț de către marinarii militari din marina SUA, care evitau cu obstinație orice contact cu marinarii civili pentru a nu se lăsa cu scînteii, echipajele comerciale îmbătrîniseră continuu, ajungînd acum la vîrsta medie de

cincizeci de ani, mai mult decît dublu față de echipajul de pe orice navă militară. Cum puteau acești bunici să facă față stresului creat de operațiunile de luptă? Oamenii erau destul de bine plătiți – unii dintre marinarii cu experiență mare cîștigau cît Morris – însă cît mai contau salariile lor frumoase, negociate de syndicate, în fața rachetelor și torpilelor? Morris se văzu obligat să renunțe la astfel de gînduri. Bătrînii aceștia cu copii de liceu și facultate reprezentau turma lui. El era păstorul, iar sub suprafața cenușie a Atlanticului se ascundeau lupi feroși.

Turma nu era mare. Văzuse cifrele cu doar un an înainte: numărul total de vase comerciale operate privat, în activitate, se apropia de 1 700 și aduna o medie de optesprezece mii de tone per navă. Dintre acestea, doar 103 nave erau angajate în mod curent în activități comerciale maritime internaționale. Flota suplimentară de rezervă avea cît 172 de nave. A descrie o astfel de situație drept o rușine era echivalent cu a descrie un viol în grup ca o ușoară deviere socială.

Nu-și puteau permite nici măcar pierderea unei singure nave.

Morris se duse spre radarul de pe punte și privi ecranul protejat cu cauciuc pentru a urmări șirul decolărilor de pe Aeroportul Dover. Fiecare semnal de pe ecran reprezenta un avion încărcat cu un număr de oameni între trei și cinci sute. Ce avea să se întîmple cînd toți aceștia aveau să rămînă fără cartușe?

– Un alt comercial, căpitane. Ofițerul de la radar arată înspre un punct de la orizont. E o barcă olandeză de transport containere. Bănuiesc că intră la alimentare cu mărfuri militare.

Morris se încruntă.

– Vom avea nevoie de tot ajutorul posibil.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

– Este cert, domnule, rosti colonelul. Este vorba de o „pasăre” ASAT sovietică, aflată la șaptezeci și trei de mile nautice în urma uneia de-a noastră.

Colonelul ceruse ca satelitul lor să se rotească în spațiu și să-și îndrepte camerele de luat vederi spre noul lui companion. În ciuda luminii proaste, forma satelitului ucigaș al sovieticilor

nu putea fi confundată: un cilindru lung de aproape treizeci de metri, cu un motor de rachetă la un capăt și o antenă radar la celălalt.

– Ce recomandări aveți, domnule colonel?

– Domnule, vă cer să mă împuterniciți pe deplin în ce privește manevrarea sateliților. De îndată ce vreo chestie cu o stea roșie pe ea se ivește la mai puțin de optzeci de kilometri distanță de vreo pasăre de-a noastră, voi începe o serie de manevre delta-V pentru a le da peste cap soluția de interceptare.

– Asta te va costa o grămadă de combustibil, fiule, îl avertiză CINC-NORAD.

– Avem de-a face aici cu o problemă cu două soluții, domnule general. Colonelul răspunse ca un adevărat matematician. Varianta unu: începem manevrele și riscăm pierderea de combustibil. Varianta doi: nu începem manevrele și riscăm pierderea sateliților. De îndată ce sateliții lor se apropie la mai puțin de optzeci de kilometri, pot găsi automat o soluție de interceptare și ne pot scoate echipamentele din uz în cinci minute. Poate chiar mai repede. Cinci minute reprezintă doar marja de timp observată de noi pentru modul lor de acțiune. Așadar, domnule, acestea sînt recomandările mele.

Colonelul avea un doctorat în matematică obținut la Universitatea Illinois, însă nu acolo învățase să înghesuie generalii la colț.

– Bine. Chestia asta va ajunge la Washington, dar o să înaintez recomandarea ta împreună cu susținerea mea.

USS NIMITZ

– Domnule amiral, tocmai am primit un raport neliniștitor din Marea Barents.

Toland citi depeșa de la CINCLANTFLT.

– Cîte submarine în plus pot trimite împotriva noastră acum?

– Probabil că undeva în jur de treizeci, domnule.

– Treizeci?

Lui Baker nu-i plăcea deloc ce auzea de o săptămînă încoace. Iar ceea ce tocmai auzise îi plăcea și mai puțin.

Gruparea de nave din jurul portavionului *Nimitz*, împreună cu *Saratoga* și portavionul francez *Foch*, escorta o unitate amfibie de marină (MAU), pentru întărirea apărării terestre a Islandei. O călătorie de trei zile. Dacă războiul începea la puțin timp după ce se încheia debarcarea, următoarea misiune ar fi fost să sprijine planul GIUK de barieră defensivă, o cale maritimă importantă, ce acoperea apele oceanului între Groenlanda, Islanda și Marea Britanie. Grupul 21 de portavioane reprezenta o forță puternică. Însă era suficient de puternică? Strategia navală cerea un grup de patru portavioane pentru a se putea lupta cu șanse de supraviețuire la latitudini așa de mari, însă flota nu fusese încă pe deplin constituită. Toland primea diverse rapoarte privind intense activități diplomatice menite să prevină războiului care părea gata să înceapă, cu toate că multă lume nu și-l dorea. Oare cum ar fi reacționat sovieticii la prezența a patru sau mai multe portavioane în Marea Norvegiei? Se părea că nimeni din Washington nu dorea să afle răspunsul, însă Toland se întreba dacă un asemenea răspuns mai avea oricum vreun sens. Așa cum stăteau lucrurile, Islanda aprobase cu doar o jumătate de zi înainte primirea întăririlor pe care ei le escortau acum, iar acest avanpost NATO avea nevoie de întăriri urgente.

USS CHICAGO

McCafferty se găsea la treizeci de mile nord de intrarea în fiordul Kola. Echipajul părea relativ fericit să se găsească acolo după șaisprezece ore de fugă încordată cât mai departe de Capul Sviatoi. Cu toate că Marea Barents era plină cu nave antisubmarin, imediat după ce trimiseseră raportul, *Chicago* se retrăsese de la intrarea în Marea Albă de frică să nu provoace un incident major. Acum se găseau într-un loc cu două sute treizeci de metri adâncime și cu mult spațiu de manevră, iar echipajul avea încredere în propria capacitate de a ține nava departe de neazuri. La cincizeci de mile de *Chicago* ar fi trebuit să se afle încă două submarine americane, plus un submarin diesel britanic și alte două norvegiene. Oamenii de la sonar nu auzeau nici una dintre navele prietene, dar puteau auzi patru fregate din clasa Grisha emițând de zor semnale sonar înspre o țintă la sud-est.

Submarinele aliate din zonă aveau misiuni de supraveghere ideale pentru ele, deoarece nu trebuiau decît să navigheze cu viteză minimă și să evite contactul cu navele de suprafață, pe care le puteau detecta de la mare distanță.

Acum nu se mai jucau de-a v-ați ascunselea. McCafferty nici măcar nu se gîndi să nu le dezvăluie oamenilor săi semnificația celor aflate despre „boomer“-ele sovietice. Pe submarine nu există secrete imposibil de aflat. Se părea că toate acele nave sînt pe punctul de a porni un război. Poate că strategii din Norfolk și de aiurea sau politicienii din Washington mai aveau dubii în privința asta, însă, la fața locului, în linia de foc, ofițerii și marinarii de pe *Chicago* discutaseră despre modul în care sovieticii își foloseau navele și ajunseseră la o concluzie unanimă. Tuburile lanstorpilă ale submarinului erau încărcate cu torpile MK-48 și rachete Harpoon. Tuburile verticale de lansare a rachetelor din partea din față a carenei conțineau douăsprezece Tomahawk-uri, dintre care trei cu focos nuclear pentru atacul țintelor terestre și nouă rachete antinavă convenționale. Cînd un echipament de pe submarin dădea cel mai mic semn de defecțiune, un tehnician sărea imediat să îl repare. McCafferty era mulțumit și deloc surprins de echipajul său. Erau cu toții prea tineri – vîrsta medie era de douăzeci și unu de ani – ca să fie forțați să se adapteze la o asemenea porcărie.

McCafferty stătea în camera sonarului, situată la tribord în fața centrului de atac. La cîțiva pași de el, un sistem computerizat masiv procesa o avalanșă de zgomote marine, analizînd benzi individuale de frecvență știute din experiență ca semnături acustice aparținînd navelor sovietice. Semnalele erau afișate pe un ecran denumit „display în cascadă“, o perdea monocoloră galbenă ale cărei linii mai strălucitoare indicau coordonatele unui sunet care putea deveni o sursă de interes. Patru linii indicau navele din clasa Grisha, iar punctele marcau semnalele emise de sonarele lor active. McCafferty se întrebă ce căutau acele nave. Interesul lui era mai mult academic. Nu emiteau semnale spre submarin, însă se putea învăța întotdeauna ceva din modul în care inamicul își făcea treaba. O echipă de ofițeri din centrul de atac trecea pe planșă mișcarea navelor sovietice de patrulare, notînd cu grijă modul de dispunere în formație și

tehnicele de vânătoare pentru comparații ulterioare cu estimările serviciilor de informații.

O nouă serie de puncte apăru la baza ecranului. Un tehnician apăsă un buton pentru o selecție mai amănunțită a frecvenței, alterînd ușor imaginea de pe ecran, apoi conectă o pereche de microfoane. Ecranul intră în regim de generare a imaginilor cu mare viteză, iar McCafferty zări punctele transformîndu-se în linii în jurul coordonatei unu-nouă-opt, în direcția canalului Kola.

– Mult zgomot de fond, domnule comandant, raportă omul de la sonar. Văd Alfa-uri și Charlie-uri apropiindu-se, cu alte chești în spatele lor. Viteza unui Alfa pare în jurul a treizeci de noduri. Multe zgomote în spatele lor, domnule.

Afișajul grafic confirmă un minut mai tîrziu. Liniile de frecvență se încadrau în zone caracteristice claselor cunoscute de submarine, toate deplasîndu-se cu mare viteză pentru a ieși din port. Liniile se lungiră pe măsură ce navele deveneau tot mai vizibile. De obicei submarinele sovietice nu intrau în imersiune decît după ce ieșeau mult în larg.

– Numărătoarea indică peste douăzeci, domnule, rosti încet șeful sonarului. Avem de-a face cu o ieșire în forță.

– Așa se pare.

McCafferty se întoarse în centrul de atac. Oamenii lui deja introduseseră pozițiile țintelor în computerul de coordonare a tirului și le trasau cursul pe planșa grafică. Războiul nu începuse încă și, cu toate că părea gata să izbucnească oricînd, McCafferty avea ordin de a se ține la distanță de orice formațiune sovietică. Situația nu-i plăcea – i-ar fi convenit mai mult să dea lovituri repezi inamicului – însă Washingtonul transmisese limpede că nimeni nu avea voie să provoace un incident care ar fi putut împiedica o rezolvare negociată a potențialului conflict. Comandantul trebuia să recunoască faptul că o asemenea atitudine era logică. Poate că indivizii ăia cu chiloței din dantelă reușeau să mențină situația sub control. O speranță vagă, dar reală. Destul de reală ca să îi înfrîngă lui dorința tactică de a se menține într-o poziție de atac.

Ordonă ca submarinul să iasă mai mult în larg. În jumătate de oră lucrurile deveniră și mai evidente, iar comandantul lansă o baliză SLOT. Baliza era programată să permită submarinului

un interval de treizeci de minute de părăsire a zonei, după care începea să emită o serie de semnale în cascadă către un satelit în bandă UHF. De la zece mile depărtare, McCafferty ascultă cum navele sovietice se năpustesc în jurul balizei radio, crezînd, fără îndoială, că e locația unui submarin. Jocul devenea cu adevărat periculos.

Baliza funcționează peste o oră, trimițînd continuu date unui satelit de comunicații NATO. Pînă la căderea nopții datele fură transmise tuturor unităților NATO de pe mări și oceane. Veneau rușii.

Ultimele mutări / Primele mutări

USS NIMITZ

La difuzor se anunțase stingerea cu două ore în urmă, dar Bob trebuia să își termine treaba. Apusurile pe mare, departe de aerul poluat al orașului, cu orizontul clar sub care aluneca soarele, reprezentau întotdeauna un spectacol magnific de urmărit. Și ce vedea acum era aproape la fel de frumos. Stătea cu mâinile sprijinite de balustradă, mai întâi uitându-se la spuma de apă din jurul formei zvelte a portavionului, apoi, după un scurt moment de pregătire sufletească, sus, înspre cer. Născut și crescut în Boston, Toland nu știuse ce înseamnă Calea Lactee pînă nu se înrolase în marină, iar descoperirea centurii mari și strălucitoare de stele de deasupra capului constituia întotdeauna o sursă de minunare pentru el. Se găseau acolo stelele cu ajutorul cărora învățase să navigheze prin sextant și tabele trigonometrice, unelte înlocuite acum de ajutoare electronice precum Omega și Loran, însă stelele continuau să fie la fel de minunate de privit. Arcturus, și Vega, și Altair, toate clipind spre el drapate în propriile culori și cu propriile caracteristici care le transformau în repere pe cerul nopții.

O ușă se deschise și alături de el pe pasarela punții de zbor veni un marinar îmbrăcat cu salopeta roșie a personalului tehnic ce se ocupa de combustibil și armament.

— Nava nu e luminată, marinare. Eu aș arunca țigara aia, rosti Toland pe un ton sever, mai degrabă iritat că își văzuse prețioasa singurătate distrusă.

– Îmi cer scuze, domnule. Chiștocul de țigară zbură imediat peste bord. Omul rămase tăcut câteva minute, apoi privi înspre Toland. Vă pricepeți la stele, domnule?

– Ce vrei să spui?

– Asta e prima mea călătorie în larg, domnule, și am crescut în New York. N-am văzut niciodată stelele ca acum și nici măcar nu știu ce sînt, mă refer la numele lor. Dumneavoastră, ofițerii, cunoașteți bine toate astea, nu?

Toland rîse în barbă.

– Înțeleg la ce te referi. La fel am simțit și eu la prima mea ieșire. Drăguț, nu?

– Da, domnule. Ce stea e aia?

Vocea băiatului părea obosită. „Nău-i de mirare, își zise Toland, cu toate operațiunile de zbor pe care le-au pregătit astăzi.“ Tînărul arăta înspre cel mai strălucitor punct de pe cerul estic, iar Bob trebui să se gîndească câteva secunde.

– Acolo e Jupiter. O planetă, nu o stea. Cu o lunetă de la inten-dență ai putea să-i vezi lunile sau măcar o parte din ele.

Continuă prin a-i arăta câteva stele folosite în navigație.

– Cum le folosiți, domnule? se interesă marinarul.

– Lei un sextant și calculezi înălțimea lor deasupra orizon-tului. Sună mai greu decît este în realitate, căci e nevoie doar de ceva practică. După aceea verifici rezultatul într-o carte a pozi-țiilor stelare.

– Cine face asta, domnule?

– Cartea? E o chestie standard. Cred că tabelele pe care le folo-sim noi provin de la Observatorul Naval din Washington, însă oamenii măsoară traseele stelelor și planetelor de trei sau patru mii de ani, cu mult înaintea inventării telescoapelor. Oricum, dacă știi ora exactă și mai știi unde se află o anume stea, poți să calculezi unde te afli pe suprafața globului cu destul de mare acu-ratețe, cu o marjă de eroare de câteva sute de metri, dacă îți știi bine meseria. Același lucru e valabil în cazul soarelui și al lunii. Cunoștințele astea există de sute de ani. Partea mai delicată a fost inventarea unui ceas care să măsoare timpul cu precizie. Iar chestia asta s-a petrecut acum două sute și ceva de ani.

– Credeam că se folosesc sateliți și alte chestii de genul ăsta.

– Acum da, dar stelele sînt la fel de frumoase.

– Mda. Marinarul se așează pe jos, cu capul dat mult pe spate pentru a privi perdeaua de puncte albe. Dedesubtul lor, carena vasului transforma apa în spumă cu șoapta unui val care se sparge continuu. Cumva sunetul și imaginea de pe cer se potriveau perfect. Ei bine, cel puțin am învățat ceva despre stele. Când o să înceapă, domnule?

Toland privi spre constelația Săgetătorului. În spatele ei se găsea centrul galaxiei. Unii astrofizicieni credeau că acolo se afla o gaură neagră. Cea mai distructivă forță cunoscută de fizică făcea ca forțele aflate sub controlul omului să pălească prin comparație. Însă oamenii erau mult mai ușor de distrus.

– Curînd.

USS CHICAGO

Submarinul ieșise mult în larg, depărtîndu-se spre vest de forțele submarine și de suprafață sovietice. Încă nu se auziseră explozii, dar acestea nu mai puteau întîrzia mult. Cel mai apropiat vas sovietic se găsea cam la treizeci de mile spre est, și multe altele navigau în apropierea lui. Toate scotoceau marea cu sonarele lor active.

McCafferty era surprins de ultimul ordin primit. *Chicago* era retras din Marea Barents și trecut pe o poziție de patrulare în Marea Norvegiei. Noua misiune era de a interzice accesul submarinelor sovietice spre sud, către Atlanticul de Nord. Era clar că se luase o decizie politică: nu trebuia să pară că NATO îi forța pe sovietici să înceapă războiul. Dintr-o singură lovitură, strategia pre-război de angajare a flotei sovietice în propria ogradă fusese aruncată la coș. Ca orice plan antemergător unui război din acest secol, și acesta fusese rupt în bucăți deoarece inamicul nu avea de gînd să coopereze și să acționeze cum ne-am aștepta. Bineînțeles. Inamicul lansa mai multe submarine în Atlantic decît anticipase cineva. „Mai rău, noi le ușurăm sarcina!” își zise McCafferty. Se întrebă ce alte surprize aveau să urmeze. Torpilele și rachetele submarinului erau acum armate, oamenii de la centrul de control al tirului vegheau în permanență, iar echipajul primise ordinul de a acționa conform uzanței Condition-3 pe timp de război. Însă ordinele îi puneau pe fugă. Comandantul

înjură în barbă, furios pe cine luase o asemenea decizie, sperînd totuși că războiul iminent va putea fi cumva oprit.

BRUXELLES, BELGIA

– Trebuie să se întîmple curînd, observă COMAIRCENT. La naiba, trupele lor sînt mai pregătite ca oricînd. Nu pot să aștept pînă cînd toate unitățile noastre de întărire își vor ocupa pozițiile. *Trebuie să ne atace cît de curînd.*

– Știu ce vrei să spui, Charlie, dar nu putem face noi prima mișcare.

– Vreo veste în legătură cu vizitatorii noștri?

Generalul forțelor aeriene se referea la echipa de comando Spetznaz a maiorului Cerniavin.

– Stau cuminți.

O unitate de elită GSG-9 a grănicerilor germani ținea casa conspirativă sub continuă supraveghere, împreună cu o a doua echipă englezească de asalt așteptînd între ei și presupusa țintă din Lammersdorf. Din echipa de supraveghere făceau parte ofițeri de informații ai majorității țărilor NATO, fiecare avînd la dispoziție o linie telefonică directă cu guvernul său.

– Dar dacă sînt doar o momeală, încercînd să ne facă pe noi să atacăm primii?

– Eu știu doar că nu putem face asta, domnule general. Ce îmi doresc este unda verde pentru inițierea operațiunii Dreamland în momentul în care vom ști că totul este adevărat. Va trebui să ne mișcăm cu mare repeziciune, șefu’.

SACEUR¹ se lăsă pe spate. Prins de treburi în postul său de comandă subteran, comandantul nu își mai văzuse reședința oficială de zece zile. Se întrebă dacă vreun ofițer superior din lume apucase să mai doarmă în ultimele două săptămîni.

– Dacă se lansează ordinul, cît de repede poți reacționa?

– Păsările sînt încărcate și gata de acțiune chiar și acum. Echipajele mele sînt instruite. Dacă le dau ordin, operațiunea Dreamland se poate declanșa în jumătate de oră de la primirea semnalului.

¹ Comandantul suprem al forțelor aliate din Europa (n.tr.)

– Bine, Charlie. Președintele mi-a dat autoritatea necesară de a reacționa la orice atac. Spune-le oamenilor tăi să fie pregătiți.

– 'Nteles.

În acea clipă sună telefonul comandantului suprem. Acesta îl ridică, ascultă câteva clipe, apoi își ridică privirea.

– Vizitatorii noștri s-au pus în mișcare, îl informă el pe COMAIRCEN. Întorcându-se spre ofițerul responsabil cu operațiunile spuse: Noul cod este Firelight.

Forțele NATO intrau din acest moment în stare de alertă maximă.

AACHEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Echipa Spetznaz părăsi adăpostul în două dubițe mici și porni spre sud, pe drumul către Lammersdorf. Cum șeful lor fusese ucis într-un accident de mașină, cel de-al doilea pe scara ierarhică, un căpitan, primise hîrțiile pentru care șeful său murise și își instruisese complet oamenii. Cu toții erau tăcuți și încordați. Ofițerul le explicase amănunțit oamenilor că retragerea lor fusese atent plănuită, că odată misiunea îndeplinită aveau să se adăpostească într-un alt refugiu sigur și să aștepte venirea tovarășilor din Armata Roșie în decurs de cinci zile. Le mai spusese că ei erau elita Armatei Roșii și că fuseseră bine instruiți pentru a duce la îndeplinire misiuni periculoase în spatele liniilor inamice, de unde și valoarea inestimabilă a acestor acțiuni pentru stat. Fiecare om își dobîndise experiența de luptă în munții Afganistanului. Erau instruiți și erau gata de luptă.

Oamenii ascultară discursul lui în maniera în care o făceau de obicei trupele de elită, adică într-o tăcere mormîntală. Aleși în cea mai mare parte a lor pentru nivelul de inteligență, fiecare dintre ei știa că acel discurs era doar un discurs. Misiunea depindea în mare parte de noroc, iar norocul lor dăduse deja semne că-i părăsește. Fiecare și-ar fi dorit ca maiorul Cerniavin să se afle acolo și se întreba dacă nu cumva misiunea fusese deja ratată. Unul citea unul renunțară la astfel de gînduri. Curînd fiecare om își repeta rolul propriu în operațiunea de distrugere a Lammersdorf-ului.

Șoferii erau agenți KGB cu mare experiență de lucru pe teritoriu străin. Și ei își puneau aceleași întrebări. Ambele vehicule

rămaseră împreună, mergînd cu viteză mică, pîndind alte vehicule care le-ar fi putut lua urma. Fiecare dispunea de un scanner radio acordat pe frecvența poliției locale și un altul pentru comunicații interne. Ofițerii KGB discutaseră misiunea cu o oră înainte. Centrul de la Moscova îi informase că NATO nu intrase încă în stare de alertă generală. Șoferul mașinii din frunte, a cărui slujbă de acoperire era de șofer de taxi, se întrebă dacă nu cumva starea de alertă „generală” a NATO însemna o paradă prin Piața Roșie.

– Cotesc chiar acum. Mașina trei, apropie-te. Mașina unu, cotește stînga la următoarea intersecție și treci în fața lor.

Colonelul Weber vorbea într-o stație radio de genul folosit de echipele de stingere a incendiilor (FIST). Ambuscada era pregătită de cîteva zile. Îndată ce țintele părăsiseră refugiul, semnalul de atac se dăduse pe întreg teritoriul Republicii Federale. Posturile de luptă NATO, deja alertate, intraseră în stare completă de război. Asta putea însemna foarte bine mutarea de deschidere a unui război... doar dacă, se gîdea Weber, echipa Spetznaz nu decisese pur și simplu să plece dintr-un refugiu într-altul. Habar n-avea încotro aveau să o apuce lucrurile, deși bătălia avea să înceapă cu siguranță în curînd. Nu?

Cele două dube rula acum în zona rurală a Germaniei de Vest, mergînd spre sud-est, prin Rezervația Naturală Germano-Belgiană, o rută deosebit de pitorească, traversată adesea de turiști și admiratori ai naturii. Aleseseră acest drum lateral pentru a evita traficul militar de pe arterele principale, însă cînd trecură prin Mulartshutte, primul șofer se încruntă observînd un convoi militar de tancuri încărcate pe trailere imense de transport. Ciudat, dar tancurile stăteau invers, cu tunurile masive îndreptate spre spatele trailerului. Șoferul observă că erau noile Challenger, tancuri britanice. Oricum, nu s-ar fi așteptat să zărească vreun tanc german Leopard la granița belgiană. Nu existase nici o posibilitate de a împiedica mobilizarea nemților, așa că șoferul încercă să se convingă singur că restul țărilor NATO nu se mișcaseră tot atît de repede. Dacă misiunea era încununată de succes, atunci comunicațiile NATO aveau să primească o grea lovitură și poate că blindatele sovietice chiar aveau să vină și să-i scape. Convoiul

încetini. Șoferul se gîndi să îl depășească, însă ordinele primite erau clare: nu trebuia să iasă în evidență cu nici un chip.

– Toată lumea e gata? întrebă Weber din mașina lui de urmărire.

– Gata.

„La naiba, operațiunea asta e a dracului de complexă, își zise colonelul Armstrong. Tanchiști, SAS și germani lucrînd împreună. Însă merită dacă prețul e gîtuirea unei găști de Spetznaz.” Convoiuł încetini și se opri în dreptul unei zone de refugiu. Weber își opri mașina la o distanță de o sută de metri. Totul se afla acum în mîinile echipei engleze specializate în ambuscade.

În jurul dubițelor izbucniră scînteieri luminoase.

Șoferul KGB se încovoie orbiť de a fi în centrul atîtor lumini. După aceea privi înainte și zări țeava unui tun de tanc la doar cincizeci de metri în față ridicîndu-se și centrîndu-se asupra parbrizului dubiței.

– Atențiune, rosti în rusă o voce la un megafon. Atențiune, soldați Spetznaz. Sînteți înconjurați de o companie de trupe mecanizate. Ieșiți din vehicule unul cîte unul, cu mîinile sus. Dacă deschideți focul, veți fi uciși pe loc.

Imediat începu să vorbească o a doua voce:

– Ieșiți, tovarăși, aici este maiorul Cerniavin. N-aveți nici o șansă.

Oamenii schimbă priviri îngrozite între ei. În primul vehicul, căpitanul începu să scoată cuiul unei grenade. Un sergent sări și îi apucă mîna.

– Nu putem fi prinși vii! Acestea sînt ordinele primite! țipă căpitanul.

– Pe dracu' nu putem! ripostă sergentul. Cîte unul pe rînd. Tovarăși – ieșiți afară cu brațele sus. Și fiți atenți!

Un soldat ieși pe ușa din spate a dubei, punînd cu grijă un picior în fața celuiilalt.

– Urmează-mi sunetul vocii, Ivanov, rosti Cerniavin dintr-un scaun cu roțile.

Maiorul îi convinsese cu greu pe dușmani să-l lase să profite de șansa de a-și salva detașamentul. Lucrase cu acei oameni doi ani de zile și nu-i putea lăsa pradă unui masacru inutil. Una era

să fii loial statului, și alta să fii loial oamenilor pe care îi conduceai în operațiuni de luptă.

– Nu veți păți nimic. Dacă aveți arme, aruncați-le chiar acum. Știu de cuțitul pe care îl porți la tine, soldat Ivanov... Foarte bine. Următorul.

Treaba merse iute. O echipă mixtă, formată din membri ai forțelor speciale aeriene britanice¹ și comandouri GSG-9 îi adună lalolată pe sovietici, le puse cătușe și măști pe față pentru a-i împiedica să vadă. Curînd înăuntru rămaseră doar doi. Grenada aproape amorsată constituia pericolul. Căpitanul își dăduse seama de inutilitatea acțiunii lui, dar îi era imposibil să regăsească cuiul de protecție. Sergentul strigă spre Cerniavin ca să-l avertizeze, pentru că acesta dorea să se apropie el însuși, dar nu putea. Căpitanul ieși ultimul. Voia să arunce grenada spre ofițerul care, în opinia lui, își trădase țara, dar dădu cu ochii de un bărbat cu picioarele înfășurate în gips.

Cerniavin zări expresia de pe chipul omului.

– Andrei Ilici, preferi ca viața ta să se irosească inutil? întrebă maiorul. Ticăloșii m-au drogat și au aflat destule ca să vă ucidă pe toți. Nu puteam permite așa ceva.

– Am o grenadă gata să explodeze! avertiză căpitanul cu glas tare. O voi arunca în dubă.

Trecu la acțiune înainte ca cineva să-l poată opri. O clipă mai târziu duba explodă, distrugînd hărțile de acțiune ale detașamentului și planurile de fugă. Pentru prima dată în decurs de o săptămînă, pe chipul lui Cerniavin înflori un zîmbet larg.

– Bine lucrat, Andruška!

Alte două echipe Spetznaz avură mai puțin noroc și fură interceptate la cîțiva metri de țintele lor de către unități germane. Însă pe teritoriul Republicii Federale se găseau încă alte douăzeci de detașamente de asalt, și nu toate locațiile NATO primiseră avertismentul la timp. De ambele părți ale Rinului se făcură auzite o serie întreagă de explozii. Un război care avea să implice milioane de oameni începu cu cîteva unități de dimensiunea unui pluton luptînd desperate în beznă.

¹ Special Air Service – SAS (n.tr.)

Erisbee pentru Dreamland

GERMANIA, LIMITA ZONEI DE LUPTĂ

Priveliștea i-ar fi înspăimîntat pe cei mai mulți oameni. La o mie două sute de metri altitudine se vedea un plafon gros de nori. Pilotul zbura printre averse de ploaie pe care mai mult le auzea decît le vedea într-o astfel de noapte neagră, iar siluetele întunecate ale copacilor păreau să se întindă în sus și să încerce să-i înhațe avionul de vînătoare. Numai un nebun putea zbura atît de jos într-o astfel de vreme, iar ăla era el.

Colonelul Douglas Ellington mîngîie cu vîrful degetelor manșa avionului de vînătoare F-19 Ghost rider, în vreme ce mîna cealaltă i se odihnea pe comenzile motoarelor aflate în stînga carlingii. Informațiile de zbor, proiectate pe parbrizul din față, arătau o viteză de 625 de noduri, la 35 de metri altitudine și cursul 013. În jurul cifrelor se vedea o imagine holografică monocoloră a terenului dinaintea avionului. Imaginea provenea de la o cameră de luat vederi în infraroșu, montată în botul avionului însoțită de un laser invizibil care emitea semnale spre sol de opt ori pe secundă. Pentru vederea periferică, casca supradimensionată era echipată cu ochelari cu intensificare de lumină.

– Deasupra noastră se dezlănțuie iadul, rosti copilotul de pe scaunul din spate. Maiorul Don Easley monitoriza semnalele radio și pe cele radar, ca și propriile instrumente de bord. Toate

sistemele în parametri nominali, distanța până la țintă acum de 144 de kilometri.

– Bine, răspunse Ducele.

Ellington primise aproape instantaneu această poreclă. Omul chiar semăna vag cu celebrul muzician de jazz¹.

Ellington ura misiunea. Se furișau spre nord, la o înălțime periculos de mică, peste terenul denivelat al Germaniei de Est, iar avionul lor, care nu trebuia să se ridice mai sus de șaizeci de metri, se smucea în sus și în jos în funcție de ajustările continue aduse de pilot cursului.

Lockheed botezase aeronava Ghost rider. Piloții îi spusese ră Frisbee, de-acum celebrul F-19A, avionul Stealth de vânătoare construit în cel mai mare secret de americani. Aeronava nu avea colțuri și nici forme pătrătoase care să permită semnalelor radar să se reflecte. Motoarele erau astfel proiectate încât să emită un semnal slab în infraroșu. De deasupra, aripile păreau construite în forma unui clopot de biserică. Din față, aripile se curbau în mod bizar spre sol, de unde și porecla de Frisbee, celebrul disc de joacă pentru copii și adulți. Cu toate că reprezenta o operă de artă în materie de tehnologie electronică, în general aeronava nu era utilizată la nivelul tuturor posibilităților din punct de vedere al sistemelor active. Radarele și radiourile generau zgomote electronice potențial detectabile de către inamic, iar întreaga idee de la care plecase proiectul Frisbee era aceea a unui avion care nu părea să existe.

Mult deasupra capetelor lor, de ambele laturi ale graniței, sute de avioane de vânătoare obișnuite practicau un joc mortal al înșelătoriei, repezindu-se spre graniță și apoi întorcându-se, fiecare parte încercând să o ademenească pe cealaltă să deschidă prima focul. Fiecare parte dispunea de aeronave-radar prin care să controleze o asemenea bătălie și astfel să cîștige avantajul într-un război care începuse deja, deși puțini o știau.

„Iar noi accelerăm lucrurile, își zise Ellington. În sfârșit facem ceva inteligent!” Zburase în peste o sută de misiuni deasupra Vietnamului cu prima serie de avioane de vânătoare F-111A. Ducele era cel mai bun expert al Forțelor Aeriene în

¹ Aluzie la faimosul Duke Ellington (n.red.)

misiuni la joasă înălțime. Despre el se spunea că putea nimeri „și o țintă aflată în bătaia unei tornade din Kansas la miezul nopții”. Legenda nu reflecta adevărul în întregime. Realitatea tristă era că F-19 se comporta în zbor ca un porc – consecință a formei sale neobișnuite. Însă lui Ellington nu-i păsa. Să fii invizibil era mai bine decât să fii agil, își spunea el gândindu-se că avea să probeze sau să infirme această afirmație.

Escadrila Frisbee pătrundea acum deasupra celei mai mari concentrări de lansatoare de rachete SAM¹ din lume.

– Distanță pînă la ținta principală este acum de o sută de kilometri, zise Eisly. Toate sistemele de bord în parametri nominali. Nici un radar nu este atîntit asupra noastră. Arată bine, Duke.

– Înțeles.

Ellington împinse manșa înainte de a trece peste creasta unui mic dîmb, apoi reveni la nivelul de 25 de metri deasupra unui cîmp cu grîu. Ducele împingea lucrurile la limită, bazîndu-se pe anii de experiență dobîndiți în atacuri la joasă înălțime. Ținta lor principală era un IL-76 Mainstay sovietic, o aeronavă de tip AWACS care se învîrtea în cerc deasupra Magdeburgului, la doar 15 kilometri distanță de cea de-a doua țintă, podurile peste Elba de la Hohenroarthe ale autostrăzii E-8. Misiunea devenea acolo mult mai complicată. Cu cît se apropiau de Mainstay, cu atît mai des erau loviți de semnale radar, intensitatea lor sporind în progresie geometrică. Mai devreme sau mai tîrziu, destule semnale aveau să fie reflectate spre Mainstay ca să fie detectate, chiar și cu aripile curbate confecționate din materiale compozite transparente pentru semnalele radar. Tehnologia Stealth nu reușea decît să îngreuneze detecția prin radar, nu să o facă imposibilă. Oare aveau să fie văzuți de Mainstay? Și dacă da, cît de repede aveau să reacționeze rușii?

„Păstrează-o pe curs, își spuse Ellington. Joacă după regulile pe care le-ai exersat.” Repetaseră această misiune timp de nouă zile în „Dreamland”, zona strict secretă de exerciții din perimetrul bazei aeriene Nellis, Nevada. Nici măcar aeronava AWACS americană E-3A Sentry nu îi depista de la o distanță de șaizeci și

¹ Sol-Air Missile – rachetă antiaeriană (n.red.)

cinci de kilometri, iar Sentry era o platformă radar mai performantă decât Mainstay, nu?

„Asta o să afli tu acum, băiete...”

Erau cinci aeronave Mainstay la datorie, toate aflate la ceva distanță de estul graniței inter-germane. O distanță care oferea siguranță, mai ales în contextul celor peste trei sute de avioane de vânătoare aflate între ei și graniță.

– 32 de kilometri, Duke.

– Bine. Încetează, Don.

– Înțeles. Încă nu ne caută nimeni prin radar. O mulțime de vorbărie prin radio, în cea mai mare parte la vest de noi. Foarte puține semnale audio dinspre țintă.

Ellington coborî mîna stîngă pentru a arma cele patru rachete AIM-9M Sidewinder acroșate sub aripi. Lampa de control al armamentului pîlpîi un verde prietenos, dar mortal.

– 28 de kilometri. Ținta pare să se învîrtă normal în cerc, fără să încerce manevre evazive.

„16 kilometri pe minut, calculă Ellington în minte. În total un minut și patruzeci de secunde”.

– 25 de kilometri.

Eisly citi cifrele de pe ecranul unui computer conectat la sistemul de navigație prin satelit NAVSTAR.

Avionul Mainstay n-avea nici o șansă. Frisbee-ul nu avea să urce decât atunci cînd avea să ajungă drept sub țintă. 22 de kilometri. 19. 16. 12. 10 kilometri.

– Ținta s-a întors. Mda, vrea să se ascundă. Un Foxfire tocmai a trecut pe deasupra noastră, rosti Eisly cu voce calmă.

Un avion de interceptare MiG-25 îi căuta, acționînd probabil conform indicațiilor primite de la avionul IL-76. Cu rezerva sa de putere imensă și cu raza scurtă de întoarcere, Foxfire avea șanse bune de a-i prinde, cu toată tehnologia lor Stealth.

– E posibil ca Mainstay-ul să ne fi zărit.

– Ceva fixat asupra noastră?

– Nu încă. Privirea lui Eisly era lipită de instrumentele de avertizare. Nici un radar de control al rachetelor nu se concentrase încă asupra lor. Am ajuns sub țintă.

– Bine. Începem urcușul.

Ellington trase de manșă și aprinse postcombustia. Motoarele nu puteau oferi decît 1,3 Mach, însă era momentul să folosească întreaga putere de care dispunea. Conform meteorologilor, norii se opreau la șase mii de kilometri, iar avionul IL-76 se găsea la o mie cinci sute de kilometri deasupra acestui plafon. Acum Frisbee-ul era vulnerabil. Nemaifiind la adăpostul solului, cu motoarele la maximum detectabile în infraroșu, avionul Stealth își anunța limpede prezența. „Urcă mai repede, fetițo...”

— *Tallyho!* izbueni Ellington cu voce prea tare în sistemul de comunicații în vreme ce avionul țîșnea prin nori. Sistemele de vedere pe timp de noapte dezvăluiră instantaneu locația țintei, la opt kilometri depărtare, coborînd în picaj pentru a intra la adăpostul norilor. Prea tîrziu. Viteza de apropiere era de circa o mie șase sute de kilometri pe oră. Colonelul își fixă colimatorul pe țintă. Un țuit se auzi în casca lui: rachetele Sidewinder se fixaseră asupra țintei. Cu degetul mare de la mîna dreaptă Ellington înlătură siguranța și cu arătătorul apăsă de două ori pe trăgaci. O fracțiune de secundă mai tîrziu rachetele părăsiră avionul de vînătoare. Dîrele de foc ale ajutajelor îl ametrîră pentru o clipă, însă Ellington nu își luă privirea de la rachete cît timp acestea se îndreptau spre țintă. Totul dură opt secunde. Se uită după ele în tot acest timp. Trajectoriile ambelor rachete se arcuiră spre aripa din dreapta a Mainstay-ului. La nouă metri distanță de țintă laserele de proximitate comandară explozia umplînd aerul cu fragmente letale. Totul se petrecu prea repede. Ambele motoare din dreapta ale țintei explodară, aripa se desprinsese de fuzelaj, iar avionul sovietic intră într-un picaj violent, iar cîteva secunde mai tîrziu se pierdu în stratul de nori.

„Isuse! își spuse Ellington în vreme ce răsuci Frisbee-ul și plonjă înapoi spre siguranța solului. Nici nu se compară cu filmele. Ținta a fost lovită și a dispărut în cîteva fracțiuni de secundă. În fine, a fost destul de ușor. Ținta principală s-a dus. Acum urmează partea grea...”

La bordul aeronavei E-3A Sentry care descria cercuri deasupra Strasbourg-ului, tehnicienii radar observară cu satisfacție că toate avioanele radar sovietice fuseseră distruse în mai puțin de două minute. Planul funcționase fără greș și avioanele F-19 îi surprinseseră pe inamici.

Generalul de brigadă aflat la comanda operațiunii Dreamland se aplecă pe scaunul lui de comandă și apucă microfonul.

– Trumpeter, Trumpeter, Trumpeter, zise el, după care închise. Bine, băieți, icni el. Începeți numărătoarea.

Din norul de avioane NATO care se plimbau pe lângă frontieră se desprinsese un grup de o sută de bombardiere de joasă înălțime și plonjă spre sol. Jumătate dintre ele erau avioane F-111F Aardvark, cealaltă jumătate „GR.1” Tornado, cu aripile încărcate de combustibil și bombe inteligente. Toate se luară după cel de-al doilea val de Frisbee-uri, aflat deja la circa o sută de kilometri în interiorul Germaniei de Est și îndreptându-se către țintele de la sol. În spatele bombardierelor veneau avioanele de vânătoare Eagle și Phantom, ghidate de aeronave Sentry patrulând deasupra Rinului. Phantom-urile începură să-și lanseze rachetele ghidate prin radar către avioanele de vânătoare sovietice care tocmai pierduseră controlul aeropurtat. În cele din urmă, un al treilea val de avioane NATO se năpusti în zbor la joasă înălțime, căutând radarele de sol care intrau în acțiune pentru a suplini acoperirea radar a Mainstay-urilor dispărute.

HOHENROARTHE, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Ellington dădu ocol țintei la trei sute de metri înălțime și la câțiva kilometri distanță în linie dreaptă. Era un pod dublu cu o pereche de arce din beton, fiecare dintre ele cu o lățime de circa cinci sute de metri și cu două benzi de circulație, traversând fluviul Elba în mijlocul unei curbe blânde în formă de S. Drăguțe poduri. Ellington bănuia că datau din anii 1930, din vremea în care acest drum principal de la Berlin la Braunschweig devenise una dintre primele autostrăzi germane. „Poate că însuși Adolf Hitler a trecut pe podurile astea”, își zise Ellington. Cu atât mai bine.

Pe moment, o imagine TV cu intensificare de lumină prezentă în sistemul de țintire demonstra că podurile erau pline de tancuri rusești T-80, toate îndreptându-se spre vest. Ellington evaluă imaginea pe care o vedea. Acesta nu putea fi decât al doilea eșalon al armatei trimise să atace NATO. În vârful Dealului 76, la sud de poduri, pe malul estic, se vedea o baterie

SA-6, plasată acolo pentru apărare. Oamenii dinăuntru probabil că erau acum în alertă maximă. În urechile lui Ellington se auzeau neîncetat țiuituri ale sistemului de avertizare, pe măsură ce radarele de căutare ale mai multor baterii antiaeriene măturau cu fasciculele lor aeronava. Era suficient ca una singură să primească un răspuns pozitiv... „Factorul noroc“, își spuse Ellington cu tristețe.

— Ce spune Pave Tack?

— Valoare normală, răspunse Eisly scurt.

Pilotul și copilotul erau uniți ca o ființă în încordarea generată de stres.

— Luminează, comandă Ellington.

— Pe scaunul lui din spate, Eisly activă laserul Pave Tack de iluminare a țintei.

Echipamentul sofisticat care purta numele de Pave Tack era instalat în botul înclinat al avionului. Partea de jos consta dintr-o turelă rotativă care conținea un laser cu dioxid de carbon și o cameră de luat vederi. Maiorul folosi comenzile pentru a centra imaginea TV asupra podului, apoi lăsă liber laserul cu infraroșii. În centrul părții de nord a podului apăru un punct invizibil. Un sistem computerizat avea să mențină punctul nemișcat pînă la schimbarea comenzii, iar un aparat video avea să înregistreze vizual succesul sau eșecul raidului.

— Ținta iluminată, zise Eisly. Încă nu ne urmărește nici un radar.

— Nemo, aici Shade 4. Ținta iluminată.

— 'Nteles.

Cincisprezece secunde mai târziu, primul Aardvark se repezi urlînd spre sud la doar nouă metri deasupra apei, se înalță și lansă o singură bombă GBU-15 Paveway ghidată prin laser înainte de a coti brusc spre est, deasupra localității Hohenroarthe. Un sistem computerizat optic din vârful bombei detectă fasciculul infraroșu reflectat de țintă, se centră asupra lui și își ajustează corespunzător traiectoria.

La sud de pod, comandantul bateriei SAM încerca să decodeze ce însemna acel zgomot. Radarul de căutare nu arăta nici un Frisbee. I se spusese să nu se aștepte la avioane „prietene“, căci culoarul sigur de zbor se găsea la douăzeci și cinci de kilometri

depărtare spre nord, deasupra bazei aviatice de la Mahlminkel. „Poate de acolo vine zgomotul, își spuse el. N-a fost trimisă nici o alertă specială...”

Orizontul se aprinse spre nord. Deși comandantul bateriei nu știa, patru aparate Tornado aparținând Luftwaffe tocmai trecuseră peste Mahlminkel, lansând sute de bombe în trecerea lor. O jumătate de duzină de avioane de vânătoare sovietice Suhoi săriră în aer, trimițând o jerbă de combustibil incandescent în aerul încărcat de picăturile de ploaie.

Comandantul bateriei trecu imediat la acțiune. Le ordonă oamenilor săi să comute radarele de căutare pe poziția activ și să le manevreze în jurul podurilor „lor”. O clipă mai târziu, unul dintre radare depistă un F-111 venind în susul fluviului.

– Oh, la dracu’!

Operatorul de atac de pe Aardvark dădu instantaneu drumul unei rachete antiradar Shrike împotriva bateriei SAM, apoi alteia ca măsură de precauție împotriva radarului de căutare și unei a doua bombe Poveway în direcția podului. După aceea avionul F-111 coti violent spre stînga.

Un ofițer responsabil cu lansarea rachetelor se albi cînd își dădu seama ce vedea apărînd din senin pe ecranul radarului. Drept răspuns, trase imediat trei rachete. Avionul care venea trebuia să fie ostil, și de el tocmai se desprinseseră trei obiecte mai mici...

Prima rachetă SAM lovi și explodează la contactul cu liniile de înaltă tensiune care se întindeau de-a lungul rîului, la sud de poduri. Întreaga vale fu cuprinsă de scînteii cînd liniile de mare tensiune căzură în rîu. Celelalte două rachete SAM trecură în goană pe lângă locul exploziei și se ațintiră asupra celui de-al doilea F-111.

Prima bombă se izbi de podul nordic exact în mijlocul deschiderii. Era o bombă cu acțiune întîrziată, așa că ea pătrunse mai întîi în betonul gros înainte de a exploda la cîțiva metri de tancul unui comandant de batalion. Podul nordic era solid – în definiție era folosit de peste cincizeci de ani – însă cele 470 de kilograme de exploziv cu mare putere de distrugere îl făcură bucăți. Într-o fracțiune de secundă arcul imens de beton se frînse în două, iar între cele două fundații de sprijin neasigurate se ivi o prăpastie de șase metri. Podurile nu fuseseră proiectate să reziste individual, mai ales cînd erau și traversate de vehicule blindate.

Bomba lansată de cel de-al doilea Aardvark lovi mai aproape de mal, și deschiderea estică a podului dispăru complet în apele fluviului, luînd opt tancuri cu ea.

Cel de-al doilea F-111 nu rezistă destul ca să vadă efectul acțiunii sale. Una dintre rachetele SA-6 lovi avionul în plin și îl făcu bucăți la trei secunde după ce rachetele Shrike lansate de aeronavă pulverizară cele două vehicule radar sovietice. Nici una dintre părți nu avea timp de plîns după victime. Un alt F-111 își făcu apariția în susul fluviului, în vreme ce bateriile SAM supraviețuitoare căutau cu frenezie ținte.

Treizeci de secunde mai tîrziu, partea de nord a podurilor era complet distrusă după ce fusese lovită de trei bombe inteligente, lăsînd bucăți de fier-beton nu mai mari decît o cărămidă să se împrăstie pe fundul apei.

Eisly comută laserul de ochire asupra deschiderii sudice. Aceasta era plină de tancuri blocate de un transportor BMP-1 pentru infanterie care fusese azvîrlit de pe o rampă a podului pe cealaltă de prima bombă și acum zăcea strivit și arzînd ca o torță la capătul de vest al podului. Cel de-al patrulea Aardvark lansă o pereche de bombe care se îndreptară nemiloase în direcția fasciculului laser proiectat acum direct pe turela unui tanc oprit. Cerul era luminat de motorina care ardea și întretăiat cu sclipirile rachetelor SAM individuale care fuseseră trase orbește de oamenii intrați în panică.

Ambele bombe explodară la o distanță de doar trei metri una de alta și întreaga rampă a podului se prăbuși într-o bucată, aruncînd o companie de tancuri drept în Elba.

„Încă un lucru de făcut, își zise Ellington. Acolo!“ Sovieticii depozitară echipamente pentru poduri mobile pe un drum secundar care mergea în paralel cu râul. Geniștii se găseau probabil în apropiere. Frisbee-ul trecu la mică altitudine deasupra șirurilor de camioane, fiecare dintre acestea cărînd o secțiune de pod mobil, și își descărcă toată muniția explozivă de la bord înainte de a o porni înapoi către vest, spre Germania Federală și spre siguranță. Cele trei Aardvark-uri supraviețuitoare veniră și ele în grup și lansară fiecare cîte o pereche de canistre incendiare Rockeye în parcul de camioane, spulberînd echipamentele în bucăți și, așa cum sperau din inimă piloții, ucigînd cît mai mulți

dintre talentații ingineri de poduri. După aceea, avioanele cotiră spre vest, pentru a urma aparatele F-19 către casă.

În acest timp, o a doua formație de avioane de vânătoare F-15 Eagle se furișase deasupra Germaniei de Est pentru a elibera patru culoare de zbor pentru forța NATO de atac care se întorcea. Avioanele își lansară rachetele ghidate prin radar și în infraroșu în direcția MiG-urilor care încercau să intercepteze bombardierele care se întorceau. Diferența era că americanii dispuneau încă de radare aeropurtate, pe când sovieticii nu. Rezultatele reflectară această diferență. Avioanele sovietice nu avură timp să se reorganizeze după pierderea avioanelor Mainstay, astfel încât formațiile nu erau deloc organizate. Mai rău, bateriilor SAM care ar fi trebuit să sprijine MiG-urile li se ordonase să angajeze aeronavele invadatoare, astfel încât rachetele sol-aer începură să explodeze complet aleatoriu pe cer, în vreme ce avioanele NATO zburau paralel cu solul la mică înălțime.

Cu totul, la revenirea ultimului avion în Germania Federală, operațiunea Dreamland dură douăzeci și șapte de minute. Fusesse o misiune costisitoare. Două Frisbee-uri neprețuite și unsprezece bombardiere fuseseră pierdute. Cu toate astea, operațiunea fusesse un succes. Peste două sute de avioane sovietice de vânătoare fuseseră distruse de avioanele NATO și posibil încă o sută de către rachetele SAM proprii. Escadrilele de elită ale apărării aeriene sovietice fuseseră nimicite și, datorită acestui fapt, NATO câștigase pentru moment supremația asupra zborurilor de noapte în Europa. Fuseseră atacate treizeci și șase de poduri importante. Treizeci fuseseră distruse, iar restul avariate. Atacul sovietic la sol, programat să înceapă peste două ore, nu putea fi sprijinit de un al doilea eșalon și nici de unități specializate de rachete SAM mobile, geniști și alte întăriri proaspăt sosite din patria sovietică. În fine, atacurile împotriva bazelor aeriene pusesse NATO pe picior de egalitate aeriană, cel puțin pentru moment. Forțele aeriene NATO își îndepliniseră misiunea lor crucială: mult-temuta superioritate sovietică la sol fusesse redusă în mod decisiv. Bătălia terestră pentru Europa de Vest avea să se poarte acum în termeni aproape egali.

USS PHARRIS

Pe Coasta de Est a Statelor Unite era încă ieri. USS *Pharris* conducea ieșirea convoiului din Delaware la ora 22.00. În spatele navei se găseau treizeci de vase de marfă și o escortă de douăsprezece nave de luptă. Convoiul reprezenta tot ce putuse fi adunat într-un timp atât de scurt. Zeci de nave americane și sub pavilion străin goneau către adăpostul porturilor americane, multe dintre ele abordând rute sudice pentru a se menține cât mai departe posibil de submarinele sovietice despre care rapoartele spuneau că se îndreaptă în valuri spre sud, ieșind din Marea Norvegiei. Morris știa că primele câteva zile aveau să fie extrem de grele.

– Domnule comandant, veniți, vă rog, în sala de comunicații, se auzi în difuzoarele sistemului intern de comunicații.

Morris porni imediat spre pupa.

– De-acum este real.

Ofițerul de comunicații îi înmână formularul galben pentru mesaje. Morris îl citi în lumina chioară.

Z0357Z15IUNIE

DE LA: SACLANT

PENTRU: TOATE NAVELE SACLANT

TOP SECRET

1. EXECUTAȚI MISIUNI DE LUPTĂ AERIE NE ȘI NAVELE FĂRĂ RESTRICTȚII ÎMPOTRIVA FORȚELOR PACTULUI DE LA VARȘOVIA.

2. PLAN DE RĂZBOI GOLF TAC.7

3. PUTERE ȘI ÎNDÎRJIRE. SACLANT TRIMITE

Regula de angajare a inamicului numărul șapte. Asta însemna fără arme nucleare, iar Morris era fericit de o asemenea decizie, căci *Pharris* nu dispunea de astfel de arme la bord. Acum era liber să angajeze fără avertisment orice navă de război sau comercială a Blocului Estic. „Măi, măi...”. Morris dădu din cap. Își îndesă hîrtia cu mesajul în buzunar, se întoarse la postul de comandă și apucă microfonul fără să scoată vreo vorbă în prealabil.

– Vă vorbește comandantul. Ascultați cu atenție: ce vă spun e oficial. Am intrat în război deschis. S-a terminat cu exercițiile, domnilor. De-acum înainte, dacă auziți alarma înseamnă că undeva

acolo e un inamic real. Asta-i tot. Închise și privi spre ofițerul de punte. Domnule Johnson, vreau ca sistemele Prairie/Masker să funcționeze continuu. Dacă se opresc, vreau să fiu informat imediat. Chestia asta va fi trecută în jurnalul de bord al navei.

– Înțeles, domnule!

PrairieMaster era un sistem de bruiere a sonarelor de pe submarine. Carena navei era înconjurată de două benzi metalice, înaintea și în spatele sălii mașinilor. Acesta era Masker. Folosea aerul comprimat pentru a-l pulveriza în apă sub formă de milioane de bule minuscule. Partea Prairie a sistemului făcea același lucru cu elicele. Bulele de aer generau o barieră acustică semi-permeabilă, care ascundea zgomotele făcute de navă, lăsînd să scape doar un procent infim din sunetele scoase de sistemele propulsoare – ceea ce transforma nava într-o țintă extrem de greu de detectat de către submarine.

– Cît mai avem pînă degajăm canalul? întrebă Morris.

– Vom ajunge la baliza de larg în nouăzeci de minute.

– Bine, informează echipa de cart că trebuie să fie gata să activeze coada și Nixie-ul – sonarul de urmărire și sistemul Nixie de interceptare a torpilelor – la douăzeci și trei patruzeci și cinci. Mă duc să trag un pui de somn. Trezește-mă la douăzeci și trei treizeci. Dacă se întîmplă ceva, cheamă-mă.

– Înțeles, domnule.

Trei avioane antisubmarin P-3C Orion supravegheau zona în fața lor. Singurul pericol era cel reprezentat de navigația normală, dar perspectiva lovirii de fundul apei sau a ciocnirii cu o baliză pierdută părea brusc o chestie minoră. Morris avea nevoie de somn acum și n-ar fi fost deloc surprins să descopere un submarin așteptîndu-i peste trei ore în larg. Voia să fie odihnit pentru o astfel de eventualitate.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

„Ce îi reține pe tipii din Washington?” se întrebă colonelul. Nu avea nevoie decît de un da sau un nu. Își verifică planșele. Pe orbită se găseau trei sateliți de recunoaștere foto de tip KH¹, plus nouă sateliți de supraveghere electronică. Asta era întreaga lui

¹ Key Hole – „Gaură de Cheic” (n.red.)

„constelație“ de mică altitudine. Nu se temea pentru sateliții de navigație și comunicații aflați la altitudini mai mari, însă cei doisprezece poziționați pe orbite joase, în special cei de tip KH, erau valoroși și vulnerabili. Doi dintre ei erau pînă la urmă din apropiere de sateliți ucigași ruși, iar una dintre „păsări“ se apropia acum de teritoriul sovietic, o alta urmînd-o la patruzeci și cinci de minute. Cea de-a treia pasăre KH nu avea un satelit ucigaș în preajmă, dar ultima trecere desupra Leninsk-ului arătase o nouă rachetă de tip F care era alimentată cu combustibil pe rampa de lansare.

--- Uită-te din nou la urmăritor, ceru colonelul.

Un tehnician execută comenzile necesare. La o jumătate de planetă distanță, satelitul activează motoarele de control al altitudinii și se rotește în spațiu pentru a permite camerelor de luat vederi să caute satelitul ucigaș rus. Acesta își menținuse poziția la optzeci de kilometri în spate și la cincisprezece kilometri sub satelitul american, însă acum... dispăruse.

– L-au mutat. L-au mutat în ultima jumătate de oră.

Ridică telefonul ca să comunice CINC-NORAD-ului că avea să mute satelitul din proprie inițiativă. Prea tîrziu. În vreme ce satelitul se rotește din nou pentru a-și îndrepta camerele spre Pămînt, o masă cilindrică acoperi o porțiune semnificativă din suprafața Terrei. Se văzu o scînteiere și apoi ecranul TV se albi. Pur și simplu.

– Chris, ai fixat comenzile de manevrare?

– Da, domnule, răspunse căpitanul, continuînd să se holbeze la ecran.

– Execută-le chiar acum!

Căpitanul apăsă secvența de comandă pe consola lui de computer și apăsă tasta Enter. Telefonul colonelului începu să sune în vreme ce motoarele-rachetă ale satelitelui porniră să efectueze schimbări subtile ale poziției orbitale.

– Argus Control, răspunse colonelul.

– Aici e CINC-NORAD. Ce dracu' s-a întîmplat?

– Satelitul ucigaș rus s-a apropiat și a detonat. Nu mai avem semnal de la KH-11, domnule. Trebuie să presupun că au reușit să ne anihileze „pasărea“. Tocmai am ordonat ca ceilalți doi sateliți să efectueze o operațiune delta-V cu treizeci de metri pe secundă. Spuneți-le celor din Washington că au așteptat prea mult, domnule.

Glorie polară

KIEV, UCRAINA

Se hotărîse ca toți comandanții sovietici de zone militare și de front să fie informați asupra desfășurării evenimentelor din Germania. Alekseiev și superiorul lui știau de ce. Dacă cineva urma să fie eliberat de la comanda sa, înlocuitorul trebuia să cunoască dinainte situația. Ascultară cu toții fascinați raportul serviciilor secrete. Nici unul nu se așteptase ca multe dintre atacurile Spetznaz să aibă rezultate bune, dar se părea că unele dintre ele fuseseră încununate de succes, mai ales cele desfășurate în porturile germane. Apoi raportul serviciilor secrete se concentră asupra podurilor de pe Elba.

– De ce n-am fost avertizați în privința asta? ceru să afle CINC-Sud-Vest.

– Tovarășe general, răspunse ofițerul forțelor aeriene. Noi deținem informații că aeronavele Stealth sînt doar în fază de prototip și nu au intrat încă în serviciul activ. Cumva, americanii au reușit să construiască un număr de aparate, cel puțin o parte a escadrilei. Le-au folosit ca să ne elimine acoperirea radar aeriană, astfel deschizînd calea unui raid masiv împotriva aerodromurilor noastre și a liniilor de aprovizionare, la care se adaugă o bătălie bine plănuită împotriva avioanelor noastre de interceptie. Misiunea lor a fost un succes, dar nu într-un mod decisiv.

– Aha, iar comandantul Forțelor Aeriene de Vest a fost arestat pentru respingerea cu succes a atacului, nu? pufni Alekseiev. Cîte avioane am pierdut?

– Nu sînt autorizat să vă dezvălui această informație, tovarășe general.

– Atunci spune-ne despre poduri!

– Cele mai multe poduri de pe Elba au fost avariate într-un grad sau altul, la care se adaugă distrugerile provocate echipelor de pontonieri staționate lîngă poduri pentru înlocuire tactică.

– Maniacul ăla nenorocit! Și-a pus unitățile de pontoane chiar lîngă țintele principale!

CINC–Sud-Vest ridică privirea spre tavan ca și cum s-ar fi așteptat la un atac aerian chiar acolo, în Kiev.

– Acolo sînt drumurile, tovarășe general, rosti încet ofițerul de informații.

Alekseiev îi făcu semn să dispară din încăpere.

– Nu e un început bun, Pașa.

Un general fusese deja arestat. Înlocuitorul lui nu fusese încă numit.

Alekseiev dădu din cap, apoi se uită la ceas.

– Tancurile vor trece granița peste treizeci de minute și le-am pregătit cîteva surprize. Doar jumătate din întăririle lor sînt pe poziții. Încă nu au atins gradul psihologic de pregătire a oamenilor noștri. Prima noastră lovitură îi va răni serios. Asta dacă amicul nostru din Berlin și-a făcut temele cum trebuie.

KEFLAVIK, ISLANDA

– Vreme perfectă, rosti locotenentul Mike Edwards, ridicîndu-și privirea de pe faxul primit. În douăzeci pînă la douăzeci și patru de ore vom fi vizitați de un front atmosferic extrem de rece, format deasupra Canadei. O să aducă multă ploaie cu el, dar astăzi cerul va fi senin, acoperit în procent de mai puțin de douăzeci la sută de nori, și fără precipitații. Vînt de suprafață dinspre vest și sud-vest cu viteze între cincisprezece și douăzeci de noduri. Și mult „soare“, trase el concluzia cu un zîmbet.

Soarele răsărise ultima dată cu aproape cinci săptămîni în urmă și nu avea să apună cu adevărat decît peste alte cinci. În Islanda se găseau atît de aproape de Polul Nord încît vara soarele hălăduia leneș într-un cerc de jur-împrejurul cerului azuriu, căzînd puțin

sub orizontul nord-vestic în amurg, dar neapunînd niciodată cu adevărat. Era un fenomen cu care trebuia să te acomodezi.

– Vreme ideală pentru piloți, fu de acord locotenent-colonelul Bill Jeffers, comandantul Escadrilei 57 de Intercepție „Cavalerii Negri“ ale cărei avioane F-15 Eagle se aflau în spațiu deschis la cîteva sute de metri mai încolo.

Piloții stăteau deja în carlingi, cu mîna pe manșă, în expectativă. Așteptau ordinele de nouăzeci de minute. Cu două ore înainte, fuseseră avertizați că un mare număr de aeronave sovietice decolaseră de pe bazele aeriene tactice din peninsula Kola, cu o destinație necunoscută.

Keflavik era întotdeauna un loc aglomerat, însă în ultima săptămînă devenise o casă de nebuni. Aeroportul era o combinație de bază navală și aeriană și de aeroport internațional pe care multe linii aeriene internaționale opreau pentru realimentare.

În ultima săptămînă traficul fusese suplimentat cu avioane cenușii de vînătoare în tranzit dinspre Statele Unite și Canada spre Europa, cu aeronave de marfă transportînd pline pînă la refuz echipamente de război și cu avioane civile de pasageri înapoind spre America mulțimi de turiști palizi de frică și de rude ale militarilor care intraseră deja în dispozitivele de pe front. La fel se întîmplase și cu Keflavik. Trei mii de soții și de copii fuseseră evacuați. Baza era eliberată de personal non-combatant pentru ușurința în acțiune. Dacă sovieticii aveau să pornească războiul ce amenința precum un vulcan gata de erupție, atunci Keflavik-ul era cît se putea de gata să îl întîmpine.

– Cu permisiunea dumneavoastră, domnule colonel, vreau să verific cîteva lucruri la turnul de control. Previziunea meteo pare destul de corectă, cel puțin pentru următoarele douăsprezece ore.

– Curenți de aer?

Colonelul Jeffers își ridică privirea de pe graficul cu izobare și curenți aerieni.

– La fel cum au fost întreaga săptămînă, domnule, și nu dau nici un semn de schimbare.

– Bine, dă-i drumul.

Edwards își puse șapca și ieși pe ușă. Purta o jachetă subțire albastră de ofițer peste pantalonii în stil de marină, mulțumit că

forțele aeriene continuau să nu țină prea tare seama de codurile oficiale de îmbrăcăminte. În jeepul lui se găsea restul „echipamentului de luptă”, adică un revolver calibrul 38 cu centură și jacheta de teren care venise împreună cu ținuta de camuflaj pe care fiecare militar primise cu trei zile înainte. Edwards își spuse că superiorii se gîndiseră la tot. Porni motorul jeepului pentru drumul de o jumătate de kilometru pînă la turnul de control.

Edwards se gîndea că, în mod sigur, aeroportul avea să fie lovit. Toată lumea știa asta, se pregătea pentru asta, după care încercă să uite. Acest post de veghe NATO izolat de pe coasta de vest a Islandei reprezenta poarta de acces către Atlanticul de Nord. Dacă Ivan voia să poarte un război naval, Islanda trebuia neutralizată. De pe cele patru piste ale Keflavik-ului operau optsprezece avioane de interceptare Eagle, nouă avioane de vînătoare antisubmarin P-3C Orion și, cele mai periculoase dintre toate, trei păsări E-3A AWACS, ochii electronici ai piloților. Două astfel de păsări erau în zbor chiar acum. Una descria cercuri la peste treizeci de kilometri nord-est de Capul Fontur, cealaltă zbura chiar deasupra Ritstain-ului, la 240 de kilometri nord de Keflavik. Era un lucru neobișnuit. Cu doar trei avioane AWACS disponibile, menținerea continuă a unuia în aer era o misiune destul de dificilă. Comandantul forțelor de apărare ale Islandei trata toate aceste lucruri cu foarte multă seriozitate. Edwards ridică din umeri. Dacă Backfire-urile¹ aveau cu adevărat să vină asupra lor, lui Edwards nu-i rămîneau prea multe de făcut. El era noul ofițer care răspundea de meteorologie al escadronului de aviație și tocmai dăduse raportul privind starea vremii.

Edwards își parcă jeepul într-un loc pentru ofițeri lîngă turn și decise să își ia revolverul cu el. Locul nu era îngrădit și nu se știa dacă nu-i venea cuiva cheful să-i „împrumute” arma. În bază erau prezente o companie de infanterie marină și o alta de poliție a forțelor aeriene, toți arătînd extrem de feroși cu puștile lor M-16 și centurile încărcate cu grenade. Edwards spera că oamenii vor fi atenți cu acele grenade. Pentru sfîrșitul zilei următoare era anunțată sosirea unei întregi Unități Amfibii de Marină (MAU) pentru a întări apărarea bazei, o acțiune care ar fi trebuit efectuată cu o săptămîină mai devreme, dar care fusese amînată, parțial

¹ Denumire în cod NATO pentru avioanele sovietice de vînătoare (n.tr.)

datorită sensibilității islandezilor față de un număr mare de străini înarmați pe teritoriul lor, dar, mai ales, din pricina vitezei de necrezut cu care evoluase actuala criză. Edwards urcă scările exterioare și găsi în camera de control a turnului opt oameni în loc de numărul obișnuit de cinci.

– Bună, Jerry, își salută el șeful, locotenentul de marină Jerry Simon.

Nu se vedeau nicăieri controlorii civili de zbor islandezi care munceau de obicei acolo. „Păi nici nu prea au ce trafic civil să controleze“, își spuse Edwards.

– 'Neața, Mike, sună răspunsul.

Gluma zilei la Keflavik. Ceasul arăta 3.15 ora locală. Dimineață. Soarele era deja sus pe cer, privind spre ei din nord-est prin jaluzelele lăsate pe ferestre.

– Haideți să facem un test de atitudine! zise Edwards, îndreptându-se spre instrumentele lui meteorologice.

– *Urăsc* locul ăsta blestemat! răspunse imediat echipajul turnului.

– Să facem un test de atitudine pozitivă.

– *Urăsc din tot sufletul* locul ăsta blestemat!

– Să facem un test de atitudine negativă.

– *Nu-mi place* acest loc blestemat!

– Să facem un test scurt de atitudine.

– *Dă-l dracului de loc!*

Toată lumea izbucni în râs. Aveau nevoie de asta.

– E bine de văzut că ne menținem cu toții echilibrul, observă Edwards.

Ofițerul scund devenise instantaneu popular la sosirea lui, cu două luni în urmă. De loc din Eastpoint, Maine, absolvent al Academiei Forțelor Aeriene, Edwards nu putea zbura din cauză că purta ochelari. Dimensiunile lui mai degrabă liliputane pentru un aviator – un metru și șaiszeci și cinci și șaiszeci de kilograme – nu îndemneau la respect, însă zîmbetul molipsitor, rezerva permanentă de glume și experiența lui recunoscută în descifrarea prognozelor meteo încâlcite din Atlanticul de Nord se combinaseră pentru a-l transforma într-una dintre cele mai preferate companii pentru toată lumea din Keflavik. Toți se gîndeau că Edwards va ajunge într-o bună zi un mare prezentator TV la rubrica meteo.

– MAC zborul cinci-doi-zero, înțeles. Dă-i drumul, uriașule, avem nevoie de spațiu, rosti un controlor obosit.

La cîteva sute de metri depărtare, un avion de transport C-5A Galaxy începu să accelereze pe pista unu-opt. Edwards își luă un binoclu să privească decolarea. Era greu să te obișnuiești cu ideea că ceva atît de monstruos putea zbura cu adevărat.

– Vreo vorbă de undeva? îl întrebă Simon pe Edwards.

– Nu, nimic după raportul norvegian. Multă activitate în Kola. Să știi că mi-am ales un moment al naibii de potrivit să vin în capătul ăsta de lume, replică Mike.

Se înfăurise la calibrarea barometrului digital.

Totul începuse cu șase săptămîni înainte. Grupuri sovietice aparținînd aviației marine și cu rază lungă de acțiune, avînd bazele pe mai multe aerodromuri din jurul orașului Severomorsk, începuseră exerciții intense aproape încontinuu, simulînd misiuni de atac care puteau fi direcționate aproape împotriva oricărei ținte. Apoi, cu două săptămîni înainte, activitatea se redusese în intensitate. Iar asta era partea amenințătoare: mai întîi își perfecționaseră echipajele prin exerciții, apoi intraseră într-o perioadă de verificări tehnice pentru a se asigura că fiecare avion și fiecare echipament era pe deplin operațional... Oare ce făceau acum? Aveau să încerce un atac împotriva bazei Bodø în Norvegia? Sau poate împotriva Islandei? Sau era un alt exercițiu? Nimeni nu putea ști.

Edwards apucă un clipboard pentru a marca verificarea instrumentelor în acea zi. Ar fi putut lăsa sarcina în seama tehnicienilor din subordine, dar aceștia îi ajutau pe tehnicienii de la avioane să pregătească escadronul de zbor, iar lui nu-i cădea mîna să facă așa ceva. În plus, așa găsisese o scuză pentru a face o vizită la turn și a...

– Domnule Simon, rosti precipitat un controlor. Tocmai am primit o informare de la Sentry One: Cod de alertă roșie. Multe avioane inamice, domnule. Se apropie din nord prin nord-est... Sentry Two verifică... i-au prins și ei, domnule. Isuse. Par a fi între patruzeci și cincizeci de „bandiți”, domnule.

Edwards observă că intrușii erau denumiți „bandiți” în loc de „zombies”, ca pînă atunci.

– Vine vreun amic?

– Domnule, avem un MAC C-141 la douăzeci de minute depărtare și alte opt în spate la intervale de cinci minute, toate venind dinspre Dover.

– Spune-le să întoarcă și *obține o confirmare de recepție!* Kaflavik se închide tuturor zborurilor pînă la noi instrucțiuni. Simon se întoarce spre omul de la sistemul de telecomunicații. Spune-le celor de la Air-Ops să informeze SACLANT prin radio că sîntem atacați și să anunțe pe toată lumea. Eu...

De jurîmprejurul lor izbucniră sirenele alarmelor. Dedesubt, în umbra zorilor de zi, mecanicii de la sol scoteau cuiele de siguranță marcate cu roșu de pe rachetele de interceptare montate pe avioane. Edwards zări un pilot golind o ceașcă de băutură energizantă și începînd să-și strîngă hamurile pe corp. Generatoarele de lîngă fiecare avion scoaseră un fum negru și gros pentru a alimenta cu energie electrică turbinele motoarelor cu reacție.

– Turnule, aici e Hunter Leader. Decolăm. Golește pistele, băieți!

Simon apucă microfonul.

– Înțeles, Hunter Leader, pistele vă aparțin. Plan de împrăștiere Alpha. Dați-i drumul! Terminat.

Dedesubt, echipele de intervenție ale fiecărui avion scoaseră husele de pe aparate, traseră piedicile roților și îi salutară scurt pe piloți. Țiuitul motoarelor de avion se transformă într-un uruit pe măsură ce aeronavele începeau să ruleze încet pe piste.

– Unde e postul tău de luptă, Mike? Întrebă Simon.

– În clădirea meteo. Edwards salută scurt din cap și porni spre ușă. Noroc, băieți.

La bordul aeronavei Sentry Two, operatorii radar urmăreau apropierea unui semicerc larg de puncte clipitoare. Fiecare punct avea inscripția „BGR“ atașată, plus date despre curs, altitudine și viteză. Fiecare punct însemna un bombardier Tu-16 Badger al Aviației Marine sovietice. Se vedeau douăzeci și patru de puncte, fiecare zburînd spre Keflavik cu o viteză de șase sute de noduri¹. Se apropiaseră la altitudine joasă pentru a rămîne sub orizontul de vedere al radarelor de pe aeronavele E-3A, însă acum, după ce fuseseră detectate, urcau cu mare viteză la o depărtare de circa 320 de kilometri. Profilul misiunii permitea operatorilor radar să

¹ Aproximativ 1100 kilometri pe oră (n.tr.).

clasifice instantaneu aeronavele ca ostile. Patru avioane Eagle se găseau în aer, două dintre ele escortînd aparatele AWACS, dar toate se aflau aproape de limita de ieșire din tură, avînd prin urmare combustibilul prea aproape de limită pentru a încerca să ia urma Badger-elor. Toate patru primiră ordin să se îndrepte contra bombardierelor pentru atac frontal, însă radarele lor de ghidare a rachetelor nu puteau detecta încă avioanele inamice.

Aeronava Sentry One de deasupra Capului Fontur raportă ceva și mai rău. Punctele de pe radarul ei reprezentau avioane supersonice Tu-22M Backfire, apropiindu-se cu viteză nefiresc de mică, lucru care însemna că erau încărcate la maxim cu proiectile ucigășe. Avioanele Eagle din zonă se ridicaseră deja în aer pentru interceptie. La 160 de kilometri în spatele lor, cele două F-15 menținute pentru apărare deasupra Reykjavik-ului tocmai fuseseră alimentate în zbor de un avion-cisternă și atacau spre nord-est la o viteză de o mie de noduri, în vreme ce restul escadrilei părasea solul. Semnalele radar de la ambele avioane AWACS erau transmise prin legătură digitală către centrul de operațiuni din Keflavik, astfel ca personalul de la sol să poată monitoriza operațiunile. Acum, că avioanele de vînătoare decolaseră, echipele tehnice munceau de zor la pregătirea de zbor a celorlalte avioane rămase la sol.

Exersaseră acest lucru de opt ori în ultima lună. Unii mecanici dormiseră alături de avioanele avute în grijă. Altele fuseseră chemate din cazarmile aflate la nu mai mult de cîteva sute de metri depărtare. Avioanele care se întorseseră din patrulare erau realimentate cu combustibil și reverificate pentru zbor de echipele de întreținere. În ajutorul lor soseau soldații din forțele aeriene și din cele de marină care nu erau de gardă la posturile lor. Într-un fel era foarte bine că atacul se producea la o asemenea oră. În zonă nu se găseau decît cîteva civili, iar traficul aerian civil era la cele mai coborîte cote posibile. Pe de altă parte, oamenii de la Keflavik făceau de o săptămînă ture duble, așa că erau obosiți. Lucruri care ar fi putut să fie executate în cinci minute acum durau șapte sau chiar opt minute.

Edwards se înapoie în biroul lui meteo, purtînd pe el haina de teren, jacheta de camuflaj și casca în stil „frit”. Postul lui de luptă era chiar locul de muncă. Oricum nu se putea gîndi la stația

meteo ca la un „post de luptă” în adevăratul sens al cuvîntului. Ca și cum cineva ar fi putut folosi o hartă meteo pe post de armă mortală cu care să doboare un bombardier în picaj! Însă serviciul trebuia să aibă planuri pentru toate situațiile. Așadar, și în cazul stației meteo trebuia să existe un plan, care *nu trebuia* să mai fie și logic. Edwards se duse jos, în sala de operațiuni aeriene.

– Am dat de Bandit Opt, una... două păsări lansate. Mașina spune că sînt rachete AS-4, raportă un controlor de pe Sentry.

Superiorul imediat în rang al omului apucă stația radio spre Keflavik.

MV JULIUS FUCIK

La douăzeci de mile sud-vest de Keflavik, pe nava „*Doctor Lykes*” domnea o activitate febrilă de activități. În vreme ce fiecare escadrilă sovietică de bombardament își lansa rachetele aer-sol, comandantul transmitea un cod predeterminat, copiat la bordul navei. Sosisse clipa mult așteptată.

– Cîrma banda stînga, ordonă Kherov. Adu prova în vînt.

Un întreg regiment de infanterie aeropurtată, mulți resimțind răul de mare după două săptămîni petrecute la bordul imensului transportor de barje, muncea cu sîrg la testarea și încărcarea armamentelor. Un echipaj pestriț de pe *Fucik* scotea măștile de pe cele patru „barje” aflate în pupa navei, dezvăluindu-le adevărata identitate: vehicule pe pernă de aer de tip Lebed pentru debarcare. Echipe de șase bărbați îndepărtau protecțiile de la prizele de admisie de aer care conduceau spre motoarele pe care le îngrijiseră cu mare atenție timp de o lună. Satisfăcuți, oamenii făcură semn comandanților de vehicul, care porniră cele trei motoare ale fiecărei ambarcații.

Secundul navei se afla la postul lui de comandă de la liftul pupa. La un gest al mîinii, cîte o companie de optzeci și cinci de infanteriști, plus un pluton de aruncătoare de mine, se urcară în fiecare ambarcație de asalt. Conducătorii de vehicul măriră puterea, iar navele se ridicară pe pernele de aer, în vreme ce vehiculele erau trase de vinciuri în spate. Peste alte patru minute, vehiculele ajunseseră pe platforma liftului de încărcare de la pupa.

– Coboriți-le, ordonă secundul.

Operatorii de la vinciuri coborîră platforma liftului pînă la nivelul suprafeței mării. Marea era agitată, iar de pupa bifurcată a navei *Fucik* se spărgeau valuri de un metru și jumătate înălțime. Cînd liftul ajunsese la același nivel cu marea, comandanții celor două vehicule pe pernă de aer măriră puterea motoarelor și se îndepărtară de navă. Imediat liftul urcă spre punte, în vreme ce primele două ambarcațiuni începură să înconjoare nava care le purtase pînă acolo. Peste alte cinci minute, cele patru vehicule de asalt plecară în formație spre peninsula Keflavik.

Fucik își continuă manevra, revenind la un curs nordic spre a scurta următoarea debarcare de ambarcațiuni de asalt. Puntea navei găsea de trupe înarmate care cărau rachete antiaerene și mitraliere. Andreiev rămase pe punte, știind că acolo era locul lui, dar dorindu-și în taină să fi condus trupele de asalt.

KEFLAVIK, ISLANDA

– Kef-Ops, bandiții întorc cu toții spre dreapta după ce își lansează ASM¹-urile. Pînă acum au fost două rachete de avion. Avem cincizeci... chiar șaiszeci de rachete gonind în direcția noastră și altele noi sînt lansate. Nimeni nu vine în urma lor. Repet, în spatele forței de bombardament nu vine nimic. Cel puțin nu sînt parașutiști care să se îndrepte spre noi. Capul jos, amicilor, acum avem șaiszeci de rachete spre noi, auzi Edwards în timp ce intra pe ușă.

– Bine că nu sînt focoașe nucleare, rosti un căpitan.

– Trag cu o sută de rachete în noi... nici n-au *nevoie* de blestematele de focoașe nucleare! replică altul.

Edwards urmări imaginea radar peste umărul unuia dintre ofițeri. Imaginea semăna cu un joc pe calculator. Puncte mari, încete și clipitoare arătau poziția aeronavelor. Punctele mai mici și mai rapide însemnau rachetele care se deplasau cu viteza Mach-2.

– Te-am prins! exclamă un operator radar.

Avionul F-15 din frunte ajunsese în raza de acțiune a rachetelor lansate de Badger și distrusese una cu o rachetă Sparrow, la zece secunde *după* ce avionul își lansase propriile rachete aer-aer.

¹ Air-to-Surface Missile – rachete aer-sol (n.tr.)

O a doua rachetă Sparrow ratase ținta, dar o a treia părea bine agățată de ținta ei. Coechipierul comandantului formației lansă o rachetă împotriva unui alt avion rusesc. Edwards observă că sovieticii gîndiseră bine acțiunea. Atacau din toate părțile litoralului nordic, lăsînd spații enorme între bombardiere astfel încît nici un aparat de vînătoare inamic să nu poată angaja mai mult de unul sau două avioane simultan. Părea ca un...

– A verificat cineva geometria acestei imagini? se trezi el că întreabă.

– Ce vrei să spui? Căpitanul privi în jur. Cum se face că nu ești la postul tău?

Edwards ignoră întrebarea.

– Cam care ar fi șansa ca ei să încerce doar atragerea avioanelor noastre departe de casă?

– Ar fi o momeală cam scumpă. Căpitanul respinse ideea. Tu vrei să spui că s-ar putea să-și fi lansat rachetele de la prea mare distanță. Poate că nu pot zbura atît de departe precum am crezut noi. Chestia e că acele rachete zboară deja de zece minute, cel puțin primele dintre ele, cu o întîrziere de cinci pînă la șapte minute în cazul ultimelor. Iar noi nu putem face absolut nimic în privința asta.

– Mda, fu Edwards de acord.

Clădirea care adăpostea centrul de operațiuni aeriene și stația meteo era o construcție cu două etaje care intra în vibrație de fiecare dată cînd vîntul depășea viteza de cincizeci de noduri. Locotenentul scoase o gumă de mestecat și începu să o mestece. În zece minute, o sută de rachete, fiecare ducînd circa o tonă de explozibil de mare putere – *sau un focos nuclear* – aveau să cadă din cer. Oamenii de afară aveau să fie cei mai afectați, adică soldații și echipajele de zbor care pregăteau avioanele pentru decolare. Treaba lui era să-i încurce cît mai puțin pe alții. Iar asta îl făcea să-i fie cam rușine. Frica al cărui gust îl simțea alături de cel al minții îl făcea să-i fie și mai rușine.

Toate avioanele F-15 reușiseră să decoleze și se îndreptau acum spre nord. Ultimul Backfire tocmai își lansase rachetele și se întorcea spre nord-est cu toată viteza, în vreme ce avioanele de interceptare Eagle goneau cu o mie două sute de noduri pentru a-i prinde pe „bandiți” din urmă. Trei dintre avioanele urmăritoare lansară rachete și reușiră să distrugă două avioane Backfire și să avarieze un al treilea. Controlorul-șef de pe

Sentry One observă totuși că avioanele de interceptare nu puteau ajunge atacatorii din urmă. Omul se blestema că nu trimisese păsările de protecție împotriva aeronavelor Badger, mai vechi și mai puțin valoroase, pentru că șansele de prindere a acestora erau mai mari. În loc de asta, ordonă tuturor avioanelor să reducă viteza și să se concentreze asupra rachetelor supersonice care veneau.

Penguin 8, primul dintre avioanele antisubmarin P-3C Orion, se pregătea să decoleze de pe pista doi-doi. Fusese în zbor de patrulare cu doar cinci ore înainte, iar echipajul de zbor se lupta cu somnul în vreme ce rotea aeronava pe betonul pistei.

– Se apropie de noi, anunță operatorul radar.

Prima rachetă rusească ajunsese aproape deasupra lor, începându-și coborârea ucigașă. Avioanele F-15 loviseră două rachete, dar cursurile și altitudinile lucraseră împotriva lor, astfel încât cele mai multe rachete antirachetă Sparrow rataseră ținta, incapabile să ia urma rachetelor ce zburau cu Mach 2. Acum aparatele F-15 se roteau deasupra centrului Islandei, la mare depărtare de baza lor, fiecare pilot întrebându-se dacă va mai exista un aerodrom pe care să se întoarcă.

Edward se cutremură când lovi prima rachetă. Aceasta dispunea de un detonator radar de proximitate, ceea ce însemna că explozia se petrecu la douăzeci de metri deasupra solului, cu efecte groaznice. Prima rachetă explodează chiar deasupra autostrăzii internaționale, la două sute de metri de centrul de operațiuni aeriene, iar fragmente din ea se înfipseră în mai multe clădiri, cea mai serios lovită fiind stația de pompieri a bazei. Edwards se aruncă la podea în vreme ce schije din rachetă trecură prin pereții de lemn ai clădirii în care se afla. Ușa fu smulsă din țîțîni de explozie și aerul se umplu de praf. O clipă mai târziu, la stația Esso de alimentare cu carburant, aflată la o sută de metri depărtare, explodează un camion-cisternă, trimițând o minge de foc spre cer și aruncînd combustibil incandescent pe o distanță de zeci de metri în jur. Imediat, curentul electric se întrerupse. Radarele, radiourile și luminile din încăpere se stinseră toate odată, fără ca circuitele de rezervă activate de baterii de condensatori să pornească instantaneu, așa cum ar fi trebuit. Preț de o fracțiune înspăimîntătoare de secundă, Edwards se întreabă dacă prima

rachetă nu avusese focos nuclear. Simțise explozia chiar în capul pieptului, iar acum îi venea brusc să vomite în timp ce corpul încerca să se acomodeze cu senzațiile care îl încercau. Privi în jur și zări un om zăcînd inconștient lîngă o lampă căzută din tavan. Nu știa dacă ar fi trebuit să strîngă cureaua căștii de protecție sau nu, iar problema i se părea extrem de importantă în acea clipă, deși nu-și amintea de ce.

O altă rachetă căzu ceva mai departe, apoi pentru un minut și ceva sunetele se amestecară într-o serie de tunete imense. Edwards se îneca din pricina fumului. Simțea că pieptul îi stă să explodeze. Din instinct porni spre ușă în încercarea de a ieși la aer curat.

Fu întâmpinat de un zid imens de căldură. Stația Esso era acum doar o masă uriașă de flăcări care cuprinseseră deja laboratorul foto învecinat și zona comercială a bazei. Alte șuvoaie groase de fum ieșeau din zona cazarmilor pentru soldați din partea de est. Mai multe avioane care încercaseră să decoleze zăceau acum pe pistă cu aripile frînte ca niște jucării de pe urma unei rachete care explodase chiar deasupra intersecției pistelor de decolare. O aeronavă E-3A Sentry sări în aer chiar înaintea ochilor lui. Edwards se întoarse și văzu că turnul de control era și el avariat. Toate geamurile clădirii dispăruseră. Edwards alergă spre turn, fără a se gîndi să-și folosească jeepul.

Două minute mai tîrziu intră cu răsuflarea întretăiată în turn și descoperi că toți cei de acolo muriseră, sfîșiați de cioburi de sticlă, iar podeaua era acoperită cu sînge. Receptoarele radio continuau să scoată zgomote pe postamentele lor, dar nici unul dintre transmițătoare nu părea să mai funcționeze cum trebuie.

PENGUIN 8

– Ce naiba mai e și asta? întrebă pilotul de pe Orion.

Viră avionul brusc spre stînga și mări viteza. Zburau în cerc la 16 kilometri de Keflavik, urmărind cum se înalță fumul și flăcările de pe aerodromul lor, cînd patru obiecte masive trecură pe sub ei.

– Este... icni copilotul. *De unde...*

Cele patru ambarcațiuni Lebed se deplasau cu peste patruzeci de noduri, tăind drept valurile de peste un metru și jumătate. Lungi de circa douăzeci și cinci de metri și late de circa

doisprezece, hovercraft-urile erau propulsate fiecare de o pereche de motoare cu elice aflate imediat în fața unei derive înalte, tip avion, pictată cu emblema marinei sovietice, un ciocan roșu și o seceră pe un fundal albastru. Ambarcațiunile se găseau deja prea aproape de țărm pentru ca Orionul să își folosească armele.

Pilotul urmări desfășurarea de forțe nevenindu-i să-și creadă ochilor, însă îndoielile i se spulberară când un tun de 30 de milimetri începu să tragă spre ei. Tunul își rată ținta de departe, dar pilotul viră brusc spre vest ca măsură de siguranță.

— Tacco, spune-le celor de la ASW Ops din Keflavik că le vin musafiri. Patru ambarcațiuni hovercraft înarmate, de tip necunoscut, rusești, probabil pline cu trupe de asalt.

— Pilotule, rosti coordonatorul tactic treizeci de secunde mai târziu. Keflavik nu răspunde. ASW Ops Center s-a dus. S-a dus și turnul de control. Încerc să alertez cele două Sentry. Poate că reușim să ridicăm un avion sau două de interceptare de la sol.

— Bine, dar continuă să încerci Keflavik-ul. Urmărește-ne radarul. O să vedem dacă putem afla de unde vin. Urmărește-ne și rachetele Harpoon.

KEFLAVIK, ISLANDA

Edwards inspecta dezastrul prin binoclu când auzi mesajul, zun lucru util, o stație radio Hammer Ace. Apucă obiectul masiv și alergă cu el pe scări. Trebuia să-i găsească pe ofițerii din Infanteria Marină și să-i avertizeze.

Ambarcațiunea hovercraft goni spre Djupivogur Cove și ajunse la țărm un minut mai târziu la puțin peste un kilometru de baza aeriană. Soldații se împrăștiară imediat în linie, la trei sute de metri distanță unul de celălalt și porniră să străbată ținutul stîncos și accidentat spre baza NATO.

— Ce naiba... se miră un caporal.

Ca un dinozaur venit la picnic, la orizont se ivi un obiect masiv, pârînd să zboare chiar deasupra solului cu mare viteză.

— Tu! Soldat, vino aici! strigă Edwards. Un jeep cu trei oameni în el se opri, apoi veni spre el. Duceți-mă imediat la comandantul vostru!

- Comandantul e mort, domnule, rosti sergentul. Postul de comandă a fost izbit în plin, domnule locotenent – s-a dus naibii!
- Unde e postul de înlocuire?
- La școala generală.
- Dați-i drumul, trebuie să le dau de veste că inamicul vine dinspre mare... la naiba! Aveți un radio!
- Am încercat să-i apelăm, domnule, dar n-am primit nici un răspuns.

Sergentul se răsuci spre sud, în direcția autostrăzii internaționale. Judecînd după fumul care se vedea, cel puțin trei rachete loviseră în acea zonă. De jur împrejur, orașelul care fusese baza aeriană Keflavik nu mai însemna acum decît o haotică adunătură de incendii și fum. Mai mulți oameni în uniforme alergau ca bezmeticii, făcînd tot felul de lucruri pe care probabil că ei le socoteau importante. Edwards se întrebă dacă îi mai conducea cineva?

Școala generală fusese și ea lovită. Treimea de clădire care încă mai stătea în picioare ardea ca o torță.

- Sergent, radioul ăla funcționează?
- Da, domnule, dar nu e acordat pe frecvența pazei de incintă.
- Păi acordează-l!
- Înțeles.

Sergentul încercă imediat o altă frecvență.

Ambarcațiunile Lebed se opriră în grupuri de cîte două, fiecare grup la jumătate de kilometru de perimetrul bazei. Trapa de la prova fiecărei ambarcațiuni se deschise, lăsînd să iasă vehicule BMD de asalt ale infanteriei, urmate de servanții aruncătoarelor de mine, care începură imediat să își monteze armele. Tunurile de 73 de milimetri și lansatoarele de rachete de pe transportoare începură imediat să bombardeze pozițiile defensive ale bazei, în vreme ce vehiculele avansau încet și cu pricepere, folosind acoperirea terenului și sprijinul de artilerie. Forța de asalt fusese aleasă cu grijă din cadrul unităților combatante în Afganistan. Fiecare om trecuse prin proba focului înainte. Odată descărcată încărcătura, ambarcațiunile Lebed porniră înapoi ca racul spre mare pentru a aduce noi trupe de infanterie. Deja elemente din două batalioane de trupe aeropurtate de elită angajaseră bătălia cu o singură companie de infanteriști de marină.

Cuvintele schimbate în fugă prin stațiile radio ale plutonului de apărători ai bazei erau mai mult decît elocvente. Curentul electric în bază fusese distrus și odată cu el și stațiile principale radio. Ofițerii pușcașilor marini muriseră și nimeni nu mai coordona apărarea. Edwards se întrebă dacă mai era cineva cu adevărat capabil să își dea seamă ce naiba se petrecea. Își spuse că probabil oricum nu mai conta.

– Sergent, trebuie să plecăm naibii de aici!

– Vreți să spuneți că trebuie să fugim?

– Vreau să spun că trebuie să plecăm și să raportăm cuiva ce s-a întîmplat aici. Se pare că bătălia asta e pierdută, sergent. Cineva trebuie să dea raportul că să nu mai fie trimise avioane care să aterizeze aici. Care e cel mai rapid drum spre Reykjavik?

– La naiba, domnule, sînt pușcași marini acolo...

– Vrei să ajungi prizonier la ruși? Am pierdut! Eu spun că trebuie să raportăm, iar tu o să te supui ordinelor mele, sergent, ai priceput??

– Înțeles, domnule.

– Cum stăm cu armele?

Din proprie inițiativă, un soldat alergă spre ce mai rămăsese din școală. Un infanterist de marină zăcea acolo cu fața în jos, într-o baltă de sînge care se împrăștia dintr-o rană invizibilă, dar, cu siguranță, letală. Soldatul se întoarse cu pușca M-16 a omului, cu geanta cu muniție și cu ranița, și îi dădu întreg echipamentul lui Edwards.

– Acum avem arme, domnule.

– Haideți să plecăm naibii de aici.

Sergentul acționează schimbătorul de viteze al jeepului.

– Cum o să întocmim raportul?

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta, bine?

– Dacă spuneți dumneavoastră...

Sergentul întoarse jeepul pe loc și porni spre autostradă și spre imensa antenă de satelit distrusă.

MV JULIUS FUCIK

– Aeronavă la prova babord! strigă un om de veghe.

Kherov își ridică binoclul și înjură printre dinți. Obiectele care atîneau sub fiecare aripă a avionului nu puteau fi decît rachete.

PENGUIN 8

– Măi să fie, ia uite ce avem noi aici, rosti încet pilotul de pe Orion. Vechiul nostru amic, *Doctor Lykes*. Coordonator, aici pilotul, ce mai avem prin jur?

– Nimic, pilotule, pe o rază de 150 de kilometri nu se vede nici o altă navă de suprafață.

Avionul de supraveghere tocmai făcuse un tur complet al orizontului, cercetînd totul în jur cu radarul de suprafață.

– În plus, e sigur că blestematele alea de hovercraft-uri n-au ieșit din vreun submarin.

Pilotul corectă cursul de zbor astfel încît să treacă la mai puțin de trei kilometri de navă, cu soarele strălucind din spate. Copilotul examinează nava prin binoclu. Camerele de luat vederi de la bord aveau să furnizeze imagini și mai clare ale potențialului inamic. Cineva de la bordul navei intră în panică și trase o rachetă SA-7 dintr-un lansator individual. Racheta nu reuși să se ațintească asupra Orionului și zbură aiurea drept spre soare.

MV JULIUS FUCIK

– Idiotul! gemu Kherov. Dîra lăsată de rachetă trecu la mare distanță de avion. Acum o să tragă în noi. Cu toată viteza înainte! Timona, fii pe fază!

PENGUIN 8

– Bine, zise pilotul, îndepărtîndu-se de vasul comercial. Tacco, avem o țintă pentru rachetele tale Harpoon. Ceva nou cu Keflavik-ul?

– Negativ, însă Sentry One trimite datele în Scoția. Ei spun că mai multe rachete au lovit Keflavik-ul și se pare că baza a ieșit din funcțiune, oricît am încerca noi să o păstrăm.

Pilotul înjură scurt.

– Bine. O să aruncăm în aer nava asta pirat.

– Înțeles, pilotule, răspunse coordonatorul tactic. Două minute pînă la lansarea... la dracu! Am lumină roșie la Harpoon-ul din dreapta. Idioata nu se armează.

– Atunci să ne jucăm cu ticălosul! mîrîi pilotul.

Nu mergea. În graba de a decola, cablurile de control ale rachetelor nu fuseseră bine atașate de către echipa de la sol.

– Bine, în sfârșit merge una. Gata!

– Foc!

Racheta se desprinsese de sub aripă și căzu zece metri înainte de aprinderea motorului. Puntea navei *Fucik* era plină cu parașutiști, mulți dintre ei ținând în mâini lansatoare de rachete SAM și sperînd să intercepteze avionul care venea spre ei.

– Tăcco, vezi dacă poți aduce un F-15. Poate sînt ei în stare să ucidă bestia asta cu tunurile.

– Am vorbit deja. Vin două Eagle, dar sînt cu combustibilul pe terminate. N-o să reușească decît una sau două treceri.

Pilotul își duse binoclul la ochi, urmărind racheta cum se apropie de nivelul valurilor.

– Du-te, fetițo, du-te...

MV JULIUS FUCIK

– Rachetă apropiindu-se, la nivelul orizontului, la babord.

„Cel puțin avem oameni buni la veghe“, gîndi Kherov. Estimă distanța pînă la orizont și acordă rachetei o viteză de o mie de kilometri pe oră...

– Cîrma banda dreapta! strigă el.

Timonierul se aruncă asupra roții sale cu toată greutatea trupului și o blocă în poziția externă.

– Nu poți fugi de o rachetă, Kherov, rosti încetișor generalul.

– Știu. Privește, prietene.

Nava vopsită în negru cotea dramatic spre tribord. În același timp, spatele navei se răsucea în direcția opusă, în același mod în care o mașină ia o curbă violentă pe un drum drept, fapt care avu efectul de a ridica în mod artificial valuri pe partea vulnerabilă dinspre babord.

Cîțiva ofițeri cu inițiativă de la bord traseră rachete de semnalizare, sperînd să abată racheta de pe cursul ei, însă microcipul din botul acesteia nu știa să vadă decît enormul semnal din centrul hărții radar digitale înregistrate în memorie. Racheta sesiză schimbarea ușoară din coordonatele navei și își alteră cursul în consecință. La o jumătate de milă distanță de țintă, racheta părăsi

înălțimea de croazieră și făcu o curbă în sus, conform manevrelor terminale preînregistrate în memorie. Soldații de pe *Fucik* traseră instantaneu mai multe rachete SAM. Trei dintre acestea se ațintiră pe dîra de aer încins creată de Harpoon, dar nu se dovediră suficient de rapide ca să cotească și să lovească ținta, așa că trecură de aceasta. Racheta își continuă drumul, apoi începu să coboare amenințător.

PENGUIN 8

– Bine așa... șopti pilotul.

Acum racheta nu mai putea fi oprită.

Harpoon-ul lovi carena navei la doi metri deasupra liniei de plutire, ușor lateral față de punte. Încercătura ofensivă explodează imediat, însă corpul rachetei își continuă înaintarea, împrăștiind o sută de kilograme de combustibil incandescent în puntea de mărfuri cea mai coborîită de pe vas. Într-o clipă *Fucik* dispăru în spatele unui perete de fum. Trei parașutiști, aruncați pe jos de impact, își lansară accidental rachetele SAM.

– Tacco, jucăria ta a lovit bine. Focosul a detonat. Pare că... Privirea pilotului se lipi de binoclu pentru a estima daunele.

MV JULIUS FUCIK

– Cîrma banda mijloc!

Kherov se așteptase să fie aruncat pe jos, dar racheta fusese destul de mică, iar *Julius Fucik* era totuși o navă cu un deplasament de treizeci și cinci de mii de tone. Kherov alergă spre aripa punții pentru a vedea care sînt pagubele. În vreme ce nava revenea pe un curs drept, gaura din carenă se înalță la trei metri înălțime față de valuri. Din ea ieșea fum. Undeva izbucnise un incendiu, însă căpitanul socoti că vasul nu avea să ia prea multă apă din pricina loviturii. Exista un singur pericol real. Kherov dădu repede ordine echipelor de control al incendiilor, iar generalul își trimise unul dintre ofițeri să asiste și să ajute. O sută de parașutiști fuseseră instruiți în ultimele zece zile cum să lupte cu incendiile de la bord. Acum aveau să pună în practică ce învățaseră.

PENGUIN 8

Fucik ieși din norul de fum cu o viteză de douăzeci de noduri și cu o gaură de cinci metri în carenă. Fumul continua să iasă din gaura căscată în bordaj, dar pilotul avionului își dădu imediat seama că avaria nu era fatală. Vedea sute de oameni pe puntea de sus, unii dintre ei coborînd în fugă scările pentru a lupta contra incendiului de dedesubt.

– Unde sînt avioanele alea de vînătoare? întrebă pilotul cu voce tare.

Coordonatorul tactic nu-i răspunse. Comuta pe circuitele radio.

– Penguin Opt, aici e Cobra Unu. Două păsări pentru voi. Nu mai avem nici o rachetă, dar amîndoi avem neatînsă rezerva de proiectile de douăzeci de milimetri. Putem efectua două treceri, apoi trebuie s-o cotim spre Scoția.

– Înțeles, Cobra. Ținta are ceva avarii. Aveți grijă la SAM-urile de mînă. Am văzut vreo douăzeci de nemernici trăgînd.

– Confirm, Penguin. Vreo veste de la Keflavik?

– Pentru o vreme trebuie să ne găsim altă casă.

– Înțeles. Bine, fiți atenți, noi ne ridicăm dinspre soare, cum te uiți la punte.

Orion-ul continuă să facă cercuri la cinci kilometri distanță. Pilotul nu zări cele două avioane de vînătoare pînă în clipa în care acestea începură să tragă. Cele două Eagle zburau la cîțiva metri depărtare unul de celălalt și cam la șase metri deasupra apei, iar boturile le sclipeau din pricina focurilor trase de tunurile de bord.

MV JULIUS FUCIK

Nimeni de la bord nu îi văzu venind. O clipă mai tîrziu, apa din partea laterală a navei se transformă în spumă din pricina proiectilelor, apoi puntea principală se umplu de praf. O minge portocalie de foc anunță explozia unuia dintre elicopterele rusești. Puntea fu inundată de combustibil aprins care țîșnea ca niște limbi de foc și care îl rată de puțin pe general și pe căpitan.

– Ce a fost asta? icni Kherov.

– Avioane de vânătoare americane. Au zburat foarte jos. Probabil că mai au doar tunurile, altfel ne-ar fi bombardat deja. Lupta nu s-a încheiat încă, dragul meu căpitan.

Avioanele se despărțiră, trecînd prin stînga și prin dreapta navei care continua să se deplaseze cu douăzeci de noduri în cerc. Nici o rachetă SAM nu fu lansată după cele două supersonice, care se întoarseră, se regrupară și se aruncară asupra provei navei. Următoarea țintă era suprastructura. O clipă mai tîrziu, puntea vasului fu împrăștiată cu cîteva sute de proiectile. Toate ferestrele se făcură țandări și cea mai mare parte a echipajului de pe punte muri, însă nava rămase intactă.

Kherov cercetă carnagiul produs. Timonierul fusese sfîrtecat de mai multe proiectile explozive și toți oamenii din jur păreau morți. Îi trebui o secundă ca să treacă peste șoc și să simtă o durere sfîșietoare în abdomen, într-o zonă în care haina i se îmbibase deja de sînge.

– Ești rănit, căpitane.

Doar generalul se ascunsese din instinct în spatele unui obiect solid. Andreiev privi cele opt cadavre din camera de pilotaj și se minună din nou cît de norocos putea fi.

– Trebuie să duc nava în port, zise căpitanul. Du-te în spate. Spune-i primului ofițer să continue operațiunile de debarcare. Dumneata, tovarășe general, supraveghează incendiile de pe punte. Trebuie să ducem nava în port.

– Îți voi trimite ajutoare.

Generalul ieși în fugă din încăpere, în vreme ce Kherov se duse la cîrmă.

KEFLAVIK, ISLANDA

– Stop, stai așa! strigă Edwards.

– Acum ce mai e, locotenente? ceru să afle sergentul.

Omul opri jeepul lîngă parcare personalului bazei.

– Să luăm mașina mea. Jeepul ăsta dă prea mult de bănuț.

Locotenentul sări din mașină și își scoase cheile mașinii din buzunar. Pușcașii marini se uitară unul la altul cîteva secunde, apoi fugiră după el.

Mașina lui era un Volvo vechi de zece ani pe care îl cumpărase cu cîteva luni înainte de la un ofițer care pleca din bază. Automobilul mersese destul de mult pe drumurile neasfaltate din Islanda și asta se vedea.

– Haideți odată înăuntru!

– Domnule, ce naiba facem noi, mai exact?

– Uite ce e, sergent, trebuie să plecăm din zona asta. Dacă Ivan are elicoptere? Cum crezi că ar arăta un jeep din aer?

– Oh, bine, încuviință sergentul. Dar noi ce facem, domnule?

– Vom merge cel puțin pînă la Hafnarfjörður, vom ascunde mașina și o vom lua pe jos printre stînci. Imediat ce vom ajunge într-un loc sigur, vom transmite prin radio. Am cu mine o stație radio prin satelit. Trebuie să dăm de știre celor din Washington despre ceea ce se întîmplă aici. Asta înseamnă că trebuie să fim în stare să spunem cu ce vine Ivan la țärm. Oamenii noștri o să încerce măcar recucerirea stîncii ăsteia. Misiunea noastră, sergent, este să rămînem în viață, să raportăm și să ușurăm situația.

Edwards nu se gîndise la asta decît cu cîteva secunde înainte de a o spune. Oare aveau să încerce recucerirea Islandei? Erau în stare de asta? Ce naiba se mai petrecea în restul lumii? Oare avea vreun sens ce se întîmpla? Edwards își spuse că nu era nevoie să aibă sens. „Fiecare lucru la momentul oportun“, își spuse el. Dar, în mod sigur, n-avea nici un chef să ajungă prizonier al rușilor, și poate că trimiterea de informații prin radio însemna o șansă de răzbunare pentru ceea ce se întîmplase la Keflavik.

Edwards porni mașina și conduse spre est, pe autostrada 41. Unde putea ascunde automobilul? În Hafnarfjörður se găsea un centru comercial... și singurul restaurant Kentucky Fried Chicken din Islanda. Ce alt loc mai bun de a ascunde un automobil? Tînărul locotenent zîmbi fără să vrea. Erau în viață și dispuneau de cea mai periculoasă armă cunoscută omului – o stație radio. Avea să rezolve problemele pe măsură ce apăreau. Misiunea lui era să trăiască și să relateze ce se întîmplă. După asta altcineva îi putea instrui ce să facă. „Fiecare lucru pe rînd“, își repetă el, rugîndu-se la Dumnezeu ca cineva să aibă idee de ce naiba se petrecea...

PENGUIN 8

– Se pare că incendiul este sub control, comentă copilotul cu amărăciune.

– Mda, cum crezi că au reușit asta? La naiba, nava aia ar fi trebuit să sară în aer precum... dar n-a făcut-o.

În vreme ce priveau, un al doilea transport de trupe se îmbarca pe cele patru ambarcațiuni hovercraft. Pilotul nu se gândise să le ceară celor două avioane de vânătoare – acum aflate deja în drum spre Anglia – să tragă în oameni, nu în nava aia uriașă. „Ce mai ofițer ești“, se admonestă el în gând. Avionul Penguin 8 ducea cu el optzeci de balize sonar, patru torpile Mk-46 ASW și alte câteva arme de înaltă tehnologie, însă nici una nu putea fi folosită împotriva unei ținte simple precum acel vas comercial. Numai dacă el însuși nu voia să se lanseze într-o operațiune kamikazē... gând la care pilotul clătină din cap.

– Dacă vrei să te îndrepti spre Scoția, mai avem combustibil pentru treizeci de minute, avertiză inginerul de zbor.

– Bine, hai să aruncăm o ultimă privire peste Keflavik. Urc la două mii de metri. Trebuie să stăm în afara razei de acțiune a lansatoarelor de rachete.

Ajunseră deasupra coastei în două minute. O ambarcațiune Lebed se apropia de stațiile SOSUS¹ și SIGINT² din partea opusă Hafnir-ului. Puteau distinge ceva mișcări de trupe la sol și se vedea un fuor de fum ieșind din clădire. Pilotul nu știa prea multe despre activitatea SIGINT, însă SOSUS reprezenta principalul mijloc de detectare a țintelor pentru echipele de pe avioanele P-3C Orion. Stația acoperea golurile dintre Groenlanda și Islanda, și dintre Islanda și Insulele Feroe. Principala linie de pază împotriva pătrunderii submarinelor rusești pe căile comerciale internaționale era pe punctul de a fi scoasă pentru totdeauna din uz. Minunat.

Ajunseră deasupra Keflavik-ului un minut mai târziu. Șapte sau opt avioane nu reușiseră să decoleze de la sol. Toate ardeau. Pilotul cercetă pistele prin binoclu și constată oripilat că acestea nu aveau nici o zgîrietură.

– Tacco, ești conectat cu vreun Sentry?

¹ *Sonar Surveillance System* – Sistem de Supraveghere prin Sonar (n.tr.)

² *Signals Intelligence* – Sistem de Culegere și Procesare a Semnalelor (n.tr.)

- Poți vorbi cu unul chiar acum, pilotule. Dă-i drumul, ai legătura cu Sentry Two.
- Sentry Two, aici e Penguin 8, mă auzi, terminat?
- Te aud, Penguin 8, aici este controlorul-șef. Vedem că ești deasupra Keflavik-ului. Cum arată?
- Am numărat opt „păsări“ la sol, toate distruse și în flăcări. Rachetele nu au avariat, repet, nu au avariat aerodromul.
- Ești sigur, Penguin?
- Categoric. Multe explozii, dar nici o gaură în sol. Rezervoarele de combustibil din apropiere par întregi și nimic nu pare să fi lovit depozitele mari de la Hakotstangar. Le-am lăsat prietenilor noștri o mulțime de combustibil de avion și un aerodrom întreg. Baza... să vedem. Turnul e încă în picioare. Mult fum și flăcări în jurul clădirii de operațiuni... baza pare serios avariata, dar pistele sînt bune de folosit. Terminat.
- Cum e cu nava în care ați tras?
- O lovitură confirmată. Două F-15 de-ale voastre i-au ciuruit un pic fundul, dar insuficient. Probabil că va acosta la țarm. Bănuiesc că va încerca să ajungă în Reykjavik, poate în Hafnarfjörður, pentru descărcare. Probabil că duce cu ea o groază de echipamente. E un vas de patruzeci de mii de tone. Poate ajunge în port în două sau trei ore, în afară de cazul în care găsim ceva să o scoatem din funcțiune complet.
- Nu miza pe asta. Cum stai cu combustibilul?
- Trebuie să pornim spre Stornoway chiar acum. Oamenii mei de la camerele de luat vederi au fotografiat zona și nava. Cam asta-i tot ce putem face.
- Bine, Penguin 8. Du-te să aterizezi undeva. Și noi plecăm peste cîteva minute. Noroc. Terminat.

HAFNARFJÖRDUR, ISLANDA

Edwards parcă mașina în complexul comercial. De-a lungul aleii de acces oamenii ieșiseră să privească către vest, spre Keflavik, treziți de zgomotul auzit la cîteva kilometri depărtare și întrebîndu-se ce se petrecea. „Exact ca noi“, își spuse Edwards. Din fericire, în acel loc nu părea să fi ajuns încă nici un invadator. Edwards încuie mașina și băgă cheile în buzunar cu un gest reflex.

- Încotro, domnule locotenent? întrebă sergentul Smith.
 - Să lămurim câteva lucruri mai întâi, sergent. Tu ești mereu cîrcotaș. Dacă ai vreo idee, vreau să mi-o comunicîi imediat, s-a înțeles?
 - Păi, domnule, eu aș spune că trebuie să pornim drept spre est, să stăm departe de șosele pentru o vreme și să vă găsim un loc în care să vă jucați cu stația radio. Și tre' s-o facem repede.
- Edwards privi în jur. Încă nu ieșise nimeni pe străzi, dar cel mai prudent era să se ascundă repede în sălbăticie, înainte de a fi văzuți de cineva care putea povesti cuiva despre asta ulterior. Edwards dădu din cap, iar sergentul îi comandă unui soldat să o ia înainte. Își scoaseră căștile de protecție și își ascunseră cît mai bine armele pentru a părea inofensivi, fiecare dintre ei convins că din spatele perdelelor de la ferestre îi privesc cel puțin o sută de perechi de ochi. „Ce mod de a începe un război“, își zise Edwards.

MV JULIUS FUCIK

- Incendiile au fost stinse, slavă Domnului! afirmă generalul Andreiev. Echipamentele noastre au suferit avarii serioase, în principal de la apă, dar incendiile au fost stinse!
- Expresia de pe chip i se schimbă văzîndu-l pe Kherov.
- Căpitanul era palid ca o stafie. Un medic militar îi bandajase rana, însă probabil că omul suferea și de o hemoragie internă. Se vedea clar că se chinuie să stea în picioare la masa hărților.
- Vino drept spre zero-zero-trei.
 - Cîrma era ținută de un ofițer inferior.
 - Drept spre zero-zero-trei, căpitane.
 - Trebuie să te întinzi, dragul meu căpitan, zise încet Andreiev.
 - Mai întâi trebuie să-mi duc nava în siguranță în port!
- Fucik* se îndrepta drept spre nord, înfruntînd vîntul și valurile din vest, dar și apa care amenința permanent să inunde gaura provocată de rachetă. Optimismul de dinainte al căpitanului începea să pălească. Mai multe echipamente grele din cală se desprinseseră din ancore în urma impactului cu racheta, iar apa pătrundea prin puntea de mărfuri inferioară, punînd o mare presiune asupra pom-pelor de evacuare, care pînă atunci ținuseră piept cu brio sarcinii. Douăzeci de mii de tone de marfă așteptau să fie livrate.

– Căpitane, trebuie să primești imediat îngrijiri medicale, insistă Andreiev.

– După ce înconjurăm capul. Mă voi lăsa pe mîna medicilor cînd voi vedea dana de amarare din portul avariat. Spune-le oamenilor tăi să rămîină atenți. Un nou atac reușit ne-ar putea termina. Și mai spune-le că s-au descurcat bine. Mi-ar face mare plăcere să îi transport din nou pe mare.

USS PHARRIS

– Contact sonar, posibil submarin, coordonate trei-cinci-trei, anunță operatorul de cart la sonar.

„Deci așa începe“, își zise Morris.

Pharris era la comanda convoiului în prima parte a drumului după desprinderea de coastele Statelor Unite. Sonarul tactic al fregatei era axat pe sondarea terenului din față. Se găseau la douăzeci de mile nord de convoi și la o sută zece mile est de coastă, și tocmai traversau linia de demarcație dintre platoul continental și abisul Lindenkohl Canyon. Un loc perfect pentru un submarin ca să se ascundă.

– Arată-mi ce ai, comandă ofițerul ASW.

Morris își păstră cumpătul și își urmări oamenii la lucru.

Operatorul sonar indică locul unde fundul oceanului se adîncea brusc, precum o cascadă. Pe ecran se vedeau mai multe serii de mici blocuri digitale, ca niște umbre numeroase verzui pe un fundal negru. Șase blocuri la rînd erau însă diferite de restul modelului aleator. Apoi se ivi un al șaptelea. Faptul că blocurile se înșirau pe o coloană verticală însemna că zgomotul era generat cu o rată constantă, undeva la vest prin nord de *Pharris*. Pînă acum nu aveau de fapt decît direcția unei posibile surse de zgomot. Nu puteau determina distanța și nici dacă era cu adevărat vorba de un submarin, o barcă de pescuit cu un motor zgomotos sau, pur și simplu, o perturbație în apă. Semnalele încetară preț de un minut, apoi reapărură. După care dispărură din nou.

Morris și ofițerul ASW se uitară pe hîrtia de termograf. La fiecare două ore lăsau la apă cîte un instrument care măsura temperatura în vreme ce se scufunda, raportînd înregistrările prin cablu, pînă ce acesta era tăiat și instrumentul era lăsat să cadă

pe fundul apei. Pe hîrtie se vedea o linie inegală. Temperatura apei descreștea cu adîncimea, dar nu în mod uniform.

– Ar putea fi orice, rosti încet ofițerul ASW.

– Cu siguranță, încuviință căpitanul, întorcîndu-se spre ecranul sonarului.

Semnalul era tot acolo. Urma rămăsese constantă și trecuseră deja nouă minute.

Dar care era distanța pînă la sursa de zgomot? Apa constituia un mediu minunat de transport al energiei sonore, mult mai eficient decît aerul, dar avea propriile reguli de joc. La treizeci de metri sub *Pharris* se afla „stratul“, o zonă în care temperatura apei se schimba brusc. Această zonă acționa exact ca un geam termopan, permițînd unor sunete să treacă, dar distorsionîndu-le grav pe cele mai multe. Astfel, energia unei sonore putea fi captată între straturile de apă, reverberîndu-se pe distanțe enorme. Sursa semnalului pe care îl ascultau acum se putea afla la cinci mile, dar și la cincizeci de mile. În vreme ce priveau ecranul, urma de pe acesta începu să se încline spre stînga, ceea ce însemna că sursa cotea spre est... sau spre vest de fregată, așa cum ar fi procedat un submarin care ar fi încercat o manevră de învăluire. Morris se duse la planșete.

– Dacă e o țintă, cred că e destul de departe, rosti încetișor șeful de echipaj.

Era surprinzător cît de tăcuți puteau fi oamenii în timpul exercițiilor antisubmarin. Ca și cum un submarin era capabil să audă vocile oamenilor de pe puntea unei fregate aflate la suprafață.

– Domnule, interveni ofițerul ASW după cîteva clipe. Fără vreo schimbare perceptibilă de coordonate, contactul trebuie să se afle la cel puțin cincisprezece mile distanță. Asta înseamnă că sursa de zgomot trebuie să fie foarte puternică și prea depărtată ca să constituie o amenințare imediată. Dacă e un submarin nuclear putem face o triangulație după cîteva sprinturi scurte.

Morris privi spre centrul de informații de luptă. Fregata mergea cu patru noduri. Ridică un receptor.

– Puntea, aici e centrul de luptă.

– Puntea aici. Vorbește secundul.

– Joe, hai să accelerăm la douăzeci de noduri vreme de cinci minute. Vezi dacă putem face o triangulație pe ținta pe care o urmărim.

– Înțeles, domnule.

Un minut mai târziu, Morris simți schimbarea din ținuta de drum a navei. Așteptă gînditor, dorindu-și ca nava să fi dispus în acel moment de unul din sonarele mai sensibile 2X care fuseseră ~~construite~~ pentru fregatele rapide din clasa Perry. Cele cinci minute aveau să treacă greu, însă lupta antisubmarin era un joc care cerea răbdare.

În fine, puterea motoarelor se redusese și nava încetini. Tiparul de pe ecranul sonarului se schimbă de la un șuvoi aleatoriu de semnale la modelul inițial. Schimbarea era mai ușor de perceput decît de descris. Comandantul, ofițerul ASW și operatorul de la sonar urmăriră ecranul cu atenție timp de zece minute. Dîra sonoră anormală nu mai apărui. Într-un exercițiu desfășurat pe timp de pace, decizia clară ar fi fost că e vorba de o simplă anomalie, un zgomot generat de apă, care se oprișe la fel de neașteptat precum pornise, poate datorită unei scăpări de bule de aer ce urcaseră la suprafață. Însă acum orice era detectat de sonar putea avea o stea roșie înscrisă pe corp și un periscop atașat.

„Prima mea dilemă“, gîndi Morris. Dacă ar fi continuat investigația trimițînd elicopterul sau unul dintre avioanele de patrulare Orion, le-ar fi putut trimite după cai verzi pe pereți, departe de vreo altă zonă cu un contact confirmat. Dacă nu întreprindea nimic, risca să nu urmărească un contact real. Morris se întreba uneori dacă nu ar fi fost mai bine ca oamenilor în poziția lui de conducere să nu li se fi dat niște monede cu DA și NU gravate pe fiecare față. Ar fi putut să fie botezate „generatoare de decizii digitale“, ca să se mențină linia titlurilor cu iz electronic pe care marina le îndrăgea atît de mult.

– Vreun motiv să credem că e real? îl întrebă el pe ofițerul ASW.

– Nu, domnule. Ofițerul se întreba deja dacă făcuse bine să-i atragă atenția comandantului. Cel puțin nu acum.

– Destul de corect. Nu va fi ultimul de acest gen.

Sfârșit de drum / Început de drum

HAFNARFJÖRDUR, ISLANDA

Edwards află cu bucurie că sergentul James Smith era furier de companie, ceea ce însemna că ducea cu el hărțile comandantului. Ar fi fost mai puțin bucuros să afle ce gîndea Smith despre ceea ce făceau ei și despre persoana care îi conducea. Un furier de companie ar fi trebuit să ducă și o toporișcă cu el, dar cum Islandei îi lipseau copacii aproape în întregime, toporișca lui rămăsese în cazarma companiei, probabil transformată deja într-o grămadă de cenușă cu o bucată de fier la capăt. Mergeau spre est în tăcere, cu ochii durîndu-i din pricina soarelui coborît la orizont, și traversaseră deja peste doi kilometri de cîmp de lavă care oferea o mărturie mută asupra naturii vulcanice a Islandei.

Se deplasau cu repeziciune, fără pauze de odihnă. Marea rămăsese în spatele lor, dar cîtă vreme o mai puteau zări, erau și ei în pericol de a fi depistați de inamic. Fiecare norișor de praf ridicat de bocancii lor îi făcea să se simtă tot mai vulnerabili, iar soldatul Garcia, care asigura ariergarda micii lor unități se întorcea din cînd în cînd și străbătea cîtiva metri înapoi pentru a se asigura că nu-i urmărește nimeni. Ceilalți priveau înainte, în lateral și în sus. Erau siguri că Ivan adusese măcar unul sau două elicoptere odată cu forța de invazie. Puține lucruri au darul de a face un om să se simtă mai neajutorat decît o aeronavă care să îl urmărească de sus.

Solul erau dezolant de pustiu. Ici și colo câteva pîlcuri de iarbă se luptau cu roca pentru a ieși la soare, însă în cea mai mare parte peisajul era asemănător celui selenar, iar Edwards își aminti că astronautii de pe Apollo se antrenaseră multă vreme în Islanda exact din acest motiv. Vîntul blînd sufla în sus pe colinele pe care se cățărau ei, ridicînd în aer mici cantități de praf din cauza cărora locotenentul strănuta din cînd în cînd. Acesta se întreba tot timpul ce aveau să facă după terminarea rațiilor. Islanda nu era un loc unde să încerci să supraviețuiești din ceea ce îți oferea natura. Era acolo doar de câteva luni și nu avusese niciodată ocazia să facă un tur al insulei. „Fiecare pas, la momentul lui, își spuse Edwards. Oamenii cultivă hrană pretutindeni. Trebuie să existe ferme prin jur, și tu le vei găsi pe hărți.“

– Elicopter! anunță Garcia cu glas tare.

Edwards observă că soldatul avea niște ochi de vultur. Nu auzeau mașinăria încă, dar la orizont se vedea un punct, apropiindu-se dinspre mare.

– Toată lumea la pămînt. Dă-mi lentilele alea, sergent.

Edwards întinse mîna și se așeză jos. Smith veni imediat lîngă el cu binoclul deja la ochi.

– E un Hip, domnule. Transportă trupe.

Omul îi înmîină binoclul.

– Te cred pe cuvînt, răspunse Edwards. Putea vedea forma neregulată a aparatului de zbor, aflat poate la cinci kilometri distanță și îndreptîndu-se spre sud-est, către Hafnarfjörður. Pare că se îndreaptă spre dane. Aha. Vin la țarm cu o navă. Vor să acosteze și mai întîi trebuie să asigure apele interne.

– Are sens, fu Smith de acord.

Edwards urmări elicopterul pînă ce acesta dispăru în spatele unor clădiri. În mai puțin de un minut, elicopterul se ridică din nou, pornind înapoi spre nord-vest. Edwards se uită cu atenție spre linia orizontului.

– Se pare că e o navă acolo.

MV JULIUS FUCIK

Kherov se duse încet înapoi spre planșetă însoțit îndeaproape de un medic militar. Pompele de pe navă făceau față cu bine

inundației. *Fucik* se scufundase doar cu o jumătate de metru la prova. Alte pompe portabile de incendiu fuseseră montate aproape de partea plană a calei pentru a scoate apa de mare prin gaura creată de racheta americană. Kherov își zîmbi mulțumit. Un medic militar îl urma oriunde se ducea. Generalul practic îi pusese un pistol la tîmplă căpitanului, forțîndu-l să permită medicului să îi facă perfuzia cu plasmă sangvină și să-i dea niște morfină. Era recunoscător pentru cea de-a doua, căci durerea continua să îl supere, dar nu la fel de tare ca la început. Însă punga de plasmă era o adevărată iritare, cu medicul ținînd-o ridicată în permanență în vreme ce el se deplasa prin camera de comandă. Știa însă că avea nevoie de așa ceva. Kherov voia să mai trăiască timp de cîteva ore. „Cine știe“, își spuse el, „poate voi supraviețui chiar, dacă medicii regimentului sînt talentați“.

Deocamdată erau lucruri mai importante de rezolvat. Kherov studiasse hărțile portului, dar nu mai fusese niciodată acolo. Nu avea pilot. Nu aveau să existe remorchere portuare, iar minusculele bărcuțe de ghidare a barjelor pe care nava le ducea în pîntece se dovedeau inutile pentru andocare.

Elicopterul se roti deasupra navei după completarea primului tur de inspecție. Era un miracol că mai putea zbura, după ce perechea lui fusese spulberată de proiectilele avioanelor de vînătoare. Mecanicii reușiseră să stingă incendiul cu repeziciune și să arunce o perdea de apă în jurul celui alt elicopter. Fusese nevoie de ceva reparații minore, în metalul fuzelajului rămăseseră mai multe găuri, dar acum aeronava plutea chiar deasupra suprastructurii navei, aterizînd încet și stîngace pe punte.

– Cum te mai simți, căpitane? se interesă generalul.

– Cum arăt?

Un început de zîmbet forțat nu atrase o replică pe măsură. Generalul știa că ar fi trebuit să îl ducă pe acel om pe brațe pînă la punctul sanitar, dar cine ar mai fi dus atunci nava la țarm? Căpitanul Kherov murea chiar sub ochii lui. Medicul fusese extrem de clar în privința asta. Omul suferea de o puternică hemoragie internă. Plasma și bandajele nu puteau ține pasul cu o astfel de situație.

– Oamenii tăi au asigurat obiectivele?

– Au raportat ceva lupte sporadice la baza aeriană, dar curînd totul va intra sub control. Prima echipă de pe cheiul principal raportează că nu e nimeni acolo. Cheiul este asigurat, căpitane. Ar trebui să te odihnești un pic.

Kherov clătină din cap ca un om beat.

– O voi face destul de curînd. Încă cincisprezece kilometri. Așa cum mergem ne deplasăm prea repede. Americanii ar mai putea îndrepta ceva avioane contra noastră. Trebuie să ajungem la docuri și să descărcăm echipamentele înainte de amiază. Mi-am pierdut prea mulți oameni ca să eșuez acum.

HAFNARFJÖRDUR, ISLANDA

– Trebuie să raportăm chestia asta, rosti Edwards încetișor.

Scoase stația radio din husă și o deschise. Văzuse pe cineva testînd acea stație înainte și instrucțiunile de folosire mai erau lipite pe partea laterală a dispozitivului. Cele șase părți ale antenei se potriveau cu ușurință în mecanismul de fixare. Apoi Edwards conectă căștile și apăsă comutatorul de pornire.

Trebuia să orienteze antena asemănătoare unei flori către un satelit de pe meridianul de 30 de grade longitudine nordică, dar nu dispunea de o busolă ca să afle încotro se afla acel meridian. Smith desfășură o hartă și selectă un reper terestru în direcția generală a meridianului în cauză. Edwards orientă antena în direcția reperului și îl deplasă încet pînă ce auzi bolboroseala unei purtătoare radio a satelitului de comunicații.

– Bine.

Edwards acordă potențiometrul de frecvență pe un canal preselectat și apăsă comutatorul de transmitere.

– Oricine s-ar afla acolo, aici este Mike Edwards, locotenent, United States Air Force, transmițînd din Islanda. Vă rog să confirmați, terminat.

Nu se întîmplă nimic. Edwards reciti instrucțiunile pentru a se asigura că făcea ce trebuie, apoi retransmise același mesaj de încă trei ori.

– Emițător, identifică-te, te rog. Terminat, răspunse în sfîrșit o voce din eter.

– Edwards, Michael D., locotenent, U.S. Air Force, număr matricol 328-61-4030. Sînt ofițerul meteo atașat Escadrilei 57 Intercepție de la Keflavik. Cine e acolo? Terminat.

– Dacă nu știi asta, amice, n-ai ce căuta aici. Cară-te de pe frecvență, avem nevoie de ea pentru traficul oficial, răspunse vocea cu răceală.

Edwards privi încremenit și furios stația radio cîteva secunde, după care explodă:

– Ascultă bine, idiotule! Tipul care știe cum să lucreze cu stația asta e mort și eu sînt tot ce mai aveți pe aici. Baza de la Keflavik a fost lovită cu cîteva ore în urmă de un atac rusesc masiv, aerian și terestru. Locul mișună de „bandiți“, în portul Hafnarfjörður intră chiar acum un vas rusesc, iar tu te ții de jocuri de cuvinte! Hai să ne punem de acord, omule. Terminat!

– Recepționat. Stai pe loc. Trebuie să verificăm cine ești.

Nici o urmă de remușcare în vocea omului.

– La dracu', chestia asta funcționează cu baterii. Vrei să li se scurgă toată energia în vreme ce tu cauți prin fișiere?

O nouă voce se făcu auzită:

– Edwards, aici este ofițerul de serviciu. Ieși din eter. S-ar putea să te monitorizeze. Te vom verifica. Reintră pe frecvență peste trei-zero minute. Ai priceput? Terminat.

Asta suna mai bine. Locotenentul își verifică ceasul.

– Priceput, înțeles. Vom reveni în trei-zero minute. Terminat și ieșit. Edwards apăsă pe comutatorul de stingere. Hai să plecăm. Nu știam că ne pot lua urma.

Partea bună era că durata transmisiei nu depășise două minute, iar ei se puneau din nou în mișcare.

– Sergent, hai să ne îndreptăm spre Dealul 152. Ar trebui să vedem destul de bine de acolo sus, iar pe drum dăm și peste apă.

– E apă fierbinte, domnule, plină de sulf. La fel de bună de băut precum rahatul, dacă înțelegeți la ce mă refer.

– Cum vrei.

Edwards porni în pas ușor alergător. Odată, în tinerețe, fusese nevoit să raporteze un incediu. Atunci îl crezuseră. De ce nu îl credeau acum?

MV JULIUS FUCIK

Kherov știa că el avea să termine lucrul început de americani. Să-și conducă nava spre port cu o viteză de optsprezece noduri reprezenta mai mult decît o nesăbuință. Fundul marin de aici era din rocă dură, și nu din noroi, iar o eșuare putea să ducă la sfișierea totală a carenei. Însă Kherov se temea mult mai mult de un alt atac aerian și era convins că o escadrilă de avioane americane se îndrepta spre ei, încărcată cu rachete și bombe care l-ar fi putut priva pe el de succes în cea mai importantă misiune a vieții lui.

– Cîrma la mijloc! strigă el.

– Banda mijloc, confirmă cîrmaciul.

Kherov aflase cu cîteva minute în urmă că secundul lui murise din pricina rănilor primite în timpul primului atac al avioanelor de vînătoare. Cel mai bun timonier pierise urlînd chiar sub ochii lui, împreună cu mulți membri talentați ai echipajului. Dispunea acum de un singur om calificat în fixarea eficientă a reperelor de la țărm necesare unei bune ancorări. Cheiul se vedea deja, iar el ajunsese să depindă de aprecierea vizuală a unui marinar.

– Încetinește la jumătate, ordonă el.

Timonierul transmise ordinul prin telegraf spre sala mașinilor.

– Cîrma complet dreapta.

Urmări prova navei cotind încet spre dreapta. Rămase pe centrul punții, căutînd să-și alinieze cu atenție nava cu cheiul. Nimeni nu era instruit să se ocupe de parîmele de amarare. Kherov se întrebă dacă soldații se puteau descurca cu o asemenea sarcină.

Nava atinse fundul. Kherov căzu și înjură tare de durere și furie. Calculase greșit apropierea de țărm. *Fucik* se cutremură și alunecă pe fundul stîncos. Nu era timp de verificare a hărții. Odată cu refluxul, curenții puternici de fund din port ar fi transformat ancorarea într-un coșmar.

– Mașinile înapoi.

Un minut mai tîrziu nava plutea din nou. Căpitanul ignoră alarmele de inundare care urlau în spatele lui. Carena era spartă sau poate că încărcătura desprinsă devenise niște berbece. Nu mai conta. Docul se afla la aproape o mie de metri distanță. Era un chei masiv din rocă aglomerată.

– Cîrma la mijloc. Stop mașinile!

Nava se deplasa prea repede ca să se oprească imediat. Soldații de pe punte își dădură seama de asta și se dădeau instinctiv înapoi, îndepărtîndu-se de margine, temători că aceasta s-ar fi putut face fărîme la impactul chilei cu fundul apei. Kherov pufni amuzat, în ciuda durerilor. Se zisese cu oamenii de sprijin pentru ancorare. Încă opt sute de metri.

– Mașinile înapoi cu toată viteza.

Șase sute de metri. Întregul corp al colosului de fier tremură simțind cum motoarele încearcă încetinirea. Nava se îndreaptă spre dană la un unghi de treizeci de grade, cu o viteză redusă la opt noduri. Kherov se duse la tubul portavoce de legătură cu sala mașinilor.

– La ordinul meu, opriți mașinile, trageți mînerul instalației antiincendiu și evacuați sala mașinilor.

– Ce vrei să faci? se interesă generalul.

– Nu putem ancora la chei, răspunse simplu Kherov. Soldații dumitale nu știu cum să mînuiască parîmele și cei mai mulți dintre marinarii mei au murit.

Dana aleasă de Kherov era exact cu o jumătate de metru mai îngustă decît forma navei. Căpitanul se întoarse la tubul portavocei.

– Acum, tovarăși!

Dedesubt, inginerul-șef dădu ordinele. Mecanicul-șef opri motoarele diesel și alergă spre scara de evacuare. Inginerul trase de mînerul sistemului de stingere a incendiilor și îl urmă, după ce numără oamenii, ca să se asigure că nimeni nu rămîne acolo.

– Cîrma banda complet dreapta!

Un minut mai tîrziu, prova navei se izbi de chei cu o viteză de cinci noduri. Prova se strîmbă ca și cum ar fi fost din hîrtie și întreaga navă pivotă spre dreapta, frecîndu-se cu partea laterală de chei într-o mare de scînteii portocalii. Impactul sfîșie chila navei și o deschise în dreptul tribordului. Punțile inferioare se inunda ră instantaneu și nava se așeză rapid pe fund, aflat la cîteva zeci de centimetri sub chila sfărîmată. *Julius Fucik* n-avea să mai navigheze vreodată, însă își atinsese obiectivul.

Kherov îi făcu un semn generalului.

– Oamenii mei o să monteze cele două remorchere minus-cule din pupa. Spune-le să scoată două barje și să le pună între pupa și capătul cheiului. Tot ei vă vor arăta cum să asigurați barjele ca să nu fie luate de curent. Apoi folosiți echipamentele de legare pentru a scoate vehiculele de pe lift pe barje, apoi de pe barje pe chei.

– Nici o problemă. Și acum, tovarășe căpitan, te vei duce la chirurgical meu. Nu voi mai tolera un nou refuz.

Generalul făcu semn ordonanței sale și amîndoi îl sprijiniră pe căpitan să ajungă jos. Era posibil să nu fie prea tîrziu.

DEALUL 152, ISLANDA

– Încă dezbateți cine sînt eu? întrebă Edwards.

Un alt lucru iritant era reprezentat de întîrzierea de un sfert de secundă a semnalului, cauzată de distanța parcursă de acesta pînă la satelit și de acolo înapoi.

– Da. Problema e de unde știm noi că ești cine spui?

Ofițerul de comunicații ținea un telex în mînă care confirma că un oarecare locotenent Michael D. Edwards, USAF, fusese, într-adevăr, ofițerul meteo pentru baza de la Keflavik, însă această informație putea fi obținută de ruși înainte de atac.

– Ascultă, curcane, stau aici, pe dealul 152, la est de Hafnar-fjörður, bine? Prin jur zboară un elicopter rusesc, iar o navă a naibii de mare tocmai a ancorat în port. E prea departe ca să văd steagul, dar nu cred că ticălosul a venit din New York, pri-cepi? Rușii au invadat stîncă asta. Au distrus Keflavik-ul și și-au instalat trupe peste tot.

– Povestește-mi despre navă.

Edwards își lipi binoclul de ochi.

– Carenă neagră, suprastructură albă. Litere mari și drepte în lateral. Nu-mi dau seama bine ce scrie. Ceva-Lines. Primul cuvînt începe cu un L. Un soi de vas de transport pentru barje. Un remorcher mic tocmai mută o barjă acum.

– Ai văzut trupe rusești?

Edwards nu răspunse imediat.

– Nu. Am auzit doar convorbirile radio ale pușcașilor marini din Keflavik. Au fost depășiți de situație. De atunci au

încetat comunicațiile. Văd oameni pe doc, dar nu-mi dau seama cine sînt.

– Bine, o să verificăm noi. Deocamdată îți sugerez să găsești un ascunziș bun și să păstrezi tăcerea. Dacă va trebui să te contactăm, vom transmite la fix în fiecare oră pară. Dacă vrei să vorbești cu noi, sîntem aici. Înțeles?

– Înțeles clar. Terminat. Edwards închise stația. Nu-mi vine să cred.

– Nimeni nu știe ce naiba s-a întîmplat, locotenente, comentă Smith. Cum ar putea ști ei? Iar noi, nici atît nu știm.

– Nu e așa! ripostă Edwards, împachetîndu-și stația. Dacă idioții ăia m-ar asculta, am avea cîteva bombardiere să arunce nava aia în aer în mai puțin de două ore. Măi, dar mare mai e măgăoaia. Cît echipament ați putea voi să încărcăți în ceva atît de mare?

– Mult, rosti încet Smith.

– Crezi că o să încerce să mai debarce și alte trupe?

– S-ar potrivi, domnule. Nu pot menține Keflavik-ul cu ce au debarcat pînă acum... cam un batalion, cel mult. Stîncă asta pe care ne aflăm e mare. În locul lor mi-aș dori mai multe trupe pe ea. Însă, bineînțeles, eu sînt doar un sergent de rînd.

HAFNARFJÖRDUR, ISLANDA

Generalul putea trece în sfîrșit la treabă. Prima urgență o constituia asigurarea unui loc de aterizare pentru singurul elicopter rămas, care acum se învîrtea pe lîngă doc. Piloții aparatului erau încîntați să vadă nava scufundîndu-se chiar lîngă chei. Generalul lăasă o companie de pușcași să asigure zona portului, trimise o altă companie de întărire către aeroportul din Reykjavik și dădu ordin celei de-a treia să descarce echipamentele de pe navă. După aceea porni spre Keflavik pentru a cerceta situația la fața locului.

Constată că în cea mai mare parte incendiile erau încă active. Pompele de alimentare cu combustibil de lîngă bază continuau să arate ca niște torțe imense, însă principalele depozite aflate la circa cinci kilometri depărtare păreau intacte și, din cîte vedea generalul, erau deja pázite de un vehicul amfibiu de asalt și cîțiva soldați. Comandantul regimentului de asalt îl întîmpină pe una din pistele rămase neatinse ale aeroportului.

– Baza aeriană Keflavik este sub controlul nostru, tovarășe general! proclamă ofițerul.

– Cum a mers?

– Greu. Americanii n-au fost coordonați, căci una dintre rachetele aviației a lovit postul lor de comandă, dar n-au renunțat așa de ușor. Am înregistrat nouăsprezece morți și patruzeci și trei de răniți. Am numărat inamicii doborâți din rîndul pușcașilor marini și al celorlalte trupe de apărare și încă numărăm restul de prizonieri.

– Cîți inamici au scăpat?

– Din cîte știm noi, nimeni. E prea devreme să fim categorici în privința asta, bineînțeles, dar au fost, fără îndoială, unii care au murit în incendii. Colonelul făcu un gest către zona distrusă a bazei dinspre est. Cîm se prezintă nava? Am auzit că a fost lovită de o rachetă.

– Și am mai fost mitraliați de avioane de vînătoare americane. E legată la chei, iar echipamentul se descarcă acum. Putem folosi acest aerodrom? Eu...

– Primim raportul chiar acum.

Operatorul radio de lîngă colonel îi întinse acestuia aparatul. Colonelul vorbi circa un minut. O unitate de cinci oameni din cadrul forțelor aeriene acompaniasse cel de-al doilea val de asalt și acum evalua ce era disponibil în cadrul bazei.

– Tovarășe general, radarul bazei și sistemele radio sînt distruse. Pistele sînt acoperite cu moloz, și mi se spune că va fi nevoie de cîteva ore pentru curățarea lor. Totodată, conducta principală de combustibil e ruptă în două locuri. Din fericire, nu a luat foc. Deocamdată va trebui să folosim cisternele aeroportului pentru a transfera combustibil. Par să fie toate intacte... însă recomandarea este ca întăririle aeriene să sosească la Reykjavik. Controlăm acel loc?

– Da, și e intact. Vreo speranță de a obține informații de la avioanele americane capturate?

– Din nefericire nu, tovarășe. Aeronavele au fost avariate grav de rachetele căzute. Cele care n-au ars de la început au fost sabotate de echipaje. Așa cum am spus, s-au dus lupte grele.

– Foarte bine. Îți voi trimite restul celor două batalioane și echipamentele de îndată ce vom organiza lucrurile pe aici. O să am nevoie de restul oamenilor la doc deocamdată. Fixează-ți

perimetrul de acțiune. Începe curățenia, căci avem nevoie ca acest aerodrom să fie operațional cât de curînd posibil. Strînge prizonierii laolaltă și pregătește-i de drum. O să-i luăm de aici la noapte. Trebuie tratați corect.

Ordinele primite în această privință fuseseră extrem de clare. Prizonierii sînt importanți.

– Cum spuneiți, tovarășe general. Și vă rog să-mi faceți rost de cîțiva geniști ca să pot repara conducta aia.

– Ai făcut o treabă bună, Nicolai Gennadievici!

Generalul se întoarse la elicopterul cu care venise. Doar nouăsprezece morți. Se așteptase la un număr mult mai mare. Scoaterea din funcțiune a centrului de comandă al pușcașilor marini fusese un adevărat noroc. Cînd ajunse înapoi pe navă, echipamentele erau deja coborîte pe chei. Barjele de pe navă fuseseră dotate cu uși de încărcare, ca niște ambarcațiuni de debarcare trupe în miniatură, fapt care permitea vehiculelor dinăuntru să iasă singure afară. Unitățile de luptă erau în plină fază de organizare pe doc și în locurile învecinate. Generalul observă că ofițerii de intendență se descurcau de minune cu organizarea treburilor. Pînă în acest moment operațiunea Glorie Polară era un succes total.

După aterizare, elicopterul fu realimentat cu combustibil de la o pompă montată pe partea laterală a navei. Generalul se duse la ofițerul de operații.

– Aeroportul din Reykjavik este în totalitate sub controlul nostru, tovarășe general, iar acolo dispunem de facilități complete de alimentare cu combustibil. Acolo vreți să aterizeze întăririle aeriene?

Generalul se gîndi la această posibilitate. Aeroportul din Reykjavik era mic, însă el n-avea chef să aștepte pînă la curățarea Keflavik-ului ca să aducă întăririle.

– Da. Trimite codul de acțiune la centru. Vreau ca întăririle aeriene să înceapă imediat să sosească aici.

DEALUL 152, ISLANDA

– Tancuri. Binoculul era la Garcia. O mulțime, și toate au steaua roșie pe ele. Se îndreaptă spre vest pe autostrada 41. Asta ar trebui să-i convingă, domnule.

Edwards luă binoclul. Putea vedea tancurile, dar nu și stelele roșii.

– De ce fel sînt? Nu par a fi niște tancuri adevărate.

Venise rîndul lui Smith.

... – Sînt BMP-uri, poate chiar BMD¹-uri. Sînt ca niște vehicule de asalt ale infanteriei. În ele încap un pluton și au un tun de 73 de milimetri. E clar că sînt rusești, locotenente. Număr unsprezece blestemății și încă vreo douăzeci de camioane cu oameni în ele.

Edwards scoase din nou stația radio. Garcia avea dreptate. Chestia asta trebuia să le atragă atenția.

– Bine, Edwards, pe cine ai acolo lîngă tine? veni răspunsul.

Edwards rosti numele pușcașilor marini de lîngă el.

– Am fugit înainte ca rușii să pună mîna pe bază.

– Unde vă aflați acum?

– Pe dealul 152, la patru kilometri est de Hafnarfjörður. Vedem limpede pînă în port. Mai multe vehicule rusești se îndreaptă vest către Keflavik și cîteva camioane, nu știm de ce fel, merg nord-est spre Reykjavik pe Autostrada 41. Uitați ce e, dacă ați putea trimite niște Aardvark-uri, poate reușim să distrugem nava aia înainte de a descărca totul, zise locotenentul cu o voce imperioasă.

– Mă tem că Vark-urile sînt un pic cam ocupate acum, amice. În caz că nu te-a informat nimeni, în Germania s-a declanșat războiul. Cel de-al Treilea Război Mondial a început acum zece ore. Încercăm să trimitem o „pasăre“ de recunoaștere spre voi, dar s-ar putea să mai dureze ceva. Nimeni nu știe ce să facă cu voi. Deocamdată sînteți pe cont propriu.

– Nu zău, replică Edwards, privindu-și oamenii.

– Bine, Edwards. Folosește-ți creierul și evită contactul cu inamicul. Dacă am înțeles eu bine, acum ești singurul nostru prieten din acea zonă. Mi s-ar părea corect să ți se ceară să continui cu rapoartele. Observă ce se întîmplă și raportează. Economisește energia bateriei. Fii prudent, amice. Va veni și ajutorul, dar s-ar putea să mai dureze. Rezistă acolo. Ne poți asculta la ora fixă, la orele pare. Ai un ceas bun la tine?

„Între timp, își spuse ofițerul de comunicații, o să caut o cale de afla dacă ești cine spui și că nu ai un pistol rusesc la tîmplă.“

– Înțeles, e fixat la ora Zulu. Vom asculta. Terminat.

¹ Transportoare blindate ale infanteriei cu roți sau șenile (n.tr.)

– Alte tancuri, rosti Smith. Isuse, nava aia chiar că e încărcată ca un pom de Crăciun!

HAFNARFJÖRDUR, ISLANDA

Generalului abia îi venea să creadă cît de bine se desfășurau lucrurile. Cînd văzuse racheta venind spre ei, crezuse că misiunea va fi un eșec. Deja o treime din vehiculele încărcate pe navă fuseseră acum descărcate și porniseră spre destinațiile lor. Urma aterizarea restului diviziei. După aceea veneau alte elicoptere. Deocamdată, în jurul lui se găseau o sută de mii de islandezi a căror prietenie nu era așteptată. Cîteva chipuri îndîrjite îl urmăreau din cealaltă parte a portului și generalul trimisese deja o patrulă să se descotorosească de intruși. Oare cîți oameni dădeau acum telefoane? Oare releul de telefon prin satelit mai era intact? Oare oamenii sunau în Statele Unite să spună ce se întîmpla în Islanda? Erau atît de multe necunoscute...

– Tovarășe general, întăririle aeriene sînt pe drum. Primul avion de transport a decolat acum zece minute însoțit de o escadrilă de vînătoare. Ar trebui să aterizeze în patru ore, îl informă ofițerul de comunicații.

– Patru ore...

Generalul ridică privirea spre cerul albastru și senin. Cît avea să dureze pînă ce americanii vor reacționa trimițînd o escadrilă de bombardiere contra lui? Cu un deget arătă spre ofițerul cu operațiunile.

– Prea multe vehicule stau degeaba pe chei. Imediat ce se formează un pluton, trimiteți-le spre obiective. Nu avem timp să așteptăm formarea de companii. Ce se aude în legătură cu aeroportul din Reykjavik?

– Avem acolo o companie de infanterie și o alta va sosi în douăzeci de minute. Nici un fel de opoziție. Controlorii civili de trafic aerian și oamenii de la întreținere sînt cu toții sub pază. O patrulă care a inspectat orașul Reykjavik a raportat că prezența pe străzi este extrem de redusă. Personalul de la ambasada noastră ne-a informat că guvernul le-a cerut cetățenilor prin radio să rămînă în case, iar oamenii par să se conformeze în cea mai mare parte instrucțiunilor.

– Ordonă patrulei să pună mîna pe centrala telefonică a oraşului. Lăsați posturile de radio şi cele de televiziune în pace, dar puneți mîna pe centrala telefonică!

Generalul se întoarce cînd observă sosirea grupei de paraşutişti de cealaltă parte a portului. Aprecie că acolo se aflau cam treizeci de civili. După ce coboară din camionul cu care sosiseră, cei opt soldați se apropiară cu repeziciune de localnici, cu armele în poziție de tragere. Un civil porni spre soldați, dînd cu disperare din mîini. Omul primi o rafală de gloanțe. Restul mulțimii se împrăstie care-încotro.

Generalul înjură cu glas tare:

– Aflați cine a tras!

USS CHICAGO

McCafferty se întoarce în centrul de atac după o scurtă vizită la toaletă. Cafeaua te menținea permanent treaz, fie datorită cofeinei, fie datorită disconfortului cauzat de o vezică întotdeauna plină. Lucrurile începeau să ia o întorsătură urîță. Geniul care ordonase submarinelor americane să plece din Marea Barents în speranța de a evita un „incident” comisesse o mare eroare. „La țanc pentru ca războiul să înceapă”, își zise căpitanul cu amărăciune, uitînd complet că, la momentul respectiv, ideea nu părăsise deloc rea.

Dacă s-ar fi respectat planul inițial, probabil că acum marina sovietică ar fi suferit deja o lovitură serioasă. În loc de asta, cineva intrase în panică în legătură cu pericolul rachetelor sovietice și, drept rezultat, cel puțin din cîte își dădea el seama pînă acum, nimeni nu obținuse nimic. Submarinele sovietice care ieșiseră în haită din fiordul Kola nu porniseră spre sud, prin Marea Norvegiei, așa cum se așteptau toți. Sonarul de mare distanță al fregatei distingea posibile zgomote de submarin undeva departe, spre nord, îndreptîndu-se spre vest înainte de a se pierde în neant. „Așadar, își zise el, Ivan își trimite bărcile prin strîmtoarea Danemarcei? Linia SOSUS dintre Islanda și Groenlanda ar putea face costisitoare o asemenea inițiativă.”

USS *Chicago* naviga cu toată viteza la circa o sută de metri distanță de paralela de 69 de grade nord și la circa o sută de mile

vest de coasta stîncoasă a Norvegiei. Navele norvegienilor îi închideau calea spre est, păzindu-și propria coastă de atacuri. McCafferty înțelegea o asemenea manevră, dar nu-i plăcea deloc.

Pînă acum nimic nu mersese ca lumea, iar McCafferty era îngrijorat. Totuși, se așteptase la așa ceva și, în consecință, își putea stăpîni îngrijorarea. Putea reveni la exerciții. Știa de ce era capabil submarinul lui și avea o idee destul de bună despre capacitățile submarinelor sovietice. El dispunea de capacități superioare, dar exista întodeauna șansa ca vreun rus să aibă noroc. În definitiv, era război, iar asta însemna un mediu diferit față de cel judecat în mod tradițional prin prisma regulamentelor și instrucțiunilor. Greșelile nu se mai măsurau în termeni de critici dure primite de la superiori. Iar pînă acum norocul păruse că ține cu inamicul.

Privi în jur, la oamenii săi. Probabil că și ei aveau aceleași gânduri, dar depindeau cu toții de el. Membrii echipajului de pe submarin reprezentau în mod esențial o extensie a propriei lui minți. El controla întreaga entitate corporatistă cunoscută sub numele de USS *Chicago* și, pentru prima dată, o astfel de responsabilitate uriașă începea să-l copleșească. Dacă el rata, toți acei oameni aveau să moară. Și el avea să moară – știind prea bine că el era responsabil de asta.

„Nu poți gândi astfel, încercă McCafferty să se încurajeze. Chestia asta te va măcina. Mai bine m-aș înfrunta cu o situație de luptă unde gîndirea s-ar limita la acțiuni imediate.“ Verifică ceasul de la bord. Trebuia să ia o decizie.

– Urcăți la adîncime periscopică, ordonă el. E timpul să verificăm ordinele și să încercăm o sondare ESM ca să vedem și noi ce se mai petrece prin jur.

Nu era o procedură simplă. Submarinul se ridică încet și prudent, în același timp rotindu-se pentru ca sonarul să poată cerceta împrejurimile după nave inamice.

– Ridicați ESM-ul.

Un tehnician electronist apăsă butonul de ridicare a catargului pentru receptorul de bandă largă. Ecranul se aprinse instantaneu.

– Numeroase surse electronice, domnule. Trei surse de căutare în banda J și numeroase alte chestii. Multe discuții pe VHF și UHF. Înregistratoarele au fost pornite.

„Se potrivește, gîndi McCafferty. Și totuși, sînt șanse mici ca cineva să ne urmărească pe aici.“

– Sus periscopul.

Comandantul înclină lentilele în sus pentru a cerceta cerul în căutarea vreunui avion aflat în apropiere și făcu un tur rapid al orizontului. Observă ceva ciudat și trebui să încline lentilele în jos pentru a vedea mai bine despre ce era vorba.

La niți două sute de metri distanță se găsea un marcaj cu fum verde. McCafferty se strîmbă și răsuci instrumentul. Din ceața verde apărură un avion cvadrimotor. Direct spre ei.

Comandantul se întinse și răsuci roțița periscopului, coborînd instrumentul.

– *Imersiune rapidă!* Cu toată viteza înainte! Adîncime două sute cincizeci de metri!

„De unde naiba a mai apărut și chestia aia?“

Motoarele submarinului intrară instantaneu în acțiune cu toată forța. Ordine pomiră din toate părțile către timonier.

– *Torpilă în apă, la tribord!* țipă un om de la sonar.

McCafferty reacționează imediat.

– Cîrma banda stînga!

– Banda stînga, înțeles!

Indicatorul de bord arăta că viteza ajunsese la zece noduri și creștea cu repeziciune. Submarinul ajunsese la pragul de treizeci de metri.

– Coordonatele torpilei unu-șapte-cinci. Își caută ținta. Încă nu s-a fixat pe noi.

– Lansați o baliză-momeală.

La douăzeci și ceva de metri distanță de camera de control, un lansator aruncă în apă o baliză de zece centimetri. Aceasta începu imediat să scoată tot felul de sunete pentru a atrage torpila asupra ei.

– Baliza afară!

– Cîrma dreapta cincisprezece grade. McCafferty era deja mai calm. Mai jucase acest joc și înainte. Vino la noul curs unu-unu-zero. Sonar, vreau coordonatele reale ale acelei torpile.

– Înțeles. Coordonatele torpilei doi-zero-șase, venind spre babord dinspre tribord.

Chicago depăși pragul de șaiszeci de metri adâncime. Nava avea un unghi de coborîre de douăzeci de grade. Planșeiștii și cei mai mulți tehnicieni își puseseră centuri de siguranță care să-i țină pe loc. Ofițerii și alți câțiva oameni care trebuiau să circule prin navă se apucară de balustrade și alte părți fixe pentru a nu cădea.

– Comanda, aici sonarul. Torpila pare să meargă în cerc. Acum merge de la tribord la babord pe coordonate unu-șapte-cinci. Continuă să emită, dar nu cred că ne-a simțit.

– Foarte bine. Continuă să raportezi. McCafferty porni spre pupa, către planșete. Se pare că a lansat prost.

– S-ar putea, încuviință navigatorul. Dar cum dracu'...

– Probabil că a fost o trecere MAD. Un detector de anomalii magnetice. Banda de înregistrare mergea? Nu l-am văzut destul de mult ca să-l pot identifica. Verifică planșeta. Se găseau acum la o milă și jumătate de locul în care fuseseră cînd torpila intrase în apă. Sonar, povestește-mi despre „pește”¹.

– Coordonate unu-nouă-zero. Continuă să se învîrtă în cerc, pare să coboare un pic. Cred că a fost atrasă de baliză și încearcă să o lovească.

– Mașinile înainte la două treimi.

„E timpul să încetăm”, își spuse McCafferty. Trecuseră de zona de pericol imediat, iar echipajul avionului avea nevoie de cîteva minute pentru a evalua atacul înainte de a începe o nouă căutare. Pînă atunci ei aveau să se găsească la două sau trei mile depărtare, sub pragul de detecție, deplasîndu-se practic fără zgomot.

– Înainte la două treimi, înțeles. Platou la 250 de metri.

– Putem începe să respirăm din nou, oameni buni, rosti McCafferty. Vocea lui nu era atît de calmă pe cît și-ar fi dorit. Observă pentru prima dată cîteva mîini tremurînde. „Ca la un accident de mașină, gîndi el. Tremuri abia după ce te afli în siguranță.” Cîrma stînga cincisprezece grade. Vîno stînga la doi-opt-zero.

N-avea nici un sens să se deplaseze drept înainte cîtă vreme avionul putea ataca din nou. Ar fi trebuit să se afle în siguranță acum. Întregul episod durase mai puțin de zece minute.

¹ Torpilă, în argoul militar (n.tr.)

Comandantul se duse spre prova și puse banda video cu înregistrarea evenimentului. Pe bandă se văzu periscopul ieșind la suprafață, prima căutare rapidă... apoi reperul fumigen. După aceea se văzu avionul. McCafferty îngheță imaginea.

Avionul părea a fi un Lockheed P-3 Orion.

– E de-al nostru! observă un om.

Comandantul se duse la sonar.

– Peștele se îndepărtează în spate, domnule. Probabil că încearcă în continuare să distrugă baliza. Cred că atunci când a intrat în apă a început să se învîrtă în direcție greșită, adică îndepărtîndu-se de noi.

– Cum sună acum?

– Foarte asemănător cu una dintre torpilele noastre Mark-46, răspunse șeful echipei de la sonar. Chiar așa suna!

Omul rebobină propria bandă și o puse pe difuzoare. Scîrțitul torpilei era suficient de puternic ca să ridice oricui părul de pe ceafă. McCafferty dădu din cap și se întoarse spre pupa.

– Bine, e posibil să fi fost un P-3 norvegian. După cum putea fi un May rusesc. Cele două seamănă foarte mult și au exact același gen de misiune. Bine lucrat, oameni buni. Trebuie să plecăm din zona asta.

Comandantul se felicita singur pentru performanța sa. Tocmai scăpase de primul proiectil de război lansat contra lui de un avion amic! Însă scăpase. Ceea ce însemna că norocul nu se strînsese în întregime de cealaltă parte. Sau nu era așa?

USS PHARRIS

Morris moțăia pe scaunul lui de pe punte, întrebîndu-se ce lipsea din viața lui. După cîteva secunde își dădu seama că nu mai avea hîrțogăraie de completat, activitatea lui din fiecare după-amiază din trecut. Trebuia să își raporteze poziția la fiecare patru ore și să trimită informații despre orice contacte depistate, însă completarea formularelor și hîrțiilor era acum istorie. Ce păcat că fusese nevoie de un război pentru a scăpa de o asemenea povară! Aproape începea să-i placă situația.

Convoiul continua să se afle la o distanță de douăzeci de mile sud-est. *Pharris* juca rolul cercetașului. Misiunea navei era să detecteze, să localizeze și să atace orice submarin inamic care ar

fi încercat să se apropie de convoi. Pentru asta, fregata sprinta din când în când cu viteză maximă, apoi rămînea să plutească la viteză mai mică pentru a permite sonarului să își atingă maximum de eficiență. Asemenea manevre ar fi fost practic imposibile dacă întregul convoi ar fi ținut cursul drept la o viteză de douăzeci de noduri. Cele trei coloane de nave comerciale mergeau însă în zigzag, ușurînd misiunile tuturor celor implicați, cu excepția, poate, a marinarilor civili pentru care statul la posturile de veghe era la fel de străin precum mărșăluitul pe cîmpul de luptă.

Morris luă o gură de Cola. Era o după-amiază caldă și prefera să își bea cofeina sub formă cît mai rece.

– Semnal de la *Talbot*, domnule, raportă un ofițer de punte.

Morris se ridică și se îndreptă spre aripa din tribord a punții, cu binoclul în mînă. Se mîndrea că e în stare să descifreze literele în alfabetul Morse aproape la fel de repede ca omul de la semnalizări: RAPORT ISLANDA ATACATĂ ȘI NEUTRALIZATĂ DE FORȚE SOVIETICE X SE AȘTEAPTĂ NOI AMENINȚĂRI AERIENE ȘI SUBMARINE SERIOASE X.

– Alte vești bune, domnule, comentă ofițerul de punte.

– Mda.

USS NIMITZ

– Cum au reușit? se întrebă Chip cu glas tare.

– Nu contează cîtuși de puțin cum, replică Toland. Trebuie să ducem informațiile la șefu'.

Telefonă repede cuiva și plecă spre cartierul steagurilor.

Aproape că se rătăci. *Nimitz* avea peste *două mii* de compartimente. Amiralul ocupa unul singur dintre ele, iar Toland fusese acolo o singură dată. Găsi un infanterist de marină care păzea ușa. Comandantul portavionului, căpitanul Svenson, era deja acolo.

– Domnule, am primit un mesaj că sovieticii au atacat și neutralizat Islanda. S-ar putea să fi dus trupe acolo.

– Au și avioane? întrebă imediat Svenson.

– Nu știm. Se încearcă ridicarea unei „păsări” de recunoaștere pentru a arunca o privire, probabil de la britanici, dar nu vom avea informații precise pentru cel puțin încă șase ore. Ultima

trecere a unui satelit prieten s-a produs acum două ore și următoarea trecere va fi abia peste nouă ore.

– Bine, spune-mi ce ai aflat, îi ceru amiralul.

Toland trecu în revistă datele sumare care sosiseră din Norfolk:

– Din câte știm, a fost un plan de atac destul de atipic, dar care se pare că a funcționat.

– Nimeni nu a zis că Ivan e un năîng, comentă Svenson cu amărăciune. Ce se știe despre ordinele noastre?

– Încă nimic.

– Cîte trupe sînt în Islanda? întrebă amiralul.

– Nimic despre asta, domnule. Echipajul de pe P-3 a văzut două misiuni de cîte patru hovercraft-uri. La o sută de oameni per ambarcațiune, asta înseamnă opt sute de oameni, cel puțin un batalion, mai degrabă un regiment. Nava e suficient de mare pentru a duce echipamentele de care are nevoie o întreagă brigadă și încă ceva în plus. Într-una dintre cărțile lui Gorshkov scrie că acest gen de vas este extrem de util în operațiuni de debarcare.

– Un MAU nu se poate compara cu așa ceva, domnule, zise Svenson. O Unitate Marină Amfibie (MAU) consta doar dintr-un batalion întărit de militari.

– Chiar și cu trei portavioane ca sprijin? pufni amiralul Baker, după care adoptă un aer mai gînditor. S-ar putea să ai dreptate aici. Ce înseamnă asta pentru amenințarea aeriană contra noastră?

– Islanda avea o escadrilă de F-15 și cîteva avioane AWACS. Asta înseamnă dispariția unei importante umbrele de protecție pentru noi. Am pierdut avertismentele de raiduri și capacitatea de urmărire a raidurilor.

Lui Svenson nu-i plăcea deloc situația.

– Ar trebui să ne descurcăm bine singuri cu avioanele lor de vînătoare, dar ne-ar fi fost mult mai ușor cu „vulturii”¹ ăia interpuși pînă la noi.

Baker luă o gură de cafea.

– Ordinele noastre nu s-au schimbat.

– Ce se mai petrece în restul lumii? întrebă Svenson.

– Norvegia a fost lovită rău, dar deocamdată nu avem detalii. Aceeași poveste în Germania. Forțele noastre aeriene se presupune

¹ Denumire dată avioanelor F-15 „Eagle” (n.tr.)

că au dat o lovitură dură sovieticilor, dar din nou fără detalii. Este prea devreme pentru o evaluare substanțială a tabloului general.

– Dacă Ivan a fost capabil să-i scoată pe norvegieni din luptă și să neutralizeze Islanda, atunci riscul de atac aerian împotriva acestui grup de nave s-a dublat, cel puțin, rosti Svenson. Trebuie să discut cu grupul de acoperire aeriană.

Căpitanul plecă. Amiralul Baker rămase tăcut câteva minute. Toland trebuia să rămână acolo. Nu i se dăduse încă drumul să plece.

– Tocmai au lovit Keflavik-ul?

– Da, domnule.

– Află ce mai e pe acolo și vino înapoi.

– Da, domnule.

Pornind înapoi spre cabina lui, Toland se gândi la vorbele pe care i le spusese soției sale: „Portavionul este nava cea mai bine protejată din flotă“. Însă căpitanul era îngrijorat...

DEALUL 152, ISLANDA

Aproape că se gîndeau la ea ca la un adăpost. Poziția era cel puțin ușor de apărat. Nimeni nu se putea apropia de dealul 152 fără a fi observat, iar asta însemna traversarea unui cîmp de lavă, apoi cățărarea pe o pantă abruptă și golașă. Garcia găsisese un mic lac la un kilometru distanță, plin cu apă dulce rezultată de pe urma topirii zăpezilor din iarnă. Sergentul Smith observă că apa ar fi putut însoți de minune un pahar de bourbon, dacă ei ar fi avut așa ceva la dispoziție.

Le era foame, dar nu aveau cu ei decît rațiile pe patru zile și delicatesele precum fasolea și șunca din conserve trebuiau bine drămuite. Cu această ocazie Edwards află un nume nou și deloc delicat pentru o astfel de mîncare.

– Știe cineva de aici cum se gătește o oaie? întrebă Rodgers.

La cîțiva kilometri sud de ei se vedea o turmă mare de ovine.

– Să gătim cu ce? se miră Edwards.

– Oh. Rodgers privi în jur. Nu se vedea nicăieri vreun copac. Cum se face că nu sînt copaci pe aici?

– Rodgers e aici doar de o lună, explică Smith. Soldat, să știi că habar n-ai ce înseamnă o zi furtunoasă dacă nu ai stat pe aici

iară. Singurul mod în care poate crește un copac pe aici este betonarea lui. Am văzut vânturi suficient de puternice cît să arunce vehicule blindate de pe drum.

– Avioane, anunță Garcia, care era de rînd la binoclu. Omul arată spre nord-est. Multe.

Edwards apucă instrumentul vizual. Se vedeau doar niște puncte, care se transformau repede în forme.

– Eu număr șase, mari de tot, seamănă cu C-141... asta înseamnă că sînt IL-76, cred. Poate și ceva avioane de vînătoare. Sergeant, scoate un carnetel și un creion... trebuie să facem o socoteală.

Misiunea dură ore întregi. Primele aterizară avioanele de vînătoare și se îndreptară imediat spre zona de alimentare cu combustibil, după care se înghesuiră în zona de decolare de la capătul uneia dintre pistele scurte de pe aerodrom. Aeronavele aterizau în ritm de una la trei minute, fapt care îl impresionează pe Edwards. Avionul IL-76, botezat cu numele de cod NATO Candid, avea un design ciudat și inegal, la fel ca și echivalentul lui american. Piloții aterizau, frînau și își duceau imediat aeronavele spre zona de parcare de la capătul principalei piste de pe direcția nord-sud, ca și cum ar fi exersat manevrele multe luni – fapt pe care Edwards îl bănuia că se întîmplase în realitate. Avioanele își descărcară încărcăturile în dreptul terminalului principal al aeroportului, apoi se duseră spre zona de realimentare, după care decolară din nou în ordine, coordonîndu-se cu aparatele care aterizau. Avioanele care decolau se înălțau în aer foarte aproape de dealul pe care se aflau Edwards și oamenii săi atît de aproape încît Edwards era capabil să descifreze cîteva indicative de pe ampenaj. Cînd ajunse cu numărătoarea la cincizeci, decise că sosise vremea unui nou raport radio.

– Aici Edwards, transmițînd de pe dealul 152, mă auziți? Terminat.

– Te auzim, terminat, îi răspunse imediat o voce. Deacum înainte codul tău este Beagle¹. Noi sîntem Doghouse². Continuă să raportezi.

¹ Cîine cu picioare scurte și urechi clăpăuge, folosit uneori pentru vînarea iepurilor (n.tr.)

² „Cușcă de cîine“ (n.tr.)

– Înțeles, Doghouse. Sîntem martorii unei masive debarcări aeriene sovietice. Am numărat cincizeci – cinci-zero – avioane de transport sovietice, de tip India-Lima-Șapte-Șase. Aterizează la Reykjavik, descarcă și pleacă înapoi spre nord-est.

– Beagle, ești sigur, repet ești sigur de numărătoare?

– Afirmativ, Doghouse. Decolările aduc avioanele chiar deasupra noastră și am notat pe hîrtie numărul lor. Nu-mi bat joc, domnule, au fost cinci-zero... acum cinci-trei avioane și operațiunea continuă. Totodată mai există șase avioane monopost în așteptare la capătul pistei patru. Nu distingem tipul, dar par avioane de vînătoare. Ai recepționat, Doghouse?

– Am recepționat cinci-trei avioane de transport și șase potențiale avioane de vînătoare. Bine, Beagle, trebuie să transmitem această informație repede la eșaloanele superioare. Stai pe loc și continuăm cu programul convenit de transmisie. Poziția ta e asigurată?

„Bună întrebare“, răspunse Edwards în gînd.

– Te-am auzit, Doghouse. Stăm la cutie. Terminat. Edwards își scoate căștile de pe urechi. Sîntem în siguranță, sergent?

– Desigur, domnule locotenent. Nu m-am mai simțit atît de în siguranță din Beirut.

HAFNARFJÖRDUR, ISLANDA

– O operațiune minunată, tovarășe general.

Ambasadorul radia de bucurie.

– Sprijinul dumneavoastră a fost inestimabil, minți generalul printre dinți.

Ambasada sovietică din Islanda avea un personal de peste șaiszeci de oameni, aproape toți cu diverse însărcinări din sfera spionajului. În loc să întreprindă ceva util, cum ar fi fost sabotarea principalei centrale telefonice de pe insulă, aceștia se învîrtiseră pe lîngă politicienii locali. Cei mai mulți membri ai străvechiului parlament islandez, Althing, fuseseră arestați. O mișcare necesară, cu care generalul era de acord, dar executată prea brutal. În cursul operațiunii unul dintre politicieni fusese ucis și alți doi răniți. „Ar fi fost mai bine să-i tratăm cu blîndețe“, gîndi generalul. Aici nu era Afganistan. Islandezii nu aveau o

tradiție de războinici și o abordare mai blîndă ar fi putut aduce rezultate mai bune. Însă acest aspect al operațiunii se aflase sub controlul KGB, iar echipa operativă a agenției se instalase demult în rîndurile personalului ambasadei.

– Cu permisiunea dumneavoastră, mai sînt încă multe de făcut, continuă generalul.

Acesta se întoarse și urcă scara de acces către *Fucik*. Apăru-
seră probleme cu descărcarea batalionului de rachete al diviziei. Barjele care conțineau acele echipamente fuseseră avariate de lovitura rachetei americane. Ușile de debarcare se deformaseră și acum trebuiau tăiate cu aparatele de sudură. Generalul ridică din umeri. Pînă în acel moment, operațiunea Glorie Polară se desfășurase aproape ca la carte. Nu era rău pentru o colaborare între persoane care nu se cunoșteau dinainte. Cele mai multe piese grele de echipament autopropulsat, însemnînd două sute de vehicule blindate și multe camioane, fuseseră deja alocate unităților responsabile și plecaseră în misiune. Singurul rămas de rezolvat era batalionul de rachete SA-11.

– Vești proaste, tovarășe general, raportă comandantul bateriilor SAM.

– Și trebuie să le aștept mult? replică generalul.

Fusesse o zi extrem de lungă.

– Dispunem de trei rachete în stare de funcțiune.

– Trei?

– Cînd am fost loviți de racheta americană, ambele barje au fost afectate. Altele au fost avariate în urma șocului. Dar principalele avarii se datorează apei folosite pentru stingerea incendiilor.

– Dar astea sînt rachete mobile, obiectă generalul. Cu siguranță că proiectanții lor s-au gîndit la faptul că s-ar putea uda!

– Nu și cu apă sărată, tovarășe. Rachetele fac parte din versiunea pentru armata de uscat, nu din cea pentru marină, așa că nu sînt protejate împotriva coroziunii apei sărate. Oamenii care s-au luptat cu focul au făcut-o cu aplomb și cele mai multe rachete au fost de-a dreptul inundate. Au fost grav avariate circuitele de control și capetele radar de căutare a țintelor. Oamenii mei au efectuat teste electronice pe toate rachetele. Trei dintre ele sînt pe deplin operaționale. Probabil că alte patru pot fi

curățate și reparate. Restul sînt distruse. Trebuie să aducem altele din stocurile de rezervă.

Generalul căută să-și păstreze calmul. Așadar, se întîmplase un mic accident, la care nu se gîndise nimeni, cu consecințe dramatice. La bordul unei nave, împotriva focului lupta se duce cu apă sărată. Ar fi trebuit să ceară varianta pentru marină a rachetelor. Întotdeauna amănuntele erau cele care puteau ruina marile bătălii.

– Împarte lansatoarele conform planului. Du toate rachetele funcționale la aeroportul din Reykjavik, iar pe cele pe care crezi că le poți repara la Keflavik. O să cer aducerea de rachete noi de acasă. Mai sînt și alte avarii?

– Se pare că nu. Antenele radar au fost acoperite cu plastic, iar instrumentele din vehicule s-au aflat în siguranță pentru că vehiculele fuseseră sigilate ermetic. Dacă vom obține noi rachete, batalionul meu va fi complet gata de luptă. Vom fi gata de plecare în douăzeci de minute. Îmi pare rău, tovarășe.

– Nu e vina ta. Știi unde trebuie să te duci?

– Doi dintre comandanții mei de baterie au verificat deja itinerarele.

– Excelent. La treabă, tovarășe colonel.

Generalul se cățără pe scară înapoi spre punte ca să-și găsească ofițerul de comunicații. În mai puțin de două ore un avion încărcat cu patruzeci de rachete sol-aer SA-11 decola de pe pista aeroportului Kilpiavr din Murmansk cu destinația Islanda.

Dansul vampirilor

USS NIMITZ

Toland fusese extrem de ocupat în ultimele douăsprezece ore. Datele legate de Islanda veneau cu încetinitorul și erau extrem de confuze. Nu ajungeau nici măcar pentru formarea cît de cît a unei imagini de ansamblu. Ordinele grupului de nave fuseseră schimbate, chiar dacă după multe ore de indecizie. Misiunea de întărire a Islandei devenise caducă. În ultimele zece ore grupul de nave se îndreptase spre est, către zona de acoperire aeriană a Angliei și Franței. Cineva hotărîse că, dacă nu se puteau duce în Islanda, pușcașii marini și-ar fi găsit utilitatea în Germania. Bob se așteptase să fie deviați spre Norvegia, unde exista deja o brigadă de infanterie marină amfibie, dar ajungerea acolo s-ar fi putut dovedi dificilă. De aproape douăzeci de ore se purta o bătălie aeriană feroce deasupra nordului Norvegiei cu pierderi grele de ambele părți. Norvegienii începuseră războiul doar cu ceva mai mult de o sută de avioane de vînătoare moderne. Piloții urlau după ajutor, dar ajutorul era imposibil de găsit încă.

– Nu numai că îi toacă mărunt pe norvegieni, observă Toland, dar îi și împing spre sud. Cele mai multe atacuri se desfășoară asupra bazelor nordice și nu li se dă timp nici să-și tragă sufletul.

Chip încuviință.

– Se potrivește. Le oferă avioanelor lor o poziție de atac direct împotriva noastră. A venit ora ședinței de informare.

– Mda.

Toland își strînse notițele și porni din nou spre cartierul amiralului. De această dată învățase drumul.

– Bine, domnule comandor, zise amiralul Baker. Începe cu zonele periferice.

– Deocamdată nu pare să se întâmple nimic deosebit în Pacific. Evident, sovieticii exercită multe presiuni diplomatice asupra japonezilor. Aceeași istorie pe care au livrat-o restului lumii – totul este un complot german.

– Rahat, comentă Baker.

– Adevărat, domnule, dar povestea pare suficient de plauzibilă ca Grecia să refuze să își asume responsabilitățile din Tratat, și o mulțime de alte țări neutre și din lumea a treia să o creadă. Oricum, rușii fac declarații zgomotoase cum că vor înapoia insulele Sahalin dacă japonezii stau cumiți, amenințînd cu represalii în caz contrar. Concluzia întregii afaceri este că Japonia nu trebuie să permită folosirea bazelor de pe teritoriul ei pentru lansarea de atacuri ofensive împotriva Uniunii Sovietice. Ceea ce avem în Coreea de Sud ne trebuie acolo. Singurul grup cu portavion pe care îl avem în Pacificul de Vest este concentrat în jurul navei *Midway*. Grupul este în larg acum, dar nu are forța necesară de a ataca de unul singur Kamciatka. Există ceva activitate aeriană în Marea Chinei de Sud, la vest de Filipine, dar nimic important încă. În Golful Cam Ranh pare să nu fie nici o navă sovietică. Așadar, Pacificul e tăcut, dar starea asta nu va mai dura mult.

În Oceanul Indian cineva a lansat un atac cu rachete împotriva bazei Diego Garcia, probabil un submarin. N-au existat daune prea mari, căci aproape tot ce aveam acolo a fost trimis pe mare acum cinci zile, dar semnalul de alarmă a fost tras. La ultimul raport, escadrila lor se afla la cincisprezece grade nord și nouăzeci de grade est, la mare depărtare de oamenii noștri, îndreptîndu-se spre sud.

Nici un fel de activitate pe flancul sudic NATO. Turcii nu vor ataca Rusia de capul lor, iar grecii se țin deoparte de ceea ce ei numesc „disputa germano-rusă”. Așa că și Ivan e sigur de flancul sudic și pînă acum pare fericit cu această situație. Deocamdată rușii se bat doar în Europa de Vest, iar în alte părți doar

împotriva anumitor instalații americane. Spun tuturor celor care stau să-i asculte că nici măcar nu vor să se bată cu noi. Au garantat chiar siguranța turiștilor și oamenilor de afaceri americani de pe teritoriul Uniunii Sovietice. Se presupune că îi vor scăoafe pe toți din țară pe calea aerului prin India. Cred că am subestimat dimensiunea politică aici, domnule. Până acum aceasta funcționează în sprijinul lor.

Bun. În Europa operațiunile lor au început cu douăzeci pînă la treizeci de atacuri ale comandourilor Spetznaz pe teritoriul Germaniei. Aceste atacuri au fost în cea mai mare parte respinse, dar au reușit pe deplin în două locuri importante. Portul Hamburg a fost blocat. Două vase comerciale s-au strecurat pe principalul șenal navigabil, iar echipa care a reușit atentatul a scăpat de acolo nevătămată. Același lucru a fost încercat în Bremen. Au blocat parțial un șenal și au incendiat trei nave de la unul dintre terminalele pentru containere. Această echipă n-a scăpat. Celelalte atacuri s-au petrecut împotriva silozurilor de depozitare a armelor nucleare, a stațiilor de comunicații și, în cazul unuia singur, împotriva unei locații de tancuri. Oamenii noștri se așteptau la asta. Am avut pierderi serioase, dar echipele Spetznaz au fost decimate în cele mai multe cazuri.

Armata sovietică a atacat spre vest ieri-dimineață, chiar înaintea zorilor. Vestea bună aici este legată de lovitura serioasă reușită de forțele noastre aeriene. Noul avion Stealth despre care am auzit doar zvonuri a intrat deja în serviciul operațional și a fost folosit pentru a provoca o groază de stricăciuni în spatele liniilor rusești. Forțele aeriene spun că au obținut superioritatea aeriană sau sînt foarte aproape de așa ceva, așa că Ivan trebuie să fi primit o lovitură zdravănă. Orice ar fi reușit, cert este că atacul inițial sovietic nu a fost atît de puternic precum se aștepta. E adevărat că rușii înaintează, dar pînă la miezul nopții nu reușiseră să avanseze decît cincisprezece kilometri, iar în două locuri au fost opriți complet. Pînă acum nu s-au folosit arme nucleare sau chimice. S-au raportat pierderi grele de ambele părți, mai ales în nordul Germaniei unde rușii au înaintat cel mai mult. Hamburg-ul este amenințat. E posibil ca și Canalul Kiel să fi fost atins pe calea unui atac aeropurtat. Nu sîntem siguri de asta, dar știm că a intrat parțial sub control rusesc. Situația acolo este un pic confuză.

Se remarcă o activitate intensă și în Baltica. Vedetele rapide de atac germane și daneze pretind că au dat lovitură după lovitură unei forțe de atac combinate rusești și est-germane, dar și aici lucrurile sînt destul de neclare.

Toland se apucă apoi să descrie situația din Norvegia.

– Amenințarea directă împotriva noastră provine din partea submarinelor și avioanelor. Submarinele lui Ivan au fost destul de active. Am primit rapoarte privind scufundarea a douăzeci și două de vase comerciale. Cea mai mare tragedie s-a întîmplat în cazul lui *Ocean Star*, un pachebot de linie pentru transport pasageri sub pavilion panamez, care se întorcea dintr-o croazieră pe Mediterana. La 1300 de kilometri nord-vest de Gibraltar, nava a fost lovită de o rachetă de tip necunoscut, cel mai probabil lansată de un submarin din clasa Juliet. Nava a ars în întregime, iar numărul victimelor este imens. Două fregate spaniole au fost trimise la fața locului pentru operațiuni de căutare și salvare.

Știm de prezența a trei submarine în apropierea cursului pe care ne deplasăm, un *Echo*, un *Tango* și un *Foxtrot*. S-ar putea să fie mai multe, dar rapoartele de contraspionaj le plasează pe cele mai multe la sud și la vest de noi. După neutralizarea Islandei am pierdut linia SOSUS G-I-UK, iar acest fapt îi va facilita lui Ivan accesul în Atlanticul de Nord. SACLANT a trecut la trimiterea de submarine care să acopere breșele create. Vor trebui să se grăbească, căci am primit rapoarte despre numeroase submarine sovietice îndreptîndu-se către strîmtoarea Danemarcei.

– Cîte submarine am scos din luptă? întrebă Svenson.

– Lajes și Brunswick pretind că au neutralizat patru ținte. Avioanele P-3 au avut un start bun. Vestea proastă aici este că lipsește un Orion, iar un altul a fost raportat ca distrus de o rachetă lansată de pe un submarin. Situația este în curs de evaluare și așteptăm informații certe pînă la prînz. În orice caz, principala amenințare împotriva noastră pare să provină acum din partea aviației inamice, și nu a submarinelor. Situația însă se poate schimba pînă mîine.

– Să ne concentrăm asupra zilei de azi. Treci la Islanda, ordonă Baker.

– Rapoartele pe care le-am primit ieri s-au dovedit corecte. Este clar că în zonă a acționat o forță de invazie marină de

dimensiunea unui regiment, iar restul pînă la o divizie a fost adus pe calea aerului, începînd cu ora 14.00, ora locală. Trebuie să presupunem că întreaga divizie este pe poziții acum.

– Avioane de vînătoare? se interesă Svenson.

– Nu a fost nici unul raportat, dar este posibil. Islanda dispune de patru aerodromuri care pot fi folosite...

– Greșit, Toland, sînt doar trei, îl întrerupse Baker cu brutalitate.

– Vă cer iertare, domnule, dar sînt patru. Cea mai mare bază este Keflavik. Cinci piste, dintre care două lungi de peste trei kilometri. Am construit locul ăla pentru avioanele noastre B-52 și tocmai de aceea este un aerodrom perfect. Ivan l-a cucerit aproape intact. Și-a planificat atacul de asemenea manieră, încît să nu distrugă piste. În al doilea rînd, există aeroportul civil de la Reykjavik. Cea mai lungă pistă de acolo are circa doi kilometri și e suficient de mare pentru avioane de vînătoare. În plus, în jurul aeroportului se întinde orașul. A lovi acel oraș înseamnă a-ți asuma riscul unor pierderi enorme de vieți omenești din rîndul civililor. În nordul insulei există Akureyri, cu o pistă amenajată pe suprafață stîncoasă. Cel de-al patrulea aerodrom, domnule amiral, este vechiul Keflavik, aflat la circa trei kilometri sud-est de actuala bază NATO. Pe hărți apare ca neutilizabil, dar eu am discutat cu un tip care a servit doi ani în Islanda. Pista de acolo este utilizabilă, mai ales pentru aeronave capabile de aterizări pe suprafețe neamenajate precum aeronavele noastre C-130. Personalul de la bază folosea aerodromul pentru diverse sporturi cu motor. Amicul meu crede că și avioanele de vînătoare pot folosi pista de acolo. În sfîrșit, fiecare oraș de pe insulă dispune de o pistă de macadam pentru cursele aeriene interne. MiG-23 și cîteva alte tipuri de avioane de vînătoare rusești au capacitatea de a folosi piste neamenajate, așa că pot utiliza oricare din aceste piste.

– Ești plin de vești bune, interveni ironic comandantul Grupului de Aviație de pe *Nimitz*, cunoscut sub numele de CAG. Care e situația celorlalte facilități de la baze, precum tancurile de combustibil?

– Depozitul cel mare de combustibil din centrul bazei a fost distrus de atac, dar rezervoarele aflate la o oarecare distanță au

rămas intacte. N-a fost distrus nici noul terminal de la Hakotstanger. Dacă cineva nu îl distruge, le-am lăsat rușilor destul combustibil cât să lanseze luni de zile operațiuni de acolo.

– Cît de solide sînt aceste date? vru Baker să știe.

– Dispunem de un raport al unui echipaj de pe un P-3 al marinei care a supraviețuit primului val de atac. RAF a trimis două „păsări” de recunoaștere acolo într-o misiune de inspecție. Prima „pasăre” a surprins imagini excelente ale Keflavik-ului și ale zonei înconjurătoare. Cea de-a doua nu s-a mai întors, iar motivul dispariției este necunoscut.

– Probabil rachete SAM.

CAG arăta de-a dreptul nefericit acum.

Toland încuviință.

– O presupunere cît se poate de valabilă. Fotografiiile prezintă numeroase vehicule, indicînd prezența unei întregi divizii sovietice de parașutiști. Radioul și televiziunea islandeză și-au încetat emisiile. Britanicii raportează existența unor contacte cu radio-amatorii islandezi de pe coasta insulei, dar nu există informații din partea de sud-vest al insulei, zona în care trăiește majoritatea islandezilor și care pare a fi complet sub control sovietic. Primim niște informații din zonă, dar acestea sînt depășite rapid.

– De fapt, tu ne spui că nu ne mai putem aștepta la avertizări privind raiduri aeriene pornite din Norvegia și că ne-am pierdut avanpostul din Islanda. Ce alte efective mai avem la locul lor? întrebă Svenson.

– Evident că mai dispunem de cîte ceva. Mi s-a spus că mă aștept la avertismente privind atacurile aeriene de la o sursă botezată Realtime. Astfel, ar trebui să aflăm dacă o forță sovietică însemnată părăsește peninsula Kola.

– Cine e Realtime? întrebă CAG.

– Nu mi s-a spus.

– Un submarin. Baker schiță un zîmbet. Isus să-l protejeze cînd va emite. În fine, Ivan și-a trimis bombardierele contra Islandei ieri. S-a întrebat cineva împotriva cui se vor năpusti azi?

– În caz că interesează pe cineva, estimarea mea oficială este că următoarea lor țintă sîntem noi, rosti Toland.

– Întotdeauna e bine să dispui de o opinie profesionistă, comentă CAG cu aciditate. Ar trebui să ne îndreptăm spre nord

și să-i distrugem pe rușii ăia – prin instruire și experiență, CAG era un pilot de atac – dar nu putem face asta pînă ce nu scăpăm de blestemele alea de Backfire-uri. Cît de mare e forța care ne amenință?

– Presupun că nu vom dispune de sprijin din partea unităților de forță aeriană. Numai aviația navală sovietică singură cuprinde șase regimente de bombardament, trei de Backfire și trei de Badger. Mai există un regiment de avioane pentru războiul electronic. Apoi un regiment de recunoaștere cu avioane Bear. La asta se mai adaugă cîteva aparate de realimentare în aer cu combustibil. Sînt douăzeci și șapte de avioane per regiment. Asta înseamnă circa o sută șazeci de avioane de atac, fiecare dintre acestea putînd transporta două sau trei rachete aer-sol.

– Badger-ele alea vor trebui să tragă la limită ca să ajungă pînă aici. Raza lor de acțiune trebuie să fie în jurul a 6 400 de kilometri, chiar dacă o iau pe scurtătură pe deasupra Norvegiei. Avioanele alea sînt vechi de tot, comentă CAG. Care e situația sateliților sovietici?

Toland se uită la ceas.

– Deasupra noastră va trece un satelit RORSAT peste cinci-zeci și două de minute. Ne-au prins și acum douăsprezece ore.

– Sper ca forțele aeriene să-și coordoneze sateliții lor antisatelit cît mai curînd, rosti încet Svenson. Dacă Ivan va reuși să traducă în timp real informațiile alea de la sateliți, nu vor mai avea nevoie de blestemele de Bear-uri. Își vor da seama de cursul nostru suficient de ușor și pînă aici nu au de zburat decît patru ore.

– Încercăm o schimbare de curs cînd trece deasupra noastră? propuse CAG.

– Nu prea are sens, replică Baker. Ne îndreptăm spre est de zece ore. N-au cum că nu observe asta, iar viteza noastră e de doar douăzeci de noduri. Îi putem păcăli pe o rază de plus sau minus 1 300 de kilometri. Cît le trebuie să acopere distanța asta în zbor?

Toland observă că Svenson și CAG dezaproba o asemenea decizie, dar nici unul nu protestă. Baker era un om cu care nu se putea purta o dispută și Toland se întrebă dacă asta era o trăsătură bună la un comandant pe cîmpul de luptă.

DEALUL 152, ISLANDA

Edwards se simți ceva mai bine văzînd că prezisese corect sosirea frontului de aer rece. Ploaia începuse la țanc, imediat după miezul nopții. Oricum, nimic nu putea înrăutăți mai mult o situație și așa proastă decît o ploaie monotonă și rece. Acum aversele deveniseră intermitente, curgînd dintr-un plafon de nori aflat la șase sute de metri înălțime și purtat de un vînt de treizeci de noduri către centrul muntos al Islandei.

– Unde sînt avioanele de vînătoare? întrebă Edwards.

Cercetă aeroportul din Reykjavik cu binoclul, dar nu văzu cele șase avioane de vînătoare inamice pe care le raportase cu o seară înainte. Dispăruseră și avioanele de transport. Zări un elicopter sovietic și cîteva tancuri. Pe străzile orașului și pe drumurile dinafara lui traficul era extrem de slab. Cu siguranță, prea puțină mișcare pentru o dimineață de luni. Ce se întîmplase cu pescarii care ar fi trebuit să se îndrepte spre bărcile lor?

– I-a văzut cineva plecînd de aici?

– Nu, domnule. Cu vremea pe care am avut-o azi-noapte putea veni și pleca toată aviația Uniunii Sovietice. Și sergentul Smith se simțea iritat, mai degrabă din cauza vremii. Poate că le-au adăpostit în hangare.

Cu o seară înainte, în jurul orei unsprezece, observaseră traiectoria luminoasă a unei rachete lansate de la sol, dar ținta rachetei fusese imposibil de observat din pricina ploii abundente. Edwards nu raportase incidentul, în parte deoarece se întrebese dacă nu fusese vorba de un fulger.

– Ăla ce mai e? Cu siguranță că nu un tanc. Garcia, verifică – la cinci sute de metri vest de terminal.

Locotenentul dădu binoclul din mînă.

– Bine. Ăla e un soi de vehicul tractat. Pare a dispune de un gen de... nu de tun, căci sînt trei. Mai degrabă este un lansator de rachete.

– Lansator de SAM-uri, comentă sergentul. Pe cît facem pariu că de acolo s-a văzut lumina aia aseară?

– E.T., telefonează acasă.

Edwards începu să asambleze stația radio.

– Cîte lansatoare și de ce tip? se interesă Doghouse.

– Vedem un lansator, posibil cu trei rachete pe el. Nu putem spune de ce gen e. Oricum, nu aş cunoaşte deosebirile. E posibil să fi lansat o rachetă aseară la ora unsprezece locală.

– De ce naiba nu ne-ai raportat? tună Doghouse.

– Pentru că habar n-am ce a fost! aproape că strigă Edwards în aparat. La dracu! Raportăm despre tot ce vedem şi voi nu credeţi nici măcar jumătate din ce vă spunem!

– Stai calm, Beagle. Te credem şi ştim că vă e greu. S-a mai întâmplat ceva?

– Ştie că ne e greu, rosti Edwards în direcţia oamenilor lui. Nu prea văd nici un fel de activitate, Doghouse. E încă devreme, dar ne aşteptam la ceva trafic civil pe străzi.

– Recepţionat. Bine, Edwards, şi, acum, repede de tot, care e numele mijlociu al tatălui tău?

– Nu are, răspunse Edwards. Ce...

– Numele bărcii lui?

– *Annie Jay*. Ce naiba se întâmplă?

– Ce a pătit prietena ta, Sandy?

Edwards simţi un cuţit în pîntec. Răspunse ca un automat:

– Ştii ce... du-te dracului!

– Recepţionat, răspunse vocea. Îmi cer scuze, locotenente, dar trebuia să treci acest test. Deocamdată nu avem ordine suplimentare pentru tine. Ca să fiu sincer, nimeni nu v-a hotărît soarta. Păstrează-ţi calmul şi încearcă să eviţi orice contact. Acelaşi program de transmisie. Dacă eşti prins şi te forţează să joci diverse jocuri cu noi, începe fiecare transmisie cu semnul nostru de apelare şi spune că totul merge minunat. Ai recepţionat? Merge minunat.

– Înţeles. Dacă mă auzi spunînd asta, vei şti că s-a întâmplat ceva. Terminat.

KEFLAVIK, ISLANDA

Maiorul aflat la comanda detaşamentului forţelor aeriene era mulţumit, în ciuda faptului că nu dormise de peste treizeci de ore. Keflavik era o bază aeriană magnifică, iar paraşutiştii o capturaseră aproape intactă. Mai mult, americanii îşi depozitaseră echipamentele de mentenanţă în adăposturi protejate dispersate pe

toată suprafața bazei, și toate acestea erau neatinse. Maiorul urmări din turnul de control avariat cum mai multe vehicule îndepărtau ultimele fragmente de moloz de pe pista numărul nouă. Peste treizeci de minute pista avea să devină operațională. Opt cisterne de alimentare stăteau pline și gata de acțiune pe câmp, iar pînă la sfîrșitul zilei conducta avea să fie reparată. Din acel moment, acolo avea să fie o bază aeriană sovietică pe deplin funcțională.

- Cît mai e pînă la sosirea avioanelor noastre de vînătoare?
- Treizeci de minute, tovarășe maior.
- Activați radarul.

Sovieticii își împachetaseră cele mai multe echipamente necesare unei baze aeriene avansate pe una dintre barjele de pe *Fucik*. Un radar cu rază mare de acțiune opera acum la vest de principala intersecție a pistelor aeroportului. În plus, exista o camionetă de unde controlorii de sol puteau dirija interceptările radar ale țintelor care se apropiau. În bază fuseseră instalate trei camioane cu piese de schimb și rachete aer-aer. Trei sute de oameni de întreținere fuseseră aduși pe calea aerului cu o zi înainte. Pistele erau păzite de o baterie de rachete SA-11, plus de opt mitraliere antiaeriene mobile și un pluton de infanteriști echipați cu lansatoare SAM individuale contra avioanelor zburînd la joasă înălțime. Singura problemă fusese cea legată de rachetele SAM, dar și aceasta fusese rezolvată cu cîteva ore înainte, cînd rezervele aduse pe calea aerului fuseseră încărcate pe platformele lansatoarelor. Orice aparat NATO care s-ar fi apropiat de Islanda ar fi fost întâmpinată de o surpriză neplăcută, așa cum descoperise un Jaguar RAF în noaptea precedentă, cînd se trezise pulverizat de pe cer deasupra Reykjavik-ului înainte ca pilotul să poată schița vreun gest de reacție.

- Pista nouă e liberă pentru trafic, raportă operatorul radio.
- Excelent! Acum pune-i la lucru la pista unu-opt. Vreau ca toate pistele să fie operaționale pînă după-amiază.

DEALUL 152, ISLANDA

- Ce mai e și aia?

Edwards zări primul. Aripile argintii și largi ale unui Badger intrau și ieșeau din stratul gros de nori. Apoi altceva. O sclipire mai mică, care dispăru imediat la loc în nori.

– Țla a fost un avion de vlnătoare?

– N-am vâzut nimic, domnule.

Garcia privise în altă direcție. Sunetul se auzi deasupra, ca un zgomot distinct de turboreactoare.

Locotenentul devenea treptat un maestru al punerii stației radio în funcțiune.

– Doghouse, aici Beagle. Lucrurile se înrăutățesc. Mă auzi?

– Te aud, Beagle. Ce ai pentru noi?

– Avioane zburînd deasupra noastră, spre vest, probabil către Keflavik. Stai așa.

– Le aud, dar nu vâd nimic, rosti Garcia, dînd binoclul mai departe.

– Vâd un avion cu două motoare și un altul, mult mai mic, ca un avion de vlnătoare. Auzim sunete de reactoare deasupra capetelor, dar avem un plafon solid de nori la șase sute de metri. Nu se mai observă nimic vizual.

– Spui că se îndreaptă spre Keflavik?

– Afirmativ. Bombardierul pare că se îndreaptă spre vest și coboară.

– Există vreo șansă ca să vă înapoiati la Keflavik și să observați ce se întîmplă acolo?

Edwards rămase mut cîteva secunde. Nemernicul ăla nu putea citi harta? Asta însemna un drum pe jos de peste 45 de kilometri pe un teren descoperit.

– Negativ. Repet, negativ. Nici o șansă. Recepționat?

– Înțeles, Beagle. Îmi pare rău. Am primit ordinul să întreb. Contactează-ne din nou cînd vei avea niște numere mai consistente. Vă descurcați bine acolo, oameni buni. Rezistați. Terminat.

– M-au întrebat dacă nu vrem să mergem pe jos pînă la Keflavik, anunță Edwards după ce își scoase căștile de pe urechi. Le-am răspuns că nu.

– Foarte bine, domnule, comentă Smith.

Cel puțin ofițerii forțelor aeriene nu erau niște idioți.

KEFLAVIK, ISLANDA

Primul MiG-29 Fulcrum ateriză la Keflavik un minut mai tîrziu. Fu condus de un jeep al bazei și se opri aproape de turnul

de control. Maiorul care comanda activitatea de la bază întâmpină avionul.

– Bun venit la Keflavik!

– Minunat. Găsiți-mi o toaletă, replică colonelul care pilota avionul.

Maiorul îi făcu semn înspre propriul jeep – americanii lăsa-să șaptezeci de jeepuri în urma lor, plus peste trei sute de autoturisme private – după care conduse mașina spre turn. Stațiile radio americane fuseseră distruse, dar instalațiile sanitare fuseseră executate din materiale mult mai rezistente.

– Cîte au venit?

– Șase, răspunse colonelul. Un blestemat de F-16 norvegian a sărit pe noi lângă Hammerfest și ne-a doborât un avion de a ne da seama că e acolo. Un altul s-a întors cu probleme la motor și un al treilea a aterizat la Akureyri. Avem oameni acolo?

– Nu încă. Avem doar un elicopter. Ar trebui să vină și altele astăzi. Jeepul ajunsese în dreptul ușii de intrare. Înăuntru, a doua ușă pe dreapta.

– Mulțumesc, tovarășe maior!

Colonelul se întoarse în trei minute.

– Asta e parte lipsită de glorie a pilotării unei aeronave. Nu reușim niciodată să ne avertizăm cadeții în privința asta.

– Uitați, cafea. Foștii ocupanți au fost drăguți cu noi. Maiorul deșurubă capacul unui termos american. Colonelul luă ceașca întinsă și savură aroma ca și cum ar fi fost cel mai fin coniac, urmărind în același timp avioanele din escadrila sa cum aterizează. V-am pregătit rachetele și putem asigura realimentarea fiecărui avion cu cisternele noastre. Cît de repede puteți decola din nou?

– Aș prefera ca oamenii mei să aibă parte de cel puțin două ore de odihnă și masă. Și mai vreau avioanele dispersate după alimentare. Ați fost atacați de ceva pînă acum?

– Doar de două avioane de recunoaștere, iar pe unul l-am doborât. Dacă avem noroc...

– Norocul e pentru nebuni. Americanii ne vor lovi astăzi. Eu așa aș proceda.

USS NIMITZ

– Dispunem de o nouă sursă de informații în Islanda, cu numele de cod Beagle, raportă Toland. Se aflau acum în centrul de informații de luptă de pe portavion. Această sursă a numărat peste optzeci de transporturi aeriene către Reykjavik azi-noapte, însoțite de cel puțin șase avioane de vânătoare. Asta înseamnă transferul a cel puțin unei divizii aeropurtate. Doghouse din Scoția spune că au primit un raport neconfirmat despre aterizarea unor avioane sovietice de vânătoare chiar acum.

– Trebuie să fie cu rază lungă de acțiune. Foxhound, poate chiar Fulcrum, interveni CAG. Dacă se pot dispensa de câteva. În fine, oricum nu plănuim să vizităm acel loc deocamdată. Cu toate astea, am putea avea probleme cu ele dacă o să escorteze aparatele care efectuează raiduri.

– Vreo veste despre sprijinul E-3 din Marea Britanie? îl întreabă Baker pe Svenson.

– Se pare că nu.

– Toland, când aștepți sosirea amicilor noștri?

– RORSAT va trece pe deasupra noastră peste douăzeci de minute. Probabil că vor avea nevoie de acele date înainte de a decola. După aceea și-ar putea lua zborul oricând, domnule amiral. Dacă avioanele Backfire se alimentează în zbor și merg cu viteză maximă, asta va însemna circa două ore. Asta-i cel mai rău caz. Mai probabil vor trece patru sau cinci ore.

– CAG?

Comandantul grupului de acoperire aeriană părea încordat.

– Fiecare portavion dispune de un avion cu radar Hummer, escortat de două F-14 Tomcat. Alte două Tomcat-uri sînt pe capatul gata să decoleze, iar în cinci minute de la primirea ordinului, un alt Hummer și un avion de realimentare în zbor. Restul avioanelor sînt pe punte, încărcate și alimentate. Echipajele au fost instruite. Formația e coordonată de un Prowler, iar restul e gata de zbor în cincisprezece minute. Avioanele A-7 sînt alimentate pînă la refuz. Sîntem gata. *Foch* e în aceeași situație cu avioanele Crusader. „Păsări“ bune, dar cu rază cam scurtă. Cînd va sosi clipa, le vom folosi pentru acoperire apropiată.

KIROVSK, URSS

Satelitul de recunoaștere oceanică, botezat RORSAT, trecu peste grupul de nave la ora 03.10. Radarul observă formația și camerele de filmat se apucară să înregistreze. Cinci minute mai târziu, datele ajunseră la Moscova. Cincisprezece minute după aceea, echipajele de zbor de la patru baze aeriene din jurul orașului Kirovsk, din peninsula Kola, primiră instructajul final. Echipajele ascultau în tăcere, la fel de încordate precum țințele lor americane. Ambele părți nutreau aceleași gânduri. Venea clipa exercițiului pe care ambele tabere îl practicaau de peste cincisprezece ani. Milioane de ore de planificare, studii și simulări aveau să fie acum testate în proba focului.

Primele decolară Badger-ele, propulsate de motoarele lor gemene Mikulin. Fiecare decolare însemna un efort. Bombardierele erau atât de încărcate încât controlorii de trafic aproape că le împinseră cu gândul ca să se ridice în aerul limpede de dimineață. Odată desprinse de sol, avioanele porniră spre nord, transformându-se în formații de sine stătătoare undeva la nord de Murmansk, înainte de a se îndrepta spre vest și de a trece peste Capul Nord, înainte de a lua o curbă lină și întinsă către Atlanticul de Nord.

La 32 de kilometri în largul coastelor rusești, submarinul USS *Narwhal* coborî sub suprafața mării cenușii. Cel mai discret submarin din flota americană, nava era o platformă specializată în colectarea de informații ce petrecea mai mult timp în largul coastelor sovietice decât o făceau multe nave din marina sovietică. Cele trei antene subțiri ESM erau ridicate, la fel ca și un periscop de căutare de un milion de dolari. Tehnicienii de la bord ascultau conversațiile radio dintre avioane în timp ce acestea se organizau în formații. Trei specialiști militari în contrainformații și unul civil de la Agenția Națională de Securitate evaluau forța raidului și deciseră că era suficient de puternic ca să riște o transmisie. Imediat, din submarin se ridică un catarg suplimentar, îndreptat spre un satelit de comunicații aflat la o distanță de 38 000 de kilometri, pe orbită. Transmisia dură mai puțin decât a cincisprezecea parte dintr-o secundă.

USS NIMITZ

Mesajul ajunsese automat la patru stații diferite de comunicații și în mai puțin de treizeci de secunde poposi în sediul SACLANT. Cinci minute după aceea, Toland ținea formularul cu mesajul în mână. Se duse imediat la amiralul Baker și înmână mesajul: 0418z REALTIME TRIMITE AVERTISMENT DECOLARE RAID AERIAN 0400 DIRECȚIE VEST DIN KOLA ESTIMARE PESTE CINCI REGIMENTE.

Baker își verifică ceasul.

— S-au mișcat repede. CAG?

Comandantul grupului de acoperire aeriană privi formularul și se îndreptă spre un telefon de bord.

— Dați drumul „păsărilor“ de pe punte, chemați înapoi avionul de patrulă când ajunge la stație și puneți încă două Tomcat-uri și un Hummer pe catapultă. Vreau ca avionul care se întoarce să fie repus pe traseu imediat. Rezervați o catapultă pentru cisterne. Se întoarce spre amiral. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule, propun să ridicăm alte două Tomcat-uri și un Hummer peste o oră și să punem toate avioanele de interceptare pe puntea de decolare. La ora 06.00 restul avioanelor vor decola, sprijinite de aparate de realimentare. Îi vom întâmpina cu tot ce avem la o distanță de 320 de kilometri și îi vom spulbera de pe cer.

— Foarte bine. Comentarii?

Svenson privi îngrijorat spre planșeta principală de coordonare. Deja se trasau cercuri pentru distanțele cele mai mari pe care le puteau parcurge bombardierele sovietice.

— Britanicii au primit același avertisment?

— Da, domnule, răspunse Toland. Și norvegienii. Cu puțin noroc, unii sau ceilalți vor putea lua contact cu raidul aerian și vor crea probleme, poate chiar vor lansa ceva în urmărire.

— Bună idee, dar eu nu m-aș baza pe ea. Dacă aș conduce acest atac, aș merge bine spre vest și aș coti spre sud chiar deasupra Islandei. Svenson privi din nou spre planșetă. Credeți că Realtime ar fi riscat o transmisie de avertisment în cazul unor Bear-D?

– Din informațiile mele, domnule, li se permite să transmită doar dacă sînt cel puțin trei regimente în joc. Zece sau douăzeci de Bear n-ar conta. Ar putea trece chiar neobservate.

– Așadar, acum avem probabil o întreagă hoardă de avioane acolo, tăcute, zburînd și ascultînd semnalele noastre radar.

Toland încuviință. Grupul de luptă consta dintr-un cerc de nave cu o rază de circa cincizeci de kilometri. Portavioanele și navele cu trupe erau în mijloc, înconjurate de nouă nave escortă dotate cu rachete și alte șase nave specializate în lupta contra submarinelor. Nici una dintre nave nu activase vreun radar cu emisie. În schimb, cu toate primeau informațiile pe cale electronică de la două aeronave E-2C de supraveghere, cunoscute sub denumirea de Hummer, ale căror radare acopereau un cerc cu un diametru de șase sute de kilometri.

Drama care urma să se desfășoare era mai complexă decît orice joc complicat. Puteau interacționa zeci de factori variabili, astfel încît numărul posibilităților atingea ordinul miilor. Raza de detecție radar depindea de altitudine și de distanța față de orizont, dincolo de care văzul și radarul erau neputincioase. Un avion putea evita sau măcar întîrzia detectarea zburînd la rasul apei. Însă o asemenea procedură aducea penalizări severe în termeni de consum de combustibil și de rază de acțiune.

Trebuiau să detecteze grupul de nave fără să fie depistați ei mai întîi. Rușii știau unde se afla grupul de portavioane, dar acesta avea să se deplaseze în cele patru ore necesare pentru a ajunge la fața locului. Rachetele aveau nevoie de informații precise dacă voiau să lovească țintele principale, cele două portavioane americane și unul francez, altfel misiunea ar fi fost doar un efort irosit.

Aducerea avioanelor de vînătoare de pe portavioane în formații pentru interceptarea raidului depindea de buna prognoșticare a direcției și vitezei. Misiunea avioanelor era de a localiza și distruge bombardierele înainte ca acestea să găsească portavioanele.

Pentru ambele tabere, principala decizie era legată de folosirea sau nu a emițătoarelor radar. Fiecare opțiune avea părți bune și rele, iar problema nu dispunea de o „cea mai bună“ soluție. Aproape toate navele americane aveau instalate radare de

căutare aeriană puternice, care puteau localiza raidul de la o distanță de peste trei sute de kilometri. Însă acele semnale radar puteau fi detectate de la o distanță și mai mare, generînd un semnal de revenire care le-ar fi putut permite sovieticilor să înconjoare formația de nave, să îi determine coordonatele exacte și să se năpustească asupra ei din toate punctele cardinale.

Era un joc de-a v-ați ascunselea, jucat pe o suprafață de peste un milion de mile pătrate de ocean. Cei care pierdeau mureau.

ATLANTICUL DE NORD

Aparatele sovietice de recunoaștere Bear-D tocmai treceau la sud de Islanda. Erau zece și acopereau o zonă de 1 600 de kilometri. Dotate cu motoare monstruos de mari erau pline de echipamente electronice și oameni cu ani de experiență și instruire în localizarea grupurilor de portavioane americane. În vârful nasului, pe coadă și pe aripi antenele erau deja întinse, căutînd semnale emise de transmițătoarele radar americane. Avioanele aveau să se ia după acele semnale, să le localizeze pe hartă cu mare atenție și să rămînă permanent în afara razei estimate de detecție a radarelor. Cel mai mult se temeau ca americanii să nu folosească deloc radarele sau să le folosească intermitent la intervale și distanțe aleatoare, ceea ce ar fi condus la pericolul ca avioanele să nimerească direct peste navele și avioanele inamice. Bear dispunea de douăzeci de ore de autonomie, dar minusul imens al acestei capacități extraordinare consta în lipsa aproape completă a capacității de apărare. Era prea încet ca să fugă de un avion de interceptie și nu putea lupta nicicum împotriva unui. În loc de anunțul „Am localizat forța inamică“, echipajele anunțau contactele cu inamicul prin cuvintele amare: „La revedere, patrie!“ Însă erau un grup mîndru de profesioniști. Bombardierele de atac depindeau de el, la fel și țara.

La 1 300 de kilometri nord de Islanda, Badger-ele își modifică cursul spre unu-opt-zero, îndreptîndu-se spre sud cu cinci sute de noduri. Îi evitaseră pe norvegieni, care rămîneau periculoși și nimeni nu credea că britanicii ar putea ajunge atît de departe. Cu toate astea, echipajele continuau să se uite încordate pe ferestre și să inspecteze echipamentele electronice. Un atac al

avioanelor tactice de vânătoare asupra Islandei era oricînd posibil, iar echipajele bombardierelor știau că orice pilot NATO demn de un asemenea nume s-ar fi descotorosit instantaneu de încărcătura explozivă de la bord pentru șansa de a intra într-o bătălie aeriană cu o țintă atît de neajutorată precum un Badger vechi de douăzeci de ani. Avioanele ajunseseră la finele vieții lor. În aripi apăreau fisuri. Paletele turbinelor din motoare erau uzate la maximum, reducînd performanțele de zbor și crescînd consumul de combustibil.

La 300 de kilometri în spatele lor, bombardierele Backfire își terminau operațiunile de realimentare în zbor. Avioanele Tu-22M fuseserăacompaniate de avioane-cisternă și, după ce își umpluseră rezervoarele, se îndreptau acum spre sud, ușor mai la vest de traseul Badger-elor. Cu cîte o rachetă AS-6 Kingfish atîrînd sub fiecare aripă, și avioanele Backfire erau potențial vulnerabile, însă ele dispuneau de capacitatea de a zbura cu viteze mari și aveau, în consecință, șanse reale de supraviețuire, chiar în cadrul unei confruntări dure cu inamicul. Echipajele acestor avioane constituiau elita aviației navale sovietice. Erau oameni bine plătiți și ocrotiți de societatea sovietică, așa cum le reaminteau permanent comandanții la ședințele de regiment. Acum sosise clipa să demonstreze ce pot.

Toate cele trei grupuri de avioane se îndreptau spre sud cu o viteză optimă de croazieră. Echipajele de zbor monitorizau consumul de combustibil, încălzirea motoarelor și mulți alți parametri necesari lungului zbor deasupra apelor oceanului.

USS NIMITZ

Toland ieși la aer curat. Era o dimineață superbă cu norișorii albi ca niște ghemotoace de vată ce căpătau tente ușor rozalii din pricina răsăritului de soare. La orizont se vedeau *Saratoga* și *Foch*. Navele se aflau poate la opt mile depărtare, însă chiar și de la o asemenea distanță păreau impresionante. Mai aproape, *Ticonderoga* tăia valurile de doi metri cu măiestrie. Rachetele vopsite în alb se vedeau clar pe lansatoarele gemene. Cîteva lumini clipitoare transmiteau mesaje. Altfel, toate navele vizibile erau doar niște forme cenușii tăcute, în așteptare. Puntea de pe

Nimitz era plină de avioane. Interceptoarele F-14 Tomcat se vedeau pretutindeni. Două se aflau pe catapulte, la doar treizeci de metri de Toland, cu echipajele de doi oameni moțâind în carlingă. Avioanele erau echipate cu rachete cu rază lungă de acțiune Phoenix. Bombardierele de atac transportau rezervoare suplimentare de combustibil în loc de arme. Acestea aveau să fie folosite ca să realimenteze avioanele de vânătoare în zbor, permițându-le astfel să se mențină în aer încă două ore. Echipajele de punte, îmbrăcate cu combinezoane multicolore se agitau încoace și înapoi, verificând și reverificând aeronavele. Portavionul începu să se întoarcă spre babord, cu fața spre vântul din vest, pregătindu-se pentru lansarea avioanelor. Toland se uită la ceas. 05.58. Trebuia să se întoarcă în CIC. Portavionul avea să intre în stare de alertă generală în două minute. Toland inspiră încă o dată adânc aerul marin proaspăt, întrebându-se dacă avea să fie ultima dată pentru el când făcea așa ceva.

ATLANTICUL DE NORD

– Contact! anunță tehnicianul în interfonul avionului Bear. Semnalele indică un radar aeropurtat american de tip portavion.

– Dă-mi coordonatele! ceru pilotul.

– Răbdare, tovarășe maior. Tehnicianul ajustează câteva comenzi de pe bord. Interferometrele radio măsurară semnalele pe măsură ce acestea erau colectate de antenele avionului. Sud-est. Coordonatele semnalului sînt pe curs unu-trei-unu. Semnal de forța unu. E destul de departe. Coordonatele rămîn constante. Recomand să menținem același curs deocamdată.

Pilotul și copilotul schimbă o privire, fără a scoate vreo vorbă. Undeva, în stînga lor, era un avion radar american E-2C Hawkeye. Un echipaj de zbor de două persoane, plus un ofițer de interceptare radar și doi operatori radar. Putea coordona bătălia aeriană pentru mai mult de o sută de avioane inamice și putea trimite un aparat de interceptie înarmat cu rachete în câteva secunde de la detectarea dușmanului. Pilotul se întrebă cît de precise erau informațiile pe care le aflase despre radarul de pe Hawkeye. Dacă avionul lui fusese deja detectat? Știa care era răspunsul la o asemenea întrebare. Primul avertisment avea să

apară odată cu detectarea radarului de control al tirului de la bordul unui F-14 Tomcat american venind drept spre el. Avionul Bear menținu cursul unu-opt-zero, în vreme ce ofițerul de la radar marcă schimbarea de coordonate față de semnalul radar. În zece minute era posibil să obțină niște coordonate precise. Dacă trăiau atît. Nu aveau să rupă tăcerea radio pînă ce nu aflau acele coordonate precise.

– Le-am obținut, rosti ofițerul radar. Distanța estimată pînă la contact este de șase sute cincizeci de kilometri, poziția este patruzeci și șapte de grade, nouă minute nord, treizeci și patru de grade, cincizeci de minute vest.

– Dă-le de știre, comandă pilotul.

O antenă unidirecțională de înaltă frecvență din coada avionului se răsuci în locașul său și transmise informațiile către comandantul raidului, al cărui avion se găsea la 160 de kilometri în spatele avioanelor de recunoaștere.

Comandantul raidului compară datele primite cu cele transmise de satelitul de recunoaștere. Acum dispunea de două informații valoroase. Poziția americanilor cu trei ore înainte fusese la o sută de kilometri sud față de poziția estimată pentru Hawkeye. Probabil că americanii aveau două „păsări” în aer, la nord-est și nord-vest de formația de nave. Aceasta era procedura normală. Așadar, grupul de nave se găsea cam... aici. Badger-ele se îndreptau chiar spre el. Aveau să se confrunte cu acoperirea radar a americanilor peste... două ore. „Taman bine”, rosti el pentru sine. Totul decurgea conform planului.

USS NIMITZ

Toland urmări tăcut traseul avioanelor. Imaginea radar emisă de avioanele Hawkeye era transmisă către portavion printr-o legătură radio digitală, ceea ce-i permitea comandantului grupului de luptă să coordoneze totul. Aceleași date ajungeau la șeful apărării aeriene de pe *Ticonderoga* și la toate celelalte nave conectate la Sistemul de Date Tactice al Marinei. Aici erau incluse navele franceze, care fuseseră de mult echipate, astfel încît să funcționeze în coordonare perfectă cu marina SUA. Pînă acum nu se observa nimic în afara siajelor lăsate de

aparatele militare americane și de avioanele comerciale ce transportau mărfuri și oameni în partea cealaltă a oceanului. Dîrele de pe ecran începeau să cotească spre sud. Avertizați de posibilitatea unei bătălii aeriene, piloții de avioane DC-10 sau C-5A se mențineau prudenți la depărtare, chiar dacă asta însemna să facă o escală suplimentară undeva pe drum pentru realimentare cu combustibil.

Cele patruzeci și opt de avioane de interceptie Tomcat ale grupului de nave se aflau acum în cea mai mare parte pe pozițiile de luptă, împrăștiate pe o linie cu o lungime de cinci sute de kilometri. Fiecare pereche de avioane de vînătoare dispunea de un avion-cisternă aflat în așteptare. Avioanele de atac Corsair și Intruder erau acum echipate cu rezervoare suplimentare pline cu combustibil. Tomcat-urile începeau deja să se alimenteze în zbor. În scurt timp, avioanele Corsair începură să aterizeze pe portavioane pentru realimentare. Situația putea continua așa oricînd. Avioanele rămase pe portavioane erau pregătite de decolare. Dacă se declanșa raidul inamic, acestea ar fi fost lansate instantaneu de pe catapulte, pentru a elimina pericolul de incendiere inerent oricărui gen de avion.

Toland văzuse astfel de manevre înainte, însă continua să fie uimit. Totul se petrecea ca într-un balet. Avioanele se învîrteau lenș, economisind combustibilul, așteptîndu-și rîndul să se alimenteze în aer. Portavioanele navigau acum spre est cu treizeci de noduri pentru a recupera distanța pierdută în timpul operațiunilor de lansare. Navele de debarcare ale Infanteriei Marine, *Saipan*, *Ponce* și *Newport* puteau naviga doar cu douăzeci de noduri și, în esență, erau lipsite de apărare. La est de gruparea de nave patrulau, în căutarea submarinelor, avioane S-3A Viking și P-3C Orion. Ele raportau comandantului dispozitivului de luptă antisubmarin aflat pe distrugătorul *Caron*. Deocamdată nu existau ținte împotriva cărora să se năpustească avioanele. Așteptau doar.

ATLANTICUL DE NORD

Comandantul raidului strîngea informații cu repeziciune. Acum cunoștea pozițiile a patru avioane americane Hawkeye. Abia fuseseră depistate primele două, cînd radarul semnalizase

prezența altor două, undeva în afara și la sud de primele. Americanii îi dezvăluiseră fără să vrea o imagine precisă a poziției grupului de nave, iar deriva constantă spre est a avioanelor Hawkeye îi oferea cursul și viteza. Avioanele Bear sovietice se găseau acum dispuse într-un larg semicerc în jurul americanilor, iar Badger-ele se aflau la treizeci de minute distanță de acoperirea radar americană, adică la patru sute de mile nord de poziția estimată a navelor.

– Trimiteți către grupul A: „Formație inamică pe coordonatele 456/810, viteză douăzeci, curs unu-zero-zero. Executați Planul de Atac A la ora 0615 Zulu“. Trimiteți același mesaj către Grupul B. Controlul tactic al Grupului B trece în sarcina Coordonatorului de Echipă Est.

Începuse bătălia.

Echipajele de pe avioanele Badger răsuflară ușurați. Detectaseră semnalele radar americane cu cincisprezece minute înainte și știau că fiecare kilometru spre sud însemna o șansă mai mare de a se trezi în mijlocul unui nor de avioane inamice. La bordul fiecărui avion, navigatorul și responsabilul cu armele lucrau cu repeziciune pentru a alimenta computerul de bord cu date necesare rachetelor Kelt acroșate sub fiecare aripă.

La 1300 de kilometri sud-vest, piloții de pe avioanele Backfire împinseră ușor maneta de gaz, intrînd pe un curs spre punctul de întâlnire stabilit de comandantul de raid. După ce încercuiseră de la mare distanță navele americane, avioanele erau acum controlate de ofițerul însărcinat cu coordonarea atacului de la bordul primului Bear care luase contact cu avioanele Hawkeye americane. Dispuneau deja de coordonatele exacte ale formației de nave inamice, dar aveau nevoie de mai mult ca să localizeze și să angajeze portavioanele. În acest caz echipajele nu erau ușurate, ci pline de emoții. Urma partea de maximă provocare a atacului. Planul de luptă fusese conceput cu un an înainte și exersat – numai deasupra pămîntului – de cinci ori. De patru ori funcționase ireproșabil.

La bordul celor optzeci de bombardiere Badger, piloții își verificară ceasurile, numărînd secunde pînă la ora 06.15 Zulu.

– Lansați!

Badger-ul din frunte lansă cu opt secunde mai devreme. Mai întâi prima, apoi cea de-a doua rachetă Kelt se eliberă din mecanismul de prindere. Amîndouă căzură cîteva sute de metri înainte ca motoarele proprii să ajungă la putere maximă. Funcționînd pe pilot automat, rachetele urcară din-nou la zece mii de metri și intrară pe traiectorie spre sud cu o viteză de șase sute de noduri. Echipajele de pe bombardiere urmăriră rachetele preț de cîteva minute, după care fiecare bombardier se întoarse leneș și grațios către casă. Misiunea lor se încheiase. Șase avioane Badger-J cu capacități puternice de bruiere își continuă drumul spre sud. Acestea aveau să rămînă la o distanță de șaiszeci de kilometri în spatele rachetelor. Echipajele din avioane erau încordate, dar încrezătoare. Radarelor americane nu avea să le fie ușor să discearnă prin bruijul emis. Oricum, americanilor aveau să le apară curînd pe ecrane mult prea multe ținte ca să se descurce.

Rachetele își continuă drumul, rectiliniu și la înălțime constantă. Dispuneau de propriile echipamente electronice, care erau declanșate automat de sensori încorporați în cozi. Cînd intrară în raza teoretică de acțiune a radarului de pe avioanele Hawkeye, transponderele din boturile lor se activară.

USS NIMITZ

– Contacte radar! Cod Raid-1, relevment trei-patru-nouă, distanța patru-șase-zero mile. Contacte numeroase, număr circa unu-patru-zero contacte, curs unu-șapte-cinci, viteza șase sute de noduri.

Harta tactică marcă electronic contactele pe hartă și le prezintă sub formă grafică pentru a putea fi vizualizate.

– Așadar, uite-i că vin, rosti încet Baker. Chiar la timp. Comentarii?

– Eu...

Toland n-avu nici o șansă.

Ecranul computerului se albi.

– Clipper Base, aici Hawk-Three. Avem parte de bruiaje, raportă ofițerul de control de la bordul avioanelor radar. Avem șase, poate șapte avioane de bruiaj, pe coordonate de la trei-patru-zero la zero-trei-zero. Sînt chestii destul de puternice. Estimez

că sînt avioane de bruiaj pe cont propriu, fără escortă. Deocamdată contactele sînt pierdute. Estimez localizarea lor în zece minute. Cer foc de voie și trimiterea interceptoarelor pe vectorii desemnați.

Baker privi spre ofițerul însărcinat cu operațiuni aeriene.

– Haideți să pornim treaba.

Ofițerul dădu din cap și apucă un microfon.

– Hawk-Three, aici e Clipper Base. Foc de voie. Repet, foc de voie. Sînteți autorizați să folosiți armele. Distrugeți-mi niște bombardiere. Terminat.

Svenson se încruntă văzînd ecranul.

– Domnule amiral, sîntem pe punctul de a elibera punțile. Recomand ca formația să rămînă grupată acum. Primi un gest de încuviințare. Cliper Fleet, aici e Clipper Base, vino stînga la doi-șapte-zero. Lansează toate avioanele rămase. Executați.

Întreaga formație execută la unison o întoarcere de o sută optzeci de grade spre stînga. Navele care nu își încărcaseră lansatoarele cu rachete se grăbiră să o facă. Radarele de control al focului se îndreptară spre nord, în poziție de așteptare. Treizeci de comandanți de nave așteptau doar un *cuvînt* ca să treacă la acțiune.

ATLANTICUL DE NORD

Era de-a dreptul enervată. „Sigur, își zise ea, sînt suficient de bună ca să zbor și mai sînt suficient de bună ca să fiu *instructor* de zbor pe Eagle. Sînt cel mai bun pilot de încercare, inginer, sînt ofițer asistent de proiect pentru programul ASAT, sînt destul de bună ca să primesc chiar și o invitație la Houston, dar mă vor lăsa ei să *mă bat*? Nu, pretutindeni e război și eu nu sînt altceva decît un prăpădit de pilot de transport!”

– La dracu!

Se numea Amy Nakamura. Era maior în forțele aeriene ale Statelor Unite și avea trei mii de ore de zbor la activ, două treimi dintre ele la manșa avioanelor F-15. Scundă și îndesată precum mulți piloți de vînătoare, Amy era o femeie frumoasă doar pentru tatăl ei. Tot tatăl ei fusese singurul care o alintase Bunny. Cînd ceilalți piloți aflaseră povestea, începuseră să îi spună Buns.

Ea și alți trei piloți bărbați transportau patru Eagle nou-nouțe spre Germania unde alții – evident, bărbați! – aveau să le folosească cum trebuie. Fiecare avion avea rezervoare suplimentare de combustibil pentru a efectua călătoria fără escală, iar ca apărare dispunea de o singură rachetă Sidewinder, plus muniția aferentă tunurilor de 20 de milimetri. „Rușii au lăsat femeile să lupte în cel de-al Doilea Război Mondial! gîndi ea. Două dintre ele au ajuns chiar ași!”

– Hei, Buns, uită-te la ora trei!¹ îi spuse copilul.

Nakamura era înzestrată cu o vedere fenomenală, dar acum îi venea greu să creadă ce vedea.

– Spune-mi ce observi tu, Butch.

— Badgere...?

– Blestamate de Tu-16 Badger – *tallyho!* Unde ar trebui să se afle marina?

– Pe aproape. Încearcă să-i trezești, Buns!

– Forța de atac navală, forța de atac navală, aici este zborul de transport al forțelor aeriene Golf-Four-Niner. Mergem spre est cu patru Foxtrot-One-Five. Avem confirmare vizuală pentru o formație de bombardiere rusești – la naiba, mă auzi, terminat?

– Cine naiba se aude? întrebă cu voce tare un membru al echipajului de pe Hawkeye.

Îi răspunse tehnicianul de comunicații:

– Golf-Four-Niner, avem nevoie de autentificare. November Four Whiskey.

Putea fi un rus pus pe șotii.

Maiorul Nakamura înjură în gînd și parcurse lista cu codurile de comunicații. Găsise!

– Alpha Six Hotel.

– Golf-Four-Niner, aici e Navy Hawk-One, spune-ne poziția. Te avertizez că am stîrnit roiul împotriva acelor Badgere. Mai bine ai pleca din zonă, recepționat?

– Pe naiba, Navy, văd clar mai mult de trei Badgere mergînd spre nord, pe coordonate patruzeci și nouă nord, treizeci și trei est.

¹ În limbaj militar, ora trei înseamnă la est față de punctul în care se află pilotul (n.tr.)

– Spre *nord*? se miră ofițerul de comunicații. Golf, aici e Hawk-One. Confirmă, te rog. Spune din nou ce vezi.

– Hawk-One, aici e Golf. Acum văd peste zece Badgere, repet: Sînt avioane Tango-Uniform-One-Six, la sud de poziția mea, venind repede spre mine. Angajăm bătălia. Terminat.

– Nu e nimic pe radar, șefu', zise operatorul radar. Chestia asta se întîmplă mult la nord de aici.

– Atunci la *ce naiba* se referea?

Maiorul Amelia „Buns“ Nakamura întinse mîna fără să se uite către comutatorul de trecere a rachetei și afișajului căștii pe regim tactic. Apoi apăsă comutatorul de pornire a radarului de interceptare aeriană. Sistemul IFF de la bord interogă ținta în regim de prieten și nu primi răspuns. Era suficient pentru o decizie.

– Frank, du-ți avionul spre est. Butch, urmează-mă. Toată lumea, atenție la consumul de combustibil. Atacați!

Piloții de pe Badgere erau un pic prea relaxați acum, că partea cea mai periculoasă a misiunii lor se terminase. Nu zăriră cele patru avioane de vînătoare americane decît atunci cînd acestea se aflau la mai puțin de doi kilometri, niște pete albastre care se potriveau perfect pe fundalul cerului azuriu.

Buns alese tunul pentru prima trecere și trase două sute de proiectile în carlinga unui Badger. Bombardierul bimotor scăpă instantaneu de sub control și începu să se rostogolească precum o balenă moartă. Unu. Maiorul scoase un urlet de încîntare, ridică avionul într-o buclă cu accelerație 5G, apoi se năpusti asupra următoarei ținte. Sovieticii intraseră între timp în alertă, așa că al doilea Badger încercă să se facă nevăzut. Nu avu nici cea mai mică șansă. Nakamura lansă racheta de la o distanță de mai puțin de 1,5 kilometri și o urmări cum lovește motorul din stînga al țintei, distrugînd întreaga aripă. Doi. Un alt Badger se găsea la cinci kilometri în față. „Răbdare, își spuse maiorul. Ai un mare avantaj de viteză.“ Aproape că uitase faptul că bombardierul rusesc avea mitraliere de coadă. Un sergent sovietic îi aminti pericolul. Rată, dar o sperie cumplit. Avionul Eagle viră spre stînga cu accelerație 6G și urmă un curs paralel cu ținta înainte de a se năpusti

asupra ei. Următoarea rafală a tunurilor pulveriză Badgerul în plin zbor. Nakamura fu obligată să plonjeze înspre ocean ca să evite resturile. Bătălia durase mai puțin de nouăzeci de secunde, iar doamna maior se trezi udă de transpirație.

– Butch, unde ești?

– Am nimerit unul! Buns, am nimerit unul!

Al doilea Eagle apărură alături de avionul maiorului.

Nakamura privi în jur. Dintr-odată cerul se limpezise. Unde dispăruseră toți inamicii?

– Navy Hawk-One, aici e Golf, mă auzi?

– Te aud, Golf.

– Bine, Navy. Tocmai am spulberat patru, repet patru Badger pentru tine.

– Chiar cinci, Buns! strigă un alt pilot.

– Ceva nu e în regulă, domnule. Operatorul de la bordul Hawk-One arată înspre ecranul lui. Intrușiiăștia au apărut din senin și pretind că au spulberat niște inamici, cam la cinci-opt sute de kilometri depărtare de noi.

– Clipper Base, aici e Hawk-One, tocmai am luat contact cu un grup de avioane aparținând forțelor aeriene ce se îndreaptă spre est. Piloții susțin că tocmai au distrus cinci Badgere zburînd spre nord, la câteva sute de kilometri distanță de noi. Repet: spre nord.

Toland ridică din sprîncene.

– Probabil că unii au trebuit să renunțe la misiune, comentă Baker. Doar se află aproape de limita lor de zbor, nu?

– Da, domnule, răspunse șeful operațiunilor aeriene.

Omul nu părea fericit cu răspunsul dat.

– Am trecut de bruiaj, anunță operatorul radar. Avem din nou contact cu țintele.

Rachetele Kelt își continuaseră drumul neabătute, indiferente la agitația din jurul lor. Transponderele radar le făceau să arate ca niște avioane Badger. În plus, propriile dispozitive de bruiaj contribuiau la mascarea lor pe ecrane. Pilotul automat începu să le salte în sus, în jos, în stînga și în dreapta, cu salturi de o sută de metri, așa cum ar fi procedat un avion care încerca să evite rachetele lansate împotriva lui. Kelt-urile fuseseră inițial rachete

adevărate, dar la retragerea lor din serviciul activ, petrecută cu șase ani înainte, focoasele le fuseseră înlocuite cu rezervoare suplimentare de combustibil, iar rachetelor li se atribuiseră roluri de ținte-falsă, rol pe care și-l îndeplineau acum admirabil.

– *Tallyho!*

Prima escadrilă de douăsprezece Tomcat se găsea cum la două sute cincizeci de kilometri depărtare. Kelt-urile se vedeau perfect pe radar, iar copiloții fiecărui avion de interceptare stabiliră rapid cursurile de interceptare ale țintelor. Kelt-urile se apropiau de distanța normală de lansare a rachetelor – asta dacă ele erau, într-adevăr, bombardierele care păreau a fi.

Tomcat-urile lansară o jerbă de rachete AIM-54C Phoenix de la o distanță de 230 de kilometri. Rachetele se năpustiră asupra țintelor cu o viteză de 5 Mach, ghidate de radarele avioanelor care le lansaseră. În mai puțin de un minut, cele patruzeci și opt de rachete distruseră treizeci și nouă de ținte. Primul escadron eliberă locul pentru escadronul doi.

USS NIMITZ

– Domnule amiral, ceva e în neregulă aici, rosti încetișor Toland.

– Ce ar putea să fie?

Lui Baker îi plăcea cum se desfășurau ostilitățile. Dîrele bombardierelor inamice erau șterse de pe ecran ca într-un joc de război.

– Rușii vin ca netoții, domnule.

– Și?

– Pînă acum sovieticii nu au dat dovadă de neghiobie! Domnule amiral, de ce nu trec Backfire-le la regim supersonic? De ce un singur grup de atac? De ce o singură direcție?

– Constrîngeri legate de combustibil, răspunse Baker. Badger-ele sînt la limita combustibilului, așa că trebuie să vină drept spre țintă.

– Dar nu și avioanele Backfire!

– Cursul e bun, numărătoarea e bună.

Baker clătină din cap și se concentrează asupra planșetei tactice.

Cel de-al doilea escadron de interceptoare tocmai lansase rachetele. Acuratețea acestora avea cumva de suferit din pricina incapacității de a vizualiza clar țintele. Distruseseră treizeci și patru de ținte cu patruzeci și opt de rachete. Pe harta tactică fuseseră o sută cincizeci și șapte de ținte.

Escadrilele trei și patru veniră împreună și lansară rachetele în grup. După consumarea acestor Phoenix-uri, pe planșetă rămaseră nouăsprezece ținte. Avioanele zburară mai departe ca să angajeze țintele rămase cu tunurile.

– Clipper Base, aici e SAM Boss¹. O să mai scape câteva. Recomand aprinderea radarelor SAM².

– Înțeles, SAM Boss. Permisie acordată, răspunse coordonatorul acțiunilor de luptă ale grupului de nave.

ATLANTICUL DE NORD

– Am pe ecran radare de căutare aeriană, coordonate zero-trei-șapte, rosti ofițerul ESM din primul Bear. Ne-au detectat. Recomand pornirea radarelor noastre.

Avionul Bear porni imensul său radar Big Bulge.

USS NIMITZ

– Nou contact radar. Desemnat ca Raidul 2...

– Ce? se repezi Baker.

Imediat se auzi un apel venind dinspre avioanele de vânătoare.

– Clipper Base, aici e Slugger Lead. Văd ținta. Comandantul escadronului încerca să examineze ținta pe ecranul camerei de luat vederi cu rază lungă de acțiune. Când reveni, în vocea lui se sesiza clar stupoarea: Atențiune, atențiune, nu e un Badger. Am tras în rachete Kelt!

– Raidul 2 e compus din șaptezeci și trei de avioane, relevant doi-unu-șapte, la distanță de unu-trei-zero mile. Un radar Big Bulge dirijează formația inamică, rosti operatorul CIC.

Toland se strîmbă văzînd noile contacte puse pe planșetă.

¹ Comandantul apărării antiaeriene (n.red.)

² Radarele antiaeriene de pe nave (n.red.)

– Domnule amiral, am fost trași pe sfoară.

Ofițerul de luptă tactică apucă palid microfonul.

– Alertă Roșie! Foc de voie! Direcția atacului este doi-unu-șapte. Toate navele să manevreze pentru a elibera câmpul de tragere a bateriilor antiaeriene.

Tomcat-urile fuseseră toate atrase în cursă, lăsînd formația de nave practic fără apărare. Singurele avioane de interceptare disponibile erau cele opt Crusadere de pe *Foch*, avioane demult retrase din serviciul marinei americane. La rostirea unui ordin cu voce gîuită de pe portavionul de care aparțineau, cele opt interceptoare se ridicară cu maximă viteză și se năpustiră spre sud-vest, către avioanele Backfire. Prea tîrziu.

Avionul Bear avea deja o imagine clară a formațiilor americane. Rușii nu puteau distinge tipul navelor, dar puteau face diferența între mare și mic și puteau identifica crucișătorul purtător de rachete *Ticonderoga* după semnalul radar aparte. Portavioanele trebuiau să se afle aproape de acea navă. Avionul Bear transmise informațiile formației de atac. Un minut mai tîrziu, cele șaptezeci de bombardiere Backfire își lansară cele o sută patruzeci de rachete AS-6 Kingfish și virară spre nord cu toată puterea. Racheta Kingfish nu semăna nici pe departe cu un Kelt. Propulsate de un motor-rachetă cu combustibil lichid, rachetele accelerară la nouă sute de noduri și începură să coboare. Radarul pre-programat din vârful armei vizualiza totul pe o rază de zece mile în jurul țintei. Fiecărei nave din mijlocul formației navale i se alocaseră cîteva rachete.

– Vampir, vampir! izbucni operatorul CIC de la bordul *Ticonderoga*. Numeroase rachete vin spre noi. Foc de voie.

Ofițerul responsabil cu apărarea antiaeriană de pe nave ordonă ca sistemul Aegis de arme antirachetă de pe crucișător să treacă în modul automat. *Tico* fusese creată tocmai pentru o asemenea situație posibilă. Puternicul sistem de radar computerizat de pe navă identifică imediat rachetele ca fiind ostile și le alocă fiecăreia cîte un ordin de prioritate în vederea distrugerii. Computerul lucra complet independent, liber să tragă în orice era considerat de creierul electronic ca ostil. Pe imensul ecran tactic se derulau numere, simboluri și vectori. Lansatoarele gemene din prova și pupa ochiră primele ținte și așteptau ordinul de

tragere. Aegis era un sistem de ultimă generație, cel mai bun sistem antiaerian proiectat vreodată de mintea umană, dar avea o slăbiciune majoră: *Tico* ducea doar nouăzeci și șase de rachete sol-aer SM2. Spre ei se îndreptau o sută patruzeci de rachete Kingfish. Computerul nu fusese programat să se gîndească și la o asemenea eventualitate.

La bordul lui *Nimitz*, Toland simțea portavionul înclinîndu-se din pricina virajului strîns și a vitezei de treizeci și cinci de noduri imprimate de puternicele ei motoare. Escortele portavionului, navele cu propulsie nucleară *Virginia* și *California*, urmăreau și ele traiectoria rachetelor cu propriile rachete pregătite pe rampele lansatoarelor.

Rachetele Kingfish se găseau acum la o înălțime de două mii șapte sute de metri și o distanță de o sută șazeci de kilometri, acoperind cîte 1,6 kilometri la fiecare patru secunde. Fiecare dintre ele selectase o țintă, alegînd-o pe cea mai mare din raza lor vizuală. Cea mai apropiată navă mare era *Nimitz* cu escortele ei lansatoare de rachete aflate la nord de ea.

Tico lansă primul evantai de rachete cînd țintele coborîră sub distanța de 160 de kilometri. Acestea țîșniră, lăsînd în urma lor o diră de fum cenușiu. Abia plecate, lansatoarele se ridicară în sus pentru a fi reîncărcate. Crucişătorul putea trage o rachetă la două secunde. Trei minute mai tîrziu, rastelurile cu rachete ale navei erau goale. Crucişătorul se ivi din mijlocul unui nor imens de fum. Singurele arme defensive rămase la bord erau tunurile.

Rachetele SAM se năpustiră spre țintele lor cu o viteză de peste 3 200 de kilometri pe oră, ghidate de radarele de control al tirului de pe nava care le lansase. La o distanță de o sută cincizeci de metri de ținte focoasele detonară. Sistemul Aegis reuși o performanță remarcabilă. Circa șazeci la sută din ținte fură distruse. Acum rămăseseră optzeci și două de rachete, ațintite asupra unui număr de opt nave.

Alte nave echipate cu rachete SAM se alăturară efortului. În cîteva cazuri, două sau trei rachete porniră spre aceeași țintă, reușind să o distrugă. Numărul de „vampiri” scăzu la șaptezeci, apoi la șazeci, dar numărul nu scădea suficient de repede. Toată lumea știa acum care era identitatea țintelor urmărite de „vampiri”. Intrară în joc echipamente puternice de bruiaj. Navele începură

o serie de manevre bizare, ca într-un soi de dans stilizat, fără să acorde nici o atenție păstrării pozițiilor din formație. Coliziunea pe mare reprezenta acum ultima dintre preocupările oamenilor. Când rachetele Kingfish ajunseră la 32 de kilometri, fiecare navă lansă proiectile de diversiune, care umplură aerul cu milioane de fragmente de plastic aluminizat, generând zeci de noi ținte pentru rachetele care atacau. Cîțiva „vampiri” pierdură coordonatele țintei inițiale și începură să vîneze fragmente de plastic. Două rachete se rătăciră și își selectară noi ținte de la marginea grupului de nave.

Imaginea de pe radarul portavionului *Nimitz* deveni brusc obscură. Fostele linii care desemnau pozițiile navelor în formație deveneau nori amorfi. Doar rachetele rămîneau pe curs constant. Apăreau pe ecran ca niște V-uri întoarse, avînd vectori alocăți pentru a li se desemna direcția și viteza. Ultimul val de rachete SAM distruseră alți trei „vampiri”. Ca atare, numărul rachetelor inamice ajunse la patruzeci și una. Toland numără cinci care se îndreptau spre *Nimitz*.

În final, ultimele arme defensive luară urma țintelor. Era vorba de CIWS, tunuri Gatling de 20 de milimetri cu tragere rapidă, echipate cu radare pentru a neutraliza țintele la o distanță mai mică de două mii de metri. Proiectate să opereze în mod complet automat, cele două tunuri montate la pupa și prova pe portavion se ridicară pe poziție și începură urmărirea primelor două rachete Kingfish care se apropiau. Tunul dinspre babord trase primul, cele șase țevi ale lui generînd un sunet ca un fer-moar imens care este tras. Sistemul său radar fixă ținta și urmări proiectilele trase, ajustînd automat focul pentru a nimeri și distruge rachetele.

Prima rachetă inamică explodează la opt sute de metri de babordul spate al portavionului. Mia de kilograme de explozibil de înaltă putere zgudui nava. Toland simți zdruncinătura și se întrebă dacă nava fusese lovită. De jur împrejurul lui oamenii din CIC se concentrau asupra muncii lor. O dîră de rachetă inamică de pe ecran se stinse. Rămăseseră patru.

Următoarea rachetă se apropia de prova portavionului și fu distrusă în aer de tunul din prova, însă prea aproape de corpul navei. Schijele căzură pe puntea portavionului, ucigînd pe loc

mai mulți membri ai echipajului care nu reușiseră să se adăpostească.

Racheta numărul trei devie de la curs atrasă de un nor de particule de bruiaj și se năpusti drept în mare la opt sute de metri în spatele portavionului. Detonarea focosului zgudui din nou nava și ridică o coloană de apă la trei sute de metri în aer.

Rachetele patru și cinci veneau dinspre pupa, paralel, la nici o sută de metri distanță una de cealaltă. Tunul montat în spate le urmări pe amândouă, dar nu reuși să se decidă pe care să o atace prima. Ca atare, creierul lui electronic luă decizia de a reseta sistemul, fără să angajeze nici una din rachete. Acestea loviră la distanță de o secundă una de alta, una în dreptul colțului babord spate al punții de zbor, cealaltă în dreptul releului de comunicații numărul doi.

Toland se trezi aruncat în sus circa cinci metri și se lovi de o consolă radar. Văzu imediat un perete de flăcări portocalii care se năpustea spre el. Apoi se auziră zgomotele. Mai întâi tunetul exploziei. Apoi urletele. Cupola CIC din spate dispăruse. În locul ei se vedeau doar flăcări. În fața ochilor lui, oameni aflați la șase metri depărtare se transformaseră în torțe vii care se clătinau și urlau. Singurul lucru la care se gândi Toland era fuga. Sări spre ușa etanșă. Aceasta se deschise ca prin minune la apăsare și Toland fugi spre tribord. Sistemele de stingere a incendiilor de la bordul navei porniseră deja automat, împrăștiind adevărate dușuri de apă sărată pretutindeni. Toland simți cum îl ustură cumplit pielea, iar părul și uniforma îi erau pîrlite. Un marinar îndreptă un furtun cu apă spre el, aproape răsturnându-l peste bord.

– Incendiu în CIC! icni Toland.

– Dar unde nu sînt incendii? ripostă marinarul.

Toland căzu în genunchi și privi dincolo de balustrada punții. Își aminti că *Foch* se aflase la nord de ei. Acum în acel loc se vedea o coloană imensă de fum. În vreme ce privea, ultima rachetă Kingfish detonă la treizeci de metri deasupra punții de zbor de pe *Saratoga*. Portavionul părea intact. La cinci kilometri depărtare, suprastructura navei *Ticonderoga* era făcută bucăți și ardea, datorită unei rachete care explodase la cîțiva metri depărtare de ea. La orizont, o minge imensă de foc anunța

distrugerea unei alte nave. „Doamne, își spuse Toland, să fie vorba de *Saipan*?“ Nava aia avea două mii de pușcași marini la bord...

– Mișcă-te de aici, dobitocule! urlă la el un pompier.

Un alt om apăru pe pasarela punții.

– Toland, te simți bine?

Era comandantul Svenson, cu cămașa ruptă și pieptul lăsînd să se vadă dîre de sînge de la mai multe tăieturi.

– Da, domnule, răspunse Bob.

– Du-te pe puntea de comandă. Spune-le să meargă cu vîntul la tribord. Dă-i drumul!

Svenson plecă mai departe pe puntea de zbor.

Toland se conformă și o luă la fugă. Puntea era plină de spumă și alunecoasă precum o pată imensă de ulei. Toland fugi fără să țină cont de asta, căzînd de mai multe ori pe punte înainte de a ajunge la cartierul de comandă a portavionului. Ajunse în cabina pilotului în mai puțin de un minut.

– Comandantul spune să mergeți cu vîntul la tribord! rosti el gîfîind.

– Dar *mergem* așa! ripostă secundul navei. Podeaua era plină de cioburi de sticlă. Ce face comandantul?

– Trăiește. S-a dus în spate să vadă ce e cu incendiul.

– Și tu cine naiba ești? lătră secundul.

– Toland, de la grupul de colectare informații. Mă aflam în CIC.

– Atunci ești un ticălos norocos. A doua rachetă a lovit la cincizeci de metri de voi. Căpitanul a ieșit? Altcineva?

– Nu știu. Arde ca naiba acolo.

– Se pare că și tu te-ai aprins nițel, comandorule.

Bob își simțea fața ca și cum s-ar fi bărbierit cu o bucată de sticlă. Sprîncenele îi sfîrșiau la atingere.

– Pete de arsură, bănuiesc. Mă simt bine. Ce vreți să fac?

Secundul arătă spre gradele de pe uniformă lui Toland.

– Poți manevra nava? Bine, la treabă. Oricum nu ai peste ce să dai. Mă duc în spate să preiau comanda operațiunii de stingere a focului. Am rămas fără comunicații, fără radare, dar motoarele sînt în stare perfectă și carena n-a pățit nimic. Domnul Bice are

puntea. Domnul Toland are comanda navei, anunță secundul ieșind din cabină.

Toland nu comandase nimic mai mare de o barcă de pescuit în peste zece ani de muncă, iar acum avea pe mînă un portavion avariat. Luă un binoclu și privi în jur să vadă ce nave mai erau pe acolo. Priveliștea îl înfioră.

Saratoga era singurul portavion care părea intact, dar la o privire mai atentă se vedea cum catargul radar este frînt. *Foch* plutea mai jos decît ar fi trebuit și ardea de la prova la pupa.

— Unde-i Saipan?

— A sărit în aer ca o mare de artificii, răspunse comandorul Bice. Sfinte Isuse, la bordul ei erau două mii cinci sute de oameni! *Tico* a încasat una aproape de bord. *Foch* a încasat trei și pare dusă. S-au mai dus două fregate și un distrugător. Pur și simplu au sărit în aer, omule! Cine a dat-o în bară? Erai în CIC, nu? Cine a dat-o în bară?

Cele opt avioane Crusader franceze tocmai luau contactul cu inamicii. Bombardierele rusești trecuseră pe putere maximă și zburau aproape la fel de repede precum avioanele de vînătoare. Piloții auziseră tragicul destin al portavionului lor și erau acum plini de mînie. Din ei dispăruse orice urmă de răceală profesională. În raza lor de acțiune se găseau doar zece avioane Back-fire. Doborîră șase dintre ele cu rachetele și avariară alte două înainte de a fi nevoiți să abandoneze lupta.

USS *Caron*, singura navă mare rămasă complet intactă, îi urmări pe ruși pe ecranele ei radar, apelînd Marea Britanie pentru interceptarea lor pe drumul de întoarcere. Însă rușii anticipaseră o asemenea mutare și apucară un curs vest, la mare distanță de insulele britanice, întîlnindu-se cu avioanele lor cisternă la patru sute de mile vest de Norvegia.

Rușii evaluau deja rezultatele misiunii lor. Prima mare bătălie implicînd portavioane și bombardiere purtătoare de rachete se încheiase cu victorii și pierderi de ambele părți. Fiecare știa exact ce cîștigase și ce pierduse.

Cei de pe *Nimitz* stinseră focul într-o oră. Fără nici un avion la bord, materialele inflamabile erau puține, iar capacitatea de stingere a incendiilor echivala cu cea a unui mare oraș. Toland

aduse nava înapoi pe un curs estic. *Saratoga* își recupera avioanele, realimentându-le și apoi trimițându-le către uscat. Trei fregate și un distrugător încetiniră pentru a recupera supraviețuitorii, în vreme ce navele mari cotiră înapoi spre Europa.

– Cu toată viteza înainte, ordonă Svenson de pe scaunul lui de pe punte. Toland, te simți bine?

– Nu mă plîng.

N-avea nici un sens să o facă, mai ales că infirmeria vasului era supraaglomerată cu răniți grav. Încă nu se efectuase o numărătoare a morților, iar Toland nu avea nici un chef să se gîndească la asta.

– Ai avut dreptate, rosti comandantul cu voce încărcată de furie abia reținută. Ai avut dreptate. Totul părea prea ușor și noi am căzut în capcană.

– Va veni și ziua noastră, domnule.

– Ai perfectă dreptate că va veni! Ținem curs spre Southampton. Să vedem dacă britanicii pot repara ceva atît de mare. Oamenii mei sînt încă ocupați în spate. Crezi că te mai descurci o vreme cu comanda?

– Da, domnule.

Nimitz și escortele ei cu propulsie nucleară menținură cursul cu toată viteza de aproape patruzeci de noduri, lăsînd repede restul formației în urmă. Era o mutare îndrăzneată, mult prea rapidă pentru patrulele antisubmarin, dar și submarinele ar fi trebuit să alerge la galop pentru a-i prinde din urmă.

Ciocanul nordic

DEALUL 152, ISLANDA

– Știu că a fost un avion de vânătoare și nu a fost singurul, zise Edwards.

Începuse din nou să plouă, probabil pentru ultima dată în acea zi. Norii se spărgeau spre sud-vest, iar la orizont se putea vedea o geană de cer senin. Edwards stătea în fund, acoperit cu o pătură și cu casca pe cap, privind în gol la distanță.

– Cred că aveți dreptate, domnule, rosti Smith.

Sergentul era nervos. Se găseau pe acel deal de aproape douăzeci și patru de ore, un timp mult prea îndelungat pentru a rămîne într-un teritoriu ostil. Cele mai bune momente de a pleca mai departe ar fi fost în timpul averselor, cînd vizibilitatea nu trecea de cîteva sute de metri. În curînd cerul s-ar fi putut însenina din nou, iar întunericul nu avea să se lase prea curînd. Acum oamenii ședeau pe culmea dealului, îmbrăcați cu pături de camuflaj care îi apărau oarecum de ploaie, dar nu-i făceau să se simtă mai puțin mizerabil.

La nord de ei ploua cu găleata și din această cauză nu vedeau Reykjavik-ul. Abia distingeau ceva din Hafnarfjörður spre vest, fapt care îl îngrijora pe sergent, deoarece nu mai putea afla ce avea Ivan de gînd să facă. Dacă rușii detectau stația radio a lui Edwards și începeau triangulația pentru a o localiza? Dacă pe urmele lor plecaseră deja patrule de căutare?

- Domnule locotenent?
- Da, sergent?
- De o parte a noastră sînt liniile alea telefonice, iar de cealaltă parte cablurile de curent...
- Vrei să arunci cîteva în aer? întrebă Edwards zîmbind.
- Nu, domnule, dar Ivan o să înceapă curînd să patruleze în jurul lor, iar locul ăsta nu e foarte bun pentru noi ca să stabilim contactul.
- Noi trebuie să observăm și să raportăm, sergent, rosti Edwards fără convingere.
- Da, domnule.

Edwards își verifică ceasul. Acesta arăta ora 19.55 Zulu. Era posibil ca Doghouse să vrea să vorbească cu ei, cu toate că nu îi mai apelaseră în ultima vreme. Edwards scoase stația din înveli-toare, îi montă antena și își puse căștile. La ora 19.59 porni stația și o acordă pe frecvența satelitului.

– Doghouse apelează Beagle. Doghouse apelează Beagle. Mă auzi? Terminat.

– Măi, să fie. Edwards comută pe transmisie. Vă aud, sîntem aici, Doghouse.

– Ceva nou de raportat?

– Negativ, în afara cazului că vreți să știți cum mai e cu ploaia. Vizibilitatea e foarte scăzută. Nu prea sîntem în stare să observăm ceva.

Ofițerul de comunicații de serviciu de la sediul Doghouse se uită pe o hartă meteo. Așadar, chiar ploua acolo. Nu reușise să-și convingă șeful că se putea avea încredere în Beagle. Edwards răspunsese la toate întrebările cu care veniseră tipii de la contraspionaj. Îi analizaseră chiar și vocea cu un analizor aflat la îndemînă. Acul vibrase la ultima întrebare, legată de prietena lui. Răspunsul nu fusese falsificat. Primiseră prin fax părți importante ale dosarului personal al omului. Terminase în primii cinci din clasa lui de la Colorado Springs. Bun la matematică și inginerie, se descurcase excelent la studiile postuniversitare de meteorologie. Vederea i se înrăutățise ușor în timpul cursurilor de la Colorado Springs, devenind suficient de proastă ca să-l împiedice să zboare la bordul unui avion. Privit de colegi ca un tip retras și timid, dar plăcut. Profilul psihologic susținea că nu era genul războinic. Cît oare putea rezista puștiul în atari circumstanțe?

KEFLAVIK, ISLANDA

Un MiG-29 era în zbor. Celelalte se găseau în adăposturile întărite pe care americanii abia le terminaseră la capătul pistei unsprezece. Misiunea avionului de vânătoare avea două etape. Prima constă în patrularea de luptă și prevenirea în cazul unui potențial raid aerian. A doua, mai importantă, era legată de calibrarea radarelor de la sol, așa că zborul avionului era atent urmărit de echipajele radarelor pe ecrane. Terenul neregulat al Islandei crea performanțe radar foarte proaste. La fel ca în cazul rachetelor sol-aer de pe *Fucik*, instrumentele radar avuseseră de suferit în urma călătoriei. Ca atare, acum avionul de vânătoare descria cercuri în jurul aeroportului, în vreme ce operatorii radar verificău dacă ceea ce le spuneau instrumentele lor era corect.

Avioanelor din adăposturi li se făcuse plinul de combustibil și de muniție. Piloții se odihneau lângă ele, pe paturi pliante. Deocamdată, oamenii de la sol alimentau bombardierul Badger care oferise avioanelor de vânătoare suport electronic și operațional. Curînd avionul avea să decoleze pentru a ghida alte nouă aparate. Detașamentele de oameni de întreținere își terminau cu repezițiune sarcina de curățare a aerodromului. Cu o singură excepție, toate pistele fuseseră eliberate. Rămășițele avioanelor americane fuseseră îndepărtate cu buldozerele de pe asfalt. În plus, inginerii susțineau că principala conductă petrolieră a bazei avea să fie complet reparată în mai puțin de o oră.

– Ce zi aglomerată, rosti maiorul în direcția comandantului de avion.

– Nu s-a terminat încă. Mă voi simți mai bine cînd vom reuși să aducem și restul regimentului, interveni colonelul. Ar fi trebuit să fim deja atacați.

– Cum vă așteptați să ne atace?

Colonelul ridică din umeri.

– Greu de spus. Dacă vor cu adevărat să termine acest aerodrom, atunci probabil că vor folosi un focos nuclear.

– Sînteți mereu așa optimist, tovarășe colonel?

Raidul se afla doar la o oră distanță. Cele optsprezece bombardiere B-52H părăsiseră Louisiana cu zece ore înainte și aterizaseră pentru realimentare la baza forțelor aeriene Sondrestrom

de pe coasta de vest a Groenlandei. La optzeci de kilometri înainte de forța principală de atac zburau un Raven EF-111, avion special de bruiaj, și patru F-4 Phantom, configurate pentru distrugerea sistemelor antiaeriene ale țintelor.

Radarul era pe jumătate calibrat, deși ceea ce se făcuse deja reprezenta doar partea ușoară. Avionul de vânătoare care tocmai aterizase zburase în forma unor ovaluri imense, dinspre nord, în jurul orizontului vestic, spre sud de Keflavik și înapoi. Zona de la vest de baza aeriană, chiar dacă nu era plată, era destul de apropiată de așa ceva datorită dealurilor stîncoase puțin înalte și cu pante domoale. Urma partea grea, adică încercarea de-a acoperi cu radar arcul estic, deasupra centrului muntos al Islandei, compus dintr-o aglomerare de dealuri care creșteau în altitudine pînă spre piscul muntos din centrul insulei. Un alt Fulcrum porni să ruleze pe pistă ca să-și înceapă misiunea. Pilotul se întreba cît îi va lua să identifice toate zonele oarbe – acele zone pe care radarul nu le putea acoperi din cauza văilor adînci – pe care un avion în atac le putea folosi pentru a se apropia de Keflavik.

Ofițerii de la radare tocmai trasau potențiale locuri cu probleme pe hărțile lor topografice cînd un operator strigă un avertisment. Ecranele radar curate pînă atunci se acoperiseră de purici datorați unui puternic bruiaj. Asta putea însemna un singur lucru.

În adăposturile de la capătul pistei unsprezece începură să sune sirenele de alarmă. Piloții care moțăiau sau jucau domino săriră în picioare și porniră în goană spre avioanele lor.

Ofițerul de supraveghere din turnul de zbor ridică microfonul pentru a nuanța avertismentul către piloți, apoi îl apelă pe comandantul bateriei de rachete defensive:

– Se apropie un raid aerian inamic!

Oamenii trecură la acțiune pretutindeni de-a lungul perimetrului bazei. Echipetele de sol ale avioanelor de vânătoare porniră motoarele chiar în timp ce echipajele de zbor se urcau în carlingi. Bateria SAM porni sistemele proprii de căutare și control al focului, în vreme ce lansatoarele mobile își postară rachetele pe poziție de lansare.

Undeva sub orizontul radar, optsprezece bombardiere B-52 tocmai porniseră sistemele de bruiaj de la bord. Formația era

alcătuită din șase grupuri de trei avioane. Primul grup trecu peste vârful muntelui Snaefells, la aproape o sută de kilometri nord de Keflavik. Restul grupurilor veni prin vestul busolei, aruncându-se asupra țintei din spatele unui zid de paraziți electronici furnizați de propriile sisteme și de sistemul de bruiaj de la bordul avionului EF-111 Raven.

Avionul rus de vânătoare care decola se înălță repede. Pilotul își menținu ecranul radar închis, cercetînd cerul cu ochiul liber și așteptînd informațiile de interceptare de la radarul de sol. Tovarășii lui ieșeau acum în cîmp deschis cu avioanele lor și se aliniau la capătul pistei de decolare. Un avion care aterizase se îndrepta spre un punct de realimentare, iar pilotul lui înjura amar-nic echipajul de sol ce se pregătea febril de alimentarea cu combustibil. În graba lor, oamenii vărsară zece galoane de kerosen peste aripa avionului. Ca prin minune, combustibilul nu luă foc, și mai mulți oameni se repeziră cu extincitoare cu bioxid de carbon pentru a preveni o explozie, în vreme ce avionul începu să înghită lacom combustibilul necesar.

DEALUL 152, ISLANDA

Edwards înălță brusc capul auzind zgomotele, uruitul aparte al avioanelor de vânătoare supersonice. Zări o dîră neagră de fum apropiindu-se dinspre est și siluete care trecură la mai puțin de o milă distanță. Formele indicau niște avioane încărcate cu echipamente, identificarea lor fiind înlesnită de vârful ridicat al aripilor.

— F-4! țipă el. Sînt ai noștri!

Erau avioane Phantom ale Gărzii Naționale Aeriene din New York, transformate în ucigașe Wild Weasel¹ de baterii SAM. În vreme ce atenția rușilor se concentra pe raidul bombardierelor, avioanele F-4 se prelingeau pe deasupra vîrfurilor de deal și prin văile rîurilor, folosind peisajul denivelat pentru a-și masca apropierea la joasă înălțime. Copilotul din fiecare avion număra radarele pentru controlul rachetelor, selectînd cele mai periculoase ținte. Cînd ajunseră la mai puțin de 16 kilometri de Keflavik, avioanele se ridicară și traseră o salvă de rachete Standard-ARM antiradar.

¹ „Nevăstuica sălbatică“ (n.tr.)

Rușii se treziră prinși pe picior greșit. Concentrându-se numai asupra atacării bombardierelor cu rachete, uitaseră complet de posibilele surprize. Rachetele antiradar trecură nedetectate. Trei dintre ARM-uri își găsiră țintele, distrugând două radare de căutare și un lansator mobil de rachete. Un comandant de lansator își întoarse vehiculul și căută să contracareze manual amenințarea. Avioanele Phantom bruiară radarul de control al focului, lăsând în urma lor o serie de nori de particule de la zece metri înălțime. Fiecare pilot inspecta cu febrilitate zona din fața lui în vreme ce se repezea asupra zonei de atac care îi fusese alocată. Unul dintre ei zări un lansator SAM rămas intact și se năpusti asupra lui, aruncând containere explozive Rockeye care căzură la oarecare distanță de țintă, dar împrăștiară peste o sută de bombe mici pe întreaga suprafață a zonei. Lansatorul de rachete SA-11 explodă la impactul cu câteva astfel de proiectile. Echipajul nu avu nici măcar răgazul de a-și dea seama ce i se întâmplă. La un kilometru în spatele lansatorului se găsea un vehicul mobil de artilerie antiaeriană. Avionul Phantom îl angajă cu tunul de bord, avariindu-l grav în vreme ce se repezea spre adăpostul mării deschise. Era o misiune perfectă de tip Weasel. Toate cele patru avioane dispăruă înainte ca sovieticii să aibă timp să reacționeze. Cele două rachete SAM care reușiseră să își ia zborul explodară fără să producă pagube în norii de particule. Bateria își pierduse două treimi din vehiculele de lansare și toate radarele de căutare. Trei vehicule mobile fuseseră distruse sau grav avariate. Bombardierele se aflau acum la doar treizeci de kilometri distanță. Puternicele lor sisteme de contramăsură electronice năuceau radarele sovietice cu emisiile de bruiaj.

Oricum, radarele de pe lansatoarele mobile nu puteau fi distruse. Noul sistem instalat pe ele dispunea de un radar pentru care avioanele de atac nu erau pregătite. Însă asta nu mai conta. Radarele fuseseră proiectate să depisteze avioane mici, iar când încercară să se fixeze pe bombardierele uriașe, găsiră niște ținte atât de mari încât semnalele radar umplură întreg ecranul. Computerele nu reușiră să decidă distanța pînă la țintă și intrară automat în proces de restartare, considerînd semnalele electronice primite ca inutile. Echipetele de la lansatoare înjurară la unison sistemul și comutară pe controlul manual al focului, folosindu-și ochii pentru a zări țintele masive care se apropiau.

Bombardierele se înălțară la trei sute de metri, sperînd să evite cea mai mare parte a focului antiaerienei și să scape fără pierderi. Nu fuseseră avertizate în privința posibilei prezențe a unei forțe inamice de avioane de vînătoare. Misiunea lor era de a distruge Keflavik-ul înainte ca avioanele de vînătoare să poată ajunge acolo pentru a apăra baza.

Acum surpriza era de partea sovieticilor. Avioanele Fulcrum se năpustiră asupra bombardierelor venind dinspre soare. Radarele proprii de control al focului le erau ca și inutile, însă jumătate din rachetele lor aer-aer erau ghidate de emisii în infraroșu, iar bombardierele americane emiteau suficientă căldură cît să încălzească un mic oraș.

Grupul de trei bombardiere ce zburau pe latura sudică a formației nu văzu înamicii. Două bombardiere primiră rachetele în plin și explodară în aer. Cel de-al treilea chemă în ajutor avioanele de vînătoare și efectuează manevre violente de evitare. Prea tîrziu. La cel de-al doilea picaj pilotul încercă prea tîrziu redresarea, și avionul se dezintegrează în contactul cu solul la nord de Keflavik, într-o minge de foc pe care Edwards o zări de la o distanță de cincizeci de kilometri.

Piloții ruși trăiau visul oricărui aviator. Toate cele opt avioane aveau ținte individuale. Formația se diviză pentru vînătoare înainte ca baza să fie lovită de prea multe bombe. Echipajele de pe bombardiere se concentrară asupra țintelor. Era prea tîrziu să fugă de acolo și singurul lucru care le rămînea drept apărare era să cheme în ajutor propriile avioane de vînătoare.

În luptă se amestecară și tunurile antiaeriene de la sol. Trăgînd asupra țintei prin ochire vizuală, un sergent tînăr lovi un bombardier care tocmai își lansa încărcătura. Magazia de bombe primi mai multe proiectile în plin și aeronava se pulveriză într-o explozie asurzitoare care avarie un alt B-52. Un echipaj de lansator de rachete reuși să treacă sistemul de control al focului pe infraroșu și trase o singură rachetă spre un bombardier. Aceasta lovi ținta după ce avionul își eliberase încărcătura. Aripa aeronavei izbucni în flăcări și avionul alunecă spre est, lăsînd în urmă o dîră neagră de fum.

Edwards urmări bombardierul lovit cum se apropie de dealul lor, un monstru rănit a cărui aripă dreaptă lăsa să se scurgă combustibil aprins. Pilotul încerca să mențină altitudinea, pentru ca

echipajul să se poată catapulta, dar toate cele patru motoare din dreapta erau distruse și aripa în flăcări cedă. Bombardierul rămase agățat de cer câteva clipe, apoi se prăbuși, rostogolindu-se, pe versantul vestic al dealului 152. Nici un membru al echipajului nu reuși să se salveze. Edwards nu trebui să dea vreun ordin. În mai puțin de cinci secunde, oamenii lui strinseră tot ce aveau și porniră alergînd spre nord-est.

Bombardierele rămase ajunseră deasupra țintei, cerînd din răspuțeri ajutorul avioanelor de vînătoare. Opt dintre ele își lansară cu succes încărcăturile înainte de a pleca din zonă. Avioanele sovietice distruseseră cinci bombardiere, iar echipajele supraviețuitoare nu căutau decît să scape din capcana neprevăzută. Rușii rămăseseră fără rachete, dar încercau să angajeze inamicul cu tunurile de bord. Mutarea prezenta pericole. În coada bombardierelor erau amplasate mitraliere și un Fulcrum se trezi avariat de focul unei mitraliere, așa că trebui să renunțe la atac.

Ultimul element care contribui la confuzia generală se ivi cînd avioanele Phantom se întoarseră. Fiecare transporta doar trei rachete Sparrow. Cînd radarele de interceptare a rachetelor intrară în funcțiune, piloții sovietici se treziră alertați de sirenele sistemelor defensive. Avioanele Fulcrum se împrăștiară din calea celor douăsprezece rachete interceptoare și căutară adăpostul solului. Patru dintre ele plonjară chiar pe deasupra grupului lui Edwards, trecînd razant pe lîngă rămășițele unui B-52 prăbușit la est de Hafnarfjörður. Cînd se înălțară la loc, cerul era din nou limpede. Avioanele Phantom riscau să rămînă fără combustibil. Nu puteau insista cu atacul, așa că făcură cale întoarsă, fără a se putea mîndri fie și cu o singură țintă lovită. Bombardierele supraviețuitoare erau acum în siguranță, ascunse în norul de bruiaj electronic. Sovieticii se regrupară și porniră înapoi spre Keflavik.

La prima impresie lucrurile stăteau prost. Peste două sute de bombe căzuseră în aria bazei aeriene, și nouă dintre ele loviseră piste. Însă pista unsprezece era intactă. Edwards urmări cum singurul avion Fulcrum rămas la sol decolează liniștit, cu pilotul mînat doar de furie și cerînd cu disperare vectorii unei ținte pe care să o spulbere. Pilotul primi ordinul de a patrula deasupra zonei cîtă vreme restul escadrilei aterizează pentru realimentare.

Prima bătălie se încheie cu rezultate amestecate. Americanii pierduseră jumătate din forța de bombardament în schimbul

avarierii a trei dintre cele cinci piste ale bazei Keflavik. Sovieticii pierdură aproape în întregime o baterie SAM, însă Keflavik putea fi încă folosit. Deja personalul de întreținere de la sol alerga spre echipamentele de reparații lăsate în urmă de americani. La capătul fiecărei piste se găsea un morman de pietriș și mai multe buncăre conținând piese de oțel. Echipamentele grele aveau să așeze la loc molozul rezultat în urma exploziilor în gropile căscate, să îl egalizeze, apoi să îl acopere cu pietriș și oțel. Keflavik era avariat, dar pistele aveau să redevină complet operaționale pînă la miezul nopții.

USS PHARRIS

– Cred că de data asta e real, domnule comandant, rosti încețitor ofițerul ASW.

Șirul vertical de linii colorate apărut pe ecranul sonarului pasiv persista de șapte minute. Coordonatele se schimbau încet spre înapoi, ca și cum contactul se îndrepta spre convoi, și nu spre *Pharris*.

Fregata naviga cu o viteză de douăsprezece noduri, avînd sistemul Prairie-Masker pornit. Condițiile pentru folosirea sonarului se îmbunătățiseră. Un strat termic impenetrabil aflat la șaiszeci de metri adîncime împiedica folosirea sonarului de suprafață, însă fregata putea să desfășoare sonarul remorcat pînă sub acest nivel, iar temperatura mai scăzută a apei transforma acel strat într-un excelent canal de sunet. Și mai bine, canalul era bidirecțional. Sonarul unui submarin avea aceleași probleme de penetrare a stratului termic ca și un sonar de suprafață. Ca atare, *Pharris* devenea practic de nedetectat pentru un submarin aflat sub nivelul stratului.

– Ce spune planșa? întrebă ofițerul tactic.

– Consolidază datele, răspuse ofițerul ASW. Rămîne problema distanței. Date fiind condițiile apei și performanțele cunoscute ale sonarului nostru, distanța pînă la contact poate fi oricare între cinci și paisprezece mile în linie dreaptă sau în cadrul primei zone de convergență. Asta înseamnă între nouăsprezece și douăzeci de trei de mile...

Zona de convergență reprezintă un truc al fizicii. Sunetul care străbate apa se împrășteie în toate direcțiile. Unda care coboară este treptat transformată de temperatura și presiunea apei într-o serie de curbe, care se ridică la suprafață, apoi se înclină la loc în jos. În vreme ce fregata putea auzi zgomotele emise de ea însăși pe o distanță de aproape paisprezece mile nautice, zona de convergență avea forma unui annulus – zona dintre două cercuri concentrice – adică o zonă de apă de forma unei gogoase care începea la nouăsprezece mile și se termina la douăzeci și trei de mile depărtare. Distanța pînă la submarin rămînea necunoscută, dar probabil că era mai mică de douăzeci și trei de mile. Iar asta însemna deja mult prea aproape. Submarinul putea ataca fregata sau convoiul cu torpile sau cu rachete de tip mare-mare, o tactică de luptă navală în care sovieticii fuseseră pionieri.

– Recomandări, domnilor? întrebă Morris.

Primul vorbi ofițerul TAO¹.

– Să ridicăm elicopterul pentru zona apropiată și un Orion pentru limita îndepărtată.

– Sună bine, fu de acord ofițerul ASW.

În mai puțin de cinci minute, elicopterul fregatei zbura deja la opt kilometri distanță și lăsa în apă balize sonar de tip Lofar. La atingerea apei, aceste sisteme sonar în miniatură desfășurau un receptor omnidirecțional la o adîncime prestabilită. În cazul de față, toate balizele fură așezate deasupra stratului termic de apă pentru a determina dacă ținta era aproape. Datele erau transmise înapoi spre centrala de luptă de pe *Pharris*. Nu se întîmplă nimic. Sonarul pasiv însă continua să indice un submarin sau ceva care *părea* un submarin. Elicopterul continuă să se deplaseze mai departe, lăsînd în drum balize sonar.

Apoi ajunse avionul Orion. Aparatul cvadrimotor survolă la joasă înălțime poziția raportată de fregată pentru țintă. Orionul ducea mai mult de cincizeci de balize sonar și începu să le lanseze în grupuri atît deasupra cît și dedesubtul stratului termic.

– Am un semnal slab la numărul șase și unul mediu la numărul cinci, raportă un operator de sonar.

În vocea omului se citea emoția.

¹ Ofițerul de acțiune tactică (n.tr.)

– Înțeles, confirm, rosti coordonatorul tactic de pe Bluebird-Three. Individul juca de șase ani jocul prinderii submarinelor, însă și el era emoționat. O să inițiem treceri MAD¹.

– Vreți ca elicopterul nostru să vă sprijine?

– Am auzit, da, dar spune-i să stea la nivel coborât.

Cîteva secunde mai tîrziu, elicopterul SH-2F Sea Sprite al fregatei decolă spre nord. Detectorul de anomalii magnetice era suspendat de un cablu pe partea dreaptă. În esență, un magnetometru extrem de sensibil, dispozitivul putea detecta perturbări în câmpul magnetic terestru generate de bucăți mari de metale feroase – cum era carena unui submarin.

– Semnalul de la numărul șase este acum de tărie medie. Semnalul de la șapte rămîne mediu.

Echipa de la planșetă luă anunțul ca un indiciu că submarinul se îndrepta spre sud.

– Vă pot da o valoare de lucru pentru distanță, rosti ofițerul ASW în direcția TAO. Patruzeci și doi pînă la patruzeci și cinci de mii de metri, pe coordonate de la trei-patru-zero la trei-trei-șase.

Fregata transmise imediat informațiile echipajului de pe Orion.

Urmărire cu toții cum avionul P-3C cercetează zona, trasînd foarte precis conturul pătratului de ocean definit de sonarul de pe *Pharris* ca locație probabilă a submarinului. Un computer trase evoluția căutărilor către sud.

– *Pharris*, aici e Bluebird. Datele noastre nu indică nici un submarin prieten în zonă. Vă rugăm confirmați, terminat.

– Înțeles, Bluebird. Confirmăm că nu există nici un raport despre prezențe amice în zonă.

Morris verificase acest lucru cu jumătate de oră înainte.

– Crește intensitatea semnalului la numărul șase. Acum avem semnal slab la numărul cinci. Numărul șapte se stinge.

Tehnicianul se străduia să rămînă impasibil.

– Distanța se stabilizează. Viteza estimată a țintei opt noduri, distanța patruzeci și trei de mii de metri.

– Zgomot puternic! Zgomot puternic! interveni operatorul de sonar al fregatei.

Dinspre coordonatele țintei se auzise un sunet metalic. O ușă etanșă care se închidea, o unealtă scăpată pe jos, un capac de tub

¹ Magnetic Anomaly Detection – detecția anomaliilor magnetice (n.tr.)

lanstorpilor care se deschidea – ceva generase un zgomot înconfundabil de acțiune umană.

– Confirmăm zgomotul mecanic, înregistrat de balizele cinci și șase, interveni imediat avionul.

– Confirmat, răspunse TAO de pe *Pharris*. Am auzit și pe sonarul remorcat. Acum putem evalua contactul ca fiind, probabil, un submarin.

– Se potrivește, replică Orionul. Identificare pozitivă Redboat¹. Alertă MAD! Marcați zona! Avem un contact MAD.

Un vîrf uriaș apăru pe ecranul MAD. În aceeași secundă, un membru al echipajului apăsă un buton pentru a arunca în apă un marcaj cu fum, iar pilotul avionul viră strîns la dreapta pentru a înconjura punctul de contact.

– Trasat!

Ofițerul de acțiune tactică marcă poziția pe harta tactică cu un V mare.

Elicopterul se îndreaptă în viteză spre contact în vreme ce Orionul descria un cerc.

– Alertă MAD! strigă operatorul detectorului de la bordul elicopterului, iar pilotul lansă propriul marcaj cu fum, puțin mai la sud și mai la vest de marcajul Orionului.

Datele erau acum introduse în sistemele electronice ale armelor antisubmarin și ale centralei ASROC de pe fregată. Nu se cunoștea încă distanța exactă pînă la țintă, dar situația se putea schimba repede.

– Răbdare, ceru Morris de pe scaunul lui din CIC. Apoi, cu voce mai tare: Aveți răbdare, oameni buni. Să fixăm bine ținta înainte de a trage.

Coordonatorul tactic de pe Orion consimți, silindu-se să stea relaxat și să aștepte. Avionul și elicopterul efectuară o nouă trecere MAD de la nord la sud. De această dată Orionul obținu un contact și elicopterul nu. O altă trecere, și amîndouă aeronavele obținură contacte. Urmă trecerea dinspre est spre vest. La început ambele ratară, dar la a doua trecere amîndouă obținură contactul. Acesta se transformase clar într-un submarin condus de un echipaj uman. Controlul operațiunii trecu acum în mod exclusiv asupra coordonatorului tactic de la bordul Orionului. Imensul

¹ Denumire generică pentru navele aparținînd flotei sovietice (n.tr.)

avion de patrulare întoarce la trei kilometri depărtare, și în același timp elicopterul se pregătea și el pentru ultima trecere. Pilotul efectua o verificare foarte atentă a afișajului tactic, apoi își fixă privirea asupra girocompasului.

Elicopterul începu ultima trecere MAD, cu Orionul la trei kilometri distanță în spatele lui.

– Operator MAD! Marcați zona!

Ultimul marcaj cu fum căzu pe suprafața apei, emițind o dîră de fum verzui. Elicopterul Sea Sprite viră strîns spre dreapta pentru a elibera zona, lăsînd avionul să se apropie la mică înălțime. Pilotul avionului urmărește mișcarea fumului pentru a-și da seama de bătaia vîntului în vreme ce se alinie cu ținta. Ușile compartimentului pentru bombe din avion se deschiseră. O singură torpilă Mk-46 ASW era pregătită de lansare.

– Torpila lansată!

Proiectilul coborî abrup, parașuta agățată de coadă asigurînd intrarea torpilei în apă cu vîrfurile în jos. Avionul lansă cu aceeași ocazie o baliză sonar suplimentară, de această dată un DIFAR direcțional.

– Semnal puternic relevant unu-șapte-nouă.

Torpila se scufundă la șaiszeci de metri înainte de a-și începe cercetarea în arc de cerc. Sonarul de înaltă frecvență porni în căutarea țintei. Lucrurile începeau să se deruleze cu repeziciune.

Submarinul n-avusese deloc cunoștință de activitatea intensă desfășurată la suprafața apei. Nava era un vechi Foxtrot. Prea vechi și prea zgomotos pentru operațiuni de primă linie, cu toate astea dornic să prindă din urmă convoiul raportat ca deplasîndu-se la sud de el. Operatorul de la sonar observase și raportase un plescăit în apa de deasupra, însă comandantul era prea ocupat cu trasarea poziției convoiului de care primise ordin să se apropie. Sonarul de cercetare al torpilei schimbă radical situația. Submarinul accelerează, cotind brusc spre stînga încercînd o manevră de evitare. Zgomotul crescut brusc al elicelor fu auzit clar de mai multe balize sonar și de sonarul tactic de pe *Pharris*.

Torpila intrase în regim de emisie-ascultare, folosind atît sonarul activ, cît și pe cel pasiv pentru căutare. În timp ce își completa primul cerc de căutare, receptorii pasivi din vîrfurile torpilei sesizară zgomotele produse de submarin și se concentrază asupra lor. Curînd semnalele emise de sonarul activ se reflectau

de partea din spate a submarinului în vreme ce acesta vira brusc spre stînga și spre dreapta în încercarea de a scăpa. Torpila intră automat în regim de emisie continuă, accelerînd la viteză maximă pe măsură ce se agăța de țintă ca un robot lipsit de orice remușcare.

Operatorii de sonar de pe aeronave și de pe fregată aveau cea mai bună imagine asupra celor ce se petreceau. Urmărire cu toții cum coordonatele submarinului și ale torpilei converg. Cu o viteză de doar cincisprezece noduri, submarinul era prea încet pentru cele patruzeci de noduri ale torpilei. Nava începu o serie de manevre dramatice, cu torpila pe urme. Aceasta rată prima tentativă de lovire cu numai șase metri și imediat încercă din nou. Apoi comandantul submarinului comise o greșeală. În loc de a-și continua curba spre stînga, inversă sensul manevrei, sperînd să genereze confuzie în creierul electronic al torpilei. Din nefericire, intră drept în calea ei.

Deasupra apei, echipajul din elicopter zări cum apa țîșnește, apoi cum începe să fiarbă, cînd șocul exploziei ajunse la suprafață.

– Focosul a detonat, anunță pilotul.

O clipă mai tîrziu, un membru al echipajului aruncă o baliză pasivă. Sunetul ajunse la ei în mai puțin de un minut.

Submarinul era pe moarte. Auziră sunetul aerului ieșind din tancurile de balast și mugetele motoarelor în vreme ce acestea se luptau să depășească greutatea apei care intra în carenă și să aducă submarinul avariat la suprafață. Brusc zgomotele motoarelor încetară. Două minute mai tîrziu se auziră scrîșnetele metalice ale buloanelor care se rupeau din cauza presiunii apei, pe măsură ce submarinul se scufunda tot mai adînc spre fundul oceanului.

– Aici e Bluebird. Putem înregistra atacul ca reușit. Puteți confirma?

– Înțeles, Bluebird, răspunse ofițerul ASW. Am înregistrat zgomote de aer ieșind forțat și de oțel rupt. Vă confirmăm distrugerea țintei.

Membrii echipajului chiuiră de bucurie, uitînd de sobrietatea muncii din CIC.

– Bine! O grijă mai puțin pentru noi. Ați avut un mare merit în acțiunea de asistență, *Pharris*. Bună treabă a oamenilor voștri de la sonar și din elicopter. Terminat.

Orionul accelerează și se întoarce la postul său de patrulare din fața convoiului.

— Asistență, pe naiba! pufni ofițerul ASW. A fost contactul nostru. Puteam la fel de bine să lansăm și noi torpila contra țintei.

Morris îl înghionti pe ofițer în umăr și urcă scara spre cabina pilotului.

Echipajul de pe punte era tot numai un zîmbet. Curînd, oamenii de la intendință aveau să vopsească o jumătate de siluetă de submarin roșu alături de ușa cabinei. Încă nu trecuse nimănui prin minte că tocmai ajutaseră la uciderea a o sută de tineri bărbați, cu nimic deosebiți de ei. Viețile lor fuseseră pur și simplu scurtate de presiunea de ciocan a evenimentelor din Atlanticul de Nord.

— Ce a fost asta? strigă un om. Posibilă explozie la tribord!

Morris apucă binoclul și ieși în goană pe ușă. Omul de veghe îi arată unde să se uite.

Din direcția convoiului se înălța o coloană de fum negru. Și altcineva trecuse pe răbojul propriu prima victimă.

USS NIMITZ

Toland nu mai văzuse niciodată atîtea aparate de sudură lucrînd concomitent. Sub supravegherea secundului și a trei experți în gestionarea avariilor, membrii echipajului foloseau aparatele pentru a îndepărta porțiunile avariate ale punții de zbor de pe *Nimitz* și a structurilor de sprijin din oțel aferente. La o examinare mai atentă a situației, ceea ce fusese rău devenise și mai rău. Șase dintre cadrele imense de sprijin de sub puntea de zbor fuseseră distruse, iar avariile se extindeau cu două punți mai jos. O treime din hangarul imens de sub punte arsese. Rețeaua de alimentare cu combustibil a avioanelor și lifturile de marfă aveau nevoie de reparații serioase. CIC dispăruse, iar odată cu acesta dispăruseră toate computerele și sistemele de comunicații necesare coordonării navei. Sistemele de antene trebuiau și ele înlocuite. Radarul principal de căutare fusese distrus. Iar lista continua.

Remorcherile împingeau portavionul avariat în docul oceanic din Southampton, o sarcină îngreunată de canarisirea cu zece

grade a navei. Apa curgea ca dintr-o cascadă de pe carena înaltă cît o creastă muntoasă a portavionului, în vreme ce alte cantități de apă intrau prin balenele rupte ale chilei. La bord se aflau deja un expert în reparații al Marinei Regale și șeful șantierului de reparații navale Vosper, care treceau în revistă avariile de dedesubt și alcătuiau liste cu materialele necesare pentru ca nava să redevină operațională. Comandantul Svenson urmărea parîmele care aveau să asigure portavionul și care erau aruncate oamenilor de pe mal. Toland observă că Svenson era furios. Cinci sute dintre oamenii lui muriseră, trei sute fuseseră răniți, și numărătoarea nu se încheiase. Cele mai dureroase pierderi se înregistraseră în rîndul echipajelor de pe puntea de zbor, ale căror adăposturi fuseseră în mare parte spulberate de cele două rachete sovietice. Și acestea trebuiau înlocuite înainte ca *Nimitz* să poată ridica din nou ancora pentru a intra în luptă.

– Toland, pleci în Scoția.

– Mă scuzați, domnule?

– Regimentul nostru de aviație a fost împărțit. Avioanele de vînătoare și cele Hawkeye merg spre nord. Ivan dă lovitură după lovitură asupra liniei nordice de radare a britanicilor, iar avioanele lor au încasat-o rău încercînd să-i ajute pe norvegieni. Tomcat-urile sînt pe drum și o să le încărcăm cu rachete pe punte ca britanicii să le poată trimite spre nord. Vreau să lucrezi cu echipajele de pe avioanele de vînătoare ca să evaluezi ce are de gînd Ivan să facă cu Badger-ele lui și, poate, să dai o mîină de ajutor oamenilor noștri, pentru a-i mai potoli pe nememici. Deocamdată avioanele de atac se alătură rezervei aeriene tactice NATO.

– Cînd plec?

Toland își aminti însă că nu avea nici un bagaj de făcut. Racheta ucigașă avusese grijă și de asta. Singurul lucru pe care-l mai avea de făcut era să ia legătura cu familia lui și să anunțe că era teafăr.

ISLANDA

– Doghouse, aici e Beagle. Ce naiba s-a petrecut aici?

– Beagle, sînt autorizat să îți comunic că tocmai a avut loc un atac împotriva Keflavik-ului.

– Nu zău, amice! Un B-52 tocmai s-a prăbușit chiar pe dealul nostru nenorocit. N-ai comunicat nimănui că am observat avioane de vânătoare?

– Informația ta a fost evaluată ca neconfirmată și nu a fost transmisă mai departe, Beagle. Eu n-am avut nici un rol în asta. Continuă-ți raportul.

– Am văzut patru, repet patru avioane monopost sovietice cu dublă derivă. Nu pot fi sigur de ce tip, dar aveau derivă dublă, ai înțeles?

– Derivă dublă, înțeles. Confirmă că ai văzut patru.

– Unu-doi-trei-patru, Doghouse. Nu le pot face să defileze pe deasupra mea. Dar, dacă mai trimiți bombardiere lipsite de escortă pe aici, domnule, să nu dai vina pe mine.

– Vreun supraviețuitor al prăbușirii la care-ai fost martor?

– Negativ. Nici o parașută și nici o șansă ca să fi supraviețuit cineva impactului. Am văzut o minge de foc la orizont, dar nu sînt sigur despre ce a fost vorba. Ce au făcut Nevăstuicile?

– Nu-ți pot spune, Beagle, dar îți mulțumesc pentru avertismentul legat de bateria SAM.

– Ai instrucțiuni pentru mine?

– Statutul tău e în curs de reevaluare. Vom reveni peste o oră.

– Mai bine peste două, amice. Trebuie să ne mișcăm din loc înainte ca tipii ăștia să trimită pe cineva după noi. Terminat. Pușcașii marini erau în jurul lui, cu armele gata de tragere, atenți la vreo patrulă sau la vreun elicopter, sau la amîndouă, care s-ar fi îndreptat în direcția lor. Edwards își scoase căștile și împachetă stația radio. Minunat, chiar minunat, murmură el. Haideți să plecăm de aici, oameni buni.

Parcurseseră deja un kilometru în fugă de la ultimul lor refugiu, îndreptîndu-se spre est, către pustiul nelocuit din această parte a insulei. Smith îi ducea de-a lungul pantelor, evitînd crestele și vîrfurile de deal unde siluetele lor ar fi putut fi clar zărite. La stînga lor se găsea un lac, cu multe case pe partea lui vestică. Trebuiau să fie extrem de precauți. Nu se putea ști cine observa trecerea lor și informa mai departe despre acest fapt. Trecură pe sub niște linii de înaltă tensiune, cotind spre sud pentru a păstra coama unei creste între ei și majoritatea caselor. O oră mai tîrziu ajunseră în cîmpul de lavă Holmsbraun, o colecție

incredibilă de roci aflat deasupra Autostrăzii 1, una din cele două căi rutiere majore din Islanda. Pe drum circulau vehicule în ambele direcții. Multe dintre acestea erau pline cu soldați.

– Ce ar trebui să facem acum, domnule? întrebă Smith.

– Ei bine, sergent, aici ne putem adăposti ușor. În porcăria asta de câmp de lavă am fi greu de depistat chiar și de cineva aflat la cincizeci de metri depărtare. Eu zic să așteptăm să se lase un pic întunericul și apoi să mergem la nord de drum. După ce trecem și de asta populația se rărește sensibil, sau cel puțin asta spune harta. Ar trebui să fim în siguranță după ce ne îndepărtăm de centrele populate.

– Ce vor zice prietenii noștri de la celălalt capăt al radioului de asta?

– Cred că ar fi bine să aflăm.

Edwards se uită la ceas. Întârziase cu aproape două ore. Probabil că Doghouse era iritat rău.

– De ce ai întârziat atât?

– Ne-am deplasat ceva mai departe. Poate că ai fi preferat să fi așteptat și să fi numărat rușii care vin să inspecteze epava. Ascultă, sîntem singuri aici și chestia asta poate fi un pic înfricoșătoare, înțelegi?

– Înțeles, Beagle. Bine, avem ordine pentru tine. Ai o hartă a zonei în care te afli?

– Afirmativ, am una cu scara unu la cincizeci de mii.

– Bun, vor să te deplasezi la Grafarholt. E un deal acolo. Trebuie să găsești un loc sigur acolo și să aștepti instrucțiuni.

– Hei, Doghouse, înainte de a pleca mai departe, ce se întîmplă dacă Ivan se apucă de jocuri și încearcă să ne depisteze după transmisiile noastre radio?

– Bun, chiar era nevoie de întrebarea asta. Stația radio pe care o ai e criptată în UHF și e monobandă. Asta înseamnă că are mii de canale și e improbabilă găsirea unuia singur dintre ele. În al doilea rînd, ai o antenă direcțională. Cînd transmiți, asigură-te că există o culme de deal între tine și ei. UHF e o bandă de frecvență cu emisie în linie dreaptă. Deci ar trebui să te afli în siguranță și din acest punct de vedere. Mulțumit?

– Mi-a fost de ajutor.

– În cît timp poți ajunge la acel deal?

Edwards privi harta. Cam șapte kilometri. O plimbare lejeră de două ore în vreme de pace, poate de trei sau patru ore în condițiile de teren de acolo. Trebuiau să aștepte întinericul, să ocolească mai multe sate... și mai era și povestea aia care îi preocupa...

— Minimum douăsprezece ore.

— Recepționat, înțeles, Beagle. Douăsprezece ore. E bine. Te vom apela atunci. Mai ai altceva de raportat?

— Ceva activitate pe drumul de sub noi. Cîteva camioane. De tip armată, vopsite în verde. Multe vehicule personale, cu tracțiune integrală. Nici un blindat.

— Bine. Fii atent și asigură-te. Misiunea ta este să eviți contactele și să raportezi. Vom fi aici, dacă ai nevoie de noi. Terminat.

La sediul Doghouse, din nordul Scoției, ofițerul de comunicații se sprijini pe spătarul scaunului său rotativ.

— Băiatul pare cam agitat, comentă un ofițer de informații ținînd o ceașcă de ceai în mînă.

— Nu prea are stofă de SAS, nu? interveni un al doilea.

— Să nu fim prea pripiți, spuse un al treilea. E un tip inteligent, are ceva de atlet în el și a avut prezența de spirit să fugă cînd trebuia. Pare un pic prea încordat, dar cred că e de înțeles dat fiind locul unde se află.

Primul vorbitor arătă spre hartă.

— Douăsprezece ore să parcurgă o distanță atît de mică?

— Să parcurgă un teren deluros și deschis, cu o întreagă divizie de parașutiști alergînd prin jur în camioane și tanchete, și cu un soare care nu apune niciodată, la ce naiba să te aștepti de la un grup de patru oameni? interveni un al patrulea, un bărbat îmbrăcat în haine civile care fusese grav rănit cîtă vreme servise în Regimentul 22 SAS. Dacă băiatul ar fi avut ceva minte s-ar fi făcut nevăzut de ieri. Avem un profil psihologic interesant aici. Dacă reușește să ajungă la timp pe dealul ăla, înseamnă că va reuși să scape teafăr de acolo.

USS PHARRIS

Convoiul se împrăștiase. Toland privi ecranul radarului, pe care se vedea un cerc de nave în expansiune întorcînd spre est pentru refacerea formației. Un vas comercial fusese scufundat,

iar un altul, grav avariat, naviga cu greutate spre vest. Trei fregate încercau să localizeze submarinul care provocase dezastrul. *Gallery* descoperise un posibil contact și lansase o torpilă în direcția lui, fără nici un rezultat. Patru elicoptere lăsau balize sonore la apă cu speranța redescoperirii contactului și mai multe sonare active emiteau semnale pe rază mare, dar pînă acum se părea că submarinul evadase din plasa navelor care îl căutau.

– A fost o abordare frumoasă, comentă ironic ofițerul de acțiune tactică. Singura lui gafă a fost că a lovit spatele convoiului.

– Controlul tirului de la bordul lui nu e chiar așa de bun, interveni Morris. Se spune că au văzut pe sonar cinci torpile. Probabil că și-a propus trei ținte. Două torpile au lovit aceeași țintă, iar o alta abia și-a zgîriat ținta. Altă torpilă a ratat în mod clar. Nu e rău pentru o după-amiază de muncă. Oare ce face acum, oameni buni?

– Pe cît pui pariu că e un submarin nuclear de tip vechi? întrebă TAO. Sistemele lui de control al focului nu se ridică la standardele moderne. În plus, nava nu poate fugi prea tare, rămînînd ascunsă. Probabil că a interceptat convoiul și s-a mulțumit să muște din două nave. La împrăștierea convoiului nu a mai avut viteza necesară să intre în urmărire fără să-și demaște poziția, iar comandantul e prea deștept ca să riște.

– Și atunci ce a făcut? întrebă ofițerul ASW.

– S-a aflat destul de aproape cînd a lansat. S-a ascuns în interiorul convoiului și s-a dus la mare adîncime. A folosit zgomotul produs de navele de suprafață ca să se ascundă, apoi a plecat liniștit...

– Spre nord. Morris se aplecă deasupra ecranului. Cînd a fost emis ordinul de împrăștiere, cele mai multe vase comerciale au pornit spre nord-est. Probabil că a luat-o spre nord ca să-și piardă urma, sperînd că va mai da o lovitură ceva mai tîrziu. Cu ce credeți că avem de-a face?

– Cei de la informații susțin că în zonă se aflau trei Foxtrot-uri și un November, plus un alt posibil submarin nuclear. Cel pe care l-am distrus a fost, probabil, un Fox. Nu are viteza necesară pentru a lua urma convoiului. Ofițerul ASW ridică privirea. Însă un November are viteză. Nu avem de-a face cu

un nou submarin nuclear. Dacă ar fi așa, ar continua să tragă. Mai degrabă e un November.

– Bine, să spunem că se duce spre nord cu șase sau șapte noduri, apoi cotește spre est sperînd să dea din nou de noi poate mîine. Unde s-ar putea găsi acum?

– Chiar acum... pe aici, domnule, răspunse ofițerul ASW. Omul arată spre un loc aflat la circa 25 de kilometri distanță în spate față de fregată. Nu ne putem duce după el.

– Nū, dar ne putem ține urechile ciulite în caz că încearcă să ne ajungă din urmă.

~~Morris se concentrează puternic.~~ Convoiul urma să-și modifice cursul de bază pe direcția unu-doi-zero peste o oră, ca să se îndrepte mai mult spre sud, departe de amenințarea dintr-odată crescută a bombardierelor sovietice cu rază lungă de acțiune. Era nevoie de mai mult timp pentru regrupare și restabilirea pozițiilor corecte în convoi. Acest fapt avea să permită submarinului o apropiere lejeră. Cu toate zigzagurile efectuate de vasele comerciale, viteza lor efectivă de înaintare nu ajungea decît la șaisprezece noduri, iar un submarin din clasa November era capabil să atace în astfel de condiții.

– Vreau ca operatorii să acorde o atenție deosebită acestui sector. Prietenul nostru s-ar putea întoarce.

– Să chemăm un P-3? se întrebă TAO cu voce tare.

Morris clătină din cap.

– Ei vor să păstreze poziția avansată. Principala amenințare vine tot din fața noastră. Pînă vom obține un contact sigur, îi lăsăm pe cei din spate să aibă grijă de urmăritori. Cred că submarinul ăsta va lua urma convoiului și va încerca să obțină noi contacte.

KIEV, UCRAINA

– Vești bune, rosti ofițerul de marină. Bombardierele noastre au raportat scufundarea a trei portavioane, două crucișătoare și două distrugătoare.

Alekseiev schimbă o privire cu șeful lui. Colegii lor în albastru aveau să devină de-a dreptul îngîmfați de acum.

– Cît de corectă este evaluarea? întrebă comandantul Zonei de Sud-Vest.

– Înainte de atac au fost fotografiate patru nave de tip portavion. La următoarea trecere a satelitului, la opt ore după atac, se mai vedea o singură navă. De asemenea, lipseau două crucișătoare și două distrugătoare. În cele din urmă, dispunem de rapoarte ale serviciilor de informații care atestă că numeroase avioane de tip naval au aterizat la bazele aeriene franceze din Bretania. Submarinele noastre nu au putut lua contact cu formația. Se pare că unul a fost scufundat, din nefericire, dar prima noastră bătălie aeriană pe mare a fost un succes năucitor. Vom închide Atlanticul pentru voi, tovarăși, prezise căpitanul.

– S-ar putea să avem mare nevoie de închiderea lui, observă Alekseiev după plecarea ofițerului.

Șeful lui mormăi ceva în semn de acord. În Germania lucrurile nu mergeau prea bine. Forțele aeriene sovietice fuseseră lovite mai rău decât se aștepta cineva, iar ca rezultat campania terestră era în mare întârziere. În cea de-a doua zi de război, obiectivele primei zile fuseseră atinse într-o singură zonă de luptă, iar zona respectivă, aflată la douăzeci de kilometri est de Hamburg, era deja supusă unui contraatac dur. Pierduseră cu cincizeci la sută mai multe tancuri decât fusese planificat, iar controlul spațiului aerian se afla în mare pericol, de vreme ce mai multe unități raportaseră atacuri aeriene mai dure decât se așteptaseră. Pe Elba, doar jumătate din poduri fuseseră înlocuite, iar podurile de pontoane nu puteau suporta încărcătura grea precum cele distruse. Armatele NATO nu ajunseseră încă la vârful lor de forță. Întăririle americane continuau să sosească pe calea aerului și să intre imediat în dispozitive, folosind echipamentele aflate deja pe poziții. Primul val de atac sovietic sîngera masiv, iar al doilea continua să fie blocat în mare parte dincolo de Elba.

ISLANDA

– Mai întuneric de atît nu se face, zise Edwards.

Nivelul luminii ajunsesese la ceea ce meteorologii și marinarii numeau amurg pe mare. Vizibilitatea se redusese la cinci sute de metri, cu soarele la linia orizontului nord-vestic. Locotenentul își luă echipamentul și se ridică. Colegii lui îl imitară, cu entuziasmul unor copii care se duc la școală.

Porniră în josul pantei spre râul Sudura, mai mult un pîrîu de dimensiuni medii. Cîmpul de lavă le oferea un bun ascunziș. Solul era presărat cu stînci, unele de un metru înălțime, un peisaj care disimula formele și masca mișcările. Edwards spera să nu prea existe oameni în acea zonă. Văzuseră mai multe patrulare sovietice, în principal camioane militare care trecuseră prin zonă la intervale de treizeci de minute. Nu păreau să existe puncte fixe de observație. Cu siguranță, sovieticii ocupaseră hidrocentrala de la Burfell, aflată ceva mai la est pe Autostrada 1. Nimeni nu bombardase centrala încă. În unele din casele din apropiere străluceau lumînile.

Stîncile deveneau tot mai mici pe măsură ce peisajul se transforma într-o pășune. În zonă fuseseră oi de curînd – mirosul nu putea fi confundat, iar iarba era scurtă. Din instinct, cei patru se îndreptară ghemuiți spre un drum de pietriș. Aici casele și hambarele erau împrăștiate neregulat. Aleseră un loc unde distanța între două case era de circa cinci sute de metri, sperînd ca lumina slabă și uniforme de camuflaj să îi facă invizibili, în fața oricărui observator. Nu se vedea nimeni în cîmpul deschis. Edwards opri grupul și se uită atent prin binoclu la casele din jur. Într-unele ardeau lumini, dar pe afară nu se vedea nici țipenie de om. Poate că rușii impuseseră interdicții de circulație... asta însemnînd că oricine n-ar fi respectat ordinul putea fi împușcat pe loc. O posibilitate foarte veselă.

Malurile râului se arcuiau abrupt în jos cu circa șase metri spre apă și erau acoperite cu roci șlefuite de apă de-a lungul anilor. Smith coborî primul, în vreme ce ceilalți stăteau cu armele pregătite pe buza malului sudic. Sergentul se deplasă încet la început, verificînd adîncimea apei înainte de a se aventura în traversare, cu arma ridicată sus în aer. Edwards fu surprins să constate cu ce agilitate reuși sergentul să ajungă pe malul opus. Acesta le făcu semn cu mîna să îl urmeze. Edwards descoperi curînd de ce traversase sergentul pîrîul atît de repede. Apa, adîncă pînă la brîu, era rece ca gheața, precum cele mai multe pîraie din Islanda, alimentată fiind de ghețarii care se topeau. Edwards icni și traversă cît de repede putu, ținînd sus arma și radioul. Un minut mai tîrziu se afla pe celălalt mal.

Smith chicoti în semiîntuneric.

– Cred că apa ne-a trezit pe toți.

– Nu-mi place să-mi simt ouăle înghețate, sergent, mormăi Rodgers.

– În față pare totul în regulă, zise Edwards. Dincolo de pajiștea asta e un alt pîrîu, apoi drumul principal, un drum secundar, apoi încă un deal și un cîmp de lavă. Haideți la drum.

– Înțeles, domnule locotenent.

Smith se ridică și plecă. Ceilalți se luară după el la intervale de cinci metri. „Ticălosul ăsta se cam grăbește, nu?”

Solul aici era convenabil de plat, iar iarba le ajungea pînă la carîmbul bocancilor. Se mișcau repede, mergînd aplecați, cu armele în bandulieră, cotind ușor spre est pentru a evita satul Holmur. Următorul pîrîu era mai puțin adînc decît Sudura, dar la fel de rece. Se opriră după traversarea lui. Mai aveau doar două sute de metri pînă la drum. Din nou Smith cercetă terenul înainte, de această dată deplasîndu-se cu spatele aplecat în salturi urmate de pauze. Oamenii din urma sa îi copiară întocmai mișcărilor. Echipa reuși să ajungă în iarba grasă la cincizeci de pași de drum.

– Bine, rosti Smith. Traversăm pe rînd cîte unul, la distanță de un minut. Eu trec primul. O să mă opresc la cincizeci de pași, lîngă stîncile alea. Cînd traversați, nu vă uitați în jur – fugiți ghemuiți și veniți drept spre mine. Dacă vedeți că vine ceva spre voi, îndepărtați-vă cît puteți de drum și aruncați-vă la pămînt. Nu vă poate vedea nimeni dacă rămîneți nemișcați. S-a înțeles?

Toată lumea, inclusiv Edwards, dădu din cap a încuviințare.

Sergentul se dovedi priceput. După o ultimă inspecție vizuală pentru a se asigura că nu venea nimic spre ei, Smith traversă în fugă drumul, cu efectele personale fluturînd în jurul corpului. După un minut de așteptare urmă Garcia. După alt minut trecu Rodgers. Edwards numără pînă la șaiszeci și se avîntă înainte. Locotenentul era uimit și copleșit de cît de stresantă putea fi o asemenea acțiune simplă. Inima îi bătea îngrozită cînd ajunse la drum. Încremeni în mijlocul șoselei. Dinspre nord se apropiau de ei lumini de mașină. Edwards rămase înțepenit locului, urmărind cum se apropie farurile...

– Mișcă-ți fundul, locotenente! îl repezi vocea sergentului.

Locotenentul își scutură capul și alergă spre vocea sergentului, ținîndu-și cu o mîină casca pe cap.

– Vin lumini încoace! Îngăimă el.

– Nu zău? Stați calm, domnule. Să ne împrăștiem, oameni buni. Găsiți o ascunzătoare bună și încremeniți acolo. Și asigurați-vă că aveți piedica pusă la arme! Dumneavoastră rămîneți cu mine, domnule.

Cei doi soldați plecară spre stînga și spre dreapta în ierburile înalte, dispărînd din raza vizuală imediat ce nu se mai mișcară. Edwards rămase alături de sergent.

– Crezi că m-au văzut?

– Întinericul îl împiedică să vadă expresia de furie care însoți replică lui Smith:

– Probabil că nu. Să nu mai încremeniți așa pe drum, domnule.

– N-o voi mai face. Îmi cer scuze, sergent, nu mă prea pricep la asemenea chestii.

– Ascultați și băgați bine la cap ce vă spunem noi, bine? șopti Smith. Sîntem infanteriști de marină. O să avem grijă de dumneavoastră.

Luminile se apropiau încet, coborînd panta abruptă dinspre nord. Probabil că șoferul nu avea încredere în suprafața de pietriș. Drumul cu direcția nord-sud se despărțea în acel loc, cotind spre stînga și spre dreapta către Autostrada 1. După formă trebuia să fie un camion militar. Luminile erau dreptunghiulare, cu acoperitori mari instalate deasupra farurilor, probabil la imensa fabrică sovietică Kama River, construită în cea mai mare parte cu bani occidentali. Camionul se opri.

Edwards nu-și permise nici o reacție, în afara strîngerii mai puternice a patului armei. Dacă îi văzuse cineva cînd traversaseră strada și îi anunțase pe ruși? Smith întinse mîna și împinse în jos arma locotenentului.

– Să fim atenți cu chestia asta, domnule locotenent, șopti Smith.

Cei zece oameni din camion coborîră și se împrăștiară în iarba de lîngă drum, cam la cincizeci de metri depărtare. Edwards nu-și dădea seama dacă aceștia aveau arme la ei sau nu. Toți se opriră și, aproape la unison, își descheiară fermoarele și se apucară să urineze. Edwards icni și aproape că izbucni în rîs. După ce terminară, soldații se întoarseră în camion, care porni din nou și o apucă spre vest la răsucire către drumul principal, îndepăr-tîndu-se cu sunetul unui motor diesel alimentat cu combustibil

inferior. Pușcașii marini reveniră din ascunzișurile lor după ce luminile roșii ale camionului se făcură nevăzute.

– Ce păcat, rosti Rodgers, zîmbind în semiîntuneric. Aș fi putut reteza lejer puțulica unuia cu un glonț!

– V-ați comportat bine, oameni buni, rosti Smith. Sînteți gata s-o pornim mai departe, domnule locotenent?

– Mda.

Rușinat de comportamentul lui, Edwards îl lăasă pe Smith să preia conducerea grupului. Traversară drumul de pietriș și, o sută de metri mai încolo, se treziră din nou într-un cîmp de lavă, nevoiți să se cațare peste stînci. Pantalonii deja uzi li se lipeau de picioare, uscîndu-se lent în bătaia răcoroasă a brizei dinspre vest.

USS PHARRIS

– „Prietenul“ nostru din clasa November nu posedă un înveliș absorbant antiecou, rosti încetișor ofițerul ASW, arătînd înspre ecran. Cred că este acolo, alergînd să prindă din urmă convoiul.

– Contactul pare să se găsească la circa patruzeci și șase de mii de metri, interveni ofițerul TAO.

– Ridicați elicopterul, ordonă Morris.

Cinci minute mai tîrziu elicopterul de pe *Pharris* zbura cu toată viteza spre sud-vest, iar Bluebird-Seven, un alt avion Orion P-3C, se apropia de punctul de contact dinspre est. Ambele aeronave zburau la joasă înălțime, sperînd să surprindă submarinul care le ucisese o oaie din turmă și rănise grav alta. Nava rusească comisese probabil o greșeală mărindu-și viteza. Poate că avea ordin să se țină de urma convoiului și să transmită prin radio informații pe care să le folosească alte submarine. Sau poate că voia să ajungă convoiul din urmă ca să atace din nou. Oricare ar fi fost motivul, reactoarele lui funcționau la maximă capacitate și scoteau zgomote pe care coca nu le putea suprima. Submarinul avea periscopul sus, iar acest fapt oferea aeronavelor șansa de a-l depista cu radarele lor de căutare. Elicopterul se găsea mai aproape, iar pilotul lui comunica cu coordonatorul tactic de pe Orion. Dacă lucrurile mergeau cum trebuie, atacul se putea desfășura ca la carte.

– Bine, Bluebird, ne aflăm acum la cinci kilometri de punctul de întâlnire. Comunică-ți poziția.

– Sîntem la trei kilometri în spatele tău, Papa-One-Six. Activează!

Operatorul îndepărtă capacul de pe butonul radarului și îl comută de pe poziția de așteptare pe cea de activitate. Într-o fracțiune de secundă radarul de sub botul elicopterului începu să emită unde puternice de energie.

– Contact, avem un contact radar pe coordonate unu-șase-cinci, distanța o mie o sută metri!

– Aliniază echipamentele MAD!

Pilotul împinse maneta de gaze la maxim pentru a se năpusti asupra contactului.

– L-am prins și noi, interveni Tacco.

Ofițerul de lingă el armă o torpilă, setînd adîncimea inițială la treizeci de metri.

Elicopterul aprinse luminile de poziție. De-acum n-avea nici un sens să se mai ascundă. Submarinul probabil că detectase semnalele radar și încerca o imersiune de urgență. Însă manevra avea nevoie de mai mult timp decît avea comandantul acestuia la dispoziție.

– Alertă MAD, marcaj cu fum! strigă operatorul de sistem.

Fumul era invizibil în întuneric, însă flacăra scurtă și verde era un reper inconfundabil. Elicopterul viră stînga, eliberînd calea pentru avionul aflat acum la doar cinci sute de metri în spatele lui.

Puternicele faruri de căutare instalate pe Orion se aprinseră, permițînd piloților vizualizarea dîrei lăsate de periscopul navei care intrase în imersiune. Pilotul constată imediat acuratețea contactului MAD. Ușile compartimentului pentru bombe de pe Orion se deschiseră, lăsînd să cadă spre apa ca smoala o torpilă și o baliză sonar.

– Contact sonar confirmat, evaluat ca posibil submarin! rosti un operator de la sonar în sistemul de comunicații.

Liniile de pe ecran semănau perfect cu cele pe care le-ar fi lăsat un submarin din clasa November navigînd cu viteză maximă, iar torpila din apă începuse deja să emită semnale în mod continuu.

– Torpila se apropie repede de țintă... Arată bine, Tacco... se apropie, se apropie... se apropie – *impact!*

Sunetul emis de torpilă se contopi cu cel reflectat de submarin. O steluță strălucitoare apăru pe ecran. Operatorul de pe Orion trecu baliza de pe regim activ pe regim pasiv, înregistrând ecourile exploziei. Zgomotele scoase de motoarele submarinului încetară brusc, lăsînd iarăși să se audă sunetul aerului ieșind forțat din nava rănită de moarte.

– Ținta distrusă, ținta distrusă! rosti exaltat Tacco.

– Confirmat, interveni Morris. Bună treabă, Bluebird. A fost o acțiune rapidă!

– Înțeles, *Pharris*. Vă mulțumesc, domnule! Excelentă treaba cu elicopterul și detectarea, oameni buni. Tocmai ați primit un nou punct de asistență. La naiba, am putea să ne învîrtim în cerc în jurul vostru pentru o vreme. Domnule comandant, se pare că dumneavoastră aveți parte de toată acțiunea de pe aici. Terminat.

Morris se duse în colțul cabinei și își turnă o ceașcă de cafea. Așadar, ajutaseră la distrugerea a două submarine sovietice.

Ofițerul TAO părea ceva mai puțin entuziast.

– Am prins un Foxtrot vechi și un November care a comis o eroare. Presupuneți că avea ordin să urmărească și să raporteze și de aceea l-am prins?

– Poate, răspunse Morris. Dacă Ivan își pune căpitanii să facă așa ceva... în fine, le-o plăcea lor controlul centralizat, dar asta se poate schimba dacă vor constata cît de mare e prețul. Noi am învățat lecția asta pe propria piele.

USS CHICAGO

McCafferty avea parte de propriul contact. Îl urmăreau de mai bine de o oră. Operatorii de la sonar încercau să separe semnalul de zgomot pe ecranele lor. Datele treceau mai departe către sistemul de urmărire a țintelor, unde patru oameni se agitau la harta tactică din colțul centrului de atac.

McCafferty știa că echipajul deja sușotea. Mai întîi incendiul de la bord dinainte de misiune. Apoi retragerea din Marea Barents în momentul nepotrivit. Apoi atacul lansat împotriva lor de un avion prieten... oare *Chicago* era o navă ghinionistă? Ofițerii

și subofițerii încercau să le scoată din minte o astfel de idee, dar și ei se gîndeau la asta din reflex, deoarece toți marinarii aveau superstiția norocului, o credință devenită literă de lege între submariniști. Un faimos amiral de submarine spusese odată: „Dacă nu aveți noroc, sînteți inutili“. McCafferty auzise de multe ori legenda. Pînă acum nu prea fusese însoțit de noroc.

Căpitanul se întoarse la planșetă.

– Ce se întîmplă? –

– Mai nimic în termeni de schimbare a cursului. Probabil că e acolo, departe, căpitane, cam în a treia zonă de convergență. La o distanță de vreo 130 de kilometri. Nu poate veni spre noi. Am fi pierdut semnalul cînd ar fi ieșit din zonă. Pe chipul secundului se citea oboseala acumulată în decursul operațiunilor din săptămîna care trecuse. Domnule, dacă ar trebui să ghicesc, aș spune că urmărim un submarin nuclear. Probabil unul zgomotos. Condițiile acustice sînt destul de bune, așa că dispunem de trei zone de convergență. Și aș mai pune pariu că face același lucru ca noi, adică patrulează în jurul unei poziții fixate. Ar putea naviga înainte și înapoi conform unui tipar prestabilit, la fel ca noi. De aici și schimbările minime din coordonate.

Comandantul se încruntă. Era primul contact real obținut de el de la începutul războiului. Submarinul se afla aproape de granița nordică a zonei de patrulare, iar ținta se găsea, probabil, exact de cealaltă parte a zonei. A merge după ea însemna lăsarea fără protecție a sectorului alocat lui...

– Haideți să mergem după el, ordonă McCafferty. Cîrma banda stînga zece grade, vino stînga pe noul curs trei-cinci-unu. Viteza două treimi înainte.

Submarinul viră cu repeziciune pe un curs spre nord, accelerînd la cincisprezece noduri, viteza maximă de navigare „tăcută“. La o asemenea viteză, submarinul emitea doar un nivel minim de zgomot. Riscul de contradetecție era mic, de vreme ce chiar și la o asemenea viteză sonarele de pe navă puteau detecta o țintă aflată la o distanță între 8 și 16 kilometri depărtare. Cele patru tuburi lanstorpilor erau încărcate cu două torpile Mk-48 și două rachete antinavă Harpoon. *Chicago* se putea descurca cu orice fel de țintă, indiferent dacă aceasta era sub apă sau deasupra ei.

GRAFARHOLT, ISLANDA

– Emiți cam devreme, Beagle, replică Doghouse.

Edwards ședea între două stînci și se sprijinea cu spatele de o a treia cu antena sprijinită pe genunchi. Spera ca direcția de orientare să fie bună și sigură. Își imagina că rușii erau dispersați mai ales de-a lungul coastei dintre Keflavik și Reykjavik, la vest de direcția satelitului. Însă sub el se găseau case și fabrici, iar dacă pe undeva se găsea vreun post de ascultare...

– Trebuia să ajungem aici înainte de a se lumina prea tare, explică locotenentul.

Alergaseră ultimul kilometru cu răsăritul de soare în spatele lor. Edwards simțea o mică satisfacție răutăcioasă în faptul că pușcașii marini gîfiau mai abitir ca el.

– Cît de sigură e poziția ta?

– Pe drumul de sub noi se vede ceva mișcare, dar asta se întîmplă la ceva distanță, poate să fie maximum doi kilometri pînă acolo.

– Bine, vezi stația de transformatoare la sud-vest de tine?

Edwards își scoase binoclul cu o mîină. Pe hartă locul îi spunea Artun. Acolo se aflau principalele transformatoare electrice pentru rețeaua de energie din această parte a insulei. Liniile de înaltă tensiune veneau dinspre est, iar de acolo se împrăștiau cabluri de alimentare în toate direcțiile.

– Da, o văd.

– Cum merg lucrurile, Beagle?

Edwards fu cît p-aci să spună că mergeau minunat, dar se opri.

– Groaznic. Lucrurile merg groaznic.

– Înțeles, Beagle. Supraveghează stația electrică. Vezi ceva prin jurul ei?

– Stai așa. Edwards lăasă antena jos și privi locul mai îndeaproape. Aha! Bun, văd un vehicul blindat, abia sesizabil pe după colțul din vest. Trei... nu, patru bărbați înarmați stau în spațiu deschis. Nu văd nimic altceva.

– Foarte bine, Beagle. Și acum supraveghează cu atenție locul ăla. Dă-ne de știre dacă apare vreun vehicul purtător de rachete SAM. De asemenea, ne interesează dacă mai zărești avioane de vînătoare prin zonă. Începe să notezi cîte camioane

și cîți soldați vezi, încotro se îndreaptă. Ai grijă să notezi totul. Ai înțeles?

– Bine. Scriem totul și raportăm.

– Așa. Te descurci bine, Beagle. Ordinele tale sînt să observi și să raportezi, îi reaminti Doghouse. Evită contactele. Dacă vezi trupe inamice înaintînd în direcția ta, ascunde-te. Nu-ți face griji cu apelarea noastră, ascunde-te unde știi și revino cînd poți. Și acum ieși din emisie pentru o vreme.

– Înțeles. Terminat.

Edwards împachetă stația radio la loc. Devenise un gest reflex, pe care îl putea face cu ochii închiși.

– Care-i treabă, domnule locotenent? întrebă Smith.

Locotenentul mormăi:

– Stăm ascunși și observăm stația aia electrică.

– Presupuneți că vor dori ca noi să stingem oareșce lumini pe aici?

– Sînt prea mulți soldați acolo, sergent, răspunse Edwards. Se întinse și își deschise gamela. Garcia stătea de pază în vîrfurile stîncii din dreapta, iar Rodgers dormea. Ce avem la micul dejun?

– Păi, dacă aveți ceva biscuiți și unt, fac schimb cu dumneavoastră cu niște piersici.

Edwards rupse sigiliul pachetului pe care scria Rație „C” și inspectă conținutul.

– S-a făcut.

Riposte

USS CHICAGO

Submarinul încetini pentru a depista din nou ținta. Navigase la mare adâncime cu cincisprezece noduri mai bine de o oră, iar acum redusese viteza și urcase la o adâncime de circa o sută șaizeci de metri, chiar în mijlocul zonei în care sunetele se propagau cel mai bine. McCafferty ordonă un curs estic, ceea ce permitea sonarului remorcat să caute presupusa țintă spre nord. Trecură câteva minute pînă ce sonarul fu aliniat în direcția potrivită, astfel încît operatorii să își înceapă treaba cu eficiență. Treptat, informațiile începură să apară pe ecrane, iar un ofițer își puse căștile pe cap, sperînd să observe un semnal auditiv. Nu se putea detecta nimic. Timp de douăzeci de minute ecranul nu arată decît zgomote aleatorii.

McCafferty examinează hîrtia-martor a înregistrărilor. Fostul lor contact trebuia să se afle acum exact la o depărtare de două zone de convergență și ar fi trebuit să poată fi detectat cu ușurință, date fiind condițiile acvatice. Însă pe ecrane nu se vedea absolut nimic.

— Încă nu am reușit identificarea țintei, rosti secundul, ridicînd din umeri. Pur și simplu a dispărut.

— Du nava la adâncime periscopică. Să vedem ce se mai întîmplă pe sus.

McCafferty se întoarse pe pedestalul periscopului. Nu se putea preface că nu sesizează tensiunea din compartiment.

Ultima dată cînd se ridicaseră aproape că fuseseră scufundați. Submarinul ajunsese iarăși în poziție orizontală la o adîncime de douăzeci de metri. Sonarul cercetă din nou împrejurimile și nu găsi nimic. Catargul ESM fu ridicat și tehnicianul electronist raportă doar ceva semnale vagi. Urmă periscopul de căutare. McCafferty făcu repede un tur de orizont. Nimic în aer, nimic la suprafața mării.

— Înspre nord e furtună, la linia orizontului, rosti el. Jos periscopul.

Secundul mormăi o înjurătură îninteligibilă. Zgomotul furtunii avea să facă imposibilă sarcina oricum dificilă de a descoperi un submarin convențional care navighează pe baza curentului electric furnizat de baterii. A te îndepărta puțin de zona ta de patrulare pentru a prinde cu șanse mari o potențială victimă era una și a căuta o întreagă zi ceva cu șanse necunoscute de găsire era cu totul altceva. Privi spre comandant așteptînd decizia acestuia.

— Periscop asigurat, zise McCafferty. Secund, du-ne înapoi la post cu zece noduri. Ține adîncime mare. Mă duc să trag un pui de somn. Scoală-mă peste două ore.

Comandantul făcu cîțiva pași spre zona cabinelor. Cușeta era deja lăsată jos, nefăcută, prinsă fiind de peretele dinspre babord al navei. Instrumentele din cabină îi arătau cursul și viteza, iar un ecran TV îi putea proiecta ceea ce se vedea prin periscop sau îi putea reproduce o bandă înregistrată. McCafferty era treaz de douăzeci de ore, dar avea impresia că nu dormise de o săptămînă din pricina stresului provocat de starea de luptă. Își scoase pantofii și se întinse, dar nu reuși să adoarmă.

KEFLAVIK, ISLANDA

Colonelul își plimbă palma pe silueta bombardierului pictat pe partea laterală a avionului său de vînătoare. Fusesse prima lui victorie în luptă, înregistrată de camerele de luat vederi de la bord. Piloții sovietici nu mai raportaseră o victorie aeriană din vremea războiului purtat pe cerul Vietnamului de Nord, iar această

ultimă victorie fusese înregistrată împotriva unui bombardier capabil de a lansa bombe nucleare împotriva patriei-mame.

În Islanda se găseau acum douăzeci și cinci de avioane MiG-29, iar patru dintre ele patrulau în permanență pe cerul insulei pentru a proteja bazele aeriene, în vreme ce trupele de la sol își întăreau controlul asupra insulei.

Raidul avioanelor B-52 le făcuse mult rău. Radarul principal de căutare era ușor avariat, însă un altul urma să fie trimis din țară, o unitate mobilă și mai modernă, a cărei poziția urma să fie schimbată de două ori pe zi. Colonelul și-ar fi dorit un avion înzestrat cu radar, dar aflase că pierderile din Germania provocaseră lipsuri serioase din acest punct de vedere. Veștile de acolo nu erau prea bune, deși cele două regimente de MiG-29 se descurcau bine. Colonelul își verifică ceasul. Peste două ore avea să conducă o escadrilă de escortă a unei forțe de asalt compusă din avioane Backfire în căutarea unui convoi de nave inamice.

GRAFARHOLT, ISLANDA

– Bine, Doghouse, văd șase avioane de vânătoare pe pistele din Reykjavik. Au toate steaua roșie pictată pe fuzelaje. Au o configurație cu dublu ampenaj și par înarmate cu rachete aer-aer. Două lansatoare SAM și un soi de tun, ca un tun Gatling, sînt montate pe un vehicul blindat.

– Ăla e un Zulu-Sierra-Uniform Three-Zero, Beagle. Îmi dai vești foarte proaste. Vrem să știm totul despre nemernicii ăia. Cîți sînt?

– Doar unul, situat pe triumghiul cu iarbă aflat la cîteva sute de metri vest de clădirea terminalului.

– Avioanele sînt dispersate sau stau în formație?

– Sînt dispersate, cîte două pe fiecare pistă. Fiecare pereche e însoțită de un soi de dubiță, plus cinci sau șase soldați. Estimez cam o sută de oameni aici, cu două blindate și nouă camioane. Patrulează de-a lungul perimetrului aeroportului, unde există mai multe amplasamente de mitraliere. Totodată rușii par să folosească avioanele locale pentru a-și deplasa trupele. Am văzut soldați îmbarcîndu-se la bordul unor avioane

de agrement locale. Astăzi am numărat patru zboruri. N-am zărit elicoptere rusești de ieri.

– Cum arată orașul Reykjavik?

– E greu de observat ce e pe străzi. Privim spre aeroport de-a lungul unei văi, dar nu putem vedea decât câteva străzi dincolo de asta. Se vede acolo un blindat parcat, se pare că în dreptul unei intersecții. Soldații patrulează ca niște copoi în dreptul fiecărei intersecții pe care o putem zări. Dacă ar fi să ghicesc, aș spune că cei mai mulți dintre soldații lor au fost aduși în Keflavik și Reykjavik. Nu se prea observă civili și aproape că nu există trafic de mașini civile. Se văd multe mișcări pe drumurile principale, atît de-a lungul coastei, la vest de noi, cît și la est, pe Autostrada 1. Vehiculele se duc și se întorc, ca și cum ar avea misiunea de a patrula. Am numărat în total cam cincizeci de astfel de deplasări, împărțite frățește pe cele două drumuri mari. Încă un lucru. Am zărit niște ruși folosind un vehicul civil. Încă n-am observat nici un jeep, cu excepția câtorva de-ale noastre în perimetrul aeroportului. Rușii au jeepuri de-ale lor, nu? Cred că au rechiziționat automobilele cu tracțiune integrală ale localnicilor. Astfel de automobile reprezintă modelul național de mașină pe aici, și acum multe vehicule de acest tip se deplasează pe drumuri.

– Au mai venit transporturi pe cale aeriană?

– Cinci. Cerul e senin și le-am putut vedea zburînd spre Keflavik. Patru au fost IL-76, iar al cincilea seamănă cu un C-130. Nu știu destinația ultimului.

– Avioanele de vînătoare sînt în aer?

– Am văzut unul decolînd acum două ore. Părerea mea este că au o patrulă acolo sus, și au avioane de vînătoare atît aici, cît și la Keflavik. E doar o bănuială, dar aș putea paria pe ea. Mai cred că aceste avioane pe care le vedem sînt permanent gata de decolare în mai puțin de cinci minute. Se pare că a fost instaurată starea de alertă permanentă.

– Bine, am înțeles, Beagle. Voi cum stați?

– Sîntem destul de bine ascunși, iar sergentul a depistat două rute de evadare în caz de nevoie. Încă n-am zărit ruși care să ne caute. Par mai mult să stea prin zone populate și pe drumuri. Dacă vin încoace, o s-o ștergem.

– Ai dreptate, Beagle. Oricum, e posibil să vă dăm curînd ordinul de a părăsi poziția. Vă descurcați bine, băieți. Rezistați acolo. Terminat.

SCOȚIA

– Puștiul se descurcă bine, zise maiorul.

Omul se afla într-o postură ciudată, în calitatea lui de ofițer american într-un post de comunicații NATO condus de tipi de la serviciile secrete britanice care aveau păreri împărțite în ce privește încrederea ce-i putea fi acordată lui Edwards.

– Eu aş spune că se descurcă al naibii de bine, încuviință ofițerul britanic cel mai înalt în grad. Omul își pierduse un ochi, probabil de multă vreme, dar maiorul credea că tot arată ca un ticălos al dracului de dur. Ați băgat cu toții de seamă cum face diferența între observațiile și opiniile sale.

– Un previzionist meteo, pufni un altul. Trebuie să ducem niște profesioniști acolo. Cît de repede putem forma o unitate?

– Poate pînă mîine. Marina vrea să-i introducă cu ajutorul unui submarin, iar eu am fost de acord. E cam riscant pentru o infiltrare cu parașuta. Islanda e acoperită de stînci și locul ăla e menit să-ți rupă gleznele și picioarele. Apoi sînt avioanele sovietice. N-are nici un sens să ducem multe trupe acolo, nu? Mai întîi trebuie să le reducem capacitățile aeriene și în general să le facem viața cît mai dificilă.

– Chestia asta începe la noapte, interveni maiorul. Ciocanul Nordic faza doi va izbi în jurul amurgului, ora locală.

– Să sperăm ca va merge mai bine decît a mers faza întîi, bătrîne.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Deci cum merg lucrurile pe aici? i se adresă Toland omologului său din RAF.

Chiar înainte de a se urca la bordul avionului care îl adusese pînă acolo, Toland reușise să trimită o telegramă către Mary: „SÎNT BINE. STAU LA PLAJĂ O VREME. TE IUBESC“.

Spera ca mesajul să o liniștească. Probabil că știrile legate de evenimentele prin care trecuse ajunseseră deja în ziare.

— Se poate și mai bine. Am pierdut opt avioane Tornado în încercarea de a-i ajuta pe norvegieni. Am cam ajuns la un minim pentru apărarea locală, iar Ivan a început să ne atace instalațiile radar din nord. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu portavionul tău, dar trebuie să mărturisesc că sînt foarte fericit să vă avem în rîndurile noastre pentru o vreme.

Interceptoarele și avioanele radar de pe *Nimitz* fuseseră împărțite între trei baze aeriene RAF. Echipetele de mentenanță continuau să sosească pe calea aerului. Apăruse o problemă în aprovizionarea cu rachete, dar avioanele F-14 erau deja încărcate cu o pereche fiecare, iar pentru viitor se puteau folosi rachetele Sparrows din dotarea RAF. Operînd de pe o bază terestră, avionul putea lua la bord o încărcătură mai mare de combustibil și rachete și astfel putea manevra mai bine decît de pe un portavion. Echipajele de zbor erau într-o dispoziție plină de umor negru. După ce își folosiseră rachetele pentru a distruge rachete-capcană, avioanele se întorseseră la formația de nave doar ca să constate rezultatele devastatoare ale greșelii comise. Încă nu se cunoșteau exact pierderile totale de vieți omenești, dar doar vreo două sute de oameni scăpaseră de pe *Saipan* și circa o mie de pe *Foch*. În termeni de victime fusese cea mai sîngeroasă înfrîngere din istoria Marinei Statelor Unite, cu mii de morți și nici măcar un inamic doborît pentru a răzbuna pierderile. Doar francezii raportaseră victorii contra avioanelor Backfire, reușind cu avioanele lor Crusader, vechi de douăzeci de ani, acolo unde mîndrele Tomcat-uri eșuaseră.

Toland luă loc la prima lor ședință informativă, condusă de RAF. Piloții de pe avioanele de vînătoare erau tăcuți. Toland nu prea reuși să le ghicească dispoziția sufletească. Nu se auzea nici o glumă. Nici o remarcă șoptită. Nici un zîmbet. Oamenii știau că eroarea nu le aparținuse, că nu fusese vina lor, dar chestia asta nu părea să-i consoleze. Erau zguduți de ceea ce se întîmplase cu nava lor.

La fel era și el. Toland continua să revadă imaginea punții de zbor din oțel gros de doisprezece centimetri îndoită spre cer ca o

foaie de celofan, lăsînd să se vadă dedesubt o cavernă înnegrită acolo unde fusese puntea hangarelor. Rîndurile de cadavre... membri ai echipajului navei care muriseră la bordul celui mai puternic vas de război din lume...

– Domnule comandor Toland? Un soldat îl bătu ușor pe umăr. Vreți să veniți cu mine, vă rog?

Cei doi se îndreptară spre sala de operațiuni. Bob observă imediat că se concepea un nou raid. Ofițerul de operațiuni, un locotenent, îi făcu semn lui Toland să i se alăture.

– Un regiment, poate mai puțin. Unul dintre avioanele voastre EP-3 spionează pe acolo și a auzit discuțiile lor radio în vreme ce realimentau cu combustibil la nord de Islanda. Credem că vor ataca unul dintre convoaie.

– Și vreți ca Tomcat-urile să-i prindă în ambuscadă pe drumul de întoarcere spre casă? Sincronizarea s-ar putea să fie extrem de dificilă.

– Categorie. E o altă complicație. Vor folosi Islanda ca reper de navigație și punct sigur de adunarea formației. Știm că Ivan are avioane de vînătoare acolo și acum ni s-a raportat că dispune de avioane care operează de pe aceste două aerodromuri din Islanda.

– Sursa informațiilor se numește cumva Beagle?

– Ah, ați auzit de el. Da.

– Ce fel de avioane de vînătoare?

– Cu dublu ampenaj sau cel puțin așa ne-a informat omul. Ar putea fi MiG-uri 25, 29 sau 31.

– Aparat Fulcrum, rosti Toland. Celelalte sînt interceptoare. N-au văzut și avioanele B-52?

În ședința pe care tocmai o părăsise se trecuse în revistă misiunea forțelor aeriene împotriva Keflavik-ului. Alte vești bune care să încurajeze trupele.

– N-au putut să le distingă prea bine, iar la prima vedere avioanele inamice seamănă bine între ele. Sînt de acord că e posibil să fie Fulcrum-uri, iar cel mai logic lucru pentru Ivan ar fi să-și pună avioanele de vînătoare să creeze un coridor de zbor sigur pentru bombardiere.

– Ar putea avea nevoie de realimentare pe drumul de întoarcere... Mergem după cisternele aeriene?

– Ne-am gândit la asta. Însă au un milion de mile pătrate de ocean la dispoziție pentru asta. Zona de pe hartă era evidentă. E aproape imposibil să obținem o sincronizare pentru o astfel de acțiune, dar credem că efortul va merita făcut în viitor. Deocamdată, principala noastră preocupare este legată de apărarea aeriană. După aceea, credem că Ivan ar putea planifica o operațiune ambițioasă împotriva Norvegiei. Este treaba noastră să dăm la cap flotei lor de suprafață dacă aceasta își face simțită prezența acolo.

USS PHARRIS

– Avertisment de raid inamic, domnule, zise secundul. E vorba de circa douăzeci și cinci de avioane Backfire cu țintă necunoscută.

– Ei bine, nu se vor duce după grupul cu portavion cu douăzeci și cinci de avioane acum că există acoperirea aeriană NATO. Unde se găsesc acum?

– Probabil deasupra Islandei. Între trei și cinci ore distanță. Nu sîntem noi cel mai mare convoi din raza de acțiune, dar sîntem cel mai expus.

– Pe de altă parte, dacă iau urma tuturor independențelor de pe mare pot vîna nave lipsite de apărare în plin ocean. Eu însă n-aș face-o. Navele noastre sînt încărcate cu material de război...

Convoiul dispunea doar de cinci nave echipate cu rachete antiaeriene. O țintă predestinată.

GRAFARHOLT, ISLANDA

– Dîre de condens, Doghouse. Vedem dîre pe cer deasupra noastră. Se pare că sînt cam douăzeci. Trec chiar acum peste noi.

– Le poți identifica?

– Negativ. Sînt avioane mari fără motoare vizibile pe aripi, dar nu pot fi sigur asupra tipului. Zboară destul de sus și se îndreaptă spre sud. Nu pot estima nici viteza. Nu se aud, deși, dacă ar fi zburat cu viteze peste Mach 1, ar fi trebuit să le auzim pînă acum.

– Repetă numărătoarea, îi ceru Doghouse.

– Văd douăzeci și unu de perechi de dire, doi-unu perechi, îndreptându-se pe curs aproximativ unu-opt-zero. Toate avioanele de la Reykjavik au decolat și s-au îndreptat spre nord cu circa treizeci de minute înainte de a trece deasupra noastră. Încă nu au aterizat la loc, dar nu știm unde se află acum. Bombardierele nu par a fi escortate. Altceva nou nu am de raportat.

– Înțeles, Beagle. Dă-ne de știre când aterizează avioanele de vânătoare. Ar fi bine să începem să intuim periodicitatea zborurilor lor. Terminat. Maiorul se întoarce spre sergentul lui. Scoate imediat convorbirea pe imprimantă. Confirmă zborul regimentului de avioane Backfire spre sud, acum pe deasupra Reykjavik-ului, pe curs estimat unu-opt-zero. Posibilă escortă de vânătoare... Da, mai bine menționezi și asta.

Centrul de comunicații NATO era cam singurul lucru care funcționa conform planului. Sateliții de comunicații de pe orbitele lor ecuatoriale furnizau informații unităților din întreaga lume, iar acolo, în Scoția, se găsea unul dintre principalele „noduri”, așa cum definea jargonul militar centralele telefonice supertehnologizate moderne.

USS PHARRIS

Morris remarcă ziua perfectă pentru observarea dîrelor lăsate de avioane pe cer. Combinația perfectă dintre temperatura scăzută și umiditatea de la mare altitudine genera condensarea jeturilor de gaze încinse lăsate în urmă de motoarele avioanelor. Se vedeau chiar și dîrele lăsate de aeronavele care traversau Atlanticul la mare înălțime. Puternicele binocluri cu putere de mărire de douăzeci de ori care erau păstrate de obicei pe aripile punții pentru cercetare de suprafață fuseseră mutate pe puntea de observație din vârful suprastructurii din față, iar acum erau folosite la identificarea avioanelor. Momentan scrutau cerul după avioane Bear, aeronavele sovietice de căutare care depistau ținte pentru bombardierele Backfire.

Toată lumea era încordată și nu se întrevedea o ușurare a situației prea curînd. Amenințarea submarină era în sine destul

de rea, dar acum, cu dezastrul grupului de portavioane, convoiul era practic lăsat fără apărare în fața potențialelor atacuri aeriene. Se găseau prea departe pe mare pentru a nutri speranța vreunei protecții aeriene venite din partea bazelor terestre. *Pharris* dispunea doar de cea mai rudimentară apărare antiaerienă. Abia se putea proteja pe sine și nu putea fi de folos nimănui altcuiva. Navele echipate cu rachete antiaeriene se organizaseră acum în linie pe latura nordică a convoiului, la treizeci de kilometri sud de fregată, în vreme ce *Pharris* își continua patrularea antisubmarină. Oamenii de la bordul fregatei nu puteau face altceva decât să urmărească instrumentele de avertizare și să transmită orice date descoperite. Erau convinși că Ivan avea să-și folosească radarele de căutare Big Bulge de la bordul avioanelor Bear pentru localizarea și clasificarea țintelor. Planul comandantului de convoi consta în folosirea navelor dotate cu lansatoare SAM pe post de rînd suplimentar de ținte, aliniate exact ca niște vase comerciale. Cu puțin noroc, un Bear le-ar fi putut lua drept nave neînarmate și putea fi tentat să se apropie pentru o cercetare vizuală. Era o încercare cu bătaie lungă, dar, în același timp, era singura pe care o aveau la dispoziție...

– Contact! Avem un radar Big Bulge relevant zero-zero-nouă. Intensitatea semnalului e slabă.

– Ne-a fost dor de tine, nemernic mic, icni ofițerul cu acțiunea tactică.

– Nu prea aveai cum, replică Morris. Trimiteți datele comandantului escortei.

Avionul Bear se îndrepta spre sud, folosindu-și radarul doar două minute din zece pe măsură ce se apropia de convoi. Curînd, un alt avion fu detectat ceva mai spre vest. Echipa de la hartă estimează pozițiile avioanelor și imediat un raport informativ plecă via satelit către CINCLANTFLT în Norfolk împreună cu o cerere urgentă de sprijin aerian. Norfolk recepționează mesajul; zece minute mai târziu aflară că nici un ajutor nu era disponibil.

Oamenii de pe *Pharris* își ocupară posturile de luptă. Sistemul de rachete și tunul Gatling de la pupa trecură pe poziție de așteptare. Alte radare rămaseră tăcute. Operatorii radar din centrul de informații de luptă stăteau nervoși la posturile lor,

mîngîind butoanele în vreme ce ascultau rapoartele ESM și aruncau pe furiș cîte o privire spre planșete.

– Probabil că amîndouă ne au acum pe radar.

Morris dădu din cap.

– După aia vin Backfire-ele.

Comandantul se gîndi la bătăliile pe care le studiase la academia navală – cele de la începutul celui de-al Doilea Război Mondial, cînd flota japoneză deținea superioritatea aeriană sau cînd nemții își folosiseră avioanele lor Condor cu rază mare de acțiune pentru a da tîrcoale convoaielor și a transmite prin radio poziția acestora unităților navale, iar aliații nu puteau contracara cu nimic aceste acțiuni. Nu se așteptase niciodată să se trezească în aceeași situație. Aceeași situație tactică se repeta după patru-zeci de ani? Era absurd. Absurd și îngrozitor.

– Avem contact vizual cu un Bear, chiar deasupra orizontului la doi-opt-zero, rosti o voce.

– Folosiți mijloacele optice pentru a urmări ținta dinspre pupa, comandă ofițerul tactic, care privi apoi spre Morris. Poate că va zbura suficient de aproape pentru a trage în el.

– Încă nu aprindeți radarele. Dacă nu e atent ar putea ajunge în raza de acțiune a rachetelor cuiva.

– Nu poate fi atît de idiot!

– Va încerca să evite mijloacele de apărare ale convoiului, rosti Morris încetișor. Încă nu poate face asta prin mijloace vizuale. Pentru o vreme tot ce poate vedea este un șir de gîlme cu siaje de apă în urma lor. Nu e ușor de identificat un vas dintr-un avion. Haideți să vedem cît de curios e tipul ăsta...

– Avionul tocmai și-a schimbat cursul, raportă vorbitorul. Virează est spre noi.

– Alarmă aeriană la tribord! Cîrma dreapta. Mașinile îna-
inte cu toată viteza! Veniți la noul curs unu-opt-zero, ordonă
imediat Morris.

Viră spre sud ca să ademenească avionul Bear mai aproape de navele dotate cu lansatoare SAM.

– Iluminați ținta. Foc de voie! Angajați cînd ajunge în raza de acțiune.

Pharris luă abrupt curba spre stînga, schimbînd cursul. În față, tunul de 120 de milimetri se roti în sensul acelor de ceasornic, în

vreme ce nava își potrivea pupa pe direcția țintei. Îndată ce acoperitoarea tunului fu îndepărtată, radarele de control al focului oferiră o soluție pentru lovirea țintei, iar tunul cu bătaie lungă se ridică la treizeci de grade și se fixă asupra țintei. Sistemul de rachete execută aceleași comenzi.

– Ținta este la zece mii de metri, la o distanță de 24 de kilometri și se apropie.

Comandantul escortei încă nu autorizase o lansare de rachete. Era mai bine ca Ivan să fie lăsat să își lanseze primul rachetele, înainte de a afla ce îl așteaptă. Datele rezultate în urma bătăliei precedente ajunseseră deja la întreaga flotă. Marile rachete aer-mare rusești nu erau niște ținte greu de lovit, deoarece se îndreptau drept spre ținte, dar erau extrem de rapide, impunând o viteză de reacție pe măsură. Comandantul își imagina că avionul Bear continua să evalueze țintele și nu cunoștea încă exact puterea forței de escortă. Cu cât era mai mult menținut în necunoștiință de cauză, cu atât mai bine, deoarece, în felul acesta, avioanele Backfire nu mai dispuneau de timp suficient pentru a-și adapta acțiunea la situația de fapt. Iar dacă avionul Bear se mai apropia doar puțin...

– Deschideți focul! strigă TAO.

Tunul de pe *Pharris* trecu pe mod automat, trăgând un proiectil la fiecare două secunde. Avionul se găsea la limita razei de tragere, așa că șansele de distrugere a țintei erau mici, dar acțiunea avea să dea pilotului un motiv să se teamă.

Primele cinci proiectile explodară fără nici o urmărire la circa un kilometru și jumătate de Bear, însă următoarele trei se apropiară, unul explodând la doar două sute de metri de aripa stângă a avionului. Pilotul sovietic viră instinctiv spre dreapta pentru a scăpa. Prin asta comise o greșală. Individul nu știa că linia cea mai apropiată de „vase comerciale“ era purtătoare de rachete.

Cîteva secunde mai tîrziu, două rachete își luară zborul și avionul Bear încercă imediat să scape, emițînd un nor de particule de bruiaj. Se îndreptă chiar spre *Pharris*, care nu rată ocazia de a își mai încerca o dată șansele cu tunul. Echipajul tunului trase douăzeci de proiectile spre avionul care se apropia. Cîteva ajunseră suficient de aproape ca să avarieze aeronava, dar fără

vreun rezultat vizibil. Urmără rachetele, ca niște puncte albe, lăsînd în urmă dîre de fum cenușiu. Una rată și detonă în norul de bruiaj, dar cealaltă explodează la o sută de metri de avion. Încercătura ofensivă sări în aer răspîndind mii de fragmente explozive. Cîteva dintre acestea sfîșiară aripa aeronavei. Aceasta pierdu unul din motoare și suferi mai multe avarii majore înainte ca pilotul să recapete controlul, în afara razei de acțiune a tunului de pe *Pharris*. Avionul se îndreaptă spre nord trăgînd după el o dîră de fum.

Celălalt avion Bear rămase discret în afara razei de acțiune a convoiului. Comandantul raidului tocmai învățase o lecție pe care o transmise mai departe ofițerului de informații al regimentului.

– Alte radare se apropie. Rachete care coboară! avertiză tehnicianul ESM. Număr zece, și numărul crește. Paisprezece... optsprezece!

– Contacte radar, relevment zero-trei-patru, distanța unu-opt-zero mile. Număr patru ținte, acum cinci... șase ținte. Cursul doi-unu-zero, viteza șase sute de noduri.

– Uite și avioanele Backfire, rosti TAO.

– Contact radar! Se auzi o nouă voce. Vampiri! Vampiri! Rachetele se apropie.

Morris se strîmbă. Navele de escortă aprinseră radarele active. Centrele de control al focului introduseră soluții de atac în cipurile rachetelor SAM. Însă *Pharris* nu făcea parte din acest joc. Morris ordonă viteză maximă pentru navă, care viră spre nord ca să fugă din zona probabilă de acțiune a rachetelor care se apropiau.

– Avioanele Backfire se întorc. Avionul Bear își menține poziția. Auzim ceva discuții între piloți. Acum sînt douăzeci și trei de rachete care se apropie. Coordonatele se schimbă la toate contactele, rosti TAO. Se îndreaptă toate spre convoi. Se pare că noi am scăpat.

Morris auzi echipa din centrul de informații de luptă cum răsuflă ușurată. Personal urmări ecranul radar, simțîndu-se doar parțial ușurat. Rachetele veneau rapid dinspre nord-est, iar rachetele SAM se ridicară în întîmpinarea lor. Convoiul primi

din nou ordinul de a se împrăştia. Vasele comerciale se grăbiră să se îndepărteze de centru. Urmă o scenă care semăna în mod bizar cu un joc pe calculator. Din cele douăzeci şi trei de rachete sovietice, nouă trecură de barajul SAM şi atacară convoiul. Loviră şapte vase comerciale:

Toate şapte fură distruse. Cîteva se dezintegrară instantaneu sub impactul devastator al miilor de kilograme de explozibil. Celelalte reuşiră să supravieţuiască doar atît cît să-şi salveze echipajele viaţa. Convoiul plecase din Delaware cu treizeci de nave. Din el rămăseseră doar douăzeci, iar între ei şi Europa se mai aflau aproape o mie cinci sute de mile de ocean deschis.

GRAFARHOLT, ÎSLANDA

Două avioane Backfire rămaseră fără combustibil şi deciseră să aterizeze la Keflavik. În spatele lor venea avionul Bear avariât. Acesta descria cercuri în jurul Reykjavik-ului, aşteptînd ca avioanele Backfire să elibereze pista. Edwards raportă evenimentul referindu-se la un avion cu un motor avariât. Soarele coborîse sub orizontul nord-vestic şi avionul Bear scliپea gălbui pe fondul cerului albastru precum cobaltul.

– Rămîi în emisie, Beagle, ordonă Doghouse.

Trei minute mai tîrziu, Edwards îşi dădu seama de ce i se ceruse asta.

De această dată nu fu vorba de nici un fel de bruiaj care să-i avertizeze pe sovietici. Opt avioane FB-111 se prelinseră pe deasupra stîncilor, la sud-vest de centrul muntos al insulei. Se năpustiră de-a lungul văii Selja în formaţii de cîte două. Vop-seaua de camuflaj în verde şi gri le făcea aproape invizibile pentru avioanele de vînătoare sovietice care se roteau deasupra. Perechea din frunte viră spre vest, cu o altă pereche la aproape un kilometru în spate. Celelalte patru avioane se îndreptară spre sud, ocolind Muntele Hus.

– Fir-ar să fie!

Smith le văzu primul, două cozi rapide care se deplasau spre sud. Cînd le descoperi şi Edwards, avionul din frunte se înălţă şi lansă o pereche de bombe ghidate prin semnal TV. Perechea lui

efectua aceeași manevră, după care ambele aeronave virară spre nord. Cele patru bombe căzură asupra stației de transformatoare, toate lovind grupat în interiorul perimetrului gardului de protecție. Ca la acționarea unui singur întrerupător imens, toate luminile se stinseră. Cea de-a doua pereche de avioane Aardvark se năpusti la nivelul Autostrăzii 1, zburînd deasupra acoperișurilor din Reykjavik pentru a se alinia cu ținta. Avionul din frunte își lansă bombe, în vreme ce perechea lui viră spre stînga pentru a ținti depozitele de combustibil de lîngă coastă. Cîteva clipe mai tîrziu, turnul de control al aeroportului explodează, împreună cu un hangar alăturat, iar bombele în ciorchine de tip Rockeye făcură să sară în aer depozitele de combustibil. Luați pe neașteptate, rușii reacționară prea tîrziu.

Și trupele de apărare de la Keflavik fură surprinse, mai întîi de pierderea bruscă a energiei electrice, apoi de bombardiere, care sosiră un minut mai tîrziu. Și aici turnul de control și hangarele erau țintele principale. Cele mai multe dintre ținte se dezintegrară sub impactul bombelor de o mie de kilograme. Cea de-a doua pereche de avioane descoperi două avioane Backfire și un lansator de rachete – ținte ideale pentru bombele sale Rockeye – și împrăstie mai multe mii de bombe de dimensiunea unor mingi de fotbal peste piste și aleile de acces. Între timp, FB-111 își continuă zborul spre vest cu putere maximă, urmărite de tirul artileriei antiaeriene, de rachete și de avioane de vînătoare. Șase avioane Fulcrum se năpustiră după Aardvark-urile care se retrăgeau și al căror bruiaj protector umplu cerul cu zgomote parazite.

Eliberate de greutatea bombelor, avioanele americane se îndepărtară cu șapte sute de noduri la circa treizeci de metri înălțime deasupra valurilor, dar comandantul grupului de avioane sovietice n-avea de gînd să îi lase să scape atît de ușor. Văzuse ce pățise Keflavik și era furios că fuseseră prinși pe nepregătite, în ciuda faptului că avioanele de vînătoare erau în aer. Fulcrum-urile dețineau un ușor avantaj de viteză și reduceră treptat distanța care îi separa de inamici. Se găseau la mai bine de 160 de kilometri depărtare de coastă cînd radarele rachetelor de interceptare reușiră să străpungă bruiajul americanilor. Două avioane lansară

imediat rachete, iar aparatele americane evoluară în sus și în jos, în încercarea de a scăpa de ele. Un FB-111 încasă o lovitură în plin și se rostogoli în mare. Sovieticii se pregăteau de lansarea celui de-al doilea val, când radarele lor primiră semnale de amenințare.

Patru Phantom-uri americane îi așteptau să-i prindă în ambuscadă. Brusc, opt rachete Sparrow se năpustiră asupra Fulcrum-urilor. Rolurile se inversară imediat. MiG-urile 29 virară brusc și goniră cu viteză maximă înapoi spre Islanda. Unul fu nimicit de o rachetă și un altul avariat. Bătălia durase în total cinci minute.

– Doghouse, aici e Beagle. Stația electrică s-a dus! Vark-urile au făcut-o una cu pământul, omule. Se vede un foc imens la sud-vest de aeroport, iar turnul pare retezat la jumătate. Două hangare, poate trei, par zdrobite. La naiba, ferma aia de depozite arde ca o torță imensă! Mulți oameni aleargă de colo-colo. Edwards urmări cum mai multe faruri de vehicule aleargă bezmetice pe drumurile din apropierea dealului unde se aflau ei. Două vehicule se opriră la un kilometru depărtare și din ele se dădură jos soldați. Doghouse, cred că a sosit vremea să părăsim acest deal.

– Înțeles, Beagle. Pornește nord-est spre dealul 482. Ne așteptăm să te auzim din nou peste zece ore. Dă-i drumul, băiete! Terminat.

– Trebuie să plecăm, domnule. Smith îl ajută pe locotenent la împachetat și le făcu semn soldaților să plece. Se pare că putem trece isprava în contul băieților buni.

KEFLAVIK, ISLANDA

MiG-urile aterizară pe pista unu-opt, rămasă intactă, cea mai lungă de pe cuprinsul bazei. Abia se opriră, când echipajele de sol începură imediat procesul de pregătire pentru viitoarele operațiuni de luptă. Colonelul constată cu surprindere că șeful bazei era încă în viață.

– Cîți ați prins, tovarășe colonel?

– Doar unul, iar ei mi-au distrus unul. N-ați observat nimic pe radar?

– Absolut nimic. Mai întâi au lovit Reykjavik-ul. Două grupuri venind dinspre nord. Ticăloșii au zburat probabil pe deasupra stîncilor, pufni maiorul. Arată înspre imensul radar mobil care se odihnea în spațiu deschis între două piste. L-au ratat complet. E uluitor.

– Trebuie să îl mutăm. Undeva foarte, foarte sus. N-o să obținem niciodată un avion cu radar, iar dacă nu îmbunătățim avertizarea radar, chestia asta cu zborul la joasă înălțime o să ne mănînce de vii. Găsește o coamă bună de deal. Cît de rău sînt avariate facilitățile noastre?

– Sînt multe găuri în piste datorită acestor bombe mici. O să le reparăm în două ore. Pierderea turnului va dăuna capacității noastre de a coordona un număr mare de avioane. Cînd am pierdut stația electrică, am pierdut capacitatea de a transporta combustibil prin conductă și probabil că am pierdut serviciile telefonice locale. Omul ridică din umeri. Putem aranja cîte ceva, dar inconvenientul e major. Prea mult de lucru, prea puțini oameni. Trebuie să dispersăm avioanele și trebuie să găsim alte variante de alimentare cu combustibil. Următoarea țintă o să fie punctele de alimentare.

– Te așteptai cumva să fie ușor, tovarășe? Colonelul privi spre torțele aprinse care, cu o jumătate de oră înainte, fuseseră două avioane Tu-22 M Backfire. Avionul Bear avariat abia acum ateriza. Sincronizarea lor a fost prea bună. Ne-au prins cînd jumătate din avioanele mele escortau o unitate de bombardiere la nord de coastă. Poate că a fost vorba de noroc, dar eu unul nu cred în noroc. Vreau ca trupele de la sol să caute spioni inamici în jurul tuturor aeroporturilor. Și mai vreau aranjamente de securitate mai bune. Ei... ce naiba mai e și asta?

O bombă Rockeye zăcea pe beton, la doar cîteva metri de ei. Maiorul luă un steag de semnalizare din plastic din jeep și îl puse lîngă bombă.

– Americanii au potrivit cîteva pentru detonare întîrziată. Oamenii mei le caută deja. Stați liniștit, tovarășe colonel, toate

avioanele dumneavoastră au aterizat cu bine. Zonele de dispersie sînt curate.

Colonelul se dădu înapoi cîțiva pași.

— Ce faceți cu ele?

— Avem deja experiență. Vom folosi un buldozer special echipat pentru a le îndepărta de pe beton. Unele vor exploda, altele nu. Cele care nu sar singure în aer vor fi detonate de un lunetist cu pușca.

— Turnul?

— Trei oameni erau de serviciu. Oameni buni. Maiorul dădu din nou din umeri. Vă rog să mă scuzați. Am treabă.

Colonelul se mai uită o dată la bombă înainte de a porni spre avioanele lui. Îl subestimase pe maior.

ISLANDA

— Pe dealul nostru se vede o lumină, rosti Garcia.

Toată lumea se întinse la pămînt. Edwards se apropie de sergent.

— Un ticălos tocmai și-a aprins o țigară, observă Smith cu năduf. Își terminase ultima țigară cu cîteva ore înainte și îi ardea buza după una. Acum înțelegeți de ce ne cărăm gunoiul cu noi?

— Ne caută pe noi? Întrebă Edwards.

— S-ar putea. Atacul a fost destul de reușit. S-ar putea să se întrebe dacă piloții n-au avut sprijin de la sol. Mă surprinde că nu s-au întrebat asta mai devreme. Bănuiesc că au fost ocupați cu alte chestii.

— Crezi că ne pot vedea?

Lui Edwards nu-i plăcea deloc ideea.

— De la trei kilometri depărtare? Cam întuneric pentru așa ceva, iar dacă mai și fumează înseamnă că se simt în largul lor. Relaxați-vă, domnule locotenent. Nu e chiar așa de ușor să găsești patru oameni pe aici. Sînt multe dealuri de verificat pe bucata asta de piatră. Trebuie să fim atenți pe unde călcăm. Adică să ne menținem departe de creste. Chiar dacă au echipament de observație pe timp de noapte, nu vom fi ușor de văzut, dacă ne menținem pe marginea văilor. Haideți să plecăm de aici, și să încercăm să ne facem cît mai puțin simțită prezența.

USS PHARRIS

Încă un vas comercial ardea. Echipajul abandonase nava cu două ore înainte, însă aceasta continua să ardă către orizontul vestic. „Alți morți“, își spuse Morris. Doar jumătate din echipaje fuseseră salvate, iar timp pentru o căutare mai detaliată nu exista. Convoiul pornise la drum fără o navă de salvare desemnată anume. Elicopterele scosese mulți oameni din apă, dar de ele era nevoie pentru vînarea submarinelor. Morris ținea în mînă o telegramă unde se spunea că avioanele Orion urmăriseră și probabil distruseseră un submarin cu rachete din clasa Echo. Vestea pica bine, dar rapoartele informative vorbeau de alte două submarine în zonă.

Pierderea Islandei însemna un dezastru, ale cărui dimensiuni deveneau abia acum evidente. Bombardierele sovietice dispuneau de un culoar liber de zbor spre inima convoaielor comerciale. Submarinele lor navigau prin strîmtoarea Danemarcei chiar în vreme ce submarinele NATO încercau să se re poziționeze pentru a reforma bariera pierdută, bariera de care depindeau convoaiele. Forțele aeriene și marina aveau să încerce în curînd redistribuirea acoperirii aeriene pentru a stînjiți Backfire-ele, dar astfel de măsuri nu reprezentau decît cîrpituri. Pînă la neutralizarea sau, și mai bine, recapturarea Islandei, cea de-a treia bătălie a Atlanticului de Nord rămînea indecisă.

De la bazele navale din Pacific San Diego și Pearl Harbor nave întunecate ieșiră în largul mării. Odată ajunse în mare deschisă, se îndreptară toate spre Panama.

Întoarceri

USS PHARRIS

Lucrurile se liniștiseră din nou. Era un fel de a zice, căci avioanele Backfire continuau să coboare prin culoarul islandez, dar în acea după-amiază se năpustiseră asupra altui convoi, distrugând unsprezece vase comerciale. Toate convoaiele care se îndreptau spre est virau spre sud, alegînd o cale mai lungă spre Europa pentru a reduce amenințarea aeriană. La nivelul îngrijorător al pierderilor de pînă în acel moment – circa șazeci de nave fuseseră deja scufundate – ruta sudică mai lungă însemna măcar reducerea încărcăturii pe care o putea transporta un bombardier sovietic de la două rachete la una singură.

Oboseala și încordarea începeau să lase urme pe fețele tuturor. Echipajul lui Morris alerga încontinuu de la tribord la babord de aproape o săptămîină, în regim de patru ore de serviciu, patru ore de odihnă. Programul de odihnă fusese complet date peste cap. Oamenii nu mai mîncau regulat. Necesitățile legate de intervenții vitale de întreținere se adăugau la lipsa de somn a echipelor. Iar peste toate acestea trona amenințarea perpetuă a unui atac din partea unui submarin sau a unui avion inamic. Datoriile continuau să fie îndeplinite, dar Morris observa cum oamenii deveneau tot mai tensionați și mai răzvrățiți. Lumea începea să se împiedice de pragul ușilor, un semn sigur de oboseală cronică. Aveau să urmeze greșeli mai serioase. Relația

dintre epuizare și eroare era la fel de certă precum forța gravitației. Morris spera ca peste încă o zi să se instaureze o nouă rutină, un soi de mecanism robotic la care oamenii să se ajusteze. Deja se vedeau semne în acest sens, iar șefii de echipe îi tot spuneau să nu se mai îngrijoreze. Însă Morris își făcea griji.

– Puntea, aici centrul de luptă. Contact pe sonar, posibil submarin, coordonate zero-zero-nouă.

– Începem din nou, rosti ofițerul de la comandă.

Echipajul de pe *Pharris* alergă la posturile de luptă pentru a douăzeci și patra oară de când plecaseră în voiaj.

De această dată totul dură trei ore. Nici un avion Orion nu era disponibil pentru ei, iar navele de escortă își puseră elicopterele la dispoziția lui Morris și a echipei din CIC pentru a încolți submarinul. Comandantul submarinului părea să-și cunoască bine meseria. La prima bănuială că fusese detectat – poate că sonarul depistase un elicopter deasupra sau se auzise plescăitul unei balize lăsate la apă – submarinul se ascunse la mare adâncime și începu o serie de mișcări bulversante de accelerare și frînare, ridicându-se și coborînd sub stratul termic, străduindu-se să întrerupă contactul și deplasându-se spre convoi. De data asta, comandantul navei nu voia să fugă. Submarinul dispărea și reapărea pe planșetă, apropiindu-se mereu, dar nicio dată dezvăluindu-și clar poziția pentru o soluție tactică de atac.

– A dispărut din nou, rosti ofițerul însărcinat cu lupta anti-submarină. O baliză lăsată cu zece minute înainte în apă detectase un semnal slab, care ținuse două minute, după care dispăruse. Tipul ăsta știe ce face.

– Și e prea aproape, interveni Morris.

Dacă submarinul continua să navigheze spre sud, avea să ajungă la marginea razei de acțiune a sonarului activ de pe *Pharris*. Până acum fregata nu-și dezvăluisese poziția. Comandantul submarinului știa de existența navelor de suprafață după prezența elicopterelor în zonă, dar probabil că nu se aștepta ca o fregată să se afle la doar zece mile sud de poziția lui.

Morris se uită la ofițerul ASW.

– Hai să ne actualizăm diagrama de temperaturi.

Treizeci de secunde mai târziu fregata lansă o sondă termograf. Instrumentul măsura temperatura apei și o transmitea unui

ecran din compartimentul sonarului. Temperatura apei constituia cel mai important indicator de mediu care afecta performanța sonarului. Navele de suprafață o verificau periodic, dar un submarin o putea face continuu – un alt avantaj al unei nave de adâncime.

– Acolo! arată Morris. Gradientul e mai mare acum și tipul exploatează situația. Se ferește de canalul de adâncime și probabil că face manevre la marginea de sus a stratului, în loc să le facă dedesubt, unde ne-am aștepta noi. Bine...

Elicopterele continuă să lanseze balize, iar semnalele transmise de acestea lăsau impresia unei nave îndreptându-se spre sud, către *Pharris*. Morris așteaptă zece minute.

– Puntea, centrul de luptă, cîrma stînga, veniți la curs nou zero-unu-unu, ordonă Morris, îndreptîndu-și fregata spre poziția estimată a submarinului.

Pharris naviga cu cinci noduri, deplasîndu-se tăcută pe marea calmă. Echipa din CIC urmări traseul țintei modificîndu-se ușor dinspre est.

Ecranul tactic devenise inutil. Indus în eroare de nenumăratele semnale emise de balize, din care cele mai multe reprezentau probabil piste false, computerul genera acum poziții posibile pentru submarin ce acopereau o suprafață de o sută de mile marine pătrate. Morris se duse la imprimanta din colțul din spate al încăperii.

– Cred că e cam aici, rosti el, indicînd un loc pe hartă. Vreun comentariu?

– Navighează aproape de suprafață? E contrar tacticii lor obișnuite, comentă ofițerul ASW.

Rapoartele de informații ale Marinei susțineau că sovieticii se țineau de litera doctrinei.

– Haideți să aflăm. Căutare activă Yankee.

Ofițerul ASW dădu imediat ordinul. Căutarea Yankee însemna pornirea sonarului activ de pe fregată și „ciocănirea“ apei cu impulsuri pentru a găsi submarinul. Morris încerca marea cu degetul. Dacă submarinul se afla aproape, așa cum credea el, atunci Morris nu făcea decît să dezvăluie poziția navei sale, invitînd inamicul să-l atace, asta în vreme ce fregata era prost echipată pentru a opri un astfel de atac. Operatorul de la sonar urmări încordat ecranul. Primele cinci impulsuri emise de la vest

la est nu dădură nici un rezultat. Următorul impuls aduse un punct strălucitor pe ecran.

– Contact pozitiv de sonar, drept înainte, pe coordonate zero-unu-patru, distanța unsprezece mii șase sute de metri. Evaluare: probabil submarin.

– Prindeți-l, ordonă Morris.

Racheta ASROC cu combustibil solid se aprinse, desprinzându-se de navă și trasînd o curbă pe cer cu o dîră de fum ușor cenușiu în urmă. Racheta arse complet în mai puțin de trei secunde, traversînd cerul ca un glonț imens. La trei sute de metri deasupra apei, torpila se separă de racheta purtătoare și căzu lin spre valuri, frînată de o parașută.

– A schimbat cursul, domnule, avertiză operatorul de la sonar. Ținta virează și mărește viteza. Eu... uitați și torpila. A intrat în apă și emite. A căzut destul de aproape de țintă.

Ofițerul de acțiune tactică ignoră comentariul. Acum trei elicoptere se îndreptau spre punctul de impact. Există o șansă mare ca torpila să rateze, iar sarcina prioritară de rezolvat consta în menținerea contactului. Ofițerul ordonă viraj la dreapta, permițînd astfel sonarului pasiv al navei să urmărească submarinul, care se deplasa cu viteză în încercarea de a scăpa de torpilă, generînd astfel mult zgomot. Sosi și primul elicopter, care lăasă o baliză sonar în apă.

– Elice duble și zgomote de cavitație. Pare un Charlie la viteză maximă, domnule, anunță un ofițer de bord. Cred că torpila o să-l înhațe.

Torpila schimbă registrul de la emisie-ascultare la emisie continuă, coborînd și urmărind submarinul. La un moment dat, imensul proiectil pierdu ținta în vreme ce traversa stratul termic, apoi o regăsi cînd ajunse la nivel de apă mai rece și acoperi cu repeziciune distanța dintre ele. Submarinul lansă un dispozitiv de bruiaj, dar acesta nu funcționează. Un altul fu încărcat în tubul lanstorpilă. Prea tîrziu. Torpila lovi submarinul în babord spate și explodează.

– Bine! chiui un ofițer din echipajul de la sonar. Avem detonare de focos. L-am prins pe nemernic!

– Avem impact. Avem detonare, confirmă echipajul unui elicopter. Stați așa. Motoarele țintei nu s-au oprit complet...

zgomote suplimentare de propulsie – clinchete metalice. Vîrturi de aer, rezervoarele balast sînt golite forțat. Vine sus, ținta vine sus. Vedem bule de aer la suprafață. Fir-ar să fie, uite-o!

Prova submarinului din clasa Charlie țîșni la suprafață, la șase-mile distanță de fregată. Cele trei elicoptere dădeau tîrcoale prăzii ca niște lupi, iar *Pharris* viră nord spre țintă, îndreptînd spre ea tunul de 120 de milimetri. Nu era nevoie de așa ceva, căci tambuchiul din față al submarinului se deschise și pe el începură să iasă oameni. Alții se iviră în dreptul balustradei și săriră drept în apă, în vreme ce sala mașinilor începea să se umple cu apă. Zece oameni reușiră să se strecoare afară, înainte ca submarinul să alunece înapoi sub nivelul mării. Un alt om apăru la suprafață cîteva secunde mai tîrziu, și asta fuse tot.

Elicopterele aruncară veste de salvare oamenilor din apă. Unul dintre elicoptere, înzestrat cu ham de salvare, reuși să scoată două victime înainte de sosirea fregatei la locul faptei. Morris superviză de pe punte operațiunea de salvare. El dădu ordin de lansare la apă a bărcii cu motor a navei. Rușii erau prea șocați ca să mai opună vreo rezistență. Elicopterele îndrumară barca spre fiecare om, cercetînd în același timp zona pentru a găsi alte eventuale victime. Toți cei unsprezece membri ai echipajului rusesc fuseseră salvați, astfel că barca cu motor se întoarse la fregată. Șeful de echipaj de pe *Pharris* coordonă operațiunea, avînd alături un marinar.

Nimeni nu se gîndise la o asemenea eventualitate. O torpilă lovind un submarin s-ar fi presupus că distruge complet nava inamică. „Prizonieri, își spuse Morris. Ce naiba să fac eu cu prizonierii?” Trebuia să hotărască unde să-i țină și cum să-i trateze. Cum să-i înterogheze – oare dispunea de cineva la bord care să vorbească rusește? Comandantul cedă comanda secundului și porni spre pupa.

Mai mulți marinari înarmați se găseau deja acolo, ținîndu-și strîns puștile M-14 în vreme ce priveau extrem de curioși spre barca cu motor. Echipajul bărcii aruncă parîmele de prindere, iar cîțiva marinari de pe navă urcară barca la bord.

Sovieticii nu impresionau prin nimic. Mulți se găseau evident în stare de șoc după ce scăpaseră din ghearele morții. Morris

numără trei ofițeri, unul dintre ei fiind, probabil, comandantul. Îi dădu un ordin în șoaptă șefului de echipaj Clarke.

Șeful le făcu semn marinarilor înarmați să se dea cu un pas înapoi și își luă fluierul din buzunar. După ce barca cu motor ajunsese în siguranță la locul ei de pe punte, Clarke scoase un sunet pe trei note din fluier și îl salută pe comandantul sovietic ca pe o oficialitate.

Rusul nu reuși să-și ascundă uluiala. Morris făcu un pas înainte pentru a-l ajuta să se dea jos din barcă.

— Bine ați venit la bord, domnule. Eu sînt comandantul Morris din marina Statelor Unite.

Ed se uită în jur și zări expresia de uimire de pe chipurile oamenilor săi. Însă mica lui șmecherie nu prinse. Rusul zise ceva în limba lui. Fie nu vorbea engleza, fie avusese prezența de spirit să pretindă că nu o știe. Altcineva trebuia să efectueze interogatoriul. Morris îi spuse șefului de echipaj să continue. Sovieticii fură duși sub punte pentru controlul medical. Deocamdată aveau să fie ținuti sub pază severă în infirmerie. Șeful de echipaj reveni în fugă după cîteva clipe.

— Domnule comandant, pentru ce naiba a fost regia asta? întreabă șeful de echipaj Mate Clarke.

— Probabil că li s-a spus că îi vom împușca în cap. Odată am citit o carte în care se spunea că tehnica cea mai eficientă... Uite ce e, a fost odată un german, un tip specializat în obținerea de informații de la oamenii noștri în cel de-al Doilea Război Mondial, înțelegi? Era priceput la chestia asta. Nu făcea nimic altceva decît să ne trateze oamenii cu foarte multă amabilitate. La naiba, era atît de bun că a fost adus la noi după război, iar acum a ajuns cetățean american. El spunea așa: separă-i pe ofițeri de soldați și ofițerii superiori de cei inferiori. Ține-i separați. Apoi fă tot posibilul să le creezi toate condițiile să se simtă bine. Dă-le de mîncare, dă-le țigări, fă-i să se simtă în siguranță. Dacă știi pe careva la bord care are o sticlă cu tărie, ia-o și dă-le oaspeților noștri ceva tare de dat pe gît. Toată lumea să primească haine noi. Hainele lor vor fi păstrate. Vor fi trimise toate la garderobă. Vor fi verificate pentru a vedea dacă nu conțin ceva valoros. Asigură-te că sînt tratați ca lumea și poate că vom reuși să facem pe unul sau doi să dea pe gură și ce nu vrea.

– S-a făcut, domnule.

Şeful de echipaj pleacă de acolo clătinînd din cap. Cel puțin acum putea picta un submarin întreg pe peretele comenzii.

Morris se întoarce în cabina pilotului. Le ordonă oamenilor să asigure posturile de luptă și să întoarcă fregata pe poziția ei de patrulare. Apoi apelă prin radio comandantul escortei și îi raportă despre prizonieri.

– *Pharris*, răspunse comandorul. Primești ordinul de a picta un „A” de aur pe lansatorul ASROC de la bord. Transmite felicitările mele tuturor celor de pe navă, Ed. În traversarea asta voi sînteți așii. Voi reveni cu instrucțiuni privind prizonierii. Terminat.

Morris se roți pe călcîie și observă că oamenii din cartul anterior nu plecaseră încă. Cu toții îl auziseră pe comandantul escortei. Epuizarea de pe chipuri le dispăruse ca prin farmec, iar zîmbetele lor însemnau mai mult pentru Morris decît vorbele rostite de şeful lui.

KIEV, UCRAINA

Alekseiev răsfoia documentul cu informații secrete de pe biroul său. Şeful lui plecase la Moscova pentru o ședință la nivel înalt, însă datele pe care le vedea acum probabil că erau un pic diferite față de ceea ce tocmai auzea comandantul lui.

– Lucrurile nu merg bine în Germania? întrebă căpitanul Sergetov.

– Nu. Ar fi trebuit să ajungem la periferia Hamburgului la ora H + 36. Atît scrie în plan, o zi și jumătate. În realitate nu am ajuns acolo, iar Armata a treia a înregistrat pierderi devastatoare din partea aviației NATO. Făcu o pauză, privind fix harta. Dacă aş fi comandantul NATO, aş lansa din nou un contraatac chiar aici.

– Poate că sînt incapabili de asta. Primul lor contraatac a fost respins.

– Cu prețul unei divizii de tancuri distruse și a șaizeci de avioane. Ne-am putea descurca mai bine fără astfel de victorii. Forțele NATO cedează spațiu în schimbul cîștigării timpului, și o fac foarte bine. Trupele terestre și aviația lor tactică operează

deasupra acelorlași terenuri pe care au exersat manevre în ultimii treizeci de ani. Pierderile noastre sînt aproape duble față de estimări, iar așa ceva nu ne putem permite.

Alekseiev se lăsă pe spătarul scaunului. Se întrebă dacă nu devenea prea defetist. Însă asta reprezenta mai degrabă dorința lui de a se alătura acțiunii. Era convins, la fel ca oricare alt general, că sub comanda lui totul s-ar fi desfășurat mai bine.

– Cum e situația pierderilor NATO?

– Credem că și ei au pierderi grele. S-au remarcat prin utilizarea tuturor tipurilor de armament din dotare. Germanii au mizat prea mult pe apărarea Hamburgului, iar povestea asta trebuie să îi fi costat extrem de scump. În locul lor, dacă nu aș putea contraataca, m-aș retrage. Nici un oraș nu merită riscul distrugerii armatei tale. Lecția asta am învățat-o la Kiev...

– Scuzați-mă, tovarășe general, dar cum rămîne atunci cu Stalingrad?

– Acolo situația a fost întrucîtva diferită, căpitane. Totuși, este remarcabil cum istoria se poate repeta, murmură Alekseiev, studiind harta de pe perete. Clătină din cap. Germania de Vest dispunea de prea multe căi rutiere ca o asemenea idee să meargă. KGB susține că NATO mai dispune de muniție pentru două, cel mult trei săptămîni. Țsta va fi factorul decisiv.

– Și noi cum stăm cu muniția și carburanții? întrebă tînărul căpitan.

Primi doar o privire încruntată drept răspuns.

ISLANDA

Cel puțin aveau apă. Pîraiele se alimentau din ghețarii aflați în centrul insulei. Era o apă care fusese odinioară zăpadă căzută din cer cu mai bine de o mie de ani în urmă, cu mult înaintea apariției poluării atmosferice, și care ajunsese la stadiul de gheață. Cînd aceasta se topea și umplea pîrîiașele dintre stînci, se transforma în apă de puritate cristalină și gust minunat, dar fără nici o valoare nutritivă. Totodată era extrem de rece și destul de greu de găsit.

– Mai avem rații pentru o zi, domnule locotenent, observă Smith după terminarea mesei.

– Mda, trebuie să ne gândim la rezolvarea problemei.

Edwards își strînse gunoiul. Garcia colectă toate resturile pentru a le incinera. Dacă ar fi existat o cale de a-și acoperi și urmele prin praf, Smith i-ar fi pus să facă și asta.

– Nu era ușor. În vreme ce își asambla stația radio, Edwards auzi tot felul de blesteme înfundate în spaniolă și zgomotul unei lopeți de campanie izbind pietrele care constituiau solul din vârful dealului 482.

– Doghouse, aici e Beagle. Rămînem fără hrană.

– Îmi pare rău să aud asta, Beagle. Poate reușim să vă trimitem niște pizza.

– Nemernic încrezut, rosti Edwards, fără a acționa butonul de transmitere. Ce vrei să facem de data asta?

– Ați fost zăriți de cineva?

– Sîntem încă în viață, nu? Negativ.

– Spune-mi ce poți vedea.

– Bine. Spre nord coboară un drum de pietriș, cam la trei kilometri depărtare. Se pare că e o fermă acolo – ceva cîmpuri cultivate, dar nu pot spune ce culturi anume. O altă fermă de oi la vest de noi, am trecut de ea venind înapoi. Multe oi. Cu zece minute în urmă am văzut cun camion pe drum îndreptîndu-se spre vest. Astăzi încă n-am zărit nimic pe cer, dar presupun că situația se va schimba. Singurii civili pe care i-am zărit stăteau pe lîngă case. N-am zărit ciobani cu oi, iar la ferma dinspre nord nu se zărește activitate. Nici un fel, repet, nici un fel de trafic auto civil. Ivan a închis literalmente insula asta, Doghouse. Cam asta-i tot ce pot spune. Transmite-le băieților de pe Vark-uri că au făcut o treabă excelentă cu stația electrică. N-a mai rămas decît o gaură în pămînt. Din acel moment n-am mai văzut nici un fel de lumină electrică.

– Am auzit, Beagle. Bun, ordinele tale sînt să te îndrepti nord, către Hvammsfjörður. Va trebui să faci un ocol larg prin est pentru a evita toate așezările pe care le vād pe hartă. Avem nevoie de tine acolo în zece zile. Repet, în zece zile, maximum douăsprezece. Timpul vă ajunge. Mergeți pe căi lăturalnice și evitați contactul cu toată lumea. Continuați rapoartele conform

orarului normal și raportați imediat ori de câte ori aveți ceva interesant. Spune-mi ce ai înțeles.

– Înțeles, Doghouse, vrei să ajungem în apropiere de Hvammsfjördur la sfârșitul săptămânii viitoare, și să menținem programul normal de transmisii. Altceva?

– Fiți atenți. Terminat.

– Hvammsfjördur? se interesă Smith. Asta înseamnă șaizeci de kilometri în linie dreaptă.

– Vor să ocolim prin est ca să evităm posibilele contacte.

– Peste trei sute de kilometri, mergînd pe jos prin rahatul ăsta. Privirea lui Smith devenise feroce. La sfârșitul săptămânii viitoare? Zece sau unsprezece zile?

Edwards dădu prostește din cap. Habar n-avuse cît de departe trebuiau să ajungă.

– Va fi un pic cam greu, domnule Edwards. Sergentul scoase o hartă la scară mare din tască. Nici măcar nu am hărți pentru întreaga linie de coastă. La naiba. Uitați-vă aici, domnule locotenent. Văile și pîraiele de pe insula asta provin din mijlocul ei precum spițele unei roți, vedeți? Asta înseamnă că trebuie să ne cățărăm mult, iar chestiile astea de aici nu sînt niște delușoare. Toate locurile joase sînt înțesate de drumuri, iar noi mai mult ca sigur că nu putem urmări drumurile, corect?

Sergentul clătină din cap.

Edwards încercă să zîmbească.

– Nu te poți cățăra? Credeam că voi, pușcașii marini, vă lăudați cu forma voastră bună.

Smith era genul de om care alerga opt kilometri în fiecare dimineață. Nu-și amintea să-l fi văzut încă pe amărîtul ăla de locotenent din forțele aeriene trăgînd din greu la marș.

– Bine, *mister* Edwards. Se spune că nimeni nu s-a înecat încă în propria sudoare. În picioare, soldați, am primit ordin să facem niște ascensiuni montane.

Rodgers și Garcia se uitară unul la altul. „Mister“ nu prea reprezenta un termen de respect pentru un ofițer, însă probabil că Smith își imaginase că insubordonarea conta doar dacă ofițerul știa că era insultat.

KEFLAVIK, ISLANDA

Elicopterele aveau nevoie de timp ca să se strîngă laolaltă. Imensul avion de transport AN-22 livrase două elicoptere de atac Mi-24, o încărcătură serioasă chiar și pentru monstrul cu patru motoare. O altă aeronavă IL-76 adusese tehnicienii și echipajele de zbor pentru a asambla, întreține și pilota elicopterele. Generalul își spuse că planul avea totuși o scăpare majoră. Singurul elicopter care supraviețuise atacului devastator din prima zi era acum inutilizabil – și bineînțeles că piesele care înlocuiau părțile stricate nu fuseseră incluse în transport. Ar fi fost bine să existe mai multe elicoptere. Generalul ridică din umeri. Nici un plan nu era perfect. Aveau să fie aduse alte elicoptere, plus câteva radare mobile și câteva lansatoare SAM. Americanii păreau că își doresc din tot sufletul să îi facă viața grea în Islanda, iar el avea nevoie de mai multe echipamente să contracareze astfel de planuri...

Apoi erau nemernicii ăia de la KGB. „Trebuie să pacificăm insula“, spuneau ei. Ca și cum Islanda nu era și așa destul de pasivă. Nu existase nici o manifestare de rezistență activă pînă atunci – „nici măcar una“, își spuse generalul, aducîndu-și aminte de primul lui an de serviciu în Afganistan. În comparație cu iadul ăla montan, aici era paradisul. Însă asta nu ajungea KGB-ului! Barbari lipsiți de cultură. Fuseseră luați o mie de ostatici, ca apoi să se descopere că nu exista spațiu suficient de detenție pentru ei. „Ca atare, parașutiștii mei trebuie să-i păzească acum pe amărîții ăia inofensivi, folosind pentru asta o întreagă companie de soldați“, își spuse el. Primise ordinul să coopereze cu antenna locală KGB. Bineînțeles că nimeni nu putea coopera cu ei, ci era doar dominat. Alături de patrulele lor mobile se găseau ofițeri KGB, pentru a-i „consilia“, după cum se exprimaseră ei.

Generalul Andreiev începea să-și facă griji. Parașutiștii nu prea făceau casă bună cu paznicii de ostatici. Una ar fi fost să li se ordone să se poarte cu mînuși cu islandezii. În loc de asta, ordinele îi obligaseră să se poarte cu duritate, fapt care generase ostilitate. Se auzise chiar că unii localnici țipaseră de bucurie la ultima trecere a bombardierelor americane. „Ce absurd, își spuse generalul. Localnicii și-au pierdut sursele de energie electrică, noi n-am pierdut nimic, și tot ei sînt cei care aclamă.“ Și asta datorită ordinelor KGB-ului. Ce prostie. O oportunitate pierdută.

Generalul se gîndi să trimită un protest la Moscova în privința ordinelor primite, dar la ce bun? Un ofițer care protesta împotriva KGB-ului era un ofițer care protesta împotriva partidului însuși.

Generalul fu trezit din reverie de tunetul turboreactoarelor. Primul elicopter Mi-24 Hind își testa motoarele. Un ofițer veni în fugă spre el.

– Tovarășe general, cu permisiunea dumneavoastră, sîntem gata de un test de zbor. O să facem testul fără arme la bord. Vom încărca armamentul cînd ne întoarcem.

– Foarte bine, căpitane, verificați dealurile din jurul Keflavik-ului și Reykjavik-ului. Cît durează totul?

– Două ore, răspunse căpitanul.

– Excelent. Bună treabă, tovarășe căpitan.

Un minut mai tîrziu imensul elicopter de atac se ridică în aer.

– La pămînt! Rămîneți nemișcați! strigă Garcia.

Elicopterul nu se apropia de ei, însă doar vederea lui avea darul de a-i înfricoșa.

– Ce gen e?

– Hind. E un aparat de atac, așa cum e Cobra. Vești proaste, domnule locotenent. Poate duce opt soldați și un întreg arsenal de rachete și tunuri. Și nici să nu vă treacă prin minte să trageți în el. Nemernicul e blindat ca un blestemat de tanc.

Elicopterul dădu tîrcoale dealului pe care stătuseră ei, apoi dispăru, îndreptîndu-se spre sud, către un alt deal.

– Cred că nu ne-a zărit, rosti Edwards.

– Să sperăm că așa e. Mai bine lăsați stația aia radio în pace o vreme, domnule locotenent. Putem relua transmisia după ce ne mai îndepărtăm puțin, în regulă?

Edwards dădu din cap. Își aminti un curs despre elicopterele sovietice din timpul Academiei. Fusese citat un luptător afgan care spusese: „Nu ne e frică de ruși, dar ne înspăimîntă elicopterele lor“.

BITBURG, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

În acea seară colonelul Ellington se trezi la ora șase. Se bărbieri și ieși în lumina soarelui aflat încă sus pe cer. Se întrebă

ce misiune aveau să primească în acea noapte. Nu era un om ranchiunos, dar să se trezească cu un sfert din echipajele escadrilei – echipaje cu care lucrase împreună timp de doi ani – dispărute în decurs de o săptămână însemna o pastilă amară greu de înghițit. Trecuse prea mult timp de la experiențele trăite în Vietnam. Uitase cât de groaznice puteau fi pierderile. Oamenii lui nu aveau nici măcar răgazul unei zile de pauză în care să-și plîngă colegii dispăruți și să-și mai ostoiască durerea, așa cum ar fi simțit nevoia. Trebuiau să doarmă. Ordinele primite nu le permiteau decît opt ore de somn pe zi, și asta doar în timpul zilei căci noaptea se transformau în vînători.

Cu toate astea, realizau ceva. Colonelul era convins de asta. În fiecare noapte, Frisbee-urile vopsite în negru și verde decolau pentru a lovi cîte o țintă specială, iar rușii încă nu reușiseră să găsească o metodă de contracarare. Camerele de înregistrare a rezultatelor atacurilor montate în carlinga fiecărei aeronave reproduceau imagini greu de crezut chiar și pentru ofițerii de informații. Însă totul se efectua cu un cost enorm.

În fine. Colonelul își reaminti că o singură ieșire pe zi însemna o sarcină mai ușoară decît a celorlalte echipaje și că avioanele de sprijin înregistrau pierderi la fel de mari cu ale escadrilei lui. În noaptea asta urma o altă misiune. Încercă să se concentreze doar asupra misiunii care avea să aibă loc.

Ședințele durară o oră. În noaptea astea aveau să zboare zece avioane; cîte două avioane pentru fiecare dintre cele cinci ținte. În calitate de comandant, el avea misiunea cea mai grea. Supravegherea aeriană indica faptul că Ivan dispunea de un depozit avansat de carburant neștiut, undeva la vest de Wittenburg, depozit care sprijinea atacul împotriva Hamburgului, iar aliații germani doreau distrugerea lui. Avionul pereche avea să ducă cu el proiectile Durandal, în vreme ce el avea să transporte rachete Rockeye. De această dată nu aveau să mai existe avioane de sprijin, iar colonelul nu voia să fie însoțit de aeronave de bruiaj. Două dintre aparatele pierdute dispuseseră de un asemenea suport, iar bruiajul nu făcuse decît să alerteze apărarea antiaeriană.

Examină îndeaproape hărțile topografice. Terenul era plat. Nu prea existau munți și dealuri în spatele cărora să te ascunzi, însă putea zbura la nivelul vîrfurilor de copaci, o ascunzătoare

aproape la fel de bună. Avea să se apropie dinspre est, din spatele țintei. În zonă sufla un vînt de douăzeci de noduri dinspre vest, iar dacă el venea împotriva vîntului, atunci apărătorii nu aveau cum să-l audă apropiindu-se pînă la lansarea bombelor... poate. Aveau să părăsească zona îndreptîndu-se spre sud-vest. În total misiunea trebuia să dureze șaptezeci și cinci de minute. Colonelul își calculă necesarul de combustibil, atent ca întotdeauna la suplimentarea necesară datorită încărcăturii. La toate acestea adăugă combustibil pentru cinci minute de zbor la putere maximă în caz de bătălie aeriană și zece minute pentru planarea deasupra Bitburg-ului în vederea aterizării. Satisfăcut, se duse să ia micul dejun. Cu fiecare înghițitură de pîine prăjită mintea lui parcurse misiunea ca pe un film, vizualizînd fiecare eveniment, fiecare obstacol, fiecare lansator SAM care trebuia evitat. Condimentă scenariul cu evenimente neprevăzute. Ce efect ar fi avut prezența unor avioane de vînătoare la joasă înălțime în apropierea țintei? Cum ar arăta ținta în acest caz? Din ce direcție ar fi trebuit să efectueze o a doua trecere în caz de nevoie? Maiorul Eisly mîncă în tăcere alături de comandantul său, recunoscînd expresia de pe chipul acestuia și trecînd în revistă în minte propria listă de amănunte de verificat.

Intrară pe un curs drept în Germania de Est pe o distanță de optzeci de kilometri înainte de a vira spre nord în dreptul localității Rathenow. În aer se găseau două aeronave sovietice Mainstay, la o bună distanță în spatele graniței, înconjurate de mai multe interceptoare agile Flanker. Rămînînd cu mult în afara razei de acțiune a radarelor, cele două avioane zburară la mică înălțime și în formație strînsă. Traversară drumurile principale întotdeauna dintr-o direcție diferită de cea a cursului către ținta lor. Evitară orașele, satele și depozitele inamice cunoscute ca posibile ascunzători pentru lansatoare SAM.

Sistemele de navigație inerțiale urmăreau înaintarea pe o hartă digitală aflată pe panoul cu instrumente din dreptul pilotului. Distanța pînă la țintă se micșoră rapid cînd avionul viră spre vest.

Trecură peste Wittenberg cu o viteză de cinci sute de noduri. Camerele de luat vederi în infraroșu arătau cisterne de alimentare cu combustibil pe drumuri, îndreptîndu-se spre zona țintei...

acolo! Printre copaci se vedeau cel puțin treizeci de cisterne, alimentându-se din conducte subterane.

– Ținta în vizor. Executăm conform planului.

– Înțeles, răspunse Shade-Two. Am contact vizual.

Ducele viră stînga, eliberînd calea avionului pereche pentru prima trecere. Aeronava lui Shade-Two era singura rămasă cu dispozitivele necesare pentru lansarea muniției de calibru foarte greu.

– Atenție!

Ecranul Ducei arăta un lansator SA-11 chiar în calea de zbor, cu rachetele țintind spre nord-vest. Unul dintre avioanele escadrilei aflate plătind tributul singelui că lansatorul SA-11 dispunea de o capacitate de depistare a inamicilor în infraroșu pe care nimeni nu o bănuise. Colonelul își întoarse avionul într-o curbă strînsă spre dreapta ca să se îndepărteze de lansator, întrebîndu-se unde se aflau celelalte vehicule ale bateriei.

Shade-Two se prelinse deasupra țintei. Pilotul lansă cele patru bombe și continuă să zboare spre vest. În urma lui izbucni focul antiaerian. Prea tîrziu.

Bombele franțuzești Durandal se desprinseseră de avion și se împrăștiară. Odată eliberate din chingi, se rotiră spre sol, după care motoarele încorporate porniră spre a accelera căderea gravitațională. Bombele erau proiectate să spargă betonul pistelor de decolare și erau ideale pentru depozite subterane de combustibil. Nu explodau la impactul cu ținta. În loc de asta, oțelul învelișului exterior pătrundea în țintă pe o distanță de circa un metru înainte ca bomba să explodeze. Trei dintre ele găsiră depozite subterane de combustibil. Bombele Durandal explodau în sus, lăsînd astfel combustibilul aprins să țîșnească.

Era cel mai puternic tip de deflagrație după explozia nucleară. Trei coloane imense de foc se năpustiră în sus, împrăștiindu-se ca niște fîntîni arteziene și azvîrlind combustibil aprins pe o distanță înconjurătoare de sute de metri. Toate cisternele din zonă fură cuprinse de flăcări. Doar oamenii aflați la marginea zonei scăpară cu viață. O clipă mai tîrziu săriră în aer rezervoarele adiționale de combustibil aduse la locul depozitelor, împrăștiind printre copaci un rîu de benzină și motorină aprinse. În cîteva secunde, douăzeci de acri de pădure se transformară într-o

imensă minge de foc din interiorul căreia se auziră alte explozii. Ellington simți șocul exploziei în vibrațiile violente ale avionului pe care îl pilota.

– La naiba! zise el.

Planul prevedea ca el să folosească rachetele de la bord pentru a definitiva dezastrul inițiat de bombele Durandal.

– Duke, nu cred că mai e nevoie de Rockeye aici, comentă Eisly.

Ellington clipi, viră și se îndepărtă de locul dezastrului, menținând avionul la o înălțime cât mai mică. Se trezi că zboară chiar de-a lungul unui drum.

Comandantul-șef sovietic al Teatrului de Vest era deja furios. Nu-l ajută deloc priveliștea pe care o zări spre est. Tocmai se întâlnise cu comandantul Armatei a Treia de la Zarrentin și aflase că atacul fusese oprit la marginea Hamburgului. Furios că puternica forță de blindate eșuase în încercarea de a-și atinge obiectivul, îl eliberase imediat din funcție pe comandantul armatei și acum se întorcea spre propriul post de comandă. Pe drum, observă cum sare în aer unul din cele trei depozite majore de combustibil de care dispunea. Generalul înjură și se ridică, dînd la o parte copertina de pe vehiculul său blindat de comandă. În vreme ce clipea din ochi, la marginea de jos a imensei mingi de foc păru să apară o imensă masă neagră.

„Ce mai e și asta?“ se întrebă Ellington. Ecranul din fața lui arăta patru vehicule blindate în formație strînsă – unul dintre ele fiind un lansator SAM! Armă instantaneu comenzile de lansare a rachetelor și lansă cele patru containere Rockeye, apoi viră spre sud. Camerele de luat vederi montate în coadă filmară ce se petrecu după aceea.

Rachetele se deschiseră, împrăștiind minibombele din interior sub un unghi oblic de-a latul drumului. Acestea explodară la impact.

CINC-Vest avu parte de moartea glorioasă a unui soldat. Cu un ultim gest apucă mitraliera de bord și trase în avion. Patru bombe mici căzură la cîțiva metri de vehiculul lui. Schije sfîșiară

armura subțire, ucigînd toate persoanele dinăuntru, înainte chiar de explozia rezervorului de benzină, adăugînd astfel o nouă minge de foc pe un cer care continua să fie luminat de flăcări.

USS CHICAGO

Submarinul se ridică încet la suprafață în spirală, pentru a permite sonarului să verifice întreaga zonă în timp ce atingea adîncimea periscopică. McCafferty considera că norocul nu prea îi însoțise pînă atunci, o situație care nu prea încuraja asumarea de riscuri. După ce nava ajunsese la orizontală sub nivelul valurilor, catargul ESM ieși primul din apă, adulmecînd semnale electronice inamice. Îl urmă periscopul de căutare. Comandantul cercetă repede cerul, apoi suprafața apei, în vreme ce secundul urmărea cu atenție ecranul monitorului pentru a susține observațiile comandantului. Totul părea în ordine. Valurile nu erau prea înalte, cu coame înalte de un metru și jumătate, iar cerul albastru era decorat cu norișori cumulus de vreme bună. Altfel spus, era o zi minunată. Cu excepția războiului.

– Bine, transmite, ordonă McCafferty.

Rămase cu privirea lipită de periscop, pe care îl rotea încontinuu în plan orizontal și vertical în căutarea posibililor inamici. Un ofițer de punte ridică antena UHF.

Fuseseră chemați la suprafață de un mesaj radio pe frecvență foarte joasă purtînd indicativul lor, QZB. Operatorul-radio porni transmițătorul, tastă QZB în banda de transmisie a satelitului de comunicații, apoi așteaptă răspunsul. Nimic. Aruncă o privire spre vecin și repetă procedura. Tot nimic. Ofițerul inspiră adînc și tastă QZB pentru a treia oară. Două secunde mai tîrziu imprimanta din colțul încăperii începu să tipărească un mesaj codat. Ofițerul de comunicații tastă o comandă în mașina de cifru și textul apăru în clar pe o altă imprimantă.

STRICT SECRET

DE LA: COMSUBLANT

PENTRU: USS CHICAGO

1. RAPORT DESPRE GRUP AMFIBIU MARE FLTROȘIE
PLECAT DIN KOLA LA 1150Z19IUNIE. COMPUNERE

- GRUP PESTE 10 AMFIBII CU PESTE 15 NAVE DE ESCORTĂ, INCLUSIV DIN CLASA KIROV, KIEV. SPRIJIN MASIV, REPET MASIV AERIAN ȘI ANTISUB. DE AȘTEPTAT ȘI SPRIJIN SS/SSN. CURS VESTIC, VITEZĂ MARE
2. OBIECTIV EVALUAT GRUP BODØ.
 3. PORNIȚI CU VITEZĂ OPTIMĂ SPRE 70N 16W.
 4. ANGAJAȚI ȘI DISTRUGEȚI. RAPORTAȚI CONTACT DACĂ E POSIBIL ÎNAINTE DE ATAC. ÎN ZONĂ EXISTĂ TRAFIC NATO SS/SSN. SUPORT AERIAN POSIBIL DAR IMPROBABIL, REPET IMPROBABIL ÎN ACEST MOMENT.
 5. VOM ACTUALIZA LOCAȚIA GRUPULUI PE MĂSURA POSIBILITĂȚILOR.

McCafferty citi depeșa fără a comenta ceva, apoi i-o dădu navigatorului.

– Cît ne trebuie să ajungem acolo la cincisprezece noduri?

– Circa unsprezece ore. Navigatorul luă o pereche de teuri și le plimbă peste hartă. Vom fi acolo cu mult înaintea lor, în afara cazului că nu zboară pînă acolo.

– Joe?

Comandantul se uită la secund.

– Îmi place. Chiar în dreptul curbei de o sută de stînjeni, cu apa un pic agitată în zonă datorită apropierii de curentul Golfului și de șuvoaiele de apă proaspătă venind dinspre fiorduri. N-o să le convină să stea aproape de țărm, datorită navelor diesel ale norvegienilor, dar nici prea departe de el, datorită submarinelor nucleare NATO. Dacă ar trebui să pun pariu, aş zice că se vor îndrepta chiar spre noi.

– Bine, du nava la trei sute de metri adîncime și îndreapt-o spre est. Asigurați carturile. Vreau ca toată lumea să se odihnească și să mănînce.

Zece minute mai tîrziu, *Chicago* se îndrepta pe curs zero-opt-unu, navigînd cu cincisprezece noduri la adîncime, dar într-o apă relativ caldă datorată curentului oceanic care începe în Golful Mexic și se termină tocmai în Marea Barents, bucurîndu-se de condiții sonar care împiedicau practic orice detectare din partea unei nave de suprafață. Presiunea apei ascundea zgomotele de cavitație. Motoarele puteau duce nava cu o astfel de viteză prin

folosirea doar unei fracțiuni din puterea totală, evitându-se folosirea reactorului nuclear pentru propulsie. Apa de răcire a reactorului circula pe principiul curenților naturali de convecție, fapt care elimina principala sursă de zgomot. *Chicago* se găsea în elementul ei natural, o umbră-tăcută care traversa apele întunecate.

Starea de spirit a echipajului se modifică ușor, după cum observă McCafferty. Aveau, în sfârșit, o misiune. O misiune periculoasă, dar pentru care se pregătiseră intens. Ordinele erau duse la îndeplinire cu calm și precizie. În sala ofițerilor, ofițerii responsabili treceau în revistă proceduri de atac și urmărire memorate cu multă vreme înainte și câteva simulări erau exersate pe calculator. Examinau hărțile pentru a prevedea pozițiile probabile, mai ales în caz de condiții acvatice improprii pentru ascundere. În compartimentul torpilelor, aflată cu două punți mai jos de centrul de coordonare a atacului, marinarii efectuau teste electronice asupra „peștilor” Mk-48 vopsiți în verde și asupra rachetelor Harpoon aflate în containerele lor albe. Una dintre armele inteligente dădu semne de eroare electronică, astfel că doi oameni se repeziră imediat și dădură la o parte o plăcuță de acces spre tabloul electronic, unde înlocuiau o componentă. De verificări similare avură parte și rachetele Tomahawk, aflate în tuburile lor de lansare verticale ascunse în prova submarinului. În cele din urmă, echipa de control a armelor rulă o simulare pe computer prin intermediul programului de atac Mk-117, pentru a se asigura că sistemul era pe deplin funcțional. În mai puțin de două ore, oamenii se asigurară că toate sistemele de la bord rula în parametri așteptați. După asta, marinarii schimbău între ei priviri satisfăcute. În definitiv, nu era vina lor că nici un rus nu fusese atât de idiot încât să apară în calea lor pînă acum, nu? Cu doar câteva zile nu ajunseseră ei în situația să acosteze practic pe plajă – în Rusia! – fără să fie detectați? Comandantul lor era un adevărat profesionist, nu?

USS PHARRIS

Cina era cel puțin ciudată. Cei trei ofițeri ruși stăteau la capătul mesei, conștienți de prezența celor două gărzi înarmate aflate la trei metri depărtare și a bucătarului din cambuza sălii ofițerilor,

care păstra la vedere un cuțit imens. Ofițerii erau serviți de un marinar tânăr, un băiat imberb de șaptesprezece ani care îi privea încruntat pe ruși în vreme ce le servea salata.

– Așadar, rosti Morris cu cordialitate, vorbește vreunul dintre dumneavoastră engleza?

– Eu, răspuse unul. Comandantul a cerut la mine să mulțumesc că ați salvat oamenii noștri.

– Spuneți-i căpitanului dumneavoastră că războiul are regulile lui, așa cum are și marea. Vă mai rog să îi spuneți că a dovedit o mare măiestrie în modul dumnealui de abordare.

Morris își turnă niște sos Thousand Island pe salata lui, așteptând ca mesajul să fie tradus. Ofițerii lui îi supravegheau îndeaproape pe oaspeți. Morris avea grijă să privească în propria farfurie. Remarca lui iscă efectul scontat. La celălalt capăt al mesei avu loc un schimb rapid de priviri.

– Căpitanul meu întreabă cum găsit voi la noi. Noi... cum se spune?... Ne îndepărtăm de elicopterele voastre, nu?

– Da, v-ați îndepărtat, răspuse Morris. Nu v-am înțeles modul de operare.

– Atunci cum găsit la noi?

– Am știut că ați fost atacați mai devreme de avionul Orion și că navigați cu mare viteză pentru a ne prinde din urmă. Unghiul vostru de atac a fost previzibil.

Rusul clătină din cap.

– Ce atac e ăsta? Cine atacă pe noi?

Se întoarse spre comandantul lui și îi vorbi timp de o jumătate de minut.

„Mai e un Charlie undeva acolo, își spuse Morris. Asta, dacă nu ne minte. Trebuie să găsim pe cineva care vorbește rusă ca să discute cu marinarii de sub punte. La dracu, de ce n-am acum lângă mine pe nimeni în stare de așa ceva?”

– Căpitanul meu spune că tu greșești cu asta. Primul nostru contact cu voi a fost din elicoptere. Nu ne-am așteptat ca nava ta să fie aici. Este asta o tactică nouă?

– Știți ce e un sonar remorcat? Prima dată v-am detectat cu așa ceva, cu circa trei ore înainte de a trage în voi.

Rusul făcu ochii mari.

– Sonarul vostru e așa de bun?

– Uneori.

După ce replica fu tradusă, comandantul rus rosti ceea ce părea a fi un ordin scurt, iar conversația se încheie abrupt. Morris se întrebă dacă tehnicienii lui reușiseră să planteze microfoane în cabinele rușilor. Poate că discuțiile dintre ei aveau să le folosească tipilor de la serviciile de informații. Până atunci, el personal avea să încerce să-i facă să se simtă confortabil.

– Cum e mîncarea la bordul unui submarin sovietic?

– Nu e la fel, răspunse navigatorul după ce se sfătui cu șeful lui. Bună, dar nu e la fel. Mîncăm alimente diferite. Mai mult pește, mai puțină carne. Bem ceai, nu cafea.

Ed Morris văzu că prizonierii consumau ceea ce aveau în farfurii cu o poftă pe care nu se mai osteneau să și-o ascundă. „Nici măcar oamenii de pe submarinele noastre nu primesc suficiente legume proaspete“, își spuse el, oarecum trist. Un marinar intră în sală și rămase lîngă ușă. Era operatorul radio. Morris îi făcu semn să se apropie.

Marinarul îi dădu comandantului un mesaj. „MISIUNEA SPECIALĂ A FOST ÎNDEPLINITĂ“, scria pe bucata de hîrtie. Morris observă că omul avusese grijă să tipărească mesajul pe un format standard de mesagerie, astfel ca nimeni să nu bănuiască ceva anume. Cabinele rușilor erau acum înțesate cu microfoane. Morris își concedie omul cu un semn din cap și băgă mesajul în buzunar. Șeful lui de echipaj descoperise în mod miraculos două sticle cu tărie – probabil ascunse prin magazie, dar Morris era prea înțelept ca să întrebe de proveniența băuturii – și în noaptea aceea sticlele aveau să fie strecurate în cabinele rușilor. Morris spera ca alcoolul să dezlege limbile.

Violul

USS PHARRIS

Morris nu semnaliză avionului care zbura la joasă înălțime, deși ar fi vrut. Prezența avionului de patrulare al marinei franceze însemna că se găseau acum în raza de acțiune a acoperirii aeriene cu bază terestră. Un comandant de submarin rusesc ar fi trebuit să aibă un curaj vecin cu nebunia să se țină de jocuri în această zonă plină de submarine diesel franțuzești și mai multe avioane ASW de patrulare.

Francezii trimiseseră un elicopter să îi ia pe prizonierii ruși. Aceștia fuseseră duși la Brest pentru ca serviciile secrete NATO să-i interogheze. Morris nu îi invidia deloc pe ruși. Intraseră pe mîna francezilor, iar aceștia mai mult ca sigur nu se aflau în toane prea bune după pierderea unuia dintre portavioanele lor. Fuseseră trimise pe continent și benzile cu înregistrările conversațiilor dintre prizonieri. Rușii vorbiseră între ei, ajutați de băutură, și era posibil ca discuțiile lor purtate în șoaptă să aibă ceva valoare.

Urmau să predea convoiul către o forță de escortă combinată franco-britanică, după care să preia un grup de patruzeci de vase comerciale cu direcția America. Morris stătea pe aripa punții, întorcîndu-se din cinci în cinci minute către cele două jumătăți de siluetă și silueta întregă de submarin pictate de șeful echipajului pe *ambele* părți ale cabinei de comandă. „N-are nici un sens ca vreun căscat aflat de cealaltă parte a navei să le rateze“, spusese șeful echipajului cu toată seriozitatea. Tactica lor ASW

funcționase destul de bine. Cu *Pharris* în rol de vîrf de lance și cu sprijin masiv din partea avioanelor Orion, interceptaseră toate submarineele rusești din zonă, cu o singură excepție. Mulți își manifestaseră scepticismul din acest punct de vedere, dar, slavă Domnului, tactica funcționase. Trebuia însă să funcționeze și mai bine.

Morris știa că situația avea să devină și mai grea. În prima etapă, sovieticii nu putuseră să lanseze decît o mică parte din submarineele lor împotriva convoaielor. Grosul submarinelor de-abia acum își croiau drum prin strîmtoarea Danemarcei. În acest timp, forța submarină NATO ce încerca să blocheze trecerea nu mai dispunea de linia SOSUS pentru primirea de informații și nici de avioane Orion pentru abordarea contactelor la care submarineele nu puteau ajunge. Aveau să înregistreze succese, evident, dar aveau să fie aceste succese suficiente? Cît de mare avea să devină amenințarea în această săptămînă? Analizînd ruta lor de întoarcere spre Statele Unite, Morris observă că se adăugase un surplus de aproape cinci sute de mile prin impunerea unui ocol mare spre sud, în parte datorită avioanelor Backfire, iar acum și datorită amenințării submarine crescînde. Apăruseră două motive mari de îngrijorare. Iar *Pharris* era echipată să se descurce cu un singur astfel de motiv.

Pierduseră o treime din convoi, în principal pradă avioanelor. Puteau face față unor astfel de pierderi? Morris se întrebă ce sentimente încercau acum echipajele de pe vasele comerciale.

Între timp se depărtaseră de convoiul adus pînă acolo, astfel încît Morris vedea acum linia nordică a șirului de vase. La orizont, un transportor imens de containere le semnaliza ceva cu luminile. Morris își înălță binoclul pentru a citi semnalele.

„MULTUMIM PENTRU NIMIC MARINEI.“ O întrebare primea răspuns.

USS CHICAGO

– Aha, uite-le, rosti McCafferty.

Dîra arăta aproape albă pe ecran, un șuvoi larg de zgomote în bandă largă pe coordonate trei-doi-nouă. Nu putea fi decît forța sovietică ce se îndrepta spre Bodø.

- Cît de departe? întrebă McCafferty.
- Cel puțin două zone de convergență, domnule, poate trei. Semnalul a crescut în intensitate cu patru minute în urmă.
- Puteți discerne ceva?
- Nu, domnule. Omul de la sonar clătină din cap. Deocamdată multe zgomote nediferențiate. Am încercat să izolăm cîteva frecvențe discrete, dar nici asta nu s-a putut. Poate mai tîrziu, dar acum nu sesizăm decît o gloată zgomotoasă.

McCafferty dădu din cap. Cea de-a treia zonă de convergență se afla la mai bine de o sută de mile depărtare. La asemenea distanțe semnalele acustice își pierdeau acuitatea, pînă acolo încît coordonatele țintei deveneau doar niște estimări. Formația inamică se putea găsi la cîteva grade mai la stînga sau mai la dreapta față de locul în care credeau ei că se află, iar la o asemenea distanță, cele cîteva grade deviere se traduceau în mile. McCafferty se îndreptă spre spatele navei, către camera de control.

- Duceți nava cinci mile spre vest cu douăzeci de noduri, ordonă el.

Era o mișcare puțin cam îndrăzneță. Odată ajunși în punctul destinație, descoperiseră că apa întrunea condiții excelente de propagare, iar a pleca de acolo putea însemna pierderea temporară a contactului. Pe de altă parte, obținerea unor informații precise legate de distanță avea să ofere o imagine tactică mult mai clară și să le permită un contact mai serios. Astfel puteau emite în UHF coordonatele înainte ca formația sovietică să se apropie suficient de mult ca să intercepteze transmisia submarinului. În vreme ce nava naviga cu repeziciune spre vest, McCafferty urmări înregistrările sondei termice. Cîtă vreme temperatura nu se schimba, canalul de sunet avea să rămînă intact. Situația nu se păstră mult timp neschimbată. Imediat submarinul încetini și McCafferty se întoarse la sonar.

- Bine, unde sînt ei acum?
- I-am prins! Chiar acolo, pe coordonate trei-trei-doi.
- Secund, trasează cursul și pregătește un raport despre contact.

Zece minute mai tîrziu raportul fu expediat via satelit. Ordinul pentru *Chicago* nu întîrzie: „ATACAȚI NAVELE GRELE“.

ISLANDA

Ferma se găsea la cinci kilometri depărtare, din fericire în josul pantei, în mijlocul unei pajiști cu iarbă înaltă. La prima cercetare a ei prin binoclu, Edwards o botezase instantaneu Casa de Turtă Dulce. Era o fermă tipic islandeză, cu pereți albi încadrați de birne groase de lemn, cu stucături contrastante roșii și cu un acoperiș ascuțit desprins parcă din Frații Grimm. Hambarele exterioare erau mari și joase, cu acoperișuri din chirpici. Pe pajiștile mai joase de lângă pîrîu erau oi mari, cu aspect bizar datorită straturilor imense de lînă netunsă, adormite în iarbă la o jumătate de milă în spatele casei.

– Am ajuns în fundătură, rosti Edwards, împăturind harta. Și ne-ar prinde bine ceva de mîncare. Domnilor, merită să riscăm, dar trebuie să ne apropiem cu *prudență*. Urmăm șanțul ăsta spre dreapta și păstrăm costișa aia între noi și fermă pînă ce ajungem la mai puțin de un kilometru de casă.

– Bine, domnule, fu sergentul Smith de acord.

Cei patru oameni se căzniră să ajungă în poziție șezînd pentru a-și aranja echipamentele. Se deplasau aproape continuu de două zile și jumătate și se aflau acum la circa 55 de kilometri nord-est de Reykjavik. Modestă pe drum drept și asfaltat, distanța devenea ucigătoare în caz de teren denivelat, mai ales cînd trebuia să te ferești de elicopterele care patrulau acum pretutindeni prin țară. Își consumaseră ultimele rații alimentare cu șase ore înainte. Vremea răcoroasă și efortul fizic intens le seca energiile ca un imens aspirator. Își croiau drum înconjurînd și trecînd peste dealurile înalte de peste șase sute de metri care împînzeau coasta nordică a insulei ca într-o cursă de atletism cu obstacole.

Mai multe lucruri îi făceau să nu se dea bătuți. Unul era teama că divizia de soldați ruși avea să-și extindă perimetrul de bază și să-i prindă din urmă. Nimănui nu-i surîdea gîndul de a trăi în captivitate sub ruși. Însă mai rea decît asta era teama de eșec. Aveau o misiune și își fixaseră obiective înalte pe care trebuiau să le atingă. Pe urmă mai era și mîndria. Edwards trebuia să dea un exemplu oamenilor de lângă el, respectînd un principiu pe care și-l amintea din Colorado Springs. Bineînțeles că pușcașii

marini nu puteau permite unui „șoarece de birou“ să le-o ia înainte. Ca atare, fără să o conștientizeze, patru bărbați se forțau să înainteze cu orice preț, totul în numele mândriei.

– Va ploua, zise Smith.

– Da, vom avea parte de o bună acoperire, îi ținu Edwards isonul, continuînd să stea întins. O să așteptăm ploaia. Isuse, niciodată nu am crezut că poate fi atît de greu să muncești la lumina zilei. E tare bizar să nu vezi soarele apunînd.

– Mie îmi spuneți. Și nu am nici măcar o țigară, mîrîi Smith.

– O să plouă *din nou*? întrebă soldatul Garcia.

– Obişnuiește-te cu ideea, replică Edwards. În medie, în iunie, pe aici plouă timp de șaptesprezece zile, iar anul ăsta a fost tare umed. Cum crezi că a ajuns iarba atît de înaltă?

– Vă place locul ăsta? întrebă Garcia, suficient de uimit ca să uite să adauge și „domnule“.

Islanda nu prea avea nimic în comun cu Porto Rico.

– Tata prinde homari în Eastpoint, Maine. Cînd eram copil mă duceam cu barca de cîte ori puteam, și întotdeauna vremea era ca pe aici.

– Ce facem cînd ajungem la casa aia, domnule?

Smith readuse discuția la subiect.

– Cerem de mîncare...

– Cerem?

Garcia era surprins.

– Cerem. Și plătim, cu bani gheață. Și zîmbim. Și mai spunem „Mulțumim, domnule“, zise Edwards. Amintiți-vă bunele maniere, oameni buni, ca să nu ne trezim că stăpînul îl sună pe Ivan la zece minute după ce plecăm.

Își privi oamenii. Posibilitatea îi adusese pe toți la realitate.

Ploaia începu cu cîteva jeturi sporadice. Două minute mai tîrziu cădea ca o perdea, reducînd vizibilitatea la cîteva sute de metri. Edwards se ridică cu greu în picioare, obligîndu-i pe pușcașii marini să procedeze la fel. Coborîră cu toții panta dealului, în vreme ce soarele de dincolo de nori coborî în partea de nord-vest și se ascunse în spatele unei culmi. Dealul, pe care îl priveau ca pe un adevărat munte de vreme ce urmau să se cațere pe el a doua zi, avea un nume, dar nici unul din ei nu îl putea pronunța. Cînd ajunseră la jumătate de kilometru de casa fermei

se lăsase semiîntunericul, iar vizibilitatea se redusese la optzeci de metri.

– Vine o mașină.

Smith văzu primul licărul farurilor. Toți cei patru se lăsară la pământ și își ațintiră instinctiv armele spre punctele luminoase de la orizont.

– Relaxați-vă, oameni buni. Drumul ăsta de aici e un drum secundar, iar luminile alea ar putea fi doar – *la dracu!* înjură Edwards.

– Farurile nu cotiră pe curba drumului principal care urma linia coastei. Veneau drept pe drumul secundar spre fermă. Oare era un automobil sau un camion?

– Împrăștiati-vă și fiți vigilenți.

Smith rămase cu Edwards, iar cei doi soldați coborîră mai jos cu circa cincizeci de metri.

Edwards își propti coatele în iarba udă și își duse binoclul la ochi. Nu credea că puteau fi zăriți. Îmbrăcămintea de camuflaj îi făcea aproape invizibili în vreme de zi, cît timp nu se deplasau cu repeziciune. În semiîntuneric erau doar niște umbre transparente.

– Pare o camionetă, cu tracțiune integrală, sau așa ceva. Luminile sînt cam sus față de sol și se bălăngăne prea tare pentru un camion, gîndi Edwards cu voce tare.

Luminile căzură încet chiar asupra casei, apoi rămaseră nemișcate. Portierele vehiculului se deschiseră și din el ieșiră mai mulți oameni. Unul păși chiar în fața farurilor înainte ca acestea să fie stinse.

– La dracu! mîrii Smith.

– Da, se pare că sînt patru sau cinci rusnaci. Adu-i pe Garcia și pe Rodgers aici, sergent.

– Înțeles.

Edwards continuă să privească spre casă prin binoclu. Nu se vedea nici o lumină electrică aprinsă. Bănuia că zona în care se găseau primea curent electric de la stația din Artun, iar el văzuse bombe răzînd de pe suprafața pămîntului acea stație electrică. Și totuși, existau niște lumini interioare, poate de la lumînări sau de la vreo lampă cu petrol. Edwards își spuse că semăna mult cu casa lui. Și acolo energia electrică dispărea adesea, din cauza

furtunilor ce se abăteau dinspre nord sau a gheții depozitate pe cabluri. Oamenii din acea casă probabil că dormeau. „Fermieri care se duc devreme la culcare și se scoală cu noaptea-n cap“, gîndi el. Prin binoclu îi urmări pe ruși – erau cinci în total – cum dau tîrcoale casei. „Ca niște spărgători, își zise el. Oare... ne caută pe noi? Nu. Dacă ne-ar fi căutat pe noi, ar fi fost mai mult de cinci indivizi într-o camionetă. Interesant. Probabil că sînt puși pe jaf... dar dacă cineva... Isuse, dar știm că aici locuiește cineva. Cineva a aprins o lumină. Oare ce au de gînd?“

– Care-i treaba, domnule?

– Se pare că avem cinci rusnaci. Trag cu ochiul pe ferestre la ce se întîmplă în casă și... unul tocmai a dat cu piciorul în ușă! Nu-mi place ce se întîmplă, oameni buni. Eu...

Un strigăt îi confirmă evaluarea. Un strigăt de femeie care străbătu ploaia și îi făcu pe toți să se înfioare și mai tare în frigul de afară.

– Oameni buni, haideți să ne apropiem puțin. Stăm împreună și rămînem extrem de atenți.

– De ce să ne apropiem acum, domnule? întrebă cu duritate Smith.

– Pen'că așa spun eu. Edwards băgă binoclul în buzunar. Urmați-mă.

O altă lumină se aprinse în clădire, o lumină care părea să se deplaseze. Edwards se apropie repede, mergînd ghemuit într-o poziție care îl făcea să resimtă junghiuri cumplite în spate. În mai puțin de două minute ajunse la cîțiva metri de camionetă și la mai puțin de douăzeci de metri de ușa din față a casei.

– Domnule, deveniți cam imprudent, îl avertiză Smith.

– Mda, în fine, dacă am dreptate, atunci și ei sînt cam imprudenți. Pun pariu că...

Se auzi un zgomot de sticlă spartă. Semiîntunericul fu sfîșiat de sunetul unei împușcături. Urmă un urlet înspăimîntător, apoi o a doua și o a treia împușcătură. După care se auzi un nou strigăt.

– Ce naiba se petrece acolo? întrebă Garcia cu voce răgușită.

O voce guturală strigă ceva în rusă. Imediat se deschise ușa din față și pe ea ieșiră patru oameni. Aceștia se sfătuiră cîteva clipe, apoi se despărțiră în perechi, îndreptîndu-se în stînga și în

dreapta spre ferestrele laterale, unde toți patru se opriră ca să privească înăuntru. După aceea se auzi un nou strigăt și toată lumea înțelese ce se întâmpla.

– Ce nemernici, comentă Smith.

– Mda, fu Edwards de acord. Haideți să ne retragem și să ne gândim un pic.

Cei patru se retraseră cu circa cincizeci de metri și se strinseră laolaltă.

– Crede că trebuie să facem ceva. E cineva împotriva? întrebă Edwards. Smith se mulțumi să dea din cap, interesat de schimbarea de atitudine a lui Edwards. Bine, să nu ne grăbim și să facem lucrurile cum trebuie. Smith, vino cu mine prin stînga. Garcia și Rodgers, voi o luați prin dreapta. Ocoliți și apropiați-vă tiptil. Zece minute. Dacă îi dezarmați fără să-i omoriți, bine. Dacă nu, lichidați-i cu cuțitul. Să încercăm să nu facem zgomot. Dar dacă trebuie să trageți cu arma, atunci asigurați-vă că terminați treaba din prima rafală. Bine?

Edwards privi în jur să vadă dacă mai erau și alți ruși. Nimic. Cei patru își dădură jos harnașamentele, își verificară ceasurile și plecară, tîrîndu-se prin iarba udă.

Se mai auzi un strigăt, după care se lăsă tăcerea. Edwards fu mulțumit că strigătele încetaseră, căci nu avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Tîrîșul i se părea chinuitor, un efort imens care îi slăbea îngrozitor forța din brațe. Edwards și Smith efectuară un lung ocol, în jurul unui tractor și a altor utilaje de la fermă. Cînd ajunseră în spațiu deschis, observară că pe partea lor de casă rămăsese un singur om. „Unde-i celălalt? se întrebă locotenentul. Și acum ce facem? Trebuie să mă țin de plan. Toată lumea depinde de mine.“

– Acoperă-mă.

Smith era uluit.

– Lăsați-mă pe mine, domnule. Eu...

– Acoperă-mă, insistă Edwards în șoaptă.

Își lăsă pușca jos și își scoase cuțitul.

Soldatul rus îi ușura sarcina, așa cum stătea, pe vîrfuri, prins de ceea ce se întâmpla în casă. La trei metri în spatele lui, Edwards se ridică în picioare și se apropie pas cu pas, încet. Îi trebuiră cîteva clipe ca să-și dea seama că ținta lui era mai înaltă

cu un cap decît el – cum ar fi putut să dezarmeze un asemenea monstru fără să-l ucidă?

Nici nu trebui să facă așa ceva. Probabil că înăuntru nu se mai întîmpla nimic interesant deocamdată. Rusul se ghemui și își căută în buzunare un pachet de țigări, apoi se roti ușor pentru a-și aprinde o țigară cu un chibrit în palma făcută căuș. Individul îl zări pe Edwards cu coada ochiului. Edwards fu nevoit să țîșnească înainte, cu cuțitul spre gîtul omului. Reuși să-l înfigă în carnea rusului; acesta vru să scoată un urlet, însă fu doborît la pămînt de american, care îi plesni o palmă peste gură, apoi înfipse din nou cuțitul. După aceea Edwards răsuci capul individului într-o parte și cuțitul în rană în cealaltă parte. Lama izbi ceva dur, după care victima se înmuie.

Edwards nu simți nimic. Emoțiile îi erau înecate într-un val de adrenalină. Își șterse lama cuțitului de pantaloni și se urcă pe cadavrul rusului pentru a privi pe fereastră. Ceea ce văzu îi tăie respirația.

– Hei, amicilor! șopti Garcia.

Doi soldați ruși se întoarseră spre sursa sunetului și se treziră în fața a două puști M-16. Amîndoi își lăsaseră armele în camionetă. Garcia le făcu semn să se întindă pe sol. Amîndoi rușii se supuseră și se întinseră cu fața în jos și cu picioarele depărtate. Rodgers îi percheziționă căutînd arme ascunse, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a casei pentru a da raportul.

– I-am prins pe amîndoi vii, domnule.

Fu surprins să-l vadă pe locotenentul „carierist“ plin de sînge pe mîini.

– Eu intru, îi spuse Edwards lui Smith.

Sergentul dădu iute din cap.

– Vă acopăr de aici. Rodgers, tu îl acoperi dinăuntru.

Locotenentul pătrunse pe ușa pe jumătate deschisă. Livingul era pustiu și neluminat. De după un colț se auzeau gîfuituri; tot dintr-acolo venea și o geană de lumină. Edwards se apropie de colț... și se trezi în fața unui rus care se pregătea să se descheie la pantaloni. Nu prea mai avea timp pentru altceva.

Edwards înfipse cuțitul sub coastele individului și îl răsuci, în acleași timp împingîndu-l pînă în prăsele. Omul strigă și se ridică pe vîrfurile picioarelor, după care se împletici în spate, încercînd

să scape din lamă. Edwards scoase arma și o înfipse din nou, căzînd deasupra într-o poziție sexuală grotescă. Parașutistul încercă să se lupte cu agresorul, dar locotenentul simți cum energia vieții începe să părăsească trupul victimei și îi aplică o a treia lovitură în piept. În acel moment se văzu o umbră și Edwards ridică privirea, la timp ca să zărească un bărbat împleticindu-se spre el cu un pistol în mînă... după care încăperea bubui de zgomot.

— *Nu mișca, nemernicule!* urlă Rodgers, cu pușca M-16 îndreptată spre pieptul omului.

— Scurta rafală de trei gloanțe îi asurzise pe toți.

— *Sînteți bine, comandante?*

Era pentru prima dată cînd oamenii foloseau un asemenea apelativ pentru Edwards.

— Mda.

Edwards se ridică în picioare, lăsîndu-l pe Rodgers să o ia înainte, în vreme ce rusul dădea înapoi. Individul era gol de la brîu în jos, cu pantalonii în jurul gleznelor. Locotenentul apucă pistolul scăpat pe jos de rus și se uită la omul pe care îl înjunghiasse. Fără îndoială că murise. Chipul arătos de slav îi era contorsionat de surpriză și durere, iar vestonul uniformei se îmbibase de sînge. Ochii i se transformaseră în două mărgele de sticlă lipsite de viață.

— Ați pățit ceva, doamnă? întrebă Rodgers, privind în jur cîteva fracțiuni de secundă.

Edwards o văzu pentru a doua oară, întinsă pe podeaua de lemn. O fată drăguță, cu rochia de noapte din lînă sfîșiată, abia acoperindu-i un sîn. Restul trupului, deja înroșit și învinețit în cîteva locuri, era expus privirii tuturor. Dincolo de fată, în bucătărie, Edwards zări picioarele nemișcate ale unei alte femei. Se duse într-acolo și văzu un cîine și un bărbat, de asemenea morți. Toate cadavrele aveau o pată roșie pe piept.

În casă sosi și Smith. Privi în jur, apoi se uită la Edwards. Pămpălăul avea colți feroși.

— Mă duc să verific la etaj. Capul sus, comandante.

Rodgers îi dădu una rusului ca să-l culce la podea și îi puse vîrful baionetei în șale.

— Dacă te miști, te tai în două, mîrîi soldatul.

Edwards se aplecă deasupra fetei blonde. Fața i se umfla de la pumnii primiți și respira greu. Edwards bănuia că avea în jur de

douăzeci de ani. Cămașa de noapte îi era distrusă. Privi în jur și nu văzu decît fața de masă la îndemînă. O trase de pe masă și o înfășură în jurul trupului fetei.

– Ți-e bine? Haide, ești în viață, scumpo. Ești în siguranță acum.

La început ochii ei păreau îndreptați în direcții diferite, apoi privirea i se concentrează asupra tînărului locotenent. Edwards simți un fior în suflet cînd zări expresia acelor ochi. Atinse cît putu de blînd obrazul fetei cu mîna.

– Hai, trebuie să te ridici de pe podea. Nimeni nu îți va mai face rău de acum. Fata începu să tremure atît de violent încît părea că întreaga casă se zguduie odată cu ea. Edwards o ajută să se ridice, atent să țină fața de masă înfășurată în jurul trupului ei. Haide.

– La etaj totul e curat, domnule, anunță Smith, care se întorcea cu o rochie. Vreți să puneți asta pe doamna? I-au mai făcut și altceva?

– I-au omorît mama și tatăl. Și un cîine. Cred că i-ar fi făcut și ei felul după ce ar fi terminat. Sergent, organizează lucrurile. Inspectează-i pe ruși, ia niște alimente și orice pare util. Mișcă-te iute, Jim. Avem multe de făcut. Ai o trusă de prim ajutor?

– Da, comandante. Aici.

Smith scoase un pachetel cu feșe și antiseptice, după care ieși din casă pentru a verifica ce făcea Garcia.

– Hai să mergem sus să te speli puțin.

Edwards își puse brațul stîng în jurul umerilor ei și o ajută să urce treptele înalte din lemn. O compătinea din suflet pe fată. Era o ființă cu ochi albaștri ca seninul cerului, ochi care continuau să fie lipsiți de viață, chiar dacă lumina din ei putea atrage atenția oricărui bărbat. „Așa cum de altfel au și atras“, gîndi Edwards. Era cu doar cîțiva centimetri mai scundă decît el și avea o piele extrem de palidă, aproape transparentă. Silueta îi era ușor deformată de o umflătură a abdomenului. Mike bănuia despre ce era vorba. Restul siluetei era perfect. Iar fata tocmai fusese violată de un rus, care deschisese calea unei nopți de chin. Mike Edwards era furios că încă o dată crima intrase atît de violent în viața lui. În capul scării spiralate se găsea o cameră mică. Fata intră acolo și se așeză pe unicul pat din încăpere.

– Ci-ci-cine... îngăimă ea într-o engleză cu accent.

– Sîntem americani. Am scăpat din Keflavik cînd au atacat rușii. Cum te numești?

– Vigdis Agustdottir.

Vocea ei părea lipsită de orice intonație. Vigdis, fata lui Agust, mort în bucătărie. Edwards se întreabă ce însemna Vigdis, convins că semnificația nu avea cum să fie ceva suficient de drăguț.

Puse lampa cu petrol pe măsuta de noapte și deschise pachetul cu feșe. Pielea de pe fața fetei era sfișiată de-a lungul liniei bărbiei, așa că Edwards puse niște dezinfectant acolo. Probabil că durea îngrozitor, dar fata nici nu clipi. Restul erau doar vînații și poate niște zgîrieturi pe spate datorate podelei dure de lemn. Fata se luptase din răputeri să se apere și încasase cîteva lovituri dure. În plus, cu siguranță nu fusese virgină. Doar un chip însîngerat. Situația ar fi putut sta mult mai rău, însă cu toate astea Edwards simțea mînia cum continuă să clocotească în el. Un asemenea chip frumos, bătut... în fine, el deja luase decizia.

– Nu poți rămîne aici. Trebuie să plecăm în curînd. Va trebui să pleci și tu.

– Dar...

– Îmi pare rău. Înțeleg... vreau să spun că atunci cînd rușii au atacat am pierdut și eu cîteva prieteni. Nu e același lucru ca atunci cînd îți pierzi mama și tata, dar... Isuse! Mîinile lui Edwards tremurau de frustrare din pricină că el nu găsea vorbele potrivite. Îmi pare rău că nu am ajuns aici mai devreme. „Ce tot spun unele feministe în privința asta? Că violul este crima folosită de toți bărbații pentru a subjuga femeile? Și atunci de ce vrei să te duci jos și să...” Edwards știa că se pregătea ceva aproape la fel de satisfăcător. Luă mîna fetei fără ca ea să opună rezistență. Va trebui să plecăm. Te luăm cu noi oriunde se poate. Trebuie să ai niște rude sau prieteni prin zonă. Te ducem la ei ca să aibă grijă de tine. Însă nu poți rămîne aici. Dacă o vei face, vei fi ucisă. Mă înțelegi?

Văzu în umbră cum capul ei se mișcă a încuviințare.

– Da. Te rog... te rog, lasă-mă singură. Trebuie să rămîn singură puțin.

– Bine. Edwards îi atinse din nou obrazul. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-ne.

Se întoarse jos. Smith conducea ostilitățile. Trei bărbați ședeau în genunchi, legați la ochi, cu căluș în gură și cu mâinile legate la spate. Garcia îi păzea, iar Rodgers se găsea în bucătărie. Smith inspecta niște lucruri de pe masă.

– Bun, ce avem aici?

Smith se uită la ofițer aproape cu afecțiune.

– Păi, domnule, avem un locotenent rus cu chiloții uzi. Mai avem un sergent mort, un soldat mort și alți doi vii. Locotenentul avea asta.

Edwards luă harta întinsă de sergent și o desfăcu.

– La naiba, nu că-i drăguț?

Harta era acoperită cu tot felul însemnări.

– Mai avem un binoclu, un radio... păcat că nu-l putem folosi! Cîteva rații alimentare. Arată ca naiba, dar sînt mai bune decît nimic. Am făcut bine, comandante. Să doborîm cinci ruși cu doar trei gloanțe...

– De ce avem nevoie, Jim?

– Doar de alimente, domnule. Adică am putea lua vreo două puști de-ale lor, și asta ne-ar dubla cantitatea de muniție, înțelegeți? Dar sîntem și așa destul de încărcăți...

– Iar noi nu ne jucăm aici de-a războiul, sîntem doar niște iscoade. Corect.

– Cred că ar trebui să luăm niște haine, pulovere și alte chestii de-astea. Pe doamna o luăm cu noi?

– Trebuie.

Smith dădu din cap.

– Mda, e logic. Sper să-i placă plimbările, domnule. Pare a fi în formă acceptabilă, cu excepția faptului că e însărcinată. Aș zice că e în patru luni.

– *Însărcinată?* se auzi vocea lui Garcia, care se întoarse. Au violat o fată însărcinată?

Omul se apucă să bombăne ceva în spaniolă.

– A zis vreunul dintre ei ceva? întrebă Mike.

– Nici o vorbă, domnule, răspunse Garcia.

– Jim, du-te să te uiți un pic la fată și adu-o jos. Numele ei e Vigdis. Fii blînd cu ea.

– Nu vă faceți griji, domnule.

Smith se duse sus.

– Locotenentul e ăla prins cu scula în afară, corect?

Garcia dădu din cap și Edwards se duse în fața individului. Fu obligat să-i scoată legătura de la ochi și călușul din gură. Omul era cam de aceeași vîrstă cu el. Asuda din greu.

– Vorbești engleză?

Rusul clătină din cap.

– *Spreche deutsch.*

Edwards urmasese doi ani de germană în liceu, însă brusc se trezi că nu are chef să vorbească cu acest monstru. Hotărîse deja să-l ucidă și nu dorea să discute cu cineva pe care urma să îl lichideze... Îi putea tulbura conștiința. Iar Edwards nu voia ca așa ceva să-i tulbure conștiința. Îl urmări pe individ cîteva zeci de secunde, întrebîndu-se ce fel de ființă umană ar face ceea ce făcuse acel om. Se aștepta să descopere ceva monstruos, dar constată că nu era cazul. Își ridică privirea. Smith o ajuta pe Vigdis să coboare scările.

– Are lucruri bune în casă, comandante. Haine drăguțe și călduroase, dar cizmele îi sînt toate rupte. Cred că-i putem face rost de o manta groasă și de un rucsac. Aș lăsa-o să-și ia și o perie și alte chestii pentru fete, domnule. Iar pentru noi aș lua niște săpun și poate un aparat de ras.

– Trebuie să mergem, sergent. Vigdis, continuă Edwards, încercînd să-i atragă atenția fetei, plecăm în curînd.

Se întoarse din nou spre rus.

– *Leutnant. Wofür? Warum?*

Pentru ce... de ce ai făcut asta? Nu e pentru mine. E pentru ea. Omul știa ce-l așteaptă. Ridică din umeri.

– Afganistan.

– Comandante, sînt prizonieri, izbucni Rodgers. Adică, domnule, nu puteți să...

– Domnilor, sînteți acuzați de viol și crimă conform Codului Unificat de Justiție Militară. Este vorba de crime capitale, zise Edwards, mai mult ca asigurare pentru corectitudinea deciziei sale. Aveți ceva de spus în apărarea voastră? Nu? Sînteți găsiți vinovați. Pedepsa voastră este moartea.

Cu mîna stîngă, Edwards împinse capul locotenentului pe spate. Mîna dreaptă răsuci cuțitul în aer, apoi îl întoarse și izbi laringele individului cu mînerul. Sunetul se auzi surprinzător

de tare în încăpere. Edwards îl împinse cu piciorul pe condamnat la podea.

Îngrozitoare ca priveliște, agonia rusului dură câteva minute. După fracturarea laringelui, umflătura rezultată blocă traheea omului. Incapabil să respire, rusul începu să se zvîrcolească dintr-o parte în alta, în timp ce fața i se făcea tot mai cenușie. Toată lumea din încăpere urmări chinul. Dacă vreunuia dintre ei i se făcuse milă, nici unul nu lăsă să se vadă acest lucru. Într-un târziu, rusul încetă să se mai miște.

– Îmi cer scuze că nu am fost mai expeditivi, Vigdis, dar *chestia* asta nu va mai face rău nimănui de acum înainte.

Edwards spera ca terapia lui psihiatrică de amator să funcționeze. Fata se întoarse la etaj, probabil ca să se spele sau cel puțin așa credea Edwards. Locotenentul citise că, după ce erau violate, femeile voiau să facă o baie, ca și cum faptul că fusese o victimă a poftelor unui animal reprezenta un stigmat. Edwards se întoarse spre ultimii doi prizonieri. N-aveau cum să se încarce cu așa ceva, iar ceea ce plănuiseră cei doi constituia o scuză bună. Numai că ăștia noi nu-i făcuseră nici un rău fetei, și...

– Am eu grijă de asta, domnule, rosti Garcia încetișor.

Soldatul stătea în spatele prizonierilor îngenuncheați. Unul din ei scotea ceva zgomote, inutile chiar dacă n-ar fi avut căluș în gură, deoarece americanii oricum nu știau o boabă de rusă. Cei doi n-aveau nici o șansă. Garcia îi înjunghie din lateral, pe rînd, în gîtlej. Ambii bărbați căzură cu fața în jos. Treaba se termină iute. Soldatul și locotenentul se duseră în bucătărie ca să se spele pe mîini.

– Bun, îi încărcăm în camionetă și îi ducem înapoi la drumul principal. Acolo vedem dacă putem înscena un accident și incendia vehiculul. Luați niște sticle cu băutură. O să facem să pară că au fost beți.

– Chiar erau, domnule, zise Rodgers, ridicînd în aer o sticlă cu un rest de băutură tare în ea.

Edwards se uită scurt la sticlă, dar îndepărtă gîndul care îi trecuse prin minte.

– Se potrivește. Dacă bănuiala mea e corectă, tipii ăștia erau paznicii de la intersecția cu autostrada principală – sau, poate, doar o patrulă. Nu cred că se pot păzi toate intersecțiile

de drumuri de pe această insulă. Dacă avem puțin noroc, poate că șefii lor nu-și vor da niciodată seama că am avut și noi un amestec în povestea asta.

„O încercare cu bătaie lungă, gîndi el, dar ce naiba avem de pierdut?”

— Comandante, rosti Smith. Dacă vreți să faceți asta, trebuie să...

— Știu. Tu și Rodgers stați aici și pregătiți-vă. Dacă mai vedeți ceva util pentru noi, împachetați-l. Cînd ne întoarcem va trebui să spălăm putina.

Edwards și Garcia încărcară cadavrele în spatele camionetei, atenți să scotocească toate echipamentele de luptă depozitate acolo. Descărcară mai multe mantale impermeabile contra ploii, al căror model de camuflaj era aproape identic cu al mantalelor lor și alte cîteva articole care nu puteau fi lăsate în urmă, apoi plecară spre drumul principal.

Îi însoțea norocul. La intersecție nu exista nici un post de veghe, poate pentru că drumul spre fermă nu ducea mai departe. Probabil că rușii se constituiseră într-o echipă de patrulă și aleseseră ferma pentru a obține ceva informații colaterale. La două sute de metri mai jos de șoseaua de coastă drumul ajungea paralel cu o faleză abruptă. Opriră vehiculul acolo și aranjară cadavrele pe scaune. Garcia goli o canistră cu benzină în spatele camionetei și împreună cu Edwards o împinse spre marginea coastei cu haionul deschis. Garcia aruncă o grenadă în spatele vehiculului exact în clipa în care acesta trecu peste marginea falezei. Nici unul din cei doi nu avea chef să admire rezultatul operei lor. Începură imediat să străbată înapoi în fugă kilometrul care îi despărțea de fermă. Totul era pregătit acolo.

— Trebuie să ardem casa, domnișoară Vigdis, explica Smith. Dacă n-o facem, rușii își vor da cu siguranță seama ce s-a întîmplat aici. Tatăl și mama dumneavoastră sînt morți, dar sînt convins că ar fi vrut să rămîneți în viață, bine?

Fata continua să fie prea șocată pentru a opune o rezistență mai mult decît formală. Rodgers și Smith duseseră cadavrele părinților fetei sus, în dormitorul lor. Ar fi fost mai bine să le îngroape, dar nu aveau la dispoziție timpul necesar.

— Haideți să plecăm, oameni buni, ordonă Edwards.

Ar fi trebuit să plece. Cineva avea să vină sigur ca să cerceze epava în flăcări a camionetei, și dacă pentru asta se folosea un elicopter...

– Garcia, ai grijă de doamnă. Smith se ocupă de ariergardă. Rodgers, tu treci în față. În următoarele trei ore trebuie să ajungem la cel puțin zece kilometri depărtare de locul ăsta.

Smith așteaptă zece minute înainte de a arunca grenada în holul casei. Benzina pe care o împrăștiase peste tot la parter se aprinse instantaneu.

USS CHICAGO

Contactul era mult mai bun acum. Identificaseră o navă ca distrugător cu rachete din clasa Kashin, iar rotația elicelor indica o viteză de douăzeci și unu de noduri. Elementele avansate ale formației sovietice se găseau acum la treizeci și șapte de mile depărtare. Păreau a fi două grupuri, cu formația din frunte ecranînd formația din spate. McCafferty ordonă ridicarea catargului ESM. În eter activitatea era intensă, dar McCafferty se aștepta la asta.

– Sus periscopul.

Șeful de echipaj acționează inelul de activare, apoi depărtă minerele și se dădu înapoi. McCafferty făcu repede un tur al orizontului. După zece secunde, ridică minerele și periscopul fu imediat coborît pe tunelul lui.

– O să fie o zi agitată, soldați, rosti comandantul. Întotdeauna îi informa pe cei din postul de comandă despre ce era posibil să se petreacă. Cu cît oamenii știau mai multe, cu atît își făceau treburile mai bine. Am văzut o pereche de Bear-F, unul îndreptîndu-se spre nord, celălalt spre vest. Amîndouă sînt destul de departe, dar pun pariu că acum lansează balize sonar. Secund, coboară nava înapoi la 150 de metri, cu viteza de cinci noduri. Îi lăsăm să vină spre noi.

– Comanda, aici sonarul.

– Da, sonarule, răspunse McCafferty.

– Avem semnale de la balize spre nord-vest. Numărăm șase semnale, toate foarte slabe. Șeful de la sonar citi coordonatele

semnalelor sursă. Încă nu există semnale active dinspre formația țintă, domnule.

– Foarte bine.

McCafferty puse microfonul înapoi în stativ. Adâncimea navei se schimba rapid în vreme ce prova cobora spre fundul apei la un unghi de cincisprezece grade. McCafferty citi indicațiile termografului. La 75 de metri temperatura apei începu să scadă drastic, schimbându-se cu douăsprezece grade în decurs de mai puțin de șaptezeci de picioare. Asta însemna un strat eficient de protecție și un canal excelent de depistare a semnalelor pentru propriul sonar al submarinului.

Cu două ore înainte, McCafferty dăduse ordin de înlocuire a unei torpile dintr-un tub lanstorpilă cu o rachetă Harpoon. Prin urmare, acum dispunea doar de o singură torpilă gata de acțiune în caz de găsim a unei ținte submarine. În schimb, avea trei rachete gata de lansare spre nave de suprafață, plus Tomahawk-urile. Putea trage chiar acum și aștepta impacturi, însă McCafferty n-avea chef să tragă în gol. N-avea nici un sens să irosească o rachetă pe un mic vas de patrulare când acolo se găseau portavioane și crucișătoare. Mai întâi trebuia să identifice țintele specifice. Nu era o sarcină ușoară, însă submarineele din clasa 688 nu fuseseră proiectate pentru misiuni ușoare. McCafferty se duse spre camera sonarului.

Șeful sonarului îl zări cu coada ochiului.

– Domnule comandant, s-ar putea să am ceva coordonate pentru *Kirov*. Tocmai am înregistrat șase semnale ale unui sonar de frecvență joasă. Cred că despre el e vorba, relevment zero-trei-nouă. Acum încercăm să separăm zgomotul mașinilor. Și dacă... aha, alte balize sonar sînt lansate spre dreapta.

Ecranul arăta noi puncte luminoase mult la dreapta primului șir. Între cele două șiruri era o zonă considerabilă de liniște.

– Crezi că le lansează pe flancurile formației, șefule? întrebă McCafferty.

Primi un zîmbet și un gest de încuviințare din cap drept răspuns. Dacă sovieticii își lansau balizele sonar în zigzag la stînga și la dreapta formației de nave, asta însemna că navele convoiului se deplasau direct spre *Chicago*. Poate că nu era nevoie ca submarinul să efectueze nici un fel de manevre pentru a intercepta

acele nave. Putea rămîne la fel de tăcut precum un mormînt descoperit.

– Se pare că alternează balizele deasupra și dedesubtul stratului termic, domnule. În plus, între ele există distanțe destul de mari.

Șeful își aprinse o țigară fără să își ia ochii de la ecran. Scrumbiera de lingă el gemea de mucuri stinse.

– O să trecem toate astea în memoria computerului. Bună treabă, Barney.

Comandantul îl bătu ușor pe umăr pe șeful de la sonar, apoi se întoarse către centrul de atac. Computerul de control al tirului înregistra deja noile contacte. Între balize părea să existe un interval de doar trei kilometri. Dacă sovieticii le plasau alternativ deasupra și dedesubtul stratului termic, atunci exista posibilitatea ca submarinul să se strecoare printre două astfel de balize. Cealaltă problemă o constituia prezența balizelor pasive, prezență care nu putea fi detectată.

McCafferty rămase în dreptul pedestalului periscopului, urmărindu-și oamenii la lucru în vreme ce aceștia introduceau datele în computerul de control al tirului, ajutați de alți oameni cu diagrame trasate pe hîrtie și cu dispozitive PDA. Panoul de control al armamentului era luminat de indicatoare care arătau că armele erau pregătite. Submarinul era gata de luptă.

– Duceți nava la șaiszeci de metri, o să ascultăm deasupra stratului termic cîteva minute.

Manevra își arată roadele imediat.

– Am coordonate clare ale țintelor, anunță șeful de la sonar.

Acum se puteau detecta și urmări sursele de sunet provenind direct de la navele sovietice, fără a se mai depinde de zonele de convergență.

McCafferty se sili să se relaxeze. În curînd avea să aibă enorm de lucru.

– Domnule, se pare că ne așteaptă o nouă lansare de balize. În medie balizele au fost lansate la circa cincisprezece minute distanță, iar noua lansare pare a fi aproape.

– Se aude din nou sonarul ăla, domnule, avertiză șeful de la sonar. De această dată pe coordonate trei-doi-zero. Semnal slab. Clasificăm acest contact drept crucișătorul *Kirov*. Stați

aşa... încă unul. Avem un sonar activ de frecvență medie relevant trei-trei-unu, deplasîndu-se dinspre stînga spre dreapta. Clasificăm acest contact drept un crucișător din clasa Kresta-II ASW.

— Cred că are dreptate, zise ofițerul cu navigația. Coordonatele trei-doi-zero sînt apropiate de coordonatele date de noi unor nave de acoperire, însă mai departe de ele sînt probabil coordonatele unui contact diferit. Trei-trei-unu se potrivește cu coordonatele navei din centrul formației. Kresta devine nava comandant a ecranului de protecție, cu nava-amiral a formației aflată la ceva distanță în spate. Ne trebuie însă ceva timp să calculăm distanțele.

Comandantul ordonă ca submarinul să rămînă deasupra stratului termic, capabil însă de a se ascunde sub el în cîteva secunde. Situația tactică evoluase. Deja dispunea de coordonatele pentru *Kirov*. Era aproape suficient pentru o lovitură împotriva țintei, deși mai era nevoie de cîteva date legate de distanță. Între submarin și crucișător părea să existe un grup de nave de escortă, iar în lipsa unei distanțe exacte, orice rachetă lansată împotriva crucișătorului putea lovi din întîmplare o fregată sau un distrugător. Între timp, soluția aleasă pentru atac prevedea ca rachetele Harpoon să zboare direct spre ceea ce se credea a fi crucișătorul de bătaie *Kirov*.

Chicago începu să navigheze în zigzag la stînga și la dreapta cursului. În vreme ce își schimba poziția, se schimbau și coordonatele către contactele sonarului. Echipa de urmărire putea folosi propria deviere a cursului submarinului ca bază pentru calcularea distanțelor pînă la diferite ținte. Chiar dacă era destul de precis, pentru că în esență însemna rezolvarea unei ecuații trigonometrice de liceu, procesul cerea timp, pentru că era nevoie de estimarea vitezei și a cursului unor ținte în mișcare. Nici măcar cu ajutorul computerului procesul nu decurgea mai rapid, iar unul dintre ofițeri se lăuda cu abilitatea lui de a folosi o riglă de calcul pentru găsirea mai rapidă a unei soluții decît reușea computerul.

Tensiunea din încăpere păru să crească treptat, apoi atinse apogeul. Anii îndelungați de instruire își arătau roadele. Datele erau schimbate, afișate și pe baza lor se luau decizii de acțiune

în cîteva secunde. Echipajul părea brusc o extensie fizică a echipamentelor folosite, doar sudoarea de pe frunți trăda faptul că era vorba de oameni, și nu de mașini. Toți depindeau complet de operatorii de la sonar. Sunetele reprezentau singurul indiciu despre ce se petrecea în jur și fiecare nou raport privind coordonatele unei ținte declanșa o activitate febrilă. Era clar că țintele se deplasau în zigzag, ceea ce făcea și mai grea calcularea distanțelor.

– Comanda, aici sonarul! Baliză sonar activă în apropiere de babord! Sub stratul termic, cred.

– Cîrma banda dreapta, mașinile înainte la două treimi, ordonă instantaneu secundul.

McCafferty se duse la sonar și își puse pe cap o pereche de căști. Semnalele erau puternice, dar... distorsionate. Dacă baliza se afla sub gradientul de temperatură, semnalele care radiau în sus nu puteau detecta submarinul... probabil.

– Forța semnalului? Întrebă el.

– Puternic, replică șeful. Sînt șanse egale să ne fi depistat deja. Dacă ne depărtăm cu cinci sute de metri, sigur ne vor pierde.

– Bine, nu pot fi monitorizate toate semnalele în același timp.

Secundul mută submarinul cu o mie de metri mai încolo înainte de a se întoarce la cursul de bază. Știa că deasupra navei se afla un avion Bear-F ASW, înarmat cu torpile și avînd la bord un echipaj a cărui misiune era să asculte semnalele de la balize. Oare cît de eficiente erau acele balize și oamenii de la bord? Era o mare necunoscută. Trecură așa trei minute încordate, dar nu se întîmplă nimic.

– Mașinile înainte la o treime, veniți stînga la trei-doi-unu, ordonă secundul.

Se apucară să treacă printre balize. Între ei și ținte se găseau trei astfel de șiruri. Erau aproape de determinarea distanțelor pentru trei dintre escorte, dar nu și pentru *Kirov*.

– Bine, oameni buni, avioanele Bear sînt în spatele nostru. Avem o grijă mai puțin acum. Distanța pînă la cea mai apropiată navă? Întrebă el un ofițer.

– Douăzeci și șase de mii de metri. Credem că e un *Sovremenii*. *Kresta* se află la circa cinci mii de metri la est de el. Emite semnale cu sonarele de căutare și apropiere.

McCafferty dădu din cap. Sonarul de adâncime variabilă sonda sub stratul termic și nu prea avea șanse să-i detecteze. Trebuiau să acorde atenție mărită sonarului de căutare, dar, deocamdată, acesta nu constituia o problemă. „Bun, își zise comandantul, lucrurile se desfășoară conform planului...”

– Comanda, aici e sonarul. Torpile în apă, pe coordonate trei-doi-zero! Semnal slab. Repet: torpile în apă, coordonate trei-doi-zero, curs variabil... în plus, mai multe sonare active care tocmai s-au activat. Receptăm semnale de creștere a vitezei pentru toate contactele.

McCafferty ajunse în camera sonarului înainte de terminarea raportului.

– Coordonatele torpilei se schimbă?

– Da! Se deplasează dinspre stînga spre dreapta... Isuse, cred că cineva îi atacă pe ruși. Impact!

Șeful arătă cu degetul înspre ecran. Trei puncte strălucitoare apărură în dreptul coordonatelor *Kirov*-ului. Ecranul păru brusc să înnebunească. Segmentele de frecvențe înalte și medii se aprinseră odată cu șirurile de sonare active. Liniile care indicau nave deveniră mai luminoase pe măsură ce acestea își măreau viteza și își schimbau direcția de înaintare.

– O a doua explozie în dreptul acestui contact... Sfinte Sisoe! O mulțime de explozii în apă acum. Încărcături de adâncime, poate, căci se aud zgomote de ruptură. Mai există o torpilă în apă, ceva mai departe, cu coordonatele schimbîndu-se dinspre dreapta spre stînga.

Ecranul devenise prea încărcat pentru McCafferty. Șeful schimbă scara de timp pentru o interpretare mai ușoară, însă și așa doar el și operatorii experimentați puteau înțelege datele.

– Domnule, se pare că cineva a ajuns în mijlocul lor și a lansat un atac. A obținut trei lovituri în plin asupra lui *Kirov*, iar acum se încearcă anihilarea atacatorului. Aceste două nave par a converge asupra unei ținte. Eu... încă o torpilă în apă, nu știu a cui este. Doamne, priviți toate aceste explozii!

McCafferty se duse spre spatele submarinului.

– Ridicați la adâncime periscopică, acum!

Chicago urcă pe o pantă accentuată. Îi trebui un minut ca să ajungă în noua poziție.

Zări ceea ce putea fi interpretat drept un catarg la orizont și o coloană de fum negru, relevant trei-doi-zero. Peste douăzeci de radare operau acum, alături de mai multe stații radio.

- Jos periscopul. Dispunem de vreo soluție pentru vreo țintă?
- Nu, domnule, răspunse secundul. Când au început manevrele evazive, toate datele noastre s-au dus naibii.
- Cît mai avem pînă la următorul șir de balize?
- Două mile. Sîntem poziționați pentru trecerea printre balize.
- Atingeți adîncimea de 240 de metri. Toată viteza înainte, angajați cursul printre balize.

Turbinele submarinului se treziră la viață, accelerînd nava către viteza de treizeci de noduri. Secundul duse submarinul la 240 de metri, ascunzînd-o mult sub o baliză sonar fixată pentru căutare la adîncime mică. McCafferty se apropie de planșetă, scoase un creion din buzunar și începu cu un gest reflex să mestece capătul de plastic în vreme ce urmărea cum *Chicago* se apropie tot mai mult de formația inamică. Din pricina vitezei mari, performanțele sonarului scăzuseră dramatic, însă în curînd zgomotele de frecvență joasă ale exploziilor începură să răzbată prin coca navei. *Chicago* păstră viteza timp de treizeci de minute, navigînd ușor în zigzag pentru a evita balizele sonar rusești, în vreme ce echipa de control al tirului își actualiza soluțiile pentru computer.

- Bun, mașinile înainte la o treime. Duceți nava înapoi la adîncime periscopică, ordonă McCafferty. Echipa de urmărire, fiți gata pentru cazul de fugă de urgență!

Imaginea de pe ecranul sonarului se limpezi repede. Sovieticii continuau vînațoarea turbată împotriva celui care trăsese în direcția navei lor amiral. De pe ecran dispăruse complet imaginea unei nave – ceea ce însemna că cel puțin o navă rusească fusese scufundată sau grav avariata. Exploziile continuau să se audă în apă, întrerupte de scîrțitul torpilelor. Toate se găseau suficient de aproape de *Chicago* ca să devină surse de îngrijorare reală.

- Observație de atac. Sus periscopul!

Periscopul se ridică pe tubul lui. McCafferty îl păstră foarte jos la nivelul apei și efectua o trecere rapidă în revistă a orizontului.

- Eu – Isuse!

Monitorul TV arăta un avion Bear la doar o jumătate de milă distanță spre dreapta lor, îndreptându-se spre nord. Se zăreau șapte nave, în principal vîrfurile catargelor, însă cam la patru mile distanță se vedea clar carena unui distrugător din clasa *Sovremenii*. Fumul zărit înainte dispăruse. Apa răsuna de zgometele sonarelor rusești.

– Ridicați radarul, activați-l și fiți pregătiți.

Un ofițer de punte apăsă butonul de ridicare a radarului de suprafață al submarinului, activă sistemul și îl puse pe mod așteptare.

– Activați și efectuați două rotații, comandă căpitanul.

Pericolul manevrei era cît se poate de real. Sovieticii aveau cu siguranță să detecteze radarul și să încerce atacarea lui.

Radarul rămase aprins în total douăsprezece secunde. Pe ecran apărură douăzeci și șase de ținte, două dintre ele apropiate de poziția estimată pentru *Kirov*. Operatorul radar citi coordonatele și distanțele, pe care le introduse în directorul de control al focului Mk-117 ce se lega de rachetele Harpoon din tuburile lanstorpilă, oferindu-le acestora coordonatele țintelor și distanța la care să își activeze propriile dispozitive de căutare. Ofițerul responsabil cu armamentul verifică starea armelor, apoi selectă două dintre cele mai promițătoare ținte pentru rachete.

– Soluție introdusă!

– Inundați tuburile.

McCafferty urmări cum operatorul de la panoul armelor inițializează secvența de lansare.

– Se deschid ușile exterioare.

– Soluția verificată și validată, anunță cu calm ofițerul cu armamentul. Secvența de tragere: doi, unu, trei.

– Fooc! ordonă McCafferty.

– Foc tubul doi. Submarinul tresăltă din pricina impulsului puternic cu care aerul de mare presiune din tub lansă racheta, apoi din pricina vârtejului de apă care se repezea să umple vidul lăsat. Foc tubul unu... foc tubul trei. Doi, unu și trei au fost lansate, domnule. Ușile tuburilor sînt închise, pompăm apa pentru reîncărcare.

– Reîncărcați cu Mark-48. Pregătiți-vă de tragere cu Tomahawk-uri! zise McCafferty.

Echipa de la controlul tirului comută directorul de atac pe rachetele aflate la prova.

– Sus periscopul!

Șeful de echipaj răsuci volanul de control. McCafferty lăasă periscopul să urce la cota maximă. Putea vedea dîra de fum a ultimei rachete Harpoon și chiar în spatele ei... McCafferty închise mînerul periscopului și se dădu înapoi.

– Un Helix vine spre noi! Coboriți repede submarinul, cu toată viteza înainte!

Submarinul începu să coboare abrupt. Un elicopter antisubmarin sovietic observase lansarea rachetelor și acum îi urmărea.

– Cîrma banda stînga.

– Cîrma banda stînga, înțeles!

– Trecem de treizeci de metri. Viteza cincisprezece noduri, raportă secundul.

– Uite-l, exclamă McCafferty. Semnalele emise de elicopter reverberau prin întreaga carenă. Inversează cîrma. Lansați o baliză de zgomot.

Comandantul ordonă revenirea submarinului pe un curs spre est și reduce viteza, continuînd să se afunde în stratul termic. Cu puțin noroc, sovieticii vor confunda zgomotele balizei cu zgomotele unui submarin în imersiune și aveau să o atace în timp ce *Chicago* se îndepărta.

– Puntea, aici sonarul, vine spre noi un distrugător pe coordonate trei-trei-nouă. Pare a fi un *Sovremenîi* – torpilă în apă spre spate. Avem o torpilă în apă pe coordonatele doi-șase-cinci.

– Cîrma dreapta douăzeci de grade. Mașinile înainte la două treimi. Veniți pe curs nou unu-șapte-cinci.

– Puntea, aici sonarul, avem un contact nou, elici duble, tocmai a activat un sonar de frecvență joasă. Probabil un *Udaloy*, numărătoarea bățăilor de elice indică o viteză de douăzeci și cinci de noduri, relevment constant trei-cinci-unu. Coordonatele torpilei se schimbă; se îndreaptă spre spate și se îndepărtează.

– Foarte bine. McCafferty dădu din cap. Elicopterul a ales baliza. Nu trebuie să ne mai facem griji în privința asta. Toate mașinile înainte la o treime, aduceți nava la adîncime de 300 de metri.

Nu-l îngrijora prea tare distrugătorul din clasa *Sovremenii*, dar cu cel din clasa *Udaloy* povestea era cu totul alta. Noul tip de distrugător sovietic dispunea de un sonar de frecvență joasă care putea penetra stratul termic în anumite condiții, plus că avea la bord două elicoptere și un sistem inteligent de torpile cu rază lungă de acțiune, cu motor-rachetă, un sistem mai bun decât ASROC-ul american.

Ba-wah! Sunetul unui sonar cu frecvență joasă. Îi lovise de la prima tentativă. Oare sonarul avea să raporteze poziția submarinului? Sau învelișul de cauciuc avea să prevină acest lucru?

— Coordonatele țintei trei-cinci-unu. Numărătoarea palelor de elice indică acum o viteză de zece noduri, raportă sonarul.

— Bun, a încetinit căutarea. Sonar, cât de puternic a fost acel semnal?

— La marginea inferioară a distanței de detecție, domnule. Probabil că nu a primit un răspuns din partea noastră. Contactul se deplasează, acum e pe coordonatele trei-cinci-trei. Continuă să emită, dar sonarul caută de la vest la est la depărtare de noi. Semnal de la un alt elicopter, domnule, pe coordonatele zero-nouă-opt. Țasta e sub nivelul stratului, dar e destul de slab.

— Secund, du-ne spre vest. Vom încerca să îi ocolim dinspre mare și să ne apropiem de vehiculele lor amfibie dinspre vest.

McCafferty se întoarse către camera sonarului. Era tentat să atace distrugătorul din clasa *Udaloy*, dar nu putea lansa o torpilă de la o asemenea adâncime fără să folosească o cantitate periculoasă de mare din aerul de rezervă al submarinului. În plus, misiunea lui era să distrugă navele importante, nu escortele. Echipa de la controlul tirului găsisese oricum o soluție în cazul în care eliminarea distrugătorului rusesc devenea o necesitate.

— Doamne, ce dezastru, icni șeful de la sonar. Încercăturile de adâncime dinspre nord au produs ceva zgomot. Coordonatele devin constante în privința contactelor de aici. Fie au revenit la cursul de bază, fie se îndepărtează de convoi. Nu se poate spune care variantă e corectă. Hmm, alte balize sonar sînt lansate în apă. Degetul șefului se îndreaptă spre noile puncte de pe ecran, apărute în linie și îndreptîndu-se spre *Chicago*. Următoarea va fi destul de aproape, domnule.

McCafferty își vîrî capul în centrul de atac.

– Ocoliți prin sud și mergeți cu două treimi.

Următoarea baliză intră în apă chiar deasupra lor. Cablul se desfășură pînă ce senzorul ajunsese sub stratul termic. Aici senzorul începu imediat să emită semnale.

– Ne-au prins, domnule!

McCafferty ordonă schimbarea cursului spre vest și mări din nou viteza pentru a fugi din zonă. Trei minute mai târziu în apă intră o torpilă, fie lansată de avionul Bear, fie trasă de pe Udaloy. Torpila începu să-i caute de la o distanță de o milă, după care se întoarse. Fuseseră din nou salvați de învelișul absorbant. În fața lor apăru semnalul unui sonar de elicopter. McCafferty se îndreptă spre sud ca să-l evite, știind că astfel se îndepărta de flota sovietică, dar nu putea să facă mai multe deocamdată. Pe urmele lui se găseau acum două elicoptere, iar pentru un submarin evitarea cu succes a două sonare nu reprezenta un exercițiu prea ușor. Era clar că misiunea lor nu era aceea de a-l găsi, ci mai degrabă de a-l alunga din zonă, iar submarinul nu putea manevra suficient de repede pentru a trece dincolo de ele. După două ore de încercări, *Chicago* reuși să scape de urmăritori. Forța sovietică se deplasase între timp dincolo de raza de acțiune a sonarului, iar ultimul curs raportat fusese sud-est, spre Andøya.

McCafferty înjură în gînd. Executase totul ca la carte, trecuse prin barierele defensive sovietice de exterior și își făcuse o imagine destul de bună despre modul în care putea penetra ecranul de protecție al distrugătoarelor. Însă altcineva ajunsese acolo mai înainte, probabil că atacase nava *Kirov* – ținta lui! – și încurcase totul. Probabil că cele trei rachete Harpoon își găsiseră ținte, în afara cazului în care Ivan nu reușise să le doboare – însă McCafferty nu fusese în stare nici măcar să le monitorizeze impactul. Asta dacă avuseseră vreun impact. Comandantul lui USS *Chicago* își scrisese raportul către COMSUBLANT și se întrebă de ce lucrurile luaseră această turnură.

STORNOWAY, SCOȚIA

– E un drum lung de parcurs, zise pilotul de vînătoare.

– Mda, făcu Toland. Ultimul nostru raport arăta că grupul se îndreaptă sud-est pentru a scăpa de un atac submarin. Credem

că au revenit la un curs spre sud între timp, dar nu știm unde sînt. Norvegienii și-au trimis ultimul lor avion RF-5 în căutare, dar acesta a dispărut. Trebuie să-i lovim înainte de a ajunge la Bodø. Ca să-i lovim, trebuie să știm unde se află.

– Nu dispunem de informații de la satelit?

– Nu.

– Bine. O să plec într-o misiune de recunoaștere. Mă duc și mă întorc peste... patru ore. O să am nevoie de un avion de realimentare cam la cinci sute de kilometri distanță.

– Nici o problemă, fu de acord comandantul grupului RAF. Fii atent, avem nevoie de toate Tomcat-urile pentru lovitura de mîine.

– Voi fi gata într-o oră.

Pilotul plecă.

– Îți doresc noroc, bătrîne, rosti încet căpitanul.

Era cea de-a treia tentativă de localizare a forței sovietice de invazie din aer. După dispariția avionului norvegian de recunoaștere, britanicii încercaseră cu un Jaguar. Și acela dispăruse. Cea mai bună soluție ar fi fost trimiterea unui avion Hawkeye cu misiunea de a conduce o cercetare radar, dar britanicii nu permiteau aeronavelor lor E-2 să se îndepărteze prea mult de țarm. Stațiile radar britanice suferiseră mai multe lovituri serioase și avioanele Hawkeye erau necesare pentru apărarea locală.

– Nu ar trebui să fie atît de greu, observă Toland.

Îi aștepta o mare oportunitate de a lovi flota sovietică. Odată localizată, flota putea fi zdrobită a doua zi în zori. Avioanele NATO ar fi putut arunca în luptă rachetele lor aer-sol. Însă distanța la care se desfășura acea misiune nu permitea pierderea timpului în căutarea țintei. Forța de lovire trebuia să dispună de locația țintei înainte de a ataca. Norvegienii ar fi trebuit să se ocupe de asta, dar planurile NATO nu anticipaseră anihilarea forțelor aeriene regale norvegiene în decurs de o săptămînă. Sovieticii se bucuraseră de singurele lor succese tactice majore în bătăliile navale. Și ce mai succese! În vreme ce războiul terestru din Germania se îndrepta spre o remiză, pe mare navele NATO fuseseră depășite tactic și strategic de adversarii lor sovietici, despre care se presupusese că ar fi mai puțin echipați în acest sens. Ocuparea Islandei reprezentase o capodoperă în materie de

operațiune de război. NATO lupta încă din răspuțeri să restabilească bariera Groenlanda-Islanda-Marea Britanie cu submarine care ar fi trebuit să îndeplinească alte misiuni. Avioanele rusești Backfire loveau adînc în inima Atlanticului de Nord, lovind cîte un convoi în fiecare zi, iar principala forță submarină sovietică nici măcar nu ajunsese încă la fața locului. Combinația celor două forțe ar fi putut închide Atlanticul. După aceea forțele NATO ar fi fost cu siguranță condamnate să piardă, în ciuda rezultatelor excelente de pînă acum.

Trebuiau să-i împiedice pe sovietici să cucerească Bodø, în Norvegia. Odată stabilite acolo, avioanele sovietice puteau lovi Scoția, atrăgînd resurse de pe frontul german și împiedicînd eforturile de blocare a avansului bombardierelor inamice în Atlantic. Toland clătină din cap. După localizarea forței sovietice, aceasta trebuia zdrobită. Dispuneau de armele potrivite și de tactica potrivită. Își puteau lansa rachetele dinafara razei de acțiune a rachetelor antiaeriene, exact la fel cum Ivan proceda cu convoaiele NATO. Sosise timpul ca situația să se schimbe.

Primul decolă avionul cisternă, urmat o jumătate de oră mai tîrziu de avionul de vînătoare. Toland și camaradul său britanic rămaseră să tragă un pui de somn în centrul de informații fără să dea atenție telexului care scotea zgomote într-un colț al încăperii. Dacă sosea vreun mesaj important, ofițerii de serviciu aveau să-i alerteze. În definitiv, ofițerii superiori aveau și ei nevoie de somn.

– Hm? izbucni Toland cînd un om îl bătu ușor pe umăr.

– Se întorc, domnule. Vă sosește avionul Tomcat, domnule comandor. Sergentul RAF îi dădu lui Bob o ceașcă cu ceai. E la cincisprezece minute distanță. Mi-am zis că poate vreți să vă înviorați un pic.

– Mersi, sergent.

Toland își petrecu palma peste fața nebărbierită și decise să nu se radă. Căpitanul britanic o făcuse, în primul rînd pentru a-și păstra aspectul îngrijit de ofițer al Forțelor Aeriene Legale.

Avionul F-14 se apropie cu grație, clătinîndu-și ușor aripile, ca și cum ar fi fost recunoscător că are șansa de a ateriza pe o suprafață ceva mai mare decît a unui portavion. Pilotul opri lîngă un adăpost și coborî iute din carlingă. Tehnicienii scoteau deja rolele de film din spațiul camerei de luat vederi.

– Nimic despre flota lor, oameni buni, zise el imediat.

Ofițerul de interceptare radar (RIO) sosi și el în spatele pilotului.

– Doamne, dar multe avioane de vânătoare mai sînt pe acolo! exclamă ofițerul RIO. N-am mai văzut atîta activitate din timpul ultimului exercițiu pe care l-am desfășurat în școala de antrenament.

– Și eu am văzut unul. Dar n-am avut nici un succes cu flota. Am acoperit coasta de la Orland la Skagen înainte de a ne întoarce, dar n-am zărit nici un vas de suprafață.

– Ești sigur? întrebă căpitanul.

– Puteți verifica filmul, domnule căpitan. Nici un contact vizual, nimic în infraroșu, nici o emisie radar în afara celor provenind de la avioane – nimic. În schimb o mulțime de avioane de vânătoare. Am început să le descoperim la sud de Stokke și am numărat... cîte au fost, Bill?

– Șapte formații, în principal MiG-23, cred. N-am avut nicio dată contact vizual, dar am interceptat o mulțime de radare High Lark. Unul s-a apropiat prea mult și a trebuit să îl distrug cu o rachetă Sparrow. Am văzut licărul exploziei. A fost sigur doborît. În orice caz, oameni buni, amicii noștri nu se îndreaptă spre Bodø, decît poate cu ajutorul submarinelor.

– Ați întors la Skagen?

– Am rămas fără film și nu mai aveam combustibil. Barierea avioanelor de vânătoare s-a intensificat puternic la nord de Bodø. Dacă ar fi după mine, ar trebui să verificăm Andøya, dar ne trebuie altceva pentru asta, poate un SR-71. Nu cred că pot ajunge și pleca de acolo decît folosind postcombustia. Ar trebui să alimentez foarte aproape de acolo chiar și numai pentru a încerca... în plus, cum am mai spus, pe acolo zboară cam multe avioane de vânătoare.

– Oricum nu contează, rosti căpitanul. Aparatele noastre nu pot lovi atît de departe fără sprijinul masiv al avioanelor de realimentare, iar majoritatea acestora sînt deplasate în altă parte.

Plimbări chinuitoare

ISLANDA

După ce străbătură pajiștea, ajunseră din nou în zona care pe hartă apărea drept pustiu. Primul kilometru era doar teren plat. După aceea însă începu urcușul abrupt pe Glymsbrekkur, o colină înaltă de două sute cincizeci de metri. „Cît de repede pot uita picioarele efortul“, reflectă Edwards. Ploaia nu încetase, iar puțina lumină a amurgului îi forța la un ritm scăzut. Multe stînci peste care încercaseră să treacă nu se sprijineau de nimic. În atari circumstanțe, înaintarea era periculoasă și un pas greșit putea însemna de cele mai multe ori moartea. Gleznele îi dureau cumplit pe toți din pricina eforturilor depuse. Bocancii strîns legați păreau a nu le mai fi de nici un ajutor.

După șase zile petrecute în pustiu, Edwards și oamenii lui începeau să înțeleagă ce însemna cu adevărat epuizarea. Cu fiecare pas, genunchii lor cedau tot mai mult, făcînd din următorul pas un chin și mai mare. Curelele harnașamentelor le săpau răni adînci în umeri. Brațele le erau obosite de la căratul armelor și aranjarea permanentă a echipamentelor. Gîturile le înțepeneau. Le era greu și să privească în jur pentru prevenirea unei eventuale ambuscade.

În spatele lor, licărul casei incendiate dispăruse dincolo de o creastă deluroasă. Era primul lucru bun din marșul lor. Nu se ivise nici un elicopter sau vehicul care să investigheze incendiul. Problema era cît avea să mai dureze situația asta? Cînd avea să fie descoperită dispariția patrulei?

Toți se gîndeau la asta, mai puțin Vigdis. Edwards mergea la cîțiva metri în fața ei, ascultîndu-i respirația și icnetele și dorind să-i spună ceva liniștitor, fără a ști însă ce anume. Oare el procedase corect? Oare fusese vorba de crimă? Oare fusese vorba de judecată pripită? Oare chiar conta? Prea multe întrebări. Decise să le lase deoparte. Trebuiau să supraviețuiască. Era singurul lucru care conta.

— Să luăm o pauză, rosti el cu voce tare. Zece minute.

Sergentul Smith se uită după sînt ceilalți, apoi se așează lîngă ofițer.

— Am mers bine, domnule locotenent. Cred că am făcut șapte sau opt kilometri în ultimele două ore. Cred că o putem lăsa puțin mai moale.

Edwards schiță un zîmbet.

— De ce să nu ne oprim și să ne construim o casă aici?

Smith chicoti în semiîntuneric.

— Te-am auzit, comandante.

Locotenentul se uită pe hartă, căutînd potrivelile de pe hîrtie cu peisajul pe care îl vedea aieva.

— Ce-ai zice să ocolim mlaștina asta prin stînga? Pe hartă există o cascadă aici, Skulafoss. Pare a fi un canion adînc și taman bun. Poate avem noroc și descoperim o peșteră sau ceva asemănător. Dacă nu, măcar e adînc. Nici un elicopter nu va veni pe acolo și vom avea destulă umbră unde să ne ascundem. Cinci ore?

— Cam așa ceva, fu Smith de acord. Ceva drumuri de traversat?

— Nu se vede nimic în afara unor poteci.

— Îmi place. Smith se întoarce spre față, care se uita la ei, sprijinită cu spatele de o stîncă, fără a scoate o vorbă. Cum vă simțiți, domniță? Întrebă el cu blîndețe.

— Obosită.

În glas i se citea mult mai mult decît atît. Vocea ei nu avea nici un fel de emoție. Edwards se întrebă dacă era un semn bun sau rău. Cum trebuia procedat cel mai corect cu victimele unei infracțiuni serioase? Ce gînduri îi puteau trece prin minte după ce părinții îi fuseseră uciși în fața ochilor și ea însăși fusese violată cu sălbăticie? „Trebuie să-i abat gîndurile de la imaginea asta“, decise el.

— Cît de bine cunoști zona asta? întrebă Edwards.

– Tata pescuiește aici. Vin cu el de multe ori.

Fata își dădu capul pe spate. Vocea i se stinse într-un șir de suspine.

Edwards ar fi vrut să-i înconjoare trupul cu brațul, să-i spună că acum totul era bine, dar se temea că un asemenea gest ar fi înrăutățit situația. În plus, cine putea crede cu adevărat că totul era în regulă în acel moment?

– Cum stăm cu mîncarea, sergent?

– Cred că avem conserve pentru patru zile. Am cercetat casa destul de bine, domnule, șopti Smith. Am luat două undițe și ceva momeală. Dacă vom dispune de ceva timp, ar trebui să ne putem găsi cumva singuri hrană. Pe aici sînt multe cursuri de apă bune pentru pescuit, poate chiar în locul ăla spre care mergem. Somon și păstrăv. Niciodată nu mi-am putut permite, dar am auzit că pescuitul e o activitate nemaipomenită. Ați spus că tatăl dumneavoastră e pescar, nu?

– De languste, dar e pe aproape. Spuneai că nu ți-ai putut permite...

– Domnule locotenent, taxa de pescuit pe aici e de două sute de dolari pe zi, explică Smith. Cam scump pentru salariul unui sergent, nu credeți? Dar dacă taxa e atît de mare, înseamnă că e mult pește prin apele astea, nu?

– Pare logic, fu Edwards de acord. E vremea să mergem mai departe. Cînd ajungem la muntele ăla, o să ne întindem puțin ca să ne odihnim.

– De acord, comandante. Ar putea să ne întîrzie cu...

– Dă-o dracului! Dacă întîrziem, asta e. Regulile jocului s-au mai schimbat între timp. E posibil ca Ivan să vină după noi. Din acest moment o luăm mai încet. Dacă prietenilor noștri de la celălalt capăt al legăturii radio nu le place, atunci să le fie de bine! O să ajungem mai tîrziu, dar o să ajungem.

– S-a făcut, comandante! Garcia! Treci în față. Rodgers, acoperă spatele. Încă cinci ore, soldați, după care dormim.

USS PHARRIS

Jetul de picături de apă îl izbi drept în față, dar lui Morris îi plăcea senzația. Convoiul de nave se legăna în bătaia unui vînt

de patruzeci de noduri. Marea avea o nuanță verzuie urâtă, plină de bășici de spumă. Picăturile de apă sărată ajungeau să zboare orizontal prin aer. De șase ore fregata se cocoța pe culmile unor valuri de șase metri și apoi cădea la loc în genune cu mișcări brutale. De fiecare dată când prova se apleca în jos senzația era aceea a unei frîne aplicate unei mașini. Oamenii se țineau cum puteau de parapeti și stăteau cu picioarele larg depărtate pentru a-și menține cât de cât echilibrul. Cei aflați în spațiu deschis, precum Morris, purtau veste de salvare și haine impermeabile cu glugă. Mai mulți membri mai tineri ai echipajului sufereau cumplit de pe urma unei asemenea vremi – chiar și marinarii experimentați resimțeau neplăcerea – însă, din fericire, cei mai mulți dormeau la o asemenea oră. *Pharris* se întorsese la starea normală de alertă Condition -3, iar o asemenea situație le permitea oamenilor să mai recupereze ceva din orele de somn.

O astfel de vreme făcea aproape imposibilă o bătălie. Submarinele erau, în mare, o platformă unisenzorială. În principal ele detectau ținte pe baza sonarului, iar zgomotele furtunii mascau sunetele țintelor căutate de submarine. Un comandant de submarin cu adevărat motivat putea încerca să navigheze la adâncime periscopică pentru a-și activa radarul de căutare, dar asta însemna asumarea riscului de pierdere a controlului navei, un risc pe care nici un comandant de submarin nuclear nu și l-ar fi asumat cu plăcere. Practic, un submarin ar fi trebuit să dea peste o navă de suprafață pentru a o detecta, iar șansele unui asemenea eveniment erau extrem de mici. Nu trebuiau să-și facă griji nici din pricina atacurilor aeriene. Suprafața agitată a mării ar fi indus cu ușurință în eroare senzorul de căutare al oricărei rachete.

În același timp, sonarul lor montat în prova era inutil datorită balansului de peste șase metri înălțime, care îl făcea uneori să iasă complet din apă. Sonarul remorcat îi urma în ape mai calme, la câteva zeci de metri adâncime, și putea, cel puțin în teorie, funcționa în parametri normali. În practică însă, un submarin ar fi trebuit să se miște cu mare viteză pentru ca sonarul să îl deosebească de zgomotele violente de la suprafață, iar atacarea unei ținte în atari circumstanțe nu era deloc ușoară. Elicopterul era și el ținut pe punte. Decolarea era posibilă, dar aterizarea reprezenta curată sinucidere în astfel de condiții meteorologice. Un submarin

ar fi trebuit să se găsească în raza de acțiune a ASROC-ului – cinci mile – ca fregata să reprezinte un pericol, însă o astfel de posibilitatea era extrem de redusă. Se putea apela întotdeauna la un Orion P-3 – două erau alocate acestui convoi în prezent – însă Morris nu ar fi invidiat deloc echipajul unui astfel de avion nevoit să se descurce printre norii deși la trei sute de metri înălțime.

Pentru toată lumea furtuna reprezenta un armistițiu în luptă, o binemeritată pauză de odihnă pînă la runda următoare. Rușii aveau mai puțin de suferit. Avioanele lor cu rază lungă de acțiune puteau avea parte de revizii de întreținere, în vreme ce submarinele, care navigau la peste o sută de metri adîncime, își puteau odihni echipajele de la sonar.

– Cafea, domnule?

Șeful Clarke se ivi din cabina de pilotaj, în mîină cu o ceașcă acoperită cu o farfurie pentru a împiedica pătrunderea apei sărate.

– Mersi. Morris luă ceașca și sorbi jumătate din ea dintr-o înghițitură. Ce face echipajul?

– E prea obosit ca să clevească, rîse Clarke. Oamenii dorm ca niște bebeluși. Cît o să mai dureze vînticelul ăsta, domnule?

– Încă douăsprezece ore, după care se prevede înseninarea. Formațiunile de presiune ridicată sînt chiar în spatele nostru.

Raportul privind prognoza meteo pe termen mediu tocmai sosise din Norfolk. Furtuna se îndepărta spre nord. Urma vreme în mare parte senină timp de două săptămîni. Minunat.

Șeful se sprijini de balustradă pentru a verifica cum rezistau îmbinările de la prova în fața furtunii. La fiecare al treilea sau al patrulea val, *Pharris* se afunda adînc cu prova în apă, luînd din cînd în cînd o porție zdravănă de apă verzuie peste bord. Apa lovea cu putere peste diverse lucruri, iar treaba lui Clarke era să se ocupe de menținerea lucrurilor în stare bună. La fel precum cele mai multe nave din clasa 1052 alocate furtunosului Atlantic, *Pharris* fusese tratată cu substanțe speciale anticoroziune și cu întărituri peste prova la ultima revizie capitală, ceea ce reducea, dar nu elimina complet problema cunoscută marinarilor din primele momente în care omul ieșise pe mare, anume că oceanul încerca întotdeauna să te omoare, dacă nu îl tratai cu respect. Privirea experimentată a lui Clarke descoperi vreo sută de mici probleme înainte de a se întoarce în cabina lui.

– Se pare că nava o să iasă cu bine din chestia asta.

– La naiba, mie mi-ar conveni să fie așa tot drumul, răspunse Morris după ce-și termină cafeaua. Oricum, după ce se termină, o să trebuiască să adunăm o groază de vase comerciale împrăștiate.

– Clarke dădu din cap. Menținerea poziției nu era o sarcină tocmai ușoară pe o astfel de vreme.

– Pînă acum e bine, domnule. Nu s-a pierdut nimic important de la bord.

– Cum ne descurcăm cu pupa?

– Nici o problemă. Am pus un om să o supravegheze. Ar trebui să reziste bine, în afara cazului că vom mări viteza.

Amîndoi știau că viteza n-avea să crească. Navigau cu zece noduri, iar fregata nu se putea deplasa mai repede în astfel de ape, indiferent de motiv.

– Mă duc în spate, domnule.

– Bine. Capul sus.

Morris se uită în jur pentru a se asigura că oamenii de veghe erau la post. Indiferent de probabilități, erau pîn-diți de pericole. De tot felul.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Andøya. Așadar, nu au avut din capul locului intenția să ajungă la Bodø, zise Toland în vreme ce privea fotografiile din satelit luate deasupra Norvegiei.

– Cam cîte trupe la sol apreciezi să fie?

– Cel puțin o brigadă, căpitane. Poate chiar o divizie redusă. Multe vehicule cu remorcă și multe lansatoare SAM. Deja își amplasează avioanele de vînătoare pe aerodrom. Vor urma bombardierele – poate că au ajuns deja acolo. Pozele astea au fost făcute în urmă cu trei ore.

Forța navală sovietică se îndrepta deja înapoi spre fiordul Kola. Acum puteau aduce întăriri pe calea aerului. Toland se întrebă ce se întîmplase cu regimentul de norvegieni care ar fi trebuit să-și aibă baza acolo.

– Bombardierele lor ușoare Blinder ne pot atinge de acolo. Ticăloșii se pot repezi asupra noastră la viteze supersonice și ne va fi al naibii de greu să-i interceptăm.

Sovieticii lansaseră deja un atac sistematic asupra șirurilor de stații radar ale RAF de pe coasta Scoției. Unele atacuri se desfășurau cu ajutorul rachetelor aer-sol, altele cu ajutorul rachetelor de croazieră lansate de pe submarine. Unul dintre atacuri fusese efectuat cu bombardiere sprijinite de un bruiaj masiv – însă acel atac îi costase amarnic pe nemernici. Avioanele Tornado ale RAF distruseseră jumătate dintre avioanele inamice, mai ales când acestea se întorceau. Bombardierele bimotoare Blinder își puteau lansa bombele chiar și când zburau cu mare viteză la joasă înălțime. Toland își spuse că, probabil, asta era motivul pentru care Ivan dorise să pună laba pe Andøya. Era o locație perfectă pentru ei. Era ușor de sprijinit de la bazele lor nordice și se găsea un pic prea departe pentru ca bombardierele cu baza în Scoția să poată contraataca fără suportul masiv al avioanelor-cisternă.

– Putem ajunge acolo, zise americanul, dar asta înseamnă să încărcăm jumătate din avioanele noastre de atac cu combustibil.

– Nici o șansă. Nu vom primi niciodată o asemenea flotă aeriană din forța de rezervă.

Căpitanul clătină din cap.

– Atunci va trebui să începem o acțiune de patrulare intensă deasupra insulelor Feroe, iar asta nu ne mai prea permite să ne ocupăm de Islanda. Toland privi în jurul lui. Nu vă miră cât de bine se potrivesc lucrurile? Cum naiba să preluăm inițiativa? Noi le facem jocul. Reacționăm la acțiunile lor, în loc să facem ce vrem noi. Așa se pierd războaiele, domnilor. Ivan și-a pus Backfire-le la adăpost din pricina frontului atmosferic care traversează Atlanticul. Mîine vor zbura din nou, după o zi de odihnă, și ne vor ataca convoaiele. Dacă nu putem lovi Andøya, și nu prea avem ce face cu Islanda, ce naiba o să întreprindem? O să stăm aici și-o să ne stoarcem mințile cum să apărăm Scoția?

– Dacă îi permitem lui Ivan să dobîndească superioritatea aeriană în dauna noastră...

– Dacă Ivan distruge convoaiele, căpitane, pierdem de tot blestematul ăsta de război! observă Toland.

– Adevărat. Ai dreptate, Bob. Problema e, cum lovim Backfire-le? Par a zbura drept peste Islanda. Bun, cunoaștem o zonă clară de tranzit, dar e protejată de MiG-uri, băiete. Am sfîrși prin a trimite avioane de vînătoare să se bată cu avioane de vînătoare.

– Deci trebuie să încercăm ceva mai puțin direct. Trebuie să atacăm avioanele-cisternă folosite de ei.

Piloții de vânătoare prezenți, doi comandanți de escadrilă, urmăriseră în tăcere discuția dintre cei doi oameni de la serviciile de informații. -

– Cum naiba o să le descoperim avioanele-cisternă? întrebă unul dintre ei.

– Credeți că pot reține în zbor treizeci sau patruzeci de avioane fără să vorbească *nimic* între ei? se miră Toland. Eu am interceptat operațiunile avioanelor-cisternă rusești prin intermediul satelitului și *știu* că poartă discuții între ei. Să presupunem că putem duce un avion-spion în zonă, iar acesta descoperă locul de alimentare. Atunci, ce-ar fi să punem pe urmele lor la întoarcere niște Tomcat-uri?

– Să-i lovim *după* ce alimentează atacul... rosti intrigat pilotul de vânătoare.

– Nu va afecta atacul din ziua curentă, dar va lovi serios în atacul de a doua zi. Dacă reușim măcar o singură dată, Ivan va trebui să schimbe tiparul de lucru și, poate, chiar să trimită avioane de vânătoare ca escortă. Chiar dacă nu câștigăm mare lucru, vom reuși măcar să obținem pentru prima dată o reacție din partea lor la o inițiativă a noastră.

– Și poate că așa ne mai lasă în pace, continuă căpitanul ideea. Bun, haideți să analizăm posibilitatea.

ISLANDA

Nici pe departe din hartă nu reieșea cât de greu era drumul în realitate. De-a lungul secolelor, râul Skula săpase mai multe praguri în stîncă. Apa curgea, iar cascadele generau nori de particule de apă din care se ridicau curcubeie în soarele de dimineață. Acest fapt îl înfuria pe Edwards. Întotdeauna îi plăcuse curcubeul, dar cele de aici indicau faptul că stîncile pe care trebuiau să coboare erau umede și alunecoase. Edwards calculă că îi despărteau cam șaiszeci de metri pînă la platoul de bolovăniș de dedesubt. Distanța părea însă mult mai mare de sus.

– Ați făcut vreodată alpinism pe stînci, domnule locotenent? întrebă Smith.

– Nu, n-am avut niciodată parte de așa ceva. Dar tu?

– Da, numa' că la antrenamente mai mult urcam. Aici ar trebui să fie mai ușor. Nu vă faceți griji din pricina alunecărilor. Bocancii țin bine pe acest tip de teren. Aveți doar grijă să puneți piciorul mereu pe ceva solid, bine? Și mergeți încet. Lăsați-l pe Garcia în față. Mie deja locul ăsta îmi place, comandante. Vedeți bazinul ăla sub cascade? Acolo e mult pește și nu cred că în gaura asta ne va zări cineva.

– Bine, ai grijă de doamnă.

– Înțeles. Garcia, ia-o înainte. Rodgers, acoperă spatele. Smith își puse arma pe spate și se îndreptă spre Vigdis.

– Credeți că vă puteți descurca, doamnă? întrebă el, întinzînd mîna.

– Am mai fost pe aici.

Fata aproape că reuși să zîmbească pînă ce își aminti cine o mai adusese acolo și de cîte ori. Refuză să accepte mîna întinsă.

– Bine, domnișoară Vigdis. Poate că ne învățați și pe noi cîteva lucruri. Și acum, fiți prudentă.

Poate că totul ar fi fost relativ ușor dacă nu ar fi fost și echipamentele. Fiecare om ducea cu el o încărcătură de douăzeci și ceva de kilograme. Masa suplimentară și oboseala le afecta echilibrul. Rezultatul era acela că un privitor de la distanță ar fi putut confunda ditamai pușcașii marini cu niște bătrînele care traversează o stradă înghețată. Panta de coborîre avea cel puțin cincizeci de grade, pe alocuri devenind aproape verticală. Din loc în loc vîntul sau poate caprele sălbatică care trăiau prin zonă săpaseră poteci scurte. Pentru prima dată oboseala lucra în favoarea lor. Dacă ar fi fost mai odihniți, poate că ar fi încercat să se deplaseze mai repede; așa cum stăteau lucrurile, toți erau aproape de capătul puterilor și se temeau mai mult de propriile slăbiciuni decît de stînci. Avură nevoie de mai bine de o oră, dar reușiră cu toții să ajungă jos fără alte neplăceri decît cîteva tăieturi pe mîini și vînatăi prin alte părți.

Garcia traversă rîul spre partea de est, unde peretele cañionului era mai abrupt. Se opriă pentru odihnă pe un podiș stîncos aflat la circa trei metri deasupra nivelului apei. Edwards își verifică ceasul. Se aflau în mișcare continuă de mai bine de două

zile. Cincizeci și șase de ore. Fiecare dintre ei își găsi un locșor de odihnă în umbra deasă.

Mai întâi mîncară. Edwards scoase o conservă, fără să se mai uite să vadă despre ce era vorba. Conținutul avea gust de pește. Smith îi lăsă pe cei doi soldați să doarmă primii și îi oferî sacul său de dormit lui Vigdis. Fata adormi recunoscătoare aproape la fel de repede ca pușcașii marini. Sergentul făcu un tur rapid al locului, în vreme ce Edwards se uita la el, uimit că mai avea energie fie și numai pentru așa ceva.

— E un loc bun, comandante, se pronunță sergentul într-un tîrziu, prăbușindu-se lîngă ofițer. Fumați?

— Nu fumez. Credeam că ai rămas fără țigări.

— Așa e. Însă tatăl fetei fuma și am luat cîteva pachete. Smith își aprinse o țigară fără filtru cu o brichetă Zippo pe care se vedea globul și ancora Corpului de Pușcași Marini. Trase fumul adînc în plămîni. Doamne, ce minunat e!

— Cred că putem petrece o zi aici ca să ne odihnim.

— Sună bine. Smith se sprijini de stîncă. Vă țineți destul de bine, domnule locotenent.

— Am făcut multe exerciții la academie. Alergări pe zece mii de metri, cîteva maratoane, genul ăsta de lucruri.

Smith îl privi neîncrezător.

— Vreți să spuneți că în tot timpul ăsta eu încercam doar să pun la treabă un atlet?

— Dar chiar *ai pus* la treabă un atlet.

Edwards își masă umerii. Se întrebă dacă durerea de la curelele echipamentului aveau să dispară vreodată. Își simțea picioarele ca și cum cineva le-ar fi lovit mărunț cu o bîță de baseball. Se sprijini și el de stîncă și încercă să își relaxeze toți mușchii trupului. Terenul stîncos nu îl ajuta, dar nu mai avea energia necesară pentru a depista un loc mai bun. Își aminti ceva.

— N-ar trebui să stea cineva de pază? întrebă el.

— M-am gîndit la asta, răspunse Smith. Stătea și el sprijinit cu spatele, cu casca acoperindu-i ochii. Cred însă că de această dată putem uita de asta. Singura cale de a fi depistați este ca un elicopter să treacă chiar deasupra noastră. Cel mai apropiat drum e la 16 kilometri de aici. Dumneavoastră ce credeți, comandante?

Edwards nu auzi întrebarea.

KIEV, UCRAINA

- Ivan Mihailovici, ți-ai făcut bagajele? întrebă Alekseiev.
- Da, tovarășe general.
- Comandantul Zonei de Vest e dat dispărut. Se afla pe drum de la cartierul Armatei a Treia spre propriul cartier general când a dispărut. Se crede că ar fi putut fi ucis de un atac aerian. O să preluăm noi conducerea.
- Pur și simplu?
- Nu chiar, replică Alekseiev mînios. Le-au trebuit treizeci și șase de ore doar ca să decidă că a fost probabil ucis! Maniacul tocmai îl concediase pe comandantul Armatei a Treia, apoi a dispărut, iar adjunctul lui nu se putea hotărî ce să facă. Nici măcar nu a fost pornit atacul programat, iar blestemații de nemți au contraatacat în vreme ce oamenii noștri așteptau ordinele! Alekseiev clătină din cap pentru a-și limpezi gîndurile și continuă mai calm: În fine, acum vom avea militari la conducerea campaniei militare, nu un mîncător de rahat cu spatele politic asigurat.
- Sergetov observă din nou puseul de puritanism al superiorului său. Era una dintre puținele trăsături în perfectă concordanță cu politica Partidului.
- Care e misiunea noastră? întrebă căpitanul.
- În timp ce generalul ia în primire postul de comandă, noi doi vom face un tur al diviziilor aflate pe poziții frontale pentru a evalua situația de pe front. Îmi pare rău, Ivan Mihailovici. Mă tem că nu mai poate fi vorba de postul călduț pe care i l-am promis tatălui tău.
- În plus, pe lîngă arabă vorbesc bine engleza, pufni tînărul.
- Alekseiev verificase acest amănunt înainte de a semna ordinele de transfer. Căpitanul Sergetov fusese un bun comandant de companie înainte de a fi momit să renunțe la haina militară de promisiunea unei vieți confortabile în structura de partid.
- Cînd plecăm?
- Zborul nostru este programat peste două ore.
- La lumina zilei? se miră căpitanul.
- Se pare că zborul în cursul zilei e mai sigur. NATO pretinde că domină cerul noaptea. Oamenii noștri spun altceva, dar, cu toate astea, zborul nostru e ziua. Trage tu singur concluziile, tovarășe căpitan.

BAZA FORTELOR AERIENE DOVER, DELAWARE

Un avion de transport C-5A aștepta lângă hangar. În interiorul aeronavei, o echipă de patruzeci de oameni – jumătate ofițeri în uniforme de marină, jumătate civili în salopete cu însemnele General Dynamics – lucra la rachetele Tomahawk. Sarcina unuia din grupuri era să scoată masivele focoaie antinavă ale rachetelor și să le înlocuiască cu altceva. Sarcina celui de-al doilea grup era mai dificilă. Oamenii trebuiau să înlocuiască sistemele de ghidare ale rachetelor contra navelor cu sisteme de ghidare terestră, despre care tehnicienii știau că erau folosite doar în cazul rachetelor nucleare care trebuiau să lovească ținte terestre. Cutiile de ghidaj erau noi, abia scoase din uzină. Trebuiau verificate și calibrate. O treabă delicată. Deși sistemele fuseseră certificate de producător, rutinele de verificare din timp de pace nu mai corespundeau și trebuiau înlocuite cu proceduri mult mai severe, resimțite de toți ca necesare, fără a se cunoaște exact motivul. Misiunea reprezenta un secret absolut.

Instrumente electronice delicate alimentau cu informații echipamentele de ghidaj, iar alte monitoare examinau comenzile generate de computerele încorporate. Numărul de oameni ajungea doar pentru verificarea concomitentă a trei rachete, iar fiecare verificare dura cu puțin peste o oră. Din când în când, câte un om înălța capul să privească masiva siluetă a avionului Galaxy, al cărei echipaj se plimba de colo-colo, așteptând plecarea și informându-se periodic în legătură cu starea vremii. După verificarea fiecărei rachete, o inscripție de mână era plasată alături de litera „F” de pe focus, iar proiectilul în formă de torpilă era cu grijă depus în containerul de transport. Aproape o treime din echipamentele de ghidaj fură înlocuite. Cîteva avuseseră defecțiuni capitale, însă la restul problemele se dovediseră mai degrabă minore. Cu toate astea, fuseseră socotite suficient de serioase ca echipamentele să fie înlocuite în loc de a fi reparate. Tehnicienii și inginerii de la General Dynamics se mirau de acest lucru. Ce fel de țintă cerea o asemenea precizie? Cu totul misiunea dură douăzeci și șapte de ore, cu șase ore mai mult decît fusese planificat. Circa jumătate din oameni se urcară la bordul avionului, care decolă de pe pistă douăzeci de minute mai tîrziu, cu destinația

Europa. Se apucară cu toții să doarmă pe locurile lor, prea obosiți ca să le mai pese de pericolele care îi puteau pîndi la sosire, oriunde s-ar fi găsit aceasta.

SKULAFOSS, ISLANDA

Edwards se ridică în capul oaselor înainte de a conștientiza gestul. Smith și oamenii lui fuseseră și mai rapizi; erau deja în picioare, gata înarmați, alergînd spre un adăpost. Privirile lor inspectau marginea colțuroasă a micului canion, în vreme ce Vigdis continua să țipe. Edwards își lăsă arma și se duse la ea.

Reacția automată a pușcașilor marini fusese să presupună că fata observase un pericol imediat care îi păștea. Din instinct, Edwards își dădu seama că era vorba de altceva. Ochii fetei priveau în gol spre stîncile golașe aflate la cîțiva metri depărtare, iar mîinile i se încleștaseră de sac. Vigdis se opri din țipăt înainte ca Edwards să ajungă la ea. De această dată el nu se mai opri să cugete înainte. O prinse pe fată de umeri și îi trase capul spre el.

– Ești în siguranță, Vigdis, ești în siguranță.

– Familia mea, rosti ea, icnind din greu. Ei îmi ucid familia. Apoi...

– Da, dar tu trăiești.

– Soldații, ei...

Fata își slăbise evident strînsoarea hainelor de pe ea ca să doarmă mai confortabil. Acum ea se dădu înapoi din brațele lui Edwards și își strînse din nou hainele în jurul trupului. Locotenentul o lăsă în pace și înfășură mai bine sacul de dormit în jurul ei.

– Nu-ți vor mai face nici un fel de rău. Amintește-ți tot ce s-a întîmplat. Nu-ți vor mai face nici un rău.

Fata îl privi în ochi. Edwards nu știa cum să-i interpreteze expresia. Durerea și tristețea erau evidente, dar în privirea aceea se vedeau și alte sentimente, iar Edwards nu o cunoștea pe fată suficient de bine ca să își dea seama ce gîndește.

– Cel care omoară familia mea. Tu îl omori... l-ai omorît.

Edwards dădu din cap.

– Sînt morți cu toții. Nu-ți mai pot face rău.

– Da.

Vigdis își plecă privirea în pămînt.

– E totul în regulă? Întrebă Smith.

– Mda, răspunse Edwards. Doamna a avut un... coșmar.

– Ei vin înapoi, zise ea. Ei vin din nou înapoi.

– Doamnă, ei nu mai vin niciodată înapoi să vă facă rău. Smith o apucă de braț prin sacul de dormit. Vă vom proteja noi. Nimeni nu vă va face rău cât sîntem noi aici. Bine?

Fata dădu din cap.

– Bine, domnișoară Vigdis, și acum ce-ar fi să încercați să dormiți puțin? Dacă aveți nevoie de noi, chemați-ne.

Smith se îndepărtă. Edwards vru să se ridice și el, dar fata își scoase brațul din sac și îl opri.

– Te rog, nu pleca. Mă... mă tem să rămîn singură.

– Bine. Voi rămîne cu tine. Întinde-te și încearcă să dormi.

Cinci minute mai tîrziu fata avea ochii închiși și respirația regulată. Edwards încerca să nu se uite la ea. Dacă fata s-ar fi trezit brusc și ar fi zărit privirea lui studiind-o – ce ar fi crezut? În plus, ar fi avut dreptate să gîndească orice. Cu două săptămîni înainte, dacă el ar fi dat peste ea la clubul ofițerilor din Keflavik... în fond, era un tînar fără obligații, iar ea era evident o tînară fără obligații. După al doilea rînd de băuturi el nu s-ar fi putut gîndi decît cum s-o atragă în camera lui. Puțină muzică romantică. Cît de frumoasă ar fi fost ea acolo, dezbrăcîndu-se încet de haine în lumina blîndă ce s-ar fi insinuat printre draperii. Din nefericire, o cunoscuse goală pușcă, cu tăieturi și vînatăi. Ce ciudată era situația acum. Edwards simțea instinctiv că ar fi ucis pe loc pe orice alt bărbat care ar fi încercat să pună laba pe ea și nu se putea abține să nu se gîndească cum ar fi fost să o cucerească el însuși pe fată – probabil singurul gînd posibil dacă întîlnirea cu ea s-ar fi produs pe stradă. „Dacă n-aș fi hotărît să vin acasă la ea?” se întrebă el. Probabil că ar fi fost moartă acum, odată cu părinții ei. Probabil că ar fi descoperit cineva cadavrele peste cîteva zile... așa cum o descoperiseră pe Sandy. Edwards știa prea bine că ăsta era motivul pentru care îl omorîse pe locotenentul rus și se bucurase de moartea înceată a omului. Ce păcat că nimeni nu socotise potrivit să...

Smith îi făcu semn. Edwards se ridică încet și se duse spre el.

– L-am pus pe Garcia de pază. Cred că e mai bine să redevenim soldați. Dacă pericolul ar fi fost real, cu toții am fi fost morți acum, domnule locotenent.

– Sîntem cu toții prea obosiți ca să mergem mai departe chiar acum.

– Așa e, domnule. Doamna se simte bine?

– E complet răvășită. Cînd se va trezi... la naiba, nu știu. Mă tem că ar putea să o ia razna.

– Poate. Smith își aprinse o țigară. E tînără. S-ar putea să-și revină dacă îi acordăm o șansă.

– Să-i dăm ceva de făcut?

– Să facă ce facem și noi. Mai bine să acționezi decît să gîndești.

Edwards își verifică ceasul. Reușise să prindă șase ore de somn înainte de incident. Se simțea mai bine decît și-ar fi imaginat, cu toate că mușchii de la picioare îi erau încă înțepenți. Știa că era doar o iluzie. Mai avea nevoie de cel puțin alte patru ore de odihnă și de o masă bună înainte de a fi în stare să plece mai departe.

– Nu ne mișcăm de aici pînă la ora unsprezece. Vreau ca toată lumea să mai prindă cîteva ore de somn și o masă decentă înainte de a pleca de aici.

– E logic. Cînd o să activați stația radio?

– Ar fi trebuit s-o fac demult, dar n-am chef să mă cațăr pe blestematele alea de stînci.

– Domnule locotenent, nu mă prea pricep eu, dar în loc de asta, de ce nu mergeți în josul apei vreun kilometru? Ar trebui ca de-acolo să puteți avea acces la satelit, nu?

Edwards se întoarse cu fața spre nord. Dacă ar fi coborît pe cursul rîului circa un kilometru, unghiul spre satelit ar fi fost aproape la fel de bun ca și de pe culme... „De ce nu m-am gîndit eu la asta? Deoarece, ca orice absolvent meritoriu de academie, te-ai gîndit în termeni de sus-jos, în loc să vezi și în lateral.” Locotenentul clătină mînios din cap, observînd ușorul zîmbet ironic al sergentului, apoi apucă stația radio și porni în jos pe prundișul stîncos al albiei rîului.

– Ai întîrziat foarte mult, Beagle, rosti imediat Doghouse. Repetă situația.

– Doghouse, situația e groaznică. Am avut o ciocnire cu o patrulă rusească.

În următoarele două minute Edwards explică ce se întîmplase.

– Beagle, ai înnebunit chiar de tot? Ordinele tale sînt să eviți, repet să eviți orice contact cu inamicul. De unde știi că n-a aflat nimeni că ești acolo?

– Au murit cu toții. Le-am aruncat vehiculul într-o prăpastie și i-am dat foc. Am făcut să pară un accident, ca la televizor. S-a terminat totul, Doghouse. N-are sens să îți mai faci griji. Sîntem acum la zece repere pe hartă de locul unde s-a întîmplat. Oamenilor mei le-am dat dispoziție să se odihnească pentru restul zilei. Ne vom continua marșul spre nord la noapte. Toată treaba s-ar putea să dureze mai mult decît v-ați fi așteptat. Terenul este bolovănos ca naiba, dar vom face tot ce putem. Altfceva nu mai am de raportat. De unde ne aflăm nu putem observa prea multe.

– Foarte bine. Ordinele tale rămîn neschimbate și te rugăm să nu mai faci iarăși pe cavalerul în armură albă... Ai înțeles?

– Înțeles. Terminat.

Edwards zîmbea în timp ce împacheta stația radio. Cînd ajunse înapoi la ceilalți, observă că Vigdis se agita în somn. Se întinse lîngă ea, atent să rămînă la cîteva zeci de centimetri depărtare.

SCOTIA

– Al dracului cowboy – John Wayne care salvează localnicii de invazia blestematelor de piei roșii!

– N-am fost noi acolo, rosti bărbatul cu bandaj pe ochi. E o greșeală să judeci un om de la 1 500 de kilometri depărtare. El a fost acolo și el a văzut ce s-a întîmplat. Chestia e, ce ne spun toate astea despre trupele lui Ivan?

– Sovieticii nu prea sînt recunoscuți pentru modul lor exemplar de a trata civilii, observă primul bărbat.

– Trupele de parașutiști sovietici sînt faimoase pentru disciplina lor fermă, ripostă al doilea bărbat. Fost maior SAS și trecut în rezervă, omul era acum responsabil special în cadrul SOE, unitatea britanică pentru operațiuni speciale. O asemenea purtare nu reprezintă un indiciu al unor trupe bine disciplinate. Chestia asta s-ar putea dovedi importantă ceva mai tîrziu. Deocamdată, așa cum am zis și mai devreme, tipul ăsta se descurcă de minune.

Individul rosti vorbele fără nici o urmă de invidie în voce.

Impresii

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Zborul decursese destul de prost. Veniseră la bordul unui bombardier ușor, zburînd la mică înălțime către un aerodrom militar la est de Berlin, patru ofițeri într-o carlingă. Aterizaseră cu bine, dar Alekseiev se întrebă cît se datora talentului pilotului și cît norocului. Era clar că aerodromul fusese „vizitat” recent de avioanele NATO, iar generalul avea deja dubii legate de ceea ce colegii din Forțele Aeriene îi povestiseră despre abilitatea lor de a controla cerul, chiar și la lumina zilei. De la Berlin un elicopter îi dusesese la postul avansat de comandă al comandantului Zonei Militare de Vest de la marginea Stendal-ului. Alekseiev era primul ofițer care vizita complexul de buncăre subterane. Nu-i plăcu deloc ce descoperi acolo. Ofițerii prezenți erau prea preocupați de ceea ce făceau trupele NATO și prea puțin preocupați de acțiunile întreprinse de Armata Roșie. Inițiativa nu fusese pierdută, dar prima impresie a generalului era că lucrurile se îndreptau într-acolo. Alekseiev îl descoperi pe ofițerul cu operațiunile și începu să adune informații despre mersul campaniei militare. Comandantul lui ajunsese o jumătate de oră mai târziu și îl luă imediat pe Alekseiev în biroul lui.

– Cum e, Pașa?

– Trebuie să mă duc imediat pe front. Avem trei atacuri în plină desfășurare. Trebuie să văd cum decurg. Contraatacul german

de la Hamburg a fost din nou respins, dar, de această dată, ne lipsește forța de a exploata oportunitatea. Zona de nord este în echilibru indecis. Pînă acum am reușit să pătrundem cel mai adînc pe o distanță de o sută de kilometri. Planurile s-au dus complet de rîpă; iar pierderile sînt mult mai mari decît cele estimate, de ambele părți, dar ceva mai mari de partea noastră. Am subestimat mult puterea armelor antitanc NATO. Artileria noastră s-a dovedit incapabilă să împiedice aceste arme suficient de bine cît să obținem o breșă majoră în linia frontului. Forțele aeriene NATO ne provoacă pierderi mari, în special noaptea. Întăririle nu sosesc în ritmul așteptat. Încă deținem inițiativa în majoritatea zonelor, dar, dacă nu obținem o breșă majoră, această inițiativă ar putea fi pierdută peste cîteva zile. Trebuie să descoperim cît mai curînd o slăbiciune în liniile NATO și să lansăm un atac major combinat.

– Iar situația NATO?

Alekseiev ridică din umeri.

– Forțele lor sînt desfășurate bine pe cîmp. Alte întăriri sosesc din America, dar nu în ritmul dorit, după cum ne-au spus prizonierii pe care i-am luat. Impresia mea e că sînt zone în care au probleme mari, însă noi nu am reușit să identificăm încă o asemenea zonă. Dacă o putem descoperi și exploata, cred că putem sparge frontul și orchestra o breșă multidivizională. Nu pot fi puternici peste tot. Cererea germană de apărare înaintată obligă forțele NATO să încerce să ne oprească peste tot. Noi am comis aceeași greșală în 1941. Ne-a costat enorm. Probabil că aceleași costuri le resimt ei acum.

– Cît de curînd vrei să te duci pe front?

– Plec peste mai puțin de o oră. O să-l iau pe căpitanul Sergetov cu mine...

– Fiul politrucului? Pașa, dacă e rănit...

– Este ofițer în armata sovietică, indiferent cine e taică-său. Am nevoie de el.

– Foarte bine. Dă-mi permanent de știre unde te afli. Trimite oamenii de la operațiuni înainte. Trebuie să preluăm controlul asupra bordelului ăsta.

Alekseiev ceru un elicopter de atac Mi-24 pentru misiunea lui de recunoaștere. Deasupra, o escadrilă de avioane de vînătoare MiG-21 îl păzea pe general, în vreme ce elicopterul se

prelingea pe deasupra vîrfurilor copacilor. Generalul încercă să cuprindă cît putea de mult cu privirea din peisaj. Nici măcar o viață de serviciu militar nu îl pregătise pentru dezastrul pe care îl vedea sub el. Se pare că pe fiecare drum zăcea epava unui tanc sau a unui camion distrus. Intersecțiile principale avuseseră parte de o atenție sporită din partea forțelor NATO. Aici, un pod fusese avariat și, imediat în spatele lui, o companie de tancuri care aștepta repararea fusese spulberată. Rămășițele carbonizate de avioane, vehicule și oameni transformaseră pașnicul și pitorescul peisaj rural german într-un imens cimitir de arme supertehnologizate. Lucrurile se înrăutățiră și mai mult după traversarea graniței cu Germania de Vest. Aici se duseseră lupte pentru fiecare sătuc și pentru fiecare potecă. Generalul numără unsprezece epave de tanc lîngă un astfel de sătuc și se întrebă cîte altele fuseseră retrase de pe cîmpul de bătălie pentru reparații. Un orașel fusese aproape în întregime distrus de artilerie și de incendiile care rezultaseră. Generalul zări o singură clădire care părea a mai putea fi locuită. La cinci kilometri spre vest se repetă aceeași istorie. Alekseiev își dădu seama că pe o distanță de zece kilometri și pe un singur drum fusese pierdut un întreg regiment de tancuri. Începeau să se vadă și echipamentele NATO. Un elicopter german de atac, identificabil doar după forma rotorului din coadă, se ivi din mijlocul unui cerc de cenușă. Apărură și cîteva resturi de tancuri și de blindate de infanterie. Vehicule produse cîndva cu mare satisfacție, cu risipă de talent și de bani de ambele părți combatante zăceau împrăștiate pe sol ca niște gunoaie aruncate pe fereastra unei mașini. Sovieticii își permiteau să piardă mai multe echipamente, dar cît de multe?

Elicopterul ateriză la marginea unei păduri. Alekseiev zări tunurile antiaeriene printre copaci, tunuri care le urmăriseră traiectoria pînă la atingerea solului. El și Sergetov săriră din elicopter, ghemuindu-se pentru a evita curenții generați de rotorul imens și alergară spre copaci. Găsiră acolo cîteva vehicule de comandă așteptîndu-i.

– Bine ați venit, tovarășe general, rosti un colonel cu fața murdară.

– Unde e comandantul de divizie?

– Eu sînt la comandă acum. Generalul a fost ucis alaltăieri de focul artileriei inamice. Trebuie să mutăm postul de comandă din loc de două ori pe zi. Inamicul a devenit expert în localizarea noastră.

...– Care vă e situația? întrebă scurt Alekseiev.

– Oamenii sînt obosiți, dar sînt capabili încă de luptă. Nu primim suficient sprijin aerian, iar avioanele NATO nu ne lasă deloc în pace noaptea. Dispunem acum cam de jumătate din capacitatea de luptă, cu excepția artileriei care a ajuns la o treime. Mai nou, în loc să atace formațiile de tancuri avansate, inamicul își trimite mai înfii aviația după tunurile noastre. Noaptea trecută am suferit mari pierderi. Tocmai cînd lansam un atac cu un regiment, patru dintre avioanele lor de atac la sol aproape au șters de pe fața pămîntului un batalion de tunuri autopropulsate. Atacul a eșuat.

– Ce fac sistemele de camuflare?! tună Alekseiev.

– Poate doar mama dracului să știe de ce nu funcționează, ripostă colonelul. Este clar că avioanele lor radar pot urmări vehiculele de pe sol. Am încercat bruiajul, am încercat momeli-capcană. Uneori funcționează, alteori nu. Postul de comandă al diviziei a fost atacat de două ori. Regimentele mele sînt comandate de maiori, iar batalioanele de căpitani. Tactica NATO este de a merge după comandanții de unități, iar ticăloșii se pricep la treaba asta. De fiecare dată cînd ne apropiem de un sat, tancurile mele trebuie să treacă printr-un roi de rachete. Am încercat suprimarea lor cu rachete antirachetă și proiectile de tun, dar nu avem la dispoziție timpul necesar pentru a spulbera tot ce se află în fața noastră, căci așa n-am ajunge nicăieri vreodată.

– De ce anume ai nevoie?

– De sprijin aerian. Mult. Dați-mi sprijinul necesar pentru a spulbera tot ce mi se opune și vă ofer imediat blestemata de breșă!

La zece kilometri în spatele frontului, o divizie de tancuri aștepta ca unitatea din față să spargă frontul – dar cum putea exploata o breșă dacă aceasta nu era efectuată?

– Situația cu rezervele?

– Ar putea fi mai bună, dar reușim să aducem suficient în față cît să aprovizionăm ce ne-a rămas. Nu e suficient însă pentru sprijinirea unei divizii întregi.

– Ce faceți acum?

– Lansăm un atac cu două regimente peste o oră. Un alt sat, pe nume Bieben. Estimăm forța inamicului la două batalioane slăbite de infanterie, sprijinite de tancuri și artilerie. Satul se află la o intersecție de drumuri de care avem nevoie. Aceeași intersecție pe care am încercat să o cucerim noaptea trecută. Asaltul de acum ar trebui să reușească. Vreți să ne asistați?

– Da.

– Atunci ar fi mai bine să vă ducem mai în față. Uitați de elicopter, dacă nu vreți să muriți. În plus, zîmbi colonelul, aș putea folosi elicopterul pentru sprijinirea atacului. Vă voi oferi un transportor blindat pentru înaintare. Acolo pericolul va fi imens, tovarășe general, îl avertiză el pe general.

– Bine. Cred că avem protecția necesară. Cînd plecăm?

USS PHARRIS

O mare calmă însemna că fregata își putea relua marșul cu mașinile în plin, pe poziția ei la nord de convoi, cu jumătate din echipaj la datorie. Sonarul remorcat era deja în spatele navei, iar elicopterul se afla pe puntea de zbor, gata de intervenție, cu echipajul moțaind în hangar. Morris trăgea și el un pui de somn, sforăind în fotoliul lui de piele, spre amuzamentul membrilor echipajului. Deci și ofițerii sforăiau. Cabinele echipajului răsunau adesea precum o adunare generală de ferăstraie în acțiune.

– Domnule comandant, mesaj de la CINCLANTFLT.

Morris îl privi pe marinar și semnă de primirea mesajului. Un convoi aflat la o sută cincizeci de mile nord de ei, și care naviga spre est, era atacat. Morris se duse la planșetă să verifice distanțele. Submarinele de acolo nu reprezentau o amenințare pentru el. Asta era. Morris avea propriile griji și acum nu se putea preocupa de altceva. Mai avea încă patruzeci de ore pînă la Norfolk, unde urma să realimenteze, să înlocuiască proviziile consumate și să repornească pe mare în decurs de douăzeci și patru de ore.

– Ce naiba mai e și aia? rosti un marinar cu voce tare, arătînd spre o diră joasă de fum alb.

– Aia e o rachetă, răspunse ofițerul punții. Alertă generală! Domnule comandant, avem o rachetă de croazieră îndreptîndu-se spre sud la o milă în fața noastră.

Morris țîșni de pe scaun și clipi din ochi ca să-și limpezească privirea.

– Semnalizați convoiului. Activați radarul. Lansați proiectilele de bruiaj.

Morris alergă la scara care ducea la CIC. Alarma de pe navă începu să sune înainte ca el să ajungă acolo. În spatele navei, două rachete Super-RBOC își luară zborul spre cer și explodară, înconjurînd fregata cu un nor de foițe de aluminiu.

– Număr cinci proiectile, anunță un operator radar. Unul vine spre noi. Coordonate zero-zero-opt, distanța șapte mile, viteza cinci sute de noduri.

– Puntea, adu cîrma banda dreapta pe coordonate zero-zero-opt, ordonă ofițerul cu acțiunea tactică. Pregătiți-vă de lansarea de noi rachete de bruiaj. Liber la arme, atac aerian din față!

Tunul de doisprezece centimetri de la bord se roti ușor și trase mai multe proiectile, niciunul dintre acestea nereușind să se apropie de racheta care venea.

– Distanța e de două mile și scade, raportă omul de la radar.

– Trageți alte patru Super-RBOC.

Morris auzi lansarea rachetelor. Pe radar acțiunea lor apărău ca un nor opac care învălui nava.

– CIC, strigă un om de veghe. O vād. Prova tribord, se apropie... o să rateze. Vād o schimbare de curs. Uite-o... uite-o, trece pe lîngă noi. Ne-a ratat cu cîteva sute de metri distanță.

Racheta fusese indusă în eroare de bruiaj. Dacă ar fi fost în stare să gîndească, creierul ei electronic ar fi fost suprimat să vadă că nu se ciocnește de nimic. În loc de asta, la revenirea în spațiu clar, radarul incorporat începu să caute o altă țintă. Găsi una, aflată la cincisprezece mile înainte și schimbă cursul rachetei spre noua victimă.

– Sonar, ordonă Morris, verifică relevmentul zero-zero-opt. Undeva acolo se găsește un submarin înarmat cu rachete.

– Acum căutam asta, domnule. Pe coordonatele alea nu se vede nimic.

– O rachetă de croazieră marină cu viteza de cinci sute de noduri. Asta înseamnă că e vorba de un submarin din clasa Charlie, aflat poate la treizeci de mile distanță, zise Morris. Trimite elicopterul acolo. Eu mă duc sus.

Comandantul ajunsese pe punte la timp ca să zărească explozia la orizont. Nu era vorba de un vas comercial. Mingea imensă de foc putea însemna doar faptul că magazia de muniții de pe o navă de război explodaseră la impactul cu o rachetă, poate chiar racheta care îi ratase pe ei. De ce nu fusese nimeni în stare să o oprească? Urmără alte trei explozii. Curînd se făcu auzit și zgomotul, ajungînd la *Pharris* ca ecoul unei imense tobe. Elicopterul fregatei începu să se ridice în aer și porni spre nord, în speranța că va surprinde submarinul sovietic aflat la mică adîncime. Morris ordonă scăderea vitezei navei la cinci noduri, sperînd ca viteza redusă să permită o performanță mai bună a sonarului. Încă nimic. Morris se întoarse în CIC.

Echipajul elicopterului lansă mai multe balize sonar. Două dintre ele arătară ceva, dar contactul se estompă rapid și se pierdu. La scurt timp după aceea se ivi un Orion, care continuă căutarea, dar submarinul scăpase neatins. Rachetele lansate scufundaseră un distrugător și două vase comerciale. „Ca din senin, își zise Morris. Fără nici un fel de avertisment.“

STORNOWAY, SCOȚIA

- Din nou avem avertisment de raid aerian, zise căpitanul.
- Ne privește pe noi? întrebă Toland.
- Nu, e vorba de un activ de-al nostru din Norvegia. Se vād dire de condensare deasupra îndreptîndu-se spre sud-vest. Sînt circa douăzeci, lăsate de avioane necunoscute. Acum dispunem de un Nimrod în patrulare la nord de Islanda. Dacă e vorba de Backfire și dacă se întîlnesc cu un grup de avioane-cisternă, am putea obține ceva. Vom vedea dacă ideea ta funcționează, Bob.

Patru interceptoare Tomcat așteptau gata de acțiune pe pista de decolare. Două erau înarmate cu rachete. Celelalte două erau echipate cu rezervoare suplimentare de combustibil proiectate să transfere carburant spre alte avioane. Planul pentru o interceptie reușită prevedea un zbor dus-întors de 3 200 de kilometri, ceea ce însemna că doar două avioane puteau ajunge suficient de departe, undeva la limita lor de zbor.

Avionul Nimrod se învîrtea în cerc la trei sute de kilometri est de Jan Mayen Land. Insula norvegiană fusese supusă deja mai

multor atacuri aeriene, în cursul cărora fusese distrus radarul de acolo, deși pînă atunci rușii nu lansaseră și un atac la sol, așa cum se crezuse. Avionul britanic de patrulare era plin pînă la refuz cu antene de supraveghere, dar nu avea nici un fel de armament. Dacă rûșii trimiteau și o escortă de avioane de vînătoare odată cu forța de atac compusă din bombardiere și avioane-cisternă, aeronava Nimrod nu putea face altceva decît să fugă. O echipă de oameni asculta benzile de frecvență folosite de ruși pentru comunicațiile între avioane, iar altă echipă asculta frecvențele radar.

Așteptarea era lungă și încordată. La două ore după avertismentul de raid aerian se auzi o transmisie întreruptă, interpretată ca un avertisment adresat unui pilot de Backfire care se apropia de un avion-cisternă. Coordonatele erau confuze, iar aeronava Nimrod se întoarse spre est, sperînd să prindă coordonatele exacte prin încrucișare la următoarea emisie. Nu reuși să detecteze nimic. Fără un reper clar, interceptoarele aveau șanse minime de a-și îndeplini misiunea. Așa că fură menținute la sol. Se hotărî ca data viitoare să fie trimise două avioane radar în zonă.

USS CHICAGO

Clopoțelul de apel QZB sună imediat după prînz. McCafferty își duse submarinul la adîncime de antenă și primi ordinul de a se îndrepta spre Faslane, baza de submarine a Marinei Regale Britanice din Scoția. După ce pierduseră contactul cu foța sovietică de suprafață, submarinul nu mai interceptase nici măcar un contact. Era o nebunie. Toate evaluările de dinainte de război îi spuneau lui McCafferty că trebuia să se aștepte la un „mediu plin de ținte potențiale”. Pînă acum previziunile nu se împliniseră. Secundul duse nava înapoi la mare adîncime, în vreme ce McCafferty începu să își scrie raportul de patrulare.

BIEBEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Sînteți destul de expus aici, observă căpitanul, ghemuindu-se în spatele ureauiei.

— Adevărat, fu sergentul Mackall de acord.

Tancul său M-1 Abrams era îngropat în panta unui deal. Țeava de tun abia i se zărea din mijlocul unui pîlc de arbuști. Mackall privi spre o vîlcea umbrită, dincolo de care se vedea o lizieră de pădure, la vreo mie cinci sute de metri depărtare. Acolo se aflau rușii, cercetînd locul cu binocluri puternice. Mackall spera ca ei să nu poată discerne profilul amenințător și plat al tancului de bătalie. Se găsea într-una dintre cele trei poziții de tragere pregătite dinainte, o gaură săpată în pantă de buldozerele geniștilor, ajutate în ultimele cîteva zile de fermierii germani din partea locului, care se achitaseră de misiune cu multă rîvnă. Vestea proastă era că următoarea linie de poziții pregătite dinainte necesita traversarea unei distanțe de cinci sute de metri de cîmp deschis. Ascunzișurile fuseseră plantate cu ceva culturi cu doar șase săptămîni înainte, însă astfel de plante nu contau foarte mult în tactica de război.

– Lui Ivan probabil că îi place la nebunie vremea asta, comentă Mackall.

Undeva la circa patru mii de metri se vedea un plafon de nori. Orice sprijin aerian ar fi avut la dispoziție doar cinci secunde pentru a angaja țintele lor înainte de a trebui să elibereze cîmpul de luptă.

– Ce ne puteți oferi, domnule? întrebă Mackall.

– Pot chema patru A-10 și, poate, niște „păsări“ germane, răspunse căpitanul de la Forțele Aeriene.

Omul inspectă și el terenul dintr-o perspectivă ușor diferită. Care era cel mai bun mod de a aduce și scoate de acolo avioanele de atac la sol? Primul atac rusesc împotriva acestei poziții fusese respins, dar se mai vedeau încă rămășițele celor două avioane NATO distruse în cursul atacului.

– Ar trebui și vreo trei elicoptere.

Vorbele îl surprinseră pe Mackall și îl îngrijorară. Oare la ce fel de atac trebuiau să se așteaptă acolo?

– Bine. Căpitanul se ridică și se întoarse spre vehiculul său blindat de comandă. Cînd vei auzi „Zulu, Zulu, Zulu“ înseamnă că sprijinul aerian e la mai puțin de cinci minute distanță. Dacă vezi vreun vehicul SAM sau tunuri antiaeriene, distruge-le, pentru numele lui Dumnezeu! Avioanele dinainte au fost lovite rău, sergente.

– S-a făcut, domnule căpitan. Mai bine ați pleca de aici, în curînd o să înceapă spectacolul.

Mackall învățase pe propria piele cît de important era un bun ofițer de legătură cu aviația, iar cel cu care vorbea acum reușise să scoată trupa sergentului dintr-o mare încurcătură cu trei zile înainte. Mackall îl urmări pe ofițer cum sprintează pe cei cincizeci de metri care îl despărțeau de vehiculul ce-l aștepta cu motorul pornit. Șoferul porni din loc înainte chiar de închiderea ușii de acces din spate, mergînd în zigzag în josul pantei și apoi traversînd cîmpul cultivat către postul de comandă.

Plutonul B, Escadronul 1 din Regimentul 11 de Cavalerie Blindată fusese format odinioară din paisprezece tancuri. Cinci tancuri din formația inițială fuseseră distruse, iar în locul lor apăruseră doar două tancuri noi. Restul suferiseră avarii în grad mai mare sau mai mic. Comandantul plutonului fusese ucis în a doua zi de război, lăsîndu-l pe Mackall la comanda plutonului pe o suprafață care acoperea aproape un kilometru de front. Ascunsă printre tancuri se găsea o companie de infanterie germană, formată din oameni ai *Landwehr*-ului, echivalentul local al Gărzii Naționale americane, adică fermieri și proprietari de magazine care acum luptau nu numai pentru apărarea țării lor, ci și pentru apărarea căminelor lor. Și ei suferiseră pierderi serioase. „Compania“ nu mai avea acum decît vreo două plutoane de oameni. „Cu siguranță că rușii știu ce efective reduse avem“, își spuse Mackall. Toată lumea stătea adînc ascunsă în gropile săpate în pămînt. Puterea artileriei rusești îi uimise în ciuda avertismentelor primite de ei înainte de război.

– Americanilor trebuie să le placă asta. Colonelul arătă spre plafonul coborît de nori. Blestematele lor de avioane vin prea jos pentru radarele noastre și, prin urmare, nu avem practic nici o șansă să-i vedem înainte ca ei să atace.

– Cîte stricăciuni v-au provocat?

– Puteți vedea singur. Colonelul făcu un gest spre cîmpul de luptă. Se puteau vedea rămășițele de la cincisprezece tancuri distruse. Avionul ăla de vînătoare american cu zbor razant a făcut asta – Thunderbolt. Oamenii noștri l-au botezat Crucea Dracului.

– Dar ați doborît două avioane ieri, obiectă Sergetov.

– Da, și doar unul dintre tunurile noastre antiaeriene a supraviețuit. Același tun le-a doborât pe amîndouă, și anume al sergentului-major Lupenko. L-am recomandat pentru Ordinul Roșu. Va fi post-mortem, căci al doilea avion s-a zdrobit chiar de tunul lui. Era cel mai bun tunar al meu, rosti colonelul cu amărăciune.

La doi kilometri depărtare se vedea epava unui Alphajet german deasupra rămășițelor unui tun antiaerian autopropulsat ZSU-30. Fără îndoială că acțiunea fusese deliberată. Probabil că pilotul german intenționase să mai ucidă cîțiva sovietici înainte de a muri. Un sergent îi dădu colonelului o stație radio. Ofițerul ascultă cu atenție o jumătate de minut înainte de a rosti cîteva vorbe pe care le sublinie dînd scurt din cap.

– Cinci minute, tovarăși. Oamenii mei sînt la posturi. Vreți să mă urmați?

Buncărul de comandă fusese construit în grabă din bîrne și pămînt, peste care fusese turnat un metru de acoperiș vegetal. În el stăteau înghesuți douăzeci de soldați, toți oameni de legătură pentru cele două regimente de asalt. Al treilea regiment al diviziei aștepta să exploateze breșa și să paveze calea diviziei de blindate de rezervă spre spatele inamicului. Asta dacă totul decurgea conform planului.

Bineînțeles că nu se vedeau nici un fel de vehicule sau trupe inamice. Poate se aflau în pădurile de pe vîrfurile deluroase aflate la mai puțin de doi kilometri distanță, ascunse în gropi de pămînt. Alekseiev îl urmări pe comandantul de divizie făcînd un semn din cap spre șeful artileriei, care ridică un telefon de campanie și rosti două cuvinte:

– Deschideți focul.

Sunetul ajunse la ei doar peste cîteva secunde. Toate tunurile diviziei, la care se adaugă o baterie suplimentară luată de la divizia de tancuri, mugiră pe un singur ton ucigaș, iar tunetul se revărsă peste întreg peisajul rural. Obuzele se arcuiră pe deasupra capetelor, îndreptîndu-se către culmile deluroase. Ceea ce fusese un deal pașnic, acoperit cu iarbă înaltă, se transformă în cîteva clipe într-o masă informă și maronie de pămînt și fum.

– Cred că sînt serioși de data asta, domnule sergent, rosti tunarul, închizînd cu putere capacul tancului.

Mackall își ajustă casca și microfonul, zgîindu-se prin deschizăturile pentru vedere tăiate în oțelul cupolei lui de comandant. Placa groasă de blindaj atenua cele mai multe zgomote, dar cînd solul se zgudui în spatele lor, șocul trecu prin imensa masă de oțel zgîlțind vehiculul. Toți membrii echipajului se gîndiră instantaneu la forța necesară pentru a zgîlții un colos de șaizeci de tone. Așa murise locotenentul – o lovitură cu șansă de nimerire de unu la o mie din partea unui tun greu care căzuse chiar pe turela tancului și străpunsese armura mai slabă din acea parte pentru a exploda în interiorul vehiculului.

La stînga și la dreapta tancului lui Mackall, corpolenții rezervați germani stăteau adăpostiți în gropile lor adînci și înguste, tremurînd de groază și furie văzînd ce li se întîmplau lor, țării lor – și caselor lor!

– Bun plan de foc, tovarășe colonel, rosti încet Alekseiev. Un sunet ascuțit se făcu auzit pe deasupra lor. Uite și sprijinul aerian cerut.

Patru avioane de atac la sol rusești se năpustiră deasupra lor, paralel cu culmile deluroase, și își lansară încărcătura de napalm. În vreme ce se întorceau spre liniile rusești, unul explodă în aer.

– Ce a fost asta?

– Probabil un Roland, răspunse colonelul. Varianta lor pentru racheta noastră SA-8. Începem. Un minut.

La cinci kilometri în spatele buncărului de comandă, două baterii de lansatoare mobile de rachete își traseră proiectilele într-o succesiune rapidă. Jumătate erau încărcate cu focoaie cu mare putere de explozie, celelalte erau doar lansatoare de fum.

Treizeci de rachete aterizară în sectorul lui Mackall și alte treizeci în valea din fața lui. Tancul se zgudui serios la impactul proiectilelor. Mackall aproape că simți schijele zdrobindu-se de blindajul vehiculului. Însă cel mai mult îl înspăimînta fumul. Asta însemna că Ivan venea spre el. Dîre alb-cenușii de fum se răsuceau în aer din treizeci de puncte separate, formînd un nor care învălui întreg peisajul. Mackall și tunarul lui își activară ochelarii cu vedere în infraroșu.

– Buffalo, aici e Six, rosti comandantul de pluton în sistemul de comunicare. Verificare.

Mackall ascultă cu atenție. Toate cele unsprezece vehicule erau intacte, protejate de gropile adânci în care se ascundeau. Îi binecuvîntă iarăși pe geniștii și fermierii germani care săpaseră adăposturile. Nu se auzi nici un alt ordin. Nici nu era nevoie.

– Inamic în raza vizuală, raportă tunarul.

Ochelarii în infraroșu măsurau diferențele de temperatură și puteau penetra o bună parte din covorul de fum lat de aproape doi kilometri. În plus, vîntul era de partea lor. O briză care sufla cu circa 16 kilometri pe oră împingea norul de fum înapoi spre est. Sergentul Terry Mackall inspiră adînc și se întoarce la treaba lui.

– Tanc țintă, la ora zece. Încercat! Foc!

Tunarul roti țeava tunului spre stînga și fixă reticulul asupra celui mai apropiat tanc sovietic. Cu degetul apăsă butonul de acționare a laserului și un fascicul subțire de lumină țîșni în direcția țintei. Pe ecranul de ochire apăru distanța pînă la țintă: 1 310 metri. Computerul de control al focului calculează distanța pînă la țintă și viteza, ridicînd țeava tunului. Computerul măsoară cu ajutorul senzorilor viteza vîntului și direcția, densitatea aerului și umiditatea, temperatura aerului și a obuzelor din tanc. Tunarul nu trebuia decît să plaseze ținta în centrul vizorului. Întreaga operațiune dură mai puțin de două secunde, cu degetele tunarului stînd deasupra butonului de comandă a focului.

O limbă de foc lungă de peste zece metri incineră instantaneu tufișurile plantate cu doi ani înainte de niște fermieri din partea locului. Tunul de 105 milimetri al tancului reculă pe afe-tul lui, aruncînd tubul folosit din aluminiu al obuzului. Obuzul se năpusti în aer. Sabotul se despărți imediat de proiectil, o săgeată de 40 de milimetri construită din tungsten și uraniu care străpunse aerul cu aproape doi kilometri pe secundă.

Proiectilul lovi ținta o secundă mai tîrziu la baza turelei. În interior, un tunar rus tocmai alegea un obuz pentru propriul tun cînd miezul din uraniu al proiectilului trecu prin blindajul protector de oțel. Tancul rusesc explodează, iar turela zbură zece metri în aer.

– Lovit! zise Mackall. Tanc țintă la ora douăsprezece. Încărcat! Foc!

Tancul rusesc trase în aceeași secundă cu cel american, însă lovitura rusului trecu prea sus, ratînd tancul M-1 cu aproape un metru. Tancul rusesc avu mai puțin noroc.

– E vremea să plecăm, anunță Mackall. Drept înapoi! Mergem spre prima poziție de rezervă.

Șoferul băgase deja maneta de viteză în marșarier, răsucind cu forță controlul accelerației. Tancul își învârti roțile, apoi se răsuci spre dreapta și parcurse cincizeci de metri până la o altă poziție pregătită dinainte.

– Fum-blestemat! Înjură Sergetov.

Vântul le sufla fumul înapoi în ochi, astfel încât nimeni nu își dădea seama ce se petrecea pe câmpul de luptă. Soarta bătăliei stătea acum pe umerii căpitanilor, locotenenților și ai sergenților. Nu se zăreau decît mingile portocalii de foc ale vehiculelor explodate, fără a se putea spune cui aparțineau acestea. Colonelul aflat la comanda atacului ținea stația radio la gură și lătra tot felul de ordine comandanților de subunități.

Mackall ajunsese în prima poziție de rezervă în mai puțin de un minut. Aceasta fusese săpată paralel cu linia culmii deluroase. Turela masivă rămase întoarsă spre stînga. Mackall vedea infanteria inamică alergînd în fața blindatelor de asalt. Artileria aliată, americană și germană, secera amarnic rîndurile, dar nu suficient de rapid...

– Țintă! Tanc cu antenă, ieșind dintre copaci.

– I-am prins! răspunse tunarul.

Văzu un tanc rusesc T-80 cu o antenă mare radio ieșind din turelă. Trebuia să fie vorba de un comandant de companie... poate chiar un comandant de batalion. Trase.

Tancul rusesc se răsuci exact în clipa în care proiectilul părăsea țeava. Mackall urmări obuzul cum ratează la mustață compartimentul motor.

– Dați-mi un obuz HEAT! strigă tunarul prin intercom.

– Gata!

– Întoarce-te, ticălos...

Tancul rusesc era condus de un sergent experimentat care își continuă drumul în zigzag de-a latul văii. Își schimba poziția la fiecare cinci secunde. Acum își aduse tancul din nou spre stînga...

Tunarul trase obuzul. Tancul reculă cu putere și tubul folosit al obuzului căzu cu zgomot pe peretele din spate al turelei. Deja

spațiul interior al tancului se umpluse de mirosul de amoniac al explozibilului.

– Lovit! Bună lovitură, Woody!

Proiectilul izbi tancul rusesc între ultimele perechi de roți și distruse motorul diesel al blindatului. În câteva secunde echipajul începu să iasă din tanc, „evadînd” într-un mediu plin de schije zburătoare.

Mackall ordonă conductorului să o ia iarăși din loc. Cînd reușiră să ajungă în următoarea poziție de rezervă, rușii se aflau la mai puțin de cinci sute de metri depărtare. Traseră alte două proiectile, distrugînd un transportor de infanterie și smulgînd șenila unui tanc.

– Buffalo, aici e Six, începeți deplasarea spre Bravo Line – executați.

Ca lider de pluton, Mackall trebuia să plece ultimul. Văzu ambele tancuri însoțitoare din formație coborînd contrapanta dealului. Infanteria se deplasa și ea, fie alergînd, fie înghesuită în transportoare. Artileria aliată efectua un baraj exploziv și fumigen peste linia coamei pentru a le masca retragerea. Ca la o comandă, tancul țîșni înainte, accelerînd la cinczeci de kilometri pe oră și gonind spre următoarea linie defensivă înainte ca rușii să ocupe coama părăsită de deal. Focul artileriei inamice se făcea simțit pretutindeni deasupra lor și reuși chiar să arunce în aer două transportoare ale infanteriei germane.

– Zulu, Zulu, Zulu!

– Aduceți-mi un vehicul! ordonă Alekseiev.

– Nu pot permite așa ceva. Nu pot lăsa un general...

– Adu-mi odată nenorocitul de vehicul! Trebuie să văd asta, repetă Alekseiev.

Un minut mai tîrziu, el și Sergetov se alăturară colonelului într-un vehicul blindat de comandă care porni glonț către poziția pe care trupele NATO abia o evacuasera. Găsiră o groapă care adăpostise doi oameni – pînă ce un proiectil aterizase la un metru distanță.

– Doamne, am pierdut douăzeci de tancuri aici! izbucni Sergetov, privind înapoi.

– Jos!

Colonelul îi împinse pe ceilalți doi ofițeri în groapă. Pe marginea ei ateriză o ploaie de proiectile NATO.

* * *

– Un tun Gatling! anunță tunarul.

Peste coama dealului se ivi un tun antiaerian rusesc. O clipă mai târziu un obuz HEAT îl aruncă în aer ca pe o jucărie de plastic. Următoarea țintă fu un tanc rusesc care cobora dealul pe care tocmai îl părăsiseră.

– Capul sus, vine aviația amică!

Mackall se strîmbă în sinea lui, sperînd ca pilotul să poată deosebi prietenii de dușmani.

Alekseiev urmări avionul bimotor năpustindu-se chiar deasupra văii. Botul avionului se făcu nevăzut într-un nor de foc cînd pilotul trase cu tunul antitanc. Patru tancuri săriră într-o clipă în aer, în vreme ce avionul Thunderbolt păru să rămînă agățat în aer, apoi viră spre vest, cu o rachetă pe urme. Racheta SA-7 rată și se pierdu în aer.

– Crucea Diavolului? întrebă Alekseiev.

Colonelul dădu din cap în semn de răspuns, iar Alekseiev își dădu seama de unde provenea numele. Dintr-un anumit unghi, avionul american semăna perfect cu o cruce ortodoxă rusească stilizată.

– Tocmai am chemat regimentul de rezervă. S-ar putea să-i fi pus pe fugă pe inamici, rosti colonelul.

„Asta să fie un atac încununat de succes?” se întrebă Sergetov, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Mackall urmări două rachete antitanc cum se năpustesc peste liniile rusești. Una rată, cealaltă lovi din plin. Tot mai mult fum se ridica din ambele tabere în timp ce trupele NATO se retraseră cu alte cinci sute de metri. Se vedea deja satul pe care îl apărau. Sergentul numărase cinci ținte distruse de tancul lui. Încă nu fusese lovit, dar chestia asta nu mai putea dura. Artileria „amică” era pusă la grea încercare acum. Infanteria rusească își înjumătățise forța față de momentul inițial, iar lansatoarele lor mobile rămăseseră în urmă, încercînd să angajeze pozițiile NATO cu rachete. Lucrurile păreau să meargă în direcția cea bună cînd apăru în luptă un al treilea regiment inamic.

Pe dealul din fața lui se iviră cincizeci de tancuri. Un avion A-10 se năpusti și distruse două tancuri, după care fu spulberat de pe cer de o rachetă SAM. Epava în flăcări a avionului căzu la trei sute de metri în fața tancului lui Mackall.

– Tanc țintă, la ora unu. Foc! Tancul Abrams trase încă un obuz. Lovit.

– Atenție, atenție, interveni comandantul de trupă. Se apropie elicoptere inamice dinspre nord.

Zece Mi-24 Hind își făcură cam târziu apariția, dar reușiră să-și răscumpere întârzierea distrugând două tancuri aliate în mai puțin de un minut. Imediat se iviră avioanele germane Phantom, care angajară elicopterele cu rachete aer-aer și tunuri, într-un melanj sălbatic de proiectile care incluseră curînd și rachete sol-aer. Cerul era brăzdat de dîre de fum, după care brusc nu se mai văzu nici o aeronavă în aer.

– Se duce totul de rîpă, zise Alekseiev.

Tocmai învățase o lecție importantă. Elicopterele de atac nu puteau spera să supraviețuiască în fața avioanelor de vînătoare inamice. Chiar cînd avusese impresia că elicopterele Mi-24 aveau să dea lovitura finală, acestea fuseseră obligate să se retragă la apariția avioanelor germane. Sprijinul artileriei începea să dea rateuri. Tunarii NATO contracarau tunurile sovietice cu măiestrie, ajutați de avioane de atac la sol. Alekseiev trebuia să facă rost de un sprijin aerian mai substanțial.

– Pe naiba! ripostă colonelul.

Transmise prin radio noi ordine către batalioanele de pe flancul stîng al cîmpului de luptă.

– Se pare că avem un vehicul de comandă la ora zece, pe coama dealului, poți ajunge la el?

– E o lovitură cam lungă, eu...

Un proiectil șterse marginea turelei.

– Tanc, la ora trei, se apropie...

Tunarul apăsă butonul de control al turelei, dar nu se întîmplă nimic. Se întinse imediat după maneta de acționare manuală. Mackall atacă ținta cu mitraliera de bord, trăgînd spre un T-80 care se ivise din senin. Tunarul se agăță cu toată forța de manetă, în vreme ce un alt proiectil se izbi de blindajul tancului. Șoferul îl ajută, rotind blindatul și rugîndu-se să poată riposta la timp.

Computerul nu mai funcționa, avariat de șocul primei lovituri. Tancul T-80 se găsea la mai puțin de o mie de metri depărtare cînd tunarul reuși să fixeze țeava tunului pe țintă. Trase un obuz

HEAT, dar acesta rată. Încărcătorul introduce un alt proiectil pe țeavă. Tunarul umblă puțin la controale și trase din nou. Lovit.

– Mai sînt multe tancuri în spatele ăluia, avertiză tunarul.

– Buffalo Six, aici e trei-unu, inamicii vin din lateral. Avem nevoie de ajutor aici, anunță Mackall, după care se răsuci spre conductor și zise: Spre stînga și repede înapoi!

Acesta n-avu nevoie de alt îndemn. Se strîmbă privind prin fantele blindatului și împinse maneta de accelerație toată cursa înapoi. Tancul se deplasă în viteză în spate și spre stînga, în vreme ce tunarul încerca să fixeze altă țintă. Din nefericire, și stabilizatorul automat ieșise din funcțiune. Trebuiau să stea nemișcați ca tancul să tragă cu precizie, dar acest lucru însemna moarte sigură.

Un alt Thunderbolt se ivi la joasă înălțime, lansînd containere cu bombe asupra formației rusești de tancuri. Alte două tancuri sovietice fură oprite, dar avionul se îndepărtă lăsînd o dîră de fum în urmă. Pentru stoparea manevrei sovietice interveni și artileria.

– Pentru numele lui Dumnezeu, oprește ca să pot trage într-unul dintre blestemați! țipă tunarul. Tancul încremeni locului și trase un obuz, lovind un T-72 în blindaj. Reîncarcă!

Un al doilea tanc veni lîngă tancul lui Mackall, la o sută de metri în stînga. Tancul era intact și trase trei obuze în serie nimerind două ținte. După aceea apărură un elicopter sovietic care aruncă în aer tancul comandantului cu o rachetă. Apoi o rachetă Stinger trasă dintr-un lansator individual spulberă elicopterul, în vreme ce infanteria germană se reaseza pe poziții. Mackall urmări două rachete antitanc HOT virînd spre stînga și spre dreapta turelei sale și năpustindu-se către înaintarea sovietică. Amîndouă își atinseră ținta.

– Antenă de tanc, drept în față.

– Îl văd. Sabot!

Tunarul manevră turela înapoi spre dreapta. Ridică țeava tunului și trase.

– Căpitane Alexandrov! urlă comandantul de divizie în microfon.

Transmisia comandantului de batalion încetă brusc. Colonelul folosea prea mult stația radio. La 16 kilometri depărtare, o baterie germană de tunuri autopropulsate de 155 de milimetri urmări frecvența semnalelor radio și trase douăzeci de proiectile în serie rapidă.

Alekseiev auzi vuietul obuzelor și se aruncă într-o groapă individuală săpată de nemți, trăgându-l pe Sergetov după el. Cinci minute mai târziu întreaga zonă se transformă într-un infern de fum și zgomot.

Generalul își înalță capul și îl văzu pe colonel continuând să stea în picioare și să dea ordine. În spatele lui vehiculul de comandă ardea, cu tot cu stațiile radio. Cinci oameni muriseră și alți câțiva urlau de durere din pricina rănilor. Alekseiev privi iritat spre o pată de sânge de pe dosul palmei sale.

Mackall distruse încă un tanc, dar cei care opriră atacul fură germanii, folosind în acest scop ultimele lor rachete HOT. Comandantul atacului rusesc își pierdu cumpătul când văzu că jumătate din tancurile batalionului fuseseră lovite. Supraviețuitorii dădură drumul generatoarelor de fum și se retraseră spre sud, în spatele dealului, urmăriți de obuzele artileriei. Deocamdată bătălia terestră se încheiase.

– Mackall, ce se întâmplă în sectorul tău? întrebă locțiitorul comandantului de companie care preluase comanda.

– Unde-i Six?

– La stînga ta.

Mackall privi într-acolo și zări tancul comandantului companiei în flăcări. Deci el fusese...

– Mai sîntem doar noi, domnule. Cîți au mai rămas?

– Număr patru tancuri.

„Doamne“, își zise sergentul în gînd.

– Dați-mi un regiment de la divizia de tancuri și o pot face. N-au mai rămas cu nimic! insistă colonelul.

Pe față îi curgea sângele de la o rană superficială.

– O voi face. Cît de curînd poți continua atacul? întrebă Alekseiev.

– Peste două ore. Am nevoie de timp să îmi regroupez forțele.

– Foarte bine. Trebuie să mă întorc la cartierul general. Opoziția inamică a fost mai dură decît te așteptai, tovarășe colonel. Altfel trupele dumitale s-au descurcat bine. Spune-le oamenilor tăi de la informații să muncească mai bine. Adună-ți prizonierii și interoghează-i cu fermitate!

Alekseiev plecă, cu Sergetov tropăind pe urmele lui.

– A fost mai rău decît m-am așteptat, comentă căpitanul cînd ajunseră în vehiculul de întoarcere.

– Probabil că au opus un regiment contra noastră. Alekseiev ridică din umeri. Nu putem comite aceeași greșeală prea des, așteptîndu-ne în același timp să învingem. Am avansat patru kilometri în două ore, dar costul a fost imens. Și nemernicii ăia de la Forțele Aeriene! O să am ceva urît de spus generalilor noștri de aviație cînd ajungem înapoi!

– Asta înseamnă că acum ești comandantul-adjunct al trupei, roști locotenentul. Pînă la urmă supraviețuiseră cinci tancuri. Unul avea ambele stații radio distruse. Te-ai descurcat bine, chiar foarte bine.

– Cum au ieșit germanii din toată povestea? îl întrebă Mackall pe noul său șef.

– Pierderi de cincizeci la sută, iar Ivan ne-a dat înapoi cu patru kilometri. Nu putem spera să mai supraviețuim mult în ritmul ăsta. S-ar putea să primim ceva întăriri peste o oră. Cred că i-am convins pe cei de la regiment că Ivan își dorește cu disperare locul ăsta. O să primim ajutor. Același lucru e valabil pentru germani. Li s-a promis un nou batalion pînă la căderea nopții și, poate, un al doilea pînă în zori. Du-ți vehiculele înapoi la realimentare și reîncărcare. Prietenii noștri s-ar putea să se întoarcă în curînd.

– Asta înseamnă două atacuri majore și unul mai mic pentru acest sat. Încă n-au pus mîna pe el, domnule.

– Mai e ceva. Am vorbit la regiment în privința dumatăle. Colonelul mi-a spus că de-acum ești ofițer.

Tancul lui Mackall avu nevoie de zece minute ca să ajungă la punctul de reîncărcare. Realimentarea cu combustibil dură zece minute, în vreme ce echipajul băgă în magazie o nouă „colecție” de obuze. Sergentul fu surprins că trebuia să se întoarcă pe front cu cinci obuze mai puțin față de capacitatea maximă.

– Ai fost atins, Pașa.

Bărbatul mai tînăr clătină din cap.

– M-am zgîriat la mînă în timp ce coboram din elicopter. O să las să-mi curgă puțin sînge ca să mă pedepsesc singur pentru stîngăcie.

Alekseiev ședea vizavi de comandantul lui. De sete dăduse pe gît un întreg bidon cu apă. Îi era jenă de rana lui ușoară și decisese să mintă în privința ei.

– Atacul?

– Opoziția a fost feroce. Mi s-a spus să ne așteptăm la două batalioane de infanterie, plus tancuri. Eu estimez că forța inamicului s-a ridicat aproape la nivelul unui regiment, luptînd de pe poziții fortificate dinainte. Chiar și așa, aproape că am reușit străpungerea. Colonelul aflat la comandă avea un plan bun, iar oamenii lui s-au luptat cu dăruire maximă. I-am forțat să se retragă pînă în preajma obiectivului. Vreau să li se elibereze un regiment de tancuri de la GOM pentru următorul atac.

– Nu avem voie să facem așa ceva.

– Cum?!

Alekseiev era uluit.

– Grupurile Operaționale de Manevră trebuie să rămînă intacte pînă la reușita străpungerii. Ordine direct de la Moscova.

– Încă un regiment va rezolva problema. Obiectivul e în raza vizuală! Am tocat o divizie de infanterie motorizată pentru a ajunge aici și am pierdut aproape jumătate din efectivele alteia. Putem cîștiga această bătălie și putem obține prima breșă majoră în liniile NATO – dar trebuie să acționăm acum!

– Ești convins?

– Da, dar trebuie să ne mișcăm repede. Probabil că nemții și-au dat seama cît de periculoasă devine această bătălie pentru ei. O să încerce și ei să aducă întăriri. Regimentul de frunte din divizia 30 de tancuri de gardă e la o oră distanță de front. Dacă îl punem în mișcare în mai puțin de treizeci de minute, va participa la următorul atac. De fapt, ar trebui să deplasăm întreaga divizie înapoi. Această oportunitate nu va dura mult.

– Foarte bine. O să sun STAVKA pentru a obține permisiunea.

Alekseiev se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. Ce însemna și structura sovietică de comandă: ca să devieze de la mărșul Plan, pînă și un comandant de teatru de război trebuia să obțină *permisiunea*! Dură mai bine de o oră pînă ce geniile de la Moscova examină hărțile. În fine, regimentul de frunte al diviziei 30 de tancuri de gardă primi ordinul de a se alătura diviziei de infanterie motorizată în cursul următorului

atac. Regimentul ajunsese însă târziu, obligînd amînarea atacului cu o oră și jumătate.

Sublocotenentul Terry Mackall – care continua să poarte tresele de subofițer, prea obosit ca să-i mai pese de avansarea în grad – se întreba cît de mult lua în serios conducerea superioară această mică bătălie între blindate. Două batalioane de soldați germani ajunseră la locul bătăliei pentru a-i înlocui pe membrii *Landwehr* epuizați, care se retraseră pentru a pregăti poziții defensive în jurul satului din spatele lor. O companie de tancuri Leopard și două plutoane de tancuri M-1 întăriră poziția, cu un colonel german la comandă. Colonelul ajunsese cu elicopterul și trecu în revistă toate pozițiile defensive. Mackall își zise că arăta ca un mic ticălos, cu capul bandajat și o gură de pe care lipsea orice urmă de zîmbet. Mackall își aminti că, dacă reușea o breșă în acel loc, Ivan putea înconjura pe flanc forțele germane și britanice care opriseră pătrunderea sovieticilor la nivelul suburbiilor Hanovrei. Iar asta transforma bătălia într-un eveniment extrem de important pentru germani.

Tancurile germane Leopard ocupară pozițiile frontale, ușurînd situația americanilor. Plutonul se întregise între timp, ajungînd la paisprezece blindate. Comandantul de trupă împărți forța în două, cu Mackall la comanda grupei sudice. Găsiră ultima linie de adăposturi săpate, la sud-est de sat. Mackall își aranjă nou alocatul post de comandă cu mare grijă, verificînd cu pasul fiecare poziție și discutînd cu fiecare comandant de tanc. Germanii erau suficient de meticuloși. Avuseseră grijă să pună lăstăriș în fiecare poziție în care nu crescuseră plante în mod natural. Aproape toți civilii care locuiau acolo fuseseră evacuați, însă o mînă de localnici nu voiau să plece din casele pe care singuri și le construiseră. Unul dintre ei le aduse tanchiștilor ceva cald de mîncare. Echipajul lui Mackall nu avea însă timp să mănînce. Tunarul repară două conexiuni avariate și resetă computerul avariat. Ajutorul de tunar și șoferul lucrară la îndreptarea unei șenile slăbite. Chiar înainte de a termina, în jurul lor începură să cadă obuzele de artilerie.

Alekseiev voia să fie la fața locului. Dispunea de o legătură telefonică cu divizia, așa că ascultă pe circuitul de comandă al diviziei. Colonelul – pe care Alekseiev intenționa să-l avanseze

la gradul de general dacă atacul reușea – se plîngea că fuseseră obligați să aștepte prea mult. Cerase și primise o misiune de recunoaștere în spatele liniilor inamice. Unul dintre avioane dispăruse. Pilotul celuiilalt avion raportase ceva mișcări de trupe, dar nu fusese în stare să ofere nici o estimare, datorită faptului că rachetele antiaeriene îl obligaseră în permanență la manevre evazive. Colonelul se temea că forța inamicului crescuse, dar fără dovezi certe în acest sens nu se putea justifica nici amînarea atacului și nici solicitarea suplimentară de întăriri.

Mackall urmărea și el scena de la distanță. Ultimul șir de dealuri se găsea la distanță de o milă, dincolo de ceea ce fusese o fermă și care acum era un loc acoperit cu copaci pitici, ca și cum solul fusese secătuit de resurse. Forțele lui erau organizate în două plutoane de trei tancuri. Ca și comandant, treaba lui era să stea liniștit și să le îndrume prin radio.

Douăzeci de minute după ce prin stația radio se raportă o ofensivă sovietică puternică, Mackall începu să zărească mișcare. Transportoarele de trupe germane porniră să coboare dealul, către sat. Cîteva elicoptere sovietice se iviră spre nord, dar de această dată o baterie Roland ascunsă în sat le întîmpină, spulberînd trei dintre ele înainte ca acestea să se retragă. Urmară tancurile germane Leopard. Mackall le numără și constată că erau cu trei mai puține. Artileria NATO începu să toace coamele dealurilor; în replică, tunurile sovietice aruncară obuze în cîmpul din jurul tancurilor americane. Apoi apărură rușii...

– Buffalo, nici o unitate să nu tragă. Repet, nu trage nimeni, se auzi vocea comandantului companiei prin stația radio.

Mackall văzu că germanii se retrăgeau prin sat. „Deci asta plănuia nenorocitul ăla de *kraut*, își zise el. Minunat...”

– I-am pus pe fugă! îi spuse colonelul lui Alekseiev prin stația radio.

Pe harta-planșetă din fața generalului ofiterii planșetiști mutau numerele și făceau însemnări cu creioane cerate. Trasară o gaură roșie în liniile germane.

Tancurile sovietice din frunte se găseau acum la cinci sute de metri distanță de sat, gonind ca să acopere distanța de doi kilometri dintre ele și inamici. În acel moment colonelul german dădu ordinul către comandantul american.

– Buffalo, aici e Six – înhățați-i!

Douăsprezece tancuri traseră la unison, nimerind nouă ținte.

– Woody, caută antene, îi ordonă Mackall tunarului.

El însuși folosi ochelarii de vedere ca să își supravegheze subordonații în vreme ce tunarul privi în dreapta căutînd printre tancurile sovietice din coadă.

– Uite unul! Încarcă un obuz HEAT! Tanc țintă. Distanța două mii șase sute...

Tancul reculă în lateral. Tunarul urmări traseul proiectilului...

– Levit!

A doua salvă trasă de tancurile M-1 distruse opt tancuri inamice, apoi alte blindate rusești începură să explodeze lovite de rachete antitanc trase din sat. Sovietici desfășuraseră tancuri pe flancuri, dar în fața lor se afla un sat burdușit cu rachete anti-tanc. Colonelul german pregătise o ambuscadă mobilă, iar următorii ruși căzuseră în capcană. Tancurile Leopard virau deja spre stînga și spre dreapta din spatele satului pentru a-i prinde pe ruși în cîmp deschis. Ofițerul de legătură cu aviația aduse iarăși bombardierele sale împotriva pozițiilor deținute de artileria sovietică. Avioanele de vînătoare sovietice încercară să angajeze bombardierele, fără să fie însă capabile să intervină în bătălia terestră, în care se implicase deja o escadrilă de elicoptere germane Gazelle înarmate cu rachete aer-sol. Tancurile sovietice dădură drumul la perdele de fum și încercară cu disperare să își angajeze inamicii, dar americanii stăteau ascunși în gropile lor adînci, iar lansatoarele de rachete germane din sat își schimbau cu abilitate pozițiile de tragere după fiecare lansare.

Mackall mută un pluton spre stînga și altul spre dreapta. Tunarul lui localizează și distruse un al doilea tanc de comandă, apoi germanii înconjură formația sovietică dinspre nord și sud. Deși erau încă depășiți numeric, germanii îi surprinseră pe ruși nepregătiți și făcură ravagii în coloana lor de tancuri cu imensele lor obuze de 120 de milimetri. Comandantul sovietic le ordonă elicopterelor sale să se întoarcă pentru a deschide o rută de scăpare. Acestea surprinseră și aruncară în aer trei tancuri germane înainte ca rachetele să reînceapă să le spulbere de pe cer. Brusc situația depăși orice control posibil. Mackall urmări cum forța sovietică face stînga împrejur și se retrage spre dealuri cu germanii pe

urmele lor. Contraatacul fu împins la limită, iar Mackall știa că *nimeni* nu se pricepea mai bine la asta decît nemții. Cînd primi ordinul de a pleca de acolo, poziția inițială de apărare fusese recapturată. Bătălia abia dacă durase o oră. Două divizii sovietice de infanterie motorizată fuseseră acum decimate pe drumul spre Bieben.

Oamenii din tanc deschiseră capacele pentru a lăsa aerul proaspăt să intre în turela supraîncălzită. Pe podeaua tancului puteau fi văzute cincisprezece tuburi goale de obuz. Computerul de control al focului ieșise din nou din funcțiune, dar Woody reușise să distrugă alte patru tancuri, două dintre acestea fiind comandate de ofițeri sovietici. Comandantul trupei veni la Mackall într-un jeep.

– Trei tancuri avariate, raportă Mackall. Trebuie să le ducem undeva în siguranță pentru reparații. Pe chipul lui se lăți un zîmbet larg. Țștia n-o să ne ia niciodată orașul ăsta din gheare!

– Soldații din *Bundeswehr* au contribuit decisiv la asta, zise locotenentul. Bine, începe să-ți aduni oamenii.

– Mda, bine. Ultima dată am rămas cu cinci obuze mai puțin.

– Avem tot mai puțină muniție de rezervă. Nu ajunge la noi pe cît de repede ne-am fi așteptat.

Mackall se gîndi la cele auzite și nu-i plăcu la ce concluzie ajunse.

– Puneți pe cineva să le spună puturoșilor ăloră din marină că îi putem opri pe ticăloșii ăștia numai dacă ei își mișcă fundurile mai repede!

USS PHARRIS

Morris nu văzuse niciodată asemenea aglomerație în Hampton Roads. Cel puțin șaiszeci de vase comerciale se legănau la ancoră, în vreme ce o forță întărită de escortă se pregătea să le scoată în larg. *Saratoga* se găsea și ea în port. Catargul principal îi dispăruse, iar pe chei i se construia un nou catarg. În același timp, în interior se efectuau reparațiile necesare pentru avariile mai puțin vizibile rezultate în urma impactului suferit. Numeroase avioane patru-lau deasupra și mai multe nave își activaseră radarele de căutare pentru a preveni furișarea vreunui submarin sovietic în radă, de

unde ar fi putut lansa un potop devastator de rachete asupra grupării de nave.

Pharris era legată la cheiul de alimentare cu combustibil, înghițind motorină pentru cazanele mașinilor și kerosen pentru elicopterele de bord. Singura rachetă antisubmarin pe care-o folosisese fusese înlocuită, la fel ca și cele șase rachete de bruiaj. În afară de toate astea, la bordul navei nu mai trebuiau încărcate decât alimente. Ed Morris înmână raportul său privind misiunea unui curier care avea să îl ducă la comandantul de escadră. Morris s-ar fi dus el însuși, dar n-avea timp. Erau programați să plece pe mare peste douăsprezece ore. Era vorba de un alt convoi mare, care trebuia să ajungă în cel mai scurt timp în porturile franceze LeHavre și Brest cu echipamente grele și muniție.

Morris primise raportul serviciilor de informații navale. Situația se înrăutățise. Acum douăzeci de submarine NATO umpleau golul din linia G-I-UK, încercînd să recupereze pierderea liniei SOSUS. Acestea raportau distrugerea unui număr semnificativ de submarine sovietice, dar raportaseră și faptul că unele dintre acestea se strecuraseră prin ochiurile plasei, iar Morris era convins că pentru fiecare submarin scăpat existau alte patru sau cinci care trecuseră neobservate. Primul convoi de nave aliate parcurseese practic distanța ca pe o plimbare. Cele cîteva submarine sovietice din Atlantic din acel moment fuseseră mult prea împrăștiate și forțate să navigheze cu zgomot în căutarea țintelor. Plimbarea se terminase. Acum se credea că în Atlantic se găseau în jur de șaizeci de submarine sovietice, cel puțin jumătate dintre ele fiind cu propulsie nucleară. Morris medită asupra cifrei, gîndindu-se la arsenalul sovietic, la numărul de victime pretinse de NATO și se întrebă dacă șaizeci nu reprezenta cumva o estimare optimistă.

Apoi mai erau și avioanele Backfire. Convoiul avea să urmeze o rută sudică, mărind cu două zile durata călătoriei, dar forțînd astfel bombardierele sovietice să zboare la limita razei de acțiune. De asemenea, cu fiecare treizeci de minute înaintea fiecărei treceri de satelit, convoiul avea să-și devieze cursul spre vest, în speranța că sovieticii aveau să-și îndrepte bombardierele și submarinele în direcție greșită. Două grupări navale conduse de portavioane se găseau deja pe mare și aveau să-și ofere sprijinul

dacă ar fi fost posibil. În mod clar voiau să întindă o cursă avioanelor Backfire. Grupurile de portavioane aveau să urmeze un curs de evitare, încercînd să evite complet detecția prin satelit. Morris știa că așa ceva era posibil, ca un exercițiu de geometrie, dar manevra cauza limitări serioase din punct de vedere al libertății de acțiune al portavioanelor, iar prezența grupurilor de portavioane pe mare însemna folosirea unora dintre avioanele de patrulare antisubmarin de care convoaiele de nave comerciale depindeau enorm. Era un compromis, ca întreaga viață de altfel și, cu atît mai mult, ca orice operațiune de război, care în sine reprezenta o colecție întreagă de compromisuri. Morris își aprinse o țigară fără filtru. Renunțase la acest obicei cu ani de zile în urmă, dar la jumătatea primei părți a croazierei de război se trezise în fața magazinului de pe navă, cumpărînd un cartuș de țigări fără taxe „pentru mare”. Își spusese că pericolul adăugat sănătății sale nu era decît un fleac. Pe mare fuseseră deja scufundate nouă distrugătoare și fregate, două dintre nave cu toți oamenii de la bord.

ISLANDA

Edwards începuse să urască contururile maronii de pe hărți. Fiecare anunța o schimbare de cel puțin douăzeci de metri în înălțime. Încercă să calculeze schimbările reale în minte, dar nu reuși să treacă mai departe de 19,6 metri pentru fiecare dintre blestемatele de linii roșii-maronii. Uneori liniile se despărteau pe o distanță de circa trei milimetri. Alteori erau strînse atît de mult laolaltă încît locotenentul se aștepta să găsească în realitate un adevărat perete de stîncă. Își aminti de unica vizită pe care o făcuse în Washington, D.C., și de momentele în care el și tatăl lui trecuseră încruntați pe lîngă șirurile de turiști care stăteau aliniați ca să prindă liftul ce avea să-i ducă în vîrfurile monumentului Washington, preferînd să urce pe jos cei o sută șaiszeci de metri înălțime de-a lungul scării în spirală pînă la puntea de observație. Ajunseseră în vîrf epuizați, dar mîndri. Acum el efectua aceleași ascensiuni, dar cam la fiecare nouăzeci de minute, cu excepția faptului că de această dată nu existau scări netede și

drepte, iar în vîrf nu-i aștepta nici un lift pentru o coborîre mai confortabilă... și mai apoi nici un taxi cu care să ajungă la hotel.

Se cățără pe zece linii de contur – două sute de metri înălțime sau șase sute cincizeci de picioare – timp de trei ore după ce ridicaseră tabăra. Harta spunea că trecuseră din zona administrativă Skorradalshreppur în zona administrativă Lundarreykjashreppur. Pe teren nu exista nici un semn care să arate asta, islandezii fiind suficient de deștepți pentru a ști că oricine trecea pe aici era localnic și nu avea nevoie de îndrumare. Fură recompensați cu circa doi kilometri de teren relativ drept, printre două mlaștini mari. Terenul era acoperit cu roci și pietre de la ceea ce părea un vulcan stins aflat cam la patru mile depărtare.

— Să facem un popas, hotărî Edwards.

Se așază lîngă o stîncă de un metru înălțime ca să se poată sprijini de ceva și fu surprins cînd Vigdis veni lîngă el. Fata se așază la un metru depărtare, cu fața spre el.

— Cum te simți astăzi? o întrebă el.

Acum în ochii ei se vedeau din nou semne de viață. Poate că dispăruseră demonii care o treziseră din somn cu o zi înainte? Nu, probabil că aceștia n-aveau să dispară vreodată complet. Trebuia însă să fii în viață ca să ai coșmaruri, iar acestea aveau să pălească probabil cu timpul. Cu timpul oricine își revenea din orice, cu excepția crimei.

— Nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai salvat viața.

— Nu puteam sta deoparte și să-i lăsăm să te omoare, zise el, întrebîndu-se dacă nu cumva era o minciună.

Dacă rușii ar fi omorît pur și simplu toate persoanele din acea casă, i-ar mai fi atacat sau ar fi așteptat și apoi ar fi prădat casa după plecarea lor? Venise clipa adevărului.

— N-am făcut-o pentru tine, nu numai pentru tine.

— Nu pricep.

Edwards își scoase portofelul dintr-un buzunar de la spate și îl deschise pentru a scoate o fotografie veche de cinci ani.

— Ea e Sandy, Sandra Miller. Am copilărit pe aceeași stradă și am mers împreună la școală. Poate că ne-am fi căsătorit într-o bună zi, rosti el încetișor.

„Sau poate că nu, recunosc el în gînd. Oamenii se mai schimbă.“

– Eu m-am dus la Academia Forțelor Aeriene, continuă el, ea s-a dus la Universitatea Connecticut din Hartford. În luna octombrie a celui de-al doilea an, a dispărut. A fost violată și ucisă. Au găsit-o o săptămână mai târziu într-un șanț. Cît despre tipul care a făcut-o... nu s-a dovedit niciodată că el a ucis-o pe Sandy, dar a mai violat alte două fete de la școală. În fine, acum e într-un ospiciu de nebuni. Au spus că era nebun, că nu era responsabil de faptele sale. Așa că într-o zi doctorii vor spune că s-a vindecat și îi vor da drumul, dar Sandy va rămîne moartă.

Edwards privi în jos spre stînci.

– N-am putut face nimic în privința asta. Nu sînt polițist și mă găseam la trei mii de kilometri depărtare. De această dată însă am putut face ceva. Vocea lui nu trăda nici un fel de emoție. De această dată a fost altfel.

– Tu o iubești pe Sandy? întrebă Vigdis.

Cum să răspunzi la așa ceva? se întrebă Mike. Așa păruse cu cinci ani în urmă, nu? Dar ar fi mers lucrurile între ei doi? „Nu prea ai făcut celibatul în acești ultimi ani, nu? Dar nici n-a mai fost la fel, nu?” Privi fotografia luată cu trei zile înainte de moartea lui Sandy. Sosise în cutia lui poștală din Colorado Springs după moartea ei, deși el nu știa asta în acel moment. Părul ei negru și lung pînă la umeri, micile clătinări din cap, zîmbetul copilăros care însoțea rîsetul ei molipsitor... toate acestea dispăruseră.

– Da.

Acum în vocea lui se citea emoția.

– Atunci o faci pentru ea, da?

– Da, minți Edwards.

„Am făcut-o pentru mine.”

– Nu știu numele tău.

– Mike. Michael Edwards.

– Fă asta pentru mine, Michael. Îți mulțumesc pentru viața mea.

Se vedeau primele semne ale unui zîmbet. Fata își puse mîna pe mîna lui. Era moale și caldă.

Victime

KEFLAVIK, ISLANDA

– La început am crezut că s-au răsturnat pur și simplu de pe creastă. Am găsit asta în mașină. Maiorul de la poliția militară ridică partea de sus a unei sticle sparte de votcă. Însă sanitarul care le-a strîns efectele personale a găsit asta.

Maiorul trase cearșaful cauciucat de pe un cadavru care fusese clar aruncat din vehicul cînd dubița sărise peste creastă. Rana de cuțit din piept nu putea fi confundată.

– Și mai spuneți că islandezii sînt pașnici ca niște oi, tovarășe general, comentă colonelul KGB cu sarcasm.

Maiorul continuă:

– Este dificil de reconstituit ceea ce s-a întîmplat cu adevărat. La distanță mică de locul faptei se găsea o fermă a cărei casă a ars pînă la temelie. Între ruine am descoperit două cadavre. Ambele au fost împușcate.

– Cine erau? întrebă generalul Andreiev.

– Ne e imposibil să identificăm cadavrele. Singura modalitate prin care știm că au fost împușcate o reprezintă gaura din stern, așa că e posibil ca glonțul să fi fost tras de la mică distanță. Am pus un chirurg să studieze cadavrele. Un bărbat și o femeie, probabil de vîrstă mijlocie. Conform unei oficialități guvernamentale locale, ferma era ocupată de un cuplu de soți cu o fată, în vîrstă de... – colonelul își verifică însemnările – ... douăzeci de ani. Fata nu a fost găsită.

– Ce e cu patrula?

– Se îndreptau spre sud pe drumul de coastă cînd au dispărut...

– Nimeni nu a zărit incendiile? interveni abrupt colonelul KGB.

– În acea noapte a plouat cu găleata. Atît vehiculul, cît și casa se găseau mult sub linia orizontului pentru patrulele învecinate. După cum știți, condițiile de drum de aici au perturbat programul patrulelor noastre, iar munții produc interferențe în transmisiile radio. Așa că nu s-a consemnat nimic special cînd patrula a întîrziat. Vehiculul nu se vede de pe drum. În consecință, nu a fost zărit decît atunci cînd elicopterul a zburat chiar deasupra lui.

– Ceilalți cum au murit? vru generalul să știe.

– Cînd vehiculul a luat foc, grenadele de mîină ale soldaților au explodat, cu efecte evidente. Cu excepția sergentului de aici, despre ceilalți nu se poate spune cum au murit. Tot ce putem spune este că nu le-au fost luate armele. Toate puștile se aflau acolo, dar există cîteva articole lipsă: o geantă cu hărți și alte cîteva lucruri minore. E posibil să fi fost aruncate din dubiță de explozie și să fi căzut în mare, dar mă cam îndoiesc de asta.

– Concluzii?

– Tovarășe general, nu avem prea multe elemente de care să ne agățăm, dar presupun că patrula a vizitat ferma, a „eliberat“ această sticlă de votcă, probabil i-a împușcat și ucis pe cei doi oameni care locuiau acolo și au dat foc la casă. Fiica lipsește. Îi căutăm cadavrul prin zonă. La ceva timp după toate acestea, patrula a fost surprinsă și omorîită de partizani înarmați care au încercat după aceea să însceneze un accident de mașină. Ar trebui să presupunem că există cel puțin o bandă de membri ai rezistenței locale în libertate.

– Nu sînt de acord, interveni colonelul KGB. Nu s-a dat de urma tuturor trupelor inamice. Cred că „partizanii“ voștri sînt de fapt soldați NATO care au scăpat cînd am ocupat Keflavik-ul. Ei ne-au prins oamenii în ambuscadă, apoi i-au ucis pe locuitorii de la fermă în speranța de a ridica populația locală împotriva noastră.

Generalul Andreiev schimbă pe furiș o privire cu maiorul de poliție militară. Patrula fusese comandată de un locotenent KGB. Băieții din aparatul de securitate insistaseră ca oamenii lor să însoțească patrulele. Asta îi mai trebuia acum generalului. Nu ajungea că parașutiștii lui erau consemnați la treburi de

garnizoană – o activitate care întotdeauna avea un efect distructiv asupra moralei și disciplinei trupei. Acum ajunseseră și infractori, iar în unele cazuri erau comandați de infractori și mai mari. Așadar, tinărul și arogantul ofițer KGB – generalul nu întâlnise niciodată vreunul umil – se gândise să aibă parte de ceva distracție. Unde era fata? Răspunsul la acest mister se găsea cu siguranță în posesia ei. Însă misterul nu era cel mai important lucru, nu?

– Cred că ar trebui să interogăm locuitorii din zonă pentru a vedea ce știu, zise ofițerul KGB.

– Nu există „locuitori“, tovarășe, răspunse maiorul. Uitați-vă la hartă. Este o fermă izolată. Cel mai apropiat vecin se află la șapte kilometri depărtare.

– Dar...

– N-are importanță cine și de ce i-a ucis pe acești nefericiți. Sîntem confrunțați cu inamici înarmați în libertate, i-o reteză Andreiev. Este o chestiune militară, nu o operațiune pentru colegii noștri din KGB. O să pun un elicopter să cerceteze zona din jurul fermei. Dacă descoperim acest cuib al rezistenței sau ce-o fi el, o să îl tratăm ca pe o bandă de dușmani înarmați. Puteți interoga orice prizonier vom reuși să capturăm, tovarășe colonel. De asemenea, de-acum înainte orice ofițer KGB care însoțește patrurile noastre de securitate va fi un observator, și nu un comandant. Nu putem risca să vă punem oamenii în situații de luptă pentru care nu au fost instruiți pe deplin. Asta e. Dați-mi voie să discut cu ofițerul meu de operațiuni ca să văd cum vom proceda cu căutarea. Tovarăși, ați procedat bine atrăgîndu-ne atenția asupra tuturor acestor lucruri. Sînteți liberi.

Securistul ar fi vrut să mai stea, dar, cu toate că reprezenta KGB-ul, era doar un colonel, iar generalul își exercita prerogativele sale legitime de comandant al teatrului de operațiuni.

O oră mai tîrziu, un elicopter de atac Mi-24 decolă pentru a cerceta zona din jurul fermei incendiate.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Din nou? întrebă Toland.

– Nu e o vacanță, domnule comandor, răspunse căpitanul. Două regimente de avioane Backfire au decolat de la bazele lor

acum douăzeci de minute. Dacă vrem să le distrugem avioanele de realimentare, trebuie să ne mișcăm cu istețime.

În câteva minute, două EA-6B Prowler, proiectate să descopere și să bruieze radarele inamice și semnalele radio, urcau la mare altitudine pe un curs nord-vestic. Cunoscut sub apelativul mai degrabă afectuos de Queer¹, avionul dispunea de un înveliș din aur pentru a proteja sensibilele instrumente de la bord de radiațiile electromagnetice. În vreme ce aeronavele urcau, piloții și ofițerii electroniști începuseră deja să lucreze în cuștile lor aurite.

Două ore mai târziu descoperiră prada. Transmiseră prin radio coordonatele semnalului... și ca urmare patru Tomcat-uri începură să ruleze pe pista de decolare din Sornoway.

MAREA NORVEGIEI

Zburînd la o altitudine de douăsprezece mii de metri, Tomcat-urile străbătură traseele de la nord și sud pe care era de așteptat să treacă avioanele de realimentare sovietice. Radarele lor puternice de căutare erau închise. În schimb, avioanele cercetau cerul cu o cameră de luat vederi care putea identifica aeronavele de la o distanță de șaiszeci de kilometri. Condițiile atmosferice erau ideale, cu un cer senin pe care pluteau doar câțiva nori cirrus. Avioanele nu lăsau în urmă nici un fel de dîre care să avertizeze alte aparate de zbor asupra prezenței lor. Piloții verificau cerul, apoi instrumentele de bord, într-un ciclu perpetuu, repetat la fiecare zece secunde.

— Măi să fie, ia priviți aici... zise comandantul formației către operatorul de armament.

Ofițerul de pe scaunul din spate centră camera de luat vederi asupra aeronavei.

- Mi se pare a fi un Badger.
- Presupun că nu e singur. Să așteptăm.
- Înțeles.

Bombardierul se găsea la peste șaiszeci de kilometri depărtare. Curînd apărură alte două, împreună cu un avion mai mic.

— Ți-a e un avion de vînătoare. Așadar, își aduc escorte pînă la o asemenea distanță, eh? În total număr... șase ținte.

¹ „Pederastul“ (n.tr.)

Operatorul de la arme își strînse curelele mai bine, apoi activă controlul armamentului.

– Toate armele activate și pregătite. Avioanele de vânătoare mai întii?

– Da, aprinde radarul, fu pilotul de acord. Apucă stația radio. Two, aici e Lead, vedem patru cisterne și o pereche de vânători pe curs zero-opt-cinci, la șaizeci de kilometri vest de poziția mea. Îi atacăm acum. Veniți și voi. Terminat.

– Înțeles. Plecăm acum, Lead. Terminat.

Two întoarse avionul într-un viraj strâns și împinse maneta cît putu de tare.

Avionul își activă radarul. Acum aveau doi vânători inamici și patru cisterne confirmate. Primele două rachete Phoenix aveau să atace vânătorii.

– Fooc!

Cele două rachete se desprinseră de punctele de acroșare și se activară, conducînd avionul Tomcat spre țintă.

Aparatele de realimentare rusești detectară radarul AWG-9 al interceptorului american și încercau să evadeze. Avioanele de escortă trecură pe regim de viteză maximă și își activară propriile radare de ghidare a rachetelor, la țanc pentru a descoperi că se găseau încă în afara razei de acțiune a rachetelor pînă la țintele care atacau. Ambele aeronave comutară pe regim de bruiaj și începură să manevreze în sus și în jos, micșorînd în același timp distanța separatoare în speranța de a putea să-și lanseze propriile rachete. Nu puteau fugi, căci nu aveau suficient combustibil pentru asta, iar misiunea lor era de a menține interceptoarele la distanță de avioanele-cisternă.

Rachetele Phoenix zburau prin aer cu viteza Mach 5, străbătînd distanța pînă la țintele lor în mai puțin de un minut. Un pilot sovietic nu apucă să vadă racheta și avionul lui dispăru de pe cer într-o minge uriașă roșie și neagră. Celălalt pilot văzu totul și trase cît putu de manșă, cu o secundă înainte de explozia rachetei. Aceasta aproape rată ținta, dar fragmente din ea sfîșiară partea stîngă a avionului. Pilotul începu să lupte pentru recîștigarea controlului asupra aeronavei care porni în vrie în jos.

În spatele avioanelor de vânătoare, aparatele de realimentare se despărțiră, două îndreptîndu-se spre nord, celelalte două spre

sud. Tomcat-ul porni după perechea nordică și distruse ambele avioane-cisternă cu cele două rachete Phoenix rămase. Perechea lui se apropie în mare viteză dinspre nord, trase două rachete și doborî o cisternă cu una, în vreme ce a doua rată ținta datorită bruiajului creat de Badger. Tomcat-ul continuă să se apropie și trase o nouă rachetă. Între timp ajunsese suficient de aproape ca să urmărească ținta vizual. Racheta AIM-54 zbură drept la țintă și explodează la doar trei metri de coada Badger-ului. Schije fierbinți sfîșiară carlinga bombardierului convertit în cisternă și aprinseră vaporii de kerosen din rezervoare. Bombardierul sovietic dispăru într-o imensă ciupercă portocalie.

Interceptoarele continuă să măture cerul cu radarele, sperînd să descopere ținte pentru rachetele rămase. Alte șase Badger-e se găseau la o 160 de kilometri distanță, dar acestea fuseseră deja avertizate de avioanele atacate și se îndreptau spre nord. Tomcat-urile nu aveau suficient combustibil ca să le urmărească. Se întoarseră spre casă și aterizară pe pista din Stornoway o oră mai tîrziu, cu rezervoarele aproape complet golite.

– Cinci ținte distruse și una avariata, îi raportă comandantul formației lui Toland. A mers.

– De această dată.

Oricum, Toland era mulțumit. Marina Statelor Unite de-abia își încheiase prima misiune ofensivă. Acum urma alta. Tocmai soseau informațiile despre raidul avioanelor Backfire. Loviseră un convoi în dreptul insulelor Azore și o pereche de Tomcat-uri le aștepta la trei sute de kilometri sud de Islanda pentru a le întâmpina cum se cuvine la întoarcere.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Pierderile noastre au fost dezastruoase, zise generalul de aviație.

– Le voi povesti trupelor de infanterie motorizată cît de serioase au fost pierderile dumitale, replică Alekseiev cu răceală.

– Am pierdut aproape dublu față de estimări.

– Și noi! Cel puțin trupele noastre de la sol se bat. Am urmărit personal un atac. Dumneata ai trimis la luptă *patru* avioane de vînătoare. *Patru!*

– Știu de acest atac. A fost alocat un regiment întreg, peste douăzeci de aparate, plus elicopterele dumneavoastră de atac. Avioanele NATO ne atacă la zece kilometri în spatele frontului. Piloții mei trebuie să se bată pentru viața lor doar ca să ajungă acolo unde sînt tancurile dumitale, iar după aceea sînt pur și simplu atacați, mult prea des, de rachetele noastre sol-aer!

– Explică, ordonă superiorul lui Alekseiev.

– Tovarășe general, aeronavele NATO de supraveghere radar nu reprezintă niște ținte ușoare, căci sînt mult prea bine protejate. Dispunînd de radar aerian, ei pot îndruma avioanele lor împotriva avioanelor noastre pentru lansarea atacurilor cu rachete de la distanțe mult mai mari decît cele vizuale. Iar cînd piloții noștri își dau seama că sînt atacați, trebuie să încerce să scape, nu? Tanchiștii dumneavoastră stau nemișcați ca să ofere inamicului o țintă ușoară? Asta înseamnă adesea că trebuie să renunțe la bombe ca să obțină libertatea de manevră. Într-un târziu, cînd reușesc să ajungă în zona de luptă, sînt adesea atacate de unități de rachete amice, unități care nu se ostenesc să facă deosebirea între prieten și dușman.

Povestea era veche și nu se confruntau cu ea doar sovieticii.

– Dumneata ne spui de fapt că NATO deține controlul aerian, zise Alekseiev.

– Nu, nu-l are. Nici o parte nu deține controlul. Rachetele noastre sol-aer îi împiedică să controleze spațiul aerian pe linia frontului, în vreme ce avioanele lor – ajutate atît de rachetele lor sol-aer, cît și de rachetele noastre! – ne împiedică să preluăm noi controlul. Cerul de deasupra frontului nu aparține nimănui.

„Cu excepția morților“, continuă generalul de aviație în gînd.

Alekseiev se gîndi la cele văzute de el în Bieben și se întrebă cît de corect era generalul.

– Trebuie să devenim mai eficienți, rosti comandantul frontului. Următorul atac combinat masiv pe care îl vom lansa va beneficia de sprijin aerian adecvat, chiar dacă asta înseamnă să luăm avioane de la toate unitățile combatante de pe front.

– Încercăm să aducem mai multe avioane pe poziții avansate prin folosirea de manevre evazive. Ieri am încercat să fentăm avioanele NATO, trimițindu-le într-un loc greșit. Aproape că a funcționat, dar am comis o greșeală. Acea greșeală a fost identificată.

- Mîine la ora 6.00 atacăm sudul Hanovrei. Vreau două sute de aparate de zbor pe linia frontului care să-mi sprijine diviziile.
- Le veți avea, aprobă generalul de aviație.
- Alekseiev îl urmări pe general cum pleacă.
- Ce zici, Pașa?
- E bine pentru început... asta dacă vor veni cele două sute de avioane.
- Avem și elicopterele noastre.
- Am văzut ce se întîmplă cu elicopterele într-o zonă plină de rachete. Tocmai cînd credeam că vor crea o breșă în liniile germane, o combinație de avioane și SAM-uri aproape că le-a anihilat. Elicopterele trebuie să se expună prea mult cînd își lansează rachetele. Este remarcabil curajul piloților, dar nu e suficient doar curajul. Am subestimat puterea de foc NATO... nu, mai bine spus am supraestimat abilitatea noastră de a neutraliza această putere de foc.
- De la începutul acestui război am atacat încontinuu poziții pregătite dinainte. Odată ce ieșim în cîmp deschis...
- Da. O campanie mobilă ne va reduce pierderile și ne va oferi un teren de luptă mai competitiv. Trebuie să facem breșa aia. Alekseiev privi spre hartă. A doua zi, imediat după ivirea zorilor, o întreagă armată, formată din patru divizii de infanterie motorizată sprijinite de o divizie de tancuri, avea să se arunce ca un berbec asupra liniilor NATO. Iar aici pare locul potrivit. Vreau să fiu din nou de față.
- Cum dorești, Pașa. Dar fii prudent. Apropo, doctorul mi-a spus că tăietura de la mîna ta provenea de la un fragment de schijă. Ai dreptul la o decorație.
- Pentru asta? Alekseiev se uită la mîna bandajată. M-am tăiat singur mai rău decît zgîrietura asta. Nici o medalie pentru așa ceva, ar fi o insultă față de trupele noastre.

ISLANDA

Se cățărau pe o pantă stîncoasă cînd elicopterul apăru la trei kilometri mile distanță spre vest. Zbura jos, la circa o sută de metri deasupra coamelor deluroase, și venea încet drept spre ei. Pușcașii marini se lipiră imediat de sol și se tîrîră spre locuri unde să

se poată adăposti. Edwards făcu câțiva pași spre Vigdis și o trase jos. Fata purta un pulover alb cu model, extrem de ușor de văzut. Locotenentul se dezbracă de haina de camuflaj și o înfășură în jurul ei, ținând capul fetei jos și băgându-l în glugă.

— Stai nemișcată. Ne caută.

Edwards își înălță scurt capul pentru a vedea unde erau oamenii lui. Smith îi făcu semn să se ascundă. Edwards se conformă, ținându-și ochii deschiși ca să se uite din lateral la elicopter. Era un alt Hind. Zărea rachetele atârând sub aripi, de fiecare parte a carlingii. Ambele uși ale compartimentului pentru pasageri erau deschise, lăsând să se vadă în interior un grup de infanteriști, cu armele pregătite, cercetînd terenul de dedesubt.

— Oh, la dracu!

Zgomotul motoarelor se intensifică odată cu apropierea elicopterului. Rotația masivului rotor cu cinci pale stîrnea tot praful vulcanic depus pe platoul pe care ei îl părăsiseră. Mîna lui Edwards strînse mai bine cocoșul armei. Degetul lui eliberă piedica. Elicopterul se apropia din lateral, cu rachetele îndreptate spre porțiunile de teren plat din spatele pușcașilor marini. Edwards putea zări mitralierele din botul elicopterului, un soi de tun rotativ asemănător „minigun“-ului american care scui-pau patru mii de gloanțe pe minut. N-aveau nici o șansă împotriva unei asemenea arme.

— Întoarce, nenorocitul, zise Mike printre dinți.

— Ce face? întrebă Vigdis.

— Stai calmă. Nu te mișca deloc.

„Oh, Doamne, nu-i lăsa să ne vadă acum...”

— Acolo! La ora unu, rosti mitraliorul de pe scaunul din față al elicopterului.

— Deci misiunea asta nu e complet ratată, replică pilotul. Dă-i drumul.

Mitraliorul centră cătarea și armă mitraliera, fixînd selectorul pe rafale de cîte cinci gloanțe. Ținta rămase nemișcată cît el acționează trăgaciul.

— Lovit!

* * *

Edwards tresări auzind zgomotul rafaei. Vigdis rămase nemișcată. Locotenentul își mută ușor arma, aducînd-o în direcția elicopterului – care plecă spre sud, coborînd sub coama dealului. Văzu trei capete ițindu-se de la locul lor. Oare în ce se trăsesese? Zgomotul motoarelor se schimbă cînd elicopterul ateriză pe un platou, nu prea departe de ei.

Mitraliorul lovise puiul de căprioară cu trei gloanțe, fără prea mare stricăciuni pentru țesuturile moi. Cele patruzeci de kilograme ale animalului erau suficiente pentru a hrăni trupa și echipajul elicopterului cu o masă gustoasă. Sergentul de parașutiști îi tăie gîtul cu baioneta, apoi începu să scoată măruntaiele. Căprioarele din Islanda nu semănau deloc cu animalele pe care tatăl lui le vîna în Siberia, dar pentru prima dată după trei săptămîni aveau carne proaspătă de mîncare. Suficient cît să transforme acea misiune plictisitoare într-una profitabilă. Carcasa animalului fu încărcată în Hind. Două minute mai tîrziu elicopterul se ridică la altitudine de croazieră și se întoarse spre Keflavik.

Îl urmăriră cum se îndepărtează, zgomotul motorului diminuîndu-se în bătaia ușoară a vîntului.

– Ce a mai fost și asta? îl întrebă Edwards pe sergent.

– Habar n-am, comandante. Cred că ar fi mai bine să plecăm naibii de aici. În mod sigur căutau ceva, și pun pariu că era vorba de noi. Mai bine să trecem prin locuri pe unde avem oarecare protecție.

– S-a făcut, Jim. Condu trupa.

Edwards se întoarse la Vigdis.

– Acum e sigur?

– Au plecat. Mai bine ține haina aia pe tine. Așa e mai greu să fii depistată.

Haina era cu două numere prea mare pentru Edwards și stătea ca un cort pe silueta micuță a fetei. Vigdis își întinse mîinile încercînd să și le scoată din mîneci. Pentru prima dată de cînd Edwards o cunoscuse, Vigdis Agustdottir zîmbi.

USS PHARRIS

– Mașinile înainte, viteza la o treime, ordonă secundul.

– Înainte la o treime, înțeles, răspunse șeful de cart, mutînd telegraful de pe poziția de viteză maximă. O clipă mai tîrziu se

mută și acul interior. Sala mașinilor răspunde că motoarele merg acum la o treime.

– Foarte bine.

Pharris încetini, oprindu-și avîntul derulat cu douăzeci și cinci de noduri pentru a începe o nouă manevră de derivă și pentru a permite sonarului remorcat să caute submarinele ostile. Morris ședea pe scaunul comandantului de pe punte și se uita peste mesaje de la țarm. Își frecă ochii și își aprinse o nouă țigară *Pall Mall*.

– Puntea, chemă cu ton de urgență un marinar de veghe. Sîi de periscop în prova babord! La jumătatea distanței pînă la orizont, prova babord!

Morris înșfăcă binoclul din toc și îl duse imediat la ochi. Nu zări nimic.

– La posturile de luptă! ordonă secundul.

O secundă mai tîrziu răsună alarma. Oamenii începură să alerge, obosiți, la posturile lor. Morris își agăță binoclul de gît și coborî repede scara către postul de comandă din CIC.

Sonarul emise mai multe impulsuri spre babord, în vreme ce Morris își ocupă scaunul din CIC. Nimic. Atunci se ridică și elicopterul, iar fregata manevră spre nord, permițînd sonarului remorcat să urmărească posibilul contact.

– Contact sonar pasiv, evaluat ca posibil submarin relevant zero-unu-trei, anunță operatorul. Zgomote de turbină cu abur, pare un submarin nuclear.

– Aici nu am nimic, rosti operatorul de la sonarul activ.

Morris și ofițerul ASW examinează condițiile apei. Se vedea un strat termic la șaizeci de metri adîncime. Sonarul pasiv se găsea sub nivelul stratului și era posibil să audă un submarin care rămînea nedetectat de semnalele active. Se putea ca omul de la gabie să fi zărit orice, de la nasul unei balene – era sezonul de împerechere pentru aceste mamifere – la un val de spumă... sau chiar la dîra minusculă lăsată de un periscop. Dacă era un submarin, acesta avea suficient timp la dispoziție pentru a se ascunde sub stratul termic. Ținta era prea apropiată pentru a fi depistată prin reflecția undelor de fundul apei și în același timp prea îndepărtată pentru ca sonarul să pătrundă drept prin stratul termic.

– Mai puțin de cinci mile, rosti ofițerul ASW. Mai mult de două. Dacă e un submarin, avem de a face cu unul bun.

– Minunat. Trimite imediat elicopterul peste el!

Morris examinează planșeta. Era posibil ca submarinul să fi auzit fregata în vreme ce aceasta naviga cu douăzeci și cinci de noduri. Acum, la viteză redusă și cu sistemul de camuflare activat, *Pharris* devenea foarte greu de detectat... așa încât soluția de tragere a submarinului se dusesse pe copcă. Însă nici Morris nu avea o asemenea soluție la îndemână încă, iar submarinul era periculos de aproape. Un raport de urgență privind contactul fu trimis prin radio comandantului ecranului de protecție a convoiului, aflat la douăzeci de mile depărtare.

Elicopterul lansa mai multe balize sonar. Trecură așa mai multe minute...

– Am semnal slab la numărul șase și semnal mediu la numărul patru, rosti ofițerul care urmărea balizele.

Morris se uită la harta tactică. Asta însemna că ținta era la mai puțin de trei mile depărtare.

– Lansați niște balize active, ordonă el.

În spatele lui, ofițerul responsabil cu armamentul de pe navă ordonă armarea ASROC-ului și a lansatoarelor de torpile. La trei mile depărtare, elicopterul se întoarse și trecu peste zona țintei, lăsând de această dată să cadă trei balize CASS, care trimiteau semnale active, nedirecționate.

– Contact, puternic, la baliza nouă. Clasificare ca posibil submarin.

– L-am prins, relevment zero-unu-cinci. Asta e clar submarin, rosti omul de la sonarul remorcat. Tocmai și-a mărit viteza. Sunete de cavitație. Submarin cu o singură elice, posibil din clasa Victor, schimbând rapid direcția dinspre stînga spre dreapta.

Sonarul activ continua să nu intercepteze nimic, în ciuda impulsurilor trimise la putere maximă sub poziția anunțată. Submarinul se afla clar sub termoclină.

Morris ar fi vrut să facă manevre, dar se hotărî să se abțină. Un viraj accentuat ar fi însemnat curbarea sonarului remorcat, ceea ce l-ar fi scos din funcțiune cîteva minute. În acest caz ar fi depins doar de balizele sonar, iar Morris avea încredere mai mare în sonar decît în balize.

– Relevment zero-unu-cinci, constant... nivelul de zgomot a scăzut puțin.

Operatorul arată spre ecran. Morris era surprins. Coordonatele contactului se schimbaseră rapid și acum se stabilizau?

Elicopterul trecu iarăși peste zonă. O nouă baliză înregistrează contactul, dar echipamentul MAD nu confirmă prezența unui submarin, iar contactul începea să se estompeze. Nivelul de zgomot continua să scadă. Morris urmări poziția relativă a contactului îndreptându-se spre spatele navei. Ce naiba făcea tipul ăsta?

– Periscop, la prova tribord! strigă omul de veghe.

– Locul e complet greșit, domnule... doar dacă nu cumva ne uităm la un echipament de bruiaj, zise operatorul.

Ofițerul ASW schimbă perimetrul de căutare al sonarului activ și rezultatele apărură imediat.

– Coordonatele contactului trei-patru-cinci, distanța o mie cinci sute de metri!

Un punct luminos apăru pe ecranul sonarului.

– Mașinile înainte cu toată viteza! țipă Morris.

Cumva submarinul reușise să evite sonarul remorcat, apoi ieșise deasupra stratului termic și se ridicase la înălțime periscopică. Asta nu putea însemna decît un singur lucru.

– Cîrma banda dreapta.

– Zgomote hidrofonice – torpile lansate, relevment trei-cinci-unu!

Ofițerul cu armamentul ordonă instantaneu lansarea unei torpile antisubmarin pe aceleași coordonate, sperînd să provoace probleme submarinului. Dacă torpilele rusești erau ghidate prin cablu, atunci submarinul trebuia să taie cablurile pentru a manevra ca să evite lovitura de răspuns a americanilor.

Morris urcă în goană scara spre punte. Cumva submarinul reușise să rupă contactul și manevrase ajungînd în poziție de tragere. Fregata schimbase viteza și cursul în încercarea de a anihila soluția de foc aleasă de submarin.

– Văd una! rosti secundul, arătînd undeva dincolo de prova.

Torpile sovietică lăsa în urmă un siaj alb vizibil la suprafața apei. Morris o observă ca pe ceva cu totul neașteptat. Fregata viră brusc.

– Puntea, am două torpile, relevment constant trei-cinci-zero și distanță care se micșorează, rosti ofițerul de acțiune tactică. Ambele emit impulsuri către noi. Sistemul Nixie e operațional.

Morris ridică telefonul.

– Raportați situația comandantului escortei.

– S-a făcut, domnule. Alte două elicoptere vin încoace.

Pharris naviga acum cu douăzeci de noduri și accelera, întorcându-și în același timp pupa spre torpile. Elicopterul ajunsese în spatele catargului, căutînd cu disperare prin intermediul detectorului de anomalii magnetice să localizeze submarinul sovietic.

Siajul torpilei trecu de prova fregatei, în vreme ce Morris menținea ferm direcția navei. Se auzi o explozie în spate. O coloană albă de apă se înalță la treizeci de metri în aer cînd primul „pește” rusesc se ciocni cu bruiajul lansat de ecranul de protecție. Însă nu fusese lansat decît un singur astfel de ecran. Iar în apă se mai găsea o torpilă.

– Cîrma banda stînga! comandă Morris cîrmaciului. Centrala de luptă, ce se mai aude despre contact?

Fregata naviga acum cu douăzeci și cinci de noduri.

– Nimic sigur, domnule. Balizele înregistrează torpila, dar nimic altceva.

– O să încasăm o lovitură, avertiză secundul, arătînd spre o dîră albă pe apă, la mai puțin de două sute de metri distanță.

Probabil că prima dată torpila ratase fregata și acum se întorcea să încerce din nou. Torpilele cu mecanism de căutare își mențineau starea pînă ce rămîneau fără combustibil.

Morris nu putea face nimic în privința asta. Torpila se apropia de prova dinspre babord. Dacă vira dreapta, nu făcea decît să ofere proiectilului o țintă mai mare. Sub el, lansatorul ASROC se roti spre stînga în direcția locației probabile a submarinului, dar, fără ordinul de tragere, servanții nu puteau decît să aștepte. Siajul alb continua să se apropie, iar Morris se sprijini de balustradă, privindu-l cu o mînie înăbușită, în vreme ce torpila se întindea spre prova ca un imens deget. Acum nu mai avea cum să rateze.

– Nu e prea înțelept ce faceți, căpitane.

Mîna șefului de echipaj Clarke apucă umărul lui Morris și îl împinse în jos spre punte. Tocmai cînd se întindea și după secund, torpila lovi în plin.

Impactul îl aruncă pe Morris la câteva zeci de centimetri în aer. Nu auzi explozia, dar o secundă se dezechilibrează pentru a doua oară pe puntea din oțel și se trezi copleșit de o masă de apă care îl lipi de un bocaport. Prima lui impresie fu că apa îl aruncase peste bord. Morris se înalță și îl zări pe secund – fără cap, lipit de ușa cabinei. Puntea părea complet sfișiată și ciuruită de schije. Ferestrele cabinei de comandă dispăruseră. Următoarea priveliște fu și mai rea. –

Torpilea lovise fregata chiar în spatele sonarului montat în prova. Aceasta se prăbușise, producând ruptura chilei. Gemetele îngrozitoare ale metalului îi spuneau că prova se desprindea de navă. Morris porni împleticindu-se pe punte și apucă telegraful de comandă a mașinilor, trecându-l pe poziția Stop, fără să observe că mecanicii opriseră deja mașinile. Inerția împingea nava înainte. Morris urmări cum prova se răsucesce spre tribord cu mai bine de zece grade, lăsînd apa să inunde turela din față. Marinarii care deserveau tunurile se repeziră în spate. Sub turelă se găseau alți oameni. Morris știa că aceștia erau deja morți și nu putea decît să spera că avuseseră parte de o moarte instantanee și nu de una înceată, prin înecare, prinși în capcana de oțel. Oamenii lui. Oare cîți avuseseră posturile de luptă în fața lansatorului ASROC?

Apoi prova cedă cu totul. Aproape treizeci de metri din lungimea vasului se desprinseseră în sunete de metal scrișnind. Bucata imensă de oțel se răsuci pe loc, apoi se ciocni de partea din spate a navei, în timp ce se rotea prin apă ca un mic aisberg. Văzu o mișcare în dreptul unei uși de etanșare. Un om încercă să se elibereze, reuși să o facă, apoi sări în apă și se îndepărtă înot de prova care începea să se scufunde.

Echipajul de pe punte supraviețuise, cu răni datorate cioburilor de sticlă, dar toți se aflau la posturile lor. Clarke inspectă repede cabina de comandă, apoi alergă dedesubt pentru a ajuta oamenii de la controlul avariilor. Echipa de intervenție alergau cu furtune de incendiu și echipamente de sudură autogene, iar în centrala de control al avariilor oamenii examinau panoul cu incidente pentru a vedea cît de gravă era situația. Morris apucă un interfon și formă interiorul compartimentului de luptă contra avariilor.

– Raportați avariile!

– Inundație în spate pînă la cadrul treizeci și șase, dar cred că nava o să plutească cel puțin încă o vreme. Fără incendii. Așteptăm rapoartele amănunțite.

Morris comută spre alt compartiment.

– Centrul de luptă, trimiteți mesaj radio comandantului escortei că am fost loviți și avem nevoie de ajutor.

– Am înțeles, domnule. *Gallery* se îndreaptă înapoi. Se pare că submarinul a scăpat. Încă îl caută. Avem ceva avarii de impact pe aici. Toate radarele au căzut. Sonarul prova e distrus. Lansatorul ASROC e terminat. Dispozitivele de la pupa funcționează încă, la fel și bateriile Mark-32. Stați așa – comandantul ne trimite un remorcher, domnule.

– Bine, ai comanda navei. Eu cobor să evaluez pagubele.

„Ai comanda navei“, repetă în gînd Morris cu amărăciune. Cum naiba să comanzi o navă care nu se mișcă? Un minut mai tîrziu se găsea în dreptul unui stîlp de rezistență, urmărind oamenii care încercau să îl consolideze cu lemne.

– Țsta e destul de solid, domnule, dar următorul din față are scurgeri masive și n-avem cum să-l „bandajăm“. Cînd s-a desprins prova, probabil a contorsionat toate fiarele în calea ei.

Ofițerul apucă un marinar de umăr.

– Du-te la depozitul D/C și adu mai multe bîrne patru pe patru!

– Țsta va ține?

– Habar n-am. Clarke verifică totul de jos în sus acum. O să trebuiască să sudăm niște table și cîteva pene. Dați-mi circa zece minute și vă spun dacă va pluti sau nu.

În acel moment se ivi Clarke. Gîfîia din greu.

– Bordajul e îndoit în dreptul tancurilor de combustibil și are și o mică fisură. Pe acolo intră serios apa. Pompele au fost pornite și abia reușesc să țină pasul. Cred că putem ajunge la țarm, dar trebuie să ne grăbim.

Ofițerul responsabil cu avariile trimise imediat sudorii într-acolo. Apărură doi oameni cu o pompă portabilă. Morris le ordonă să se ducă jos.

– Cîți oameni sînt dați dispăruți? îl întrebă Morris pe Clarke.

Șeful de echipaj își ținea brațul într-o poziție ciudată.

– Echipajul tunului de 120 mm e teafăr, dar n-am văzut pe nimeni de sub punte. La naiba, cred că eu însumi mi-am rupt ceva. Clarke își privi brațul drept și clătină furios din cap. Nu

cred că au scăpat mulți dintre cei care se aflau la prova, domnule. Ușile etanșe sînt deformate, așa că probabil au fost striviți.

– Du-te la medic să îți vadă brațul, ordonă Morris.

– Oh, dați-l dracului de braț, domnule! Aveți nevoie de mine.

– Omul avea dreptate. Morris se întoarse sus, urmat de Clarke.

Cînd ajunse pe punte, Morris sună sala mașinilor. La prima lui întrebare îi răspunse zgomotul infernal.

Șeful-mecanic reuși să vorbească peste șuieratul cumplit al aburului.

– Avarii cauzate de explozii, căpitane. Avem cîteva țevi de abur rupte la cazanul numărul-unu. Cred că numărul doi va continua să funcționeze, dar am scos siguranțele de la amîndouă pentru orice eventualitate. Generatoarele diesel sînt funcționale. Am cîțiva oameni răniți aici. Îi trimit afară. Eu – bine, bine. Tocmai s-a verificat cazanul doi. Cîteva scurgeri minore, dar le putem repara repede. Altfel, totul pare în regulă. Pot repune mașinile în funcțiune în cincisprezece minute.

– Avem nevoie de ele.

Morris închise.

Pharris zăcea nemișcată pe apă. Cu supapele de siguranță deschise, aburul țîșnea de peste tot, scoțînd un sunet ce părea țipătul de durere al navei însăși. Prova zveltă a fregatei se transformase acum într-un perete drept de metal sfîșiat și cabluri rupte. Apa din jurul navei era plină de motorina scursă din rezervoarele de combustibil fisurate. Pentru prima dată, Morris observă că nava era canarisită la pupa. Cînd stătea la același nivel, părea oarecum înclinată. Știa că trebuie să aștepte un nou raport al avariilor. Ca și în cazul unei victime de accident rutier, prognoza depindea de munca chirurgilor, iar aceștia nu puteau fi deranjați sau grăbiți. Morris ridică interfonul ca să vorbească cu CIC.

– Centrul de luptă, aici puntea. Care e situația contactului submarin?

– Elicopterul de pe *Gallery* l-a atacat, dar torpila n-a lovit nimic. Se pare că a fugit spre nord-est, dar n-avem nici un semnal de la el de circa cinci minute. Acum în zonă patrulează un Orion.

– Spune-le să verifice în interiorul convoiului. Tipul ăsta nu va fugi decît dacă nu va avea încotro. S-ar putea să vină spre

interior, nu să fugă în afară. Spune-i toate astea comandantului escortei.

– Înțeleș, domnule.

Morris n-apucă să închidă cînd interfonul bîzii.

– Aici comandantul.

– O să plutească, domnule, roști pe nerăsuflăte ofițerul responsabil de controlul avariilor. Acum căptușim peretele. Nu vom reuși etanșeizarea, dar pompele pot ține scurgerile sub control. Dacă nu mai dăm de altă belea, o să ajungem acasă. Trimit un remorcher spre noi?

– Da.

– Dacă primim un remorcher, domnule, cel mai bine ar fi să tragă de pupa. Nici nu vreau să mă gîndesc ce ar însemna manevrele pe o mare agitată.

– Bine. Morris privi spre Clarke. Du o echipă de oameni în spate. Vom duce remorcherul la pupa și vom trage din aceea parte. Pune-i să lanseze șalupa în căutare de supraviețuitori. Am zărit cel puțin un om la apă. Și bandajează-ți brațul ăla odată.

– S-a făcut, domnule.

Clarke plecă spre pupa.

Morris se duse în CIC și descoperi o stație radio care funcționa.

– X-Ray Alfa, aici e *Pharris*, îl chemă Morris pe comandantul escortei.

– Spune-ne în ce stare te afli.

– Am încasat o lovitură în față, iar prova s-a dus de tot pînă la nivelul lansatorului ASROC. Nu putem manevra. Pot să mențin nava pe linia de plutire doar dacă nu dăm peste vreme proastă. Ambele cazane sînt oprite acum, dar peste zece minute ar trebui să-i dăm din nou drumul unuia din ele. Am înregistrat victime, dar încă nu știu numărul lor și nici cît de gravă e starea lor. Domnule comandor, am fost loviți de un submarin nuclear, probabil un Victor. Dacă nu cumva greșesc, se îndreaptă spre dumneavoastră.

– L-am pierdut, dar se îndepărta de noi, răspunse comandorul.

– Începeți să căutați în interiorul convoiului, domnule, îl sfătui Morris. Tipul ăsta atacă la jugulară și a reușit o figură frumoasă cu noi. N-o să se țină prea mult la distanță, e mult prea bun pentru asta.

Comandorul se gîndi puțin la cele aflate.

— Bine, o să țin minte. *Gallery* e în drum spre voi. De ce alt sprijin mai aveți nevoie?

— Dumneavoastră aveți nevoie de *Gallery* mai mult decît noi. Trimiteți-ne doar remorcherul, răspunse Morris.

— Știa că submarinul n-avea să se mai întoarcă pentru a termina ce începuse. Acea parte din misiune luase sfîrșit. Următorul pas era să încerce distrugerea cîtorva vase comerciale.

— Înțeles. Dă-mi de știre dacă mai ai nevoie de altceva. Noroc, Ed.

— Mulțumesc, domnule. Terminat.

Pentru orice eventualitate Morris ordonă elicopterului de la bord să lanseze un cerc dublu de balize sonar din jurul navei. După aceea, elicopterele descoperiră trei oameni în apă, dintre care unul era mort. Șalupa îi recuperează, permițînd astfel elicopterului să se alăture convoiului. Aparatul fusese repartizat fregatei *Gallery*, nava care preluă poziția lui *Pharris* în timp ce convoiul vira spre sud.

Dedesubt, sudorii lucrau cu echipamentul în apă pînă la mijloc, luptîndu-se să etanșeze fisurile din pereții navei. Sarcina dură nouă ore, după care pompele scoaseră apa din compartimentele inundate.

Înainte de a termina, remorcherul *Papago* trase alături de pupa pătrată a fregatei. Clarke supraveghe operațiunea de trecere a unui cablu gros de remorcare și de asigurare a acestuia. O oră mai tîrziu, remorcherul trăgea fregata pe un curs estic cu o viteză de patru noduri, cu pupa înainte pentru a suplini lipsa provei. Morris ordonă ca sonarul remorcat să fie legat bine de ceea ce rămăsese din prova. Sonarul plutea în urma fregatei, oferind navelor cît de cît o capacitate defensivă. Un număr sporit de marinari de veghe fură postati în diverse locuri pentru a depista urme de periscop. Călătoria spre casă avea să fie lungă și extrem de periculoasă.

Breșe

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Ai grijă, Pașa.

– Ca întotdeauna, tovarășe general. Alekseiev zîmbi. Hai, căpitane.

Sergetov își urmă superiorul. Spre deosebire de precedentă lor ieșire pe cîmpul de luptă, de data aceasta cei doi ofițeri purtau veste de protecție. Generalul avea doar un pistol și o tașcă plină cu hărți, însă căpitanul devenise în mod oficial bodyguard, nu numai ofițer de stat-major, așa că își atîrnase un mic pistol-mitralieră cehesc pe umăr. Generalul părea schimbat în acea zi, observă căpitanul. Cu ocazia primei vizite pe front, Alekseiev avusese gesturi de-a dreptul ezitante. Căpitanului nu-i trecuse nici o clipă prin minte că, în ciuda faptului că Alekseiev era ofițer superior, acesta nu mai văzuse niciodată o bătălie adevărată și se apropiase de acel teren de dispută sîngeroasă cu aceeași neliniște ca un răcan. Se terminase însă cu asta. Generalul simțise gustul singelui. Acum știa cînd lucrurile mergeau și cînd nu. Schimbarea era remarcabilă. Sergetov își spuse că tatăl lui avusese dreptate. Generalul era un om remarcabil. În elicopterul în care se urcară li se alătură un colonel de aviație. Elicopterul MiG-24 se înălță în întuneric, avînd deasupra escorta de avioane de vînătoare.

LAMMERSDORF, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Nu prea mulți oameni apreciau importanța videorecorderului. Ca aparat în gospodărie, videorecorderul se dovedise categoric un instrument util și comod, dar în domeniul militar fusese nevoie de demonstrația ideii geniale a unui tânăr căpitan din Forțele Aeriene Regale Olandeze, cu vreo doi ani înainte, ca utilitatea dispozitivului în luptă să înceapă a fi testată în cadrul unor exerciții secrete în Germania, apoi în partea de vest a Statelor Unite.

Avioanele NATO de supraveghere aeriană își păstrau pozițiile obișnuite deasupra Rinului. Aeronava E-3A Sentry, cunoscută mai bine sub numele de AWACS, și ruda ei mai mică și mai puțin cunoscută, TR-1, își desfășurau misiunea zburînd în cercuri plictisitoare sau de-a lungul unor linii drepte la mare distanță în spatele liniei frontului. Avioanele îndeplineau funcțiuni similare, dar diferite. AWACS se ocupa în primul rînd de traficul aerian. În timpul asta, TR-1, o versiune actualizată a venerabilului U-2, căuta vehicule pe sol. Inițial TR-1 fusese aproape un eșec. Pentru că urmărirea prea multe ținte, multe dintre acestea fiind reflectoare radar imobile plasate pretutindeni de sovietici, comandanții NATO se treziseră inundați cu informații mult prea haotice pentru a putea fi folosite. Atunci apăruse videorecorderul. Toate datele trimise de avion erau înregistrate pe bandă video la grămadă, căci banda video reprezenta un mediu de stocare foarte convenabil, însă videorecorderele adaptate sistemului NATO dispuneau doar de cîteva facilități de operare. Căpitanul olandez se gîndise să aducă dispozitivul lui de acasă la birou și demonstrase că, prin folosirea facilităților de bobinare rapidă înainte și înapoi datele radar puteau fi folosite pentru a ilustra nu numai încotro se îndreptau lucrurile, ci și *de unde* veniseră. Computerul ușurase sarcina prin eliminarea obiectelor care nu se deplasau mai mult de o dată la două ore – prin asta eliminîndu-se capcanele radarelor rusești – și astfel apăruse un nou instrument pentru serviciile secrete.

Disponînd de cîteva copii ale fiecărei benzi, o echipă de peste o sută de experți în informații și în controlul traficului examinau datele fără conținere. Unii căutau informații valoroase din punct

de vedere tactic. Alții încercau să identifice după tipare de acțiune. Un număr mare de camioane deplasându-se noaptea spre și de la unitățile de pe linia frontului putea însemna doar că îndeplineau funcția de aprovizionare cu combustibil și muniție. Un număr de vehicule ce se despărteau de un convoi divizional și se așezau paralel cu frontul însemna o unitate de artilerie pregătindu-se pentru un atac. Oamenii aflaseră curînd că adevărata șmecherie în toată povestea asta era trimiterea datelor către comandanți suficient de repede ca aceștia să le poată folosi.

La Lammersdorf, un locotenent belgian tocmai terminase de vizionat o bandă veche de șase ore, iar raportul lui fusese trimis prin mijloace terestre către comandanții NATO. Cel puțin trei divizii fuseseră deplasate spre nord și spre sud pe Autostrada 7. Sovieticii aveau să atace în forță la Bad Salzdetfurth, mai curînd decît se aștepta. Imediat, unități de rezervă din armatele belgiană, germană și americană au fost trimise în grabă în prima linie, concomitent cu alertarea unităților aeriene aliate pentru o operațiune terestră majoră. Luptele din acest sector fuseseră deja dramatice. Efectivul forțelor armate germane care acopereau zona de la sud de Hanovra scăzuse la mai puțin de cincizeci la sută, iar bătălia care nici nu începuse se dovedea deja o cursă contra cronometru, pe măsură ce fiecare parte încerca să-și aducă întăriri la locul atacului înaintea celeilalte.

HOLLE, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

– Treizeci de minute, îi spuse Alekseiev lui Sergetov.

Patru divizii de infanterie motorizată se găseau la fața locului, acoperind un front nu mai lat de douăzeci de kilometri. În spatele lor, o divizie de tancuri aștepta să exploateze prima breșă majoră în liniile germane. Obiectivul îl reprezenta orașul Alfeld de pe râul Leine. Prin oraș treceau două drumuri folosite de NATO pentru a transfera unități combatante și provizii spre nord și spre sud, iar capturarea lui ar fi însemnat o rupere a liniilor NATO, ce ar fi permis unităților ofensive și de manevră sovietice să dea năvală în spatele liniilor inamice.

– Tovarășe general, cum evoluează lucrurile în opinia dumneavoastră? întrebă căpitanul cu voce înceată.

– Întrebă-mă peste câteva ore, răspunse generalul.

Lunca râului din spatele lui plină de oameni și armament. Se găseau la doar treizeci de kilometri de graniță, iar tancurile Armatei Roșii ar fi trebuit să ajungă în Holle în doar două zile. Alekseiev se încruntă, întrebându-se ce geniu de la statul-major venise cu un asemenea program. Din nou factorul uman fusese trecut cu vederea. Moralul și spiritul de luptă al nemților nu semăna cu nimic din ce văzuse el. Își amintea poveștile tatălui său despre bătăliile din Ucraina și Polonia, dar nu le crezuse niciodată cu adevărat. Acum le credea. Nemții apărau fiecare palmă de pământ din țara lor ca niște lupi ce-și apărau puii, retrăgându-se doar atunci când erau obligați, contraatacând cu fiecare ocazie și epuizând unitățile rusești, care trebuiau să care cu ele toate armele imaginabile cu putință.

Doctrina militară sovietică prevăzuse pierderi grele. Bătălia pentru libertatea de mișcare se putea duce numai prin costisitoare atacuri frontale, prin care se puteau mai întâi crea breșe semnificative în liniile frontului, însă forțele NATO împiedicau realizarea acelei breșe de către sovietici. Armamentul sofisticat, amplasat pe poziții sigure și dinainte pregătite, decima fiecare val de atac. În același timp, atacurile aviației NATO în spatele liniilor sovietice demoralizau cumplit unitățile combatante înainte de a fi aruncate în bătăliile decisive și jucau leapșa cu sprijinul artileriei în ciuda celor mai atente măsuri de disimulare.

Alekseiev își aminti că Armata Roșie înainta totuși, iar NATO plătea prețul pentru asta. Și rezervele lor se subțiau. Forțele germane nu se foloseau de mobilitate așa cum ar fi procedat Alekseiev, agățându-se prea des de anumite poziții în loc să se confrunte cu forțele sovietice în mișcare. Bineînțeles că nemții nu prea puteau ceda din teren pentru a câștiga timp. Generalul se uită la ceas.

O vîlvătaie de foc izbucni din pădurile de dedesubt când artileria rusească își începu bombardamentul pregătitor. Urmară lansatoarele de rachete, iar cerul de dimineață se umplu de dîre de foc. Alekseiev se uită cu binoclul în jos. În decurs de câteva secunde începu să observe exploziile albe-portocalii ale obuzelor care explodau în liniile NATO. Era prea departe de linia frontului pentru a distinge detaliile, dar vedea bine cum se aprinde o

întreagă zonă de mai mulți kilometri, ca un șir de lumini de neon atît de populare în Occident. Deasupra capului se auzi un muget și generalul văzu elementele avansate ale escadrilelor de atac la sol zburînd spre linia frontului.

– Mulțumesc, tovarășe general, icni Alekseiev.

Numără cel puțin treizeci de aparate Suhoi și avioane de vînătoare-bombardament MiG, toate coborînd spre sol pe măsură ce se apropiau de linia frontului. Fața generalului se strîmbă involuntar într-un rînjit în timp ce porni spre buncărul lui de comandă.

– Elementele avansate încep atacul, anunță un colonel.

Pe o masă confecționată din bîrne se vedea o hartă pe care planșetiștii făceau însemnări de-a lungul hărților tactice. Săgețile roșii își începuseră marșul către o serie de linii albastre. Planșetiștii erau cu toții locotenenți și fiecare dintre ei purta pe cap o cască telefonică conectată la cîte un cartier general de regiment. Ofițerii care țineau legătura cu unitățile de rezervă stăteau la distanță de masă, pufăind din țigări și urmărind marșul săgeților. În spatele lor, comandantul Armatei a 8-a de Gardă stătea tăcut, urmărind desfășurarea planului de atac conceput de el.

– Întîlnim rezistență moderată. Am dat peste artilerie inamică și baraj de blindate, zise un locotenent.

În acea clipă buncărul de comandă fu zguduit de explozii. La doi kilometri depărtare, o formație de Phantom-uri germane tocmai decimase un batalion de tunuri autopropulsate.

– Avioane de vînătoare deasupra, rosti ofițerul responsabil cu apărarea antiaeriană, cu voce în care se citea surpriza.

Cîteva priviri se îndreptară neliniștite spre plafonul de bîrne al buncărului. Alekseiev rămase impasibil. O bombă inteligentă NATO i-ar fi ucis într-o fracțiune de secundă. Chiar dacă îi plăcea postul lui de comandant-adjunct al frontului, și-ar fi dorit să se întoarcă în timp la zilele cînd comandase o divizie combatantă. Aici era doar un observator, iar el resimțea nevoia de a ține hățurile în propriile mîini.

– Se raportează existența unui contrabaraj de artilerie și a atacurilor aeriene. Rachetele noastre angajează aviația inamică în spatele diviziei 57 de infanterie motorizată, continuă ofițerul de antiaeriană. Activitate aeriană intensă deasupra frontului.

- Avioanele noastre angajează aviația NATO, raportă ofițerul de aviație. Părea furios. Rachete SAM amice ne doboară avioanele!
 - Tovarășe ofițer de antiaeriană! tună Alekseiev. Spune-le unităților tale să identifice ca lumea țintele!
 - Deasupra frontului zboară peste cincizeci de avioane. Ne descurcăm singuri cu avioanele NATO! insistă aviatorul.
 - Comandă-le tuturor bateriilor SAM să nu mai tragă în țintele care zboară la înălțime de peste o mie de metri, ordonă Alekseiev.
- Doar *discutase* acest aspect cu comandantul aviației cu o noapte înainte. Piloții de MiG-uri trebuiau să rămână la mare înălțime după ce efectuau atacul, permițând rachetelor și tunurilor antiaeriene să tragă numai în avioanele NATO care reprezentau o amenințare imediată pentru unitățile de la sol. Oare de ce erau lovite tocmai propriile avioane?

La zece mii de metri deasupra Rinului, două aeronave NATO E-3A se luptau să supraviețuiască. Un atac sovietic hotărât era în plină desfășurare, cu două regimente de vânătoare MiG-23 zburînd cu viteză maximă spre ele. Controlorii de zbor de la bord chemau întruna ajutoare, fapt care, pe de o parte, îi distrăgea de la luarea de măsuri de contracarare a atacului și, pe de alta, însemna detașarea de avioane de vânătoare de la alte misiuni. Fără a se preocupa de propria siguranță, rușii veneau spre vest cu peste 1600 de kilometri pe oră, beneficiind de un intens bruij ca acoperire. Mai multe avioane F-15 Eagle americane și Mirage franțuzești se repeziră spre locul amenințării, umplînd cerul cu rachete. Nu era suficient. Cînd MiG-urile ajunseră la o sută de kilometri distanță, avioanele AWACS își închiseră radarele și virară spre sol pentru a scăpa de atac. Avioanele NATO de deasupra zonei Bad Salzdetfurth se găseau pe cont propriu. Pentru prima dată sovieticii dobîndiseră superioritatea aeriană deasupra unui cîmp important de bătălie.

– Regimentul 143 de Gardă raportează că au penetrat liniile germane, zise un locotenent. Omul nu ridică privirea, ci împinse sâgeata pentru care era responsabil. Unitățile inamice se retrag în dezordine.

– Regimentul 145 de Gardă a pătruns și el, raportă ofițerul de alături. Prima linie de rezistență germană s-a prăbușit. Continuă

marșul spre sud de-a lungul axei căii ferate... unitățile inamice sînt puse pe fugă. Nu se regroupează și nu încearcă să se întoarcă.

Generalul care comanda Armata a 8-a de Gardă se uită la Alekseiev cu o privire triumfătoare.

– Puneți în mișcare divizia de tancuri!

Cele două brigăzi germane slăbite care acopereau sectorul suferiseră prea multe pierderi și rezistaseră prea multor atacuri. Cu oamenii epuizați, cu armamentul descompletat, brigăzile nu aveau altceva de făcut decît să fugă de inamic, sperînd să formeze o nouă linie defensivă în păduri, în spatele autostrăzii 243. La Hackenstedt, aflat la patru kilometri depărtare, Divizia 20 Tancuri de Gardă începu să se deplaseze pe drum. Cele trei sute de tancuri de luptă T-80, sprijinite de mai multe sute de transportoare ale infanteriei, se împărțiră la stînga și la dreapta drumului secundar și alcătuiră formația de atac în coloane de regimente. Divizia reprezenta principala unitate mobilă a Armatei a 8-a. Încă de la începutul războiului armata sovietică încercase să strecoare una dintre aceste puternice unități în spatele liniile inamice. Acum totul devenea posibil.

– Bine executat, tovarășe general, zise Alekseiev.

Harta arăta o străpungere generală. Trei dintre cele patru divizii de infanterie motorizată trecuseră prin liniile germane.

MiG-urile reușiră să doboare una dintre aeronavele AWACS și trei avioane Eagle, cu prețul pierderii a nouăsprezece aparate proprii de zbor, într-o bătălie aeriană furibundă care durase cinci-sprezece minute. Aeronava AWACS care supraviețuise urcase din nou la înălțime, la 130 de kilometri distanță în spatele Rinului, iar operatorii radar munceau de zor la restabilirea controlului asupra bătăliei aeriene de deasupra Germaniei centrale, în vreme ce MiG-urile goneau spre casă printr-un nor de rachete antiaeriene aparținînd forțelor NATO. Cu prețul unor pierderi catastrofale, avioanele sovietice reușiseră să îndeplinească o misiune pentru care piloții nici măcar nu fuseseră instruiți.

Dar acesta reprezenta doar începutul. Acum, că atacul inițial reușise, începea cea mai dificilă parte a bătăliei. Generalii și coloneii de la comanda atacului trebuiau să își împingă repede unitățile înainte, atenți să mențină formațiile intacte, în vreme ce artileria era mutată spre sud-vest, cu scopul de a furniza sprijin continuu pentru regimentele care înaintau. Divizia de tancuri

avea prioritate maximă. Aceasta trebuia să lovească cu putere următoarele linii defensive germane la câteva minute după reușita diviziilor de infanterie motorizată, ca să ajungă în Alfeld înainte de căderea nopții. Unități ale poliției militare stabiliră cu repeziune puncte pregătite dinainte de control al traficului și direcționară unitățile pe drumuri de pe care indicatoarele fuseseră, desigur, scoase de nemți. Procesul nu era atât de ușor precum s-ar fi așteptat un necunoscător. Unitățile nu erau intacte. Unii comandanți muriseră, unele vehicule cedaseră, iar drumurile avariate încetineau traficul mult sub vitezele normale de înaintare.

Cât despre nemți, aceștia încercau să se reorganizeze. Unități de aeriergardă se luptau pentru fiecare curbă a șoselelor, oprindu-se pentru a lansa rachetele antitanc împotriva avangardei sovietice, care înregistră un număr mare de comandanți uciși. Și aviația aliată se reorganiza, iar avioanele de atac la joasă înălțime începură să atace unitățile sovietice aflate în câmp deschis.

În spatele frontului, o brigadă germană de tancuri pătrunse în Alfeld, urmată la zece minute de un regiment belgian de infanterie motorizată. Germanii își continuară drumul spre nord-est, pe drumul principal, urmăriți de cetățenii care tocmai primiseră ordinul de a-și evacua casele.

FASLANE, SCOȚIA

– N-ai avut noroc, nu? întrebă Todd Simms, comandantul navei *USS Boston*.

– Nu, confirmă McCafferty.

Nici măcar drumul pînă la Faslane nu fusese însoțit de noroc. Nava care păzea coridorul de trecere, *HMS Osiris*, trecuse în poziție de atac fără ca ei să o detecteze. Dacă submarinul diesel britanic ar fi fost rusesc, McCafferty putea fi mort acum.

– Am avut șansa noastră împotriva acelei grupări navale. Lucrurile mergeau excelent, știi? Rușii rămăseseră fără liniile de balize și noi puteam să-i batem fără probleme. Tocmai ne aliniaserăm țintele pentru atacul cu rachete. Voiam să lovesc mai întâi cu rachetele, apoi – cu torpilele.

– Mi se pare o tactică bună, fu Simms de acord.

– Și exact atunci altcineva a lansat un atac cu torpile. A dat totul peste cap. Am lansat și noi trei rachete Harpoon, dar ne-a

văzut un elicopter și – bingo! – ne-am trezit cu nemernicii peste noi. McCafferty deschise ușa de la clubul ofițerilor. Trebuie să beau ceva!

– La naiba, cred și eu! rîse Simms. Totul arată mai bine după cîteva beri. Hei, chestii de-astea se mai întîmplă. Norocul se mai schimbă, Danny. Simms se aplecă peste bar. Două din cele tari.

– Cum doriți, domnule comandor.

Un steward în haină albă aduse două halbe de bere neagră și caldă. Simms luă nota de plată și își conduse prietenul spre un colț liniștit. În capătul încăperii era în toi o mică petrecere.

– Danny, nu mai pune totul la suflet. Nu e vina ta că Ivan nu ți-a oferit niște ținte, nu-i așa?

McCafferty luă o înghițitură zdravănă din halbă. La trei kilometri depărtare, *Chicago* își refăcea stocurile de provizii. Erau în port de două zile. *Boston* și alt submarin din clasa 688 erau legate la același chei, și o altă pereche de nave urma să li se alăture ceva mai tîrziu în cursul zilei. Trebuiau să plece într-o misiune specială, dar încă nu se știa despre ce era vorba. Între timp, ofițerii și echipajele își foloseau timpul liber pentru a respira aer proaspăt și pentru a se mai relaxa puțin.

– Ai dreptate, Todd, ca de obicei.

– Bun. Ia niște covrigei. Pe aici e cam mult zgomot. Ce-ar fi să mergem mai încolo?

Simms își luă berea și se îndreptă spre capătul încăperii.

Descoperiră o adunare de ofițeri submariniști, ceea ce nu reprezenta chiar o surpriză, în schimb surprinzător era faptul că în centrul atenției se găsea un căpitan norvegian, un blond de vreo treizeci de ani, care nu mai era de mult treaz. Imediat ce omul stingea o halbă cu bere, un comandant din Marina Regală îi întindea alta.

– *Trebuie să-l găsesc pe cel care ne-a salvat!* insista zgomotos norvegianul, cu voce de bețiv.

– Ce se întîmplă? întrebă Simms.

Se făcură prezentările. Ofițerul din Marina Regală era comandantul lui HMS *Oberon*.

– E tipul care a aruncat *Kirov*-ul în aer pe drumul spre Murmansk, zise el. Spune povestea cam la fiecare zece minute. Cred că o să înceapă din nou.

– Ticălosul, mormăi McCafferty.

Ăsta era individul care scufundase ținta *lui*! În acea clipă norvegianul începu să vorbească din nou.

– Ne apropiem încet. Ei vin drept spre noi și noi ne tîrîm foarte lent. Pun periscopul sus, și iată-! Patru mii de metri, douăzeci de noduri, va trece la mai puțin de cinci sute de metri tribord. Individul lăasă amenințător halba de bere spre podea. Jos periscopul! Arne... unde naiba ești, Arne? Oh, e beat la masă. Arne e ofițerul cu armele. Trage patru torpile. De tipul treizeci și șapte. Torpile americane.

Făcu un semn spre cei doi ofițeri americani care tocmai se alăturaseră mulțimii.

„Patru Mark-37!“ McCafferty se încruntă în gând.

– *Kirov* e foarte aproape acum. Sus periscopul! Același curs, aceeași viteză, distanța acum de două mii de metri – trag! Una! Două! Trei! Patru! Reîncărcați și intrați repede în imersiune!

– Tu ești individul care mi-a distrus planurile! țipă McCafferty. Norvegianul tresări, părînd aproape treaz pentru o clipă.

– Tu cine ești?

– Dan McCafferty, de pe USS *Chicago*.

– Erai acolo?

– Da.

– Tu tragi rachetele?

– Da.

– Eroule!

Comandantul norvegian alergă spre McCafferty și aproape că îl răsturnă într-o imensă îmbrățișare de urs.

– Tu salvezi oamenii mei! Tu salvezi nava mea!

– Ce naiba mai e și asta? întrebă Simms.

– Oh, prezentările, rosti un căpitan din Marina Regală. Căpitanul Bjorn Johannsen de pe submarinul Maiestății Sale *Kobben*. Căpitanul Daniel McCafferty de pe USS *Chicago*.

– După ce noi tragem în *Kirov*, ăia se aruncă peste noi ca lupii. *Kirov* sare în aer...

– Patru „pești“? Te cred și eu, interveni Simms.

– Rușii vin spre noi cu crucișător și două distrugătoare, continuă Johannsen, ceva mai sobru. Noi, ah, evadăm, ne scufundăm, dar ei ne găsesc și trag cu rachetele lor RBU – multe, multe

rachete. Cele mai multe departe, câteva aproape. Noi reîncercăm și tragem în crucișător.

– L-ați lovit?

– O lovitură, avariat, dar nu scufundat. Chestia asta ia, nu sînt sigur, zece minute sau cincisprezece. Era mare aglomerație, da?

– Și pentru mine. Noi ne-am apropiat repede și am activat radarul. Acolo unde credeam că e *Kirov*-ul se găseau trei nave.

– *Kirov* era scufundat – sărit în aer! Ce vezi tu era crucișător și două distrugătoare. Apoi tragi rachete, da?

Ochii lui Johannsen scînteiară.

– Trei Harpoon. Un Helix a observat lansarea și s-a repezit după noi. Am intrat în imersiune și nici pînă acum n-am aflat dacă rachetele au lovit ceva.

– Lovit? Ha! Dă-mi voie să-ți spun. Johannsen făcu un gest. Noi morți, bateria terminată. Acum avem avarii, nu putem fugi. Deja scăpăm de patru torpile, dar acum ne-au prins. Sonarul ne prinde. Distrugătorul trage cu RBU în noi. Primele trei ratează, dar ne prind. Apoi – Bum! Bum! Bum! Multe altele. Distrugătorul explodează. Altul lovit, dar fără scufundare, cred. Noi scăpăm.

Johannsen îl îmbrățișă din nou pe McCafferty și amîndoi își vărsară berea pe jos. Americanul nu văzuse niciodată un norvegian atît de emoționat.

– Echipajul meu trăiește datorită ție, *Chicago*! Eu îți dau de băut! Dau de băut la toți oamenii tăi.

– Ești convins că am distrus nenorocita aia de navă?

– Dacă tu nu distrugi, rosti Johannsen, nava mea moartă, oamenii mei morți, eu mort. Tu distrugi.

McCafferty își spuse că un distrugător nu era la fel de bun ca scufundarea unui crucișător de bătălie cu propulsie nucleară, dar era mai bine decît nimic. În plus, o altă navă fusese avariată. Și, cine știe, poate chiar se scufundase pe drumul înapoi spre casă.

– N-a fost deloc rău, Dan, observă Simms.

– Unii oameni au tot norocul din lume, comentă căpitanul HMS *Oberon*.

– Știi, Todd, zise ofițerul care comanda submarinul *Chicago*, berea asta e tare bună.

USS PHARRIS

Doar două cadavre trebuiau îngropate. Alți paisprezece oameni erau dați dispăruți și presupuși morți, dar, în ciuda tuturor acestora, Morris se considera norocos. Douăzeci de marinari erau răniți mai mult sau mai puțin grav. Era antebrațul fracturat al lui Clarke, mai erau câteva glezne rupte din pricina șocului rezultat în urma impactului torpilei, iar alții suferiseră arsuri serioase din cauza țevilor de aburi rupte. Nici nu se mai puneau la socoteală tăieturile minore datorate cioburilor de sticlă.

Morris citi ceremonialul din manual cu voce lipsită de emoție, trecînd prin cuvintele legate de speranța că marea va da înapoi morții într-o bună zi... La o comandă, marinarii înclină mesele pe care se odihneau morții. Înfășurate în saci și îngreunate cu bețele de oțel luate de la drapelele de pe navă, cadavrele căzură drept în apă. În acel loc oceanul avea peste trei mii de metri adîncime, ceea ce însemna un drum lung pînă la locul de odihnă veșnică pentru secundul navei și un tunar de clasa a treia din Detroit. Urmă salutul de ceremonie al armelor, însă fără fanfară. Nu exista nimeni la bordul navei în stare să cînte la trompetă, iar magnetofonul era stricat. Morris închise cartea.

— Asigurați și continuați-vă treaba.

Drapelele fură împăturite cum se cuvine și duse în vestiarele marinarilor. Mesele fură duse sub punte și oamenii își reluară munca de consolidare a structurii de rezistență a navei. Morris știa că USS *Pharris* continua să reprezinte doar o jumătate de navă, taman bună de dezmembrat pentru fier vechi.

Remorcherul *Papago* o trăgea cu spatele cu ceva mai mult de patru noduri. Trei zile pînă la mal. Se îndreptau spre Boston, mai degrabă un port comercial decît o bază navală. Motivul era destul de limpede. Reparațiile aveau să dureze mai mult de un an, iar marina nu voia să-și ocupe una dintre facilitățile proprii pentru reparații cu ceva care avea să dureze atît de mult. Primeau atenție imediată doar acele nave care puteau fi reparate repede pentru a reintra în serviciul de război.

Pentru Morris chiar și comanda navei reprezenta acum o glumă. La bordul remorcherului se afla un echipaj de rezervă, compus în mare parte din experți în salvarea civililor. Trei dintre acești experți se găseau acum la bordul lui *Pharris* pentru a

supraveghea cablul de remorcare și pentru a-l „sfătui“ pe Morris în privința îndatoririlor lui. Sfaturile lor semănau mai degrabă a ordine, chiar dacă erau rostite pe un ton politicos.

Echipajul de pe navă era solicitat din plin de diverse lucruri. Pereții etanși din față necesitau o supraveghere constantă. În sala mașinilor se efectuau reparații. Doar un cazan funcționa, furnizând abur pentru rotirea turbinelor generatoarelor de curent electric. Cel de-al doilea cazan avea nevoie de cel puțin încă o zi de muncă. Se spera ca radarul principal de căutare aeriană să fie repus în funcțiune peste circa patru ore. Antena de satelit tocmai reintrase în funcțiune. Până când aveau să ajungă în port – dacă aveau să ajungă acolo – tot ce putea fi reparat de echipaj avea să fie reparat. Oricum nu prea conta, dar marina susținea permanent că un echipaj ocupat era un echipaj fericit. În termeni practici, asta însemna că marinarii, spre deosebire de comandantul lor, nu aveau timp să mediteze la greșelile comise, la viețile pierdute din cauza acestor greșeli și la autorul acestor greșeli.

Morris se duse în centrul de informații de luptă. Echipa de analiză tactică tocmai rederula banda video și înregistrările pe hîrtie ale întîlnirii cu submarinul Victor, încercînd să afle ce se petrecuse.

– Nu știu. Operatorul de sonar ridică din umeri. Poate că au fost două submarine, nu doar unul. Adică, uite-l acolo, nu? Urma asta strălucitoare aici – apoi cîteva minute mai tîrziu sonarul activ l-a depistat tocmai aici.

– Doar un submarin, zise Morris. Ca să ajungi de aici acolo înseamnă doar o cursă de patru minute la viteză de douăzeci și cinci de noduri.

– Dar nu l-am auzit, domnule, și n-a apărut pe ecran. În plus, se îndrepta în cealaltă direcție cînd l-am pierdut.

Omul de la sonar rebobină banda pentru a o pune din nou.

– Mda.

Morris se întoarse pe punte, rederulînd toată întîmplarea în minte. Memorase întreaga succesiune de evenimente. Ieși pe punte. Scuturile de protecție rămăseseră perforate, iar în locul în care murise secundul se mai vedeau urme vagi de sînge. Cineva urma să vopsească în curînd locul. Șeful de echipaj coordona tot felul de echipe de marinari transformați în muncitori. Morris își aprinse o țigară și privi fix spre orizont.

REYDARVATH, ISLANDA

Elicopterul reprezenta ultimul gen de avertisment de care aveau nevoie. Edwards se îndrepta spre nord-est împreună cu restul echipei. Trecură printr-o zonă plină cu bălți, traversară un drum de pietriș după ce așteptară o oră ca să observe traficul din zonă – zero – și apoi purceseră la traversarea unui șir de mlaștini. După atîta umblat, Edwards era complet zăpăcit de configurația terenului. Amestecul de stînci golașe, pășuni ierboase, cîmpuri de lavă și acum mlaștini îl făcea să se întrebe dacă Islanda nu reprezenta cumva locul în care Dumnezeu pusese de-a valma toate resturile rămase după ce crease lumea. Evident însă că El nu mai avusese și copaci de rezervă, pentru că în acea zonă nu se vedea nici urmă de așa ceva, iar singura ascunzătoare posibilă pentru ei o reprezenta iarba înaltă pînă la genunchi care răsărea pe lîngă apă. Probabil că era un soi de iarbă perenă, întrucît acele mlaștini fuseseră înghețate pînă nu demult. În acel spațiu se simțea bine răcoarea, și la cîteva minute după intrarea în zona mlaștinilor cu toții începură să resimtă dureri în picioare. Erau obligați să îndure mizeria. Alternativa ar fi fost să meargă pe teren gol și ușor înălțat, iar așa ceva însemna sinucidere curată cu toate acele elicoptere în jur.

Vigdis îi surprindea cu perseverența ei. Fata ținea pasul cu soldații fără să se plîngă și fără să încetinească ritmul. O adevărată fată de la țară. Probabil că beneficia încă de pe urma unei copilării în care avusese grijă de oi și se cățăraseră pe toate blestematele alea de dealuri.

– Bine, oameni buni, zece minute de odihnă, zise Edwards cu glas tare.

Imediat fiecare își caută un loc uscat pe care să se prăbușească. Aproape fiecare astfel de loc era plin de pietre. „Pietre într-o mlaștină!” se minună Edwards în gînd. Garcia continuă să supravegheze locul cu ajutorul binoclului militar rechiziționat de la ruși. Smith își aprinse o țigară. Edwards se răsuci și o văzu pe Vigdis așezîndu-se lîngă el.

– Cum te simți?

– Foarte obosită, răspunse ea, schițînd un zîmbet. Însă nu la fel de obosită ca tine.

– Chiar așa? rîse Edwards. Poate că ar trebui să iuțim pasul.

– Unde mergem?

– Mergem la Hvammsfjörður. Nu mi s-a spus de ce. Cred că mai avem încă patru sau cinci zile. Trebuie să evităm pe cât putem toate drumurile.

– Ca să mă protejezi pe mine, da?

Edwards clătină din cap.

– Ca să ne protejăm pe toți. Nu vrem să ne luptăm cu nimeni. Sînt prea mulți ruși prin jur ca să ne jucăm de-a soldații.

– Așa că eu nu rănesc... ah, împiedic pe voi de la lucruri importante? Întrebă Vigdis.

– Absolut deloc. Sîntem cu toții bucuroși că ești cu noi. Cui nu i-ar plăcea o plimbare printr-un peisaj rural alături de o fată frumoasă? zise, galant, Edwards.

„Oare a fost un lucru inteligent ce am zis?”

Ea îl privi ciudat.

– Tu crezi că eu drăguță după... după...

– Vigdis, dacă ai fi fost lovită de un camion... da, ești foarte frumoasă. Nimeni nu poate schimba asta. Ce ți s-a întîmplat nu a fost din vina ta. Schimbările petrecute cu tine au avut loc afară, nu înăuntru. Și mai știu că cineva trebuie să te placă.

– Iubitul meu, vrei să spui? Greșeală. El găsește altă fată. Nu e important, toate prietenele mele au copii.

Fata ridică din umeri.

„Ce ticălos nenorocit“, își zise Edwards. Imediat își aminti că în Islanda copiii din flori nu reprezentau un stigmat. Cum nimeni de pe insulă nu avea un nume clar de familie – cei mai mulți islandezi aveau un prenume urmat de un patronim – nu se știa clar care e diferența dintre legitim și ilegitim. În plus, insularilor nu părea să le pese nici cît negru sub unghie de povestea asta. Fete tinere și nemăritate făceau copii, aveau grijă de ei și asta era tot. Însă cine ar fi putut să lase din mînă o asemenea fată?

– În fine, acum vorbesc din punctul meu de vedere, Vigdis. N-am cunoscut niciodată o fată mai drăguță ca tine.

– Adevărat?

Edwards trebuia să recunoască faptul că acum părul ei arăta ca naiba, așa încîlcit și murdar cum era. Fața și hainele îi erau acoperite de noroi și praf. Un duș fierbinte ar fi schimbat situația în cîteva minute, redînd vederii ființa minunată care era ea. Însă

frumusețea vine dinăuntru, iar Edwards abia începea să aprecieze persoana din spatele înfățișării. Își plimbă palma peste obrazul ei.

– Orice bărbat care declară altceva e un idiot.

Se răsuci și îl văzu pe sergentul Smith venind spre ei.

– Trebuie să plecăm, doar dacă nu vrei să ne înțepenească picioarele aici, domnule locotenent.

– Bine. Vreau să mai facem vreo 13–16 kilometri. De partea cealaltă a muntelui ăstuia, pe care îl ocolim acum, se găsesc ferme și drumuri. Trebuie să studiem zona aceea înainte de a încerca să o frăversăm. Tot de acolo o să vorbesc și prin stația radio.

– S-a făcut, comandante. Rodgers! Ia-o înainte și ocolește puțin spre vest.

BODENBURG, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Înaintarea nu fusese ușoară. Armata a 8-a de Gardă își deplasă postul de comandă înainte, cât de aproape putu față de trupele aflate în avangardă. Comandantul ei, la fel ca și Alekseiev, credea că trebuie să se apropie de front cât mai mult posibil. Călătoria în transportoarele blindate de infanterie durase patruzeci de minute – folosirea elicopterelor ar fi fost un risc mult prea mare – și, în acest timp, Alekseiev observase cel puțin două atacuri aeriene violente împotriva coloanelor de vehicule rusești.

În acțiune intraseră și întăririle germane și belgiene, iar interceptarea mesajelor radio demonstra că pe drum se aflau și trupe britanice și americane. Și Alekseiev solicitase întăriri. Ceea ce începuse ca un efort relativ simplu de străpungere din partea unei armate mecanizate se transforma acum într-o confruntare majoră. Era un semn bun pentru comandantul Armatei a 8-a. NATO nu ar fi adus întăriri dacă nu ar fi socotit situația drept periculoasă. Sarcina sovieticilor era de a obține rezultatul dorit înainte să intre în luptă întăririle.

Generalul care comanda Divizia 20 Tancuri de Gardă se afla la postul său de comandă amplasat într-un gimnaziu. Era o clădire nouă, ce dispunea de mult spațiu și constituia un adăpost adecvat pînă la amenajarea unui buncăr subteran. Ritmul înaintării

slăbise întrucâtva, atât datorită rezistenței germane, cât și dificultăților de control eficient al traficului de vehicule.

– Drept înainte pe drumul ăsta spre Sack, îi spuse comandantul Armatei a 8-a lui Alekseiev. Trupele mele de infanterie motorizată ar trebui să îl elibereze pînă cînd ajungeți aici.

– Încă patru kilometri pînă în Alfeld. Da, tu doar asigură-te că ne poți sprijini cînd o să trecem riul.

Generalul își puse casca pe cap și ieși pe ușă. Își spuse că pînă la urmă aveau să reușească. Acest ofițer reușise o treabă magnifică trimițîndu-și unitatea dincolo de linia frontului într-o ordine aproape perfectă.

Următorul lucru pe care îl auzi fu o explozie. Ferestrele se zgîlțîiră și bucăți din tavan căzură în jurul lui. „Crucea Diavolului“ se întorsese la lucru.

Alekseiev ieși în fugă și văzu mai multe blindate arzînd. În vreme ce privea, echipajul unui tanc T-80 nou-nouț ieși cum putu din blindat. O clipă mai tîrziu tancul sări în aer din pricina muniției aprinse de la bord și o torță imensă se înălță spre cer ca un mic vulcan.

– Generalul e mort – generalul e mort! strigă un sergent.

Omul arată spre un transportor blindat din care nimeni nu scăpase cu viață.

Lîngă el, Alekseiev îl descoperi înjurînd chiar pe comandantul Armatei a 8-a.

– Comandantul-adjunct al acelei divizii de tancuri este un nou colonel.

Pavel Leonidovici luă repede cea mai convenabilă decizie.

– Nu, tovarășe general. Cum rămîne cu mine?

Uluit, comandantul de armată se uită țintă la el, apoi își aminti de reputația lui Alekseiev și a tatălui acestuia în calitate de comandanți de tanc. Luă repede o decizie.

– Divizia 20 Tancuri e a dumitale. Îți cunoști misiunea.

În dreptul lor se ivi un alt transportor blindat. Alekseiev și Sergetov se urcară la bordul vehiculului, iar șoferul ambală spre postul de comandă al diviziei. Opriră abia peste o jumătate de oră. Alekseiev văzu șirurile de tancuri oprite dincolo de liziera pădurii. Obuzele artileriei aliate cădeau destul de aproape, dar Alekseiev le ignoră. Comandanții de regimente stăteau grupați laolaltă.

Generalul dădu repede ordinele necesare privind obiectivele și duratele. Faptele îl onorau pe generalul care murise de mai puțin de o oră. Divizia era bine organizată și fiecare parte a planului de asalt fusese însușită. Alekseiev își dădu seama imediat că dispunea de personal bine pregătit. Îi puse imediat la lucru pe oameni, iar comandanții de unități se întoarseră la regimentele lor.

Primul lui post de comandă se găsea la umbra unui copac înalt. Nici tatăl lui nu și-ar fi putut dori ceva mai bun. Alekseiev zîmbi. Îl găsi pe ofițerul responsabil cu informațiile la nivel de divizie.

— Care-i situația?

— Un batalion de tancuri germane contraatacă pe acest drum dinspre est de Säck. Ar trebui înconjurați. În orice caz, blindatele noastre se deplasează spre sud-vest, în spatele lor. Trupele avansate de infanterie motorizată tocmai au intrat în oraș și raportează doar un nivel minim de rezistență. Elementele noastre din avangardă sînt acum în mișcare și ar trebui să ajungă acolo în mai puțin de o oră.

— Apărarea antiaeriană?

— Lansatoarele SAM și tunurile antiaeriene mobile se găsesc chiar în spatele eşaloanelor din avangardă. Dispunem și de acoperire aeriană. Două regimente de MiG-21 așteaptă doar chemarea de intervenție, dar încă nu ne-a fost alocat nici un avion de atac la sol. Au încasat-o destul de zdravăn azi-dimineață, dar la fel s-a întîmplat și cu inamicul. Înainte de amiază am distrus douăsprezece avioane NATO.

Alekseiev dădu din cap, împărțind numărul la trei ca să afle cifra exactă, așa cum aflase din experiență că trebuie să procedeze.

— Scuzați-mă, tovarășe general. Sînt colonelul Popov, ofițerul politic al diviziei.

— Bine, tovarășe colonel. Cotizațiile mele de partid sînt plătite pînă la sfîrșitul anului și, dacă am noroc, voi supraviețui ca să continui să le plătesc. Dacă ai ceva important de spus, fă-o repede!

Dacă era ceva ce Alekseiev nu avea nevoie acum, acest lucru era prezența unui *zampolit*!

— După ce capturăm orașul Alfeld...

— Dacă vom captura Alfeld îți voi da cheile orașului. Deocamdată, lasă-mă să îmi fac treaba. Liber!

„Probabil că voia permisiunea să tragă în orice individ bănuț ca fascist.“ Ca general cu patru stele, Alekseiev nu-i putea ignora pe ofițerii politici, dar cel puțin îi putea ignora pe cei care aveau grad mai mic de general. Se îndreptă spre hărțile tactice. De o parte a lor, ca și înainte, locotenentii ilustrau înaintarea unităților lui – *ale lui!* De cealaltă parte, ofițerii de informații puneau cap la cap datele pe care le aveau despre opoziția inamică. Alekseiev îl apucă de umeri pe ofițerul lui de stat-major.

– Vreau ca regimentul din frunte să meargă chiar în spatele trupelor de infanterie motorizată. Dă-le tot ajutorul pe care îl poți oferi. Vreau ca această breșă să fie consolidată astăzi. Ce piese de artilerie au fost deja montate?

– Două batalioane de mortiere sînt pregătite.

– Bine. Află dacă infanteria a obținut ținte pentru ele și deschide focul. Nu avem timp de finețuri. NATO știe că sîntem aici și cel mai mare dușman al nostru este timpul. Timpul lucrează acum pentru ei, nu pentru noi.

Ofițerul de stat-major și comandantul artileriei se strînsesă la un loc și două minute mai tîrziu tunurile de 152 de milimetri trăgeau din plin. Alekseiev decise că trebuia să propună acordarea unei medalii post-mortem comandantului ucis al Diviziei 20 Tancuri. Omul merita o recompensă, indiferent sub ce formă, pentru felul în care fuseseră instruiți oamenii săi.

– Atac aerian inamic în plină desfășurare, anunță un ofițer planșetist.

– Tancuri inamice ies din pădurile de la est de Sack, forța estimată – un batalion. Nemții sînt sprijiniți de tir intens de artilerie.

Alekseiev știa că acum trebuia să le acorde încredere coloanelor săi. Trecuse demult vremea cînd un general putea observa și controla întregul cîmp de luptă. Ofițerii de stat-major continuau să-și plaseze semnele pe hartă. Generalul își spuse că nemții ar fi trebuit să aștepte. Ar fi trebuit să lase avangarda diviziei să treacă, apoi să atace coloana de aprovizionare. Ce se întîmplase fusese o prostie. Era pentru prima dată cînd Alekseiev vedea un comandant german comițînd o eroare tactică. Probabil că era vorba de un ofițer inferior care înlocuise un superior mort sau grav rănit sau poate a cărui casă se afla aproape. Oricare ar fi fost motivul, eroarea fusese comisă și Alekseiev profita de pe urma ei. Primele

două regimente din avangardă înregistrară pierderi, dar reușiră să anihileze contraatacul german în mai puțin de zece minute intense.

– Doi kilometri – elementele din frunte sînt acum la doi kilometri de Sack. Opoziție doar din partea artileriei. Se văd deja unitățile amice. Trupele de infanterie din Sack raportează că întîmpină doar o rezistență minoră. Orașul e aproape cucerit. Iscoadele din față raportează că drumul spre Alfeld este deschis!

– Ocoliți Sack, ordonă Alekseiev. Obiectivul este Alfeld pe râul Leine.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Era o echipă pestriță. Soldați ai infanteriei mecanizate americane și escadronul din frunte al unei brigăzi britanice de tancuri întăreau unitatea rămasă în viață a germanilor și belgienilor care fuseseră zdrobiți în acea zi de cinci divizii sovietice. Timpul reprezenta o resursă extrem de limitată. Geniștii munceau febril cu buldozerele lor blindate ca să sape adăposturi pentru tancuri, în vreme ce infanteriștii săpau găuri direct în pămînt pentru armele lor antitanc. Norul de praf de la orizont reprezenta singurul avertisment serios de care aveau nevoie. O divizie de tancuri se îndrepta spre ei, iar civilii nu evacuasera complet orașul din spate. La 32 de kilometri înapoia lor, o escadrilă de avioane de atac la sol dădea tîrcoale, așteptînd semnalul de începere a luptei.

– Inamic în raza vizuală! transmise prin radio un observator din turla bisericii orașului.

În cîteva secunde, obuzele artileriei începură să cadă peste coloanele din frunte ale sovieticilor. Echipetele cu lansatoare de rachete antitanc scoaseră husele de pe armele lor și încărcară primele proiectile din acea după-amiază care promitea să fie foarte lungă. Tancurile Challenger ale Regimentului 3 Regal de Tancuri își ocupară pozițiile în adăposturi, cu chepengurile închise etanș, în vreme ce tunarii își fixară lunetele de tragere pe țintele îndepărtate. Lucrurile se desfășuraseră în mod destul de confuz, neavînd prea mult timp la dispoziție pentru stabilirea unui lanț de comandă adecvat. Primul trase un tanc american. Racheta TOW-2 se năpusti ca o nălucă, cu firele de control atîrnînd în spate ca o plasă de păianjen, străbătînd cei patru kilometri care o despărteau de un T-80...

* * *

– Elementele avansate au intrat sub tirul focului inamic de rachete, raportă un ofițer planșetist.

– Zdrobiți lansatoarele, îi ordonă Alekseiev comandantului artileriei.

În mai puțin de un minut lansatoarele de rachete ale diviziei umpleau cerul cu dîre de foc. Carnagiul de pe linia frontului se accentuă odată cu tirul de obuze de artilerie. Haosul deveni complet cînd în horă intră și artileria NATO.

– Regimentul din frunte înregistrează pierderi.

Alekseiev urmărea tăcut harta. Nu era nici locul și nici momentul pentru manevre de învăluire. Oamenii lui trebuiau să treacă prin liniile inamice cît mai repede posibil pentru a pune mîna pe podurile de pe Leine. Asta însemna pierderi serioase în rîndul tancurilor din avangardă. Breșa avea să fie făcută cu un preț mare, dar care trebuia plătit.

Douăsprezece F-16 belgiene trecură la mică înălțime peste front cu o viteză de cinci sute de noduri, lansînd tone întregi de bombe peste regimentul sovietic din frunte, distrugînd aproape treizeci de tancuri și mai multe transportoare de infanterie blindate, la mai puțin de un kilometru distanță de liniile aliate. Un adevărat nor de rachete se înălță spre cer în urmărirea avioanelor monomotoare, care virară spre vest, prelingîndu-se deasupra solului în încercarea de a scăpa. Trei se zdrobiră de sol și căzură în rîndurile trupelor NATO, generînd și mai multe pierderi față de carnagiul produs de focul sovietic. Comandantul tancurilor britanice își dădu seama că îi lipsea forța de a opri asaltul sovietic. Pur și simplu nu-i ajungea puterea de foc. Venise vremea retragerii cît timp batalionul lui se mai putea bate. Își alertă companiile să fie gata de retragere și încercă să transmită mesajul unităților din imediata sa vecinătate. Însă trupele din jurul orașului Alfeld proveneau din patru armate diferite, vorbind limbi diferite și folosind frecvențe radio diferite. Nu existase timpul necesar pentru stabilirea comenzii generale. Germanii nu voiau să plece. Orașul nu fusese încă evacuat în întregime, iar trupele germane nu-și părăseau pozițiile pînă cînd concetățenii lor nu ajungeau în siguranță de cealaltă parte a rîului. Americanii

și belgienii se puseră în mișcare la comanda colonelului britanic, însă nu și germanii, toate acestea creînd haos în liniile NATO.

– Iscoadele din față raportează că unitățile inamice se retrag spre dreapta, repet, unitățile inamice par a se îndepărta prin nordul orașului.

– Deplasați regimentul doi spre nord. Spuneți-le să vireze și să pornească spre poduri, cît de repede pot. Nu luați în considerare pierderile și atacați blestemele alea de poduri! Ofițer cu operațiunile, mențineți presiunea asupra tuturor unităților inamice. Trebuie să le prindem în capcană de partea asta a râului și să le terminăm dacă putem, ordonă Alekseiev. Sergetov, vino cu mine! Trebuie să merg înainte.

Alekseiev știa că atacul făcuse ravagii în regimentul de avangardă, dar pierderile își arătau roadele. Forțele NATO trebuiau să-și deplaseze unitățile printr-un oraș în ruine ca să ajungă la poduri, iar faptul că trupele aliate din nord porniseră primele în retragere reprezenta un semn de bun augur. Acum, cu un regiment proaspăt putea năvăli peste inamic și, cu puțin noroc, putea pune mîna pe poduri intacte. Trebuia să supravegheze personal operațiunea. Alekseiev și Sergetov se urcară la bordul unui vehicul cu șenile, care porni spre sud-est pentru a prinde din urmă regimentul aflat în plină manevră. În spatele lor, ofițerul de operațiuni începu să dea noi ordine prin rețeaua radio a diviziei.

La cinci kilometri depărtare, de cealaltă parte a râului, o baterie de tunuri germane de 155 de milimetri aștepta tocmai o asemenea oportunitate. Bateria rămăsese tăcută așteptînd ca experții în interceptări radio să localizeze cartierul general al diviziei. Tunarii introduseră repede datele țintelor în computerele de control al focului, în vreme ce alți oameni încărcară obuze cu mare putere de explozie în tunuri. Toate tunurile bateriei se orientară pe același azimut. Solul se cutremură cînd ele își începură tirul rapid.

O sută de obuze căzură peste și în jurul cartierului general al diviziei în mai puțin de două minute. Jumătate din personalul de acolo fu ucis pe loc, restul fiind în majoritate grav rănit.

Alekseiev se uită la stația radio din mîna lui. Cea de-a treia atingere a morții de care scăpase. „A fost vina mea. Trebuia să verific plasarea transmițătoarelor radio. Nu trebuie să mai repet o asemenea greșeală... La naiba! La naiba! La naiba!”

* * *

Străzile din Alfeld erau practic blocate de vehicule civile. Americanii în blindatele lor pe șenile Bradley evitară orașul în întregime, grăbindu-se să coboare pe malul drept al râului și apoi să traverseze în ordine în cealaltă parte. Ajunși acolo, ocupară poziții pe dealurile de deasupra râului și se pregătiră să acopere trecerea celorlalte trupe aliate. Urmau belgienii. Doar o treime din tancurile acestora supraviețuiseră, și acestea acopereau flancul sudic pe partea îndepărtată a râului, sperînd să-i oprească pe ruși înainte ca aceștia să forțeze trecerea. *Staatpolizei*-ul german încercase să dirijeze traficul civil, permițînd unităților de blindate să treacă, însă situația se schimbase odată cu apropierea obuzelor de artilerie sovietice de râu. Rușii speraseră să creeze ambuteiaje de trafic și reușiseră. Civili care întârziaseră în executarea ordinelor de părăsire a căminelor plăteau acum pentru eroarea comisă. Artileria sovietică reușea să provoace ceva pierderi printre vehiculele combatante, însă cele mai afectate erau autoturismele și camioanele civile. În cîteva minute, străzile din Alfeld se umpluseră de mașini dezmembrate și de epave incendiate. Oamenii le părăsiră, fugind de foc pentru a ajunge mai repede la poduri, astfel încît tancurile care încercau să-și croiască drum spre râu se treziră cu drumurile blocate. Singura modalitate de a scăpa era să treacă peste trupuri de civili nevinovați. Chiar și primind ordinul să calce totul în picioare, șoferii blindatelor căutară să facă cît mai puține victime. Tunarii își rotiră turelele spre spate și începură să tragă în tancurile rusești care pătrundeau acum în oraș. Fumul provenind de la clădirile incendiate îngreuna tuturor cîmpul vizual. Tunurile trăgeau în ținte efemere, obuzele cădeau aiurea, iar străzile din Alfeld se transformau tot mai mult într-un abator în care erau hăcuți de-a valma soldați și civili.

– Uitați-le! arătă Sergetov.

Trei poduri de autostradă se întindeau peste Leine. Alekseiev începu să dea ordine, însă nu era nevoie de ele. Comandantul regimentului se înfipsea deja în microfonul stației radio și direcționează un batalion de tancuri sprijinit de infanterie către malul

vestic, urmînd aceeași rută, rămasă relativ liberă și folosită mai devreme de americani.

Vehiculele americane de luptă de pe celălalt mal al râului deschiseră focul cu rachete și cu tunuri ușoare, distrugînd mai multe tancuri sovietice. Restul regimentului sovietic îi atacă pe americani cu foc direct, în vreme ce Alekseiev personal apelă la sprijinul artileriei de dealuri.

În Alfeld bătălia ajunsese într-un impas sîngeros. Tancurile germane și cele britanice ocupaseră poziții în dreptul intersecțiilor de drumuri, parțial ascunse vederii de epavele de autoturisme și camioane, și acum se retrăgeau încet spre râu în vreme ce se băteau pentru a oferi timp civililor. Infanteria rusă încercă să le atace cu rachete, însă molozul de pe străzi rupea prea des cablurile de control, scăpînd rachetele de sub control și făcîndu-le să explodeze fără noimă. Rușii și artileria aliată transformaseră orașul într-un imens moloz.

Alekseiev își urmări trupele avansînd către primul pod.

La sud de el, comandantul regimentului de avangardă înjură amarnic constatînd pierderile suferite. Mai mult de jumătate din tancuri și din vehiculele de asalt fuseseră distruse. Victoria se apropia cu pași mari de el, iar acum trupele fuseseră din nou oprite de străzile impracticabile și de tirurile ucigașe. Văzu tancurile NATO retrăgîndu-se încet și, furios că acestea scăpau, ceru ajutorul artileriei.

Alekseiev fu complet surprins de schimbarea tirului artileriei din centrul orașului către malurile râului. Fu de-a dreptul șocat cînd observă că nu era vorba de tir cu obuze, ci de rachete. Văzu cum înfloresc explozii la întîmplare pe malul râului. Apoi proiectilele începură să explodeze în succesiune rapidă chiar în albia apei. Ritmul focului se înteeți pe măsură ce tot mai multe lansatoare se îndreptară asupra țintei indicate. Era deja prea tîrziu pentru Alekseiev ca să le mai oprească. Primul căzu podul cel mai îndepărtat. Trei rachete aterizară împreună în același timp pe pod, iar acesta se prăbuși. Alekseiev urmări îngrozit cum mai bine de o sută de civili cad în apa învolburată. Însă groaza lui nu avea nici o legătură cu pierderile de vieți omenești – el avea nevoie de acel pod! Alte două rachete aterizară pe podul central.

Acesta nu se prăbuși, dar avariile suferite erau destul de serioase ca podul să nu mai poată fi utilizat de tancuri. Idioții! Cine era responsabil de așa ceva? Se întoarse către Sergetov.

– Sună-i pe geniști. Adu unități de pontoane și bărci de asalt pe linia frontului. Au prioritate absolută. Apoi o să am nevoie de toate bateriile de rachete sol-aer și antiaeriene pe care le poți găsi. Oricine se pune în calea acestora va fi împușcat. Asigură-te că ofițerii de control al traficului înțeleg bine asta. Dă-i drumul!

Tancurile sovietice și infanteria ajunseră la singurul pod rămas intact. Trei vehicule de infanterie se năpustiră spre celălalt capăt și fură atacate de belgieni și americani. Urmă un tanc T-80, care traversă podul, ajunse în celălalt capăt și explodează la impactul cu o rachetă. Urmară al doilea, apoi al treilea tanc. Ambele ajunseră pe malul vestic. Apoi se ivi un Chieftain britanic din spatele unei clădiri și urmări traseul tancurilor sovietice care traversaseră. Alekseiev urmări uluit cum vehiculul britanic trece printre cele două blindate sovietice, fără ca vreunul din acestea să-l observe. În urma vehiculului apărură o rachetă americană, care se izbi de sol ridicând un nor de praf și noroi. Alte două Chieftain-uri apărură la capătul podului. Unul explodează în urma unei lovituri directe trase de un T-80, celălalt ripostă, distrugând o secundă mai târziu tancul rusesc. Alekseiev își aminti o poveste din copilărie despre un țăran viteaz care apăra un pod, în vreme ce tancul britanic angajă și distruse alte două tancuri sovietice înainte de a sucomba în fața unui baraj de foc direct. Alte cinci vehicule sovietice se repeziră pe pod.

Generalul ridică stația și apăsă butonul de contact cu cartierul general al Armatei a 8-a.

– Aici Alekseiev. Am trecut o companie de tancuri peste Leine. Am nevoie de sprijin. Am reușit străpungerea. Repet: am străpuns frontul german! Vreau sprijin aerian și elicoptere care să angajeze unitățile NATO la nord și la sud de podul 439. Am nevoie de două regimente de infanterie ca să sprijine traversarea râului. Dați-mi sprijin și așa putea să-mi trec divizia dincolo pînă la miezul nopții.

– O să primiți tot ce avem la dispoziție. Unitățile mele de pontoane sînt deja pe drum.

Alekseiev se sprijini de peretele vehiculului de transport. Își scoase plosca de apă și luă o gură serioasă, urmărind infanteria

cum se cațără pe deal sub focul inamic. De-acum traversaseră complet două companii. Tirul aliaților încerca să distrugă podul rămas intact. Alekseiev trebuia să treacă cel puțin un batalion dacă voia să mențină capul de pod în posesie mai mult de cîteva ore.

– Îl prind eu pe nemernicul care a tras în podurile mele, promise el printre dinți.

– Bărcile și podurile sînt pe drum, tovarășe general, raportă Sergetov. Au prioritate maximă, iar ofițerii de control al traficului din sector au fost informați. Două baterii SAM vin înapoi și am descoperit trei tunuri mobile antiaeriene la trei kilometri depărtare. Spun că pot ajunge aici în cincisprezece minute.

– Bine.

Alekseiev privi prin binoclu malul opus al apei.

– Tovarășe general, transportoarele noastre de trupe sînt amfibii. De ce nu le trecem de partea cealaltă?

– Privește malul rîului, Vania.

Generalul îi dădu binoclul. Cît se putea vedea cu ochii, malul celălalt era bine căptușit cu piatră și beton pentru prevenirea eroziunii. Vehiculelor cu șenile le era greu, dacă nu chiar imposibil să urce pe așa ceva. Nenorociții de germani și excelența lor în tehnică!

– În plus, n-am chef să atac cu o forță mai mică decît de dimensiunea unui regiment. Podul ăla e tot ce avem și nu mai poate rezista prea mult. Chiar și cu noroc, nu vom dispune de poduri de asalt pentru cîteva ore. Trupele de dincolo sînt pe cont propriu pentru perioada asta de timp. Vom trece cît de multe vehicule și trupe putem de cealaltă parte a podului, apoi o să le întărim cu ajutorul bărcilor de asalt imediat ce acestea sosesc. La manual scrie că o astfel de traversare se face în bărci de asalt, sub acoperirea întinericului sau a fumului. Eu nu vreau să aștept căderea nopții și am nevoie ca tunurile să tragă obuze adevărate. Trebuie să încălcăm regulile, Vania. Din fericire manualul permite și așa ceva. Te-ai descurcat bine, Ivan Mihailovici. Acum ești maior. Nu-mi mulțumi – ți-ai cîștigat gradul.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Le-am ratat la mustață. Dacă le-am fi zărit cu cinci minute mai devreme, am fi putut doborî cîteva. Așa cum au stat lucrurile...

Pilotul Tomcat-ului ridică din umeri.

Toland dădu din cap. Piloții avuseseră ordin să se mențină în afara razei de acoperire radar a sovieticilor.

– Știți, e ceva amuzant aici. Erau trei, zburînd în formație strînsă. Le vedeam de la optzeci de kilometri depărtare pe ecranul TV. N-aveau de unde să știe că ne găseam acolo. Dacă aveam o rază mai bună de acțiune, le-am fi putut urmări pînă acasă. Ca în jocul acela pe care l-au jucat odinioară germanii cu noi – trimiteau o pasăre chiar în spatele unui raid care se întorcea acasă și arunca mai multe bombe exact după ce avioanele aterizau.

– Nu vom obține nimic prin IFF, răspunse Toland.

– Adevărat, dar așa am fi știut momentul cînd sosesc la baze cu o eroare de maximum zece minute. Chestia asta trebuie să fie utilă pentru cineva.

Comandorul Toland își puse ceașca jos.

– Mda, ai dreptate.

Decise să transmită ideea mai departe comandantului Atlanticului de Est.

LAMMERSDORF, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Nu era nici o îndoială în privința asta. Liniile NATO fuseseră străpunse în mod decisiv la sud de Hanovra. Două brigăzi fură luate din rezerva subțire de apărare terestră a NATO și trimise către Alfeld. Dacă breșa creată nu era astupată repede, Hanovra avea să fie definitiv pierdută, iar odată cu ea întreaga Germanie la est de Weser.

Remedii

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Așa cum prevăzuse, podul rezistase mai puțin de o oră. Între timp, Alekseiev reușise să treacă un întreg batalion de infanterie mecanizată dincolo și, cu toate că trupele NATO lansaseră două contraatacuri violente asupra capului de pod, tancurile ajunse pe malul estic fuseseră capabile să le respingă prin foc direct. Acum trupele NATO își trăgeau răsuflarea și încercau să-și adune artileria. Tunurile grele făceau să tresalte capetele de pod, ca și blindatele de pe partea sovietică a râului, iar ca situația să fie și mai rea, bărcile de asalt fuseseră reținute din marș de incredibile ambuteiaje de trafic dintre Sack și Alfeld. Tunurile grele germane improșcau drumul și terenul înconjurător cu mine de artilerie, fiecare dintre ele suficient de periculoasă ca să arunce o turelă de tanc în aer sau un șasiu de camion. Geniștii baleiau continuu drumurile cu aparatele de depistat mine, folosind mitraliere grele pentru a le detona, însă fiecare astfel de acțiune cerea timp și nu toate minele erau depistate înainte de a exploda sub un vehicul încărcat. Pierderea camionelor și tancurilor era gravă în sine; dar mai grave erau ambuteiajele de trafic care rezultau din avarierea sau distrugerea fiecărui vehicul.

Cartierul general al lui Alekseiev se găsea într-un magazin foto cu vedere spre râu. Ferestrele de sticlă dispăruseră demult, iar cizmele generalului scîrțiau la fiecare pas. Alekseiev cerceta

celălalt mal al râului prin binoclu, făcându-și griji din pricina oamenilor lui, care încercau să riposteze soldaților și tancurilor inamice aflate pe dealurile de deasupra lor. La câțiva kilometri depărtare, toate tunurile autopropulsate ale Armatei a 8-a goneau pentru a furniza sprijin diviziei sale, iar el și Sergetov le dirijau pe poziții din care să riposteze tunurilor NATO.

– Aviație inamică! strigă un locotenent.

Alekseiev își arcui gîtul și zări un punct spre sud care se mări treptat pînă ce deveni un avion german de vînătoare F-104. Tunurile antiaeriene traseră imediat trasoare galbene care aruncară avionul în aer înainte ca acesta să își elibereze încărcătura, însă imediat apăru altul, care trase cu tunul de bord și distruse tunul antiaerian. Alekseiev înjură văzînd cum avionul monomotor se apropie, lasă două bombe deasupra celuiilalt mal al râului, apoi se îndepărtează. Bombele căzură lent, încetinite de niște parașute mici, apoi, la douăzeci de metri deasupra solului, păsură să umple aerul cu vapori de ceață. Alekseiev se aruncă pe podeaua magazinului, în aceeași clipă în care norul de vapori explozivi detonă. Rezultă o undă de șoc înfricoșătoare. Deasupra capului lui Alekseiev se sparse o cutie de sticlă, împrăștiind cioburi peste tot.

– Ce naiba a fost asta? țipă Sergetov, asurzit de explozie. După care, ridicînd privirea: Sînteți rănit, tovarășe general!

Alekseiev își plimbă palma peste față. Aceasta se înroși imediat. Îl ardeau ochii. Își turnă conținutul gamelei cu apă peste față ca să spele sîngele. Maiorul Sergetov se apucă să bandajeze fruntea generalului cu o singură mînă.

– Tu ce-ai pățit?

– Am căzut pe niște cioburi blestemate! Stați liniștit, tovarășe general, sîngerăți îngrozitor!

În acea clipă se ivi un general-locotenent. Alekseiev îl recunoscu pe Viktor Beregovoi, comandantul-adjunct al Armatei a 8-a Gărzi.

– Tovarășe general, ați primit ordinul de a vă întoarce la cartierul general. Am venit să vă înlocuiesc.

– Pe naiba! tună Alekseiev.

– Ordinul vine de la comandantul Teatrului de Vest, tovarășe. Eu sînt general de tancuri. Pot duce misiunea asta mai departe. Dacă îmi permiteți, v-ați descurcat strălucit. Însă e nevoie de dumneavoastră în altă parte.

– Nu înainte de a termina!

– Tovarășe general, dacă vrei ca această traversare să reușească, avem nevoie de mai mult sprijin aici. Și cine poate aranja mai bine acest sprijin, dumneavoastră sau eu? Întrebă Beregovoi plin de înțelepciune.

Alekseiev icni înfuriat. Omul avea dreptate, însă Pavel Leonidovici Alekseiev condusese pentru prima dată, pe bune, oameni în luptă și se descurcase bine. Alekseiev o știa – se descurcase bine!

– N-avem timp de discuții. Dumneavoastră v-ați primit misiunea și eu-am misiunea mea, continuă omul.

– Cunoști situația?

– În întregime. În spate vă așteaptă un vehicul cu care să vă întoarceți la cartierul general.

Alekseiev își ținu bandajul lipit de frunte – Sergetov nu îl legase ca lumea – și ieși prin spatele magazinului. Acolo unde fusese odinioară o ușă acum nu se vedea decât o imensă gaură. Un transportor cu șenile îl aștepta, cu motorul pornit. Alekseiev se urcă la bord și dădu peste un sanitar care se repezi asupra generalului și începu imediat să îl îngrijească. În vreme ce transportorul se îndepărta, Alekseiev ascultă cum se diminuează zgomotul bătăliei. Era cel mai trist sunet pe care îl auzise vreodată.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

Nimic nu onora mai mult un pilot decât ordinul Crucea de Zbor pentru Merite Deosebite cu distincție, iar ea se întreba dacă nu cumva era prima femeie pilot din cadrul forțelor aeriene care primea așa ceva. Iar dacă nu, cui îi păsa? Maiorul Nakamura avea o casetă video cu toate cele trei victime ale sale, iar un pilot al aviației navale pe care îl întâlnise în Brittany înainte de a prinde un zbor spre State îi spusese că e un pilot al naibii de bun pentru un avorton din forțele aeriene. După care ea îi reamintise că, dacă tîmpiții de piloți ai aviației navale ar fi ascultat-o, poate că baza lor aeriană nu ar fi fost obligată să se mute într-un magazin. Joc, set și meci pentru maiorul Amelia Nakamura, USAF.

Fusese transportat peste Atlantic numărul maxim posibil de avioane F-15, iar acum maiorul căpătase altă sarcină. Doar patru

dintre avioanele Eagle ale Regimentului 48 de Vânătoare se mai găseau în Langley. Restul erau împrăștiate de-a lungul Coastei de Est, inclusiv cele comandate de cei doi piloți calificați pentru misiunile cu rachete antisatelit ASAT. Îndată ce aflase de asta, maiorul dăduse un telefon și îi informase pe cei de la Comandamentul Spațial că ea pilotase Eagle-ul care corespundea profilului de zbor ASAT și ceruse să se ocupe ea de misiune, astfel ca să nu mai fie nevoie de alocarea unui alt pilot, care era poate angrenat deja în lupte aeriene.

Se uită atent ca urîta rachetă care avea să-i servească drept armă să fie bine atașată fuzelajului. Racheta fusese scoasă dintr-un depozit secret și verificată de o echipă de specialiști. Buns clătină din cap. Sistemul beneficiase de un singur test real înainte ca un moratoriu politic să pună capăt proiectului. Testul fusese categoric pozitiv, dar fusese unul singur. Maiorul spera ca misiunea să reușească. Marina avea mare nevoie de ajutor din partea avortonilor de la forțele aeriene. În plus, pilotul ăla de A-6 era chiar drăguț.

Maiorul își termină inspecția fără să se grăbească – ținta misiunii nu ajunsese încă deasupra Oceanului Indian – după care urcă în carlinga avionului, își montă centurile de siguranță, își plimbă privirea și palmele peste manete și butoane, își ajustă scaunul și, în cele din urmă, introduse codurile numerice înscrise pe peretele carlingii în sistemul de navigație inerțială al aeronavei, astfel încât avionul să aibă în orice moment poziția bine determinată. După ce termină, porni motoarele. Casca de zbor o proteja de mugetul celor două turboreactoare Pratt and Whitney. Acele indicatoarelor de bord se rotiră în poziția adecvată. Sub avion, șeful echipei de mecanici inspectă cu atenție avionul, apoi îi făcu semn maiorului să ruleze avionul pînă pe pistă. Aici o așteptau șase oameni, stînd în spatele liniei roșii de siguranță pentru a-și proteja urechile de zgomot. „Întotdeauna e bine să ai spectatori“, își spuse Buns, ignorîndu-i.

– Eagle Unu-Zero-Patru gata de decolare, rosti ea către turnul de control.

– Înțeles, Unu-Zero-Patru. Ai liber la decolare, răspunse controlorul de trafic. Vîntul suflă cu douăsprezece noduri pe direcție doi-cinci-trei.

– Înțeles. Unu-Zero-Patru a pornit.

Buns își lăasă în jos vizorul de protecție. Șeful echipei de la sol plesni din călcâie și-o salută perfect regulamentar. Nakamura răspunse la salut, împinse ușor maneta și avionul începu să se miște stîngăci pe pistă. Un minut mai tîrziu Buns era în aer, simțind cum o învăluie o senzație catifelată de forță pură pe măsură ce botul avionului se îndrepta direct spre înaltul cerului.

Kosmos 1801 tocmai își completa jumătatea sudică a itinerariului, survolînd strîmtoarea Magellan pentru a-și începe incursiunea spre nord deasupra Atlanticului. Traectoria orbitală avea să ducă satelitul la trei sute de kilometri în largul coastelor americane. În stația de control de la sol, tehnicienii se pregăteau să comute pe puternicul radar de supraveghere oceanică. Erau siguri de existența a cel puțin unui grup de portavioane pe mare, dar fuseseră incapabili să îl localizeze pînă atunci. Trei regimente de bombardiere Backfire așteptau informațiile care le-ar fi permis să repete marea izbîndă din a doua zi de război.

Nakamura redusă viteza avionului sub coada cisternei aeriene, permițînd operatorului să fixeze cu mișcări experte capătul furtunului de realimentare în spatele avionului. În cîteva minute, rezervoarele aeronavei se umplură cu cinci mii de litri de combustibil. În vreme ce maiorul își desprindea avionul de cisternă, un mic nor de vapori de kerosen se răspîndi pe cer.

– Gulliver, aici e Unu-Zero-Patru, apelă ea prin radio.

– Unu-Zero-Patru, aici e Gulliver, replică un colonel din compartimentul pentru pasageri al unui LearJet care naviga la o altitudine de treisprezece mii de metri.

– Am alimentat și sînt gata de plecare. Toate sistemele de bord arată verde. Mențin poziția la punctul Sierra. Gata de inițierea ascensiunii de interceptare. Aștept ordinul.

– Înțeles, Unu-Zero-Patru.

Mayorul Nakamura își menținu poziția rotînd avionul în cercuri mici. Nu voia să risipească nici un strop de combustibil cînd avea să înceapă urcarea. Se agită ușor pe scaun, gest care, în ce-o privea, însemna un mare semn de emoție, și se concentrează

asupra avionului. În timp ce urmărea cu privirea instrumentele de zbor, încerca să-și controleze respirația.

Radarele Comandamentului Spațial prinseră satelitul sovietic în vreme ce acesta trecea deasupra Americii de Sud. Computerele îi comparară cursul și viteza cu datele cunoscute și le corelară cu coordonatele avionului lui Nakamura, apoi un alt computer procesă instrucțiunile, care fură imediat transmise spre LearJet.

– Unu-Zero-Patru, vino pe curs doi-patru-cinci.

– Virez acum.

Maiorul luă un viraj abrupt.

– Sînt pe curs doi-patru-cinci.

– Așteaptă... așteaptă – dă-i drumul!

– Înțeles.

Buns împinse maneta de gaze la maximum și porni post-combustia. Avionul țîșni înainte ca un cal cabrat, accelerînd la viteza Mach 1 în cîteva secunde. Apoi Buns slăbi strînsoarea manșei, aducînd avionul la un unghi de ascensiune de patruzeci și cinci de grade, continuînd să accelereze spre cerul care se întuneca. Buns nu se uită în jur. Privirea i se lipise de instrumentele de bord. Avionul trebuia să-și mențină un anumit regim de zbor pentru următoarele două minute. În vreme ce avionul se repezea spre înaltul cerului, altimetrul se rotea nebunește în sens orar. Șaisprezece mii de metri, douăzeci de mii de metri, douăzeci și trei, douăzeci și șase, treizeci de mii de metri. De-acum stelele deveniseră vizibile pe fundalul cerului aproape negru, dar Nakamura n-avea timp să observe asta.

– Hai, iubitele, găsește-l pe ticălosul ăla... gîndi ea cu voce tare.

Sub avion, capul de căutare al rachetei ASAT se activă, scrutînd cerul după semnătura în infraroșu a satelitului sovietic. O lumină începu să clipească pe panoul de bord.

– Arma s-a fixat pe țintă! Repet, arma s-a fixat pe țintă! Secvența de autolansare activată! Altitudine treizeci și unu de mii cinci sute de... a plecat, a plecat!

Buns simți cum tresaltă aeronava cînd imensa rachetă se desprinsese. Imediat trase de manșă înapoi pentru a începe coborîrea avionului. Verifică nivelul de combustibil. Ascensiunea la putere maximă aproape că-i golise rezervoarele, însă îi rămăsese destul combustibil pentru a se întoarce la Langley fără să mai fie

nevoie de realimentare în zbor. Deja virase spre casă când își dădu seama că nu văzuse racheta. Oricum nu conta. Nakamura continuă virajul spre vest, lăsînd avionul să coboare într-un picaj lin care avea să se termine pe coasta Virginiei.

La bordul LearJet-ului, o cameră de urmărire vizualiză traiectoria rachetei. Motorul cu combustibil solid arse timp de treizeci de secunde, apoi focosul se separă. Vehiculul Miniatural de Achiziție (MHV), cu detectorul de căldură în infraroșu inclus în bot, se fixase demult pe țintă. Reactorul nuclear de la bordul satelitului sovietic elimina masiv căldură în spațiu, iar semnătura termică rezultată rivaliza cu cea a soarelui. În timp ce microcipul din creierul electronic al rachetei calcula cursul de interceptare, MHV-ul efectua o ușoară corecție de curs și distanța dintre satelit și focos începu să se reducă cu o rată amețitoare. Satelitul se îndrepta spre nord cu 30 000 de kilometri pe oră, în vreme ce MHV-ul mergea spre sud cu peste 16 000 mii, ca un kamikaze de înaltă tehnologie. Apoi...

— Isuse! exclamă ofițerul superior din LearJet clipind din ochi și întorcîndu-și privirea de la ecranul TV. Cîteva sute de kilograme de oțel și plăcuțe ceramice tocmai fuseseră pulverizate. Ținta a fost distrusă, repet, ținta a fost *distrusă!*

Imaginile video fură imediat transmise Comandamentului Spațial, unde o imagine radar prezenta situația. Satelitul masiv devenise un nor de resturi în expansiune pe orbită.

— Ținta a fost anihilată, rosti o voce mai calmă.

LENINSK, R.S.S. KAZAHĂ

Pierderea semnalului de la satelitul Kosmos 1801 se înregistrează la cîteva fracțiuni de secundă după ce satelitul dispăru de pe cer. Pentru experții spațiali sovietici nu constituia o surpriză, de vreme ce 1801 își folosisese pînă la epuizare motoarele de manevră cu cîteva zile înainte. Un alt purtător de rachete F-1M aștepta pe o rampă de lansare a Cosmodromului de la Baikonur. În mai puțin de două ore avea să fie pornită numărătoarea pentru secvența de lansare, însă pînă în acel moment capacitatea marinei sovietice de a localiza convoaie maritime și nave de luptă era pusă în pericol.

BAZA FORTELOR AERIENE LANGLEY, VIRGINIA

- Ei bine? Întrebă Buns, sărind din avion.
- Distrus. Avem totul pe bandă, rosti un alt maior. A mers.
- Cît de curînd credeți că vor lansa un înlocuitor?
- „Încă unul distrus și voi fi un as!”
- Cred că au unul pregătit chiar acum pe rampa de lansare.

Între douăsprezece și douăzeci și patru de ore. N-avem de unde să știm cîte altele mai au pregătite.

Nakamura dădu din cap. Forțele Aeriene dispuneau în total de șase rachete ASAT. Poate ajungeau, poate nu – o misiune reușită nu însemna că arma devenise de încredere. Pomi spre cartierul general al escadrei pentru o gogoasă și o ceașcă de cafea.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– La naiba, Pașa! înjură comandantul Zonei de Vest. Nu am un adjunct de patru stele ca el să înceapă să se joace de-a comandantul de divizie. Uită-te la tine! Puteai să-ți pierzi capul!

– Aveam nevoie de o breșă. Comandantul tancurilor a fost ucis, iar adjunctul lui era prea tînăr. Eu am reușit breșa.

– Unde e căpitanul Sergetov?

– Maiorul Sergetov, îl corectă Alekseiev. S-a descurcat de minune ca ajutor personal. S-a rănit la mîină și acum primește îngrijiri medicale. Așadar... ce întăriri se deplasează acum spre Armata a 8-a?

Ambii generali se deplasează spre o hartă imensă.

– Aceste două divizii de tancuri sînt deja pe drum – între zece și douăsprezece ore. Cît de solid e capul de pod obținut?

– Putea fi mai solid, recunosc Alekseiev. Erau trei poduri acolo, dar un nebun a început să lanseze rachete prin oraș și a distrus două dintre ele. Așa a rămas doar unul. Am reușit să traversăm un batalion mecanizat, împreună cu cîteva tancuri, înainte ca nemții să distrugă și acel pod. Dispun de sprijin puternic de artilerie. Cînd am plecat, spre noi se îndreptau bărci de asalt și poduri de pontoane. Cel care m-a înlocuit va încerca să aducă întăriri de îndată ce va putea pregăti o forțare a rîului.

– Opoziția inamică?

– Subțire, dar terenul e de partea lor. Estimez că avem de-a face cu un regiment, rămășițe din alte unități NATO. Cîteva tancuri, dar în principal infanterie mecanizată. Mai dispun și de mult sprijin de artilerie. Cînd am plecat, meciul era egal. Noi dispunem de mai multă putere de foc, dar cea mai mare parte a ei este prinsă de partea noastră a rîului. E o cursă în care cîștigă cine aduce mai repede întăriri.

– După ce ai plecat, NATO a aruncat aviația în luptă. Oamenii noștri încearcă să le țină piept, dar NATO pare să dețină supremația aeriană.

– Nu putem aștepta căderea nopții. Nemernicii ăia sînt stăpîni pe cer noaptea.

– Să încercăm acum?

Alekseiev încuviință, gîndindu-se cîte victime va provoca prin gestul său în divizia „lui”.

– Imediat ce asamblăm bărcile. Extindem capul de pod la doi kilometri, apoi ducem pontoanele dincolo. NATO cu ce vine?

– Interceptările radio vorbesc despre două brigăzi în plin marș. Una britanică, cealaltă belgiană.

– O să trimită mai mult de atît. Trebuie să-și dea seama ce putem obține dacă exploatăm situația asta. Dispunem de Armata 1 Tancuri de Gardă în rezervă...

– Să concentrăm jumătate din rezervele noastre aici?

– Nu-mi vine în minte un loc mai bun.

Alekseiev făcu un gest către hartă. Marșul spre Hanovra fusese oprit practic la porțile orașului. Grupurile de armate din nord ajunseseră la periferia Hamburgului, cu prețul decimării unităților de tancuri din cadrul Armatei a 3-a de Asalt.

– Cu puțin noroc, putem duce întreaga Armată 1 în spatele liniilor inamice. Iar povestea asta ne va duce cel puțin pînă la Weser – poate chiar pînă la Rin.

– Un pariu cam riscant, Pașa, constată CINC-Vest.

Însă șansele aici erau mai bune decît în oricare alt loc de pe hartă. Dacă forțele NATO erau atît de subțiri precum susțineau ofițerii de informații, atunci acestea trebuiau să cedeze undeva. De ce nu chiar acolo?

– Foarte bine. Începe să dai ordine.

FASLANE, SCOȚIA

– Care e situația forțelor lor antisubmarin? Întrebă comandantul lui USS *Pittsburgh*.

– Bună. Estimăm că Ivan dispune de două grupuri mari de luptă antisubmarină, unul condus de *Kiev*, celălalt de un crucișător clasa *Kresta*. Mai există alte patru grupuri mai mici, fiecare compus dintr-o fregată din clasa *Krivak* și patru pînă la șase fregate de patrulă de tip *Grisha* și *Mirka*. La asta se adaugă o colecție impresionantă de avioane ASW și, în cele din urmă, circa douăzeci de submarine, jumătate nucleare, jumătate convenționale, răspunse ofițerul de informare.

– De ce nu-i lăsăm să păstreze Marea Barents? mormăi Todd Simms, de pe USS *Boston*.

„E o idee bună“, fu de acord Dan McCafferty în gînd.

– Șapte zile ca să ajungem acolo? Întrebă omul de pe *Pittsburgh*.

– Da, asta ne conferă o marjă bună de libertate asupra modului de pătrundere acolo. Căpitanul Little?

Comandantul lui HMS *Torbay* urcă pe podium. McCafferty se întrebă dacă britanicii chiar aveau nevoie de băgăcioși de talia fotbaliștilor americani în echipele lor sportive. Mai scund de doi metri, dar cu umeri foarte largi și cu o claie de păr ciufulit și nispop pe cap, James Little arăta ca un jucător de fotbal american. Cînd vorbea, o făcea cu un soi de siguranță arțăgoasă.

– Desfășurăm o campanie pe care am botezat-o Key punch. Obiectivul Key punch este de a evalua ce mijloace de apărare sînt în posesia lui Ivan în Marea Barents și, de asemenea, să scăpăm de vechiturile sovietice care ne stau în cale. Omul zîmbi. *Torbay* avea patru victime la activ. Ivan a stabilit o barieră din dreptul insulei Bear pînă pe coasta Norvegiei. Zona imediată din jurul insulei Bear este un imens cîmp minat. Ivan „plantează“ mine acolo de cînd a cucerit insula printr-un desant de parașutiști cu două săptămîni în urmă. La sud de această zonă, cît am putut determina noi, bariera se compune din cîmpuri mici de mine și submarine diesel din clasa *Tango* ca linie de front, sprijinite de grupuri ASW mobile și submarine nucleare din clasa *Victor-III*. Scopul lor nu pare acela de urmărire și distrugere, ci mai degrabă

de urmărire și alungare. De fiecare dată cînd unul dintre submarinele noastre a atacat această linie, răspunsul a fost viguros.

În interiorul Mării Barents lucrurile stau cam la fel. Aceste grupuri mici de vînătoare și distrugere pot fi al naibii de periculoase. Eu însumi am avut o întîlnire cu un Krivak și patru Grisha. Pe linia coastei dispun de elicoptere și avioane ca sprijin direct, o experiență mai mult decît neplăcută. Am mai descoperit și cîteva cîmpuri noi de mine. Sovieticii par să le „planteze“ aproape la întîmplare în apă, pînă la o adîncime de o sută de stînjeni. În fine, se pare că au aranjat și un număr de capcane. Una dintre acestea ne-a costat nava *Trafalgar*. Au și un cîmp mic de mine în interiorul căruia au plasat un generator de zgomot care sună exact ca un submarin Tango ce intră în imersiune. Din cîte ne-am putut da seama, *Trafalgar* s-a apropiat să distrugă submarinul și a intrat drept într-o mină. E ceva care merită ținut minte, domnilor.

Little făcu o pauză pentru a lăsa informațiile transmise să se întîpărească bine în mințile celor prezenți.

– Bun. Ce vrem să faceți voi, oameni buni, este să vă îndreptați spre nord-nord-vest, spre limita banchizei polare, apoi către est, de-a lungul banchizei spre Sviatana Anna Trough. Peste cinci zile începînd cu azi, trei dintre submarinele noastre vor ataca în forță bariera, sprijinite de propria aviație ASW și dacă putem aranja, de cîteva avioane de vînătoare. Asta ar trebui să-i atragă atenția lui Ivan și să-i împingă forțele spre vest. După aceea, ar trebui ca voi să puteți merge spre sud către obiectiv. Este o rută ocolitoare, desigur, dar care vă permite să folosiți sonarele remorcate maximum de timp, astfel încît să puteți goni cu viteză relativ mare la marginea gheții fără să fiți detectați.

McCafferty se gîndi la cele auzite. Marginea banchizei era un loc zgomotos, cu miliarde de tone de gheață într-o mișcare perpetuă.

– Itinerarul a fost cercetat de către HMS *Sceptre* și HMS *Superb*. Au dat doar peste forțe minore de patrulare. În acea zonă au fost descoperite două submarine Tango. Oamenii noștri au avut ordin să nu atace. Asta le spunea americanilor cît de importantă era misiunea. Vă vor aștepta, așa că fiți atenți dacă vreți să atacați pe cineva pe drum.

– Cum ieșim de acolo? întrebă Todd Simms.

– Cît de repede puteți. Pînă atunci ar trebui să dispunem măcar de încă un submarin care să vă ajute. Vor sta la circa douăsprezece ore înaintea vitezei voastre estimate de înaintare, eliminînd orice opoziție pe care o vor întîlni. După ce ajungeți la banchiză, sînteți pe cont propriu. Oamenii noștri vor sta acolo doar atît cît să ajungeți la banchiză. După aceea vor avea alte sarcini de îndeplinit. Ne așteptăm ca grupurile ASW ale lui Ivan să vină după voi, dar asta nu e o surpriză, nu? O să încercăm menținerea presiunii la sud de insula Bear pentru a atrage cît de mulți putem după noi, dar, în acest caz, viteza va fi cea mai bună armă a voastră de apărare.

Comandantul lui USS *Boston* dădu din cap. Submarinul lui era mai rapid decît cele rusești.

– Alte întrebări? Întrebă comandantul flotei de submarine din Atlanticul de Est. Atunci, noroc. Vă vom oferi tot sprijinul de care sîntem în stare.

McCafferty răsfoi rapoartele sale informative pentru a verifica ordinele de misiune, apoi înghesui hîrțiile în buzunarul de la spate. Operațiunea Doolittle. El și Simms plecară împreună. Submarinele lor erau legate la același chei. Drumul fu scurt și tăcut. Ajunseră în momentele în care se încărcau rachetele Tomahawk, în cazul lui *Chicago* în cele douăsprezece tuburi verticale instalate în prova submarinului. *Boston* era o navă mai veche și fusese obligată să renunțe la o parte din torpile pentru a face loc rachetelor. Nici un comandant de submarin nu e fericit cînd nava lui trebuie să renunțe la torpile.

– Nu-ți face griji, te acopăr eu, zise McCafferty.

– Să o faci. Se pare că aproape au terminat. Ar fi bine să mai bem o bere, nu? chicoti Simms.

– Ne vedem la întoarcere.

Simms și McCafferty își strînseră mîinile. Un minut mai tîrziu amîndoi coborîseră sub punte și începură să supravegheze ultimele pregătiri de ieșire pe mare.

USS PHARRIS

Elicopterul Sikorsky Sea King părea a nu avea loc pe puntea de aterizare de pe fregată, dar în cazul victimelor regulile erau întotdeauna încălcate. Cele mai grave zece cazuri de oameni arși, opăriți sau cu membre rupte fură urcate la bord după ce

elicopterul realimentă. Morris îl urmărește cum decolează în direcția plajei. Comandantul a ceea ce mai rămăsese din USS *Pharris* își pune la loc șapca pe cap și aprinde o nouă țigară. Încă nu aflase ce se greșise în cazul atacului de submarin. Cumva comandantul rus se teleportase dintr-un loc într-altul.

— Am distrus trei dintre nemernici, domnule. Șeful Clarke apărură lângă Morris. Poate că ultimul a avut doar noroc.

— Citești gândurile, șefule?

— Îmi cer scuze, domnule. Voi ați raportul meu privind diferite lucruri. Pompele au reușit să elimine aproape toată apa. Aș spune că mai avem o scurgere de circa zece galoane¹ pe oră în dreptul spărturii din tribord, o chestie în legătură cu care nu trebuie să ne îngrijorăm. Peretele din față rezistă și avem oameni care îl supraveghează. Aceeași poveste cu cablul de remorcare. Tipii ăia de pe remorcher își cunosc meseria. Sala mașinilor raportează că ambele cazane sînt reparate, iar numărul doi continuă să fie în funcțiune. Sea Sparrow este iarăși funcțională în caz că avem nevoie de ea, dar radarele sînt încă închise.

Morris dădu din cap.

— Mulțumesc, șefule. Cum se simt oamenii?

— Sînt ocupați. Cam tăcuți. O nebunie.

„Asta e avantajul lor față de mine, își zise Morris. Sînt ocupați.“

— Mă scuzați că vă zic asta, domnule comandant, dar păreți cumplit de obosit, continuă Clarke.

Șeful de echipaj era îngrijorat din pricina aceasta, dar vorbise deja prea mult.

— În curînd o să ne odihnim cu toții destul.

SUNNYVALE, CALIFORNIA

— Avem o „pasăre“ care decolează, rosti ofițerul de pază către Comandamentul Nord-American de Apărare Aerospațială (NORAD). Pleacă de pe Cosmodromul Baikonur pe coordonate unu-cinci-cinci, indicînd o înclinare orbitală probabilă de șaiszeci și cinci de grade. Caracteristicile spun că e vorba fie de o rachetă spațială SS-11 ICBM sau F-1.

— Doar de una?

¹ Aproximativ patruzeci și cinci de litri (n.tr.)

– Corect, e vorba de o singură „pasăre“.

O mulțime de ofițeri ai Forțelor Aeriene americane deveniseră brusc extrem de încordați. Racheta plecase pe coordonate care aveau s-o aducă deasupra centrului Statelor Unite într-un interval de timp cuprins între patruzeci și patruzeci și cinci de minute. Încărcătura în sine putea avea multe destinații. Racheta rusească SS-9, precum multe surate americane similare, era depășită moral și fusese adaptată ca lansator de sateliți. Spre deosebire de echivalentele lor americane, racheta rusească fusese inițial proiectată ca parte a unui sistem de bombardament fracțional-orbital. FOBS era o rachetă care putea lansa un focos nuclear de 25 de megatone pe o rută de zbor care ar fi imitat un satelit inofensiv.

– Motorul treptei I s-a oprit... bun, avem separație și inițierea treptei a doua, rosti colonelul în telefon.

„Rușii ar face pe ei dacă ar ști cât de bune sînt camerele noastre“, își spuse el.

– Cursul se menține aceeași ca înainte.

NORAD trimisese deja un mesaj spre Washington. Dacă era vorba de o lovitură nucleară, Autoritatea Națională de Comandă era gata să reacționeze. Atît de multe scenarii începeau cu un focos mare explodînd la înălțime orbitală deasupra țării-țintă, provocînd avarii electromagnetice masive sistemelor de comunicații. Sistemul FOBS SS-9 era proiectat special pentru acest gen de lovituri.

– Oprirea treptei a doua... și uite inițierea treptei a treia. Vezi coordonatele noastre, NORAD?

– Da, răspunse generalul aflat în buncărul de sub Muntele Cheyenne.

Semnalul provenind de la satelitul de avertizare timpurie era conectat cu sediul NORAD, iar un echipaj de supraveghere format din treizeci de persoane își ținea respirația, urmărind imaginea rachetei purtătoare deplasîndu-se pe harta digitală. „Doamne, să nu fie o rachetă nucleară...“

Radarele de sol din Australia preluaseră urmărirea vehicului spațial, arătînd ascensiunea celei de-a treia trepte și etajul consumat cîzînd în Oceanul Indian. Și informațiile culese de ei erau transmise prin satelit către Sunnyvale și către Muntele Cheyenne.

– Se pare că a fost eliberată carcasa, rosti ofițerul din Sunnyvale.

Imaginea radar arăta patru noi obiecte îndepărtându-se de *booster*. Era probabil vorba de învelișul protector din aluminiu necesar pe durata zborului prin atmosferă, dar care constituia o greutate inutilă în cazul unui vehicul spațial. Oamenii începură să respire mai liniștiți. Un vehicul care reintra în atmosferă avea nevoie de un astfel de înveliș, însă nu și un satelit. După cinci minute încordate, era prima veste bună. Sistemul FOBS nu proceda așa.

Un avion RC-135 al forțelor aeriene decola deja de pe pista bazei aeriene Tinker din Oklahoma, cu motoarele la regim maxim pentru că fosta aeronavă de linie Boeing 707 convertită în scopuri militare să atingă cât mai repede altitudinea programată. Zona care odinioară adăpostea compartimentul pasagerilor conținea un imens ansamblu telescop-cameră video folosit la inspectarea vehiculelor spațiale sovietice. În cabina din spatele aeronavei tehnicienii activară sistemele sofisticate de urmărire folosite pentru fixarea camerei de luat vederi pe ținta ei îndepărtată.

— Motorul s-a stins, anunță Sunnyvale. Vehiculul a atins viteza de înscriere pe orbită. Datele inițiale arată un apogeu de 250 de kilometri și un perigeu de 235 kilometri.

Cifrele acestea trebuiau analizate, însă NORAD și Washingtonul aveau nevoie de ceva imediat.

— Evaluarea voastră? întrebă generalul NORAD pe cei din Sunnyvale.

— Toate datele indică o lansare de satelit pentru recunoaștere oceanică. Singura schimbare este că traiectoria de lansare a fost sudică în loc de nordică.

Ceea ce avea sens, așa cum știa toată lumea. Orice rachetă lansată pe o traiectorie polară presupunea pericole pe care nimeni nu era dispus să le accepte cu bucurie.

Treizeci de minute mai târziu erau siguri. Echipajul de pe RC-135 obținu imagini bune ale noului satelit sovietic. Înainte ca acesta să își încheie prima sa rotație în jurul Pământului, era deja catalogat drept un RORSAT. Noul satelit de supraveghere oceanică prin radar avea să constituie o problemă pentru marină, dar nu era un capăt de țară. Operatorii din Sunnyvale și de la Muntele Cheyenne își continuară veghea.

ISLANDA

Urmau o cărare în jurul muntelui. Vigdis le spusese că locul era o destinație favorită pentru turiști. Un mic ghețar de pe partea nordică a muntelui alimenta mai multe pâraie, care curgeau spre o vale destul de largă, unde se aflau o mulțime de ferme mici. Dispuneau acolo de un avantaj considerabil. Aproape totul se găsea în raza lor vizuală, inclusiv câteva drumuri care erau ținute sub supraveghere constantă. Edwards cumpănea dacă s-o taie drept peste vale către obiectivul lor sau să continue să meargă spre vest pe terenul bolovănos.

– Mă întreb ce fel de stație radio e aia, zise Smith.

La circa 13 kilometri vest de ei se vedea un fel de turn.

Mike se uită la Vigdis și primi drept răspuns o ridicare din umeri. Fata nu asculta emisiunile radio.

– Nu e ușor de spus ce e de la o asemenea distanță, observă Edwards. Probabil însă că acolo se găsesc și ruși.

Își despături harta. În această parte a insulei se vedeau o mulțime de drumuri, dar informațiile trebuiau acceptate cu o oarecare marjă de eroare. Doar două dintre drumuri dispuneau de o suprafață adecvată mersului cu mașina. Celelalte erau numite „sezoniere“ pe hartă, ceea ce nu-i lămuria. Dintre acestea, câteva erau bine întreținute, altele nu. Harta nu preciza starea de întreținere a fiecăruia. Trupele sovietice zărite pînă atunci se deplasau în vehicule de tip jeep, nu în transportoare blindate pe șenile de genul celor zărite în ziua invaziei. Un șofer bun putea merge aproape oriunde cu un jeep. Cît de buni erau sovieticii la conducerea jeepurilor pe un teren accidentat... „Atît de multe aspecte care trebuiau luate în considerație“, se gîndi Edwards.

Edwards privi prin binoclu zona din vestul lui. Văzu un avion bimotor de pasageri decolînd de pe un mic aerodrom. „De chestia asta ai uitat, nu? Rușii folosesc jucăriile astea pentru a-și deplasa trupele pe insulă...“

– Sergent, tu ce crezi?

„Acum, opinia lui e la fel de bună ca a unui profesionist.“

Smith se strîmbă. Alegerea trebuia făcută între pericolul eliminării fizice și cel al pieirii prin epuizare.

„Ce mai alegere, îmi spuse el. De-asta se presupune că avem nevoie de ofițeri.“

– Eu aş fi trimis cel puțin cîteva patrulare acolo jos, domnule locotenent. Sînt multe drumuri și mi-aș fi „plantat“ cîteva puncte de verificare astfel încît localnicii să fie supravegheați. Să presupunem că turnul radio e un radiofar. Trebuie păzit. Stațiile radio obișnuite trebuie și ele păzite. Toate fermele astea... Ce fel de ferme sînt, domnișoară Vigdis?

– De oi, cîteva de vaci de lapte, de cartofi, răspunse ea.

– Așadar, cînd rușii își termină serviciul se pot apuca de niscăiva furtişaguri prin zonă ca să facă rost de hrană proaspătă ca alternativă la porcăriile lor de conserve. Și noi am proceda la fel. Nu prea îmi place, domnule locotenent.

Edwards încuviință.

– Bine, pornim spre est. Tocmai am rămas fără hrană.

– Putem oricînd pescui.

FASLANE, SCOȚIA

Chicago conducea procesiunea. Un remorcher al Marinei Regale ajutase submarinul să se desprindă de chei, iar acum acesta se deplasa prin șenalul navigabil cu șase noduri pe oră. Se foloseau de avantajul unei „găuri“ în acoperirea radar sovietică prin sateliți. Avea să mai dureze cel puțin șase ore pînă ce un alt satelit sovietic de recunoaștere avea să apară deasupra lor. În spatele lui McCafferty veneau *Boston*, *Pittsburgh*, *Providence*, *Key West* și *Groton*, la două mile distanță între ele.

– Ce spune sonarul? întrebă McCafferty prin intercom.

– Fundul la o sută nouăzeci de metri.

Venise clipa. McCafferty ordonă ca toți oamenii de veghe să coboare sub punte. Singurele nave din raza vizuală rămăseseră în spate. *Boston* se vedea limpede, catargul negru și cîrmele de adîncime gemene semănînd cu un înger al morții. „Am ajuns suficient de departe“, își spuse el. Comandantul lui *USS Chicago* efectua o ultimă verificare a stației de control de deasupra catargului, apoi coborî scara și închise bine chepengul deasupra lui. Încă douăzeci și cinci de pași și se găsea în centrul de atac, unde închise un alt tambuchi, răsucind volanul de închidere cît de bine putu.

– Bordul închis și asigurat, raportă secundul, trecînd prin litania oficială care semnala faptul că submarinul era pregătit de imersiune.

Submariniștii întocmeau liste de verificare de mult mai multă vreme decît aviatorii. McCafferty verifică personal listele, așa cum făceau și alți membri ai echipajului din centrul de atac. Totul părea a fi așa cum trebuia.

– Imersiune. Scufundare la adîncime de șaiszeci de metri, ordonă McCafferty.

Submarinul se umplu cu zgomote de aer care iese în forță și apă care pătrunde în tancurile de balast, iar silueta zveltă a navei începu să coboare sub apă.

McCafferty revăzu misiunea în minte. Șaptezeci și patru de ore pînă la banchiză, apoi viraj spre est. Patruzeci și trei de ore pînă la Sviatana, apoi viraj spre sud. De-abia după aceea venea partea cu adevărat dificilă.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Bătălia pentru Alfeld se transformă într-o creatură care devora oameni și tancuri precum un lup înfometat. Alekseiev pufnea de supărare din pricina faptului că se găsea la două sute de kilometri distanță de divizia de tancuri pe care acum o socotea a lui. Nu se putea plînge că fusese înlocuit, fapt care nu făcea decît să înrăutățească situația. Noul comandant de divizie reușise o traversare forțată a râului, ducînd alte două regimente de infanterie mecanizată pe celălalt mal, iar acum trei poduri de pontoane erau construite peste Leine... sau cel puțin se încerca cu rîvnă o construcție de acest fel, în pofida tirurilor ucigașe ale artileriei NATO.

– Am generat un „angajament de așteptare“, Pașa, rosti comandantul Zonei de Vest, privind harta.

Alekseiev încuviință tăcut. Ceea ce începuse ca un atac limitat se transforma în punctul nodal al întregului front. Alte două divizii de tancuri se găseau în acel moment aproape de zona bătăliei, gonind spre Leine. Se știa că trei brigăzi NATO se îndreptau către același loc, sprijinite de artilerie. Ambele părți combatante aduceau avioane de vînătoare din alte sectoare, una ca să distrugă podurile, cealaltă ca să le apere. Relieful zonei nu

oferea servanților bateriilor antiaeriene suficient timp pentru a distinge prietenii de dușmani. Rușii dispuneau de mult mai multe rachete sol-aer, așa că la Alfeld se stabilise un soi de teritoriu al focului de voie. Orice zbură devenea automat o țintă pentru rachetele rusești; în vreme ce avioanele sovietice se mențineau la distanță, preferînd să localizeze și să distrugă artileria și întăririle NATO. Tot ce se întîmpla reprezenta opusul conceptelor militare stabilite în perioada premergătoare războiului. Era un alt pariu, în opinia lui Alekseiev, dar de data asta unul favorabil pentru sovietici, date fiind experiențele anterioare de pe front. Era vorba de o lecție importantă asupra căreia nu se insistase destul înainte de război: ofițerii superiori trebuiau să vadă ce se petrece cu ochii lor. „Cum naiba de am uitat asta?” se întrebă Pașa.

Își atinse bandajul de pe frunte. Îl durea cumplit capul, iar un doctor folosisese douăsprezece copci pentru a închide rana. Fusesse avertizat că acele copci aveau să lase cicatrici. Tatăl lui dobîndise mai multe astfel de cicatrici și le purtase pe toate cu mîndrie. Pentru o asemenea rană avea să accepte și el o decorație.

– Am pus mîna pe culmea de la nord de oraș! anunță comandantul Diviziei 20 Tancuri. I-am alungat pe americani de acolo.

Alekseiev apucă telefonul de campanie.

– Cît mai durează cu podurile?

– Ar trebui să avem unul gata într-o jumătate de oră. Sprijinul lor de artilerie slăbește în intensitate. Au aruncat în aer o unitate de pontoane, dar podul ăsta va fi gata. Un batalion de tancuri așteaptă, gata să treacă dincolo. Rachetele SAM se descurcă de minune. De unde stau văd resturile a cinci avioane. Văd...

Sunetul fu întrerupt de un tunet generat de mîină omenească.

Alekseiev nu avea ce altceva să facă decît să se holbeze la receptorul aparatului. Mîna lui se încleștă de furie pe corpul de ebonită al obiectului.

– Scuzați-mă. A fost destul de aproape. Acum se montează ultima secțiune a podului. Geniștii au suferit pierderi cumplite, tovarășe general. Merită o atenție aparte. Maiorul care comandă unitatea este expus focului inamic de peste trei ore. Vreau steaua de aur pentru el.

– O s-o primească.

– Bun, bun – ultima parte a fost descărcată din camion și este dusă prin apă. Dacă ne acordă zece minute de răgaz să ancorăm bine capătul o să vă duc blestematele alea de tancuri dincolo. Cît mai durează pînă la venirea întăririlor?

– Primele elemente vor sosi imediat după asfințit.

– Excelent! Acum trebuie să plec. Voi reveni cînd vom începe să traversăm tancurile.

Alekseiev dădu receptorul unui ofițer inferior. Parcă ascultase un meci de hochei la radio!

– Următorul obiectiv, Pașa?

– Spre nord-vest către Hameln și apoi dincolo. S-ar putea să fim capabili să străpungem grupurile nordice ale armatei NATO. Dacă vor începe să-și degajeze forțele din jurul Hamburgului, atunci trecem la un atac general și îi urmărim pînă la Canalul Mîneicii! Cred că am ajuns în sfîrșit în situația în care speram să ajungem.

BRUXELLES, BELGIA

La sediul NATO, ofițerii de stat-major priveau aceleași hărți și ajungeau la aceleași concluzii cu mai puțin entuziasm. Rezervele ajunseseră la un nivel periculos de scăzut, și totuși nu exista alternativă. Oameni și tunuri porniră spre Alfeld în număr tot mai mare.

PANAMA

Era cel mai mare tranzit de nave ale marinei americane de ani de zile. Vasele cenușii foloseau ambele părți ale ecluzelor, împiedicînd fluidizarea traficului spre vest. Navele se grăbeau. Elicopterele duceau piloții spre și de la nave. Restricțiile de viteză erau încălcate grosolan, ignorîndu-se cu bună știință problemele de eroziune ale canalului. Navele care trebuiau realimentate cu combustibil erau imediat andocate la ieșirea din Canal, la Gatun Locks, apoi formau o barieră antisubmarin dincolo de Limón Bay. Tranzitul formației din Pacific în Atlantic dură douăsprezece ore, în condiții de minimă securitate. După ce trecură de Canal, navele porniră spre nord cu o viteză de douăzeci și două de noduri. Trebuiau să treacă noaptea prin pasajul Windward.

Abordări

BOSTON, MASSACHUSETTS

„I se spune aroma mării, își spuse Morris, dar în realitate nu e asta. Este mirosul pământului.“ Mirosul provenea de la mlaștinile lăsate de flux – de la toate lucrurile care trăiau, mureau și putrezeau la marginea apei, emanînd miasme care se îngemănau în zona litoralului și se răspîndeau apoi spre largul mării. Marinarii nu le displăcea, deoarece asta însemna că pământul, portul, casa și familia erau aproape. Altminteri, era vorba doar de un miros care putea fi neutralizat cu Lysol.

În vreme ce Morris se uita, remorcherul *Papago* micșoră lungimea cablului de remorcă pentru un control mai bun în ape cu restricții. Trei remorchere portuare veniră lîngă navă, echipajele lor aruncînd parîme de abordare marinarilor de pe fregată. După ce acestea fură prinse, *Papago* se depărtă și porni în sus pe fluviu pentru realimentare.

– Bună ziua, domnule comandant.

De pe unul dintre remorchere veni un pilot portuar. Părea genul de om care scosese și băgase nave în portul Boston de cel puțin cincizeci de ani.

– Bună ziua și duminică, domnule căpitan, răspunse Morris.

– Am înțeles că ați nimicit trei submarine rusești?

– Doar unul cu forțe proprii. La celelalte am ajutat.

– De cîtă apă aveți nevoie sub chilă?

– Cam de opt metri – nu.

Morris trebui să se corecteze. Cupola sonarului zăcea acum pe fundul Atlanticului.

– Ați procedat bine aducînd nava înapoi, domnule, zise pilotul, privind înainte. Vasul meu n-a supraviețuit. Cred că s-a întîmplat înainte de a vă naște. *Callaghan*, șapte nouăzeci și doi. Ofițer de artilerie, tocmai terminasem instrucția. Am distrus douăsprezece avioane japoneze, dar chiar după miezul nopții al treisprezecelea kamikaze ne-a lovit. Patruzeci și șapte de oameni... în fine.

Pilotul scoase stația radio din buzunar și începu să dea instrucțiuni remorcherelor. *Pharris* începu să alunece lateral către o dană. Un doc uscat de mărime medie se întindea chiar în față, dar nava nu se îndrepta într-acolo.

– Nu în docul uscat? Întrebă Morris, surprins și iritat că nava lui era deplasată către o dană obișnuită.

– Sînt probleme tehnice cu docul. Încă nu sînt gata pentru dumneavoastră. Mîine sau poimîine lucrurile se rezolvă sigur. Știu cum vă simțiți, domnule comandant. Ca și cum copilul ar fi rănit și nu îl primesc la spital. Fiți mai optimist, eu mi-am văzut copilul scufundîndu-se.

Morris știa că n-avea sens să mormăie. Omul avea dreptate. Dacă *Pharris* nu se scufundase pînă atunci, n-avea să pățească nimic stînd lipită de dană o zi sau două. Pilotul era expert. Privirea lui încercată măsură vîntul și valurile, după care dădu ordinele potrivite căpitanilor remorcherelor. În mai puțin de treizeci de minute fregata era amarată la dana de marfă. Trei echipe de televiziune așteptau în spatele unui cordon de marinari de pază. Imediat ce pasarela fu coborîită pe dană, un ofițer se repezi la bord și veni drept pe punte.

– Domnule comandant, sînt locotenent-comandorul Anders. Am asta pentru dumneavoastră, domnule.

Ofițerul îi înmîină un plic cu aspect oficial.

Morris rupse sigiliul și descoperi un formular standard al marinei. Mesajul îi cerea, în termenii seci ai marinei, să se îndrepte spre Norfolk cu cel mai rapid mijloc de transport.

– Am o mașină care așteaptă. Puteți prinde naveta pînă în D.C., apoi luați ceva repede pînă în Norfolk.

– Cum rămîne cu nava mea?

– Asta e treaba mea, domnule comandant. O să am mare grijă de ea în locul dumneavoastră.

„Pur și simplu“, își spuse Morris. Dădu din cap și coborî sub punte ca să-și facă bagajul. Zece minute mai târziu trecea fără să scoată o vorbă pe lângă camerele TV și era dus la Aeroportul Internațional Logan.

STORNOWAY, SCOȚIA

Toland parcurse fotografiile aeriene ale celor patru aerodromuri din Islanda. Ciudat, dar rușii nu utilizau deloc vechiul Keflavik, preferînd să își pună avioanele pe aerodromul din Reykjavik și pe noua bază NATO. Din cînd în cînd cite un Backfire ateriza la Keflavik, dar era vorba doar de bombardiere cu probleme tehnice sau la limită cu combustibilul, și asta era tot. Atacurile nordice ale aviației NATO avuseseră și ele un efect – acum rușii își efectuau alimentările în zbor mai la nord și mai la est, fapt care indusese un efect negativ, chiar dacă minor, asupra razei de acțiune a Backfire-lor. Experții estimau că aceste atacuri reduseseră cu douăzeci de minute timpul avut la dispoziție pentru căutarea convoaielor. În ciuda căutărilor efectuate de avioanele Bear și de sateliții de recunoaștere, doar două treimi din raiduri se soldau cu lansarea de atacuri. Toland habar n-avea de ce. Să fi existat o problemă cu comunicațiile sovietice? Și dacă da, puteau găsi ei o cale de a o exploata?

Bombardierele Backfire continuau să provoace pagube convoaielor, și încă serioase. După eforturi considerabile ale marinei, forțele aeriene americane începuseră să folosească bazele din Newfoundland, Bermuda, și din insulele Azore. Sprijinite de cisterne aeriene împrumutate de la Comandamentul Strategic al Aerului, avioanele încercau să mențină o continuă patrulare deasupra convoaielor la care puteau ajunge. Speranța era nu să oprească un raid al Backfire-lor, ci de a reuși să rărească numărul avioanelor radar inamice. Sovieticii dispuneau doar de circa treizeci de avioane Bear-D cu rază mare de acțiune. Cam zece zburau zilnic, cu radarele lor puternice Big Bulge pornite, pentru a ghida bombardierele și submarinele împotriva convoaielor, ceea ce le făcea relativ ușor de depistat, în condițiile în care un

avion de vânătoare putea ajunge în zona lor de acțiune. După multe experimentări, rușii intraseră în capcana unui tipar previzibil al operațiunilor aeriene. Trebuiau să plătească pentru asta. A doua zi, forțele aeriene urmau să lanseze patrulă de două avioane deasupra a șase convoaie diferite.

Rușii trebuiau obligați să plătească un preț scump și pentru faptul că își aduseseră avioane în Islanda.

– Eu aș zice că e vorba de un regiment, să zicem între douăzeci și patru și douăzeci și șapte de avioane. Toate MiG-29 Fulcrum, roști Toland. La sol nu par să fie niciodată mai mult de douăzeci și unu. Îmi imaginez că ei mențin o patrulă constantă și consistentă, probabil compusă din patru avioane aflate în permanență în aer. Totodată, par să aibă trei radare la sol, pe care le deplasează des dintr-un loc în altul. Asta înseamnă că sînt, probabil, echipați pentru interceptări controlate de la sol. E vreo problemă cu bruieră radarilor de căutare?

Un pilot de vânătoare clătină din cap.

– Nu, cu un sprijin adecvat.

– Deci va trebui să ademenim MiG-urile să decoleze și apoi să distrugem cît mai multe. Alături de Toland, examinînd hărțile, se aflau comandanții ambelor escadrile de Tomcat-uri. Trebuie evitate totuși lansatoarele alea SAM. Din ce spun oamenii din Germania, rachetele SA-11 înseamnă vești foarte proaste.

Primul efort al forțelor aeriene de a face baza din Keflavik una cu pămîntul folosind bombardiere B-52 fusese un dezastru. Următoarea încercare cu mai rapidele FB-111 îi deranjase întrucîtva pe ruși, dar nu scosese Keflavik-ul din uz. Comandamentul Strategic al Aerului nu era dispus să aloce mai multe bombardiere ultrarapide pentru o asemenea misiune. Încă nu avusese loc un atac de succes împotriva principalului depozit de combustibil de pe insulă. Acesta se găsea prea aproape de o zonă populată, iar fotografiile de satelit dezvăluiau faptul că acolo se aflau încă civili. Bineînțeles.

– Haideți să punem forțele aeriene să încerce o nouă misiune B-52, propuse un pilot. Să vină ca și data trecută, cu excepția... Omul sublinie cîteva schimbări în profilul de atac. Acum, că sîntem însoțiți de Poponari, s-ar putea ca misiunea să iasă bine.

– Dacă vrei ajutorul meu, comandorul, ai putea da dovadă măcar de puțină politețe. Pilotul avionului de luptă electronică Prowler aflat în încăpere nu agrease deloc referirea făcută la porecla aeronavei lui de patruzeci de milioane de dolari. Pot da peste cap cîteva din radarele SAM, dar Țineți minte că SA-11 dispune de un sistem de urmărire prin infraroșu. Dacă ajungeți la mai puțin de 15 kilometri de lansatoare, au o șansă din două de a vă doborî. Tomcat-urile.

Piloții aflaseră că lucrul cu adevărat supărător în cazul lansatorului SA-11 era acela că racheta nu lăsa practic nici un fel de dîră în urmă, ceea ce o făcea extrem de greu de depistat, iar evadarea din calea unui dușman invizibil era practic imposibilă.

— O să-l evităm cît mai mult pe domnul SAM. Pentru prima dată, domnilor, șansa e de partea noastră.

Piloții începură să întocmească un plan împreună. Acum dispuneau de informații consistente legate de modul de acțiune a avioanelor rusești în luptă. Sovieticii aveau tactici bune, dar în același timp erau previzibili. Dacă aviația americană putea aranja o situație cu care rușii erau obișnuiți, atunci reacția lui Ivan putea fi cunoscută dinainte.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Alekseiev nu se așteptase vreodată ca lucrurile să se desfășoare lesne, dar nici nu crezuse că ar fi posibil ca aviația NATO să stăpînească cerul noaptea. La patru minute după miezul nopții, un avion care nu fusese detectat de radare distrusese complet stația de transmisii radio către cartierul general al Comandamentului Zonei de Vest. La început dispuneau de trei stații, fiecare aflată la mai mult de zece kilometri de complexul de buncăre subterane. Acum mai aveau doar una singură, plus un transmițător mobil, care mai fusese bombardat o dată. Bineînțeles că se puteau folosi în continuare cablurile subterane de telefonie, dar înaintarea pe teren inamic însemna că nu se mai putea avea încredere în astfel de comunicații. Cablurile întinse de telegrafiști erau mult prea des distruse de atacurile aeriene și de vehiculele prost conduse. Aveau nevoie de legături radio, iar NATO elimina constant astfel de legături. Avioanele inamice atacaseră

chiar complexul de buncăre. Adăpostul-momeală așezat exact între două stații de transmisie fusese lovit de opt avioane de vânătoare-bombardament și peste el se aruncase din belșug cu napalm, ciorchini de bombe și explozibili de mare putere cu declanșare întârziată. Dacă atacul s-ar fi petrecut asupra adevăratului complex, s-ar fi lăsat cu multe victime. „Cam de atît sînt în stare geniștii noștri“, își spuse Alekseiev. Se presupunea că astfel de buncăre pot rezista fără probleme chiar unor lovituri nucleare în imediata lor apropiere.

Acum Alekseiev dispunea de o întreagă divizie dincolo de Leine. Mai exact de rămășițele unei divizii. Cele două divizii de tancuri de întărire încercau să forțeze trecerea, însă podurile de pontoane fuseseră bombardate în timpul nopții odată cu diviziile în plin marș. Întăririle NATO începeau să sosească, chiar dacă și înaintarea lor fusese întârziată din pricina atacurilor aeriene, mult mai reduse ca importanță, ale aviației sovietice. „Tacticile... nu, amatorii discută despre tactică, își zise Alekseiev cu amărăciune. Soldații profesioniști studiază logistica.“ Cheia succesului avea să depindă enorm de abilitatea lor de a menține podurile de peste râul Leine și de a gestiona eficient traficul de vehicule de-a lungul drumurilor către Alfeld. Sistemul de control al traficului fusese deja întrerupt de două ori înainte ca Alekseiev să detașeze un grup de colonei care să preia controlul asupra situației.

– Ar fi trebuit să alegem un loc mai bun, murmură Alekseiev.

– Mă scuzați, tovarășe general? întrebă Sergetov.

– În Alfeld se intră pe un singur drum bun. Generalul zîmbi ironic. Ar fi trebuit să ne creăm breșa într-un oraș cu cel puțin trei astfel de drumuri.

Urmăriră amîndoi cum săgețile de lemn se deplasează – mai degrabă se tîrăsc – de-a lungul hărții. Fiecare semn reprezenta un batalion. Unitățile de rachete și de tunuri antiaeriene mărgineau coridorul la nord și la sud de acest drum, iar drumul în sine părea sinuos din pricina opririlor pentru declanșarea de la distanță a minelor pe care NATO le folosea acum pentru prima dată în număr foarte mare.

– 20 Tancuri a încasat-o serios, mormăi generalul.

Trupele lui. Breșa ar fi putut să fie făcută cu repeziciune – dacă nu ar fi existat blestemata de aviație NATO.

– Cele două divizii de întărire vor completa manevra, prezise Sergetov, încrezător.

Alekseiev credea că ajutorul lui are dreptate. Doar dacă nu apărea ceva neprevăzut.

NORFOLK, VIRGINIA

Morris ședea dincolo de biroul COMNAVSURFLANT: Comandantul Forțelor Navale de Suprafață din Flota americană a Atlanticului. Amiral cu trei stele, comandantul își petrecuse întreagă viață profesională în ceea ce el numea „marina reală”, adică la bordul fregatelor, distrugătoarelor și crucișătoarelor. Acestor nave le lipsea strălucirea portavioanelor și misterul submarinelor, dar, în acel moment, ele erau cheia de trecere a convoaielor peste Atlantic.

– Ivan a schimbat tactica față de noi, mult mai repede decât credeam noi că e în stare. Acum atacă escortele. Atacul împotriva fregatei tale a fost deliberat, nu un accident. Probabil că te aștepta.

– Încearcă să elimine escortele?

– Da, dar mai ales navele cu „coadă”. Noi le-am lovit forța submarină, nu destul de tare, dar într-o măsură semnificativă. Sonarele remorcate au funcționat foarte bine. Ivan s-a prins de asta și încearcă să le elimine. Caută și navele SURTASS, dar cu acestea povestea e mult mai serioasă. Am distrus trei submarine care au încercat să atace astfel de nave.

Morris dădu din cap. Navele SURTASS, dotate cu sonar remorcat de suprafață, erau în esență nave de pescuit ton modificate, care duceau cu ele cabluri masive pentru sonare pasive. Nu erau destule ca număr pentru a acoperi mai mult de jumătate din rutele convoaielor, dar transmisese informații valoroase către cartierul general din Norfolk.

– De ce nu trimiți bombardiere după aceste nave?

– Ne-am întrebat și noi. Evident, rușii cred că nu merită asemenea efort. În plus, noi dispunem de mult mai multe capacități electronice ascunse în astfel de instrumente decât se știe în mod public. Navele nu sînt ușor de localizat pe radar.

Amiralul se opri aici, dar Morris se întrebă dacă nu cumva navele SURTASS dispuneau de tehnologie Stealth, în urma unui proiect la care marina lucra de mai mulți ani. Cu atât mai bine dacă rușii își limitau eforturile la localizarea și distrugerea acelor vase de pescuit ton cu ajutorul submarinelor.

– Te propun la o decorație, Ed. Te-ai descurcat foarte bine. Am doar trei comandanți de navă care s-au descurcat mai bine, și unul dintre ei a fost ucis ieri. Așadar, cât de mari au fost avariile tale?

– S-ar putea ca nava să fie iremediabil pierdută, domnule. A fost un submarin Victor. Am încasat o torpilă în prova. Chila a cedat și... prova s-a rupt, domnule. Am pierdut tot ce aveam în fața lansatorului ASROC. Multe avarii cauzate de impact, dar cele mai multe au fost reparate. Înainte de a mai putea ieși pe mare, nava are nevoie de o prova nouă.

Amiralul dădu din cap. Citise deja raportul avariilor.

– Ai făcut bine că ai salvat nava, Ed. Foarte bine. Deocamdată *Pharris* nu are nevoie de tine. Am nevoie de tine aici, alături de oamenii mei de la statul-major. Vreau să arunci o privire peste rapoartele serviciilor de informații și de la serviciile operaționale și să îmi dai niște idei.

– Pentru început am putea pune botniță nenorocitelor ăloră de bombardiere Backfire.

– Acum se lucrează la asta.

În răspuns se ghicea și încredere, și scepticism.

STRÎMTOAREA WINDWARD

Spre est se găsea Haiti pe insula Hispaniola. Spre vest era Cuba. Camuflate, cu sistemele radar complet activate, dar puse pe așteptare, navele navigau în formație de luptă, escortate de distrugătoare și fregate. Rachetele erau montate pe lansatoare și îndreptate spre babord, în vreme ce servanții lansatoarelor asudau în stațiile lor de luptă dotate cu aer condiționat.

Nu se așteptau la necazuri. Castro trimisese vorbă guvernului american că nu era amestecat în acest război și era furios că sovieticii nu îl informaseră despre planurile lor. Din punct de vedere diplomatic însă era mai bine ca americanii să traverseze strâmtoarea noaptea, astfel încât cubanezii să poată susține pe

bună dreptate că nu văzuseră nimic. Ca semn de bună-credință, Castro îi alertase pe americani asupra prezenței unui submarin în Strîmtoarea Florida. A fi folosit pe post de vasal era una, dar a-ți fi țara folosită pe post de bază pentru un război despre care nu ai fost informat era cu totul altceva:

Marinarii nu cunoșteau toate aceste amănunte, ci doar faptul că nu trebuiau să se aștepte la o opoziție serioasă. Primiseră totul cu o doză de neîncredere, așa cum luau toate rapoartele serviciilor de informații. Elicopterele de pe nave lansaseră un șir de balize sonar, iar radarele ESM ascultau semnalul pulsatoriu emis de un radar de fabricație sovietică. Deasupra, oamenii din gabii mînuiau destul de stîngaci reflectoare spre cer, căutînd avioane care i-ar fi putut căuta vizual, ceea ce nu era chiar atît de greu. La o viteză de douăzeci și cinci de noduri, fiecare navă lăsa în urma ei un sîaj care părea să lumineze ca o lampă de neon în beznă.

Un căpitan de fregată se gîndea nemulțumit că medicamentul Maalox nu-și mai făcea efectul. Omul ședea în scaunul de comandă din centrul de informații de luptă de pe nava lui. La stînga lui se găsea harta, iar în fața lui tînărul ofițer de acțiuni tactice stătea aplecat deasupra planșetei. Se știa că armata cubaneză dispunea de baterii de rachete sol-sol aliniate de-a lungul coastei insulei precum fortărețele de odinioară. În orice moment navele puteau detecta un stol de proiectile venind spre ele. În partea din față, lansatorul de rachete fusese încărcat și armat, la fel și tunul de șaptezeci de milimetri și echipamentul CIWS de deasupra. Comandantul băuse multă cafea, și asta fusese o greșeală, dar trebuia să rămînă alert. Prețul plătit consta într-un junghi îngrozitor în partea superioară a abdomenului. „Poate că ar trebui să discut cu sanitarul“, își spuse el, după care alungă gîndul. N-avea timp de asta. Muncise continuu în ultimele trei luni pentru a-și pregăti nava de acțiune, trecînd prin testele de acceptare și conducînd nenumărate formații de lucru, mînînd tare de la spate oamenii și nava, însă cel mai mult muncindu-se pe sine. Era un bărbat prea mîndru pentru a recunoaște că întrecuse limita.

Totul se întîmplă după ce el își termină a treia ceașcă de cafea. În ciuda tuturor simptomelor de pînă atunci, durerea îl străfulgeră și îl surprinse ca un cuțit înroșit. Comandantul se îndoi și începu să vomite pe podeaua încăperii. Un marinar șterse imediat totul

cu o cîrpă, însă era prea întuneric ca să se observe că podeaua se umpluse de sînge. Comandantul nu-și putea părăsi postul, în ciuda durerilor și în ciuda frigului care-l cuprinse brusc în urma pierderii de sînge. Își propuse în gînd să se țină departe de cafea pentru cîteva ore. Poate că avea să treacă pe la sanitar. *Dacă* va avea ocazia. Urma o perioadă de trei zile de odihnă în Norfolk. Putea lua o pauză atunci. Știa că avea nevoie de odihnă. Oboseala care i se insinuase în trup de cîteva zile îl chinuia cumplit. Ofițerul clătină din cap. Parcă după ce vomîți ar trebui să te simți mai bine.

VIRGINIA BEACH, VIRGINIA

Morris nu găsi pe nimeni acasă la el. La sugestia lui, soția plecase cu copiii să locuiască la părinții ei din Kansas. Morris îi spusese că n-avea nici un sens să rămînă acolo cu cei mici, făcîndu-și în permanență griji pentru el. Acum regreta decizia. Avea nevoie de o companie, de o îmbrățișare. Simțea nevoia să-și vadă copiii. La mai puțin de un minut de la intrarea în casă se repezi la telefon. Soția lui aflase deja ce se întîmplase cu nava lui, dar nu le spusese nimic copiilor. Morris avu nevoie de două minute ca s-o asigure că nu pățise nimic, că era acasă, nevătămat. Apoi veniră copiii la telefon și după aceea află că nu se putea aranja în nici un fel un drum acasă cu avionul. Toate avioanele de linie transportau oameni și materiale peste Atlantic sau aveau locurile rezervate și confirmate pînă la mijlocul lui august. Ed nu vedea nici un rost ca familia lui să conducă din Salinas pînă în Kansas City ca să aștepte eliberarea unor locuri. Despărțirile erau grele.

Ce urma era și mai greu. Comandorul Edward Morris scoase din buzunar o listă cu telefoanele de condoleanțe pe care trebuia să le dea. Bineînțeles că toate familiile victimelor fuseseră înștiințate, dar una dintre îndatoririle unei funcții de comandă era aceea de a comunica personal cu familiile celor dispăruți. Văduva secundului de pe Pharris locuia la doar nici un kilometru distanță. Morris își aminti că secundul fusese un om bun și un expert în grătare. Cîte sfîrșituri de săptămînă petrecuse el în curtea lor, urmărind cum se rumenesc fripturile deasupra cărbunilor? Ce avea să-i spună femeii acum? Ce avea să le spună celorlalte văduve? Ce avea să le spună *copiilor*?

Morris se duse la mașină și fu neplăcut surprins de ironia transmisă de numărul de pe plăcuța de înmatriculare, FF-1094. Nu oricărui om îi era dat să fie însoțit pretutindeni de imaginea eșecului personal. Cei mai mulți aveau norocul să lase totul în urmă. Pornind motorul, Morris se întreabă dacă va mai fi vreodată în stare să doarmă fără teama de a retrăi acel cumplit moment de pe puntea navei sale.

ISLANDA

Pentru prima dată Edwards îl bătuse pe Smith pe terenul acestuia. În ciuda experienței sale în mînuirea undiței, Smith nu reușise să prindă nimic după o oră de eforturi și îi dăduse dezgustat undița lui Mike. Zece minute mai târziu, Edwards venea cu un păstrăv de două kilograme.

— Ce mai grozăvenie, mormăi Smith.

Le luase unsprezece ore ca să străbată ultimii zece kilometri. Fuseseră nevoiți să traverseze un drum extrem de aglomerat. La fiecare cîteva minute trecea un vehicul, îndreptîndu-se spre nord sau spre sud. Rușii foloseau această fișie pietruită drept principala cale de acces pe uscat către coasta de nord-est a Islandei. Edwards și trupa care îl însoțea petrecuseră șase ore ascunzîndu-se între stîncile unui alt cîmp de lavă, urmărind și așteptînd un moment prielnic de traversare. Zăriseră de două ori elicoptere Mi-24 patrulînd peste zonă, dar nici unul nu se apropiase de ei. Nu văzuseră în schimb nici un fel de patrule pedestre, de unde Edwards trăsese concluzia că Islanda era prea mare ca forța sovietică de invazie să o poată controla. În acel moment își scosese harta capturată de la ruși și se apucase de studiat simbolurile de pe ea. Trupele sovietice erau concentrate pe un arc care se întindea la nord sau la sud de peninsula Reykjavik. Transmisese informația în Scoția prin radio, pierzînd zece minute cu explicarea simbolurilor rusești.

Traficul pe drum scăzuse odată cu asfințitul, permițîndu-le să traverseze drumul în goană. Se treziseră fără nici un fel de alimente într-o altă zonă de lacuri și pîraie. Edwards hotărîse că le fusese de ajuns. Venise din nou ora odihnei, așa că el se apucase de pescuit ca să facă rost de ceva hrană. Următoarea etapă a călătoriei lor însemna parcurgerea unui teritoriu aflat departe de zonele locuite.

Pușca și celelalte echipamente ale sale se aflau lângă o stîncă, acoperite cu haina lui de camuflaj. Lîngă el stătea Vigdis. Fata nu se dezlipise de el întreaga zi. Smith și soldații își găsiseră fiecare cîte un loc de relaxare, lăsîndu-l pe locotenent să facă cea mai mare parte a treburilor.

Se părea că populația locală de insecte ieșise în număr mare la aer în acea zi. Pulooverul lui împiedica insectele să-i ajungă la piele, dar acestea se răzbunau atacîndu-i fața. Edwards încercă să le ignore. Mai multe insecte zburdau pe suprafața pîrîului și păstrăvii înotau după ele. De fiecare dată cînd zărea o tresărire a apei, Edwards arunca cîrligul undiței în acea direcție. La un moment dat, undița se îndoi.

– Am mai prins unul! zise el cu voce mai tare.

Smith înălță capul, clătină furios din el, apoi se retrase în tufișul unde se ascunsese, la vreo cincizeci de metri depărtare.

Edwards nu mai pescuise niciodată așa. Întreaga lui experiență de pescuit fusese acumulată în barca tatălui său, însă principiile erau cam aceleași. Edwards lăsă păstrăvul să tragă de fir, dar nu foarte tare, doar atît cît să-l obosească, în vreme ce smucea de undiță în sus și în jos, trăgînd peștele în susul rîului spre pietre. Brusc se împiedică de o stîncă și căzu în apa puțin adîncă, reușind cumva să păstreze undița ridicată. Luptîndu-se să se ridice în picioare, Edwards se dădu înapoi. Pantalonii negri, de luptă, erau uzi leoarcă și i se lipiseră de picioare.

– Țsta e mare.

Se întoarse și o văzu pe Vigdis rîzînd. Fata îl urmări cum admenește peștele și începu să meargă spre el. Un minut mai tîrziu apucă firul și scoase păstrăvul din apă.

– Țsta are trei kile, anunță ea ridicînd peștele în sus.

La vîrsta de zece ani, Mike prinsese un pește de cincizeci de kilograme, dar păstrăvul maroniu de acum părea mult mai mare. Edwards trase de fir, în vreme ce Vigdis se apropia de el. „Cinci kile de pește în douăzeci de minute, își spuse el. Poate că vom reuși să trăim din el pînă ajungem la destinație.”

Elicopterul se ivi fără nici un avertisment. Vîntul bătea dinspre vest și elicopterul probabil că patrula drumul dinspre est. Aparatul de zbor ajunsese la mai puțin de un kilometru și jumătate înainte ca ei să audă sunetul înfiorător al elicelor îndreptîndu-se chiar în direcția lor.

– Toată lumea să rămînă nemișcată! urlă Smith.

Pușcașii marini se găseau la adăpost, dar Edwards și Vigdis erau expuși.

– Oh, Doamne, icni Edwards, terminînd de tras undița. Scoate peștele din cîrlig. Fii calmă.

În timp ce elicopterul se apropia, fata se uita la el, prea înfricoșată ca să se întoarcă cu fața spre dușman. Mîinile îi tremurau cîmplit în vreme cî încercau să scoată din cîrlig peștele care se zbătea.

– O să fie totul bine, Vigdis.

Edwards o cuprinse cu brațul de mijloc și se îndepărtară încet de pîriu. Fata îl trase și mai aproape de ea. Senzația fu pentru el un șoc mai puternic decît apariția elicopterului. Vigdis era mai puternică decît se așteptase el, iar brațul ei îl ardea în jurul spatelui și pieptului.

Elicopterul ajunsese la mai puțin de cinci sute de metri, venind drept spre ei, cu botul în jos, cu mitraliera ațintită în direcția lor.

Edwards își dădu seama că n-aveau cum să scape. Pușca lui se găsea la cincizeci de metri depărtare, sub haina de camuflaj. Dacă alerga spre ea, rușii aveau să-și dea seama de ce. Simțea cum îi tremură picioarele în timp ce privea moartea apropiindu-se.

Încet, cu grijă, Vigdis mișcă mîna în care ținea peștele. Folosi două degete pentru a prinde mîna lui Edwards din dreptul mijlocului și a o duce în sus pînă ce ajunsese în dreptul sînului stîng. Apoi ridică peștele deasupra capului. Edwards scăpă undița din mînă și se opri să culeagă celălalt păstrăv. Vigdis se aplecă și ea, reușind să mențină mîna lui în același loc. Edwards ridică peștele, în vreme ce elicopterul Mi-24 plutea în aer la cincizeci de metri depărtare. Rotorul împrăstie un cerc de picături fine de apă în aer.

– Pleacă, rosti încet Edwards printre dinții încleștați.

– Tatei îi place la nebunie să pescuiască, zise locotenentul-major, manevrînd comenzile de zbor.

– La naiba cu peștele, ripostă mitraliorul. Mie mi-ar plăcea să prind o peștoaică precum aia. Uite unde-și ține mîna ticălosul ăla!

„Probabil că ăștia habar n-au ce se întîmplă în jurul lor, își spuse rusul. Sau dacă știu au destul bun-simț ca să își dea seama că nu pot schimba nimic. Ce bine să vezi că unii oameni pot

rămîne neprihăniți de nebunia care a cuprins întreaga lume...“ Pilotul privi indicatoarele de combustibil.

– Par destul de inofensivi. Mai avem combustibil pentru jumătate de oră. E vremea să ne întoarcem.

Elicopterul se întoarce cu coada spre ei și, preț de o clipă, Edwards avu impresia cumplită că rușii o să aterizeze. După aceea aparatul pivotă în aer și plecă spre sud-vest. Unul dintre soldații din spate le făcu semn cu mîna. Vigdis le răspunse cu același gest. Cei doi rămaseră pe loc urmărind cum se îndepărtează elicopterul. Mîinile în care țineau peștele se lăsară în jos, dar fata continua să stea lipită de el. Edwards nu-și dăduse seama că Vigdis nu purta sutien. Îi era teamă să își miște brațul, după cum îi era la fel de teamă să nu lase impresia că-i face avansuri. Oare de ce se comportase ea așa? Ca să-l ajute să-i păcălească pe ruși, ca să-i dea lui încredere sau ca să-și facă singură curaj? Faptul că gestul avusese rezultatul scontat părea lipsit de importanță acum. Pușcașii marini rămăseseră ascunși. Edwards și Vigdis stăteau pe loc, singuri, iar el avea senzația că mîna stîngă îi arde, în vreme ce se întreba cu disperare ce ar trebui să facă.

Vigdis acționează în locul lui. Mîna lui alunecă în clipa în care ea se întoarce spre el și își îngropă capul în umărul lui. „Uite-mă și pe mine, ținînd cu o mîna cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o vreodată, își zise el, și cu cealaltă un blestemat de pește.“ Situația își găsi repede rezolvarea cînd Edwards scăpă peștele și o cuprinse pe fată cu ambele brațe, strîngînd-o bine la piept.

– Ești bine?

Vigdis se uită la el.

– Cred că da.

Un singur cuvînt putea descrie ce simțea el pentru fata din brațele lui. Edwards știa că nu era momentul potrivit și nici locul, dar privirea și cuvintele atîrnau în aer. O sărută cu blîndețe pe obraz. Zîmbetul cu care îi răspunse ea conta mai mult pentru el decît toate înfîlirile pasionale pe care le avusese în viața lui.

– Scuzați-mă, oameni buni, rosti sergentul Smith de la cîțiva pași depărtare.

– Mda. Edwards se desprinsese din îmbrățișare. Haideți să plecăm înainte ca ei să apuce să se întoarcă.

USS *CHICAGO*

Lucrurile mergeau bine. Avioanele americane P3-C Orion și cele britanice Nimrod cercetau ruta către banchiza de gheață. Submarinele fuseseră obligate să facă un ocol spre est în căutarea unui submarin rusesc bănuț a se afla acolo, dar asta fusese tot. Ivan își trimitea cele mai multe nave spre sud, pârfind să creadă că deține controlul asupra Mării Norvegiei. Mai aveau șase ore pînă la banchiză.

Chicago încetinisese după ce își încheiase tura în fruntea „procesiunii” de submarine. Sonarele de pe navă cercetau apa în căutarea zgomotelor submarinului rusesc. Nu se auzea nimic, în afara gemetelor îndepărtate ale banchizei.

Echipa de urmărire trasă pe hartă pozițiile celorlalte submarine americane. McCafferty era oarecum bucuros să constate că o asemenea muncă nu părea deloc ușoară, chiar și folosind cele mai bune echipamente americane sonar. Dacă ei aveau probleme, asta însemna că nici rușilor nu le era ușor. Echipajul lui părea a fi în formă bună. Trei zile la țarm contaseră enorm. Barea dată de comandantul norvegian, plus răspîndirea veștilor legate de isprăvile rachetelor Harpoon lansate de *Chicago* în unica bătălie reală în care fusese angajată își aduseseră contribuția la o asemenea stare de spirit. McCafferty își instruisese deja echipajul asupra misiunii lor actuale. Informațiile fuseseră acceptate în tăcere, chiar cu cîteva glume legate de întoarcerea „acasă” – către Marea Barents.

– Asta a fost *Boston*, căpitane, zise secundul. Acum noi sîntem ultimul vagon.

McCafferty se duse să examineze harta. Examină totul cu mare atenție, chiar dacă situația arăta bine. Cu atîtea submarine gonind în aceeași direcție, riscul de coliziune era imens. Un membru al echipajului verifică lista submarinelor surori care trecuseră pe lîngă *Chicago*. Comandantul era mulțumit.

– Înainte la două treimi, ordonă el.

Timonierul confirmă comanda și apăsă butonul intercomului.

– Sala mașinilor răspunde că mașinile merg la două treimi.

– Foarte bine. Cîrma zece grade stînga. Vino la noul curs trei-patru-opt.

Chicago accelerează la cincisprezece noduri, ocupîndu-și poziția în capătul coloanei, în vreme ce „procesiunea” continua să gonească spre Arctica.

Demoni

VIRGINIA BEACH, VIRGINIA

– Cîrma banda stînga! țipă Morris, arătînd spre siajul torpilei.

– Cîrma banda dreapta, 'nțeles! replică timonierul, învîrtind de timonă spre dreapta, apoi spre stînga, apoi centrînd-o.

Morris stătea pe aripa dinspre babord a punții. Marea era perfect calmă, iar siajul torpilei se vedea perfect. „Peștele“ ucigaș urmărea fiecare manevră și fiecare curbă pe care le efectua nava. Morris chiar încercă să meargă înapoi, dar nici această manevră nu-i reuși – torpila păru să se așeze pe un curs paralel. Apoi torpila se opri și se ridică la suprafață, permițîndu-i lui Morris să o vadă. Era albă, cu un soi de stea roșie în bot... și avea ochi. Morris ordonă accelerarea la viteză maximă, dar torpila rămase alături, de această dată la suprafață, gonind în paralel ca un pește zburător, clar vizibilă pentru toți cei care o puteau vedea – deși Morris era singurul care se uita la ea.

Torpila se apropia inexorabil în ciuda manevrelor fregatei. Cincisprezece metri, zece metri, trei metri...

– Unde s-a dus tata? întrebă fetița. Vreau la tata!

– Care-i problema, domnule? întrebă secundul.

Foarte ciudat, un secund de navă fără cap...

Morris se ridică în capul oaselor, scăldat în sudoare, cu inima bătîndu-i nebunește. Ceasul digital de pe noptieră arăta 4.54. Ed se dădu jos din pat și se duse împleticindu-se pînă la baie ca

să își dea cu apă rece peste față. „A doua oară în noaptea asta“, își zise el. Avusese același coșmar de două ori pe drumul de întoarcere către Boston, iar asta îl privase de cele câteva ore de odihnă pe care și le permisesese. Morris se întrebă dacă nu cumva și tipase în somn.

„Ai făcut tot ce se putea face. Nu e vina ta“, îi spuse el în gînd fetei care îl privea din oglindă.

„Dar-tu erai comandantul“, îi replică aceasta.

După ce trecuse pe la cinci familii, Morris fusese obligat să se oprească. Una era să vorbească cu soții și părinți. Aceștia înțelegeau. Fiii și soții lor aleseseră să fie marinari și acceptaseră riscurile meseriei de marinar. Însă fetița de patru ani a ajutorului de tunar-clasa-a doua Jeff Evans nu înțelesese de ce tatăl ei nu avea să se mai întoarcă niciodată acasă. Un subofițer de clasa a doua nu câștiga prea mult. Probabil că Evans muncise ca un disperat să își transforme căsuța în locuința cochetă care era acum. Morris își amintea că fusese un om îndemînat și un bun ajutor de tunar. Fiecare perete al căsuței era proaspăt zugrăvit. O mare parte din lemnăria din interior fusese înlocuită cu mîna lui. Familia locuia în acea casă doar de șapte luni și Morris se întrebă de unde găsise ajutorul de tunar timpul necesar pentru a termina toate acele treburi. Probabil că făcuse totul de unul singur. Nu și-ar fi permis niciodată echipe de meseriași. Camera lui Ginny reprezenta o mărturie vie a dragostei tatălui ei. Păpuși din întreaga lume se odihneau pe rafturi confecționate manual. De îndată ce intrase în camera lui Ginny, Morris simțise nevoia imperioasă să plece de acolo. Simțise că e pe punctul de a ceda nervos, iar un cod absurd de conduită nu îi permitea să se comporte astfel în fața străinilor. Așa că plecase și se dusese acasă, după ce își pusese lista înapoi în portofel. Cu siguranță că oboseala pe care o resimțea tot mai acut avea să-i permită un somn bun de noapte...

Însă acum stătea în fața oglinzii, uitîndu-se la un om cu ochii înfundați în găvane, care ar fi vrut mai mult ca orice ca soția lui să se găsească lîngă el.

Morris se duse în bucătărie și începu absent să își facă o cafea. Ziarul de dimineață era pe pragul ușii. Se trezi citind articole despre război despre care știa că sînt inexacte sau depășite.

Situația evolua mult prea rapid pentru reporteri. În ziar apărea mărturia unui membru de echipaj de pe un distrugător despre o rachetă care străpunsese barajele defensive ale navei. O „analiză” explica faptul că navele de suprafață erau depășite când se confruntau cu atacuri precise de rachete și întreba unde erau mult-lăudatele portavioane ale flotei militare. „Asta e o întrebare la care aş vrea şi eu să aflu răspunsul”, gândi Morris.

Îşi termină cafeaua şi se întoarse în baie să facă un duş. Dacă tot nu putea să doarmă, ar fi fost mai bine să se ducă la lucru. În dulap avea un rînd complet de haine. Peste cîteva minute le îmbracă şi ieşi din casă. Se luminase deja cînd pormi la volanul maşinii către baza navală Norfolk.

Patruzeci de minute mai tîrziu se găsea într-unul dintre birourile de operaţiuni, unde erau trasate pe hărţi poziţiile convoaielor şi locaţiile bănuite ale submarinelor inamice. Pe peretele îndepărtat al camerei, harta cu ameninţări enumera posibilele forţe militare ale ruşilor, numărul şi genul de distrugerii în rîndurile inamicului acumulate între timp. Pe un alt perete se vedeau pierderile. Dacă tipii de la informaţii aveau dreptate, războiul pe mare părea că ajunsese la un scor egal, însă pentru ruşi un egal era echivalent cu o victorie.

– Bună dimineaţa, domnule comandor, îi spuse COMNAV-SURFLANT. Un alt om care nu prea dormise. Arăţi ceva mai bine.

„Mai bine decît ce?” se întrebă Morris.

– Am nişte veşti bune pentru tine.

ATLANTICUL DE NORD

Echipajele de pe bombardierele B-52 dădeau dovadă de nervozitate în ciuda acoperirii masive cu avioane de escortă. La o mie cinci sute de metri deasupra lor, o escadrilă completă de Tomcat-uri asigura acoperirea aeriană după ce tocmai realimentaseră de la avioanele KC-135. Cealaltă escadrilă realimenta acum pentru a-şi îndeplini partea ei de misiune. Soarele tocmai se iveau deasupra orizontului, iar oceanul continua să fie întunecat. Era 3.00, ora locală, cînd viteza de reacţie umană este redusă la minimum.

KEFLAVIK, ISLANDA

Sirena alarmei îi smulse pe piloții ruși din paturile lor. Echipa de sol avură nevoie de mai puțin de zece secunde pentru a începe procedurile preliminare de pregătire a zborului, în vreme ce echipajele de zbor se cățără pe scările de metal în carlingi și își puseră căștile pentru a afla care era urgența.

— Activitate de bruiaj inamică intensă spre vest, anunță comandantul regimentului. Planul trei. Repet: Planul trei.

În remorca în care se afla punctul de control, operatorii radar tocmai fuseseră martori la acoperirea ecranelor lor cu purici albi. Se apropia un raid american — probabil bombardiere B-52 atacând în forță. Curînd aviația americană avea să se afle atît de aproape încît radarele de sol puteau lua foc din pricina intensității bruiajului. Pînă atunci, avioanele de vînătoare aveau să încerce distrugerea unui număr cît mai mare de bombardiere inamice, ca să le reducă numărul înainte ca acestea să-și atingă ținta.

Piloții sovietici fuseseră bine instruiți în timpul petrecut în Islanda. În mai puțin de două minute, prima pereche de MiG-29 rula pe pistă. În șapte minute toate avioanele decolaseră. Planul sovietic prevedea păstrarea unei treimi din avioane deasupra Keflavik-ului, în vreme ce restul urmau să atace spre vest, în direcția bruiajului, cu radarele activate în căutarea țintelor. Zburau de zece minute cînd bruiajul încetă brusc. Un singur MiG contactă un avion inamic de bruiaj care se retrăgea și transmisese informația prin radio spre Keflavik, ca să afle de la controlorii de sol că pe ecranele lor nu apărea nimic pe o rază de trei sute de kilometri.

Un minut mai tîrziu, bruiajul porni din nou, de această dată dinspre sud și est. Mai prudente de această dată, MiG-urile zburară spre sud. În urma ordinelor primite, piloții menținură radarele închise pînă ce ajunseră la o 160 de kilometri în afara coastelor, însă cînd le activară nu observară nimic. Oricine efectua bruiajul o făcea de la mare distanță. Controlorii de sol raportară că în primul incident de bruiaj fuseseră implicate trei avioane inamice și patru în al doilea. „Cam multe avioane de bruiaj, își spuse comandantul regimentului. Încearcă să ne învîrtă în cerc, ca să rămînem fără combustibil.“

– Porniți spre est, le ordonă el liderilor de formații de zbor.

Echipajele de pe B-52 erau de-a dreptul încordate acum. Unul dintre piloții de escortă interceptase ordinele radio transmise către MiG-uri, iar un altul prinsese o frântură din radarele lor de interceptare aeriană îndreptate spre sud-vest. Avioanele de vânătoare virară și ele spre sud. Se găseau acum la 240 de kilometri de Keflavik, traversînd coasta Islandei. Comandantul misiunii evaluă situația și ordonă bombardierelor să vireze ușor spre nord.

Avioanele B-52 nu duceau bombe, ci doar puternice echipamente de bruiaj radar, proiectate să permită altor bombardiere atingerea de ținte în interiorul Uniunii Sovietice. Sub ele, a doua escadrilă de Tomcat-uri se îndrepta spre pantele estice ale ghețurului Vatna. Împreună cu ele zburau patru avioane Prowler ale marinei, care ofereau protecție suplimentară împotriva rachetelor aer-aer în caz că MiG-urile se apropiau prea mult.

– Începem să vedem radare aeriene, pe coordonate doi-cinci-opt. Par să se apropie, raportă pilotul unui Prowler.

Un altul recepționează același semnal și împreună cei doi triangulară distanța la optzeci de kilometri. Destul de aproape. Comandantul misiunii zbura la bordul unui Prowler.

– Amber Moon. Repet: Amber Moon.

Bombardierele B-52 întoarseră din nou spre est și coborîră, deschizînd trapele bombelor pentru a lansa tone întregi de foițe de aluminiu, pe care nici un semnal radar nu le putea penetra. Imediat ce văzură asta, piloții de avioane de vânătoare desprinsă tancurile de combustibil exterioare de pe fuselajul avioanelor lor, iar cele Prowler se despărțiră de bombardiere pentru a se îndrepta la vest de norul de aluminiu. Acum urma partea riscantă. Avioanele de vânătoare din ambele tabere se apropiau unele de altele cu o viteză însumată de 1 600 de kilometri pe oră.

– Queer verificat, transmise prin radio comandantul misiunii.

– Blackie verificat, confirmă comandantul aeronavei VF-41.

– Jolly verificat, răspunse comandantul de pe VF-84.

Toată lumea se găsea pe poziții.

– Executați.

Cele patru avioane Prowler își activară sistemele de bruiaj antirachetă.

Cele douăsprezece Tomcat-uri din formația Jolly se înșirau de-a lungul unei linii imaginare la zece mii de metri înălțime. La o singură comandă își activară radarele de ghidare a rachetelor.

— Avioane de vânătoare americane! strigă la unison mai mulți piloți ruși.

Semnale de avertizare îi informară instantaneu pe piloți despre faptul că radare de vânătoare erau fixate asupra avioanelor lor.

Comandantul formației sovietice nu părea surprins. Cu siguranță că americanii nu și-ar fi riscat din nou bombardierele grele fără o escortă adecvată. Avioanele de vânătoare inamice trebuiau ignorate. În schimb, trebuiau atacate bombardierele, așa cum scria la manualul de instrucție. Radarele de pe MiG-uri erau bruiate, iar puterea lor de penetrare redusă la jumătate. Practic erau incapabile de a urmări o țintă. Comandantul le ordonă piloților să urmărească vigilent eventualele rachete inamice, încrezător că acele rachete care se vedeau puteau fi evitate, și le ceru tuturor să accelereze. Apoi ordonă tuturor avioanelor de la Keflavik, cu excepția a două aparate rămase pentru apărare, să vină spre est în ajutorul lui.

Doar câteva secunde le erau necesare americanilor ca să se fixeze asupra țintelor. Fiecare Tomcat transporta patru rachete Sparrow și patru rachete Sidewinder. Primele pleacă rachetele Sparrow. În aer se găseau șaisprezece avioane MiG. Celor mai multe le fuseseră alocate cel puțin două rachete, însă Sparrow-urile erau ghidate prin radar. Fiecare avion american trebuia să rămână fixat asupra țintei sale pînă ce racheta o neutraliza. Asta presupunea riscul de a intra în raza de acțiune a rachetelor sovietice, iar Tomcat-urile nu erau protejate de echipamente de bruiaj.

Americanii ocupaseră poziții cu soarele în spate față de ruși. Chiar în momentele în care radarele rusești începeau să pătrundă norul de bruiaj inamic, se iviră rachetele Sparrow. Prima veni drept dinspre soare și distruse un MiG în aer, avertizînd pe toată lumea. Avioanele sovietice începură să salte în sus și în jos, unii piloți virînd în adevărate curbe mortale cînd văzură rachetele cu un diametru de douăzeci de centimetri repezindu-se spre ei. Alte

patru rachete își găsiră ținta. În câteva secunde trei MiG-uri explodară în aer, iar un al patrulea se îndepărtă avariat spre casă.

Avioanele din formația Jolly Rogers virară imediat ce rachetele își epuizară raza de acțiune și porniră spre nord-est, cu sovieticii pe urmele lor. Comandantul rus se simțea ușurat că rachetele americane se descurcaseră atât de prost, chiar dacă îl înfuria pierderea a cinci dintre avioanele sale. Aparatele sovietice rămase porniră postcombustia, în vreme ce radarele de la bordul lor începeau să lase norul de bruiaj în urmă. Comandantul știa că escorta americană avusese parte de șansa ei. Acum sosise rîndul lui. Porniră spre nord-est, mijindu-și ochii spre soare și aruncînd priviri instrumentelor de bord, în căutarea țintelor. Nimeni nu se uită vreo clipă în jos. MiG-ul din frunte depistă în fine o țintă și lansă două rachete.

La șase mii de metri sub ei, ascunse radarelor de la sol de cîțiva munți, douăsprezece Tomcat-uri din formația Black Aces porniră forțajul și cu radarele închise se năpustiră în sus. În mai puțin de un minut și jumătate piloții începură să audă semnalul care le indica faptul că rachetele lor Sidewinder cu cap de căutare în infraroșu urmăreau țintele. Cîteva secunde mai tîrziu, șaisprezece rachete porniră spre ținte de la o depărtare de trei kilometri.

Șase dintre piloții ruși nu-și dădură seama ce-i lovește. Din cele unsprezece MiG-uri, opt încasară lovituri în cîteva secunde. Pentru scurt timp, comandantul avu parte de același noroc legendar și viră brutal, determinînd racheta de pe urmele lui să se piardă în soare, însă nu prea îi mai rămînea mare lucru de făcut. Zări două Tomcat-uri zburînd spre sud, departe de cele două avioane care îi mai rămăseseră în formație. Era prea tîrziu ca să mai organizeze un atac. Avionul lui pereche dispăruse spulberat și singurul avion amic pe care îl vedea zbură spre nord. Ca atare, colonelul își lansă avionul într-un viraj la 8-g și coborî spre americani, ignorînd semnalul de avertisment din căști. Ambele rachete Sparrow lansate de cel de-al doilea grup de Black Aces îi loviră aripa. MiG-ul se dezintegrează în jurul lui.

Americanii nu aveau timp să se bucure. Comandantul misiunii raportă apropierea de ei a unui al doilea grup de MiG-uri, așa că escadrilele americane se regrupară pentru a-i întâmpina pe inamici, formînd un baraj solid de douăzeci și patru de avioane, cu radarele închise pentru două minute ca MiG-urile să se repeadă prin norul de bruiaj. Cel care rămăsese la comanda formației sovietice comitea o gravă eroare. Colegii lui piloți se găseau într-un pericol de moarte. Ar fi trebuit să sară în ajutorul lor. Un grup de Tomcat-uri lansă un arc întreg de rachete Sparrow. Celălalt grup lansă rachete Sidewinder. În total treizeci și opt de rachete se năpustiră asupra celor opt aeronave sovietice care nu aveau idee către ce se îndreaptă. Jumătate din avioane dispărură spulberate de pe cer de rachetele aer-aer americane și alte trei fură grav avariate.

Piloții de Tomcat-uri voiau să exploateze la maximum situația, dar comandantul ordonă retragerea. Avioanele rămîneau fără combustibil, iar Stornoway se găsea la 1100 de kilometri depărtare, așa că virară spre est, adăpostindu-se în norul de aluminiu lăsat de avioanele B-52. Americanii aveau să revendice treizeci și șapte de ținte distruse, ceea ce reprezenta un record, avînd în vedere că se așteptaseră la douăzeci și șapte de aparate de zbor rusești. De fapt, din douăzeci și șase de MiG-uri, doar cinci aeronave rămăseseră intacte. Uluit, comandantul bazei aeriene începu imediat operațiunile de salvare. Curînd, elicopterele de atac ale diviziei de parașutiști zburau spre nord-est în căutarea piloților căzuți în apă.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

„Treizeci de kilometri din Alfeld pînă în Hameln“, își zise Alekseiev. O oră de drum în tanc. Elemente din trei divizii parcurgeau acum acest drum și, de cînd traversarea fusese încheiată cu succes, avansaseră în total doar optsprezece kilometri. De această dată era vorba de englezi. Tancurile Regimentului Regal de Tancuri și ale Diviziei 21 Lăncieri opriseră elementele de avangardă la jumătatea drumului spre Hameln și le țineau pe loc de optsprezece ore.

Situația prezenta un pericol real. Siguranța unei formații mecanizate se regăsea în mișcare. Sovieticii aduceau întăriri în breșa creată, dar NATO își folosea la maximum forța aeriană. Podurile de pe Leine erau distruse aproape la fel de repede pe cât erau reparate. Pontonierii pregătiseră puncte de traversare pe malurile râului, așa că rușii își puteau duce dincolo transportoarele amfibii de trupe, însă tancurile nu erau amfibii, și fiecare tentativă de a le duce pe celălalt mal pe sub apă – pentru care tancurile se presupunea că erau echipate – se transformase într-un eșec. Pentru a păstra breșa din liniile NATO era nevoie de detașarea prea multor trupe, și prea puține unități puteau exploata eficient această breșă. Alekseiev realizase o străpungere ca la carte, doar ca să constate că adversarul deținea și el tactici de limitare și anihilare a capului de pod. Teatrul de Vest dispunea de un total de șase divizii de clasă A care puteau fi trimise în luptă. După aceea trebuia să se recurgă la unități de clasă B, compuse din rezerviști, cu oameni mai vîrstnici și echipament învechit. Existau multe unități de acest gen, dar acestea nu erau la fel de eficiente precum unitățile de clasă A. Generalul înjură la gîndul că era nevoit să trimită în focul luptei unități care aveau să înregistreze în mod sigur mai multe pierderi decît ar fi fost normal. Însă n-avea de ales. Liderii politici de la Moscova doreau asta, iar Alekseiev nu era decît un executant al ordinelor politice.

– Trebuie să mă întorc pe front, îi zise Alekseiev șefului său.

– Da, dar nu mai aproape de cinci kilometri de linia frontului, Pașa. Nu-mi pot permite să te pierd acum.

BRUXELLES, BELGIA

Comandantul suprem al forțelor aliate din Europa privi spre lista din fața lui. Aproape toate unitățile de rezervă intraseră în luptă, iar rușii păreau să dispună de un număr nesfîrșit de oameni și vehicule care înaintau. Unitățile nu aveau timp să se regrupeze și să se fixeze pe poziții. Forțele NATO se confruntau cu coșmarul tuturor armatelor: puteau doar reacționa la mutările inamicului, lipsindu-le aproape complet șansa de a-și lansa propriile inițiative. Pînă acum eșafodajul rezistase cu mari eforturi. La sud-est de Hameln harta indica prezența unei brigăzi britanice. În realitate,

nu era altceva decît un regiment întărit, compus din oameni epuizați și echipamente avariate. Artileria și aviația erau singurele arme care îl ajutau să împiedice colapsul și nici acestea nu mai rezistau mult, dacă unitățile nu primeau un număr mai mare de piese de schimb la timp. Și mai amenințător se dovedea faptul că NATO ajunsese să mai aibă obuze și muniție doar pentru două săptămîni, iar proviziile noi venind din America suferiseră mari întârzieri din pricina atacurilor sovietice asupra convoaielor. Ce să le mai spună oamenilor lui? Să reducă consumul de muniție, cînd singurul lucru care îi oprea pe ruși era tirul neîncetat al oricărei arme la îndemînă?

Începea ședința de informare de dimineată. Șeful serviciilor de informații NATO era un general german, care veni la ședință însoțit de un maior olandez care avea asupra sa o casetă video. Pentru un lucru de o asemenea importanță, generalul de informații știa că SACEUR voia să vadă datele brute, nu doar analizele. Ofițerul olandez aranjă aparatul.

Pe ecran apăru o hartă generată de computer, pe care se iviră unități militare. Banda derula în două minute rezultatul a cinci ore de culegere date, repetînd imaginile de cîteva ori, astfel ca ofițerii să poată discerne informațiile.

– Domnule general, estimăm că sovieticii trimit șase divizii complete către Alfeld. Mișcările pe care le vedeți aici, pe drumul principal dinspre Braunschweig, reprezintă prima divizie. Celelalte vin din zona de rezerve, iar acestea două care se apropie dinspre sud sînt formații de rezervă din grupul lor de armate nordice.

– Deci dumneavoastră credeți că pentru ei ăsta devine principalul punct de atac? Întrebă SACEUR.

– Ja. Generalul german dădu din cap. *Schwerpunkt* este aici.

SACEUR se încruntă. Acțiunea cea mai logică de urmat ar fi fost retragerea în spatele râului Weser pentru scurtarea liniei defensive și reorganizarea forțelor. Însă o asemenea acțiune însemna abandonarea Hanovrei. Germanii n-aveau să accepte niciodată așa ceva. Strategia lor națională de apărare a fiecărui cămin și a fiecărui teren îi costase enorm pe ruși – și subțiasse forțele NATO pînă la rupere. Din punct de vedere politic, germanii n-aveau să accepte niciodată o astfel de retragere strategică. Unitățile vest-germane ar fi fost în stare să se bată singure

dacă era nevoie. SACEUR citea asta clar în ochii șefului serviciului de informații. „Și dacă cineva ar fi invadat New Hampshire, recunosc eu el în sinea lui, aș fi acceptat eu să mă retrag în Pennsylvania?”

O oră mai târziu, jumătate din rezervele NATO se îndreptau către est, din Osnabrück spre Hameln. Bătălia pentru Germania avea să fie câștigată sau pierdută pe malul drept al râului Weser.

STORNOWAY, SCOȚIA

Tomcat-urile avură parte de prea puțină odihnă. Imediat ce aterizară, echipele de sol britanice și americane realimentară avioanele cu combustibil și cu arme. Rușii erau acum mai prudenți în raidurile lor împotriva aerodromurilor din nordul Marii Britanii. Avioanele radar americane care sprijineau avioanele britanice Nimrod și Shackleton făceau viața grea bombardierelor Blinder care își luau zborul din Andøya, în Norvegia. Aeronavele Tornado ale Forțelor Aeriene Regale desfășurau misiuni combinate de luptă și patrulare aeriană la trei sute de kilometri în largul coastelor, în vreme ce piloții americani se odihneau, câțiva mecanici întreprinzători pictau stele roșii pe fuzelaj, iar ofițerii de informații evaluau benzile video și înregistrări ale radarelor rachetelor sovietice.

– Se pare că i-am lovit, comentă Toland.

Pretențiile privind pierderile înregistrate de inamic erau prea mari, însă așa se întâmpla mereu în cazul piloților de pe avioanele de vânătoare.

– Al dracului de tare! exclamă comandantul formației Jolly Rogers. Omul molfăia un trabuc. El personal pretindea doborârea unei perechi de MiG-uri. Întrebarea e, vor aduce ei întăriri? O dată a mers, însă nu vor mai cădea în aceeași capcană. Spune-mi, Toland: pot înlocui ceea ce am distrus noi?

– Nu cred. MiG-ul 29 e singurul tip de aeronavă pe care îl pot trimite atât de departe. Celelalte avioane de acest tip se găsesc în Germania, iar acolo au suferit lovituri la fel de serioase. Cred că pot acoperi asemenea distanțe, dacă vor decide să se lipsească de câteva MiG-uri 31, dar nu-i văd să elibereze bombardierele-interceptoare de ultimă generație pentru acest gen de misiune.

Căpitanul operațiunii Jolly Rogers încuviință.

– Bine. Atunci următorul pas este să aranjăm o patrulă aeriană de luptă în apropiere de Islanda și să începem să luptăm cu adevărat împotriva acelor raiduri ale bombardierelor Backfire.

– S-ar putea să vină și după noi, avertiză Toland. De-acum și-au dat seama ce am făcut și de unde am făcut-o.

Comandantul lui VF-41 privi pe fereastră. Unul dintre Tomcat-uri se odihnea la un kilometru distanță între două stive de saci de nisip. Pe fuzelaj se vedeau patru rachete. Omul își mîngîie insigna Ace of Spades de pe piept și se întoarse.

– Bun. E foarte bine dacă vor să se bată cu noi pe terenul nostru sub acoperirea noastră radar.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Alekseiev își lăasă elicopterul la periferia orașului și se urcă la bordul unui transportor de infanterie. Două poduri de pontoane erau operaționale. Fragmente din cel puțin cinci alte poduri împânzeau malurile râului, alături de nenumărate carcase de tancuri și camioane incendiate. Lîngă Alekseiev se găsea comandantul Diviziei 20 Tancuri.

– Atacurile NATO sînt de-a dreptul ucigătoare, zise generalul Beregovoi. N-am mai văzut așa ceva. Atacă din toate părțile, în ciuda lansatoarelor noastre SAM. Înregistrăm și noi inamici doborîți, dar nu e suficient, iar lucrurile se înrăutățesc pe măsură ce ne apropiem de front.

– Ce progrese ați făcut azi?

– Dușmanul principal în acest moment sînt britanicii. Cel puțin o brigadă de tancuri. Din zori i-am împins înapoi doi kilometri.

– Se presupune că acolo ar fi și o forță belgiană, observă Sergetov.

– Au dispărut. Nu știm unde se află, iar chestia asta mă îngrijorează și pe mine. Am pus una dintre diviziile noi în flancul nostru stîng de veghe împotriva contraatacurilor. Cealaltă se va alătura Diviziei 20 cînd vom relua atacul, după-amiază.

– Forța? se interesă Alekseiev.

– Divizia 20 s-a redus la nouăzeci de tancuri operaționale. Poate chiar mai puțin, răspunse generalul. Această informație e veche de patru ore. Infanteria noastră s-a descurcat mai bine, dar divizia a ajuns la mai puțin de cincizeci la sută din efectivele inițiale.

Vehiculul lor se clătină pe pontoane. Fiecare segment al podului era legat de alte două și, în timp ce traversau râul Leine, vehiculul tresălta în sus și în jos ca o barcă pe valuri. Cei trei ofițerii nu-și arătau sentimentele, dar nici unuia nu-i plăcea să fie închis într-o cușcă de oțel deasupra apei. Tehnic vorbind, transportorul de infanterie era un vehicul amfibiu, însă multe dintre ele se scufundaseră fără nici un avertisment și, când se întâmpla așa ceva, nu prea scăpa nimeni cu viață. Se auzeau deja tiruri de artilerie îndepărtate. Atacurile aeriene în Alfeld aveau loc fără nici un fel de avertisment. Dură puțin peste un minut ca traversarea să fie completă.

– În caz că sînteți curios, podul peste care am trecut deține recordul de supraviețuire. Generalul se uită la ceas. Are șapte ore de când rezistă.

– Cum e cu maiorul pentru care ați cerut steaua de aur? întrebă Alekseiev.

– A fost rănit într-un atac aerian. Va supraviețui.

– Dați-i asta. Poate îi va grăbi vindecarea.

Alekseiev băgă mîna în buzunar și scoase de acolo o stea aurie atașată de o panglică de culoarea sîngelui. Îi dădu decorația generalului. Acel maior de geniu era acum Erou al Uniunii Sovietice.

USS CHICAGO

Toate navele încetinesc în apropierea banchizei de gheață. McCafferty inspectă banchiza prin periscop. O linie subțire și albă la mai puțin de trei kilometri distanță. Nu se vedea nimic altceva. Puține erau navele capabile să se apropie atît de mult de gheață, iar pe cer nu se zăreau urme de avion.

Sonarul raporta un nivel de zgomot considerabil. Marginea zdrențuită a banchizei se compunea din mii de așchii individuale, blocuri de gheață cu grosimi de pînă la un metru, variind

ca mărime de la cîțiva metri pătrați la cîțiva acri. În fiecare an blocurile se desprindeau odată cu venirea primăverii și pluteau în derivă pînă la începutul următorului sezon de îngheț. Odată desprinse în cursul scurtei veri polare, blocurile porneau haotic spre sud, ciocnindu-se unul de altul, într-un proces care distrugea blocurile mai mici și le mărunțea. Bucățile rezultate se adăugau întinderilor nesfîrșite de gheață solidă care traversau calota polară pînă în nordul Alaskăi.

– Ce să fie asta?

McCafferty reglă ușor periscopul, răsucind mînerul pînă la forța douăsprezece de mărire. Pentru o fracțiune de secundă avusese impresia că zărește o lucire de periscop. Lucirea dispăruse — dar reapăru. Era aripioara dorsală în formă de sabie a unei balene ucigașe mascul. Un norișor de vapori marca locul și ritmul respirației cetaceului. Alte cîteva balene își făcură apariția. Cum se spunea unei familii de orci? Un cîrd... nu, o turmă. Veniseră pînă aici probabil ca să vîneze foci. McCafferty se întrebă dacă era un semn bun sau rău. Numele oficial era *Orcinus Orca*: Aducătorul de Moarte.

– Sonar, se vede ceva la unu-trei-nouă?

– Comanda, pe coordonatele alea sînt unsprezece balene ucigașe. Cred că sînt trei masculi, șase femele și doi pui. Sînt destul de aproape. Relevmentul se modifică încet.

Șeful sonarului părea jignit. Primise ordine clare să nu raporteze zgomote din natură decît dacă i se ordona în mod special.

– Foarte bine.

McCafferty zîmbi în sinea lui.

Celelalte submarine participante la Operațiunea Doolittle erau înșirate de-a lungul unei linii de peste 16 kilometri. Unul cîte unul, submarinele intrară în imersiune și se ascunseră sub banchiză. O oră mai tîrziu „procesiunea“ se îndrepta spre est, la opt kilometri înăuntrul marginii banchizei. La patru mii de metri sub ei se găsea platoul Cîmpiei Abisale Barents.

ISLANDA

– N-am văzut nici un elicopter toată ziua, remarcă sergentul Smith.

Edwards observase că discuțiile erau un mod plăcut de a uita de faptul că se hrăneau cu pește crud. Se uită la ceas. Venise vremea să emită. Se obișnuise atât de mult cu ritualul, că putea asambla stația chiar și în somn.

– Doghouse, aici e Beagle, și situația ar putea fi ceva mai bună.

– Am înțeles, Beagle. Unde ești acum?

– La circa patruzeci și șase de kilometri de obiectiv, răspunse Edwards. Le dădu coordonatele locului. Potrivit hărții mai era un drum de traversat și câteva șiruri de dealuri de urcat. Nu prea avem ce să raportăm, cu excepția faptului că astăzi nu am văzut elicoptere. De fapt, n-am văzut niciun aparat de zbor.

Edwards își ridică privirea. Cerul era destul de limpede. De obicei se zăreau unul sau două avioane de patrulă, o dată sau de două ori pe zi.

– S-a înțeles, Beagle. Trebuie să afli că marina a trimis câteva avioane de vânătoare și le-a tras una zdravănă peste bot inamicilor în zori.

– Excelent! N-am mai văzut nici picior de rus de când cu întâlnirea aia cu elicopterul. Controlorul din Scoția se înfioră amin-tindu-și relatarea. Edwards continuă: Am ajuns să mîncăm peștele pe care îl prindem, iar pescuitul merge destul de bine.

– Ce-ți face cucoana?

Mike zîmbi auzind asta.

– Nu ne ține în loc, dacă la asta vrei să faci aluzie. Altceva?

– Negativ.

– Bine, revenim dacă vedem ceva. Terminat. Edwards apăsă comutatorul de închidere de pe stația radio. Amicii noștri spun că marina a tocat ceva avioane de vânătoare rusești azi.

– Era și timpul, rosti Smith.

Sergentul mai avea doar cinci țigări, și acum contempla una, gîndindu-se dacă era sau nu cazul să-și reducă rezerva la patru. Edwards îl urmări cum aprinde bricheta pentru a se otrăvi din nou.

– Noi mergem la Hvammsfjörður? întrebă Vigdis. De ce?

– Cineva vrea să afle ce se întîmplă acolo, răspunse Edwards.

Desfășură harta tactică. Pe ea se vedea intrarea în golf ca fiind plină de stînci. Îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că,

în vreme ce distanțele erau măsurate în metri, adâncimile erau trecute în stînjeni...

KEFLAVIK

– Cîte?

Comandantul regimentului de avioane de vînătoare fu coborît cu grijă din elicopter, cu brațul legat strîns de piept. După ce se catapultase din avionul care se dezintegra, colonelul își dislocase umărul, după care parașuta îl dusesese pe o pantă muntoasă, alegîndu-se cu o gleznă scrîntită și cîteva tăieturi pe față. Unsprezece ore durase căutarea lui. Una peste alta, colonelul se considera norocos – pentru un nebun care permisesese ca unitățile aflate sub comanda lui să fie prinse în ambuscadă de către o forță superioară.

– Cinci avioane sînt apte de misiune, i se spuse. Dintre cele avariate, putem repara două.

Colonelul înjură, furios în ciuda morfinei care îi fusese injectată în vene.

– Oamenii mei?

– Am descoperit șase, cu dumneavoastră cu tot. Doi sînt nevătămați și își pot relua zborurile. Ceilalți sînt în spital.

Un alt elicopter ateriză în apropiere. Generalul de parașutiști coborî din aeronavă și veni spre comandant.

– Mă bucur să te văd viu.

– Mulțumesc, tovarășe general. Continuați căutarea?

– Da. Am detașat două elicoptere pentru această misiune. Ce s-a întîmplat?

– Americanii au înscenat un atac cu bombardiere grele. Nu le-am văzut, dar am dedus după nivelul bruiajului. Între bombardiere se găseau avioane de vînătoare. Bombardierele au dispărut cînd ne-am apropiat.

Colonelul de aviație încerca să prezinte lucrurile cît mai avantajos pentru el, iar generalul îl lăsă în pace. Astfel de lucruri se întîmpleau într-o poziție atît de expusă. MiG-urile cu greu ar fi putut ignora raidul american. N-avea nici un sens ca omul să fie pedepsit.

Generalul ceruse deja prin radio alte avioane de vânătoare, deși nu se aștepta ca această cerere să-i fie îndeplinită. Planul spunea că astfel de întăriri nu erau necesare, dar același plan susținuse că divizia lui trebuie să mențină controlul insulei fără suport timp de doar două săptămîni. Între timp, Germania ar fi trebuit să fie complet cucerită, iar războiul terestru în Europa, aproape încheiat. El unul recepționa rapoarte de pe front care nu aveau nimic în comun cu veștile transmise de Radio Moscova. Armata Roșie conducea ostilitățile pe Rin – și tot conducea aceste ostilități pe Rin din prima zi a blestematului āstui de război! În mod ciudat, numele orașelor aflate sub atac erau omise în fiecare zi. Șeful lui de informații își risca viața ascultînd emisiunile radio din Occident – KGB-ul privea așa ceva ca pe un act de înaltă trădare – ca să capete o imagine completă a modului în care se desfășurau ostilitățile. Dacă rapoartele occidentale erau adevărate – nici ele nu puteau fi pe deplin crezute – atunci campania din Germania era un adevărat dezastru. Iar pînă la încheierea acestei campanii el era vulnerabil.

Oare va încerca NATO să invadeze insula? Ofițerul cu operațiunile susținea că era imposibil, în afara cazului în care americanii puteau distruge bombardierele cu rază lungă de acțiune cu baza la Kirovsk, iar întregul scop al capturării Islandei fusese tocmai acela de a-i împiedica pe americani să ajungă pe pozițiile de pe care puteau efectua asemenea distrugerii. Teoretic, așadar, generalul nu se putea aștepta decît la intensificarea atacurilor aeriene, iar împotriva unor astfel de atacuri dispunea de rachete sol-aer. Însă el nu ajunsese comandant de divizie doar pentru că acționase conform teoriei.

ATLANTICUL DE NORD

– Ce dracu' s-a întîmplat?

Ridică privirea doar ca să vadă un tub înfipt în brațul lui. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se găsea pe punte, la jumătatea cartului de după-amiază. Acum geamul de pe partea dinspre tribord a cabinei sale era acoperit. Vasul era întunecat, ceea ce însemna că afară era noapte.

– Ați leșinat, domnule comandant, rosti sanitarul-șef. Nu...

Ofițerul încercă să se ridice. Își ridicase capul la vreo patruzeci de centimetri de pernă când puterile îi cedară.

– Trebuie să vă odihniți. Aveți o hemoragie internă, domnule căpitan. Azi-noapte ați vărsat sînge. Cred că e vorba de ulcer perforat. M-ați sperlat de moarte azi-noapte. De ce n-ați venit să vă consult? Sanitarul ridică o cutie cu tablete de Maalox. „Oamenii trebuie mereu să creadă că le știu pe toate.” Presiunea sangvină v-a scăzut cu douăzeci de puncte și aproape că ați intrat în șoc. Nu aveți o simplă durere de burtă, domnule căpitan. S-ar putea să fie nevoie de intervenție chirurgicală. Un elicopter e chiar acum pe drum ca să vă ducă pe țarm.

– Nu pot părăsi nava. Eu...

– Sînt ordinele doctorului, domnule. Dacă muriți în mîinile mele, îmi pierd dosarul nepătat. Îmi pare rău, domnule, dar dacă nu primiți repede îngrijiri medicale adecvate, ați putea intra într-un mare bucluc. Veți pleca spre țarm.

Nume noi, chipuri noi

NORFOLK, VIRGINIA

– Bună dimineața, Ed.

Comandantul forțelor navale de suprafață din flota americană a Atlanticului ședea în spatele unui birou acoperit cu depeșe care păreau organizate în stive. Dimineața – la jumătate de oră după miezul nopții. De la sosire, din zorii zilei precedente, Morris nu plecase din Norfolk. Dacă se ducea acasă, trebuia să doarmă din nou...

– 'Neața. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Morris nu voia să se așeze.

– Vrei să ieși din nou pe mare? îl întrebă direct COMNAV-SURFLANT.

– Cu cine?

– Comandantul lui *Reuben James* a făcut o criză de ulcer perforat. L-au dus la spital de dimineață. Nava ajunge aici peste o oră cu suratele ei din PACFLT. O s-o pun la treabă ca escortă de convoi. În portul New York se organizează un convoi important. Optzeci de nave, toate mari, toate rapide, încărcate cu echipamente grele pentru Germania. Convoiul pleacă peste patru zile cu o escortă puternică americano-britanică, plus un portavion de sprijin. *Reuben James* va sta în port suficient de mult ca să alimenteze cu combustibil și cu provizii. Pleacă spre New York în seara asta, împreună cu HMS *Battleaxe*. Dacă te simți în stare,

aș vrea s-o preiei tu. Viceamiralul se uită fix la Morris. E a ta, dacă o vrei. Te simți în stare?

– Efectele mele personale sînt încă la bordul lui *Pharris*, amîină Morris decizia.

– Oare chiar voia să iasă din nou pe mare?

– Au fost împachetate și trimise aici, Ed.

Morris își spuse că erau mulți alții care puteau face asta. Între ofițerii de stat-major cu care lucrase de la venirea în Norfolk erau destui gata să sară la o asemenea ocazie. „Să plec pe mare și să mă arunc din nou în luptă – sau să mă întorc în fiecare noapte la o casă pustie și la coșmaruri?”

– Dacă mă vreți pe mine, o preiau.

FÖLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Spre nord orizontul era luminat de tirurile artileriei care lumineau copacii. Cerul era plin de tunete. Drumul pînă la postul de comandă al diviziei nu era mai mare de cincisprezece kilometri depărtare de Alfeld. Trei atacuri aeriene nimicitoare și douăzeci de baraje separate de artilerie transformaseră marșul de dimineață într-un coșmar care se prelungise pînă după amurg.

Cartierul avansat al Diviziei 20 devenise postul de comandă al întregului atac spre Hameln. Generalul-locotenent Beregovoi, care îl înlocuise pe Alekseiev, purta acum însemnele de comandant al Diviziei 20 și de comandant al Grupului Operațional de Manevră (GOM). Conceptul GOM constituise una dintre cele mai prețioase idei sovietice antebelice. „Lovitura îndrăzneată” urma să deschidă un coridor în spatele liniilor inamice, pe care să-l exploateze Grupul Operațional de Manevră, gonind prin coridor pentru a pune mîna pe importante ținte economice sau politice. Alekseiev stătea sprijinit cu spatele de un blindat și privea spre nord liziera lucitoare a pădurii. „Un alt lucru care n-a mers conform planului, își zise el. Ca și cum ne-am fi așteptat ca NATO să se conformeze planurilor noastre!”

Un fulger galben străbătu cerul. Alekseiev clipi, apoi urmări mingea de foc transformîndu-se într-o cometă care căzu pe sol, la cîțiva kilometri depărtare. Al nostru sau al lor? se întrebă el.

O altă viață tânără și promițătoare, retezată de o rachetă. „Acum ne omorîm tinerii cu roboți. Cine spunea că omenirea nu-și folosește tehnologiile pentru sfîrșituri mărețe?”

Se pregătise întreaga viață pentru asta. Patru ani în școala de ofițeri. Dificila inițiere ca ofițer inferior, promovarea la comanda unei companii. Alți trei ani la Academia Militară Frunze din Moscova, după care recunoașterea ca stea în ascensiune. Apoi comanda unui batalion. Înapoi la Moscova pentru Academia Vorosilov a Statului-Major. Șef de promoție în clasa lui. Comanda unui regiment, apoi a unei divizii. „Totul pentru asta?”

La cinci sute de metri distanță, printre copaci, se găsea un spital de campanie. Vîntul purta țipetele răniților pînă la postul de comandă. Nimic nu semăna cu filmele pe care le văzuse în copilărie – și pe care continua să le vadă. S-ar fi crezut că răniții suferă în liniște, cu hotărîre și demnitate, pufăind din țigări oferite de medici devotați și amabili, așteptîndu-și rîndul să intre în atenția chirurgilor curajoși și a asistentelor drăguțe și dedicate muncii lor. „O minciună, totul nu e decît o minciună nenorocită și monstruoasă”, își spuse el. Profesiunea de credință pentru care se pregătise întreaga viață era crima organizată. Trimiterea băieți cu acnee pe față pe un teren de luptă unde ploua cu oțel și unde sîngele curgea șiroaie. Arsurile erau cele mai rele. Echipajele de tanc scăpate din vehiculele lor incendiate cu hainele în flăcări nu se opreau niciodată din urlat. Cei uciși de șocul impactului unui proiectil exploziv sau de glonțul unui ofițer milos erau înlocuiți de alții. Norocoșii care ajungeau la posturile de triere a victimelor descopereau medici prea ocupați ca să le ofere țigări și chirurgi care cădeau din picioare de epuizare.

Strălucitorul lui succes tactic de la Alfeld nu dusese încă nicăieri. În adîncul sufletului Alekseiev se întreba dacă acel succes va duce vreodată undeva, dacă nu cumva retezase acele vieți tinere doar pentru cuvintele scrise în cărți de oameni care încercau din răspuțeri să uite ororile trăite și îndurate.

„Te încearcă remușcările acum, Pașa? se întrebă el. Cum rămîne cu cei patru colonei pe care i-ai împușcat? E cam tîrziu să-ți descoperi o conștiință, nu crezi?” Numai că acum nu mai era vorba de un joc strategic sau de un exercițiu la Șkola, și nici de niște accidente obișnuite de instrucție. Una era ca un comandant

de companie să vadă toate astea după ce urmasse ordinele de sus. Dar altceva era să vezi rezultatul cînd chiar tu ai dat acele ordine.

„Nimic nu e atît de cumplit ca o bătălie cîştigată – cu excepția unei bătălii pierdute.“ Alekseiev își aminti acest citat din comentariul lui Wellington despre bătălia de la Waterloo, una dintre cele două milioane de cărți din biblioteca de la Frunze. Cu siguranță că asemenea cuvinte nu puteau fi scrise de un general rus. Oare de ce i se permisesese să citească astfel de cuvinte? Dacă soldații ar fi citit mai multe astfel de remarci și mai puține slogane despre glorie, ce-ar fi făcut atunci cînd stăpînii lor politici le-ar fi ordonat să mărșăluiască? „Aici chiar că zace o idee radicală...“, își spusese generalul. Se apucă să se ușureze lîngă un copac și porni înapoi spre postul de comandă.

Îl găsi pe Beregovoi aplecat deasupra hărții. Alekseiev știa că generalul era un om bun și un soldat eficient. Oare ce gîndea el despre toate cele întîmplate?

– Tovarășe, brigada belgiană tocmai a reapărut. Ne atacă flancul stîng. Au surprins două regimente care se deplasau pe noi poziții. S-ar putea să avem o problemă aici.

Alekseiev se duse lîngă Beregovoi și inspectă repede situația pentru a depista unități disponibile. NATO continua să nu coopereze intern. Atacul survenise la joncțiunea a două divizii, una epuizată, cealaltă proaspătă, dar netrecută prin foc. Un locotenent mută cîteva repere. Regimentele sovietice se dădeau înapoi.

– Menține regimentul de rezervă în loc, ordonă Alekseiev. Pe ăsta mută-l spre nord-vest. O să încercăm să surprindem flancul belgian pe măsură ce se apropie de această joncțiune de drumuri.

Profesionalismul murea ultimul într-un soldat de meserie.

ISLANDA

– Ei bine, uite-l.

Edwards îi dădu binoclul sergentului Smith. Hvammsfjörður continua să se găsească la kilometri depărtare. Prima imagine a locului apăru din vîrful unui deal înalt de aproape șapte sute de metri. Un rîu sclipitor de sub ei se pierdea în fiord, la mai bine de 16 kilometri depărtare. Toți stăteau ghemuiți, temîndu-se să nu

fie zăriți din pricina soarelui care cobora la orizont în spatele lor. Edwards își scoase stația radio.

– Doghouse, aici e Beagle. Obiectivul e în raza vizuală.

Edwards știa că spusese o tâmpenie. Hvammsfjörður avea aproape treizeci de kilometri lungime și aproape cincisprezece kilometri în lățime în zona cea mai largă.

Omul din Scoția era impresionat. Echipa lui Edwards parcursese cincisprezece kilometri în ultimele zece ore.

– Cum vă simțiți?

– Dacă vreți să mergem mai departe, amicilor, e posibil ca acest radio să înceapă să dea rateuri.

– Înțeles. Maiorul încerca să nu izbucnească în râs. Unde vă aflați mai exact?

– La circa opt kilometri est de dealul 578. Acum, că sîntem aici, poate ne spuneți și de ce, sugeră Edwards.

– Vrem să aflăm dacă vedeți orice fel de activitate rusească, repet, orice fel de activitate. Vrem să știm imediat. Vrem să știm orice, chiar dacă e vorba de un individ care se ușurează printre stînci. Ai înțeles?

– Înțeles. Vreți dimensiunile în centimetri. Încă nu sînt rus-naci în raza vizuală. Cîteva ruine în stînga noastră și o fermă în jos, pe cursul riului. Nu se vede nici o mișcare în niciunul din cele două locuri. Vreți să ne ducem într-o locație anume?

– Lucrăm la asta. Deocamdată stați pe loc. Găsiți-vă o ascunzătoare bună și stați calmi. Cum stați cu mîncarea?

– Avem destul pește pentru astăzi și văd un lac de unde am putea face rost de provizii proaspete. Doghouse, îți amintești cînd ai spus că ne trimiți niște pizza? Acum aș face moarte de om pentru una cu ceapă și pepperoni.

– Peștele îți face bine, Beagle. Vezi că scade nivelul semnalului. Ar fi bine să începi să economisești energia bateriilor. Mai ai ceva de raportat?

– Negativ. Revenim dacă vedem ceva. Terminat. Edwards apăsă comutatorul de închidere. Oameni buni, am ajuns acasă!

– Ce bine, comandante, rîse Smith. Unde e casa?

– Budhardalur este cealaltă parte muntele ăla, interveni Vigdis. Unchiul meu Helgi trăiește acolo.

„Probabil că acolo am putea mânca ceva ca lumea, își spuse Edwards. Poate niște miel, câteva beri sau ceva mai tare și un pat... un pat adevărat, moale, cu cearșafuri și păturile mițoase care se folosesc pe aici. O baie, apă fierbinte să te bărbierești. Pastă de dinți.” Edwards simțea cum fiecare parte a corpului îi miroase. Înceau să se spele în pîraie cînd puteau, însă cel mai adesea nu puteau. „Miros ca un țap, își continuă Edwards șirul gândurilor. Indiferent cum ar mirosi un țap. Însă n-am parcurs atîta amar de drum ca să facem o asemenea tîmpenie.”

– Sergent, hai să asigurăm locul ăsta.

– S-a făcut, comandante. Rodgers, pregătește locul. Garcia, noi doi stăm primii de pază. Patru ore. Tu ocupi movila aia de aeolo. Eu mă duc în dreapta. Smith se ridică și se uită la Edwards. Bună idee să ne odihnim cu toții cît putem, comandante.

– Mie mi se pare grozav. Dacă vezi ceva important, dă-mi un ghiont.

Smith încuviință și se duse mai departe cu vreo sută de metri.

Rodgers era deja pe jumătate adormit, cu capul așezat pe haina de camuflaj împăturită. Omul își ținea arma strînsă la piept.

– Noi stăm aici? Întrebă Vigdis.

– Mi-ar plăcea să mergem la unchiul tău, dar în orășelul ăla s-ar putea găsi niscaiva ruși. Cum te simți?

– Obosită.

– La fel de obosită ca noi? Întrebă el zîbind.

– Da, obosită ca voi, recunosc eu ea.

Vigdis se întinse lîngă Edwards. Era murdară. Puloverul de lînă i se rupsese în mai multe locuri, iar bocancii i se scîlciaseră în așa hal, încît nu mai puteau fi reparați.

– Acum ce se întîmplă cu noi?

– Nu știu. Au avut ei un motiv să ne aducă pînă aici.

– Dar ei nu spun la tine motiv! obiectă ea.

„Uite o observație inteligentă”, gîndi Edwards.

– Ei spun la tine și tu nu spui la noi? continuă Vigdis.

– Nu, știți la fel de mult ca și mine.

– Michael, de ce întîmplă toate astea? De ce vin rușii aici?

– Habar n-am.

– Dar ești ofițer. Trebuie să știi.

Vigdis se propti în coate. Părea sincer uimită. Edwards zîmbi. N-o putea învinovăți că se simțea confuză. Singurele forțe armate din Islanda erau cele de poliție. Un adevărat tărîm al păcii, insula nu dispunea de forțe militare adevărate. Cîteva vase mici înarmate pentru protecția pescadourilor și forțele de poliție reprezentau tot de ce avea insula nevoie pentru a-și menține securitatea. Războiul distrusese acest echilibru perfect. Timp de o mie de ani, Islanda nu fusese niciodată atacată, chiar și fără să posede armată sau nave militare. Acum se întîmplase doar pentru că această insulă stătea în drum. Edwards se întrebă dacă toate astea s-ar fi întîmplat în cazul în care NATO nu și-ar fi construit baza de la Keflavik. Bineînțeles că nu! „Idiotule, ai văzut ce indivizi nemai-pomeniți sînt rușii!” Cu sau fără baza NATO, Islanda le stătea în drum. Dar de ce *se întîmplaseră* toate astea?

– Vigdis, eu sînt meteorolog – omul cu starea vremii. Eu prevăd vremea pentru forțele aeriene.

Asta o făcu pe fată să fie și mai nedumerită.

– Nu soldat? Nu... ăăă... soldat pușcaș marin?

Mike clătină din cap.

– E adevărat că sînt ofițer al forțelor aeriene americane, dar nu sînt un soldat adevărat ca sergentul. Am o altă slujbă.

– Dar tu salvezi viața mie. Tu ești soldat.

– Da, presupun că sînt – din întîmplare.

– Cînd asta terminat, ce faci?

În ochii ei se citea un mare interes.

– Fiecare lucru la vremea lui.

Edwards gîndea în termeni de ore, nu de zile sau săptămîni. „Dacă supraviețuim, ce va urma? Să lăsăm asta deoparte. Mai întîi trebuie să supraviețuim. Tu te gîndești la ce va fi «după război», dar s-ar putea să nu fie nici un «după».”

– Sînt prea obosit ca să mă gîndesc la asta. Hai să dormim un pic.

Vigdis nu păru mulțumită. Edwards știa că fata voia răspunsuri la întrebări pe care el nu și le pusese încă în mod conștient, însă era mult mai epuizată decît recunoștea, așa că zece minute mai tîrziu dormea profund. Fata sforăia. Mike nu observase asta pînă atunci. Nu era o păpușă. Avea puncte tari și slăbiciuni, părți bune și părți rele. Avea un chip de înger, însă rămăsese

însărcinată – „Și ce dacă! E și curajoasă, nu doar frumoasă. Mi-a salvat *mie* viața când s-a apropiat elicopterul ăla.“ Un bărbat s-ar fi putut descurca mai rău.

Edwards își porunci să se întindă și să adoarmă. Nu se mai putea gândi la așa ceva. Mai întâi trebuia să supraviețuiască.

SCOTIA

– Dacă zona se dovedește nesigură? întrebă maiorul.

Nu se așteptase nici o clipă ca Edwards și trupa lui să ajungă atât de departe, nu cu opt mii de soldați ruși pe insulă. De fiecare dată când se gîndea la cei cinci oameni tîrîndu-se peste solul acela sterp și stîncos, cu elicopterele sovietice dînd tîrcoale deasupra lor, i se făcea pielea ca de găină.

– Cred că pe la miezul nopții, interveni omul de la Operațiuni Speciale. Se putea observa cum zîmbetul îi încrețește pielea în jurul plasturelui de peste ochi. Ați face bine să-l decorați pe tînărul ăsta. Am fost și eu în situația lui. Nu vă puteți imagina ce greu e să faci ceea ce au făcut oamenii ăștia. Și cu un nenorocit de Hind deasupra capetelor lor! Am spus întodeauna că trebuie să te ferești de ticăloșii mici și tăcuți.

– În orice caz, e vremea să ducem acolo niște profesioniști care să-i sprijine, se pronunță căpitanul pușcașilor marini regali.

– Asigură-te că iau niște hrană cu ei, sugeră maiorul USAF.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

– Așadar, care-i necazul? întrebă Nakamura.

– Există probleme la unele dintre carcasele motoarelor-rachetă, explică inginerul.

– „Probleme“ însemnînd că pot exploda?

– Posibil, admise acesta.

– Super, zise maiorul Nakamura. Se presupune că ar trebui să car monstrul ăla 27 de kilometri în sus și abia apoi să aflu cine e proiectat pe orbită, el sau eu!

– Cînd o astfel de rachetă explodează, nu face prea multe stricăciuni. Doar se sparge în mai multe fragmente care ard singure.

– Îmi imaginez că de la 27 de kilometri distanță nu prea arată cine știe ce – dar cum e dacă nemernica se aprinde la șase metri de avionul meu?

„Mi-ar rămîne un drum lung de coborît în picaj“, gîndi Buns.

– Îmi pare rău, doamnă maior. Motorul ăsta de rachetă e vechi de aproape zece ani. Nimeni nu a verificat lista cu specificații privind depozitarea adecvată după ce i s-a montat capul ASAT. Am efectuat verificări cu raze X și cu ultrasunete. Cred că totul e în regulă, dar s-ar putea să mă înșel, zise reprezentantul Lockheed. Dintre cele șase rachete ASAT rămase, trei fuseseră respinse pentru fisuri depistate la motorul-rachetă cu combustibil solid. Celelalte trei erau cu semn de întrebare. Vreți adevărul sau vreți o poveste frumoasă?

– Trebuie s-o duci acolo, domnule maior, interveni comandantul-adjunct al comandamentului aerian tactic. Este decizia ta.

– Putem s-o decalăm, astfel încît racheta să nu se aprindă decît după ce dispar eu de acolo?

– Cît timp vă trebuie? întrebă inginerul.

Buns se gîndi la viteza și manevrabilitatea avionului la acea altitudine.

– Să spunem zece sau cincisprezece secunde.

– Trebuie să fac niște mici modificări în software, dar nu cred că va fi o problemă. Va trebui să ne asigurăm doar că racheta își va menține viteza destul ca să rămînă la altitudinea de lansare. Sînteți sigură că aveți timp destul?

– Nu. Va trebui să verificăm și pe simulator. Cît mai avem?

– Minimum două zile, maximum șase. Depinde de marină, răspunse generalul.

– Minunat.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Am niște vești bune! anunță Toland. Un avion F-15 al forțelor aeriene zbura deasupra unui convoi la nord de insulele Azore. Două avioane Bear au apărut căutînd convoiul și avionul Eagle le-a distrus pe amîndouă. Asta înseamnă trei inamici doborîți în ultimele patru zile. Se pare că raidurile de bombardiere Backfire au fost anulate pînă la noi ordine.

– Care e poziția lor? Întrebă căpitanul de grup.

Toland își plimbă palma de-a lungul hărții, verificând latitudinea și longitudinea cu numerele din formularul de depeșă.

– Cam pe aici, iar datele astea sînt vechi de douăzeci de minute.

– Asta înseamnă că vor ajunge deasupra Islandei în mai puțin de două ore.

– Cum rămîne cu avioanele de realimentare? Întrebă comandantul formației mării.

– Nu poate fi vorba de așa ceva într-un timp atît de scurt.

– Putem ajunge atît de departe cu două avioane, folosind alte două pe post de cisterne, dar asta înseamnă pentru ele doar douăzeci de minute pentru alimentare, sub cinci minute de zburat la regim maxim și o rezervă de zece minute cînd ajung înapoi aici. Șeful de formație aeriană fluieră încetișor. La limită. Prea la limită. Trebuie să renunțăm de data aceasta.

Sună un telefon. Comandantul bazei britanice apucă receptorul.

– Căpitanul de grup Mallory. Da... foarte bine, acționați.

Ofițerul închise telefonul. La un kilometru distanță, în dreptul hangarelor, răsună alarma de luptă. Piloții se năpustiră imediat spre avioanele lor de vînătoare.

– Disputa a fost rezolvată de Ivan, comandorul. Aeronava dumitale radar raportează activitate intensă de bruiaj venind dinspre nord.

Comandantul ieși ca o furtună pe ușă și sări într-un jeep.

NORFOLK, VIRGINIA

Drumul de la sediul SACLANT dură zece minute. Infanteriștii de marină de gardă la poartă verificau pe oricine și orice cu mare atenție, chiar și un Chevrolet oficial cu un steag cu trei stele. Merseă spre dig printr-un furnicar neîntrerupt de activitate. Trenurile rula pe șine montate chiar pe mijlocul aleilor, în vreme ce atelierele de reparații și facilitățile de testare funcționau non-stop. Chiar și McDonald's-ul de pe șoseaua de la intrare mergea în foc continuu, hrănindu-i cu hamburgeri și cartofi prăjiți pe oamenii care își îngăduiau doar cîteva minute ca să mănînce.

Pentru marinari, petrecerea unei zile pe uscat reprezenta o pauză importantă, chiar dacă aparent banală. Mașina coti dreapta cînd ajunse în dreptul docurilor, trecînd de dana submarinelor și îndreptîndu-se spre cea în care erau ancorate distrugătoarele.

– E o navă nou-nouță. Are doar o lună de serviciu, ceea ce înseamnă că a avut timp doar pentru calibrarea instrumentelor electronice, rosti amiralul. Comandantul Wilkens a efectuat antrenamente continue în cursul tranzitului dinspre San Diego, dar n-a încercat nimic cu elicopterele încă. PACFLT și-a păstrat elicopterele și nici eu nu-ți pot alocă un echipaj complet. Nu ne-a mai rămas decît un Seahawk varianta F, un elicopter prototip care a fost evaluat în Jacksonville.

– Cel cu sonar cu scufundare? întrebă Ed Morris. Mă pot obișnui cu el. Ce ziceți de un pilot care să știe să-l manevreze?

– S-a rezolvat. Locotenent-comandorul O'Malley. L-am luat de la o sesiune de antrenament din Jax.

– Am auzit de el. Efectua certificări de sisteme pe *Moosbrugger* pe vremea cînd eu eram ofițer cu acțiunile tactice pe *John Rodgers*. Da, omul își știe meseria.

– Trebuie să te las aici. Mă întorc într-o oră, după ce arunc o privire peste ceea ce a rămas din *Kidd*.

Reuben James. Prova înălțată și zveltă, pe care se citea clar numărul 57, se profila peste doc ca o lamă de ghilotină. Uitînd momentan de grijile personale, Morris coborî din mașină ca să privească noua sa navă cu entuziasmul tăcut al unui bărbat în fața unui copil nou-născut.

Morris mai văzuse fregate din clasa FFG-7, dar nu urcase niciodată la bordul uneia. Liniile avîntate ale navei îi aminteau de un iaht de viteză din clasa Cigarette. Șase parîme de doisprezece centimetri o țineau legată bine de chei, însă forma ei zveltă părea deja gata să se desprindă. Cîntărind doar 3 900 de tone cu încărcătura completă, nava nu era remarcabilă pentru mărimea, ci pentru viteza cu care se putea interpune în calea răului.

Suprastructura era stînjenitor de inestetică, avînd grația unui garaj de cărămidă peste care se vedeau „lighene“ de antenă și catarge radar ce păreau a fi fost construite de mîna unui copil, însă Morris își dădu seama de simplitatea funcțională a designului.

Cele patruzeci de rachete ale fregatei stăteau ascunse în silozuri rotunde în partea din față. Puntea de zbor încăpătoare din spatele cabinei de pilotaj putea adăposti lejer două elicoptere ASW. Carena era zveltă din rațiuni de viteză. Suprastructura era mătăhăloasă pentru că așa trebuia să fie. În fond, *Reuben James* era o navă de război și orice urmă de grație era pur întâmplătoare.

Marinari îmbrăcați cu tricouri albastre și blugi se deplasau cu repeziune de-a lungul a trei pasarele, aducând provizii la bord pentru plecare imediată pe mare. Morris porni vioi spre pasarela din spatele navei. Un om de gardă îl salută la piciorul pasarelei, iar un ofițer de pe puntea fregatei ordonă repede pregătirea pentru întâmpinarea noului comandant al navei. Clopotul navei bătu de patru ori, după care comandorul Ed Morris își asumă noua identitate.

– *Reuben James*, sosesc.

Morris salută drapelul de luptă al navei, apoi pe ofițerul de punte.

– Domnule, nu vă așteptam decît peste... izbucni locotenentul.

– Cum merge treaba? i-o reteză Morris.

– Încă două ore, cel mult, domnule.

– Bine. Morris zîmbi. Ne putem face griji pentru Mickey Mouse mai târziu. Înapoi la treabă, domnule...

– Lyles, domnule. Ofițerul de control al navei.

„Ce naiba mai înseamnă și asta?” se întrebă Morris.

– Bine, domnule Lyles. Unde-i secundul?

– Chiar aici, domnule. Secundul avea unsoare pe cămașă și o pată pe obraz. Eram în sala generatoarelor. Scuzați felul cum arăt.

– În ce stare e vasul?

– Bună. Avem încărcătură completă de combustibil și armament. Partea din spate este complet calibrată...

– Cum ai reușit să faci asta atît de repede?

– N-a fost ușor, domnule, dar am reușit. Cum se simte căpitanul Wilkens?

– Cei de pe uscat spun că se va face bine, dar... în fine, să zicem că a ieșit din viața activă pentru o vreme. Eu sînt Ed Morris.

Comandantul și secundul își strînsesă mîinile.

– Frank Ernst. E prima dată cînd operez în flota Atlanticului. Locotenent-comandorul zîmbi viclean. Mi-am ales un moment

minunat pentru asta. Oricum, sîntem cu toții în formă bună, domnule. Totul funcționează de minune. Pilotul elicopterului nostru se găsește în Centrul de Informații de Luptă, cu tipii de la Tactic. L-am luat la bord pe Jerry Ciocanul. Am jucat în echipă cu el la Annapolis, e un băiat bun. Avem trei șefi buni de echipe. Unul este un ofițer de punte experimentat. Echipajul este destul de tînăr, dar aş putea spune că sînt pregătiți să intre în luptă. Sîntem gata de ieșire în larg în două, maximum trei ore. Unde vă sînt bagajele personale, domnule?

– Ar trebui să ajungă aici într-o jumătate de oră. Care era problema de sub punte?

– Nimic grav. A cedat o conductă de petrol la generatorul diesel numărul trei. Treabă de cîrpaci, n-a fost sudată ca lumea. Acum s-a reparat. Vă va plăcea enorm sala mașinilor, domnule. La testele de încercare pe mare cu valuri de doi metri am atins viteza maximă de treizeci și unu de noduri și jumătate. Ernst ridică din sprîncene. Vi se pare suficient de rapidă?

– Și stabilizatoarele? se interesă Morris.

– Lucrează perfect, căpitane.

– Cum este echipa antisubmarin?

– Haideți să-i cunoașteți.

Morris îl urmă pe secund în suprastructura navei. Trecură printre cele două hangare de elicopter, apoi cîotiră stînga, pe lîngă sala ofițerilor, și urcară o scară. CIC era situat cu un nivel mai jos și în spatele punții, alături de cabina comandantului. Întunecat ca o peșteră, centrul de luptă era mai modern și mai mare decît cel de pe *Pharris*, însă la fel de aglomerat. Peste douăzeci de oameni executau la o simulare de luptă.

– Nu, la dracu'! urlă o voce. Trebuie să reacționați *mai repede*. Țsta de aici e un Victor și n-are de gînd să aștepte ca voi să luați o decizie!

– Atențiune pe punte! Comandantul e în Centru, rosti cu voce tare Ernst.

– Continuați, zise Morris. Cine e ăla cu gura mare?

Din umbră se ivi un individ cu pieptul gol. Ochii îi erau înconjurați de riduri din pricina prea multor priviri mijite chiar în direcția soarelui. Deci ăsta era Jerry „Ciocanul“ O'Malley. Morris îl cunoștea doar după vocea sa spartă pe care-o auzea

într-un radio UHF și după reputația lui de vînător de submarine căruia îi păsa mai mult de pasiunea lui decît de decorații și promovări în grad.

– Cred că vă referiți la mine, domnule. O'Malley. Se presupune că eu voi pilota elicopterul Seahawk-Foxtrot.

– Ai dreptate cu submarinul ăla. Un astfel de nenorocit aproape că mi-a rupt nava în două.

– Îmi pare rău să aud asta, dar ar trebui să știți că Ivan își numește cei mai buni comandanți la bordul acestor submarine. O navă din clasa Victor se descurcă mai bine decît oricare alta, iar acest fapt constituie o recompensă pentru un căpitan deștept. Așadar, v-ați confruntat cu elita. V-a atacat dinafară?

– Morris clătină din eap.

– Am întîrziat cu depistarea lui, tocmai eram în încetinire, iar condițiile acustice nu erau nemaipomenite, dar l-am detectat, la nu mai mult de opt kilometri distanță. Am trimis elicopterul după el, aproape reușiserăm să îl localizăm, apoi el a reușit să scape brusc de contact și a venit pe interiorul nostru.

– Mda, un Victor se pricepe la asta. Eu îi spun „sifon“. Începe să navigheze într-o direcție, apoi virează brutal în cealaltă, lasă o momeală în apă și, probabil, și un generator de zgomot, chiar în mijlocul drumului. După aia se scufundă sub strat și accelerează brusc. Tipii și-au rafinat tactica în ultimii ani, iar noi am întîmpinat dificultăți în găsirea unei măsuri de contracarare. Ai nevoie de un echipaj isteț în elicopter și de o echipă bună, care să știe să lucreze împreună, în camera asta.

– Dacă nu cumva mi-ai citit raportul, amice, să știi că te pricepi să citești gîndurile.

– Corect, domnule. Însă toate mințile pe care le citesc eu gîndesc în rusă. „Sifonul“ este tactica în care un Victor este expert și trebuie să fii extrem de atent cu abilitatea submarinului de a accelera și de a vira atît de brusc. Ce am încercat noi să-i învățăm pe oameni este faptul că atunci cînd un Victor pare să vireze babord, trebuie să începi să crezi că el de fapt virează tribord, după care plutești vreo două mii de metri, aștepti un minut sau două, apoi i-o tragi nemernicului fără milă și îl distrugi înainte ca el să reacționeze.

– Și dacă te înșeli?

– Atunci te înșeli și gata, căpitane. În general însă, Ivan e previzibil – *dacă* gîndești ca un submarinist și analizezi mai degrabă situația lui tactică decît pe a ta. Nu-l poți împiedica să fugă, dar misiunea lui e să se apropie de țintă și, în acest caz, ai toate șansele să îi faci viața mizerabilă.

Morris îl privi fix în ochi pe O'Malley. Nu-i plăcea o analiză atît de exactă a pierderii primei sale nave. Însă nu exista timpul necesar pentru astfel de resentimente. O'Malley era un profesionist și poate că era unicul calificat să se descurce de minune cu un Victor.

– Sînteți cu toții gata?

– „Pasărea“ e la alimentarea cu aer. Voi veni cu ea pe punte după ce dezlegați parîmele. Voi am să pun lucrurile la punct cu echipa ASW cîtă vreme aveam timp la dispoziție. Vom face jocurile în afara spațiului ASW?

– Probabil. Datorită sonarului remorcat nu trebuie să ne apropiem prea mult. Și s-ar putea să facem echipă cu o fregată britanică pentru misiunea de convoi.

– Destul de corect. Dacă vreți opinia mea, avem o echipă ASW destul de solidă aici. S-ar putea să le dăm zdravăn de furcă nemernicilor. Nu erai pe *Rodgers* cu cîțiva ani în urmă?

– Cînd tu lucreai cu *Moose*. Am lucrat împreună de două ori, dar nu ne-am întîlnit niciodată. Cînd am făcut exercițiul împotriva lui *Skate* eu eram „X-Ray Mike“.

– Mi s-a părut mie că vă recunosc. O'Malley se apropie și își coborî vocea. Cît e de rău pe mare?

– Destul de rău. Am pierdut linia G-I-UK. Obținem informații SURTASS destul de bune, dar pun pariu că Ivan va începe să vîneze navele alea foarte curînd. Între amenințarea aeriană și cea submarină... nu știu ce să zic.

Pe chipul lui se citeau mai multe decît răsunau în vocea lui. Prieteni apropiați dispăruți sau morți. Prima lui navă ruptă în două. Morris era atît de obosit încît doar somnul nu-l putea ajuta.

O'Malley dădu din cap.

– Domnule comandant, avem o fregată nou-nouță, un minuat elicopter nou și o „coadă“. Putem răzbi.

– Ei bine, vom trece prin tot felul de încercări curînd. Plecăm spre New York peste două ore, iar miercuri preluăm un convoi.

– Singuri? întrebă O'Malley.

– Nu, o să avem însoțitor britanic pentru drumul spre New York, HMS *Battleaxe*. Ordinele n-au fost confirmate încă, dar se pare că vom face tandem cu ei și peste Atlantic.

– Asta ar fi util, fu Ernst de acord. Haideți în spate, vreau să vă arăt pentru ce ne pregătim.

Camera sonarului se găsea în spatele CIC, despărțită de Centru printr-o draperie. Aici erau aprinse luminile, spre deosebire de universul umbros, presărat de lumini roșii, din Centrul de Luptă.

– Isuse, nimeni nu-mi spune nimic! mîrîia un locotenent comandor tînăr. Bună dimineața, domnule comandant. Eu sînt Lenner, ofițerul responsabil de sistemele de luptă.

– Cum se face că nu ești la pupitrul de control?

– Am pus simulatorul pe pauză, pentru că voiam să revăd misiunea.

– Eu însumi am adus acest joc de simulare, explică O'Malley. Este urmărirea unui Victor-III care a păcălit anul trecut unul dintre portavioanele noastre în estul Mediteranei. Vedeți aici? Țista e „sifonul“. Puteți observa cum contactul se atenuează, apoi se intensifică brusc. Țista e generatorul de zgomot în interiorul buclei. În acest moment s-a ascuns sub stratul termic și a sprintat pe interior. Ar fi lovit și portavionul, pentru că n-a mai fost prins pe sonar timp de zece minute. Exact *asta* – omul înfipse degetul în ecran – căutați dumneavoastră. Asta vă dă un indiciu clar că vă luptați cu un căpitan care își cunoaște meseria și care caută să vă înhațe.

Morris studie ecranul suficient de îndeaproape ca să recunoască modelul. Fusesse deja martor la un astfel de eveniment.

– Dar dacă folosesc manevra doar ca să scape? întrebă Lenner.

– Pentru că, dacă pot scăpa de contact, de ce să nu o facă în direcția țintei? rosti Morris încetîșor, observînd că avea sub comandă un ofițer responsabil cu sistemele de luptă foarte tînăr.

– Corect, domnule, rosti O'Malley cu amărăciune. Așa cum am mai spus, asta este o tactică standard a lor, care recompensează un căpitan isteț. Cei agresivi se vor năpusti întotdeauna

înăuntru. Cei care fug... asta aduce moarte. Desigur, trebuie să regăsim ținta, dar la fel vor și ei. Cu avantajul unei viteze de douăzeci de noduri, odată ce trecem de țintă, aceasta trebuie să joace un joc de-a v-ați ascunselea. Asta generează zgomote. Tipii care fug, probabil, nu-și vor asuma riscurile sau dacă o fac se vor comporta prost și vor fi prinși. Nu, această tactică este numai pentru un individ care vrea cu adevărat să atace. Întrebarea e câți dintre comandanții lor sînt chiar atît de agresivi?

– Destui. Morris se uită în altă parte pentru cîteva secunde. Cum e echipajul elicopterului?

– Doar un echipaj. Copilotul meu e destul de tînăr, dar operatorul de sisteme de bord e un ofîter de primă mînă, care a trecut de multe ori prin proba focului. Echipa de întreținere e o adunătură, cei mai mulți venind de la baza de pregătire din Jax. Am vorbit cu ei, par să fie în regulă.

– Avem cabine pentru toți? întrebă Morris.

Ernst clătină din cap.

– Nu chiar. Sîntem destul de aglomerati.

– O'Malley, copilotul tău e calificat pentru operațiuni de punte?

– Nu pe o fregată. Eu... la naiba, am efectuat unele din primele teste pentru sistemele de luptă în 1978. Va trebui să facem exerciții pe drumul spre New York, ziua și noaptea, ca să îmi rodez echipajul. Adunătură, domnule. Aeronava nici măcar nu aparține unei escadrile active.

– Acum un minut păreai încrezător, comentă Morris.

– Sînt *destul* de încrezător, zise O'Malley. Oamenii mei știu să folosească instrumentele pe care le au la dispoziție. Sînt copii isteți. O să învețe repede. Și vom ajunge chiar să ne formăm propriile semnale de recunoaștere.

Un zîmbet larg. Unele lucruri sînt extrem de importante pentru aviatori. Mai exista și un alt mesaj nerostit: cînd O'Malley se referise la mica unitate de aviație al fregatei ca la „oamenii mei” voise să spună de fapt că n-avea chef de nici un fel de amestec în felul în care își conducea afacerea. Morris îl ignoră. N-avea chef de o ceartă, cel puțin nu acum.

– Bine, secund, să aruncăm o privire prin navă. O'Malley, mă aștept să ne reîntîlnim pe mare.

– Elicopterul e gata de decolare chiar acum, domnule. Vom fi acolo cînd veți avea nevoie de noi.

Morris dădu din cap și plecă mai departe. Scara personală de acces a comandantului pe punte se găsea la doar un metru de ușa CIC. Morris începu să se cațere pe ea – sau cel puțin încercă să o facă. De oboseală își simțea genunchii de cauciuc.

– Comandantul pe punte! anunță un ofițer de cart.

Morris nu părea impresionat. Era oarecum surprins să constate că „țimona“ vasului nu era decît un soi de volan de mărimea unui telefon. Timonierul chiar avea un *scaun*, situat un pic lateral față de axul central, iar spre dreapta lui se găsea o cutie de plastic transparent în care se aflau manetele de control direct al motoarelor navei. O bară de metal suspendată de tavan traversa complet cabina pilotului dintr-o parte în alta, la o înălțime care le permitea oamenilor accesul ușor la ea, pentru a-și menține echilibrul pe mare agitată, ceea ce reprezenta o dovadă elocventă a stabilității navei.

– Ați mai servit pe o „smochină“ înainte, domnule? întrebă secundul.

– Nici măcar n-am urcat la bordul vreuneia, răspunse Morris. Cei patru oameni de cart pe punte ciuliră urechile auzind asta. Cunoscut sistemul de arme; am făcut parte din echipa de proiectare de la NAVSEA acum cîțiva ani și într-o oarecare măsură știu cum se comportă nava.

– Este extrem de manevrabilă, domnule. Ca o mașină sport, îl asigură Ernst. Vă va plăcea în special modul în care putem opri motoarele, plutește ca o umbră și apoi ajunge la treizeci de noduri în două minute pe ceas.

– Cît de repede putem pleca?

– În zece minute de la primirea ordinului dumneavoastră, domnule. Uleiul de motor este deja încălzit. Un remorcher portuar deja ne așteaptă ca să ne asiste în desprinderea de chei.

– NAVSURFLANT vine la bord, anunță difuzorul.

Două minute mai tîrziu, amiralul își făcu apariția în cabina de pilotaj.

– Am pus un om să îți aducă bagajele sus. Ce crezi?

– Secund, vrei să te ocupi tu de completarea aprovizionării? rosti Morris în direcția lui Ernst. Apoi: Vreți să descoperim împreună cum arată cabina mea, domnule amiral?

Un steward îi aștepta dedesubt cu o tavă cu cafea și sendvișuri. Morris își turnă o ceașcă, apoi turnă o alta pentru amiral și nu băgă mîncarea în seamă.

– Domnule, nu am mai comandat niciodată o astfel de navă. Nu cunosc motoarele...

– Ai un șef mecanic pe cîste și nava este extrem de ușor de mînuit. În plus, sînt ofițerii tăi de comandă. Tu ești un expert în armament și tactică, Ed. Munca ta se desfășoară în CIC. Avem nevoie de tine acolo, pe mare.

– Destul de corect, domnule.

– Secund, scoate-o în larg, ordonă Morris două ore mai tîrziu.

Comandantul urmărea fiecare mișcare a lui Ernst, nu prea bucuros că trebuia să depindă de altcineva pentru o asemenea treabă.

Numai că manevrele erau surprinzător de ușoare. Vîntul sufla dinspre chei, iar fregata avea nevoie de un spațiu mare de manevră, care cerea ajutor. Pe măsură ce parîmele erau slăbite, vîntul și unitățile auxiliare de putere amplasate, chiar sub punte, împinseră prova navei în spațiu liber, după care motoarele o împinseră pe șenalul navigabil. Ernst nu se grăbi cu manevrele, cu toate că era în mod clar capabil să le efectueze mai rapid. Morris luă notă cu mare atenție și de acest amănunt. Omul nu voia să-și pună superiorul într-o postură de inferioritate.

Din acel moment totul deveni ușor, iar Ed Morris începu să-și urmărească noul echipaj la lucru. Auzise diverse povești despre marina californiană – mai ales despre exprimările pitorești ale marinarilor, presărate de *okay* sau *omule* – însă planșetiștii de la mesele cu hărți actualizau poziția navei cu o siguranță de sine deconcertantă, în ciuda portului necunoscut. Trecură fără zgomot pe lîngă danele portului. Morris zări dane goale care n-aveau să fie umplute curînd și destul de multe nave ale căror carene erau marcate de găuri cu margini arse și oțel răsucit în afară. Acolo se găsea și *Kidd*, a cărei suprastructură anterioară fusese distrusă de o rachetă rusească care reușise să treacă prin ecranele defensive succesive ale navei. Unul dintre marinari se uita și el într-acolo. Era un băiat abia ieșit din adolescență, care aruncă chiștocul țigării după ce trăsese un ultim fum. Morris ar fi vrut să-l întrebe pe tînăr la ce se gîndea, însă abia dacă își putea descrie propriile gînduri.

Totul merse repede după aceea. Virară est către danele goale pentru portavioane, trecură de podul-tunel Hampton, apoi depășiră aglomeratul bazin amfibiu de la Little Creek. Imediat îi întâmpină marea, cu valurile ei cenușii sub un cer acoperit de nori.

HMS *Battleaxe* se găsea deja pe mare, la cinci kilometri în față. Silueta navei era oarecum diferită, iar pe catarg flutura steagul alb cu cruce al Marinei Regale. O lumină de semnalizare începu să clipească în direcția lor.

„CE NAIBA ÎNSEAMNĂ REUBEN JAMES“, întreba cealaltă fregată.

– Cum vreți să răspundem la asta, domnule? întrebă un semnalizator.

Morris rise, semn că vraja amenințătoare dispăruse.

– Semnalizează: „Cel puțin noi nu ne botezăm navele de război după numele soacrelor noastre“.

– În regulă!

Ofițerului de cart îi plăcu la nebunie răspunsul.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Blinder-ul n-ar trebui să fie în stare să transporte rachete, zise Toland.

Ceea ce tocmai văzuse transforma o asemenea informație primită de la serviciile secrete într-un neadevăr. Șase rachete trecuseră printre avioanele care apărau teritoriul și aterizaseră în interiorul perimetrului bazei RAF. Două aparate ardeau la sol, la circa un kilometru distanță, iar unul dintre radarele bazei era complet distrus.

– Ei bine, acum știm de ce activitatea lor a scăzut dramatic în intensitate în aceste ultime zile. Tocmai își adaptau bombardierele să contracareze noua noastră forță aviatică, rosti căpitanul de grup Mallory, inspectînd stricăciunile provocate bazei lui. Acțiune, reacțiune. Noi învățăm, ei învață.

Avioanele de vânătoare se întorceau. Toland le numără în gând. Îi ieși mai puțin cu două avioane Tornado și un Tomcat. Imediat ce aterizară, avioanele se îndreptară spre locurile de

¹ *Battleaxe* – „secure“ (n.tr.)

parcaj. RAF nu dispunea de prea multe adăposturi. Trei dintre avioanele americane sfîrșiră prin a opri lîngă pereții de protecție din saci de nisip, unde echipele de sol se apucară imediat să le alimenteze cu combustibil și cu armament. Echipajele de zbor se dădură jos spre jeepurile care le așteptau și care le purtară imediat spre ședința de analiză a luptei.

– Nemernicii au folosit șmecheriile noastre împotriva-ne! Explodă un pilot de Tomcat.

– Bine, peste ce ați dat?

– Erau două grupuri, la o distanță de circa 16 kilometri. Grupul din frunte era format din MiG-uri 23 Floggers, cu Blinder-ele chiar în spatele lor. MiG-urile au lansat înaintea noastră. Ne-au blocat literalmente radarele cu paraziți, iar cîteva avioane inamice foloseau ceva cu totul nou, un sistem de bruiaj înșelător cum noi n-am mai văzut. Probabil că erau la limita de combustibil, pentru că n-au încercat să se amestece printre noi. Cred că voiau doar să ne țină departe de bombardiere pînă ce acestea își lansau încărcătura. La naiba, aproape că a funcționat stratagema. O formație de Tornado i-a ocolit prin stînga și a doborât patru Blindere, cred. Noi am făcut zob două MiG-uri, și nici un Blinder, iar șeful a dat ordin restului de Tomcat-uri să atace cu rachete. Eu am nimicit doi. Oricum, Ivan și-a schimbat tactica față de noi. Am pierdut un Tomcat. L-a lovit ceva, dar nu știu ce.

– Data viitoare, interveni un alt pilot, mergem sus cu o parte din rachete pregătite dinainte, pentru a ataca avioanele de bruiaj. N-am avut timp suficient la dispoziție să pregătim asta. Dacă eliminăm bruiajele mai întîi, va fi mai ușor să ne descurcăm cu vînătorii.

„Și atunci rușii își vor schimba din nou tactica, gîndi Toland. Ei bine, cel puțin i-am făcut să reacționeze la acțiunile noastre.“

FÖLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

După opt ore de luptă aprigă, în cursul căreia tirurile de artilerie ajunseră să cadă peste postul înaintat de comandă, Beregovoi și Alekseiev stopară contraatacul belgian. Însă oprirea

lui nu era suficientă. Avansaseră șase kilometri înainte de a da de un baraj solid de tancuri și rachete, iar artileria belgiană lansa tiruri masive și intermitente asupra drumului principal pe care se desfășura înaintarea sovietică spre Hameln. Alekseiev își spuse că inamicul se pregătea cu siguranță de un nou atac. „Noi trebuie să-i lovim mai întâi. Dar cu ce?” Avea nevoie de înaintarea celor trei divizii ale sale către formațiunile britanice de lângă Hameln.

– De fiecare dată când facem o breșă, observă maiorul Sergetov cu glas încet, ne încetinesc și contraatacă. N-ar fi trebuit să se întâmple astfel.

– Ce observație splendidă! tună Alekseiev, care imediat se strădui să își recâpete controlul. Ne așteptam ca o breșă să aibă același efect ca în cazul ultimului război cu nemții. Problema o constituie aceste rachete antitanc noi. Trei oameni și un jeep pot goni de-a lungul drumului, fixa ținta, trage una sau două rachete, dispărea înainte ca noi să reacționăm, apoi repeta procesul la câteva sute de metri depărtare. Forța defensivă n-a fost niciodată pînă acum atît de puternică, iar noi n-am reușit să apreciem cît de bine pot încetini o coloană în înaintare cîteva grupe de soldați înarmați cu arme defensive. Siguranța noastră se bazează pe mișcare – Alekseiev se apucase să explice lecțiile de bază de la școala de tancuri – iar în atari circumstanțe o forță mobilă nu își permite să se lase încetinită. O simplă breșă nu ajunge! Trebuie să facem o gaură zdravănă în linia lor defensivă și să înaintăm în interior cel puțin douăzeci de kilometri pentru a scăpa de aceste bande de nemernici cu rachete. Abia atunci vom putea trece la aplicarea adevărată a conceptului de mobilitate.

– Spuneți că nu putem învinge?

Sergetov începuse să aibă propriile dubii, dar nu se aștepta să le audă chiar din gura comandantului său.

– Spun ce am spus și acum patru luni și s-a dovedit că am dreptate: campania noastră militară a devenit un război de uzură. Deocamdată, tehnologia a înfrînt arta militară în cazul nostru și al lor. Ce facem noi acum e să vedem cine rămîne primul fără oameni și arme.

– Avem mai multe din amîndouă, zise Sergetov.

– Adevărat, Ivan Mihailovici. Mai am încă multe vieți tinere pe care le pot scoate la mezat.

Tot mai multe victime umpleau spitalele de campanie. Cămi-oanele care transportau răniți se înșirau pe coloane din ce în ce mai lungi.

– Tovarășe general, am primit un mesaj de la tatăl meu. Vrea să știe cum progresează situația pe front. Ce să-i spun?

Alekseiev se îndepărtă de Sergetov câteva minute pentru a se gândi bine.

– Ivan Mihailovici, spune-i ministrului că opoziția NATO e mult mai serioasă decît ne-am așteptat. Elementul-cheie acum îl constituie proviziile. Avem nevoie de cele mai exacte informații asupra situației NATO din punct de vedere al proviziilor și de un efort hotărît pentru diminuarea lor. Primim prea puține informații legate de evoluția acțiunilor navale împotriva convoaielor NATO. Am nevoie de toate astea pentru a calcula capacitatea NATO de rezistență. Nu vreau analize procesate la Moscova. Am nevoie de datele primare.

– Nu sînteți mulțumit de ceea ce primim de la Moscova?

– Ni s-a spus că NATO este divizat politic și necoordonat militar. Cum ai evalua dumneata un asemenea raport, tovarășe maior? se repezi Alekseiev. Nu pot cere așa ceva prin canalele militare obișnuite, nu? Întocmește-ți singur ordinul de deplasare. Te vreau înapoi aici în treizeci și șase de ore. Sînt convins că noi vom fi tot aici.

ISLANDA

– Ar trebui să ajungă acolo în jumătate de oră.

– Înțeles, Doghouse, răspunse Edwards. Așa cum am spus, nu se vede nici un rus. N-am văzut nici un avion întreaga zi. A existat ceva mișcare pe drumul de la vest de noi cu șase ore în urmă. Patru vehicule de tip jeep. Erau prea departe pentru a ne da seama cine se afla în ele și se îndreptau spre sud. Coasta e liberă.

– Bine, dă-ne de știre cînd ajung la tine.

– Așa o să fac. Terminat. Edwards închise stația radio. Oameni buni, vin prietenii noștri.

– Cine și cînd, comandante? întrebă imediat Smith.

– Nu mi-au spus, dar vor fi aici într-o jumătate de oră. Probabil că o să sară cu parașutele.

- Ei vin să ne scoată pe noi? Întrebă Vigdis.
- Nu, nu pot aduce un avion aici. Sergent, ai vreo părere?
- La fel ca și dumneavoastră, bănuiesc.

Avionul se ivi mai devreme și, de data asta, Edwards reuși să îl vadă primul. Avionul cvadrimotor de transport cu elice, C-130 Hercules, coborî dinspre nord-vest, la doar cîteva sute de metri deasupra pantei estice a masivului pe care se găseau ei. Un vînt rece bătea dinspre vest. Patru forme mici ieșiră din avion, după care aeronava Hercules viră abrupt spre nord pentru a părăsi zona. Edwards se concentrează asupra parașutelor care coborau. În loc să plutească spre valea de sub ei, parașutiștii veneau drept spre o pantă plină de stînci.

- Oh, la dracu', au calculat greșit viteza vîntului! Haideți!

Parașutele căzură mai jos de ei, în timp ce ei coborau în fugă panta dealului. Una cîte una, parașutele aterizară și își pierdură imediat formele în semiîntuneric. Edwards și echipa lui se deplasă repede, încercînd să-și amintească unde aterizaseră oamenii. Echipamentele de camuflaj făceau parașutele invizibile aproape imediat după aterizare.

- Stai!
- Bine, bine. Sîntem aici ca să vă întîmpinăm, zise Edwards.
- Identifică-te!

Vocea avea accent britanic.

- Nume de cod Beagle.
- Numele adevărat?
- Edwards, locotenent, U.S. Air Force.
- Apropie-te încet, camarade.

Mike înaintă singur. Undeva, la distanță, văzu o formă vagă, pe jumătate ascunsă sub o piatră. Forma ținea în mînă un pistol-mitralieră.

- Cine ești?
- Sergent Nichols, Royal Marines. Ți-ai ales un loc al naibii de tîmpit ca să ne primești, locotenente.
- N-am făcut-o eu! se apără Edwards. Pînă acum o oră habar n-aveam că veniți.

– Pietre, alte nenorocite de pietre. Omul se ridică și înaintă cu un șchiopătat accentuat. Parașutismul e și-așa periculos, fără să mai aterizezi într-o nenorocită de grădină cu pietre!

Se ivi o altă siluetă.

– L-am găsit pe locotenent – cred că e mort!

– Aveți nevoie de ajutor? se oferă Mike.

– Am nevoie să mă trezesc în patul meu de acasă.

Edwards descoperi curînd că echipa trimisă ca să-i salveze – sau care i-o fi fost misiunea – avusese parte de un start prost. Locotenentul de la comanda grupului aterizase pe un bolovan imens și căzuse cu spatele pe un altul. Capul îi atîrna nefiresc față de restul trupului, ca și cum ar fi fost legat cu o sfoară. Nichols își scrîntise îngrozitor glezna, iar ceilalți doi erau teferi, dar șocați. Trecu mai bine de o oră înainte de a găsi toate echipamentele oamenilor. Nu era timpul de exprimare a sentimentelor. Locotenentul fu înfășurat în parașuta lui și acoperit cu pietre. Edwards îi conduse pe ceilalți în susul pantei spre vîrf dealului. Cel puțin aduseseră o baterie nouă pentru stația lui radio.

– Doghouse, aici e Beagle, și lucrurile stau prost.

– Ce ți-a trebuit atît de mult?

– Spune-i pilotului ăla de avion să își facă un control oftalmologic. Pușcașii marini pe care i-ai trimis aici au rămas fără șef, iar sergentul și-a făcut glezna zob.

– Ați fost zăriți?

– Negativ. Au aterizat între stînci. E un miracol că n-au murit toți. Sîntem iarăși în vîrf dealului. Ne-am acoperit urmele.

Sergentul Nichols era fumător. El și Smith găsiră un loc ferit unde să se adăpostească.

– Locotenentul tău pare mai degrabă ușor impresionabil.

– E doar un șoarece de bibliotecă, dar se descurcă bine. Cum e glezna?

– Trebuie să merg pe ea indiferent dacă e bună sau proastă. E ceva de capul lui?

– Comandantul? L-am văzut cum ucide trei ruși cu un cuțit. Îți ajunge?

– Să fiu al naibii!!

Contact

USS REUBEN JAMES

– Domnule?

Morris tresări simțind mîna pe umăr. Nu voise decît să se întindă pentru cîteva minute în cabina lui după conducerea exercițiilor de aterizare de noapte ale elicopterului. Își privi ceasul. Trecuse puțin de miezul nopții. Chipul îi era asudat. Coșmarul începuse din nou. Se uită la secundul navei.

– Ce e, secund?

– Am primit o cerere de a verifica ceva. Probabil că e o prostie, dar – în fine, puteți vedea și singur.

Morris luă telegrama cu el la baie, o băgă în buzunar, apoi se spală pe față.

– „Contact neobișnuit repetat de cîteva ori, s-a încercat localizarea fără succes“? Ce naiba mai e și asta? întrebă el, ștergîndu-se pe față.

– Mă depășește complet, domnule. Patruzeci de grade și treizeci de minute nord, șaiszeci și nouă de grade, cincizeci de minute vest. Există o localizare, dar fără identificare. Acum se trasează coordonatele.

Morris își petrecu mîna prin păr. Două ore de somn însemnau mai mult decît nimic. Nu?

– Bine, hai să vedem cum arată lucrurile din CIC.

Ofițerul cu acțiunile tactice scosese harta de pe planșeta de lângă fotoliul comandantului. Morris verifică principalul ecran de afișaj tactic. În conformitate cu ordinele lor de verificare a curbei de adâncime, erau încă departe de țarm.

– Locul e la mare depărtare de aici, observă imediat Morris.

Locația avea ceva cunoscut în ea. Morris se aplecă deasupra hărții.

– Da, domnule, o deviație de circa șaizeci de mile, fu Ernst de acord. Și apa e mică acolo. Nu se poate folosi sonarul remorcat.

– Oh, știu ce e cu locul ăsta! Acolo s-a scufundat *Andrea Doria*. Probabil cineva a obținut un contact MAD și nu s-a obosit să verifice harta.

– Nu cred. O'Malley ieși din umbră. Mai întâi a auzit ceva o fregată. Vinciul pentru „coadă“ era distrus. Nu voiau să-l piardă, așa că s-au îndreptat spre Newport, în loc de New York, pentru că portul e mai adânc. Spun că au receptat un contact ciudat de sonar pasiv care s-a stins. Au efectuat o analiză de mișcare a țintei și au generat această poziție. Elicopterul lor a efectuat câteva treceri, iar detectorul de anomalii magnetice a dat chiar de *Doria*, și asta a fost tot.

– Cum ai descoperit asta?

O'Malley îi înmână un mesaj.

– A venit imediat după ce secundul s-a dus să vă aducă. Au trimis un Orion să verifice. Aceeași poveste. Au auzit ceva ciudat, care apoi s-a stins.

Morris se încrunță. Vîneau cai verzi pe pereți, dar ordinele veneau direct de la Norfolk. Ceea ce însemna că acum vîneau cai verzi pe pereți în mod oficial.

– Care e starea elicopterului?

– Pot decola în zece minute. O torpilă și un rezervor suplimentar de combustibil. Toate echipamentele sînt funcționale.

– Spune punții să ne ducă acolo cu treizeci și cinci de noduri. *Battleaxe* știe de povestea asta? Morris primi o încuviințare din cap drept răspuns. Bine. Semnalizați-le planurile noastre. Strîngeți „coada“. Oricum nu ne folosește la nimic acolo unde mergem. O'Malley, ne vom apropia la cincisprezece mile de contact. Te voi lăsa pe tine să-l cauți. Asta înseamnă că trebuie

să decolezi pe la ora două și jumătate. Dacă ai nevoie de mine, voi fi în sala ofițerilor.

Morris hotărîse să încerce mîncarea de pe noua lui navă. O'Malley mergea în aceeași direcție.

— Navele astea sînt un pic cam ciudate, zise pilotul.

Morris încuviință printr-un mormăit. În primul rînd, culoarele de trecere spre prova și spre pupa se găseau în dreptul babor-dului, în loc să fie centrale. Astfel se încălcau mai multe tradiții în proiectarea navală.

O'Malley coborî primul scara și îi deschise căpitanului ușa de la sala ofițerilor. Găsiră doi ofițeri inferiori în fața unui televizor, urmărind un film cu mașini de curse și femei goale. Morris aflase deja că aparatul video era pus în funcțiune din camera șefului de echipaj. Unul dintre rezultatele unei asemenea abordări era acela că un piept de femeie extrem de atrăgător putea fi instantaneu redat pe ecran pentru toți care doreau acest lucru.

Rațiile de mijlocul cartului sau „mid-rat”-urile constau dintr-o bucată de pîine și o farfurie cu hrană rece. Morris își turnă o ceașcă de cafea și își făcu un sendviș. O'Malley alegea un suc de fructe din răcitor. Termenul folosit în marină pentru o astfel de băutură era „suc de gîndaci”.

— Fără cafea? se miră Morris.

O'Malley clătină din cap.

— Dacă beau prea multă devin nervos. Nimeni nu-și dorește să-i tremure mîinile cînd trebuie să aterizeze cu un elicopter în întuneric. Zîmbi. Chiar că devin prea bătrîn pentru porcăriile astea.

— Ai copii?

— Trei băieți și, dacă ar fi după mine, nici unul nu s-ar face marinar. Dumneata?

— Un băiat și o fată. Sînt în Kansas cu mama lor.

Morris se apucă să-și mănînce sendvișul. Pîinea era un pic cam veche, iar bucățile de carne rece nu prea erau reci, dar trebuia să se hrănească. Era prima masă în trei zile pe care avea șansa să o termine. O'Malley îi împinse castronul cu cartofi pai.

— Luați porția completă de carbohidrați, căpitane.

— Sucul ăla de gîndaci o să te omoare.

Morris dădu din cap în direcția sucului de fructe.

— A fost testat înainte. Am zburat doi ani în Vietnam. Cele mai multe misiuni au fost de căutare și salvare. Am fost doborît

de două ori. Nu m-am ales nici măcar cu o zgîrietură. Am fost doar speriat de moarte.

„Să fie chiar atît de bătrîn?” se întrebă Morris. Probabil că fusese trecut de mai multe ori cu vederea la promovări. Morris își propuse să verifice gradul curent al lui O'Malley.

– Cum se face că erai în CIC? întrebă Morris.

– Nu prea mi-era somn și voiam să văd cum funcționează sonarul remorcat.

Morris era surprins. De obicei, aviatorii nu manifestau un astfel de interes față de echipamentele de pe o navă.

– Umblă vorba că v-ați descurcat de minune cu *Pharris*.

– Nu suficient de bine.

– Se mai întîmplă și asta.

O'Malley se uită cu mare atenție la comandant. Ca singurul om de la bord cu experiență vastă de luptă, O'Malley recunoștea ceva în Morris ce nu mai întîlnise din Vietnam. Pilotul dădu din umeri. Nu era problema lui. Se scotoci în interiorul costumului de zbor și scoase un pachet de țigări.

– Vă deranjează dacă fumez?

– Tocmai m-am apucat și eu din nou.

– Slavă Domnului! O'Malley ridică vocea. Cu toți copiii ăștia virtuoși din sala ofițerilor credeam că sînt singurul vicios de pe aici!

Cei doi tineri locotenenți zîmbiră auzind asta, fără a-și lua privirea de pe ecranul televizorului.

– Cîtă experiență ai pe fregate?

– Cel mai mult am stat pe portavioane. În ultimele paisprezece luni am activat ca instructor la Jax. Am efectuat o mulțime de munci ciudate, cele mai multe cu Seahawk-ul. Cred că o să vă placă „pasărea” mea. Sonarul este cel mai bun cu care am lucrat eu vreodată.

– Ce crezi despre contactul raportat?

O'Malley se lăsă pe spătarul scaunului și trase din țigară cu privirea pierdută în zare.

– E interesant. Îmi amintesc că am văzut ceva la TV despre *Doria*. S-a scufundat pe partea dinspre tribord. O mulțime de oameni s-au scufundat ca să se uite la epavă. E la o adîncime de circa șaizeci de metri, suficient de mică pentru ca amatorii de așa ceva să încerce. Iar peste epavă sînt un milion de cabluri trase.

– Cabluri? se miră Morris.

– De traulere. Prin zona aia se practică intens pescuitul comercial. Își leagă plasele de epavă. Arată ca Gulliver pe plaja din Lilliput.

– Ai dreptate! Îmi amintesc asta, izbucni Morris. Asta explică zgomotul. Este fluxul sau curenții care șuieră printre acele cabluri.

O'Malley dădu din cap.

– Mda, este o explicație. Însă vreau să arunc totuși o privire.

– De ce?

– Tot traficul dinspre New York trebuie să treacă pe deasupra locului. Ivăn știe că tocmai formăm un convoi mare în New York. Trebuie să fi aflat, în afara cazului în care KGB-ul a ieșit la pensie. E un loc al dracului de bun pentru plasarea unui submarin care să ia urma convoiului. Gîndiți-vă la asta. Dacă obții un contact MAD acolo, nu-l bagi în seamă. Probabil că zgomotul unei centrale nucleare de mică putere nu e mai puternic decît zgomotul trecerii peste epavă, dacă un submarin reușește să se apropie suficient de mult. Dacă eu aș fi fost un comandant de submarin cu tupeu, m-aș gîndi serios să folosesc un astfel de loc pentru un atac.

– Chiar că gîndești ca ei, observă Morris. Bine, hai să vedem cum ar trebui să rezolvăm povestea asta...

Ora 2.30. Morris observă procedurile de decolare din turnul de control, apoi se duse în față, în CIC. Echipajul navei era la posturile de luptă. Fregata înainta cu opt noduri și activase sistemul Prairie/Masker.

Dacă exista vreun submarin rusesc pe o rază de cincisprezece mile în zonă, comandantul acestuia n-avea cum să bănuiască faptul că în apropiere se găsea o fregată. În CIC, ecranul radarului arăta elicopterul îndreptîndu-se spre poziție.

– Romeo, aici e Hammer. Verificare radio, zise O'Malley.

Echipamentul de transmisie-date de pe elicopter trimise simultan un mesaj test spre fregată. Ofițerul de bord de la panoul de comunicații al elicopterului verifică mesajul și mormăi satisfăcut. Care era expresia pe care o auziseră? Mda, corect – aveau o „dulce țintire pe pîntecul mamei“. Omul zîmbi.

Elicopterul își începu căutările la două mii de metri de mormîntul navei *Andrea Doria*. O'Malley opri aparatul la punct fix la cinci-sprezece metri deasupra suprafeței agitate a apei.

– Jos sonarul, Willy.

În spate, mecanicul de bord desfăcu clapele de prindere și coborî sonarul printr-o gaură în planșeul aeronavei. Elicopterul *Seahawk* ducea cu el un cablu de peste trei sute de metri lungime, suficient pentru atingerea unei adîncimi sub termoclină. În acea zonă, adîncimea apei era de numai șaiszeci de metri și, ca atare, trebuiau să aibă grijă să nu coboare sonarul pînă pe fundul apei, ca să nu-l avarieze. Mecanicul de bord urmări cu atenție cablul și opri trolul cînd sonarul atinse treizeci de metri adîncime. Ca și în cazul navelor de suprafață, indicațiile sonarului se puteau citi de pe ecran și auzi în difuzoare. Un display începu să redea liniile de frecvență, în vreme ce ofițerul asculta cu căștile pe urechi.

O'Malley își aminti că asta era partea cea mai grea. Să menții nemișcat un elicopter în astfel de condiții de vînt necesita o atenție permanentă – elicopterul nu dispunea de pilot automat – iar vînarea unui submarin însemna întotdeauna un exercițiu de răbdare. Era nevoie de cîteva minute ca sonarul pasiv să înceapă să transmită informații, iar sistemele de sonar activ nu puteau fi folosite. Emiterea de impulsuri nu ar fi avut alt efect decît alertarea unei potențiale ținte.

După cinci minute nu detectaseră nimic în afara unor zgomete aleatorii. Recuperară sonarul și se deplasară spre est. Din nou, nimic. „Răbdare“, își spuse pilotul. Ura să aibă răbdare. O nouă deplasare spre est și o nouă așteptare.

– Prind ceva la zero-patru-opt. Nu sînt sigur dacă e un fluierat sau ceva din gama frecvențelor înalte.

Așteptară alte două minute pentru a se asigura că nu era un semnal întîmplător.

– Sus sonarul.

O'Malley ridică elicopterul și se deplasă cu trei mii de metri spre nord-est. Trei minute mai tîrziu, sonarul fu coborît iarăși în apă. Nimic de această dată. O'Malley schimbă din nou poziția. „Dacă am să scriu vreodată un cîntec despre vînarea submarinelor, își spuse el, am să-l intitulez «Iarăși și iarăși și IARĂȘI!»“ De această dată se întoarse un semnal, de fapt chiar două.

* * *

– Interesant, observă ofițerul ASW de la bordul fregatei. Cît de aproape sînt de epavă?

– Foarte aproape, răspunse Morris. Și cam pe aceleași coordonate.

– S-ar putea să fie zgomot de curent, îi spuse Willy lui O'Malley. Foarte slab, exact ca data trecută.

Pilotul întinse mîna spre un întrerupător care comuta semnalul de la sonar în casca lui. „Căutăm un semnal foarte slab“, își aminti O'Malley.

– Ar putea fi și zgomot de abur. Pregătește-te să ridici sonarul, merg spre est ca să triângulez.

Două minute mai tîrziu, sonarul coborî în apă pentru a șasea oară. Contactul era acum vizualizat pe ecranul tactic de la bordul elicopterului care se afla pe panoul de control dintre pilot și copilot.

– Avem două semnale aici, zise Ralston. Între ele sînt circa șase sute de metri depărtare.

– Așa mi se pare și mie. Hai să ne ducem spre cel mai apropiat. Willy...

– Cablul la limită, e timpul să ridici, căpitane.

– Sus sonarul. Romeo, aici e Hammer. Vedeți și voi ce vedem noi?

– Afirmativ, Hammer, răspunse Morris. Verificați semnalul dinspre sud.

– Facem asta chiar acum. Rămîneți pe recepție. O'Malley se uită cu atenție pe instrumentele sale în timp ce zbură spre cel mai apropiat dintre cele două contacte. Opri din nou elicopterul. Jos sonarul.

– Contact! exclamă un minut mai tîrziu ofițerul de bord. Omul examinează forma liniilor de pe ecran și o compară cu datele pe care le memorase despre submarinele sovietice. Evaluez contactul ca zgomot de abur și motoare de la un submarin nuclear, pe coordonate doi-șase-doi.

O'Malley ascultă cu atenție preț de o jumătate de minut. Pe chip îi apărură un zîmbet abia schițat.

– Chiar că e o „barcă“ nucleară! Romeo, aici Hammer, avem un contact probabil de submarin relevant doi-șase-doi față de poziția noastră. Mă deplasez să fixez coordonatele chiar acum.

Zece minute mai târziu aveau contactul bine fixat. O'Malley porni drept spre el și își coborî sonarul chiar deasupra contactului.

– Face parte din clasa Victor, anunță omul de la sonarul fregatei. Vedeți linia asta de frecvență? E un Victor cu reactorul nuclear dat la furnizare minimă de energie.

– Hammer aici, interveni Morris. Romeo, ai vreo sugestie?

O'Malley se îndepărta de contact, după ce lăsase în urmă o baliză de poziționare cu fum pentru marcarea locului. Datorită condițiilor de suprafață, mai mult ca sigur că submarinul nu-i auzise sau, dacă îi auzise, comandantul lui știa că modul cel mai sigur de a acționa era să rămână cu nava pe fundul apei. Americanii duceau cu ei numai torpile de interceptare, care nu puteau detecta un submarin pe fundul apei. Odată lansate, astfel de torpile fie se învîrteau în cerc pînă ce rămîneau fără combustibil, fie porneau drept spre fundul apei. O'Malley își zise că putea trece sonarul pe regim activ, forțînd submarinul să se ridice, dar sonarul activ nu era prea eficient în ape puțin adînci. În plus, dacă Ivan decidea să rămână nemișcat? Elicopterul mai avea combustibil doar pentru o oră de zbor. Așa că O'Malley se hotărî.

– *Battleaxe*, aici e Hammer. Mă auzi?

– Da' mult ți-a luat să ne apelezi, Hammer, replică imediat comandantul Perrin.

Fregata britanică monitoriza îndeaproape căutarea.

– Aveți vreo rachetă Mark-11 la bord?

– Le putem încărca în zece minute.

– Vom aștepta. Romeo, aprobi un VECTAC?

– Afirmativ, răspunse Morris. Abordarea prin atac vectorial era perfectă, iar el era prea emoționat ca să se supere pe O'Malley pentru că trecuse peste autoritatea lui. Liber la arme!

O'Malley zbură cu elicopterul în cerc la trei sute de metri înălțime, așteptînd. Era o adevărată nebunie. Oare submarinul stătea pur și simplu acolo? Aștepta trecerea unui convoi? Șansa ca Ivan să fi auzit elicopterul era de cincizeci la sută. Și dacă

auzise elicopterul, oare comandantul inamic voia să aștepte apropierea fregatei ca s-o atace? Ofițerul lui de bord urmări cu atenție ecranul sonarului în vederea oricărei schimbări a semnalului dinspre contact. Până acum, nimic. Nici o mărire a puterii motorului, nici o mișcare mecanică. Nimic altceva în afara șuieratului unui reactor nuclear la o fracțiune din putere, un sunet care nu putea fi detectat de la mai mult de două mile depărtare. Nu era de mirare că mai mulți oameni căutaseră și nu găsiseră nimic. O'Malley se trezi admirînd nervii comandantului de submarin sovietic.

– Hammer¹, aici Hatcher².

O'Malley zîmbi în sinea lui. Spre deosebire de americani, britanicii alocuau numele elicopterelor în conformitate cu numele navele de pe care proveneau. Elicopterul de pe HMS *Brazen*³ se numea „Hussy”⁴. Cel de pe *Battleaxe* se numea „Hatcher”.

– Înțeles, Hatcher. Unde ești?

– La zece mile sud de tine. Avem două încărcături de adîncime la bord.

O'Malley aprinse luminile de zbor.

– Foarte bine, stai în așteptare. Romeo, felul în care vreau să rezolv problema asta cere să oferi îndrumare radar lui Hatcher către baliza noastră, iar noi vom folosi sonarul nostru pentru intersectare de coordonate ca să lansăm. Te-ai prins?

– Înțeles, m-am prins, răspunse Morris.

– Armează torpila, îi zise O'Malley copilotului.

– De ce?

– Dacă încărcăturile ratează, pun pariu că va urca de la fund ca un somon la ora împerecherii. O'Malley își roti elicopterul și depistă luminile anticolidiune ale elicopterului britanic. Hatcher, salut, acum ești la ora mea nouă. Te rog să-ți păstrezi poziția curentă pînă ne aranjăm. Willy, vreo schimbare a contactului?

– Nu, domnule. Tipul ăsta joacă foarte tare, domnule.

„Un amărit curajos”, își zise O'Malley. Fumul care ieșea din baliza de marcare era pe terminate. O'Malley aruncă o altă

¹ „Ciocanul” (n.tr.)

² „Baltagul” (n.tr.)

³ „Indecența” (n.tr.)

⁴ „Ușuratică” (n.tr.)

baliză. După ce-și verifică din nou ecranul tactic, O'Malley se deplasă într-o altă poziție, la o mie de metri est de contact, se opri la cincisprezece metri înălțime deasupra apei și coborî sonarul.

– Uitați-l, zise ofițerul de bord. Coordonate doi-șase-opt.

– Hatchett, aici Hammer. Sîntem gata de VECTAC. Luați coordonatele de la Romeo.

Reuben James furniza acum cursul elicopterului britanic. Acesta porni pe un curs nordic. O'Malley urmări apropierea elicopterului Lynx, verificînd ca vîntul să nu îi modifice propria poziție.

– Vei arunca încărcăturile cîte una, la semnalul meu. Fii pregătît, Hatchett.

– Aștept.

Pilotul britanic armă încărcăturile de adîncime și înaintă cu nouăzeci de noduri pe oră. O'Malley alinie luminile intermitente de poziție cu fumul balizei.

– Încărcătura unu... Foc! Încărcătura doi... Foc! Eliberează zona!

Pilotul Lynx-ului nu avea nevoie de un alt îndemn. Abia se desprinsese cea de-a doua încărcătură, că elicopterul britanic țîșni în sus și porni cu toată viteza spre nord-est. Simultan, O'Malley trase de maneta pas-gaz pentru a scoate sensibilul sonar din apă.

Dinspre fundul apei se văzu o străfulgerare ciudată de lumină, apoi încă una. Suprafața apei se transformă într-o masă de aburi și spumă care țîșni spre cerul înstelat. O'Malley se apropie și aprinse luminile de aterizare. Suprafața apei era pătată de noroi și... petrol? „Ca în filme“, își zise el, aruncînd o nouă baliză sonar în apă.

Fundul apei reverberă de ecourile încărcăturilor de adîncime, dar sistemele sonore filtrară ecourile și se concentrară asupra sunetelor cu frecvențe mai ridicate. Se auzi sunet de aer care iese cu putere și de apă care intră cu forță. Cineva de la bordul submarinului trăsese probabil de manetele de balast într-o încercare sortită eșecului de a scoate submarinul de urgență la suprafață. Apoi se auzi altceva, ca sunetul apei scăpate pe o plită încinsă. Lui O'Malley îi trebui o secundă ca să-și dea seama despre ce era vorba.

– Ce e asta, domnule comandant? întrebă Willy prin intercom. N-am auzit niciodată așa ceva.

– S-a fisurat reactorul navei. Ce auzi tu este un reactor nuclear avariata.

„Doamne, ce dezastru ecologic va fi, cu nava asta atît de aproape de ţarm“, gîndi el. Gata cu scufundările pe *Doria* pentru cîtiva ani... O'Malley deschise circuitul radio.

– Hatchett, aici e Hammer. Înregistrez zgomote de colaps. Putem considera asta drept o victorie confirmată. Revendici victoria?

– E vulpea noastră, Hammer. Mersi pentru ghidaj.

– O'Malley rise.

– Înţeles, Hatchett. Dacă vrei să culegi laurii, atunci va trebui să completezi şi declaraţia de impact ecologic. Terminat.

– La bordul Lynx-ului pilotul şi copilotul schimbă o privire.

– Ce naiba mai e şi asta?

Cele două elicoptere se întoarseră şi trecură pe deasupra ambelor fregate pentru a sărbători reuşita. Era ce-a de-a doua pentru *Battleaxe*, iar *Reuben James* îşi putea picta acum o jumătate de submarin pe partea laterală a cabinei pilotului. Navele îşi recuperară elicopterele şi cotiră vest spre New York.

MOSCOVA, URSS

Mihail Sergetov îşi îmbrăţişă fiul în maniera tipic rusească, cu pasiune şi pupături pentru a-i ura bun venit de pe front. Membrul Biroului Politic îşi luă fiul de braţ şi îl conduse spre limuzina Zil ca să meargă la Moscova.

– Ai fost rănit, Vania.

– Mi-am tăiat mîna într-un ciob de sticlă. Ivan dădu a lehamite din mîna vătămată. Tatăl lui îi oferî un pahar de votcă, pe care Ivan îl acceptă. N-am băut nimic de două săptămîni.

– Oh?

– Generalul nu permite băutură în postul de comandă, explică Ivan.

– Chiar este un ofiţer la fel de bun precum mi l-am imaginat?

– Probabil şi mai bun de atît. L-am văzut la comandă pe front. Este un lider cu adevărat înzestrat.

– Şi-atunci de ce n-am cucerit Germania?

Ivan Mihailovici Sergetov crescuse în timp ce tatăl său își consolida ascensiunea spre vârful ierarhiei politice. Ca atare, îl văzuse adesea transformându-se brusc dintr-o gazdă afabilă într-un politician rigid. Însă acum era pentru prima dată că o astfel de transformare îl privea pe el.

– NATO a fost mult mai pregătit decît am fost noi îndemnați să credem, tată. Ne așteptau să venim, iar prima lor misiune de război – înainte ca noi să trecem în forță frontiera – a fost un adevărat șoc pentru noi.

Ivan explică efectele Operațiunii Dreamland.

– Nouă nu ni s-a spus că a fost chiar atît de rău. Ești sigur?

– Am văzut cu ochii mei unele poduri. Aceleași avioane au atacat și un post de comandă fals de lângă Stendal. Bombele au început să cadă înainte ca noi să ne dăm seama că sîntem atacați. Dacă serviciile lor secrete ar fi fost mai bune, era posibil ca eu să nu mă aflu acum aici.

– Deci e vorba de forța lor aeriană?

– În mare parte. Am văzut avioanele lor de vînătoare despicînd o coloană de tancuri ca o secerătoare în lan. E o privești oribilă.

– Dar rachetele noastre?

– Trupele noastre de rachete exersează o dată sau de două ori pe an, trăgînd în ținte de carton imobile dispuse de-a lungul unei linii drepte pe care o poate vedea toată lumea. Avioanele NATO zboară printre copaci. Dacă rachetele antiaeriene ale ambelor părți combatante ar fi funcționat atît de bine precum susțin producătorii lor, toate avioanele din lume ar fi fost lovite de cel puțin două ori pînă acum. Dar cele mai rele dintre toate sînt rachetele lor antitanc – știi tu, sînt ca ale noastre, numai că acestea funcționează al naibii de bine. Ofițerul dădu din mîini. Trei oameni într-un vehicul ușor. Un șofer, un încărcător și un trăgător. Se ascund în spatele unui copac la un colț de drum și așteaptă. Coloana noastră se ivește în raza lor vizuală, astfel că ei trag de la... să zicem doi kilometri. Sînt instruiți să atace tancul de comandă, cel cu antena radio ridicată. Cel mai adesea, primul avertisment pe care îl primim este la impactul primei rachete. După aia mai trag o rachetă și mai distrug un tanc, apoi o iau la fugă înainte ca noi să putem cere sprijinul artileriei. Cinci

minute mai tîrziu, într-un alt loc, istoria se repetă. Chestia asta ne mînîncă ficații, încheie tînărul, folosind vorbele comandantului său de front.

– Vrei să spui că pierdem?

– Nu. Spun doar că nu cîștigăm, se apără Ivan. Dar pentru noi este același lucru.

Continuă să transmită mesajul comandantului său și își văzu tatăl foindu-se pe bancheta de piele a mașinii.

– Știam eu. I-am avertizat, Vania. Idioții!

Ivan făcu un gest de avertizare din cap înspre șofer. Taică-său zîmbi și făcu un gest de dispreț. Vitali era în slujba lui Sergetov de mulți ani. Fata lui era acum doctoriță datorită influenței ministrului, iar băiatul lui studia la universitate, în vreme ce majoritatea tineretului din țară se afla sub arme.

– Cheltuielile cu combustibilii sînt cu douăzeci și cinci la sută mai mari decît previziunile, reluă Sergetov. Vreau să spun cu douăzeci și cinci la sută peste previziunile ministerului meu. Sînt cu *patruzeci* la sută mai mari decît previziunile Ministerului Apărării. Nimănui nu i-a trecut prin minte că NATO va fi în stare să descopere depozitele noastre ascunse de petrol. Oamenii mei reevaluează chiar și acum rezervele naționale. După-amiază trebuie să primesc raportul interimar, dacă va fi gata la timp. Privește în jurul tău, Vania. Convinge-te singur.

Nu prea se vedea nici un vehicul în jur. Nici măcar camioane. Moscova nu fusese niciodată un oraș prea plin de viață, dar acum arăta cenușie chiar și pentru ruși. Oamenii se grăbeau de-a lungul străzilor pe jumătate goale, privind drept în față și în jos. Ivan își dădu seama cît de mulți bărbați dispăruseră din oraș. Mulți dintre aceștia n-aveau să se mai întoarcă niciodată. Ca de obicei, taică-său îi citi gîndurile.

– Cît de mare e lista cu victime?

– Enormă. Mult peste estimări. Nu dispun de cifrele exacte, căci eu mă ocup de informațiile despre inamic, nu de cele administrative, dar pierderile sînt foarte mari.

– Toată chestia asta e o greșeală, Vania, zise ministrul încet.

„Dar Partidul are întotdeauna dreptate. Oare cîți ani ai crezut chestia asta?”

– Acum nu se mai poate face nimic în direcția asta, tată. Ne mai trebuie și informații despre rezervele NATO. Datele care ajung la noi pe front sînt... să spunem că mult prea prelucrate. Ne trebuie date brute pentru a ne întocmi propriile estimări.

„Pe front“, repetă în gînd Mihail. Mînia lui auzind aceste vorbe nu putea suprima complet mîndria de a vedea ce devenise fiul lui. Îi fusese adesea teamă că Ivan avea să se transforme doar într-o nouă „beizadea“ a unei familii de activist politic. Alekseiev nu era genul de comandant care să promoveze oameni ușor, iar Mihail Sergetov aflase din surse proprii că Ivan îl însoțise pe general pe linia frontului de multe ori. Băiatul devenise bărbat. Ce păcat că fusese nevoie de un război ca să se întîmple asta!

– Să văd ce pot face.

USS CHICAGO

Svietana Anna Trough reprezenta ultima porțiune de apă adîncă. Convoiul de submarine încetini pînă la oprire în apropierea banchizei. Trebuiau să găsească două submarine amice aici, însă „amice“ nu era un cuvînt prea potrivit în combinație cu operațiunile de luptă. Personalul de pe toate submarinele americane era la posturile de luptă. McCafferty verifică ora și locația. Pînă atunci totul mersese conform planului. „Uluitor“, își zise el.

Nu-i plăcea să fie nava din frunte. Dacă existau ruși care să patruleze la marginea banchizei... avea să fie primul distrus.

– Puntea, aici sonarul. Am niște zgomote mecanice slabe relevment unu-nouă-unu.

– Relevmentul se schimbă?

– Abia le-am recepționat, domnule. Deocamdată coordonatele sînt constante.

McCafferty se întinse pe lîngă ajutorul electricianului de serviciu și porni „Gertrude“, un telefon subacvatic tip sonar, arhaic, dar eficient. Singurul zgomot recepționat era reprezentat de sfîrșitul și gemetele banchizei. În spatele lui McCafferty, secundul puse echipa de la controlul focului să lucreze la o soluție de torpilare a noii ținte.

Prin difuzor se auzi un grup ininteligibil de silabe.

McCafferty luă telefonul din furcă și apăsă butonul de transmisie.

– Zulu X-ray.

Urmă o pauză de cîteva secunde, apoi o replică răgușită:

– Hotel Bravo.

Era HMS *Sceptre*. McCafferty scose un oftat de ușurare rămas neobservat de restul echipei din centrul de atac, de vreme ce toți ceilalți, la rîndul lor, făcuseră același lucru.

– Mașinile înainte la o treime, ordonă comandantul.

~~Zece~~ minute mai tîrziu ajunseră în raza de comunicare optimă. *Chicago* opri.

– Bun venit în curtea din spate a sovieticilor, băiete. O mică schimbare de planuri. Keyboard – numele de cod pentru HMS *Superb* – este la douăzeci de mile sud pentru a inspecta mai departe ruta voastră. Nu am întîlnit nici un fel de activitate inamică în ultimele treizeci de ore. Cîmpul e liber. Noroc la vînătoare.

– Mersi, Keylock. Gașca e toată aici. Terminat. McCafferty puse la loc telefonul în furcă. Domnilor, avem liber la misiune! Mașinile înainte la două treimi!

Submarinul nuclear mări viteza la douăsprezece noduri, curs unu-nouă-șapte. HMS *Sceptre* numără submarinele americane pe măsură ce treceau, apoi își relua rondul, descriind cercuri încet la marginea banchizei.

– Noroc bun, fraților, rosti încet comandantul submarinului.

– Ar trebui să ajungă în siguranță la destinație.

– Nu că n-o să ajungă pînă acolo mă îngrijorează, Jimmy, răspunse comandantul, folosind apelativul obișnuit în marina britanică pentru secund. Partea mai delicată e cum o să plece de acolo.

STORNOWAY, SCOȚIA

– Telex pentru dumneavoastră, domnule comandor.

Un sergent RAF îi dădu mesajul lui Toland.

– Mulțumesc.

Toland inspectă formularul.

– Ne părăsești? întrebă căpitanul grupului Mallory.

– Vor să zbor imediat la Northwood. Asta e chiar lângă Londra, nu?

Mallory dădu din cap.

– Ajungi acolo foarte ușor.

– Ce bine. Aici spune „imediat“.

NORTHWOOD, ANGLIA

Fusese în Anglia de multe ori, de fiecare dată pentru a se întâlni cu omologii lui de la Statul Major Guvernamental de Comunicații de lângă Cheltenham. Zborurile lui păreau întotdeauna programate noaptea. Și acum zbura noaptea, și ceva părea în neregulă. Ceva evident...

Camuflajul. Jos se vedeau prea puține lumini. Oare chiar conta un asemenea amănunt, cu toate ghidajele sofisticate de navigație existente, sau era doar o mutare psihologică pentru a le reaminti oamenilor ce se petrecea în lume? Numai dacă știrile continue de pe front transmise de televiziuni, unele „în direct“, nu făcuseră deja asta. Toland fusese scutit de așa ceva. Precum cei mai mulți oameni în uniformă, nu avea timp să se gândească la imaginea de ansamblu când se concentra asupra micului lui colț de univers. Își închipui că situația era valabilă și pentru Ed Morris și pentru Daniel McCafferty. În acea secundă își dădu seama că era pentru prima dată în acea săptămână că se gândea la prietenii lui. Oare ce mai făceau? Cu siguranță că erau mai expuși la pericol decât era el în acel moment, cu toate că experiențele trăite de el pe *Nimitz* în cea de-a doua zi a războiului îi oferiseră o imagine suficient de îngrozitoare pentru a și-o reaminti tot restul vieții. Toland nu știa încă faptul că, datorită unui telex de rutină trimis cu o săptămână înainte, personal le afectase viețile pentru a doua oară în acel an.

Avionul Boeing 737 ateriză pe pistă zece minute mai târziu. La bordul aparatului se găseau doar douăzeci de oameni, aproape toți în uniformă. Toland fu întâmpinat de o mașină și un șofer, care îl transportă în mare viteză spre Northwood.

– Sînteți domnul comandor Toland? Întrebă un locotenent din Marina Regală. Vă rog să mă urmați. COMEASTLANT vrea să vă vadă.

Toland îl găsi pe amiralul Sir Charles Beattie mestecînd muștiucul unei pipe neaprinse, în fața unei hărți uriașe a Atlanticului de Nord și de Est.

— Comandorul Toland, domnule.

— Mulțumesc, roști amiralul, fără să se întoarcă. Ai cafea și ceai în colț, domnule comandor.

Toland se servi singur cu ceai. Băuse ceai numai în Marea Britanie și după cîteva săptămîni de urmat un asemenea obicei se trezise întrebîndu-se de ce nu proceda așa și acasă.

— Tomcat-urile voastre s-au descurcat bine în Scoția, zise Beattie.

— Radarul aerian a fost cel care a înclinat balanța, domnule. Mai bine de jumătate din ținte au fost distruse de RAF.

— Săptămîna trecută ai trimis un mesaj oamenilor noștri de la operațiuni aeriene în care afirmai că Tomcat-urile au fost capabile să depisteze vizual avioanele Backfire de la mare distanță.

Lui Toland îi trebuiă cîteva secunde să-și amintească de acel mesaj.

— Oh, da. Este vorba de sistemul de camere video pe care îl au la bord, domnule amiral. Acest sistem este proiectat să identifice aeronave de mărimea unor avioane de vînătoare de la aproape cincizeci de kilometri depărtare. Dacă vremea e bună, depistarea unei ținte mari, precum un Backfire, se poate face și de la optzeci și ceva de kilometri depărtare.

— Iar avioanele Backfire nu au de unde să știe că noi sîntem acolo?

— Nu prea, domnule.

— Cît de departe pot urmări un Backfire?

— Asta e o chestiune care ține de pilot, domnule. Cu sprijin aerian de combustibil, putem ține un Tomcat pe cer mai bine de patru ore. Două ore dus, două ore întors, asta ar însemna aproape tot drumul înapoi spre casă.

Beattie se întoarse pentru prima dată cu fața la Toland. Sir Charles era el însuși un fost aviator, ultimul comandant al bătrînului *Ark Royal*, ultimul portavion adevărat al Marii Britanii.

— Cît de sigur ești de aerodromurile operaționale ale lui Ivan?

— Din punct de vedere al avioanelor Backfire, domnule? Operează de pe patru aerodromuri aflate în jurul orașului

Kirovsk. Presupun că dispuneți de fotografii din satelit ale aceluia loc, domnule.

– Uite aici.

Beattie îi dădu lui Toland un dosar.

Toland își zise că scena avea un dram de irealitate în ea. Amiralii de patru stele nu pierdeau timpul stînd la șuetă cu comandanții de rang inferior, decît dacă n-aveau ceva mai bun de făcut, iar Beattie avea o groază de treburi pe cap. Bob deschise dosarul.

– Ah!

Se uita la o fotografie a aerodromului Umbozero de la est de Kirovsk. În timpul trecerii satelitului fuseseră aprinse fitile fumigene, astfel încît fumul negru rezultat ascunsese complet vederii pistele, iar flăcările dăduseră peste cap sistemele de imagini în infraroșu.

– Păi, aici se văd adăposturile betonate și vreo trei avioane. Poza a fost făcută în timpul unui raid?

– Corect. Foarte bine, domnule comandor. Forța Backfire a părăsit aerodromul cu trei ore înainte de trecerea satelitului.

– Și camioane – depozite de combustibil? Toland primi un gest de încuviințare. Le realimentează imediat ce aterizează?

– Credem că da, înainte de a intra în hangare. Evident, nu le place ideea de a alimenta în interiorul unei clădiri. Mi se pare destul de logic. În ultimii ani Ivan a avut parte de mai multe explozii accidentale.

Toland dădu din cap, amintindu-și de explozia de la principalul depozit de combustibil al Flotei ruse de Nord din 1984.

– Ar fi un moment al naibii de bun să-i prindem la sol – dar nu dispunem de nici o aeronavă tactică în stare să ajungă atît de departe. Ar putea s-o facă avioanele B-52, dar n-ar mai pleca niciunul de acolo. Am învățat lecția asta deasupra Islandei.

– Dar un Tomcat nu ar putea urmări avioanele Backfire în apropiere de teritoriul rus, astfel încît să ne *poată* permite să prevedem exact cînd vor ateriza? insistă Sir Charles.

Toland se uită la hartă. Avioanele Backfire reîntrau sub acoperirea aeriană rusă la circa treizeci de minute de zbor depărtare de bazele lor.

– Plus sau minus cincisprezece minute... da, domnule amiral, cred că se poate face asta. Mă întreb cât durează realimentarea unui Backfire.

Toland își dădu seama că în spatele ochilor albaștri ai amiralului se ascundeau multe gânduri.

– Domnule comandor, ofițerul meu cu operațiunile te va pune la curent cu Operațiunea Doolittle. Am botezat-o după unul din conaționali voștri ca un subterfugiu inteligent pentru a ascunde activele de marina voastră. Deocamdată, informația este numai pentru ochii dumitale. Să te întorci aici într-o oră. Am nevoie de evaluarea ta în ce privește modul în care putem îmbunătăți conceptul operațional de bază.

– Da, domnule.

USS REUBEN JAMES

Se aflau în portul New York. O'Malley se găsea în sala ofițerilor și termina de scris raportul privind distrugerea submarinului sovietic, când telefonul de pe peretele dinspre babord începu să sune. Ridică privirea și descoperi că era singurul ofițer din încăpere. Asta însemna că trebuia să răspundă.

– Careul ofițerilor. Locotenent-comandor O'Malley.

– Aici *Battleaxe*. Aș putea să vorbesc, vă rog, cu comandantul?

– Trage un pui de somn. Pot să vă ajut eu sau e vorba de ceva important?

– Dacă nu e prea ocupat, comandantul nostru ar dori să-l invite la cină. Într-o jumătate de oră. Și pe secund și pe pilotul de elicopter dacă sînt disponibili.

Pilotul rîse.

– Secundul e la țarm, dar pilotul elicopterul e disponibil dacă navele Reginei dau udătura.

– O dau în mod categoric, domnule comandor.

– Bine. Mă duc să-l scol. Revenim în cîteva minute.

O'Malley închise și se duse spre ușă, unde se ciocni cu Willy.

– Scuzați-mă, domnule. Exercițiul de încărcare a torpilelor?

– Bine. Oricum mă duc să-l văd pe comandant. Willy se plînsese că ultimul exercițiu se desfășurase lent. O'Malley îi dădu

ofițerului de cart raportul. Du ăsta jos la administrativ și spune-le să-l bată la mașină.

O'Malley înaintă și găsi închisă ușa comandantului, dar lumina de „Nu deranjați“ era închisă. Ciocăni și intră. Zgomotul îl surprinse.

– N-o vezi!

Cuvintele ieșiră ca un gîjîit. Morris zăcea întins pe spate, cu palmele strînse în pumni pe pătură. Chipul îi era acoperit de sudoare, iar el respira ca un om care tocmai terminase de alergat maratonul.

– Isuse.

O'Malley ezită. Nu-l cunoștea deloc pe căpitan.

– *Atenție!*

De data asta cuvîntul fusese rostit tare. Pilotul se întrebă dacă nu auzea cineva de pe coridor și dacă nu cumva comandantul... Trebuia să întreprindă ceva urgent.

– Trezește-te, căpitane!

Jerry îl apucă pe Morris de umeri și îl ridică în poziție șezîndă.

– N-o vezi! strigă Morris, încă dormind.

– Liniștește-te, amice. Ești în docurile portului New York. Ești în siguranță. Nava e în siguranță. Revino-ți, căpitane. E-n regulă.

Morris clipi din ochi de vreo zece ori. Zări chipul lui O'Malley la circa cincisprezece centimetri depărtare.

– Ce naiba cauți aici?

– Mă bucur că am venit. Ești bine?

Pilotul aprinse o țigară și i-o dădu comandantului.

Morris o refuză și se sculă. Se duse la chiuvetă și luă un pahar cu apă.

– A fost doar un vis tîmpit. Ce vrei?

– Am fost invitați la cină alături peste o jumătate de oră – cred că în chip de recompensă că le-am dat lor submarinul. Totodată, aş vrea ca echipajul de la bord să exerseze încărcarea torpilor pe elicopter. Ofițerul meu spune că ultima dată lucrurile s-au petrecut cam lent.

– Și cînd vrei s-o faci?

– Imediat ce se întunecă, domnule. Mai bine să învețe trucidînd din greu.

– Bine. Cina, peste o jumătate de oră?

– Da, domnule. Ar fi bine să beți ceva.

Morris zîmbi fără prea mult entuziasm.

– Cred că da. Mă spăl puțin. Ne întîlnim în sala ofițerilor. Chestia asta e formală?

– N-au spus. Dacă nu vă deranjează, domnule, eu nu am de gînd să mă schimb.

O'Malley purta costumul de zbor. Se simțea pierdut fără toate buzunarele.

– Douăzeci de minute.

O'Malley se întoarse în cabina lui și își șterse cizmele de zbor cu o cîrpă. Costumul de zbor era nou, ceea ce îl făcea suficient de elegant în ochii lui. Îl îngrijora Morris. Era posibil ca omul să o ia razna, un lucru de nepermis pentru un ofițer de comandă. Acesta fapt însemna că problema comandantului devenea parțial și problema lui. „În plus, își spuse O'Malley, comandantul este un om destul de bun.”

Morris arăta mai bine cînd se revăzură. Uluitor ce schimbări putea produce un duș. Părul îi era pieptănat pe spate, iar pantalonii proaspăt călcați. Cei doi ofițeri se duseră în spate, spre heliportul de pe vas, apoi coborîră scara pe docul uscat.

HMS *Battleaxe* părea o navă mai mare decît fregata americană. De fapt, era cam cu patru metri mai scurtă, dar cu șapte sute de tone mai grea. Diferențele din design reflectau concepția constructorilor. Nava era, fără îndoială, mai frumoasă decît cea americană, liniile anoste ale carenei fiind echilibrate de o suprastructură care arăta de parcă ar fi fost sculptată să stea pe vîrfurile unei nave și nu deasupra unei parcări.

Morris se bucură să constate că întîlnirea era informală. Un subofițer tînăr îi întîmpină la piciorul scării de acces și îi escortă la bord, scuzîndu-l pe comandant, care în acel moment avea o transmisie radio de efectuat. După salutarile obișnuite acordate drapelului de luptă și ofițerului de cart, subofițerul îi conduse prin suprastructura dotată cu aer condiționat, apoi spre sala ofițerilor.

– Să fiu al dracului, un pian! exclamă O'Malley.

O pianină dărăpănată era asigurată de peretele dinspre babord cu frînghii groase de șapte centimetri. Mai mulți ofițeri se ridicară și se prezentară.

– Ceva de băut, domnilor? întrebă un steward.

O'Malley își luă o cutie de bere și se duse spre pian. Un minut mai târziu încerca să interpreteze o bucată muzicală după Scott Joplin. În acea clipă se deschise ușa sălii ofițerilor.

– Jerr-O! exclamă un individ cu patru trese pe umăr.

– Doug! O'Malley sări de pe scaun și porni în fugă să strângă mîna nou-venitului. Ce naiba mai faci?

– Știam eu că e vocea ta la radio. „Hammer“, chiar așa. Marina americană nu mai are alți piloți competenți și te-a activat pe tine, ei?

Ambii bărbați izbucniră în rîs. O'Malley îi făcu semn lui Morris să se apropie.

– Comandantul Ed Morris, comandantul Doug Perrin, MBE, RN și o groază de alte acronime de grad. Urmăriți curcanul ăsta, domnule, obișnuia să comande submarine înainte de a o lua pe calea cea bună.

– Văd că voi doi vă cunoașteți bine.

– Un idiot a decis să-l trimită să țină lecții pe HMS *Dryad*, școala noastră ASW, cînd eu urmam cursurile avansate. Chestia asta a dat înapoi relația noastră cu cel puțin o sută de ani.

– Fox and Fence a fost repus pe picioare? întrebă O'Malley. Localul era la aproape un kilometru de locul ăsta și într-o noapte eu și Doug...

– Încerc să uit noaptea aia, Jerr-O. Susan m-a boscorodit pe tema asta săptămîni întregi. Comandantul îi conduse în spatele sălii și își luă o băutură. Minunată treabă cu Victor-ul ăla noaptea trecută! Căpitane Morris, am înțeles că v-ați descurcat excelent cu comanda dumneavoastră anterioară.

– Am distrus un Charlie și am colaborat la distrugerea altor doi inamici.

– Noi am dat peste un Echo la ultimul nostru convoi. O navă veche, dar cu un comandant de prima mîină. Ne-a luat șase ore să-l distrugem. Numai că, între timp, două submarine diesel, probabil Tango-uri, s-au strecurat în interiorul formației și au scufundat cinci nave. E posibil ca *Diomede* să fi nimicit unul dintre ele. Nu știm sigur.

– Echo-ul venea după voi? întrebă Morris.

– Posibil, răspunse Perrin. Se pare că Ivan atacă intenționat escorte. La ultimul raid de avioane Backfire s-au tras în noi două

rachete. Una s-a pierdut în norul de camuflaj și, din fericire, cealaltă a fost interceptată de sistemul de apărare. Din păcate, cea care a explodat deasupra noastră ne-a amputat sonarul remorcat, așa că am rămas doar cu sonarul 2016.

— Deci ați fost alocați doar ca pavăză pentru noi?

— Așa s-ar părea.

Cei doi comandanți trecură la subiecte banale, de altfel cele mai potrivite pentru o cină liniștită. O'Malley îl întâlni pe pilotul englez de elicopter în timp ce se punea masa. Cei doi începură să discute, în vreme ce americanul continua să cînte la pian. În cadrul Marinei Regale, exista o directivă: cînd aveai de-a face cu ofițeri de marină americani, aceștia trebuiau aduși devreme, trebuiau alimentați mai întîi cu băutură, după care se putea trece la discuția de afaceri.

Masa era de calitate, deși judecata americanilor era oarecum afectată de băuturile consumate. O'Malley îl ascultă cu atenție pe comandantul său povestind despre pierderea navei *Pharris*, tacticile folosite de ruși și cum nu reușise el să le interpreteze corect. Era ca și cum ar fi ascultat un om vorbind despre moartea copilului său.

— Date fiind circumstanțele, e greu de comentat ce ai fi putut face altfel, îl compătimi Doug Perrin. Submarinul Victor este un dușman abil și probabil că a calculat cu mare atenție momentul în care ai terminat sprintul.

Morris clătină din cap.

— Nu, am terminat sprintul la destul de mare distanță de el, iar chestia asta ne-a dat peste cap toată soluția de luptă. Dacă aș fi făcut lucrurile mai bine, oamenii ăia n-ar fi murit. Eu eram comandantul. A fost vina mea.

Perrin interveni:

— Să știi că am fost și eu într-un submarin. El era în avantaj pentru că se afla deja pe urmele tale.

Îi aruncă o privire lui O'Malley.

Cina se sfîrși la ora opt. Comandanții escortelor aveau să se întâlnească din nou după-amiaza următoare, iar convoiul avea să pomească în larg la asfințit. O'Malley și Morris plecară împreună, dar pilotul se opri în dreptul scării.

— Mi-am uitat șapca. Mă întorc într-un minut.

O'Malley o luă în fugă spre sala ofițerilor. Perrin era încă acolo.

– Doug, am nevoie de o părere.

– N-ar trebui să iasă pe mare în starea în care e. Îmi pare rău, Jerry, dar așa văd eu lucrurile.

– Ai dreptate. Pot să încerc un lucru.

O'Malley cumpără ceva de pe vas și i se alătură lui Morris două minute mai târziu.

– Căpitane, există vreun motiv special pentru care să te întorci chiar acum pe navă? întrebă el încet. Trebuie să discut ceva cu dumneata și nu vreau s-o fac la bordul navei. E o chestie personală. În regulă?

Pilotul părea foarte stingherit.

– Ce-ar fi să ne plimbăm puțin? fu Morris de acord.

Cei doi ofițeri porniră spre est. O'Malley se uită în susul și în josul străzii și descoperi un bar aproape de malul apei din care intrau și ieșeau marinari. Îl duse pe Morris într-acolo. Găsiră un separeu în spate.

– Două pahare, comandă O'Malley barmaniței, după care deschise buzunarul de la picior al costumului de zbor și scoase de acolo o sticlă de whisky irlandez Black Bush.

– Dacă vreți să beți aici, cumpărați de aici.

O'Malley îi dădu barmaniței două bancnote de douăzeci de dolari.

– Două pahare și gheață. Vocea lui nu admitea riposta. Și lasă-ne singuri.

– Mi-am verificat jurnalul în această după-amiază, începu O'Malley după ce goli jumătate din primul pahar. Patru mii trei sute șaiszeci de ore de stat pe uscat. Dacă pun la socoteală și noaptea trecută, am trei sute unsprezece ore de luptă.

– Vietnam. Spuneai că ai fost acolo, replică Morris, bînd din paharul lui.

– În ultima zi, ultimul tur al frontului. O misiune de căutare și salvare a unui pilot de A-7 doborât la treizeci de kilometri sud de Haiphong. O'Malley nu-i povestise niciodată nevestei sale istoria asta. Am zărit un licăr și am făcut greșeala să îl ignor. Mi-am zis că e reflecția unei ferestre sau a unui curs de apă. Am mers mai departe. S-a dovedit că era reflecția unei lentile, probabil un binoclu. Un minut mai târziu, în jurul nostru încep să explodeze

proiectile antiaeriene de o sută de milimetri. Elicopterul se desface în bucăți. Aduc „pasărea“ cum pot la sol, dar sîntem sub foc inamic. Mă uit în stînga – copilotul e făcut bucăți, iar creierii lui sînt în poala mea. Șeful meu de echipaj, un subofîter de clasa a treia pe nume Ricky, este în spate. Mă uit. Are ambele picioare smulse. Credeam că e încă în viață în acel moment, dar nu puteam face nimic – nici măcar să ajung pînă la el. Trei inamici vin spre noi. Am fugit mîineînd pămîntul. Îmi zic că poate nu m-au văzut. Poate că nu le pasă – la naiba, habar n-am. Un alt elicopter m-a găsit douăsprezece ore mai tîrziu. Își turnă din nou și umplu și paharul lui Morris. Nu mă face să beau singur.

– Mie mi-a ajuns.

— Nu, nu ți-a ajuns. Și nici mie. Mi-a luat un an să trec peste chestia asta. Dumneata n-ai un an la dispoziție. Nu ai decît noaptea asta. Trebuie să vorbești despre asta, căpitane. Știu. Crezi că e rău acum? Va fi și mai rău.

O'Malley luă o nouă gură de tărie. Cel puțin era marfă de calitate. Îl urmări pe Morris cinci minute cum stă acolo, sorbind din băutură și întrebîndu-se dacă nu era cazul să plece chiar atunci înapoi pe navă. Un căpitan mîndru. Ca toți căpitani, condamnat să trăiască singur, dar Morris era mai singuratic decît majoritatea. „Se teme că am dreptate, își zise O'Malley. Se teme că va fi mai rău. Amăritule. Dacă ai ști...”

– Retrăiește întîmplarea, rosti pilotul încet. Analizeaz-o pas cu pas.

– Ai făcut tu deja asta pentru mine.

– Eu am gura mare. Trebuie să fie așa ca să am în ce să-mi bag picioarele astea mari. Tu o faci în somn, Ed. Ai putea să o faci cît ești treaz.

Încet, Morris se conformă. O'Malley îl secondă pas cu pas în derularea secvenței. Condițiile vremii, cursul și viteza navei. Ce senzori operau. Într-o oră, din sticlă nu mai rămăsese decît un sfert. În cele din urmă ajunseră la torpile. Vocea lui Morris începu să tremure.

– Pur și simplu nu exista nimic altceva *de făcut!* Blestemăția aia a apărut din senin. Aveam doar un interceptor afară, iar prima torpilă l-a făcut țandări. Am încercat să manevrez nava, dar...

– Dar manevrai împotriva unei torpile cu detectare. Nu pot fi depășite în viteză și nici întoarse din drum.

– Nu pot lăsa...

– Oh, rahat! Pilotul umplu din nou paharele. Crezi că ești primul om care pierde o navă? Ai jucat vreodată fotbal, Ed? La naiba, mereu sînt două tabere și ambele joacă la cîștig. Tu te aștepti cumva ca rușii ăia de pe submarine să stea și să zică: „Ucide-mă, ucide-mă”? Trebuie să fii mai tîmpit decît am crezut.

– Oamenii mei...

– Unii au murit, cei mai mulți trăiesc. Îmi pare rău de morți. Îmi pare rău că Ricky a murit. Puștiul n-avea nici măcar nouăsprezece ani. Dar nu eu l-am ucis și nici tu nu ți-ai ucis oamenii. Ți-ai salvat nava. Ai adus-o înapoi cu cea mai mare parte a echipajului.

Morris își goli paharul cu o sorbitură lungă. Jerry i-l umplu la loc, fără a se mai deranja cu gheata.

– Este *responsabilitatea* mea. Ascultă, cînd am ajuns înapoi în Norfolk, le-am vizitat – vreau să spun că *trebuia* să le vizitez familiile. Doar sînt comandantul. Trebuia... era fata asta mică și... Isuse, O'Malley, ce naiba spun?

Morris aproape că plîngea. Semn bun.

– De chestiile astea nu se vorbește în manuale, fu O'Malley de acord.

„Dar ar fi trebuit să se învețe de acum.”

– Ce fetiță drăguță. Ce să le spui copiilor?

Lacrimile începură să-i curgă șiroaie. Fusesse nevoie de aproape două ore pentru asta.

– Îi spui fetei că tăticul ei a fost un om extrem de bun și a făcut tot ce i-a stat în puteri, la fel ca și tine, pentru că ăsta e singurul lucru pe care-l putem face, Ed. Tu ai procedat ca la carte, dar uneori chestia asta nu contează.

Nu era pentru prima dată cînd oamenii plîngeau pe umărul lui O'Malley. El însuși plînsese pe alți umeri. „Ce mizerabilă poate fi viața asta, gîndi el, de-i poate aduce pe niște bărbați de ispravă într-o asemenea stare.”

Morris își reveni cîteva minute mai tîrziu. Cînd ajunseră să termine sticla, amîndoi erau atît de beți, că abia se mai țineau pe

picioare. O'Malley îl ajută pe comandant să se ridice în picioare și îl conduse spre ușă.

– Ce e, marinare, nu mai poți?

Era un marinar civil, stînd singur la bar. Tocmai o dăduse în bară cu vorbele sale.

Era greu să-ți dai seama de forța lui O'Malley după costumul de zbor pe care îl purta. Pilotul își ținea brațul stîng pe după umerii lui Morris. Cu mîna dreaptă îl înșfăcă pe individ de gît și îl scoase din bar.

– Mai ai altceva de spus despre prietenul meu, cap sec?

O'Malley își întări strînsoarea.

Replica veni ca o șoaptă:

– N-am vrut să spun decît că are probleme cu băutura.

Pilotul îi dădu drumul.

– Noapte bună.

Să-l ducă pe comandant înapoi spre navă se dovedi dificil, în parte pentru că O'Malley era și el beat, dar, mai ales, pentru că Morris era pe punctul de a adormi în picioare. Și asta făcuse parte din plan, dar O'Malley își calculase timpul cam prea la limită. Scara părea îngrozitor de abruptă de pe doc.

– Care e problema?

– Bună seara, șefule de echipaj.

– Bună seara, domnule comandor. Comandantul e cu dumne-neata?

– Da, și ne-ar prinde bine o mîină de ajutor.

– Măi, dar nu glumești.

Șeful coborî repede scara. Împreună, el și cu O'Malley îl aduseră pe comandant la bord. Partea ce mai grea o constituia scara îngustă pînă la cabina acestuia. Tocmai de aceea, fu chemat un alt marinar.

– La naiba, observă omul mai tînăr. Bătrînul știe să se îmbete!

– E nevoie să fii marinar adevărat ca să știi cum să te torpilezi, fu de acord șeful de echipaj.

Cei trei îl urcară pe Morris pe scară. De acolo, O'Malley preluă iarăși conducerea operațiunii și îl puse pe Morris în pat. Comandantul dormea dus. Pilotul spera din toată inima să nu-i mai revină acel coșmar. Al lui continua să apară.

NORTHWOOD, ANGLIA

– Ei bine, comandorul?

– Da, domnule. Cred că o să funcționeze. Văd că cele mai multe efective sînt la locul lor.

– Planul inițial avea o șansă de succes mai redusă. Sînt convins că le-ar fi atras atenția, dar așa am putea fi în stare să le subțiem serios forțele.

Toland își ridică privirea spre hartă.

– Sincronizarea reprezintă încă un lucru delicat, dar nu foarte diferit față de situația atacului împotriva cisternelor. Îmi place, domnule. Cu siguranță, va rezolva cîteva probleme. Care e situația convoiului?

– Optzeci de nave sînt acum adunate în portul New York. Pleacă peste douăzeci și patru de ore. Cu o escortă puternică, cu sprijin de portavioane, chiar și cu un nou crucișător Aegis care să însoțească vasele comerciale. Iar după aceea, bineînțeles, următorul pas... zise Beattie.

– Da, domnule. Iar Doolittle este cheia.

– Exact. Vreau să te întorci la Stornoway. Voi mai trimite un ofițer de legătură de la forțele aeriene ca să lucreze cu colegii tăi. Te vom ține la curent cu evoluția evenimentelor. Amintește-ți că informațiile despre acest proiect trebuie limitate la personalul implicat.

– S-a înțeles, domnule.

– Atunci, dă-i bătaie.

Empatie

USS REUBEN JAMES

Ora șapte dimineța veni cam prea devreme pentru Jerry O'Malley. Avea patul de jos dintr-o cabină de doi oameni, în care copilul avea patul de sus. Primul lui gest fu să ia trei aspirine odată și apoi să se întindă la loc. Își zise că era de-a dreptul amuzant. „The Hammer“. Simțea acum un ciocan în moalele capului. „Nu, se corectă singur, mai degrabă era un sonar acolo, care emitea continuu pulsuri.“ Cu toate astea, era mîndru că reușise să facă ceca ce în tinerețe se numea muncă fizică de milostenie, iar asta dădea sens suferinței sale de moment. Lăsă aspirinele timp de zece minute să-și facă efectul, apoi se duse la duș. Mai întâi apă rece, apoi apă fierbinte. Asta îl ajută să-și limpezească gîndurile.

Sala ofițerilor era plină, dar tăcută. Ofițerii stăteau laolaltă în mici grupuri, după vîrstă, iar conversațiile se purtau în șoaptă. Ofițerii tineri nu mai dăduseră piept cu cîmpul de bătălie pînă atunci, iar sentimentul de bravadă pe care poate că îl simțiseră cînd părăsiseră San Diego cu cîteva săptămîni înainte fusese înlocuit de sobrietate. Nave fuseseră scufundate. Oameni pe care ei îi cunoscuseră erau acum morți. Pentru acești copii, frica însemna o necunoscută mai îngrozitoare decît aspectele tehnice ale luptelor pentru care fuseseră instruiți. O'Malley le zărea

întrebările nerostite de pe chipuri, întrebări la care doar timpul putea oferi răspuns. Poate că învățau să aibă răbdare sau poate că nu. Lupta nu mai deținea secrete pentru O'Malley. Știa că se va teme, dar și că va lăsa frica deoparte cum va putea mai bine. N-avea nici un sens să se lase cuprins de teamă. Oricum, aceasta avea să-l complexească în curînd.

– Bună dimineată, secundule!

– 'Neața, Jerry. Tocmai mergeam să-l chem pe căpitan.

– Are nevoie de somn, Frank.

Pilotul deconectase ceasul de alarmă al lui Morris înainte de a pleca din cabina acestuia. Ernst studie chipul lui O'Malley.

– Păi, nu prea avem nevoie de el pînă pe la unsprezece.

– Știam eu că ești un bun secund, Frank.

O'Malley se întrebă dacă să bea suc de gîndaci sau cafea. În dimineata asta sucul de fructe era anunțat ca fiind de portocale – dar aromele nu prea aveau legătură cu fructele. Lui O'Malley îi plăcea sucul roșu, dar nu și cel portocaliu. Așa că își turnă niște cafea.

– Am supravegheat încărcarea torpilelor azi-noapte. Am depășit cu un minut în minus cel mai bun timp – și asta pe întuneric!

– Sună bine. Cînd are loc informarea de dinainte de plecare?

– La ora paisprezece, într-o sală la două străzi de aici. Merg comandanții, secunzii și alți cîțiva aleși. Bănuiesc că vrei să vii și tu, nu?

– Mda.

Ernst își coborî vocea.

– Ești sigur că nu a pățit nimic comandantul?

La bordul navelor nu existau secrete.

– A stat la cîrma unei nave de luptă chiar din prima zi a acestei porcării. Avea nevoie de un pic de relaxare, în buna și onorabila tradiție navală – își ridică vocea să fie auzit de toți – pe care e mare păcat că băiețelii ăștia nu o cunosc ca să fie părtași! S-a gîndit cineva să facă rost de un ziar? În toată țara sînt turnee de vară ale Ligii Naționale de Fotbal și n-am nici un ziar! Ce mama naibii de careu de ofițeri mai e și asta?!

- N-am cunoscut niciodată un dinozaur pînă acum, comentă un ofițer mecanic de rang inferior cu voce șoptită.
- Ar trebui să te obișnuiești cu el, îl sfătui subofițerul Ralston.

ISLANDA

Doctorul le ordonase tuturor să se odihnească două zile. Sergentul Nichols aproape că putea păși normal pe gleznă, cît despre americani, care începeau să se uite cu tot mai mult dezgust la pește, se îmbuibau din rațiile suplimentare aduse de pușcașii marini britanici.

Edwards scrută din nou orizontul cu privirea. Ochiul uman se oprește imediat cînd percepe o mișcare, iar ea se mișca. Era greu să nu te uiți într-acolo. Aproape imposibil. „*De fapt*, își spuse Edwards, chiar *este* imposibil să stai de gardă și să nu privești în jur.” Numai că totul era un iad, deși ea îl credea amuzant. Salvatorii lor – Edwards știa că nu e cazul, dar de ce s-o mai necăjească și cu asta? – aduseseră și săpun. Un iaz mic, aflat la nici un kilometru de vîrfurile lor de deal, fusese desemnat drept zonă de făcut baie. Într-un teritoriu ostil, nimeni nu se aventurează singur atît de departe, iar locotenentul fusese lăsat, în chip firesc, să aibă grijă de ea – și ea de el. Lui Edwards i se părea absurd să o păzească cu o armă în mînă în timp ce ea făcea baie, chiar și cu ruși în jurul lor. În timp ce ea se îmbrăca, observă că vîntățile de pe corpul ei aproape dispăruseră.

– Am terminat, Michael.

Nu aveau prosoape, dar un asemenea preț era prea mic de plătit în schimbul sentimentului de a miroși a om din nou. Veni spre el cu părul încă ud și cu o expresie de sfială pe chip.

– Te stingheresc. Scuze.

– Nu e vina ta.

Îi era imposibil să se supere pe ea.

– Copilul mă face grasă, rosti ea.

Mike nu își dădea prea bine seama de asta, dar nu silueta lui era cea care se schimba.

– Arăți foarte bine. Îmi pare rău că m-am uitat cînd n-ar fi trebuit s-o fac.

– Ce s-a întîmplat?

Edwards se trezi că se luptă iarăși să-și găsească cuvintele.

– Păi, după... după ce ți s-a întâmplat... vreau să spun că probabil n-ai nevoie de o gașcă de bărbați ciudați în jur uitîndu-se la tine cînd ești... în fine, goală.

– Michael, tu nu ești ca ăla. Știi că nu mi-ai face niciodată rău. Chiar și după ce el făcut mie, tu spui că sînt drăguță, cînd eu știu că mă îngraș.

– Vigdis, cu copil sau fără, ești cea mai drăguță fată pe care am cunoscut-o vreodată. Ești puternică și ești curajoasă. „Și mai cred că te iubesc, dar mi-e teamă s-o recunosc.“ Doar că ne-a fost dat să ne întîlnim într-un moment nepotrivit, asta-i tot.

– Pentru mine a fost un timp foarte bun, Michael.

Vigdis îl luă de mînă. De-acum zîmbea cu toată gura. Avea un zîmbet blînd și prietenos.

– Cîtă vreme mă vei cunoaște, de fiecare dată cînd te vei gîndi la mine, îți vei aminti de... rusul ăla.

– Da, Michael, îmi voi aminti asta. Îmi amintesc că tu salvezi viața mea. Eu întreb sergentul Smith. El spune că ai ordine să nu vii aproape de ruși pentru că e periculos pentru tine. El spune că vii din cauza mea. Tu nici nu mă știi atunci, dar vii.

– Am făcut ce trebuie.

De-acum o ținea de ambele mîini. „Ce să-i spun acum? Draga mea, dacă reușim să scăpăm teferi de aici... sună ca un film ieftin.“ Edwards nu mai simțise de mult că retrăiește vîrsta de șaisprezece ani, dar acum revenea toată stînjeneala care îi otrăvise adolescența. Mike nu se putea lăuda că fusese vreun crai al liceului Eastpoint.

– Vigdis, nu sînt bun la chestia asta. Cu Sandy a fost altceva. Ea m-a înțeleș. Nu știu cum să vorbesc cu fetele... la naiba, nu știu cum să vorbesc *cu oamenii*. Întocmesc hărți cu prognoze meteo și mă joc cu computerele, dar, de obicei, trebuie să am cîteva beri la bord înainte de a avea curajul să spun...

– Știi că mă iubești, Michael.

Ochii ei străluceau cînd dădu în vileag secretul.

– Păi... da.

Vigdis îi dădu săpunul.

– E rîndul tău la spălat. Nu mă voi uita prea mult.

FÖLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Maiorul Sergetov înmînă însemnările sale. Rîul Leine fusese forțat într-un al doilea loc – la Gronau, cincisprezece kilometri nord de Alfeld – și acum șase divizii erau implicate în marșul asupra orașului Hameln și altele încercau să lărgească breșa. Continuau să se lupte cu handicap. În această parte a Germaniei drumurile erau relativ rare, iar traseele aflate sub controlul lor se aflau încă sub tirurile aviației și artileriei inamice, care provocau pierderi serioase în rîndul coloanelor de unități de întărire, cu mult înainte ca acestea să ajungă pe linia frontului.

Ceea ce începuse cu trei divizii de infanterie mecanizată ce încerca să forțeze o breșă pentru o divizie de tancuri se transformase în punctul de convergență pentru două armate sovietice complete. Acolo unde atacaseră două brigăzi germane cîrpite, se confruntau acum cu un amestec de unități trimise de aproape toți membrii NATO. Alekseiev era furios din pricina ocaziilor ratate. Dacă artileria diviziei n-ar fi atacat cu rachete podurile? Oare ar fi putut ajunge la Weser într-o zi, așa cum crezuse? „Asta aparține trecutului“, își spuse Pașa. Se uită peste raportul privind disponibilitatea de combustibil.

– O lună?

– În actualul tempo operațional, da, zise Sergetov cu o mină sumbră pe chip. Și ca să facem asta am paralizat aproape întreaga economie națională. Tata întreabă dacă putem reduce cheltuielile pe front...

– Desigur, explodează generalul. Putem pierde și războiul! Așa i s-ar economisi prețiosul lui combustibil!

– Tovarășe general, ați cerut să vă aduc informații corecte. M-am executat. Tot tatăl meu a putut să-mi dea asta.

Tînărul scoase un document din buzunarul hainei. Gros de zece pagini, documentul era un raport de evaluare KGB pe care scria: „NUMAI PENTRU MEMBRII BIROULUI POLITIC“.

– Este o lectură foarte interesantă, reluu Sergetov. Tata mi-a cerut să vă subliniez riscul pe care și l-a asumat dîndu-vă acest document.

Generalul obișnuia să citească rapid. Nu era un om care să-și afișeze emoțiile. Guvernul vest-german stabilise un contact direct cu sovieticii prin ambasadele ambelor țări din India. Discuția preliminară se învîrtise în jurul posibilității unei rezolvări negociate a conflictului. Evaluarea KGB spunea că demersul reflecta fragmentarea politică a NATO și, posibil, chiar o situație gravă a proviziilor de cealaltă parte a liniei frontului. Urmau două pagini de grafice și pretenții de distrugere a capacității NATO de transport maritim, plus o analiză a consumurilor NATO de muniție pînă în acea zi. KGB-ul estima că proviziile NATO se redusese acum la un nivel de două săptămîni, în ciuda transporturilor maritime care ajunseseră la destinație. Nici una din părți nu reușise să obțină suficiente materiale de război și combustibil pentru susținerea forțelor sale armate.

– Tatăl meu crede că aceste date legate de nemți au o semnificație aparte.

– Posibil, răspunse Alekseiev cu prudență. Capacitatea lor de luptă nu va fi slăbită cîtă vreme conducerea lor politică va lucra la o rezoluție acceptabilă a conflictului, dar dacă le putem face o ofertă acceptabilă și îi putem îndepărta pe nemți din NATO, atunci obiectivul nostru va fi fost atins și vom putea pune mîna pe Golful Persic după bunul nostru plac. Ce ofertă le vom face nemților?

– Încă nu s-a decis. Ei au cerut retragerea pe liniile de dinainte de război, urmînd ca termenii finali să fie negociați pe baze mai oficiale sub supraveghere internațională. Retragerea lor din NATO ar urma să fie stabilită de termenii tratatului final.

– Inacceptabil. Înseamnă că nu am obținut nimic. Mă întreb de ce naiba mai negociază?

– Este clar că există o mare agitație în guvernul lor, legată de dislocarea civililor și distrugerea de active economice.

– Ah.

Pe Alekseiev nu-l interesa deloc deteriorarea situației economice a Germaniei, dar guvernul german era martor la distrugerea muncii a două generații de oameni de către explozivele sovietice.

– Dar de ce nu ne-au pomenit despre așa ceva?

– Biroul politic se teme că vestea despre o posibilă rezoluție negociată ar descuraja pe mai departe exercitarea de presiuni asupra nemților.

– Idioții. Chestia asta ne spune ce anume să atacăm!

– Asta a spus și tatăl meu. Vrea să știe părerea dumneavoastră despre toate acestea.

– Spune-i ministrului că eu nu observ nici un indiciu al slăbirii determinării NATO pe linia frontului. Moralul german, mai ales, este încă la cote înalte. Opu pretutindeni rezistență.

– Guvernul lor ar putea purta negocieri fără știința forțelor armate. Dacă își înșală partenerii NATO, de ce nu și-ar înșela și înaltul comandament militar? sugerează Sergetov.

– „În definitiv, așa funcționează lucrurile în țară la noi...”, își continuă Sergetov fraza în gând.

– Este o posibilitate, Ivan Mihailovici. Dar mai există una, la fel de bună. Alekseiev arată spre hîrtii. Și anume ca toate astea să fie doar o făcătură.

NEW YORK

Ședința era condusă de unul dintre comandanți. Pe măsură ce el vorbea, ceilalți comandanți de escorte și ofițerii lor superiori frunzăreau documentele ca niște elevi de liceu prezenți la o reprezentare a uneia dintre piesele lui Shakespeare.

– Mai multe sonare vor fi poziționate de-a lungul axei de amenințare de aici.

Ofițerul mută arătătorul de-a lungul hîrtii. Fregatele *Reuben James* și *Battleaxe* urmau să se afle în permanență la circa cincizeci de kilometri distanță de restul formației. Asta le plasa în afara ariei de acoperire antiaeriană asigurată de celelalte nave. Fregatele dispuneau de propriile rachete mare-aer, dar rămîneau complet pe cont propriu.

– În cea mai mare parte a drumului vom dispune de sprijin SURTASS. Navele se re poziționează chiar acum. Ne așteptăm la atacuri aeriene și submarine din partea sovieticilor. Ca să ripostăm atacurilor aeriene, portavioanele *Independence* și *America* vor sprijini convoiul. Așa cum poate ați observat, noul crucișător *Aegis Bunker Hill* va face parte din convoi. De asemenea, forțele

aeriane vor distruge satelitul rusesc de recunoaștere oceanică la următoarea lui trecere, mâine în jurul orei douăsprezece zulu.

– Bine! exclamă comandantul unui distrugător.

– Domnilor, avem de livrat un total de peste două milioane de tone de echipamente, plus o divizie completă de blindate compusă din unități ale Gărzii Naționale și de rezervă. Asta ca să nu mai socotim întăririle materiale. Transportăm suficiente provizii ca NATO să-și continue acțiunile timp de trei săptămîni. Convoiul ăsta trebuie să treacă neatins. Vreo întrebare? Nu? Atunci, mult noroc!

Sala se goli imediat, ofițerii ieșind pe lîngă gărzile înarmate pe strada însoțită de afară.

– Jerry? zise Morris încetișor.

– Da, domniule?

Pilotul își puse ochelarii de aviator.

– În legătură cu noaptea trecută...

– Căpitane, noaptea trecută am băut amîndoi prea mult și, ca să-ți spun drept, nici nu-mi amintesc prea multe. Poate că peste șase luni vom putea hotărî ce s-a întîmplat. Ai dormit bine?

– Aproape douăsprezece ore. Nu mi-a pornit alarma.

– Poate că ar trebui să-ți iei un ceas deșteptător nou.

Trecură pe lîngă barul unde băuseră amîndoi în noaptea precedentă. Comandantul și pilotul se uitară la fațada barului, apoi izbucniră în rîs.

– Din nou pe baricade, prieteni dragi! exclamă Doug Perrin, alăturîndu-se celor doi.

– Numai să nu ne mai oferi vreun spectacol cu nava ta aliniată conservelor inamice, sugeră O'Malley. Chestia aia cu „treceți la abordaj“ e periculoasă.

– Treaba ta e să-i ții pe nemernici departe de noi, Jerr-O. Te încumeți?

– Ar fi bine s-o facă, observă Morris. Mă îngrozește gîndul că ar putea fi numai gura de el!

– Ce mai gașcă s-a strîns aici, comentă pilotul, furios. Isuse, eu zbor acolo sus pe cont propriu, găsesc un blestemat de submarin, *i-l dau* lui Doug, aici de față, și primesc în schimb vreun dram de respect?

– Asta-i problema cu aviatorii. Dacă nu le spui cât de minunați sînt la fiecare cinci minute, își varsă imediat năduful pe tine, rosti Morris zîmbind. Era o cu totul altă persoană față de cea care se tînguisese la cină cu o seară înainte. Ai nevoie de ceva ce s-ar putea să avem noi, Doug?

– Poate că am putea schimba niște alimente?

– Niçi o problemă. Trimite-ți ofițerul cu aprovizionarea. Sînt convins că putem negocia ceva. Morris se uită la ceas. Nu ridicăm ancora decît peste trei ore. Hai să mîncăm un sendviș și să punem cîteva lucruri în ordine. Am o idee despre cum să speriem avioanele alea Backfire și vreau să v-o împărtășesc...

Trei ore mai tîrziu, două remorchere Moran trăgeau fregata de lîngă chei. Reuben James se deplasa încet, motoarele croindu-i drum prin apa poluată a portului cu o viteză de șase noduri. O'Malley urmărea procedura de pe scaunul copilotului din elicopter, atent la posibila apariție a unui submarin rusesc în apropiere de intrarea în port, deși zona era vigilent patrulată de patru avioane Orion. Probabil că submarinul Victor pe care îl distruseseră cu două zile înainte fusese detașat în zonă pentru a urmări și trimite informații despre convoi, mai întîi pentru a ghida un raid al bombardierelor, apoi pentru a-și lansa un atac propriu. Spionul fusese distrus, dar asta nu însemna că marșul convoiului constituia un secret. New York era un oraș de opt milioane de locuitori și, cu siguranță, măcar unul dintre aceștia stătea acum la vreo fereastră, cu un binoclu la ochi, catalogînd tipurile de nave și numărul lor. Persoana respectivă urma să dea un telefon nevinovat, iar datele aveau să ajungă la Moscova în cîteva ore. Alte submarine aveau să se năpustească asupra rutei lor. Imediat ce convoiul va ieși de sub umbrela protectoare a aviației de coastă, avioanele radar sovietice aveau să se apropie căutînd, cu bombardierele înarmate cu rachete în urma lor.

„Atît de multe nave“, își spuse O'Malley. Trecură de o serie de nave container Ro-Ro încărcate cu tancuri, vehicule de luptă și soldați ai unei întregi divizii de blindate. Alte nave erau pline pînă la refuz cu containere care puteau fi descărcate direct în camioane pentru a fi trimise pe front, conținutul lor fiind memorat în computere pentru a fi livrate rapid spre destinațiile corecte. Morris se gîndi la buletinele de știri și la scenele

înregistrate cu luptele terestre din Germania. La asta se rezuma totul. Misiunea marinei: mențineți culoarele maritime deschise pentru livrarea uneltelor de care au nevoie acei soldați din Germania. Treceți navele în siguranță.

– Cum navighează? întrebă Calloway.

– Nu prea rău, îi răspunse Morris reporterului. Dispunem de stabilizatoare de tangaj. Așa că nu se înclină prea tare. Dacă aveți vreo problemă, oamenii noștri vor găsi probabil un remediu. Nu vă temeți să cereți ajutorul.

– Voi încerca să nu vă stau în cale.

Morris dădu prietenește din cap în direcția ziaristului de la Reuters. Reporterul sosise cu doar o oră înaintea plecării, dar părea să fie un profesionist, sau cel puțin un om trecut prin destule ca să aibă toate lucrurile de care avea nevoie împachetate într-un singur bagaj. Individul ocupase ultimul pat disponibil în zona ofițerilor.

– Amiralul dumneavoastră spune că sînteți unul dintre cei mai buni comandanți ai lui.

– Cred că vom afla dacă așa e, răspune Morris.

Obiectiv: Ținta

USS REUBEN JAMES

În primele două zile nu se întâmplă nimic. În față naviga forța de escortă, măturînd cu sonarele lor apele puțin adînci de coastă în căutarea unor submarine posibile, fără a găsi nimic. Urmau vasele comerciale, înaintînd încet în opt coloane de cîte zece nave. Convoiul se grăbea cu o viteză de douăzeci de noduri, să livreze mărfurile încărcate. Acoperit de o umbrelă imensă de avioane cu baza la sol, convoiul traversă impetuos primele patruzeci și opt de ore, cu cîteva ocoluri minore la trecerea pe lîngă coastele New England-ului și ale Canadei de Est, apoi pe lîngă insula Sable și pe lîngă Marile Bancuri. Partea ușoară rămăsese în urma lor. Părăsind apele de coastă pentru a intra propriu-zis în Oceanul Atlantic, convoiul pătrundea într-un teritoriu necunoscut.

— Despre modul cum îmi pot trimite depeșele..., zise Calloway în direcția lui Morris.

— Puteți folosi de două ori pe zi transmîțătorul meu prin satelit cîtă vreme nu interferează cu traficul oficial de comunicații. Înțelegeți că relatările dumneavoastră vor trece prin Norfolk pentru filtrarea informațiilor sensibile.

— Înțeleg. Domnule comandant, trebuie să mă credeți cînd vă spun că, atît cît voi sta cu dumneavoastră, nu voi transmite nimic care să vă pună în pericol nava! Am avut parte de destule emoții anul acesta în Moscova.

– Ce?

Morris se răsuci pe călcâie și își coborî binoclul de la ochi. Calloway îi povesti aventurile de care avusese parte în primăvară.

– Patrick Flynn, rivalul meu de la Associated Press, este la bordul lui *Battleaxe*. Fără îndoială, acum bea bere, concluzionă el.

– Așadar, erați acolo când porcăria asta a fost pusă la cale. Știți de ce a început totul?

Calloway clătină din cap.

– Dacă aș fi știut, domnule, aș fi scris povestea demult.

Pe aripa punții apăru un curier cu o stivă de mesaje. Morris le luă, citi repede trei și semnă pentru ele.

– Ceva spectaculos? întrebă Calloway, plin de speranță.

– E prognoza meteo actualizată și ceva despre satelitul rusesc de recunoaștere. Va apărea deasupra capului nostru peste trei ore. Forțele aeriene vor încerca să îl doboare înainte de a ajunge la noi. Nimic de importanță majoră. Presupun că vă simțiți bine. Vreo problemă?

– Nici una, domnule comandant. Nimic nu se compară cu un voiaj pe mare.

– Adevărat. Morris își vîrî capul în cabina de comandă. Aici e cartierul general și centrul de acțiune aeriană.

Morris îl conduse pe reporter în CIC, explicîndu-i că exercițiul la care urma să fie martor avea ca scop asigurarea faptului că oamenii de pe navă erau capabili să se descurce cum se cuvine chiar și pe întuneric.

– Ați fost avertizat de vreuna dintre acele depeșe?

– Nu, dar peste șase ore vom ieși din raza de acoperire a aviației cu baza pe uscat. Asta înseamnă că Ivan va veni să ne caute.

„Și vom fi îngrozitor de singuri aici, numai de capul nostru“, își spuse Morris. Hotărî ca exercițiul oamenilor să dureze o oră. Echipajul din CIC rula mai multe simulări pe computer. La cea de-a doua simulare, o rachetă inamică reuși să le străpungă scutul defensiv.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

Avionul de vînătoare F-15 se opri chiar în fața hangarului. Șeful echipei de sol sprijini scara de avion și maiorul Nakamura

coborî treptele, uitîndu-se imediat în spate, la coada arsă a avionului. Ajunsă pe pămînt, se duse într-acolo să examineze avariile.

– Nu arată rău, doamnă maior, o asigură sergentul.

Un fragment din racheta care explodase făcuse o gaură de mărimea unei cutii de bere chiar în aripa stîngă, ratînd cu cîțiva centimetri un rezervor de combustibil din aripă.

– Pot repara chestia asta în cîteva ore.

– Sînteți bine? o întrebă inginerul de la Lockheed.

– A explodat la cincisprezece metri și a distrus totul în jur.

Apropo, ați greșit. Cînd rachetele astea explodează, o fac la modul spectaculos. Rămîn bucăți peste tot. Am avut noroc că am încasat o singură schijă.

Evenimentul o speriasc de moarte pe Nakamura, dar avusese o oră la dispoziție ca să-și revină. Acum era doar furioasă.

– Îmi pare rău, doamnă maior. Aș vrea să pot spune mai mult decît atît.

– Va trebui să încerc din nou, zise Buns, privind cerul prin gaură. Cînd e următoarea fereastră de timp?

– La orele unsprezece și șaisprezece minute.

– Atunci asta e.

Maiorul intră în clădire, apoi urcă scara către zona rezervată piloților. Pereții clădirii erau tapetați cu covoare pentru absorbierea oricăror zgomote. Totodată, covoarele îi împiedicau pe piloți să se rănească prea tare cînd dădeau cu pumnii în zid.

KIROVSK, URSS

Nevătămat, satelitul de recunoaștere oceanică își continuă traiectoria pe orbită, iar la următoarea trecere pe deasupra Atlanticului descoperi o formație de aproape o sută de nave pe suprafața oceanului, organizate în coloane egale. Analistii ruși deciseră că ăsta era probabil convoiul despre care vorbeau rapoartele serviciilor de informații. Observară cu satisfacție că respectivul convoi ajunsese în teritoriu nepăzit, exact în zona în care avioanele proprii puteau ajunge fără probleme.

Nouăzeci de minute mai tîrziu, două regimente de bombardiere Backfire înarmate cu rachete, precedate de avioane de căutare

aeriană Bear-D, decolară de pe cele patru aerodromuri din jurul bazei Kirovsk și pomiră spre zona descoperită de deasupra Islandei.

USS REUBEN JAMES

– Așadar, asta e supriza pe care le-o pregătiți? întrebă Calloway. Reporterul indică mai multe simboluri de pe ecranul de afișaj tactic.

Morris dădu gânditor din cap.

– Pînă acum am trimis cele mai multe convoaie în regim EMCON – limitarea emisiilor – cu radarele închise pentru a le face mai greu de reperat. De această dată vom proceda un pic diferit. Țsta este ecranul pentru radarul SPS-49...

– Monstrul ăla negru de deasupra cabinei de comandă?

– Corect. Simbolurile astea sînt avioane Tomcat de pe *America*. Țsta este un aparat de realimentare KC-135, iar bebelușul ăsta de aici este un E-2C Hawkeye, cu misiune de cercetare radar. Radarul de pe Hawkeye este acum închis. Cînd va apărea Ivan, el va trebui să se apropie ca să vadă despre ce e vorba.

– Dar se știe deja despre ce e vorba, obiectă Calloway.

– Nu, Ivan știe doar că există un convoi pe aici pe *undeva*. Asta nu-i ajunge pentru lansarea rachetelor. Tot ce cunoaște cu siguranță este că există un radar SPS-49 operațional. Va trebui să-și pornească propriul radar ca să vadă ce anume se află pe suprafața apei. Iar dacă domnul Bear va face asta, îl vom vedea și vom trimite interceptoarele după el atît de repede, că nu va afla niciodată ce l-a lovit.

– Și dacă bombardierele nu vin astăzi?

– Atunci vom avea parte de ele altădată. Avioanele Bear discută și cu submarineele, domnule Calloway. Fie și numai pentru asta și tot merită doborîte.

ISLANDA

Pentru prima dată se plictiseau. Edwards și oamenii care îl însoțeau fuseseră adesea îngroziți, dar niciodată plictisiți. Acum stăteau în același loc de patru zile întregi și încă nu primiseră ordin de a merge mai departe. Observau și raportau ceva activitate

rusească nesemnificativă, dar, neavînd ceva important de făcut, timpul începea să se scurgă tot mai greu pentru toți.

– Locotenente, indică Garcia în sus. Văd avioane îndreptîndu-se spre sud.

Edwards scoase binoclul. Cerul era presărat cu nori albi, pufoși. Nu se vedeau nici un fel de dîre, dar... acolo! un licăr, o reflecție pe o suprafață. Edwards miji ochii mai bine ca să identifice obiectul.

– Nichols, tu ce crezi?

Edwards dădu binoclul mai departe.

– E un Backfire rusesc, răspunse simplu Nichols.

– Ești sigur?

– Destul de sigur, locotenente. Am văzut astfel de avioane destul de des înainte.

– Fă o numărătoare.

Edwards își despachetă stația radio.

– Văd numai patru. Toate zboară spre sud, domnule.

– Ești sigur că sînt Backfire? insistă Edwards.

– Sînt al naibii de sigur, locotenent Edwards! răspunse iritat Nichols, urmărindu-l pe ofițer cum pornește radioul.

– Beagle cheamă Doghouse.

Comunicațiile se desfășurau cam lent în acea zi. Edwards avu nevoie de trei apeluri înainte de a primi răspuns.

– Doghouse, aici e Beagle, și am niște informații pentru tine. Vedem bombardiere de tip Backfire zburînd spre sud, deasupra poziției noastre.

– De unde știi că sînt avioane Backfire? vru Doghouse să afle.

– Pentru că sergentul Nichols de la Marina Regală spune că e sigur pe faptul că sînt avioane Backfire. Sînt patru – Nichols ridică cinci degete – corecție, cinci aeronave zburînd spre sud.

– Înțeles, mulțumesc, Beagle. Se mai întîmplă și altceva?

– Negativ. Cît credeți că vom sta pe acest deal?

– Vă vom da de știre. Răbdare, Beagle. Nu v-am uitat. Terminat

ATLANTICUL DE NORD

Avioanele Bear zburau în linie oblică. Echipajele de la bordul lor cercetau orizontul cu privirea și inspectau frecvențele radar și pe cele radio. Avionul din frunte detectă emisiile unu

radar american; după un minut, acesta fu identificat drept un model de căutare aeriană SPS-49 folosit de fregatele cu rachete din clasa Perry. Tehnicienii de la bord măsurară intensitatea semnalului și, trasînd poziția pe hărți, calculară că avioanele se găseau mult în afara razei de detecție a radarului.

Comandantul raidului, aflat în cel de-al treilea avion, recepționă informația și o compară cu datele primite despre convoi. Poziția se găsea exact în mijlocul cercului desenat de el pe hartă. Comandantul se temea de lucrurile prea exacte. Convoiul urma o rută directă spre Europa? De ce? Pînă acum, cele mai multe convoaie folosiseră un itinerar mai ocolitor, coborînd mult spre sud, către insulele Azore, ca să forțeze avioanele inamice să parcurgă un drum mai lung decît ar fi vrut și silind astfel bombardierele Backfire să care o singură rachetă în loc de două. Ceva era tare ciudat. La ordinul lui, linia formată de avioane se reorientă pe o axă nord-sud și începu să reducă din altitudine pentru a se menține sub orizontul radarului american.

USS REUBEN JAMES

– Cît de departe puteți vedea? întrebă Calloway.

– Depinde de altitudinea și mărimea țintei, precum și de condițiile atmosferice, răspunse Morris, uitîndu-se de pe scaunul lui la ecranele electronice. Două avioane Tomcat ale marinei erau gata de luptă. În cazul avioanelor Bear, aflate la peste zece mii de metri, probabil că le putem depista de la o distanță de două sute cincizeci de mile. Cu cît zboară mai jos, cu atît se pot apropia mai mult. Radarul nu poate trece de linia orizontului.

– Dar zborul la joasă altitudine înseamnă consum mai mare de combustibil.

Morris se uită la reporter.

– Blestemățiile astea cară suficient combustibil ca să rămînă în aer o săptămînă întreagă, exageră el.

– Mesaj de la LANTFLT, domnule căpitan.

Ofițerul de comunicații îi dădu lui Morris un formular pe care stătea scris: „INFORMAȚII DESPRE UN POSIBIL RAID BACKFIRE SPRE SUD PESTE ISLANDA 1017Z“. Morris dădu mesajul ofițerului cu acțiunile tactice, care se uită imediat la hartă.

– Vești bune? se interesă Calloway.

Avea suficient bun-simț ca să nu ceară să vadă și el depeșa.

– S-ar putea să vedem ceva bombardiere Backfire peste circa două ore.

– Care să tragă în convoi?

– Nu, probabil că vor vrea să tragă mai întâi în noi. Au mai bine de patru zile la dispoziție să spulbere convoiul, și scoaterea din luptă a escortoarelor le ușurează treaba.

– Vă îngrijorează?

Morris zîmbi acru.

--- Domnule Calloway, eu sînt întotdeauna îngrijorat.

Comandantul verifică din reflex diferitele instrumente și ecrane din jur. Toate sistemele de senzori și de armament erau în stare de funcționare. Ce bine era să comanzi o navă nou-nouță! Afișajul pentru potențiale amenințări nu arăta nici un fel de activitate submarină în zonă, dar datele trebuiau privite cu rezervă. Putea suna la cartierul general acum, dar cea mai mare parte a echipajului era la masa de prînz. Mai bine să fie toată lumea hrănită și în stare de alertă.

„A naibii așteptare“, își spuse Morris. Urmări ecranele în tăcere. Luminițele intermitente indicau avioane amice rotindu-se lent pe deasupra, cu piloții așteptînd și ei să se întîmple ceva.

– Alte avioane vin spre noi, raportă un ofițer.

Pe ecran apăru o nouă pereche de Tomcat-uri, parte din patrula aeriană de luptă. *America* primise același avertisment de raid aerian. Portavionul se găsea la trei sute de kilometri depărtare, îndreptîndu-se vest, spre Norfolk. Același lucru se petrecea cu *Independence*, care se întorcea dinspre insulele Azore. Portavioanele se găseau pe mare de la începutul războiului, navigînd înainte și înapoi ca să evite sateliții sovietici de recunoaștere de pe orbită. Fuseseră capabile să furnizeze protecție antisubmarină pentru mai multe convoaie, deși își asumaseră ele însele un mare risc. Pînă acum, aceste nave americane de elită nu apucaseră să acționeze conform scopului pentru care fuseseră construite. Încă nu deveniseră niște arme ofensive. Soarta grupului de nave *Nimitz* însemnase o lecție amară. Morris își aprinse o nouă țigară. Acum își amintea de ce renunțase cîndva la fumat. Țigările îi ardeau gîtul, îi distrugeau simțul gustului și îl făceau să plîngă. Pe de altă parte, îi ofereau o ocupație cînd trebuia să aștepte.

ATLANTICUL DE NORD

Avioanele Bear se găseau pe o linie clară nord-sud, îndreptându-se spre poziția semnalelor emise de fregată. Comandantul de raid ordonă ca toate avioanele să vireze spre vest și să-și reducă altitudinea. Două avioane nu confirmară primirea ordinului, așa că el trebui să-l repete.

La trei sute de kilometri vest de ele, la bordul aeronavei de supraveghere E-2C Hawkeye, un tehnician își ridică privirea. Tocmai auzise pe cineva vorbind în rusă; erau cuvinte codate, dar, fără îndoială, rusești.

În câteva minute, toate navele din forța de escortă primiră informația și toate răspunseră în același mod: era imposibil ca bombardierele Backfire să fi ajuns deja acolo. Trebuia să fie vorba de avioane Bear. Toată lumea voia distrugerea acestor avioane. Portavionul *America* începu să-și lanseze interceptoarele și câteva avioane radar suplimentare. În definitiv, era posibil ca rușii să fie în căutarea portavionului.

USS REUBEN JAMES

– Trebuie să se îndrepte chiar spre noi, rosti ofițerul de acțiune tactică.

– Cam asta e ideea, fu Morris de acord.

– Cît de departe sînt? se interesă Calloway.

– N-avem de unde să știm. Hawkeye a detectat o transmisie vocală radio. Probabil că sînt destul de aproape, dar condițiile atmosferice te pot face să auzi așa ceva din cealaltă parte a lumii. Domnule Lenner, sună alarma pentru atac aerian.

Cinci minute mai tîrziu, fregata era pregătită de luptă.

ATLANTICUL DE NORD

– Bună dimineața, domnule Bear.

Pilotul Tomcat-ului se holba la ecranul TV. Avionul rusesc se afla la circa 65 de kilometri depărtare, iar soarele se reflecta în motoarele lui imense. Hotărînd să se apropie fără ca deodată să își utilizeze radarul, pilotul avionului de vînătoare împinse

manșa la optzeci la sută din cursă și activă controlul rachetelor. Viteza de apropiere trecu de 1 600 de kilometri pe oră, ceea ce însemna 27 de kilometri pe minut.

Apoi:

— Activează radarul!

La ordinul pilotului, ofițerul de interceptare radar aflat în spate porni instantaneu radarul AWG-9 de pe avion.

— L-am prins, anunță el o clipă mai târziu.

— Fooc!

Două rachete se desprinseră și accelerară la peste 4 800 de kilometri pe oră.

Tehnicianul electronist sovietic încerca să izoleze caracteristicile de semnătură electronică ale radarului de căutare de pe fregată când un receptor de avertizare emise un *bip* ascuțit. Omul se răsuca ca să vadă ce însemna acel sunet și se albi.

— Avertisment de atac aerian! strigă el prin intercom.

Reacționând instantaneu, pilotul viră avionul spre stînga și intră în picaj spre suprafața oceanului, în vreme ce tehnicianul activă sistemele de bruiaj. În orice caz, virajul mascase lansarea dispozitivelor de bruiaj de rachetele inamice.

— Ce se întîmplă? ceru să afle comandantul raidului.

— Avem un radar de interceptie pe urmele noastre, răspunse tehnicianul, speriat dar păstrîndu-și controlul. Dispozitivele de bruiaj sînt activate.

Comandantul raidului se întoarse spre omul de la comunicații.

— Trimite un avertisment: activitate aeriană inamică în această poziție.

Nu mai era însă timp. Rachetele Phoenix străbătură distanța în mai puțin de douăzeci de secunde. Prima se pierdu și rată ținta, dar cea de-a doua se fixă pe avionul în picaj și îi distruse coada. Avionul Bear căzu spre mare cu grația unei foi de hîrtie scăpate pe jos.

USS REUBEN JAMES

Pe radar se vedea avionul Tomcat. Îl urmăriră cu toții cum lansează două rachete care dispărură imediat din raza vizuală,

apoi cum Tomcat-ul își continuă tăcut drumul spre est timp de jumătate de minut. Apoi avionul viră și porni înapoi spre vest.

– Domnilor, ăsta a fost un succes, zise Morris. Am distrus un Bear.

– De unde știți? vru Calloway să afle.

– Credeți că s-ar fi întors dacă ar fi ratat? Și dacă ar fi fost altceva în afara unui Bear, pilotul ar fi rupt tăcerea radio. ESM, există trafic radio pe zero-opt-zero?

Ofițerul aflat în colțul dinspre tribord al compartimentului nu se obosi să-și ridice capul.

– Nu, domnule comandant, absolut nimic.

– Măi să fie, zise Morris. Chestia funcționează.

– Și dacă nemernicul nu a trimis un mesaj...

Calloway înțelese.

– Sîntem singurii care știm. Poate că vom fi în stare să nimicim întreaga forță de atac.

Morris se duse la ecranul mare de afișaj. Avioanele de vînătoare de pe *America* erau acum toate în aer, la 110 kilometri sud de convoi. Morris privi ceasul de perete: avioanele Backfire se aflau la circa patruzeci de minute depărtare. Ridică un telefon.

– Puntea, aici centrul de luptă. Semnalizează lui *Battleaxe* să se apropie.

În cîteva secunde, *Battleaxe* viră abrupt din babord și porni spre vest, către *Reuben James*. „O mică inovație a funcționat astăzi, își spuse Morris. De ce nu ar funcționa și a doua?”

– Fiți pregătiți de lansarea elicopterului, ordonă el.

O'Malley se odihnea în carlingă citind o revistă, sau cel puțin lăsîndu-și ochii să se delecteze cu pozele, în vreme ce încerca să se detașeze de ceea ce se întîmpla în jur. Anunțul venit prin difuzor îl smulse de lîngă Miss Iulie. Imediat, subofițerul Ralston începu secvența de pornire a motoarelor, în timp ce O'Malley cercetă panoul de bord pentru a verifica existența unor probleme mecanice, după care privi pe geam ca să verifice dacă oamenii de pe punte erau în siguranță.

– Ce trebuie să facem, domnule comandant? întrebă operatorul de sisteme de bord.

– O să jucăm rolul de momeală pentru rachete, Willy, răspunse amabil O'Malley, după care decolă.

ATLANTICUL DE NORD

Avionul Bear aflat în poziția cea mai sudică se găsea la o sută de kilometri de convoi, dar nu aflase încă asta, după cum n-o știau nici americanii; cîtă vreme avionul se menținea sub orizontul radarului de pe *Reuben James*. Pilotul avionului știa însă că venise timpul să urce și să pornească propriile radare de căutare. Dar nu primise încă ordin de la comandantul de raid. Era îngrijorat, cu toate că nu exista nici un indiciu de posibile probleme. Instinctul îi spunea că acolo se petrecea ceva ciudat. Unul dintre avioanele Bear care dispăruse cu o săptămînă în urmă raportase urmărirea unui singur radar de fregată americană – nimic altceva. „Exact ca acum...” Atunci, comandantul raidului anulasе misiunea bombardierelor Backfire de teama unei posibile prezențe a aviației inamice, ca apoi să se trezească degradat pentru bănuială de lașitate. Așa cum se întîmpla adesea în luptă, singurele date disponibile erau negative. Se știa că patru avioane Bear *nu* se întorseseră. El știa că *nu* primise încă ordinul așteptat de la comandantul de raid. Mai știa că *nu* existaseră indicii clare de posibile probleme. În fine, era sigur că *nu* se simțea fericit.

– Distanța estimată pînă la fregata americană? întrebă el prin sistemul de comunicații.

– O sută treizeci de kilometri, răspunse navigatorul.

„Menține tăcerea radio, își spuse pilotul. Astea sînt ordinele...”

– La dracu cu ordinele! rosti el cu voce tare.

Întinse mîna și porni stația radio.

– Gull Two către Gull One...

Nimic. Repetă apelul de încă două ori.

O mulțime de receptoare radio auziră apelul. În mai puțin de un minut, poziția avionului fu trasată, la 45 de kilometri sud-est de convoi. Un avion de vînătoare Tomcat porni cu viteză maximă după contact.

Comandantul raidului nu răspunse... ar fi trebuit să răspundă. El ar fi răspuns. Bombardierele trebuiau să se găsească acum la mai puțin de două sute de kilometri depărtare. „Către ce le trimitem?” se întrebă el.

* * *

– Activează radarul! ordonă el.

Toate navele detectară emisiile de frecvență ale radarului Big Bulge. Cea mai apropiată navă echipată cu rachete SAM, fregata *Groves*, își activă imediat radarele pentru dirijarea rachetelor și trase o rachetă sol-aer către avion – numai că avionul de vânătoare Tomcat care zbura spre Bear era prea aproape de țintă. Fregata stinse radarul de căutare, așa că racheta SM1 pierdu orientarea și se autodistruse automat.

La bordul avionului Bear semnalele de avertizare răsunau de pretutindeni, mai întâi alarma de rachetă sol-aer, apoi alarma de interceptare aeriană, după care operatorul radar prinse convoiul pe ecran.

– Multe nave spre nord-vest.

Operatorul radar transferă informația spre navigator, care începu imediat să întocmească un raport de poziție pentru bombardiere. Avionul Bear închise radarul și coborî în picaj spre ocean, în vreme ce ofițerul de comunicații transmise raportul de cercetare. După care se aprinseră radarele tuturor.

USS REUBEN JAMES

– Uite și bombardierele, rosti ofițerul de acțiune tactică când simbolurile apărură pe ecran. Relevment zero-patru-unu, distanța 290 de kilometri.

Pe punte, secundul era surescitat la culme. În plus față de grija atacului iminent, avea pe cap și problema apropierii dintre fregate. HMS *Battleaxe* se găsea acum la doar cincisprezece metri de fregata americană. Navele erau atât de apropiate ca să apară drept o singură țintă pe un ecran radar. La opt kilometri depărtare, O'Malley și pilotul elicopterului de pe *Battleaxe* zburau și ei în formație strânsă deasupra oceanului. Fiecare elicopter activase emițătorul de semnale. În mod obișnuit prea mici ca să fie înregistrate de un radar, elicopterele păreau acum, datorită amplificatoarelor de semnal, suficient de mari pentru a fi luate drept o navă și, în consecință, pentru a fi socotite drept ținte de rachete.

ATLANTICUL DE NORD

Acțiunea aeriană se desfășura acum cu eleganța unei încăierări dintr-un bar. Avioanele Tomcat din patrula aeriană aflată în apropierea convoiului porniră în urmărirea celor trei avioane Bear. Primul dintre acestea avea deja o rachetă pe urme. Celelalte două nu detectaseră convoiul încă și nici n-aveau s-o facă, întrucât fugeau spre est, ca să scape nevătămate. O tentativă sortită eșecului. Avioanele radar n-au nici o șansă să scape din calea unor avioane de vânătoare supersonice.

Gull Two pjeri primul. Pilotul reuși să-și trimită raportul și să primească o confirmare înainte ca două rachete Sparrow să explodeze în apropiere, incendiind una din aripile avionului. Pilotul ordonă oamenilor să se parașuteze, menținându-l la orizontală ca aceștia să poată face acest lucru și, un minut mai târziu, se desprinseseră de pe scaunul lui și sări prin trapa de evacuare de urgență din podea. Avionul explodă la cinci secunde după ce pilotul își deschise parașuta. Urmărindu-și aeronava transformându-se într-o minge de foc, omul se întreabă dacă avea să se înece.

Deasupra lui, o escadrilă de Tomcat porni spre bombardierele Backfire, într-o cursă cu scopul de a vedea cine ajunge primul în poziție de tragere. Bombardierele sovietice se înălțară abrupt cu putere maximă, activându-și propriile radare pentru a găsi ținte pentru rachetele de la bord. Primiseră ordinul de a localiza și distruge escortoarele, și găsiră ce căutau la cincizeci de kilometri distanță de restul convoiului. Două luminițe intermitente. Luminița mai mare din spate primi șase rachete. Cea mai mică, aflată la opt kilometri mai departe, patru rachete.

STORNOWAY, SCOȚIA

— Un raid de amploare cu bombardiere Backfire este acum în plină desfășurare la patruzeci și cinci de grade nord, patruzeci și nouă de grade vest.

Toland ținea telexul de informare în mână.

— Ce are de spus COMEASTLANT despre asta?

— Probabil că tocmai evaluează situația. Sînteți gata? îl întreabă el pe pilotul de avion.

– Puteți fii sigur că sînt gata!

Teleimprimatorul din colțul încăperii se trezi la viață: „INI-
TIAȚI OPERAȚIUNEA DOOLITTLE“.

USS REUBEN JAMES

– Vampir, vampir! Vin rachete spre noi.

„Uite-așa o luăm de la capăt“, își zise Morris. Ecranul tactic era mai modern decît cel de pe *Pharris*. Fiecare dintre rachete era însemnată cu un vector care îi indica viteza și direcția. Rachetele soseau la mică înălțime.

Morris ridică telefonul.

– Puntea, aici centrul de luptă. Executați manevra de separare.

– Puntea, înțeles. *Separăm acum*, rosti Ernst. Mașinile stop! Toate pe mers înapoi de urgență!

Timonierul trase înapoi de manșa de control a mașinilor, apoi inversă dintr-o mișcare sensul de învîrtire al elicelor, schimbînd direcția de navigație a navei din înainte în înapoi cu toată viteza. *Reuben James* încetini atît de repede încît oamenii trebuiră să se țină de ceva ca să nu cadă. În acest timp, *Battleaxe* țîșni înainte, accelerînd la douăzeci și cinci de noduri. Imediat ce ajunse în siguranță, fregata britanică viră mult spre babord, iar *Reuben James* reveni pe înainte cu toată viteza și viră abrupt spre tribord.

Orice operator sovietic de radar care ar fi privit manevra ar fi fost impresionat de schemă. Rachetele AS-4 fuseseră trase asupra unei singure ținte. Acum existau două ținte, care se separau. Rachetele se împărțiră egal, în două grupuri de cîte trei.

Morris își urmări cu atenție ecranul. Distanța dintre cele două nave se mărea cu rapiditate.

– Rachetele vin spre noi! anunță operatorul ESM. Mai multe capete de căutare ne-au luat urma.

– Cîrma banda dreapta, mașinile complet înapoi. Lansați rachetele de bruiaj!

Toată lumea din centrul de luptă tresări cînd patru containere explodară chiar deasupra navei, umplînd aerul cu folii de aluminu și oferind astfel o falsă țintă radar pentru rachete, în vreme ce fregata cîrmi spre babord. Lansatorul de rachete din prova viră odată cu nava. O rachetă SAM fusese deja ațintită asupra primei

rachete sovietice. Fregata se stabilizează pe un curs nordic, la cinci kilometri în spatele lui *Battleaxe*.

– Începem, rosti ofițerul cu armamentul.

Pe consola de control al tirului începu să pîlpîie o luminiță.

Prima dintre rachetele SM-1 vopsite în alb țîșni spre cer. Racheta abia părăsise tubul de lansare, cînd lansatorul se retrase, acceptă o nouă rachetă din magazia circulară, apoi se întoarse și se înălță la loc, trăgînd din nou la șapte secunde după prima lansare, apoi repetă ciclul de încă două ori.

– Asta e! exclamă O'Malley cînd văzu prima dîră de fum. Apăsă butonul de amplificare a semnalelor. Hatchet, închide-ți emițătorul și virează stînga!

Ambele elicoptere accelerară și se îndepărtară. Patru rachete se pomeniră brusc fără ținte. Își continuară drumul spre vest în căutarea altor ținte, dar nu găsiră niciuna.

– Lansați alte proiectile de camuflaj, ordonă Morris, urmărind cum converg dîrele electronice ale rachetelor amice și inamice.

CIC fu din nou zguduit cînd un alt nor de aluminiu explodează în aer, iar vîntul îl purtă spre rachetele care veneau spre fregată.

– Rachetele sînt încă pe urma noastră!

– Lovit! exclamă ofițerul cu armele.

Prima rachetă dispăru de pe ecran, interceptată la 25 de kilometri distanță, dar a doua rachetă continua să se apropie. Prima rachetă SAM trimisă după ea rată interceptația, explodînd inofensiv dincolo de țintă, apoi și cea de-a doua rată. Fu lansată o nouă rachetă SAM. Distanța se redusese la 9 kilometri. 7. 5. 4.

– Lovit! O singură rachetă rămasă – cotește. Se duce după norul de camuflaj. Trece în spate!

Racheta izbi apa la două mii de metri de *Reuben James*. Chiar și de la o asemenea distanță zgomotul era impresionant. Urmă o liniște desăvîrșită în CIC. Oamenii se uitau la instrumente, căutînd rachete suplimentare. Abia după cîteva secunde își dădură seama că nu mai exista nici o amenințare. Pe rînd, oamenii se uitară unii la alții și începură să răsufle ușurați.

– Ceea ce unei băătăii moderne îi lipsește în umanism, comentă Calloway, îi prisosește în intensitate.

Morris se lăsă pe spătarul scaunului.

– Cam așa ceva. Care-i povestea cu *Battleaxe*?

– Este încă pe radar, domnule, răspunse ofițerul de acțiune tactică.

Morris ridică radiotelefonul.

– Bravo, aici e Romeo. Mă auzi?

– Cred că sîntem încă în viață.

Perrin studia ecranul său tactic și clătina uluit din cap.

– Vreo avarie?

– Nici una. Hatchet se întoarce acasă. Și el e teafăr. Remarcabil, zise comandantul Perrin. Se mai văd ceva amenințări inamice? La mine nu se vede nimic.

– Negativ. Tomcat-urile au gonit avioanele Backfire de pe ecran. Hai să ne realiniem.

– Înțeles, Romeo.

Morris închise și privi în jur prin CIC.

– Bine lucrat, oameni buni.

Oamenii din încăpere se uitară unul la celălalt. Pe chipurile lor începură să apară zîmbete, care însă nu durară mult.

TAO își înălță privirea de pe ecranul lui.

– Pentru informarea dumneavoastră, domnule comandant, Ivan a tras un sfert din rachetele sale asupra noastră. Pînă acum, din ce îmi dau seama, Tomcat-urile au distrus cam șase, iar *Bunker Hill* cele mai multe din cele rămase... dar avem o fregată atinsă și trei vase comerciale. Avioanele de interceptare se întorc. Ofițerul își păstră vocea neutră. S-au raportat zero distrugerii ale forței inamice de atac.

– La dracu! exclamă Morris.

Capcana eșuase, și el habar n-avea de ce.

Habar n-avea că Stornoway considera întreaga operațiune un succes.

STORNOWAY, SCOȚIA

Cheia întregii operațiuni, la fel ca în cazul tuturor operațiunilor militare, consta în comunicații. În opinia lui Toland nu se cheltuise suficient timp cu înființarea de linii suficiente de comunicații în cazul operațiunii curente. Avioanele radar de pe *America* urmăriră

bombardierele Backfire pînă la ieșirea din raza de acțiune a radarului. Datele obținute din urmărire fură transmise portavionului, apoi, de aici, prin satelit către Norfolk și de acolo, din nou, prin satelit, către Northwood. Toland primi datele prin legătură terestră de la cartierul general al Marinei Regale. Cea mai importantă misiune NATO din război depindea de tranzistori și conexiuni telefonice mai mult decît de armele care urmau să fie angajate.

— Bun, ultimul lor curs a fost zero-doi-nouă, la o viteză de șase sute zece noduri.

— Așa înseamnă că vor ajunge deasupra coastei de vest a Islandei în două ore și șaptesprezece minute. Cît timp pot să meargă la putere maximă? Întrebă comandantul Winters.

— Cam cinci, după cum susțin cei de pe *America*.

Toland se încruntă. Estimările păreau cam vagi.

— Oricum ai lua-o, rezervele lor de combustibil sînt reduse cu... Bine. Trei avioane, la 130 de kilometri depărtare unul de celălalt. Toland se uită la cea mai proaspătă fotografie meteo de satelit. Vizibilitatea e bună. Îi vom depista. Oricine o face, urmează țintele — celelalte avioane se întorc imediat acasă.

— Noroc, domnule comandor.

ATLANTICUL DE NORD

Cele trei Tomcat-uri urcară încet la mare altitudine pe un curs spre nord-vest de Stornoway și la aproape douăsprezece mii de metri altitudine se cuplară la avioanele de realimentare. La cîteva sute de kilometri depărtare, bombardierele Backfire executau o manevră similară. Prezența în număr mare a avioanelor de vînătoare americane deasupra convoiului constituise o surpriză, dar timpul și distanța fuseseră în favoarea lor, astfel că, de această dată, reușiseră să scape fără pierderi. Echipajele bombardierelor vorbeau între ele; încordarea luptei dispăruse după încheierea unei alte misiuni periculoase. Discutară despre victoriile pe care le vor revendica la întoarcerea la Kirovsk, pe baza unor formule matematice clare. Se estima că o rachetă din trei își atinsese ținta, în ciuda tirului SAM. În acea zi, riposta rachetelor SAM fusese redusă ca intensitate — deși nici un avion nu rămăsese în zonă ca să evalueze corect rezultatele. Prin consens, ajunseră la concluzia

că vor raporta șaisprezece victime din rîndul navelor inamice și vor raporta și distrugerea celor două surse de sonar de care se temeau atît tovarășii lor de pe submarine. Echipajele din avioane se relaxară și începură să bea ceai din termos, gîndindu-se la următorul raid asupra convoiului de optzeci de nave.

Tomcat-urile se despărțiră cînd piloții zăriră munții Islandei. Nu comunicară nimic între ei prin radio. Piloții schimbă doar niște semne din mîna înainte de a porni fiecare spre poziția individuală de patrulă. Știau că radarele nu le puteau depista acolo. Comandorul Winters își verifică ceasul. Bombardierele inamice trebuiau să ajungă în zonă cam în treizeci de minute.

– Ce insulă frumoasă, îi spuse pilotul unui Backfire copilotului său.

– E frumoasă dacă te uiți la ea, dar nu sînt sigur că e prea plăcut să locuiești aici. Mă întreb dacă femeile sînt chiar atît de frumoase precum am auzit? Într-o zi o să am ceva „probleme mecanice“ Așa o să putem ateriza ca să vedem cu ochii noștri.

– Trebuie să te însurăm, Volodia.

Copilotul rîse.

– Cîte lacrimi se vor vărsa! Să devin inaccesibil pentru femeile lumii?

Pilotul apăsă butonul stației radio.

– Keflavik, aici este Vulturul de Mare 2-6, verific situația.

– Sea Eagle, nu vedem alte contacte în afara grupului tău. Cursul este cel bun. Transpoderele IFF arată stare de normalitate.

– Înțeles. Terminat. Pilotul închise stația. Așadar, Volodia, prietenii noștri sînt încă acolo. Un loc cam singuratic.

– Dacă e vorba despre femei, și ai gust pentru cultură, nu vei fi niciodată singur, se auzi o altă voce prin intercom.

– Vrea cineva să-l facă pe obsedatul ăla sexual să tacă? se răzoi navigatorul.

– Studiezi ca să devii ofițer politic? interveni copilotul cu voce mieroasă. Cît mai avem pînă acasă?

– Două ore și douăzeci și cinci de minute.

Avionul își continuă drumul spre nord-est cu șase sute de noduri, trecînd peste centrul pustiu al insulei.

* * *

– *Tallyho!* rosti pilotul încetisor. La ora unu și la distanță.

Sistemul TV de bord de pe Tomcat arăta forma distinctă a unui bombardier sovietic. „Orice s-ar spune despre ruși, gîndi Winters, „știi să construiască avioane frumoase.“

Viră avionul, camera montată în bot părăsind direcția țintei, însă colegul din spate își fixă binoclul asupra bombardierului. Curînd apărură alte două avioane inamice, zburînd de voie. Așa cum se așteptaseră, cursul de zbor al bombardierelor era spre nord-est, la o înălțime de zece mii de metri. Winters căută un nor mare în care să se ascundă și găsi unul. Vizibilitatea scăzu la cîțiva metri. „S-ar putea să dau peste un Backfire aici, își zise Winters, căruia să-i placă să zboare prin nori. Asta ar putea ruina misiunea“.

Ieși din nor o clipă mai tîrziu, viră avionul cu putere și reveni în siguranța norului. Mintea lui calcula timpul și distanța. „Bombardierele ar fi trebuit să treacă toate pînă acum.“ Trase din nou de manșă și ieși prin vârful norului.

– Acolo ar trebui să fie, zise primul colegul din spate. Capul sus! Văd mai multe la ora trei.

Pilotul se ascunse la loc în nor timp de alte zece minute. Într-un tîrziu zise:

– Nu mai e nimic la sud de noi. Ar cam trebui să ne fi depășit toate, nu crezi?

– Mda, să mergem să ne uităm.

Un minut mai tîrziu, Winters se întreba dacă nu lăsase inamicii să ia un avans prea mare. Sistemul de camere de luat vederi scruta cerul și nu găsea nimic. „Răbdare“, își spuse Winters, crescînd viteza avionului la șase sute nouăzeci de noduri. Cinci minute mai tîrziu, un punct apăru pe ecran. Numărul se mări la trei. Winters estimează că se găsea la 65 de kilometri în urma bombardierelor. Cu soarele în spate, inamicul n-avea cum să-l depisteze. Coechipierul lui aflat în spate efectua o verificare pe radarul de amenințări potențiale și scrută cerul în urma lor în căutarea unor eventuale avioane inamice, o procedură pe care o repetă de trei ori pe minut. Dacă un interceptor american se putea găsi în acea zonă, de ce nu s-ar fi putut găsi și unul rusesc?

Pilotul urmări cifrele schimbîndu-se pe afișajele sistemului de navigație inerțială, verifică nivelul de combustibil și privi

înainte pentru a observa orice schimbare în formația aeriană inamică. Urmărirea se dovedea incitantă și plictisitoare în același timp. Winters cunoștea importanța acțiunii sale, dar *acțiunea* în sine nu era mai palpitantă decât pilotarea unui Boeing 747 de la New York la Los Angeles. Zburară așa timp de peste o oră, străbătând cei 1 100 de kilometri dintre Islanda și coasta Norvegiei.

– Aici devine interesant, zise colegul din spate. Avem radare de căutare aeriană în față. Se pare că vom da peste Andøya. Este încă la 160 de kilometri depărtare. Probabil că ne vor depista peste două sau trei minute.

– Drăguț. Unde erau radare de căutare erau și avioane de vânătoare. Ai calculat poziția lor?

– Da.

– Începe transmisia.

Winters întoarse avionul și porni înapoi spre mare.

La trei sute de kilometri depărtare, un Nimrod britanic recepționă semnalul și îl retransmise către un satelit de comunicații.

NORTHWOOD, ANGLIA

Amiralul Beattie încerca să rămână calm, dar așa ceva era extrem de greu pentru un om ai cărui nervi fuseseră întinși la maximum de valul de crize declanșate odată cu începerea războiului. Operațiunea Doolittle era copilașul lui. În ultimele două ore așteptase cu sufletul la gură vești dinspre Tomcat-uri. Două dintre ele se întorseseră fără a-i depista pe ruși. Unul nu se întorsese. Oare era în urmărirea rușilor, conform planului, sau căzuse, pur și simplu, în mare?

Imprimanta din colțul camerei de comunicații începu să scoată sunetul asemănător unui scîrțîit atît de așteptat de amiral. „EYEBALLS RAPORTEAZĂ IEPURI LA 69/20N, 15/45E, LA 1543Z CURS 021 VITEZĂ 580 NOD ALT 10.“

Beattie rupse pagina și o dădu ofițerului responsabil cu operațiunile aeriene.

– Asta înseamnă că vor ateriza peste treizeci și șapte de minute. Presupunînd că e ultimul grup și lăsînd o marjă de cincisprezece minute între grupuri, ultimul bombardier va ateriza peste douăzeci și două de minute.

- Deci peste cincisprezece minute din acest moment?
- Da, domnule amiral.
- Trimite ordinul!

În treizeci de secunde, mai mult de zece canale de satelit diferite începură să transmită același mesaj.

USS CHICAGO

Cele trei submarine americane zăcuseră pe fundul Mării Barents, în apropiere de coasta Rusiei, atât de aproape de aceasta, încît adîncimea apei abia dacă atîngea douăzeci și cinci de metri. Stăteau acolo parcă de o eternitate, cînd, în sfîrșit, primiră semnalul de a porni spre sud. McCafferty zîmbi ușurat. Cele trei submarine britanice, inclusiv HMS *Torbay*, își făcuseră deja treaba. Se furișaseră pe lîngă o fregată rusească și patru nave de patrulare de pe coasta ruso-norvegiană și le atacaseră cu torpile. Rușii presupuseseră că urma doar un efort concentrat de penetrare a barierei lor de patrulare și, în consecință, trimiseseră o puternică forță de patrulă antisubmarin spre vest în întîmpinarea inamicului.

Lăsînd calea liberă pentru *Chicago* și suratele ei. Cel puțin așa spera McCafferty.

Pe măsură ce se apropiau, tehnicienii electroniști calculau și recalculau cursul. Trebuiau să fie exact la locul potrivit cînd aveau să-și lanseze rachetele.

- Cît mai avem pînă tragem? întrebă secundul.
- O să ni se dea de știre, răspunse McCafferty.

În acea clipă, odată cu mesajul primit de la Northwood, știură. Aveau să lanseze la 1602 Zulu Time.

- Sus periscopul.

McCafferty roti instrumentul într-un tur complet. O furtună pe mare stîrnea valuri de peste un metru înălțime.

- Mie mi se pare în regulă, rosti secundul, urmărind ecranul TV.

Comandantul lipi mînerule de periscop. Acesta coborî în puțul lui.

- ESM?

– O mulțime de chestii pe radar, domnule, răspunse tehnicianul. Am zece transmițătoare diferite în acțiune.

McCafferty cercetă panoul de comandă al rachetelor Tomahawk aflat pe partea dinspre tribord a centrului de atac. Tuburile lanstorpilor

erau încărcate cu două torpile Mark-48 și două rachete Harpoon. Ceasul se apropia implacabil de ora 16.02.

– Începeți secvența de lansare.

Instantaneu se traseră capacele de pe butoanele de lansare. Luminile de stare ale rachetelor deveniră roșii. Căpitanul și ofițerul cu armamentul își introduseră cheile în panoul de lansare. Subofițerul de la panoul armelor roti mînerul de lansare spre stînga, completînd procesul de armare. În partea din față a submarinului, sistemele de ghidare ale celor douăsprezece rachete de croazieră Tomahawk se activară complet. Computerelor de la bordul rachetelor li se furnizară informații despre punctul de pornire a călătoriei. Știau deja unde ar fi trebuit să o încheie.

– Inițiați lansarea, ordonă McCafferty.

Ametist nu făcea parte din marina sovietică regulată. În principal destinată operațiunilor de securitate, fregata de patrulare din clasa Grisha era manevrată de un echipaj KGB, iar comandantul ei petrecuse ultimele douăsprezece ore accelerînd nava, apoi lăsînd-o să plutească în derivă, scufundînd sonarul de căutare și ascultînd adîncurile marine într-o manieră mai degrabă americană decît rusească. Cu motoarele diesel oprite, fregata nu producea nici un sunet, iar silueta ei scundă era greu de depistat de la mai mult de doi kilometri depărtare. Nava nu auzise apropierea submarinelor americane.

Primul Tomahawk țîșni la suprafața Mării Barents la 16.01:58, la două mii de metri distanță de fregata rusească. Marinarul de veghe de pe navă avu nevoie de două secunde ca să reacționeze. Văzînd forma cilindrică înălțîndu-se și arcuindu-se spre sud-vest, omul simți un ghem de gheață în stomac.

– *Tovarășe comandant! Lansare de rachetă la tribord!*

Comandantul veni în goană pe punte și privi uluit cum o a doua rachetă sparge suprafața apei, după care se rezezi înapoi în cabina de comandă.

– La posturile de luptă! Sala radio, cheamă cartierul general al Flotei și spune-le că avem lansare de rachete inamice în pătratul 451/679 – acum! Mașinile înainte cu toată viteza! Cîrma dreapta!

Motoarele diesel ale fregatei se treziră la viață.

– Ca naiba mai e și asta? Întrebă șeful de la sonar. Submarinul tremura la fiecare patru secunde din pricina lansărilor de rachete, dar... Puntea, aici sonarul, avem un contact relevant zero-nouă-opt. Navă diesel de suprafață, pare din clasa Grisha și e aproape, domnule!

– Sus periscopul! McCafferty roți periscopul și mări puterea lentilelor la maximum. Văzu fregata rusească virînd strîns. Poză! Fixați! Țintă de suprafață relevant zero-nouă-șapte, distanța unu șase sute, cursul, la dracu'! Virează. Să-i spunem zero-nouă-zero, viteza douăzeci. Prea aproape pentru o rachetă, ținta trebuia angajată cu torpilele. Jos periscopul!

Marinarul de la panoul de control al tirului tastă numerele în computer. Computerul avu nevoie de unsprezece secunde ca să proceseze informația.

– *Fixat!* Gata tuburile unu și trei.

– Tuburile inundate, trapele exterioare deschise – gata! rosti secundul.

– Matricea coordonatelor generată și *fooc!*

– Foc unu, foc trei. Secundul se luptă să-și țină emoțiile în frîu și reuși. De unde venise blestemata aia de fregată? Reîncărcați cu 48-uri!

– Ultima pasăre și-a luat zborul! anunță tehnicianul de la controlul rachetelor. Asigur nava după lansare.

– Cîrma banda stînga!

Ametist nu văzu rachetele care se lansau în spatele ei. Oamenii erau prea ocupați să alerge la posturile de luptă, în vreme ce comandantul cerea viteză maximă, iar ofițerul cu armele de pe vas alerga în chilofi spre lansatoarele de rachete. Nu aveau nevoie de sonar pentru ce aveau de făcut; puteau vedea cu ochiul liber unde era submarinul – trăgea rachete asupra *patriei-mamă!*

– Trageți cînd sînteți gata! strigă căpitanul.

Degetul locotenentului apăsă butonul de lansare. Douăsprezece rachete antisubmarin se arcuiră prin aer.

– *Ametist*, se auzi o voce în difuzor. Repetă mesajul – ce rachete? Ce *gen* de rachete??

USS *Providence* își lansă ultima rachetă chiar în clipa în care fregata trase în direcția submarinului. Comandantul ordonă viraj

strîns cu toată viteza chiar în secunda în care rachetele antisubmarin depășiră punctul de maxim al traiectoriei și își începură partea descendentă a zborului. Acestea căzură într-un cerc larg pentru a acoperi o zonă cît mai mare. Două explodară la mai puțin de o sută de metri de submarin, suficient de aproape ca să sperie, dar nu și ca să producă avarii. Ultima atinse apa chiar deasupra cîrmei submarinului. O secundă mai tîrziu, focosul de douăzeci și trei de kilograme explodă.

Comandantul lui *Ametist* ignoră radioul și încercă să-și dea seama dacă prima salvă de rachete lovise sau nu ținta. Ultima rachetă explodase mai devreme decît celelalte. Tocmai voia să dea ordinul de repetare a tragerii, cînd ofițerul de la sonar raportă apropierea a două obiecte dinspre pupa. Comandantul ordonă viraj strîns. Nava naviga deja cu viteză maximă în vreme ce difuzorul radioului continua să urle.

- Ambele torpile s-au fixat pe țintă!
- Sus periscopul!

McCafferty îl lăasă să urce pînă la capăt înainte de a apuca de mîner. La putere maximă de mărire, fregata Grisha mai că umplea ecranul. Aproape imediat, ambele torpile loviră baborul navei și fregata de cîteva mii de tone se dezintegrează sub ochii lui McCafferty. Roti complet periscopul, măturînd orizontul cu privirea pentru a căuta alte nave inamice.

- Bine, nimic la orizont.
- Nu vă rămîne multă vreme așa. Tocmai trăgea în *Providence*, domnule.
- Sonar, ce auzi pe zero-nouă-zero? întrebă McCafferty.
- Multe zgomote de la torpile, domnule, dar cred că avem și zgomot de aer purjat la zero-nouă-opt.
- Du-ne pînă acolo.

McCafferty menținu periscopul ridicat în timp ce secundul conduse submarinul spre *Providence*. Fregata fusese complet distrusă. Împreună, torpilele însemnau aproape șapte sute cincizeci de kilograme de explozibil de mare putere. McCafferty zări două veste de salvare care se umflaseră automat la contactul cu apa, dar nici un om în apă.

– *Boston* ne cheamă prin telefon, domnule. Vor să știe ce naiba s-a întâmplat.

– Spune-le. Comandantul ajustă ușor lentilele. Bun, uite-l, iese la suprafață – Sfinte Sisoel!

Cîrma submarinului era grav avariata. Treimea din spate îi dispăruse complet, iar restul abia se ținea de corpul navei. O cîrmă de adîncime atîrma ciuruită precum aripa unei păsări rănite, iar periscopele și catargele din structură erau îndoite ca o sculptură modernistă.

– Încearcă să iei contact cu *Providence* prin Gertrude.

Șaizeci de rachete Tomahawk zburau prin aer. După ieșirea din apă, motoarele-rachetă cu combustibil solid le înălțaseră la o altitudine de trei sute de metri, unde se desfăcuseră aripile și motoarele proprii. Imediat ce motoarele intraseră în funcțiune, Tomahawk-urile începuseră să coboare treptat pînă ajunseseră la zece metri deasupra solului. Radarele de bord scanau terenul în față pentru a menține rachetele aproape de sol și pentru a potrivi caracteristicile terenului cu coordonatele hărților stocate în memoria computerelor. Șase radare sovietice diferite înregistraseră lansarea, apoi pierduseră rachetele cînd acestea coborîseră la nivelul solului.

Tehnicienii ruși a căror misiune era supravegherea unui posibil atac nuclear împotriva patriei lor erau la fel de încordați precum colegii lor din Vest. Săptămînile de conflict convențional intens, la care se adăugau stările de alertă maximă întin-seseră toți nervii dincolo de limita suportabilității. Imediat după detectarea lansării rachetelor Tomahawk, un avertisment de atac cu rachete balistice fusese trimis la Moscova. Avertismen-tul vizual de pe *Ametist* ajunsese aproape în același timp la cartierul general al marinei din Severomorsk. Imediat fu trimisă o alertă THUNDERBOLT, cuvîntul asigurînd trecerea instantanee pînă la nivelul ministrului apărării. Comandanții bateriilor de rachete antiaeriene din jurul Moscovei fură autorizați să deschidă focul. Deși dură cîteva minute pînă ce ofițerii radar putură confirma, spre satisfacția Moscovei, că rachetele ieșiseră din raza de acțiune a radarelor și nu urmau traiectorii balistice, unitățile defensive

rămaseră în alertă și pe cuprinsul întregii Rusii de nord avioanele apărării antiaeriene decolară.

Rachetelor nu le păsa de agitația stîrnită. În acel loc, coasta rusească se compunea din creste stîlcoase și dealuri și nu exista decît tundră, mlaștina tipică ținuturilor nordice. Era un teren ideal pentru rachetele de croazieră, care se stabilizează pe un curs de zbor drept, la cîteva metri deasupra mlaștinilor ierboase, cu o viteză de cinci sute de noduri. Toate rachetele trecură peste lacul Babozero, primul reper referențial de navigație, după care cursurile de zbor li se despărțiră.

Avioanele de vînătoare sovietice, care tocmai decolau de la sol, habar n-aveau ce urmăreau, de fapt. Informațiile radar le ofereau viteza și cursul țintelor, dar dacă acestea erau rachete de croazieră puteau ajunge chiar și pînă pe coasta Mării Negre. Puteau avea ca țintă chiar Moscova și era posibil ca acum să zboare pe un curs înșelător, la distanță de cursul direct, către capitala sovietică. La ordinul controlorilor de sol, interceptoarele se aranjă în dispozitiv la sud de Marea Albă și porniră radarele de căutare la sol pentru a vedea dacă pot depista rachetele traversînd suprafața plată de dedesubt.

Numai că rachetele nu se îndreptau spre Moscova. Ascunzîndu-se printre dealurile rare, rachetele zburară pe curs doi-unu-trei pînă ce ajunseră la o pădure imensă de pini. Una cîte una virară strîns spre dreapta și schimbă cursul la doi-nouă-zero. O rachetă ieși de sub control și căzu pe pămînt, o alta rată virajul și o luă spre sud. Celelalte își continuă drumul spre țintă.

SEA EAGLE TWO-SIX

Ultimul bombardier Backfire se rotea deasupra Umbozero-Sud, așteptînd să aterizeze. Pilotul verifică nivelul combustibilului. Îi mai ajungea pentru circa treizeci de minute, așa că nu era nici o grabă. Din motive de securitate, cele trei regimente de avioane erau împărțite pe patru aerodromuri adunate laolaltă la sud de orașul minier Kirovsk. Dealurile înalte din jurul orașului ascundeau radare puternice și baterii mobile SAM pentru anihilarea unui potențial atac aerian NATO. Pilotul bombardierului

văzu că cele mai multe furnale erau în funcțiune, căci din multe coșuri înalte ieșea fum.

— Sea Eagle Two-Six, aveți permisiune de aterizare, rosti într-un târziu operatorul din turnul de control.

— Cine va fi în noaptea asta, Volodia?

— Flapsurile la douăzeci de grade. Viteza două sute. Trenul de aterizare e coborât și asigurat. Cred că Irina Petrovna. Aia înaltă și ciolănoasă de la centrala telefonică.

— Ce mai e și asta? întrebă pilotul.

Pe pistă, în fața avionului, apără brusc un obiect mic și alb.

Prima dintre cele douăsprezece rachete Tomahawk destinate aerodromului Umbozero-Sud traversă pista sub un unghi ascuțit, apoi vârful rachetei se despărți de restul corpului, lăsînd să se împrăstie peste întreaga zonă cîteva sute de bombițe. Șaptesprezece bombardiere aterizaseră deja. Două erau realimentate de cisterne în aer liber, celelalte erau înarmate și pregătite pentru o nouă misiune. Fiecare bombiță avea puterea unui obuz de mortier. Racheta Tomahawk își eliberă complet încărcătura, apoi urcă drept în sus, se opri și se prăbuși înapoi spre sol, adăugînd forței destructive propria încărcătură de combustibil. Primul pieri un Backfire gata de decolare. Două bombițe căzură pe aripa avionului și bombardierul se transformă într-o minge imensă de foc.

Pilotul de pe Two-Six împinse manșa și se înălță de pe pistă, urmărind cu groază cum zece bombardiere explodară sub ochii lui. Fumul ce ieșea din altele îl avertiza de existența unor avarii mai puțin importante în cazul multor altor aparate de zbor. În două minute totul se sfîrși. Mașinile de intervenție începură să gonească precum niște jucării imense de-a lungul zonelor de asfalt, în vreme ce pompierii îndreptau furtunurile de incendiu asupra camioanelor și avioanelor incendiate. Pilotul bombardierului porni spre nord, către pista de aterizare de rezervă, și văzu fum ridicîndu-se și de acolo.

— Combustibil pentru cincisprezece minute. Ar fi bine să ne găsești un loc repede, îl avertiză Volodia.

Virară stînga spre Kirovsk-South, unde se repetă aceeași poveste. Atacul fusese calculat astfel încît toate rachetele să își atingă simultan cele patru ținte.

- Afrikanda, aici e Sea Eagle Two-Six. Nu mai avem combustibil și trebuie să aterizăm imediat. Ne poți lua?
- Afirmativ, Two-Six. Pista e liberă. Vîntul bate dinspre doi-șase-cinci la douăzeci.
- Foarte bine, venim. Terminat. Pilotul viră. Ce mama naibii a fost asta? Îl întrebă el pe Volodia.

USS CHICAGO

- Comunicațiile s-au dus, controlul tirului s-a dus, stabilizatoarele de suprafață s-au dus. Am oprit scurgerile. Motoarele sînt în regulă, putem pluti, rosti comandantul de pe USS *Providence* în telefon.
- Foarte bine. Așteptați. Și *Boston* venise lîngă nava avariată. Todd, aici e Danny. Ce crezi?
- Nu vor reuși singuri. Propun să le trimitem pe restul înapoi. Noi doi vom asigura escorta.
- De acord. Tu ia-te după ei. O să încercăm să curățăm drumul cît de repede putem.
- Mult noroc, Danny.
- Antena de pe *Boston* se înalță și comandantul submarinului efectuează o transmisie rapidă. Un minut mai tîrziu, sonarul de pe *Chicago* arăta zgomotul celorlalte submarine luînd-o la goană spre nord.
- *Providence*, îți recomand să vii pe curs zero-unu-cinci și să mergi cît de repede poți. Noi o să-ți acoperim spatele. *Boston* ni se va alătura mai tîrziu și împreună te vom escorta pînă la banchiză.
- Nu putem risca așa ceva, noi putem...
- Mișcă-ți barca nenorocită din loc! urlă McCafferty în microfon.

Fusese înaintat în grad exact cu trei luni înaintea căpitanului de pe *Providence*. Submarinul avariat se scufundă lent și porni spre nord-est cu cincisprezece noduri. În apă, cîrma lovită suna ca o grămadă de fier vechi, dar în privința asta nu se putea face nimic. Dacă submarinele voiau să supraviețuiască, trebuiau să se îndepărteze cît mai repede de punctul din care lansaseră rachetele.

MOSCOVA, URSS

Mihail Sergetov se uită în jur la grupul de oameni încă palizi de pe urma șocului a ceea ce ar fi putut să fie.

– Tovarășe ministru al apărării, rosti secretarul general. Ne poți spune ce s-a întâmplat?

– S-ar părea că submarinele au lansat un număr de rachete de croazieră asupra câtorva dintre aerodromurile noastre nordice. Scopul lor evident a fost distrugerea cât mai multor avioane Backfire. Încă nu știu ce succes a avut operațiunea inamicului.

– De unde au lansat rachetele? se interesează Piotr Bromkovskîi.

– De la est de Murmansk, la mai puțin de treizeci de kilometri de coasta noastră. O fregată a văzut și a raportat lansarea, apoi a dispărut din eter. Avioanele au început căutările.

– Cum dracu' au ajuns acolo??? Dacă submarinul ăla ar fi lansat rachete balistice împotriva noastră, tună Bromkovskîi, cât timp de avertizare am fi avut la dispoziție?

– Între șase și șapte minute.

– Minunat! Nu putem reacționa atât de repede. Cum ai putut să-i lași să se apropie atât de mult??

– Nu vor scăpa, Petia, îți promit asta! răspunse ministrul apărării. Secretarul general se aplecă în față.

– Vei avea grijă ca așa ceva să nu se mai repete vreodată!

– Dacă tot sîntem aici, tovarăși, interveni Sergetov, poate tovarășul ministru al apărării să treacă în revistă modul în care au evoluat peste noapte evenimentele de pe frontul german?

– Forțele NATO sînt întinse către limita de rupere. Așa cum ne-a informat KGB-ul, proviziile lor au atins un nivel minim critic și cu evoluțiile diplomatice din ultimele cîteva zile cred că putem presupune fără dificultăți că NATO e la limita dezintegrării politice. Nu trebuie decît să menținem presiunea și ei se vor prăbuși!

– Dar și noi rămînem fără combustibil! zise Bromkovskîi. Oferta făcută de nemți pare rezonabilă.

– Nu. Ministrul de externe clătină din cap. Nu obținem nimic.

– Obținem pacea, tovarășe, observă Bromkovskîi cu voce înceată. Dacă vom continua... gîndiți-vă, prieteni, gîndiți-vă ce

ne spuneam cu toții acum cîteva ore, cînd a apărut avertismentul legat de atacul cu rachete.

Sergetov își dădu seama că, pentru prima dată, bătrînul ridicase un punct de vedere cu care erau cu toții de acord. După săptămîni și luni de promisiuni, planuri și asigurări că lucrurile pot fi menținute sub control, acea unică alarmă falsă îi forțase pe toți să privească dincolo de marginea abisului. Timp de zece minute se temuseră că orice control fusese pierdut, iar toată bravada de acum a ministrului apărării nu-i putea face să uite asta.

După cîteva clipe de reflecție, secretarul general zise:

– Peste cîteva ore reprezentanții noștri se întîlnesc cu nemții. Ministrul de externe va raporta mîine care este esența noii lor oferte.

Pe acel ton, ședința luă sfîrșit. Sergetov își înghesui însemnările în servieta de piele, părăsi singur încăperea și coborî scările spre mașina oficială. Un tînăr îi deschise ușa. În acel moment se auzi chemat de o voce din spate.

– Mihail Eduardovici, pot să merg cu dumneata? Mașina mea s-a stricat.

Era Boris Kosov, directorul Comitetului Securității Statului, temutul KGB.

Lupte la 31 Vest!

MOSCOVA, URSS

– Mă puteți duce, Mihail Eduardovici? Poate că și discutăm unele lucruri?

Sergetov simți că îi îngheață sîngele în vene, deși nu lăsă să se vadă nimic. Era posibil ca șeful KGB să nu *pară* sinistru? De origine din Leningrad, ca și Sergetov, Kosov era un bărbat scund și rotofei, care preluase puterea în KGB după ce condusese bizarul „Departament General” al Comitetului Central. Omul avea un rîs vesel cînd avea chef și, deghizat, putea fi luat drept personificarea lui Moș Gerilă, versiunea acceptată de stat pentru Moș Crăciun. Numai că acum nu era într-o astfel de dispoziție.

– Desigur, Boris Georgievici, zise Sergetov, arătînd spre șoferul lui. Puteți vorbi liber. Vitali e un om verificat.

– Știu, răspunse scurt Kosov. A lucrat pentru noi în ultimii zece ani.

Sergetov nu trebui decît să se uite la ceafa șoferului ca să-și dea seama că Kosov rostea adevărul.

– Deci despre ce vreți să vorbim?

Directorul KGB introduse mîna în servieta sa și scoase de acolo un dispozitiv de mărima unei cărți. Apăsă pe un buton și dispozitivul începu să scoată un bîzîit neplăcut.

– O nouă jucărie inteligentă fabricată în Olanda, explică el. Produce un sunet care scoate din uz cele mai multe microfoane. Oamenii mei mi-au explicat că e o chestie legată de armonici.

Imediat manierele lui se schimbă brusc.

– Mihail Eduardovici, cunoașteți semnificația atacului american asupra aerodromurilor noastre?

– Cu siguranță că reprezintă o evoluție problematică, dar...

– Eu zic că nu. Acum, în largul oceanului, se găsesc mai multe convoaie NATO. Unul mare a plecat din New York în urmă cu câteva zile. Duce două milioane de tone de material critic de război, plus o divizie completă de blindate americane către Europa. Prin distrugerea unui număr de bombardiere de-ale noastre, NATO a redus în mod semnificativ capacitatea noastră de a ataca astfel de convoaie. Totodată, americanii au deschis calea unor atacuri directe împotriva teritoriului sovietic.

– Dar Islanda...

– A fost neutralizată.

Kosov explică pățania avioanelor de vânătoare sovietice de la Keflavik.

– Vreți să-mi spuneți că războiul merge prost? Atunci, de ce Germania a intrat în preliminariile discuțiilor de pace?

– Mda, asta este o întrebare foarte bună.

– Dacă aveți bănuieli, tovarășe director, nu cu mine ar trebui să discutați!

– Vă voi spune o poveste. În ianuarie, când m-am operat pe inimă, controlul de zi cu zi asupra KGB-ului a fost trecut prim-adjunctului Iosif Larionov. L-ați cunoscut pe micuțul Iosif? Întrebă Kosov.

– Nu, nu v-a luat niciodată locul în cadrul ședințelor Biroului Politic... dar cum rămîne cu Consiliul de Apărare? o trînti Sergetov. Nu s-au consultat cu dumneavoastră? Erați în convalescență atunci.

– O exagerare. De fapt, m-am simțit foarte rău timp de două săptămîni, dar evident că această informație a fost trecută sub tăcere. Mi-a mai luat o lună pînă să pot reveni definitiv la muncă. Membrii Consiliului de Apărare nu nutreau nici o dorință să intervină cu ceva în recuperarea mea, așa că tînărul și ambițiosul Iosif a fost desemnat să efectueze evaluarea oficială a KGB-ului. Așa cum vă puteți imagina, în serviciile noastre secrete există mai multe școli de gîndire. Aici nu e ca în minunata dumneavoastră inginerie, unde lucrurile pot fi aduse la stadiul de numere

și grafice. Noi trebuie să privim în interiorul minților oamenilor care, cel mai adesea, nu știu ce anume să creadă în privința unui subiect. Uneori mă întreb de ce nu angajăm țigănci ghicitoare... dar o iau razna.

KGB menține ceea ce noi numim Estimarea Strategică Informativă. Este un document actualizat zilnic care oferă evaluarea noastră asupra forței politice și militare a adversarilor noștri. Datorită naturii muncii noastre și din cauza unor greșeli grave comise în trecut, avem acum trei echipe de evaluare care fac estimarea: cazul cel mai fericit, cazul cel mai prost și cazul intermediar. Termenii explică ei înșiși natura acestor evaluări, nu-i așa? Când facem o prezentare în fața Biroului Politic, în general folosim estimarea pentru cazul intermediar și, din motive evidente, impregnăm estimarea cu elemente din celelalte două.

– Deci când Larionov a fost chemat să prezinte evaluarea în fața Biroului Politic...

– Da. Tînărul Iosif, ambițiosul nemernic care îmi vrea postul așa cum lupul își dorește o oaie, a fost destul de inteligent să aducă toate cele trei estimări cu el. Când a văzut ce anume își dorea Biroul Politic, a scos din mapă exact ce voiau oamenii să audă.

– Dar de ce nu ați corectat greșeala când v-ați întors?

Kosov îi zîmbi ironic tovarășului de drum.

– Mișa, Mișa, uneori poți fi înduioșător de naiv. Ar fi trebuit să-l omor pe ticălos, dar nu era posibil. Iosif are sănătatea șubredă, deși nu știe asta. Încă nu a sosit momentul, rosti Kosov, ca și cum ar fi discutat despre plecarea într-o vacanță. Momentan KGB-ul este divizat în mai multe facțiuni. Iosif controlează una dintre facțiuni. Eu controlez alta. Facțiunea mea e mai mare, dar nu în mod decisiv. Iosif dispune de atenția secretarului general și a ministrului apărării. Eu sînt doar un om bătrîn și bolnav – asta mi-au spus ei. Dacă n-ar fi fost războiul, aș fi fost deja înlocuit.

– Dar a mințit Biroul Politic! izbucni Sergetov, aproape strigînd.

– Nicidecum. Crezi că Iosif e prost? A înmînat o estimare oficială a KGB-ului, întocmită sub președinția mea, de către șefii mei de departamente.

„Oare de ce îmi spune toate astea? Se teme să nu-și piardă postul și vrea sprijinul altor membri din Politburo. Asta să fie tot?”

– De fapt îmi spuneți că tot ce se întîmplă e o greșală.

– Exact, replică Kosov. E vorba de ghinionul și de raționamentul greșit din industria noastră petrolieră – bineînțeles că nu e vina *dumitale*. Adaugă frica din sufletele ierarhiei de Partid, ceva ambiție a unui subordonat de-al meu, orgoliul ministrului apărării și stupizenia Occidentului. Toate astea au dus la situația în care ne aflăm astăzi.

– Deci ce credeți că ar trebui să facem? întrebă cu prudență Sergetov.

– Nimic. Îți cer să ții minte, însă, că e posibil ca săptămîna viitoare să se decidă rezultatul războiului. Ah! exclamă Kosov. Uite, mi-a fost reparată mașina. Poți trage pe dreapta, Vitali. Mulțumesc că m-ai luat cu tine, Mișa. O zi bună.

Kosov își închise dispozitivul de bruiaj și ieși din mașină.

Mihail Eduardovici Sergetov urmări limuzina KGB-ului demarînd și dispărînd după un colț. În viață Sergetov se implicase în multe jocuri de putere. Ascensiunea lui pe scara ierarhică a Partidului fusese mai mult decît un exercițiu de eficiență. În calea lui stătuseră oameni care trebuiseră măturați. Cariere promițătoare fuseseră zdrobite ca el să poată sta în automobilul Zil și aspira la zona de putere adevărată din acea țară. Însă niciodată pînă atunci jocul nu fusese atît de periculos. Sergetov nu știa regulile și habar n-avea ce urmărea Kosov în realitate. Oare povestea pe care i-o îndrugase era măcar adevărată? Oare individul încerca să-și acopere spatele pentru erorile comise, aruncînd întreaga vină pe Iosif Larionov? Sergetov nu-și amintea să fi vorbit vreodată cu prim-adjunctul KGB.

– Mergem direct la birou, Vitali, ordonă el.

Era prea afundat în gînduri ca să-și facă griji în privința celorlalte activități ale șoferului său.

NORTHWOOD, ANGLIA

Toland scană fotografiile luate de satelit cu mare interes. Satelitul KH-11 trecuse pe deasupra Kirovsk-ului la patru ore după atacul cu rachete și trimisese semnalele în timp real către centrul de comandă NATO. Erau cîte trei cadre pentru fiecare dintre aerodromuri. Ofițerul de informații scoase un carnetel și începu numărătoarea, încercînd să fie cît mai conservator cu

putință. Singurele avioane luate în calcul ca distruse erau cele care se vedeau clar ca rupte în bucăți sau complet arse.

– Am socotit o forță totală de circa optzeci și cinci de aparate de zbor. Consider că douăzeci și unu dintre ele au fost complet distruse, iar alte treizeci și ceva au fost avariate. Dotările bazelor au primit lovituri serioase. Singurul lucru pe care aş vrea să-l mai ştiu este cât din personalul bazelor a fost omorât. Dacă am reuşit să ucidem şi o bună parte din echipajele de zbor... atunci bombardierele rămase sînt inutile cel puţin o săptămînă. Mai dispun încă de Badger-e, dar avioanele astea sînt mai proaste şi mult mai uşor de distrus. Domnule amiral, se pare că am început un nou joc.

Amiralul Sir Charles Beattie zîmbi. Şeful echipei lui de informaţii rostise exact aceleaşi cuvinte.

BAZA AERIANĂ LANGLEY, VIRGINIA

Avionul F-15 se prelinse deasupra pistei la o înălţime de treizeci de metri. Trecînd pe lîngă tumul de control, maiorul Nakamura încetini avionul, apoi întoarse pentru o aterizare mai seducătoare. Era un As! Trei bombardiere Badger şi doi sateliţi! Prima femeie As din istoria forţelor aeriene americane. Primul As spaţial.

Rulă pînă la oprire în dreptul hangarului deja pregătित, coborî în fugă scara şi alergă spre „comitetul“ de primire. Comandan-tul-adjunct al comandamentului tactic de aviaţie era roşu la faţă de mînie.

– Doamnă maior, dacă mai faci vreodată o scamatorie ca asta, te trimit înapoi la munca de jos!

– Da, domnule. Îmi cer scuze, domnule. Buns zîmbi. Nimic nu-i putea strica bucuria acelei zile. Nu se va mai întîmpla, domnule. Nu faceţi un As decît o dată, domnule.

– Serviciile secrete spun că Ivan mai are un RORSAT pregătित să fie dat în folosinţă. Probabil că se vor gîndi mai bine înainte de a-l lansa, zise generalul, calmîndu-se întru cîtva.

– Au mai reuşit să lanseze şi alte „păsări“? se interesă Buns.

– Lucrează la două, şi s-ar putea să le avem pînă la sfîrşitul săptămînii. Dacă le obţinem, următoarea ta ţintă va fi satelitul lor de recunoaştere foto în timp real. Pînă atunci, sateliţii RORSAT

au maximă prioritate. Generalul schiță un zîmbet. Nu uita să pictezi a cincea stea pe avionul tău, doamnă maior.

NORFOLK, VIRGINIA

Ar fi navigat oricum. Distrugerea satelitului sovietic abia dacă oferea ceva mai multă siguranță. Mai întâi veneau distrugătoarele și fregatele, căutînd submarine sub acoperirea avioanelor de patrulă. Apoi veneau crucișătoarele și portavioanele. La urmă veneau navele din Little Creek, *Tarawa*, *Guam*, *Nassau*, *Inchon* și alte douăzeci asemenea. În total peste șaiszeci de nave, în trei grupuri care navigau cu douăzeci de noduri spre nord-est. Le aștepta un voiaj de șase zile.

USNS *PREVAIL*

Nici măcar la o viteză de trei noduri nu se comporta bine. Nava avea cu puțin peste șaiszeci de metri lungime și răspundea la fiecare val ca un cal cabrat în fața unui obstacol. Dispunea de un echipaj mixt, nici civil, nici militar. Civili o conduceau. Militarii operau echipamentele electronice. Toată lumea era de acord că lucrul cel mai uluitor era acela că se aflau cu toții încă în viață.

Prevail era adaptarea unei bărci de pescuit pentru ape de interior. În locul unui trauler, nava trăgea după ea un sonar, la capătul unui cablu de două mii de metri lungime plin de senzori de sonar-turn. Semnalele primite erau pre-procesate de computerele de la bord, apoi trimise prin satelit către Norfolk cu o rată de transfer de treizeci și două de mii de biți de date pe secundă. Nava era propulsată de motoare electrice silențioase, iar chila îi fusese dotată cu sistemul Prairie/Masker pentru a elimina orice zgomot intern produs. Suprastructura era confecționată din fibră de sticlă pentru a reduce dimensiunile imaginii radar a navei. Era cît se poate de adevărat, era una dintre primele nave Stealth și, în ciuda faptului că nu ducea nici o armă la bord, în afara unei puști contra rechinelor, era cea mai periculoasă platformă antisubmarin construită vreodată. *Prevail* traversa Atlanticul de Nord alături de alte trei nave surori pe o imensă rută circulară între Newfoundland și Irlanda, ascultînd zgomotele tranzitorii ale

oricăror submarine aflate în trecere. Două dintre nave aveau deja pictate victorii pe punte, căci fiecare vas avea alocat un avion de patrulă Orion, iar submarineele sovietice avuseseră de două ori ghinionul să se apropie de una din ele. Însă treaba lor nu era să distrugă submarine, ci să-i avertizeze pe alții, aflați la mare distanță, de prezența lor.

În centrul de operațiuni de pe *Prevail*, o echipă de tehnicieni oceanografi urmărea un șir de ecrane TV, în vreme ce alții procesau semnale provenind de la orice ar fi semănat cu o amenințare directă.

Un subofiter își plimbă degetul de-a lungul unei linii cețoase de pe ecran.

— Asta trebuie să fie convoiul de la New York.

— Mda, zise colegul de lângă el. Și uite-i și pe tovarășii care vor să-l întâmpine.

USS REUBEN JAMES

— Cel puțin nu vom fi singuri, observă O'Malley.

— Întotdeauna ai o asemenea atitudine pozitivă? întrebă Frank Ernst.

— Probabil că amicii noștri ruși au servicii foarte bune de informații. În fond, tipii de la forțele aeriene le-au distrus satelitul.

Comandantul Perrin își puse cafeaua pe masă. Cei cinci ofițeri se întâlniseră în cabina lui Morris. Perrin venise acolo cu elicopterul de pe *Battleaxe*.

— Mda, deci acum știu din ce nave e alcătuit convoiul, rosti Morris. Și vor dori să ne reducă dimensiunile.

Mesajul de la Norfolk, transmis în limbaj naval codat, spunea că cel puțin șase submarine sovietice porniseră în direcția convoiului. Patru veneau dinspre nord. Acea era zona lor de responsabilitate.

— Ar trebui să primim date proprii din moment în moment, zise Morris. Jerry, te simți în stare de trei zile continue de operațiuni?

O'Malley rîse.

— Și dacă zic nu, mai contează?

– Cred că ar trebui să rămînem aproape, interveni Perrin. La distanță de maximum cinci mile. Adevărata problemă va fi sincronizarea sprinturilor. Convoiul va trebui să meargă drept și cît mai rapid, nu?

– Mda, confirmă Morris. Comodorului nu i se poate aduce vreo vină din acest punct de vedere. Dacă navele ar merge în zigzag s-ar produce la fel de multă confuzie ca în cazul unui atac real.

– Hei, cel puțin vestea bună este că am scăpat de bombardiere pentru o vreme, evidenție O'Malley. Am revenit la amenințarea dintr-o singură direcție.

Mișcarea navei se modifică din pricina reducerii vitezei. Fre-gata ajunsese la capătul unui sprint cu douăzeci și opt de noduri și acum urma să plutească în derivă cîteva minute la cinci noduri pentru a permite sonarului pasiv să asculte.

USS CHICAGO

– Contact sonar, relevment trei-patru-șase.

„Încă șapte sute de mile pînă la banchiză, își zise McCafferty, pornind înainte. La o viteză de cinci noduri.“

Ajunseseră în ape adînci. Fusese un adevărat joc de noroc, cu șanse mari de reușită însă, ca să se îndepărteze de coastă cu cinci-sprezece noduri, în ciuda zgomotelor produse de *Providence*. Avuseseră nevoie de patru ore ca să ajungă la curba de o sută de stînjeni adîncime, o perioadă de timp extrem de tensionată din pricina posibilei reacții rusești la atacul cu rachete. Rușii trimiseseră înainte de toate avioane de patrulă antisubmarină, omniprezentele avioane Bear, care aruncaseră balize sonar în apă și pe care ei reușiseră să le evite. *Providence* continua să-și folosească cea mai mare parte a sistemelor de sonar și asta însemna că putea să audă cel puțin apropierea pericolului, chiar dacă nu se putea apăra singură.

În timpul fugii de patru ore, submarinul rănit răsunase ca un vagon de cale ferată plin de țevi nelegate între ele. McCafferty nici măcar nu voia să se gîndească la cît de greu era să manevrezi o asemenea navă, cu cîrmele de adîncime atîrnînd ca niște rufe puse la uscat în bătaia brizei. Însă toate acestea rămăseseră în urma lor. Acum ajunseseră în ape adînci de două sute de metri.

Cu sonarul remorcat desfășurat aveau un mijloc suplimentar de avertizare privind pericolele care se apropiau. *Boston* și *Chicago* navigau la trei mile distanță de o parte și de cealaltă a surorii lor rănite. „Șapte sute de mile la cinci noduri, își zise din nou McCafferty. Aproape șase zile...”

– Bun, ce avem aici, șefule?

– Vine încet, domnule, așa că probabil este un curs drept. Avem o rată lentă de schimbare a coordonatelor. Prima mea bănuială este că avem o navă diesel pe baterii și e aproape.

Pe chipul șefului de la sonar nu se citea nici o emoție.

Comandantul se dădu puțin în spate în centrul de atac.

– Vino în dreapta la zero-doi-cinci.

Timonierul roti cîrma cu cinci grade în dreapta, aducînd lent submarinul pe o direcție nord-estică. La o viteză de cinci noduri, *Chicago* era ca „o gaură în ocean” care aproape că nu producea nici un zgomot, dar și contactul era aproape la fel de tăcut. McCafferty urmări linia de pe ecran schimbîndu-și forma extrem de lent pe o perioadă de cîteva minute.

– Bun, avem o schimbare de coordonate ale contactului. Acestea sînt acum trei-patru-unu.

– Joe? Își întrebă McCafferty secundul.

– Estimez distanța la opt mii de metri, plus sau minus. Este pe curs de coliziune cu viteza de circa patru noduri.

„Prea aproape, gîndi comandantul. Cu toate astea, probabil că nu ne aude încă.”

– Hai să punem laba pe el.

Torpila Mark-48 plecă cu cea mai mică viteză posibilă din tub, viră patruzeci de grade stînga, apoi se fixă pe contact și porni spre el, ghidată prin cablul conectat de submarin. Oamenii de la sonar conduseră torpila spre țintă, în vreme ce *Chicago* se îndepărtă încet de punctul de lansare. Brusc, șeful de la sonar înălță capul.

– Au auzit-o! Tocmai și-a pornit motoarele. Număr elicea – e din clasa Foxtrot, virează la cincisprezece. Tocmai și-a inundat tuburile!

Torpila lansată accelerează și comută pe sonarul încorporat. Comandantul Foxtrot-ului știa că submarinul lui fusese depistat, așa că reacționează automat, mărind viteza și ordonînd un viraj

strâns spre tribord, apoi lansînd o torpilă cu ghidaj pe drumul de pe care plecase spre atacator. În cele din urmă, submarinul se scufundă la adîncime, sperînd să se descotorosească de torpila de pe urmele lui.

Virajul brutal spre stînga lăsă o turbulență în apă care induse în eroare torpila Mark-48, însă nu pentru mult timp. Aceasta atacă turbulența direct și la revenirea în ape calme redescoperi ținta. Arma vopsită în verde se scufundă după Foxtrot și îl ajunse la o adîncime de o sută treizeci de metri.

– Coordonatele torpilei lansate spre noi se modifică rapid, zise șeful de la sonar. Va trece la mare distanță de noi – am lovit, avem confirmarea de lovire a țintei.

Sunetul ricoșă prin carena de oțel ca un tunet îndepărtat. McCafferty își puse o pereche de căști la urechi la timp pentru a auzi încercarea disperată a submarinului inamic de a ieși de urgență la suprafață și scrișnetul metalului cînd pereții de oțel cedară în urma impactului. Nu auzi însă și ultimul gest al comandantului sovietic, care lansă baliza de salvare situată pe colțul din spate al chioșcului. Baliza țîșni la suprafață și începu să transmită un mesaj în mod continuu. Toți oamenii de la bordul Foxtrot-ului erau deja morți, dar baliza de salvare anunță cartierul general al flotei unde se petrecuse tragedia – astfel încît mai multe submarine și nave de suprafață plecară imediat către punctul respectiv.

USS REUBEN JAMES

O'Malley trase de maneta pas-gaz și urcă la o sută șaiszeci de metri. De la această înălțime vedea marginea nordică a convoiului, înspre sud-vest. În aer zburau mai multe elicoptere – probabil ca rezultat al genialei idei a cuiva. Multe dintre vasele comerciale aveau elicoptere ale armatei pe punțile de marfă și cele mai multe din aceste elicoptere erau în perfectă stare de zbor. Echipajele se ridicaseră cu ele ca să patruleze pe perimetrul convoiului, uitîndu-se după periscopuri. Singurul lucru de care submariniștii recunoșteau că se tem erau elicopterele. Procedura era intitulată ASW prin „cer-negru“. De-a lungul întregului convoi, soldaților li se spusese să urmărească apele oceanului și să raporteze imediat *orice* observă, ceea ce însemna un număr mare

de observații false, dar cel puțin așa oamenii aveau ceva de făcut. În plus, era posibil ca mai devreme sau mai târziu ei să depisteze cu adevărat un periscop. Elicopterul Seahawk se îndepărtă cu treizeci de kilometri spre est, apoi începu să dea rotocoale. Căuta un posibil submarin detectat de sonarul pasiv al fregatei în cursul ultimei perioade de navigație cu motoarele stopate.

– Bine, Willy, lansează un LOFAR – acum, acum, acum!

Subofiterul apăsă un buton de lansare a unei balize sonar. Elicopterul își continuă zborul înainte și lansă alte patru balize sonar la intervale de trei kilometri pentru a crea o barieră de 16 kilometri, după care O'Malley descrie un cerc larg, examinând cu ochii proprii apa oceanului, în vreme ce subofiterul supraveghea ecranul sonarului.

– Domnule, ce e povestea asta pe care am auzit-o despre comandant? Știți dumneavoastră, cu noaptea dinaintea ieșirii pe mare.

– Am avut chef să mă îmbăt, și el a fost suficient de drăguț să nu mă lase să beau singur. Tu nu te-ai mai îmbătat pînă acum?

– Nu, domnule. Eu nu beau.

– Unde a ajuns și marina asta! Ține comanda o clipă. O'Malley își luă mîna de pe manșă și își ajustă casca. Era nouă și nu se obișnuise cu ea încă. Observi ceva, Willy?

– Încă nu sînt sigur, domnule. Mai lăsați-mă un minut sau două.

– Bine. Pilotul își trecu iute în revistă instrumentele, apoi își reluă inspecția pe geam în afară. Ți-am povestit vreodată de iahutul ăla de cincisprezece metri din cursa Bermuda-Newport? Furtuna a făcut ravagii atunci. În fine, echipajul era în întregime format din fete și, cînd barca a naufragiat... și-au pierdut toate...

– Domnule, am un semnal slab la numărul patru.

– Și recunoscătoare ca naiba că au fost salvate. O'Malley trase de manșă și întoarse elicopterul spre nord-vest. Nici dumneata nu te ocupi cu chestii d-astea, domnule Ralston?

– Băutura tare dă dorință, domnule, dar ia puțința, rosti copilul. Încă trei kilometri, domnule.

– Hm, îl știi și pe Shakespeare. S-ar putea să mai existe speranță pentru tine. Spune-mi ce ai, Willy.

– Încă „slab“ la numărul patru. Nimic altceva.

– 1,6 kilometri, zise Ralston, urmărind ecranul tactic.

O'Malley cercetă cu privirea suprafața apei, căutînd un tub vertical sau puțină spumă de mare agitată.

– Intensitatea la numărul patru a devenit acum medie, domnule. Prindem ceva slab și la cinci.

– Romeo, aici Hammer, cred că e posibil să avem ceva aici. O să mai arunc un LOFAR între numărul patru și numărul cinci. P-asta o botezăm numărul șase. Lansare – acum!

O altă baliză fu lansată din elicopter.

– Hammer, aici e Romeo, interveni controlorul de pe fregată. Se pare că acel contact e la nord de linie, repet, la nord.

– Înțeles, investighez. Ar trebui să aflăm ceva într-un minut.

– Domnule, interveni Willy. Am un semnal de medie intensitate la șase.

– Romeo, aici Hammer, o să-l sondăm pe individ chiar acum.

La bordul lui *Reuben James* oamenii marcară poziția elicopterului și a liniei de balize sonar.

O'Malley trase puțin de manșă ca să mai reducă din viteză, în vreme ce, cu mîna cealaltă, reduse maneta pas-gaz extrem de lent, aducînd elicopterul la punct fix la cincisprezece metri deasupra apei. Willy desfășură sonarul și îl scufundă la o adîncime de șaizeci de metri.

– Contact pe sonar, domnule. Clasificat ca posibil submarin, relevment trei-cinci-șase.

– Sus sonarul! ordonă O'Malley.

Elicopterul se ridică sus de tot și zbură spre nord un kilometru și jumătate. Executînd un nou punct fix, O'Malley ordonă lansarea sonarului.

– Contact! Coordonate unu-șapte-cinci. Pare un submarin cu elice dublă, care merge în zigzag, poate cu zece noduri.

– L-am încadrat, zise pilotul. Haideti să-l vedem pe ecran.

Ralston introduse numerele în computerul tactic.

– Relevmentul se schimbă, pare că virează babord – mda, confirmă Willy. Virează babord.

– Ne aude? întrebă Ralston.

– S-ar putea să audă convoiul și să se îndrepte spre el. Willy, sus sonarul, ordonă O'Malley. Romeo, aici Hammer, avem o țintă în pline manevre, clasificată ca posibil submarin. Cer autorizția să deschid focul.

– Înțeles, Hammer, ești autorizat să deschizi focul.

Pilotul zbură încă o mie de metri spre sud-vest. Sonarul pătrunse iarăși în apă, cu elicopterul la punct fix contra vântului.

– L-am prins din nou, domnule, rosti, emoționat, Willy. Relevment trei-cinci-cinci. Relevmentul se schimbă de la dreapta spre stînga, domnule.

– Trece chiar prin spatele nostru, anunță Ralston, uitîndu-se la ecranul tactic.

– Romeo, aici Hammer. E vorba în mod cert de un submarin și vom efectua un atac împotriva acestui contact. O'Malley menține elicopterul la punct fix, în vreme ce subofiterul urmărește schimbarea coordonatelor. Inițiați secvența de atac.

– Panoul de armament. Ralston își plimbă degetele peste butoane. Selecția torpilelor pe poziția unu.

– Fixați adîncimea inițială de căutare la adîncime optzeci de metri; selecția cursului: Snake.

Ralston efectuează reglaje necesare.

– Fixat.

– Bun. Willy, pregătește-te pentru căutare – Yankee, ordonă O'Malley, ceea ce însemna o căutare prin folosirea sonarului activ.

– Gata, domnule. Relevmentul contactului acum, doi-zero-zero, schimbîndu-se rapid dinspre dreapta spre stînga.

– Să-i rupem fundul!

O'Malley schimbă semnalele de sonar pe care le primea în cască.

Willy apăsă butonul și emițătorul sonarului transmise o serie de impulsuri. Undele sonore se reflectară de carena submarinului și se întoarseră spre emițător. Contactul mări brusc forța motoarelor.

– Contact pozitiv, coordonate unu-opt-opt, distanța opt sute de metri.

Ralston introduse ultimele numere în sistemul de control al tirului.

– Țintit!

Pilotul așază degetul mare pe un buton aflat de pe partea dreaptă a manșei și apăsă. Instantaneu, torpila Mark-46 se desprinsese din acroșaj și plonjă în mare.

– Torpila a plecat.

– Willy, oprește emisia. O'Malley transmise prin radio: Romeo, tocmai am lansat împotriva unui submarin cu două elici

în imersiune, aflat la aproximativ opt sute de metri de noi relevant unu-opt-opt. Acum torpila e în apă. Stați în așteptare.

Torpila Mark-46 fusese setată pentru o procedură de urmărire *snake*¹, ceea ce însemna că avea să descrie o serie de curbe ondulate în direcție sudică. Alertat de sonarul elicopterului, submarinul sovietic fugea cu toată viteza, scufundându-se în același timp pentru a scăpa de torpilă.

– Hammer, aici Romeo, fii atent că Hatchet e în drum spre tine în caz că torpila ta ratează.

– Înțeles, confirmă O'Malley.

– L-a prins! exclamă Willy emoționat.

Torpila intrase în regim de emisie automată de semnale în timp ce se apropia de submarin. Comandantul execută un viraj strâns spre dreapta, dar torpila era prea aproape pentru a se lăsa înșelată.

– Lovit! Țasta e zgomot de impact! rosti Willy, aproape la fel de tare ca și zgomotul exploziei.

Chiar în fața lor, suprafața apei păru să se curbeze în sus, fără să producă însă un vârtej de spumă. Torpila explodase la prea mare adâncime pentru asta.

– Măi să fie, zise O'Malley. În toții anii săi de practică nu trăsesse niciodată cu o torpilă amorsată împotriva unui submarin adevărat. Zgomotele submarinului pe moarte păreau cele mai triste sunete auzite de el vreodată. La suprafața apei se iviră câteva pete de ulei. Romeo, avem în mod clar o țintă distrusă. Spune boțmanului să scoată pensula de pictat de la naftalină. O să dăm câteva ture pe aici ca să vedem dacă apar ceva resturi și posibili supraviețuitori.

Cu o zi înainte, o altă fregată salvase întregul echipaj al unui avion rusesc Bear doborât. Prizonierii fuseseră deja trimiși pe continent pentru interogatorii. În urma acestui incident însă nu aveau să existe supraviețuitori. O'Malley zbură în cerc timp de zece minute, apoi plecă spre casă.

ISLANDA

– Beagle, ați mâncat și v-ați odihnit? întrebă Doghouse.

– Cred că s-ar putea spune și așa.

¹ „Șarpe“ (n.tr.)

Edwards așteptase acest moment, dar acum, că venise, i se părea destul de amenințător.

— Vrem să patrulezi pe malul sudic al Hvammsfördur-ului și să ne dai de știre despre orice activitate rusească pe care o zărești. Ne interesează mai ales orașul Stykkishölmur. E un mic port la circa 65 de kilometri vest de voi. Ca și înainte, ordinele sînt să stați departe de conflicte, să observați și să raportați. Ai înțeles?

— Înțeles. Cît timp avem?

— Nu pot spune, Beagle. Nu știu. Va trebui să pleci însă imediat.

— Bine, plecăm în zece minute. Terminat. Edwards desfăcu antena, apoi introduse stația radio în rucsac. Oameni buni, a venit momentul să plecăm de pe muntele ăsta. Sergent Nichols?

— Da, domnule? —

Nichols se apropie împreună cu Smith.

— Ai fost informat despre ceea ce s-ar presupune că trebuie să căutăm?

— Nu, domnule. Ordinele noastre au fost de a elibera echipa dumneavoastră și de a aștepta noi instrucțiuni.

Edwards se uitase deja la geanta cu hărți a sergentului. Avea hărți pentru întreaga coastă de vest a Islandei, mai puțin pentru zona de aterizare, cu terenul ei accidentat. Bineînțeles că scopul misiunii de recunoaștere era suficient de limpede, nu? Locotenentul scoase o hartă tactică și trasă cursul lor spre vest.

— Bine, vom merge în perechi. Sergent Smith, tu o iei înainte cu unul dintre noii noștri prieteni. Nichols, tu îl iei pe Rodgers și acoperi ariergarda. Aveți amîndoi stații radio. Eu voi forma a treia pereche și voi ține restul găstii împreună. Grupurile trebuie să se mențină în raza vizuală. Stăm pe teren înalt cît de mult va fi posibil. Primul drum pe care îl vom întîlni e la 16 kilometri vest de locul unde ne aflăm. Dacă vedeți ceva, vă lăsați la pămînt și îmi raportați. Trebuie să evităm contactele. Fără eroisme, bine? În regulă, plecăm în zece minute.

Edwards își asamblă echipamentul.

— Unde mergem, Michael? întrebă Vigdis.

— La Stykkishölmur, răspune el. Te simți bine?

— Pot merge cu tine, da. Fata se așeză lîngă el. Și cînd ajungem la Stykkishölmur?

Mike zîmbi.

– Nu mi-au spus.

– De ce ei nu-ți spun niciodată nimic?

– Se numește măsură de securitate. Asta înseamnă că e cu atât mai bine pentru noi cu cât știm mai puțin.

– Tîmpenie, replică ea.

Edwards nu știa cum să-i explice că avea dreptate și, în același timp, greșea.

– Cred că atunci cînd vom ajunge acolo vom putea începe să ne gîndim din nou la o viață normală.

Chipul ei se schimbă.

– Ce e viața normală, Michael?

„Încă o întrebare bună, își spuse Edwards. Dar am prea multe de rezolvat ca să mă gîndesc la asta.“

– Vom vedea.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Bătălia pentru Hameln și bătălia pentru Hanovra reprezentau acum de fapt aceeași acțiune. Cu două ore înainte, forțele NATO se retrăseseră spre vest, la sud de orașul industrial, acest fapt permițîndu-le să scurteze distanțele și să-și consolideze pozițiile. Unitățile sovietice înaintau cu prudență, căutînd noi capcane germane. Alekseiev și comandantul Teatrului de Vest se agitară deasupra hărților în tentativa de a analiza consecințele retragerii forțelor NATO.

– Asta le permite să refacă cel puțin o brigadă, dacă nu chiar două, zise Alekseiev. Pot să folosească Autostrada 217 pentru a deplasa repede trupele dintr-un sector în altul.

– Cît de des au cedat nemții teren de bunăvoie? se miră superiorul lui. N-au făcut-o pentru că au vrut. Liniile lor s-au extins prea mult. Unitățile le sînt decimate.

– Ca și ale noastre. Unitățile de categoria B pe care le trimitem în bătălie înregistrează pierderi mai mari cu aproape o treime decît unitățile de clasă „A“ pe care le înlocuiesc. Am ajuns să plătim înfiorător de mult pentru înaintarea noastră.

– Am plătit deja înfiorător de mult! Dacă eșuăm acum, toate aceste pierderi vor fi irosite în zadar. Trebuie să atacăm în forță, Pașa. Întregul sector e pe cale să se prăbușească.

– Nu asta e și impresia mea, tovarășe general. Rezistența este înșuflețită. Moralul nemților rămîne ridicat, în ciuda pierderilor. Ne-au provocat suferințe mari și o știu prea bine.

Alekseiev se întorsese de la postul avansat de comandă din Fölzlehausen cu doar trei ore înainte.

– Este extrem de util să urmărești acțiunea din primele linii, Pașa, dar asta îți afectează capacitatea de a percepe întregul tablou.

Alekseiev se încruntă auzind asta. Acel „întreg tablou“ invocă reprezentă adesea doar o iluzie. Chiar comandantul lui îi spusese asta de multe ori.

– Vreau să organizezi un atac de-a lungul întregului front. Formațiunile NATO sînt extrem de slăbite. Rezervele lor sînt minime, iar numărul de victime este imens. Un atac viguros acum va da peste cap liniile lor pe o lungime de cincizeci de kilometri de front.

– Nu dispunem de suficiente unități A ca să atacăm pe o asemenea scală, obiectă Alekseiev.

– Păstrează-le în rezervă pentru exploatarea breșei. Vom lansa acest atac cu cele mai bune divizii de rezervă din Hanovra în nord, pînă la Bodenwerder în sud.

– Nu avem forța pentru așa ceva și un asemenea atac ar consuma prea mult combustibil, avertiză Alekseiev. Dacă trebuie să atacăm, propun un asalt cu frontul de două divizii de aici, de la sud de Hameln. Unitățile sînt pe poziții. Ce propuneți dumneavoastră este prea ambițios.

– Nu e vremea jumătăților de măsură, Pașa! țipă comandantul Zonei Militare de Vest. Generalul nu mai ridicase niciodată vocea la Alekseiev. Bărbatul mai tînăr se trezi întrebîndu-se ce gen de presiuni fuseseră exercitate asupra comandantului său, care, între timp, se calmase. Un atac de-a lungul unei singure axe permite un contraatac tot de-a lungul unei singure axe, continuă el. Dacă facem cum spun eu, putem complica enorm misiunile inamicului. Nu poate fi puternic peste tot. Vom descoperi o slăbiciune, o vom exploata și vom duce unitățile A rămase drept spre Rin.

USS REUBEN JAMES

– Aruncă acum-acum-acum! strigă O'Malley.

Cea de-a opta baliză sonar fu ejectată pe partea laterală a elicopterului Seahawk și căzu în apă. Pilotul întoarse aparatul și porni înapoi spre est.

O'Malley era deja în aer de trei ore lungi și chinuitoare, fără prea mari rezultate. De trei ore urma aceeași rutină: oprește, lansează, ascultă, apoi iarăși oprește, lansează, ascultă, și tot așa. Știa că, undeva, dedesubt exista un submarin, dar, de fiecare dată când avea sentimentul că e aproape de a da de el, blestematul scăpa! Oare ce făcea atipic comandantul inamic?

Hatchet avea aceeași problemă, doar că submarinul *lui* întorsese și aproape că reușise să lovească *Battleaxe*. Valurile iscate de virajul strâns al fregatei detonase torpila rusească în spatele navei, dar explozia fusese aproape, mult prea aproape. O'Malley opri elicopterul la punct fix.

– Jos sonarul! Rămaseră așa un minut. Nimic. Începuse din nou. Romeo, aici Hammer. Ai observat ceva?

– Hammer, tocmai s-a făcut nevăzut cu o clipă înainte. Ultimul relevment a fost trei-patru-unu.

– Drăguț. Tipul ăsta vă ascultă pînă vă terminați sprintul, după care își reduce puterea la motoare.

– Presupunere corectă, Hammer, zise Morris.

– Bun, spre vest avem o barieră în caz că se îndreaptă într-acolo. Eu cred că navighează spre sud și acum am lansat sonarul împotriva lui. Terminat. O'Malley comută pe intercom. Prinzi ceva, Willy?

– Nimic, domnule.

– Pregătește-te să ridici sonarul.

Un minut mai târziu elicopterul era din nou în mișcare. Își coborîră sonarul de alte șase ori în următoarele douăzeci de minute, fără nici un rezultat.

– Din nou, Willy. Pregătește-te să cobori. Fixează-l de această dată pentru o adîncime de două sute șaptezeci de metri.

– Gata, domnule.

– Jos sonarul.

O'Malley se agită pe scaun. Temperatura de afară era moderată, dar de la soare era o adevărată seră în carlingă. Avea să facă de urgență un duș la întoarcerea pe fregată.

– Căutăm la două sute șaptezeci de metri, domnule, rosti subofițerul. Și lui îi era extrem de cald, deși își adusese două băuturi răcoritoare reci special pentru acest zbor. Domnule, am ceva... posibil contact pe relevment unu-opt-cinci.

– Sus sonarul! Romeo, aici Hammer, avem un contact posibil la sud de noi. Mergem după el acum.

– Hammer, noi nu vedem nimic în apropiere de tine. Fii atent că Bravo și Hatchett au și ei un contact. Au fost lansate două torpile, fără nici un impact.

„Nimeni n-a spus că va fi ușor“, gîndi pilotul. Deplasă elicopterul cu trei mii de metri mai încolo și lăasă din nou sonarul la apă.

– Contact, de data asta real. Reactor nuclear de tipul doi, relevant unu-opt-trei.

O'Malley verifică nivelul combustibilului. Mai avea patruzeci de minute la dispoziție. Trebuia să pună repede laba pe ținta asta. Ordona ridicarea sonarului și se deplasă cu alte trei mii de metri spre sud. Își relaxă umerii în chingile scaunului. I se păru o veșnicie pînă ce sonarul ajunse la adîncimea de căutare.

– Îl avem din nou, domnule, la nord de noi, relevant zero-unu-trei. Coordonatele se schimbă. Acum sînt la zero-unu-cinci.

– Fixează-le!

Combustibil pentru treizeci de minute. De-acum, timpul devenea principalul inamic. Ralston apăsă butoanele „armament principal“ și de „selecție“.

– Willy, emite!

Sonarul trimise cinci impulsuri omnidirecționale.

– La zero-unu-nouă, distanța nouă sute!

Ralston fixă adîncimea și tiparul de căutare. O'Malley își puse degetul deasupra butonului de lansare și eliberă torpila.

Submarinul accelerează la viteză maximă și viră stînga ca să se îndepărteze de elicopter, în vreme ce torpila plonjă la două sute șaptezeci de metri adîncime înainte de a-și începe căutarea. O'Malley bombăni de unul singur văzînd că lansase dintr-un unghi nepotrivit, dar i-ar fi luat prea mult ca să fixeze mai bine ținta și să atace din nou. Menținu aparatul de zbor la punct fix și auzea în căști cum torpila urmărea zgomotul mai profund al elicelor duble ale submarinului din clasa Charlie. Submarinul nuclear efectua manevre cu disperare, încercînd să păcălească torpila de pe urmele ei.

– Sînt pe aceleași coordonate acum, raportă Willy. Cred că torpila l-a prins – lovit!

Dar submarinul nu fu distrus. Auziră sunetul aerului care iese forțat, apoi acesta se opri. După ce contactul porni spre nord, urmă o cacofonie de zgomote mecanice care apoi se stinse cînd submarinul încetini. O'Malley nu avea suficient combustibil la

bord ca să-l urmărească. Viră spre vest și se îndreaptă spre *Reuben James*.

– Hammer, aici Romeo, ce s-a întâmplat?

– L-am lovit, dar e încă în viață. Stai așa, Romeo, venim spre tine din lipsă de combustibil. În cinci minute. Terminat.

– Înțeles, te vom aștepta. Monitorizăm un alt ecou pe Charlie. Vreau să i te alături lui Hatchet.

– Cum se face că nu l-am distrus? întrebă Ralston.

– Aproape toate submarineele sovietice au coca dublă, iar focosul de pe Mark-46 nu e suficient de puternic pentru a distruge submarineele de fiecare dată. Cel mai bine este de atacat dinspre pupa, dar de această dată n-am putut. Dacă obții o lovitură în pupa, compromiți etanșarea arborelui elicei și inunzi sala mașinilor. Asta duce la scufundarea navei. Nu ți-a spus nimeni în școală să încerci lovituri la pupa, nu?

– Nu neapărat.

– Mi-am imaginat eu, mormăi O'Malley.

Era bine să revadă *Reuben James* după patru ore. O'Malley își spuse că ar fi fost și mai bine să poată face o vizită în careul ofițerilor. Aduse elicopterul deasupra pupei fregatei la babord și îl alinie cu nava. În spate, Willy deschise ușa culisantă și aruncă o funie de ancorare. Echipajul de pe fregată legă un furtun de alimentare de frînghie și Willy o trase în elicopter, după care atașă capătul furtunului de bușonul rezervorului de combustibil. Procedura era botezată AEZ, de la alimentarea-elicopterului-în-zbor. În timp ce O'Malley se lupta cu comenzile aparatului ca să-l mențină pe poziție, combustibilul începu să curgă prin furtun, ceea ce oferea elicopterului încă patru ore de autonomie. Ralston supraveghea indicatoarele de combustibil, în vreme ce O'Malley continua să se lupte cu manșa.

– Am făcut plinul, Willy. Închide bușonul.

Subofițerul coborî furtunul și retrase frînghia. Era bucuros să închidă ușa și să se asigure iarăși cu centura pe scaunul lui. „Ofițerii, își spuse el, sînt prea deștepți ca să facă ceea ce am făcut eu acum.”

– Bravo, aici Hammer, unde vrei să ne ducem?

– Hammer, aici Bravo, vino în dreapta pe unu-trei-zero și întîlnește-te cu Hatchet la opt mile de Bravo.

– Am plecat.

O'Malley înconjură *Reuben James* și porni spre sud-est.

– Hammer, aici Romeo, fii atent că Sea Sprite-ul de pe *Sims* tocmai a terminat ce ai început tu cu acel Charlie. Am primit „felicități” de la comandantul de escadră pentru urmărirea. Terminat.

– Transmite comandantului „cu plăcere”. Bravo, aici Hammer, ce urmărim anume?

– Credem că e vorba de un submarin cu dublă elice. Încă nu sîntem siguri, Hammer, replică Perrin. Am lansat trei torpile pînă acum asupra acestei ținte, fără nici un rezultat. A tras și el una în direcția noastră, dar a explodat în sîajul fregatei.

– Cît de aproape?

– La cincizeci de metri.

„Au!” își zise pilotul.

– Bine, îl văd pe Hatchet. Bravo, ăsta e jocul tău. Unde vrei să mă duc acum?

Morris își permisesese să rămînă mult în urmă în încercarea de a vîna Charlie-ului distrus. La comanda lui, fregata trecu la viteză maximă, apropiindu-se de *Battleaxe* cu douăzeci și cinci de noduri. Ca răspuns la multitudinea de contacte de submarin, convoiul vira încet spre sud.

Elicopterul lui O'Malley zbura la unsprezece kilometri de *Battleaxe*, în vreme ce Hatchet se întoarse la navă pentru realimentare cu combustibil și balize sonar. Începu din nou procesul de lansare și deplasare.

– Nimic, zise Willy.

– Bravo, aici Hammer, poți să mă pui la curent cu acțiunile țintei?

– Aproape că l-am înhățat de două ori deasupra stratului termic. Se deplasează în general înspre sud.

– Pare un submarin cu rachete.

– De acord, răspunse Perrin. Ultimul punct pentru care avem date a fost la mai puțin de o mie de metri de poziția ta. Acum nu avem absolut nici o informație.

O'Malley examinează datele transmise de *Battleaxe* prin sistemul de comunicație. Așa cum se întîmpla adesea în cazul cursurilor

urmate de submarine, informațiile nu erau decît o sumă de păreri vagi, raționamente îndoielnice și mai multe bănuieli.

– Bravo, ești comandant de submarin. Discută cu mine.

Nu era o procedură prea grozavă de urmat prin radio, dar ce naiba avea de pierdut?

– Hammer, singurul amănunt care are cît de cît logică este acela că ținta este extrem de rapidă.

O'Malley examinează ecranul tactic cu mai multă atenție.

– Ai dreptate, Bravo.

O'Malley medită puțin. Poate era vorba de un Papa? Elice duble, rachete de croazieră, iute ca un hoț.

– Hammer, aici Bravo, dacă vom continua cu presupunerea că e foarte rapid, recomand să o iei spre est pînă ce Romeo își încetează sprintul și ne poate oferi un relevment.

– Bine, Bravo. Dă-mi un vector.

La o comandă de pe *Battleaxe*, elicopterul Seahawk goni treizeci de kilometri spre est și iniție desfășurarea sonarului. Peste alte cincisprezece minute Hatched fu realimentat cu combustibil, balize sonar și încărcă o nouă pereche de torpile Stingray.

– Ce crezi că urmărim, domnule? întrebă Ralston.

– Ce-ai zice de un Papa? replică O'Malley.

– Dar rușii au unul singur dintr-astea, îi aminti copilul.

– Hei, asta nu înseamnă că îl păstrează pentru muzeu, domnule.

– Nimic, domnule, raportă Willy.

Reuben James încetini și viră spre sud pentru a-și alinia sonarul cu potențialul contact. „Acum, dacă *Battleaxe* ar fi încă pe urmele lui, își zise Morris, am putea triangula toate contactele, și cu două elicoptere...”

– Contact, evaluat ca posibil submarin, relevment zero-opt-unu... coordonatele par a se schimba lent. Mda, relevmentul se schimbă dinspre nord spre sud.

Datele pleacă imediat spre *Battleaxe* și spre comandantul escadrei. Un alt elicopter se alătură vînătorii.

– Jos sonarul! Pentru O'Malley era a treizeci și șaptea oară în acea zi. Mi-a amorțit și fundul.

– Aș vrea să fie la fel și în cazul meu.

Ralston rîse fără prea mult chef. Nu reușiră nici acum să detecteze ceva.

– Cum poate fi un lucru atît de plictisitor și de interesant în același timp? se miră subofiterul, punîndu-și, fără să știe, aceeași întrebare ca pilotul de Tomcat în urmă cu două zile.

– Sus sonarul! Să știți că și eu mi-am pus aceeași întrebare de cîteva ori. O'Malley apăsă tasta radioului. Bravo, aici Hammer, am o idee pentru tine.

– Te ascultăm, Hammer.

– Pune-l pe Hachet să lanseze o linie de balize la sud de noi. Lansați apoi o altă linie spre vest. După aceea eu încep să emit semnale. Poate că îl forțăm pe tip să întreprindă ceva. Ai fost vreodată vînat de un elicopter care emitea semnale cînd comandai submarine?

– Nu am fost vînat, Hammer, dar m-am abătut mult de la cursul normal ca să evit unul. Așteaptă să organizez lucrurile pe aici.

– Să știi că ticălosul ăsta are nervi buni. Trebuie să știe că sîntem pe urmele lui, dar nu vrea să cedeze. Chiar crede că ne poate bate cu armele noastre.

– Păi ne-a cam bătut în ultimele patru ore, șefu', observă Willy.

– Știi care e cea mai importantă parte a jocului de noroc? Trebuie să-ți dai seama cînd a sosit clipa să renunți.

O'Malley se ridică la mare înălțime și porni radarul de căutare pentru prima dată în acea zi. Nu era un instrument foarte util în detectarea unui periscop, dar putea speria un submarin aflat în apropiere de suprafața apei suficient de mult ca acesta să coboare sub stratul termic. Soarele apunea și O'Malley putea distinge după luminile lor de poziție celelalte două elicoptere care încercau să depisteze și ele această țintă. Elicopterele lansară două linii de balize sonar pasive, fiecare linie lungă de 13 kilometri, poziționate în unghi drept una față de cealaltă.

– Marginile terenului de joc sînt fixate, Hammer, anunță comandantul Perrin. Începe.

– Willy: semnale!

La două sute de metri sub elicopter, sonarul biciui apa cu impulsuri de înaltă frecvență. Procesul dură un minut, după care elicopterul zbură spre sud-est. În total, operațiunea luă o jumătate

de oră. Efortul ajunse să-i amortească picioarele lui O'Malley, îngreunându-i mișcările pe comenzi.

– Luăm o pauză de câteva minute.

O'Malley își luă picioarele de pe palonier și și le mișcă pentru a-și repune sîngele în circulație.

– Hammer, aici Bravo, avem un contact. Baliza șase, pe linia Echo.

Asta însemna linia est-vest. Baliza numărul șase era a treia dinspre capătul de vest, acolo unde începea linia nord-sud „November“.

– Semnalul e destul de slab în acest moment.

O'Malley relua controlul asupra elicopterului și se îndreptă spre vest, în vreme ce celelalte două elicoptere dădeau tîrcoale liniilor de balize.

– Încet, încet, murmură el prin intercom. Să nu-l speriem prea tare.

Își alegea cu grijă cursul, fără a se duce direct spre contact și fără a se îndepărta prea tare de el. Trecu așa încă o jumătate de oră, secundă după secundă. În cele din urmă depistară clar contactul îndreptîndu-se spre est cu circa zece noduri, mult sub stratul termic.

– Acum îl avem la trei balize, raportă Perrin. Hatchet trece pe poziție.

O'Malley privi luminile roșii clipitoare aflate la circa cinci kilometri depărtare. Hatchet lansă o pereche de balize direcționale DIFAR și așteptă. Ecranul din fața lui O'Malley se trezi la viață. Contactul trecu chiar printre balize.

– Torpila lansată! anunță Hatchet.

Vopsită în negru, torpila Stingray căzu invizibilă în apă, la mai puțin de un kilometru în fața submarinului. O'Malley se apropie și lansă propria baliză pentru a asculta, aducîndu-și elicopterul la punct fix deasupra zonei.

Ca și surata americană Mark-46, torpila Stingray nu folosea elice convenționale, fapt care o făcea greu de localizat pe sonar, atît pentru O'Malley, cît și pentru submarin. Brusc, se auzi zgomotul de cavitație al elicei submarinului cînd acesta acceleră la viteză maximă și întoarse. Apoi se auziră zgomotele carenei și știură că submarinul schimbă brusc adîncimea pentru a încerca

să arunce torpila din apă. Manevra nu reuși. Urmă zgomotul metalic al exploziei focosului.

– Lovit! anunță Hatchet.

– Jos sonarul!

Willy coborî sonarul pentru ultima dată. Submarinul urca spre suprafață.

– Din nou? se miră Ralston. Asta înseamnă de două ori la rînd.

– ~~Fixează-l!~~ Willy, emite semnale.

– Distanța patru sute, relevment unu-șase-trei.

– Căutare circulară, adîncimea inițială treizeci.

– Fixat, replică Ralston.

O'Malley lanșă imediat torpila.

– Sus sonarul! Bravo, lovitura nu a distrus ținta, așa că am lansat încă o torpilă asupra ei.

– S-ar putea să încerce să iasă ca să-și salveze echipajul, zise Ralston.

– Dar poate că vrea să își lanseze rachetele. Ar fi trebuit să fugă cînd avea ocazia. Eu așa aș fi făcut.

Cea de-a doua lovitură distruse submarinul. O'Malley porni drept spre *Reuben James*. Îl lăsă pe Ralston să aterizeze cu elicopterul. Imediat ce roțile fură imobilizate și legate cu lanțuri, ieși și porni spre cabine. Morris îl întîmpină în coridorul dintre hangarele de elicopter.

– Minunată treabă, Jerry.

– Mersi, căpitane.

O'Malley își lăsase casca în aeronavă. Părul îi stătea lipit de țeastă, năclăit de transpirație, iar ochii îl usturau în urma orelor îndelungate de efort.

– Vreau să discut cu tine cîteva lucruri.

– Putem discuta cît fac un duș și mă schimb?

O'Malley trecu prin sala ofițerilor și intră în cabina lui. Se dezbracă de haine în mai puțin de un minut și porni spre dușul ofițerilor.

– Cîte kilograme dai jos într-o zi ca asta? întrebă Morris.

– Multe. Pilotul deschise robinetul dușului și închise ochii cînd apa rece îl izbi cu forță. Să știi că eu susțin de zece ani că torpilele 46 au nevoie de un focos mai puternic. Sper că tîmpiții ăia de la logistică mă vor asculta de data asta!

– A doua țintă. Ce a fost?

– Dacă ar trebui să pun pariu, aş zice că un Papa. Excelentă treabă pentru tipii de la sonar. Dispozitivele alea pe care ni le-ați dat s-au comportat excelent.

Deschise și mai mult robinetul de apă rece. Ieși de sub duș un minut mai târziu, arătînd și simțindu-se din nou om.

– Comandorul te propune din nou pentru o medalie. Bănuiesc că pentru a treia DFC.

O'Malley se gîndi la asta cîteva secunde. Primele două decorații le primise pentru misiuni de salvare, nu pentru uciderea altor oameni.

– Cît de repede poți fi din nou gata de zbor?

– Ce-ai zice de săptămîna viitoare?

– Îmbracă-te. Vorbim în sala ofițerilor.

Pilotul se pieptănă și se schimbă cu niște haine curate. Își amintea de ultima dată cînd nevastă-sa îi spusese să folosească pudră de talc ca să-și protejeze pielea de transpirație și de haine strîmte și cît de idiot fusese el să respingă sugestia ca nefiind potrivită pentru un aviator. În ciuda dușului, cîteva zone de piele continuau să-l mănînce și să-l usture. Cînd ajunsese în sala ofițerilor, îl descoperi pe Morris așteptîndu-l cu o carafă de „suc de gîndaci” rece.

– Ai distrus un submarin diesel și două înarmate de rachete. Cum operau? Ceva neobișnuit?

– Îngrozitor de agresive. Papa ar fi trebuit să dea înapoi. Charlie a adoptat o rută inteligentă, dar s-a și repezit destul de tare la atac. O'Malley medită puțin după ce goli primul pahar de suc. Ai dreptate. Sînt destul de insistenți.

– Mai insistenți decît mă așteptam. Își asumă riscuri pe care nu și le-ar fi asumat în alte condiții. Ce ne spune asta?

– Cred că ne spune că mai avem două zile pline în fața noastră. Îmi cer scuze, domnule. Sînt un pic cam epuizat pentru o judecată prea profundă în acest moment.

– Du-te și odihnește-te puțin.

Cursa invalizilor

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Ora două noaptea. Atacul avea să înceapă peste patru ore, în ciuda tuturor eforturilor lui de a evita acest lucru. Alekseiev se holba în gol la harta cu simbolurile unităților amice și estimările serviciilor secrete privind inamicii.

– Capul sus, Pașa! rosti comandantul Zonei Militare de Vest. Știu că tu crezi că folosim prea mult combustibil. Dar asta le va distruge și lor ceea ce le-a mai rămas din stocurile de război.

– Dar și le pot reîmprospăta.

– Prostii. Convoaiele lor au suferit pierderi masive, după cum susțin rapoartele serviciilor noastre de informații. Acum trimit un transport masiv, dar cei de la marină mi-au spus că trimit tot ce au împotriva lui. Și, în orice caz, va ajunge prea târziu.

Alekseiev își spusese că șeful lui avea probabil dreptate. În definitiv, își dobândise rangul pe baza unei cariere de profesionist. Și totuși...

– Unde mă vrei?

– La postul de comandă OMG. Nici un pas mai aproape de front.

„Postul de comandă OMG“, își spusese cu ironie Pavel. Mai întâi, Divizia 20 Tancuri de Gardă se presupusese a reprezenta grupul de manevre tactice, apoi devenise o formațiune de două divizii, apoi de trei divizii. De fiecare dată manevra de străpungere a frontului eșuase, pînă ce chiar termenul de „grup de manevre tactice

(OMG)“ ajunsese să pară un soi de glumă absurdă. Alekseiev simți că redevine pesimist. Formațiunile de rezervă, menținute pentru exploatarea atacului erau prea mult în urma frontului, ca să fie capabile de a se îndrepta acolo unde reușea cel mai bine penetrarea liniilor NATO. Era posibil să aibă nevoie de ore întregi ca să ajungă în locul potrivit. NATO demonstrase o capacitate remarcabilă de colmatare a breșelor. Alekseiev lăsă gândurile deoparte, așa cum făcuse în multe alte rînduri, și plecă din centrul de comandă, îl culese pe Sergetov și găsi din nou un elicopter care să-l ducă spre vest. Aparatul de zbor așteptă la sol obișnuita escortă de avioane de vînătoare.

Folosirea avioanelor de vînătoare la escortarea unui singur elicopter care decola din Stendal reprezenta o rutină remarcată de controlorii aerieni ai NATO și înainte, dar ei nu dispuseseră niciodată de unități aeriene pentru a întreprinde ceva în acest sens. De această dată era altceva. Un avion AWACS de control al traficului de deasupra Rinului urmări elicopterul decolînd, cu trei MiG-uri așteptîndu-l. Controlorul de sector avea două F-4 Phantom pe drumul de întoarcere dintr-o misiune de ripostă aeriană la sud de Berlin. Le trimise pe amîndouă spre nord. Avioanele se prelinseră printre copaci, cu radarele stinse urmărind un culoar de zbor sigur folosit de avioanele rusești.

Alekseiev și Sergetov ședeau singuri în spatele elicopterului de luptă Mi-24. În acel spațiu încăpeau opt soldați complet echipați, așa că doi oameni aveau loc suficient să se întindă. Sergetov folosi ocazia pentru a trage un pui de somn. MiG-urile de escortă zburau la o mie de metri deasupra, descriind cercuri în timp ce supravegheau cerul în căutarea interceptoarelor NATO zburînd la mică înălțime.

– Zece kilometri, veni apelul de la AWACS.

Un Phantom se ridică, ilumina două MiG-uri cu radarul și trase o pereche de rachete Sparrow. Celălalt trimise două rachete Sidewinder spre elicopter.

MiG-urile fuseseră surprinse căuțînd în direcție greșită cînd semnalele de pericol se declanșară. Unul intră în picaj și reuși să

scape. Celălalt explodează în aer, dar copilotul reuși să trimită un avertisment după ejectare. Alekseiev clipi surprins văzînd lumina de avertisment de deasupra capului, apoi apucă centura de siguranță în vreme ce elicopterul viră strîns spre stînga și se îndreptă spre pămînt. Aproape că ajunsese între crengile copacilor, cînd o rachetă Sidewinder distruse elicea anticuplu. Sergetov se trezi și țipă de surpriză și îngrijorare. Elicopterul Mi-24 se răsuci în aer, frecîndu-se de copaci și căzu ca o piatră ultimii cincisprezece metri pînă la sol. Rotorul principal se desprinse, aruncînd pale și resturi în toate direcțiile, iar ușa culisantă de pe partea stîngă a aeronavei sări din locașuri ca și cum ar fi fost din plastic. Alekseiev ieși imediat din aeronavă, trăgîndu-l pe Sergetov după el. Instinctul reuși să-l salveze din nou. În momentul în care explodară rezervoarele de combustibil cei doi ofițeri reușiră să ajungă la douăzeci de metri depărtare. Nici unul nu văzu sau auzi avioanele Phantom care se îndepărtară spre vest și spre siguranță.

– Ești rănit, Vania? întrebă generalul.

– Nici măcar n-am făcut pipi în pantaloni. Asta trebuie să însemne că am devenit un veteran înrăit. Gluma nu ținu. Vocea și mîinile tînărului tremurau serios. Unde naiba sîntem?

– O întrebare excelentă.

Alekseiev privi în jur. Spera să vadă lumini, dar în întreaga țară funcționa camuflajul. Unitățile sovietice aflaseră pe propria piele ce însemna folosirea luminilor pe șosele.

– Trebuie să găsim un drum. Ne vom îndrepta spre sud pînă dăm de unul.

– Unde e sudul?

– În partea cealaltă a nordului. Iar acolo e nordul. Generalul arătă spre o stea pe cer, apoi se întoarse să aleagă alta. Aia ne va conduce spre sud.

SEVEROMORSK, URSS

Amiralul Iuri Novikov supraveghea evoluția bătăliei din interiorul cartierului general subteran aflat la cîțiva kilometri de principala bază a flotei. Îl durea enorm pierderea principalei arme cu rază lungă de acțiune – bombardierele Backfire – dar era și mai șocat de modul în care Biroul Politic reacționase la atacul cu

rachete. Cumva politicienii ajunseseră la concluzia că era posibil un atac cu rachete balistice din aceeași zonă și nici un argument contrar acestei ipoteze nu avea să le schimbe părerea. „Ca și cum americanii și-ar risca prețioasele submarine lansatoare de rachete balistice în astfel de ape păzite!” mîrîi amiralul pentru sine. Era convins că se lupta cu niște nave rapide de atac și era obligat să meargă după ele ca să le împiedice evadarea doar cu jumătate din active. Pur și simplu nu dispunea de suficiente nave ca să facă față situației.

Comandantul Flotei Sovietice de Nord dusesese un război eficient pînă în acel moment. Operațiunea de ocupare a Islandei funcționase aproape perfect – cel mai îndrăzneț atac sovietic pus vreodată în scenă! A doua zi zdrobise o grupare navală condusă de portavioane, ceea ce reprezentase o victorie de proporții epice pentru moralul trupelor lui. Planul lui de a folosi bombardiere înarmate cu rachete în combinație cu submarine împotriva convoaielor mersese bine, mai ales după ce decisese să folosească bombardierele mai întîi la eliminarea navelor de escortă. Pierderile în submarine pînă în acea zi fuseseră grele, dar amiralul se așteptase la asta. Navele NATO erau de multă vreme antrenate în lupta anti-submarin, așa că trebuia să existe pierderi. Novikov recunoscuse în sinea lui că făcuse și greșeli. Ar fi trebuit să atace sistematic escortele mai devreme – dar Moscova dorise eliminarea completă a vaselor comerciale, iar el se supusese „sugestiei”.

Acum lucrurile se schimbau. Distrugerea neașteptată a forței de bombardament – care avea să rămînă imobilizată la sol încă cinci zile – îl obliga să ia grupurile de submarine desemnate să atace portavioane și să le trimită împotriva convoaielor, ceea ce presupunea traversarea liniei de submarine NATO de gardă, dar și creșterea pierderilor. Și forța de avioane de recunoaștere Bear fusese dur lovită. „Blestematul ăsta de război ar fi trebuit să fi luat deja sfîrșit”, își spuse Novikov cu mînie. Dispunea de o forță puternică de nave de suprafață așteptînd să escorteze vase cu trupe suplimentare spre Islanda, dar nu putea deplasa acel grup pînă cînd campania din Germania nu avea să ajungă aproape de final. Amiralul trebuia să-și reamintească faptul că nici un plan de bătălie nu mai e valabil după primul contact cu inamicul.

– Tovarășe amiral, au sosit fotografiile de satelit.

Secretarul îi înmînă o mapă cu coperti din piele. Șeful Serviciului de Informații al flotei apăru cîteva minute mai tîrziu,

însoțit de principalul expert în interpretarea fotografiilor. Pozele fură împrăștiate pe o masă.

— Ah, avem o problemă aici, zise expertul.

Novikov n-avea nevoie de un expert ca să-și dea seama de asta. Docurile din Little Creek, Virginia, erau pustii. Asta însemna că forța amfibie de asalt americană naviga împreună cu o divizie întreagă a infanteriei de marină. Novikov urmărise înaintarea Flotei Pacificului către Norfolk cu interes, dar după aceea îi fuseseră distruși ambii sateliți de recunoaștere oceanică, iar autorizarea lansării ultimului satelit disponibil fusese aninată. Următoarea poză arăta danele portavioanelor, și ele goale.

— *Nimitz* este încă în *Southampton*, rosti șeful informațiilor. A venit în port cu avarii majore și nu există un doc de uscat care să îl poată primi. Este legat la docul oceanic, așa că nu pleacă nicăieri. Asta îi lasă pe americani cu trei portavioane: *Coral Sea*, *America* și *Independence*. *Saratoga* e folosit pentru misiuni de escortare a convoaielor. Restul portavioanelor din Flota Atlanticului sînt în Oceanul Indian.

Novikov mîrîi. Erau vești proaste pentru escadra de nave din Oceanul Indian, care acum făceau parte din Flota sovietică a Pacificului. Oricum, nu era problema lui. Avea destule altele pe cap. Pentru prima dată se confrunta cu o dilemă pentru care învinuia navele NATO. Avea mai multe sarcini de rezolvat decît nave la dispoziție, iar trimiterea a jumătate din unitățile sale ASW după submarinele atacatoare, aflate deja în retragere, nu ajuta la absolut nimic!

NORTHWOOD, ANGLIA

— Vă salut din nou, domnule amiral, rosti Toland.

Beattie arăta mult mai bine. Ochii lui albaștri străluceau ca un cristal, iar spatele amiralului era acum drept ca o scîndură. Omul stătea cu brațele încrucișate la piept în fața peretelui plin de hărți.

— Cum stau lucrurile în Scoția, domnule comandor?

— Bine, domnule. Ultimele două raiduri au fost nimicite. Pot să vă întreb cum s-a descurcat forța Doolittle? Una dintre „bărci” e comandată de un bun prieten de-al meu.

Beattie se întoarce.

– Care?

– *Chicago*, domnule. Dan McCafferty.

– Oh. Se pare că una dintre nave a fost avariata. *Chicago* și altă navă o escortează. De fapt, au cam stîrnit un cuib de viespi în estul Mării Barents. Avem indicii că sovieticii au trimis o forță considerabilă după ei. În orice caz, dumneata te întorci la port-avionul dumitale, unde te vei întâlni cu ofițerii mei de informații ca să-i pui pe oameni la curent cînd ajungi acolo. Voiam să te văd personal ca să-ți mulțumesc pentru telexul ăla pe care l-ai trimis în legătură cu urmărirea bombardierelor inamice pînă la bazele lor. Ideea asta a fost extrem de utilă. Înțeleg că dumneata ești rezervist. Cum naiba ți-au dat drumul din serviciul activ?

– Mi-am pus odată distrugătorul pe bancul de nisip.

– Înțeleg. Ai fost absolvit pentru acea eroare, domnule comandor.

Beattie îi întinse mîna.

WACHERSLEBEN, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Oprește blestematul ăla de camion! strigă Alekseiev.

Stătea în mijlocul drumului, aproape să dea vehiculul peste el. Camionul se opri și el alergă pînă la cabină.

– Cine naiba sînteți? întrebă caporalul de la volan.

– Sînt general-colonel Alekseiev, răspunse el cu ton cordial.

Dar dumneata cine ești, tovarășe?

– Sînt caporalul Vladimir Ivan'ci Mariakin.

Omul reuși să îngaima vorbele în ciuda gurii căscate la vederea stelelor de pe umerii generalului.

– Deoarece se pare că te depășesc în grad, caporale, ne vei duce pe mine și pe secretarul meu la primul punct de control al traficului de îndată ce pui în mișcare camionul. Dă-i drumul!

Alekseiev și Sergetov se urcară în spate. Găsiră acolo o mulțime de cutii mari, dar reușiră să își facă loc deasupra lor.

Generalul înjură.

– Trei ore irosite.

– Ar fi putut să fie mai rău.

BRUXELLES, BELGIA

– Este un atac major, domnule. Tocmai au început deplasarea pe o lungime aproximativă de optzeci de kilometri de front.

SACEUR privi imperturbabil harta. Se așteptaseră la așa ceva. Serviciile de informații prevăzuseră atacul cu douăsprezece ore înainte după tiparele de mișcare ale unităților sovietice. Avea la dispoziție exact patru brigăzi în rezervă pe care să le folosească în acest sector. „Sfăvă Domnului, își zise el, că am reușit să-i conving pe germani să scurteze linia frontului la Hanovra.” Jumătate din rezerve proveneau din această mutare, efectuată exact la timp.

– Principala axă de atac? întrebă generalul pe ofițerul cu operațiunile.

– Deocamdată nu există una certă. Ca și cum ar fi un atac general...

– Care caută să descopere un punct slab, completă SACEUR propoziția. Unde e forța lor de rezervă?

– Domnule, am identificat elemente din trei divizii aici, la sud de Fölziehausen. Par a fi unități de tip A. Atacul care a început pare a fi desfășurat în principal de unități de categoria B.

– I-am împruținat atât de rău? se miră, retoric, SACEUR.

Ofițerii săi de informații se străduiau din greu să stabilească mai exact pierderile inamicului, iar el primea un raport în fiecare seară. Unitățile de rezervă din categoria B începuseră să apară pe front cu cinci zile înainte, ceea ce era ciudat. SACEUR știa că sovieticii dispuneau de cel puțin șase unități mari de rezervă din categoria A în sudul Ucrainei, dar nu exista nici un indiciu că acestea se deplasează. De ce nu era împinsă această forță pe frontul german? De ce trimiteau rezerviști în loc? Își punea această întrebare de mai multe zile, dar nu primea decît ridicări din umeri din partea ofițerilor de informații. „Nu că m-aș plînge prea tare“, gîndi el. Cele două armate de rezervă ar fi fost de ajuns ca să rupă definitiv linia frontului.

– Unde ar fi un loc bun pentru a răspunde la lovitură?

– Domnule, dispunem de aceste două brigăzi germane de tancuri la Springe. Atacul rusesc pare să fie compus din două divizii de infanterie motorizată de rezervă, cu o unitate de grăniceri

chiar aici, la zece kilometri de ele. Stau la pîndă de două zile. N-aș zice că sînt prea odihnute, dar...

– Mda. SACEUR avea reputația că lua ofițerilor vorba din gură. Pune-le în mișcare.

USS REUBEN JAMES

O'Malley înconjură fregata după o lungă căutare de dimineață care se dovedise a fi în zadar. Trei vase comerciale fuseseră distruse în ultimele trei ore, două căzînd pradă rachetelor strecurate printre barierele defensive ale convoiului și unul unei torpile. Cele două submarine atacatoare fuseseră urmărite și unul fusese scufundat de elicopterul de pe *Gallery* chiar în interiorul convoiului. Navele erau pe punctul de a intra sub acoperirea aeriană a aviației cu baza pe continent. O'Malley avea sentimentul că această bătălie fusese cîștigată. Convoiul reușea să ajungă la destinație cu pierderi acceptabile. Încă treizeci și șase de ore pînă la ancorarea la țarm.

Aterizarea reprezenta o rutină. După un drum scurt la toaletă, O'Malley se duse în sala de mese ca să bea ceva și să mănînce un sendviș. Îl găsi pe Calloway așteptîndu-l. Pilotul se mai întîlnise cu reporterul, dar nu prea discutase cu el.

– Aterizarea elicopterului pe jucăria asta de navă e la fel de periculoasă precum pare?

– Un portavion are o punte ceva mai largă. Nu scrieți un articol despre mine, nu?

– De ce nu? Ați distrus trei submarine ieri.

O'Malley clătină din cap.

– Două nave, două elicoptere, plus ceva ajutor din partea celorlalte forțe de escortă. Eu doar mă duc unde sînt trimis. Vînătoarea de submarine înseamnă foarte multe lucruri. Toate părțile implicate trebuie să colaboreze, altfel ceilalți cîștigă.

– Asta s-a întîmplat și azi-noapte?

– Uneori și ceilalți fac ceea ce trebuie. Pur și simplu mi-am petrecut patru ore căutînd și m-am întors cu mîna goală. Poate că a fost un submarin, poate că nu. Ieri a fost o zi destul de norocoasă în ansamblu.

– Vă deranjează să le scufundați? întrebă Calloway.

— Sînt în marină de șaptesprezece ani și n-am întîlnit pe nimeni căruia să-i placă să omoare oameni. Noi nici măcar nu-i spunem asta, decît, poate, atunci cînd sîntem beți. Scufundăm nave și încercăm să ne gîndim că sînt doar nave – chestii fără oameni la bordul lor. Nu e corect, dar așa procedăm. La naiba, acum e pentru prima dată cînd chiar am făcut ceea ce slujba mea presupune că ar trebui să fac. Pînă în acest moment, întreaga mea experiență de luptă s-a redus la misiuni de căutare și salvare. Pînă ieri n-am lansat niciodată un focos adevărat împotriva unui submarin adevărat. Nu m-am gîndit suficient de mult la asta ca să-mi dau seama dacă-mi place sau nu. O'Malley făcu o pauză. E un sunet îngrozitor. Auzi aerul scăpînd din navă. Dacă penetrezi carenă la adîncime mare, brusca schimbare de presiune dinăuntru provoacă aprinderea aerului și toată lumea din navă este carbonizată. Nu știu dacă e adevărat, dar mi-a povestit și mie cineva. În orice caz, auzi aerul, apoi auzi scrîșnetul metalic – ca o mașină ale cărei frîne au fost apăsate brusc. Astea sînt buloanele care cedează. Apoi vine zgomotul imploziei cocii submarinului, un gen de tunet înfundat. Și gata: o sută de oameni tocmai au pierit. Nu, nu prea îmi place. Toată porcăria aici e că treaba asta e incitantă, continuă O'Malley. Faci ceva extrem de greu, care cere concentrare, practică și multă gîndire logică. Trebuie să intri în mintea celui alt și, în același timp, să te gîndești la misiune ca la una de distrugere a unui obiect neînsuflețit. Nu prea are sens ce spun, nu? Deci ce îți rămîne de făcut e să nu te gîndești la acest aspect al misiunii. Altfel, nu-ți faci treaba.

— O să învingem?

— Asta depinde de tipii de pe pămînt. Noi îi sprijinim doar. Însă convoiul o să ajungă la destinație.

FÖLZIEHAUSEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

— Mi s-a transmis că ați murit, zise Beregovoi.

— De această dată nici măcar nu am fost zgîriat. Dar l-a sculat brusc din somn pe Vania. Cum merge atacul?

— Indiciile inițiale sînt promițătoare. Avem un avans de șase kilometri aici și aproape la fel de mare la Springe. S-ar putea ca Hanovra să fie încercuită mîine.

Alekseiev se trezi întrebându-se dacă superiorul lui nu cumva avusese dreptate. Poate că liniile NATO se subțiaseră atât de mult, încît fuseseră obligate să cedeze teren.

– Tovarășe general. Era ofițerul de informații al armatei. Am primit un raport despre prezența unor tancuri germane la Eldagsen. Tocmai a dispărut în eter.

– Unde naiba e Eldagsen? Beregovoi se zgîi pe hartă. Dar e cu zece kilometri în spatele liniei! Confirmați raportul!

Sub ei pămîntul se cutremură, urmat de un muget de motoare cu reacție și de rachete care se lansau.

– Tocmai ne-au lovit transmițătoarele radio, raportă ofițerul de comunicații.

– Treceți pe alternativ! strigă Alekseiev.

– Țsta *era* alternativul. Pe cel primar l-au scos din funcțiune azi-noapte, replică Beregovoi. Se instalează altul acum. Așa că folosim ce avem aici.

– Nu, ripostă Alekseiev. Dacă e să facem așa ceva, o vom face din mișcare.

– Nu pot coordona bine în acest mod!

– Nu poți coordona deloc, dacă ești mort.

USS CHICAGO

Se dezlănțuise iadul. Totul în jur era ca într-un coșmar, cu excepția faptului că din coșmare oamenii se mai și trezesc. Deasupra capului roiau cel puțin trei avioane de patrulare Bear-F, lansînd peste tot balize, pe sonar apăruseră două fregate tip Krivak și șase nave de patrulare de tip Grisha, iar un submarin din clasa Victor III hotărîse să ia și el parte la petrecere.

Chicago crescuse întru cîțva șansele de evadare. În ultimele patru ore submarinul tăcut reușise să distrugă submarinul inamic și o navă Grisha și să avarieze o fregată Krivak, dar situația se înrăutățea. Rușii îl încercuiau, iar submarinul nu avea cum să-i mai țină mult la distanță. Cît timp *Chicago* localizase și distrusese submarinul inamic, navele de la suprafață se apropiaseră cu cinci mile de el. Aflat în defensivă, *Chicago* nu putea profita de avantaj decît dacă menținea inamicul la distanță.

McCafferty simțea nevoia de a discuta cu Todd Simms, comandantul de pe *Boston*, pentru a-și coordona acțiunile. N-o putea face, deoarece telefonul subacvatic nu putea ajunge atât de departe și scotea mult prea mult zgomot. Chiar dacă încerca transmiterea unui mesaj radio, *Boston* ar fi trebuit să se afle aproape de suprafață, cu antena ridicată ca să-l audă. McCafferty era convins că Todd își menținea nava la o adâncime cât mai mare. Una dintre regulile submarinelor americane prevedea ca fiecare navă să opereze independent. Sovieticii practicaau tactici de cooperare, dar americanii nu simțiseră niciodată nevoia de așa ceva. Acum McCafferty avea nevoie de idei. Soluția „din manual” pentru problema tactică curentă spunea ca *Chicago* să manevreze în voie și să caute oportunități, numai că nava era practic legată de o poziție fixă și nu se putea îndepărta prea mult de surorile ei. Imediat ce rușii ar fi înțeles că au de-a face cu o navă avariata, s-ar fi aruncat ca o haită de lupi pentru a distruge *Providence*, iar McCafferty nu i-ar fi putut opri. Ivan ar fi renunțat bucuros la câteva dintre navele lui mai mici pentru un submarin din clasa 688.

– Ceva idei, secund? întrebă McCafferty.

– Cum ar fi acum un „Scotty, teleportează-ne!”?

Secundul încercase doar să mai însenineze un pic atmosfera. Nu-i ținuse figura. Bine, poate comandantul nu era fan *Star Trek*.

– Singura cale pe care o văd ca să-i menținem la distanță de prietenii noștri este să-i facem să ne vîneze o vreme.

– Să mergem spre est și să atacăm grupul din lateral?

– Este un joc de noroc, recunosc secundul. Dar ce nu e joc de noroc acum?

– Preia comanda. La două treimi și menține-te aproape de fund.

Chicago viră sud-est și mări viteza la optsprezece noduri. „Ce timp minunat ca să verificăm cât de bune ne sînt hărțile”, gîndi McCafferty. Oare Ivan montase ceva cîmpuri de mine acolo? McCafferty trebuia să lase un astfel de gînd deoparte. Nici n-aveau să-și dea seama dacă loveau vreo mină. Secundul păstra submarinul la cincisprezece metri deasupra a ceea ce spunea harta că reprezintă fundul. De fapt, hotărîse să își ia o marjă de siguranță, menținînd nava la cincisprezece metri deasupra celui mai înalt reper de pe hartă pe o rază de o milă. În cazul unei epave nemarcate ajunsă pe fund, nici măcar o asemenea măsură

de protecție nu era suficientă. McCafferty își aminti de primul său drum în Marea Barents. Undeva, aproape de locul în care se găseau ei, se aflau epavele distrugătoarelor. Dacă loveau o asemenea epavă la o viteză de optsprezece noduri... Goana dură patruzeci de minute.

– Mașinile înainte la o treime! ordonă McCafferty când nu mai putu suporta tensiunea.

Chicago încetini la cinci noduri. Apoi, se adresă ofițerului responsabil cu imersiunea:

– Ridicați nava la adâncime periscopică.

Operatorii cîrmelor de adâncime traseră de manete. Coca scoase un geamăt strîns datorită micșorării presiunii externe a apei. La ordinul lui McCafferty, primul ieși din apă catargul ESM. Ca și înainte, pe ecran apărură mai multe surse de semnale radar. Urmă periscopul de căutare.

Dinspre vest se apropia un front atmosferic însoțit de ploaie. „Minunat, gîndi McCafferty. Așa se mai duc zece la sută din performanțele sonarului nostru.“

– Văd un catarg la doi-șase-patru... ce e?

– Nu am nici un semnal radar pe această coordonată, rosti un tehnician.

– E rupt – e fregata Krivak. Am distrus-o parțial, acum trebuie s-o terminăm. Eu...

În fața lentilelor trecu o umbră. McCafferty îndreptă obiectivul în sus și zări aripile și propulsoarele unui Bear.

– Puntea, aici sonarul, lansări multiple de balize sonar în spate! McCafferty lipi mînerul periscopului de corp și coborî tubul.

– Duceți-o jos! Adâncime o sută treizeci de metri, cîrma banda stînga, toate mașinile complet înainte.

O baliză sonar fusese lansată la mai puțin de șaptezeci de metri de submarin. Sunetul semnalelor emise reverberă prin carenă.

„Cît îi va lua avionului să se întoarcă și să se năpustească asupra noastră?“ La ordinul lui McCafferty fu lansat un generator de zgomot în apă. Acesta nu intră în funcțiune. Așa că fu lansat un altul. Trecu așa un minut. „O să încerce mai întîi să ne prindă cu detectorul magnetic“, își zise McCafferty.

– Derulați banda.

Electricianul de cart era bucuros să aibă ceva de făcut. Înregistrarea video a celor cinci secunde de căutare periscopică arăta ceea ce semăna a rămășițe din părțile laterale ale fregatei Krivak.

- Trecem de o sută de metri. Viteza douăzeci și în creștere.
- Șterge fundul, Joe, zise McCafferty.

Urmări reluarea benzii, dar numai ca să nu stea degeaba.

- Torpilă în apă la babord! Torpila pe coordonate zero-unu-cinci.

– Cîrma dreapta cincisprezece grade! Toate mașinile înainte!

Veniți la curs nou unu-șapte-cinci.

McCafferty lăasă torpila la pupa. În minte calculă automat situația tactică. „Torpilă rusească ASW. Diametru de treizeci și cinci de centimetri, viteza circa treizeci și șase de noduri, distanța de acțiune patru mile, merge autonom circa nouă minute. Noi înaintăm cu... douăzeci și cinci de noduri. Este în spatele nostru. Deci dacă e la o milă în spate... șapte minute ca să acopere distanța. Ne poate ajunge. Dar noi accelerăm cu zece noduri pe minut... Nu, nu poate.“

– Impulsuri de înaltă frecvență în spate! Pare un sonar de torpilă.

- Stați calmi, oameni buni, nu cred că ne poate prinde din urmă.

„Cu toate astea, orice vas rusesc din apropiere ne poate auzi.“

– Trecem de o sută treizeci de metri, începem să o aducem la orizontală.

– Torpila se apropie, domnule, raportă șeful sonarului. Semnalele sună un pic ciudat, ca...

Submarinul se zgudui de la o puternică explozie produsă în spatele lui.

– Mașinile înainte la o treime, cîrma dreapta zece grade, veniți pe curs nou la doi-șase-cinci. Ce ați auzit a fost torpila lovind fundul. Sonar, începe să-mi dai date.

Rușii lansaseră o linie nouă de balize sonar la nord de *Chicago*, probabil prea departe ca să audă submarinul. Coordonatele către cele mai apropiate nave sovietice se calmau. Acestea se îndreptau direct către *Chicago*.

– În fine, chestia asta le va ține o vreme departe de prietenii noștri, secund.

– Super.

– Hai să mai mergem puțin spre sud și să vedem dacă le putem face să treacă pe deasupra noastră. Apoi o să le aducem aminte împotriva cui joacă aici.

„Dacă mai scap vreodată viu de pe stînca asta, gîndi Edwards, o să mă mut în Nebraska.“ Își amintea că zburase de multe ori deasupra statului respectiv. Era atît de plat... iar districtele nu erau altceva decît niște pătrate drăguțe și curate. Nici pe departe nu semăna cu Islanda. În ciuda acestor neplăceri însă, mersul era mai lejer decît atunci cînd plecaseră din Keflavik. Edwards și oamenii lui se mențineau la o altitudine de o sută șaptezeci de metri, ceea ce îi ținea la o depărtare de cel puțin trei kilometri de drumul de coastă, cu munții în spate și un cîmp vizual bun în față. Pînă acum nu văzuseră nimic neobișnuit. Presupuneau că fiecare vehicul în mișcare avea ruși la bord. Probabil că nu era într-un totu adevărat, dar, cum trupele sovietice confiscaseră atît de multe mașini civile, nu se putea ști dinainte nimic.

– Te bucuri de odihnă, sergent?

Edwards și grupul lui îl ajunseră din urmă pe Smith. La jumătate de kilometru înainte se vedea un drum, primul pe care îl întâlneau în ultimele două zile.

– Vedeți vîrful ăla de munte? zise Smith. Un elicopter a aterizat pe el acum douăzeci de minute.

– Minunat. Edwards desfășură harta și se așeză pe jos. Dea-lul 1063 are o mie două sute de metri înălțime.

– E un punct ideal de supraveghere, nu? Oare ne văd și pe noi de acolo?

– Sînt 16 sau 17 kilometri. Depinde, căpitane. Presupun că îl folosesc ca să supravegheze apa de ambele părți. Dacă au ceva creier, ar ține sub supraveghere și stîncile.

– Vreo idee cîți oameni au acolo? întrebă Edwards.

– Habar n-am. Poate că nu e nimeni – la naiba, puteau face un pichet de gardă, dar n-aș paria pe așa ceva. Poate au o trupă, poate chiar un pluton. Trebuie să ne imaginăm că dispun de cel puțin un binoclu puternic și o stație radio.

– Și cum trecem de ei? continuă Edwards.

Terenul pînă acolo era deschis, cu doar cîteva tufișuri în zare.

– Asta e o întrebare a naibii de bună, comandante. Trebuie să ne alegem drumul cu grijă, să mergem ghemuiți, să folosim unghiurile moarte de pe teren – toate chestiile obișnuite. Însă harta arată un mic golf care se întinde la 6,5 kilometri distanță de ei.

Nu-l putem ocoli pe partea îndepărtată fără a trece pe drumul principal – iar asta este inacceptabil.

– Care-i problema? întrebă sergentul Nichols, care ajunsese și el lângă ceilalți.

– Smith îi-explică situația. Edwards scoase stația radio.

– Știi doar că sînt în vîrfurile dealului, fără să le știi forța și armamentul, corect? întrebă Doghouse.

– Corect.

– La naiba! Voiam ca voi să ajungeți pe dealul ăla. „Asta da surpriză“, își spusese Edwards. Nici o șansă să ajungeți în vîrfurile dealului ăla?

– Nici una. Repet: nici o șansă. Mai bine mă gîndesc la niște moduri mai plăcute de a mă sinucide, domnule. Lăsați-mă să mă gîndesc la chestia asta și o să revin. Bine?

– Foarte bine, așteptăm. Terminat.

Edwards își chemă sergenții lângă el. Împreună se apucară să studieze hărțile.

– Este bine să știm cîți oameni au acolo și cît de alerti sînt, gîndi Nichols cu glas tare. Dacă acolo este un pluton, ne putem aștepta la o oarecare activitate de patrulare. Următoarea întrebare este cît de multă? Eu unul n-aș fi foarte fericit să cobor dealul ăla de două ori pe zi.

– Tu cîți oameni ai pune acolo? întrebă Edwards.

– Ivan are o întreagă divizie de parașutiști aici, plus alte trupe. Să spunem că sînt zece mii de oameni în total. Nu poate fi pusă întreaga insulă în garnizoană, nu? Așadar, Ivan are un pluton de infanterie pe acest deal sau pe oricare altul, sau doar o echipă de observare – observatori de artilerie sau genul ăsta de oameni. Caută semne ale unei forțe de debarcare, iar de acolo un om cu un binoclul suficient de puternic poate acoperi tot acest golf de la nord de noi și probabil că poate vedea pînă aproape de blestematul de Keflavik în cealaltă parte. Vor cerceta și cerul după avioane.

– Încerci să faci lucrurile să pară simple? întrebă Smith.

– Cred că ne putem apropia de deal în siguranță, apoi putem aștepta căderea nopții, cîtă e, și atunci să încercăm să trecem pe sub ei. Să știți că vor avea soarele în ochi atunci.

– Ai mai făcut asta înainte? întrebă Edwards.

Nichols dădu din cap.

– În insulele Falkland. Mă aflu acolo cu o săptămână înainte de invazie pentru a observa diverse lucruri. Acum facem același lucru.

– N-au spus nimic pe stația radio de o invazie.

– Locotenente, *aici* vor ateriza pușcașii dumitale marini. Nimeni nu mi-a spus asta în mod explicit, dar nu ne-au trimis să urmărim un spectacol folcloric, nu?

Nichols era un om trecut de treizeci și cinci de ani și se apropia de douăzeci de ani de serviciu. Era de departe cel mai vîrstnic membru al grupului și ultimele zile de serviciu sub comanda unui amator îl iritaseră. Singurul lucru bun la acest meteorolog era dorința lui de a asculta.

– Bun, și ei ne voiau pe acel deal ca să supraveghem lucrurile. Ce ziceți de vîrfurile ăstea mai mic, la vest de piscul principal?

– Va trebui să ocolim mult ca să ne putem cățăra pe el fără să fim văzuți, dar cred că ne putem stabili baza acolo. Cel puțin cîta vreme inamicul nu este deosebit de atent.

– Bun, odată ce trecem de acest drum, rămînem împreună într-un singur grup. Sergent Nichols, ai avangarda. Aș propune să ne odihnim un pic. Se pare că, după ce plecăm de aici, vom fi în mișcare continuă destul de mult timp.

– 13 kilometri pînă la poalele dealului. Va trebui să ajungem acolo pe la asfințit.

Edwards se uită la ceas.

– Bine, plecăm peste o oră.

Se duse la Vigdis.

– Deci, Michael, ce facem acum?

Edwards îi explică fetei situația pe larg.

– O să fim aproape de niscaiva ruși. S-ar putea dovedi periculos.

– Întrebi dacă vreau să nu merg cu tine?

„Spun da și îi rănesc sentimentele. Spun nu și... rahat!“

– Nu vreau să văd că mai pățești ceva.

– Eu stau cu tine, Michael. Sînt în siguranță cu tine.

SOUTHAMPTON, ANGLIA

Dură cîteva ore ca pompele să scoată apa care provocase multe alarme false, o impresie întărită de activitatea intensă a scafandrilor. Puternicele remorchere *Catcombe* și *Vecta* deplasară nava

încet cu spatele pe canalul navigabil al fluviului Solent. Puntea de zbor fusese complet reparată de oamenii de la șantierul Vosper, deși multe dintre barele de oțel erau mai curînd dovada unei munci încheiate în grabă decît din considerație pentru numele mîndru al navei. Treaba fusese îndeplinită de două mii de oameni. Din America sosiseră dispozitive noi de frînare, alături de echipamente electronice care nu reușiseră nici pe departe să înlocuiască ceea ce distruseseră rachetele rusești. Remorcherele escortară nava către castelul Calshot, după care aceasta se deplasă singură spre sud către canalul Thorn și trecu spre est pe lîngă iahturile ancorate la Dowes. Escortoarele o așteptau la Portsmouth. Apoi, mica formație de nave viră sud și vest în English Channel.

Operațiunile de pregătire a zborurilor începură imediat. Primele avioane care ajunseră erau bombardierele de atac Corsair, apoi se iviră masivele Intruder și, în cele din urmă, avioanele anti-submarin Viking. USS *Nimitz* fusese, din nou, pus la treabă.

USS CHICAGO

– ... Și foc!

Trei ore de muncă migăloasă transformată într-o jumătate de secundă de acțiune. Submarinul tresăltă în mod familiar la lansarea unei perechi de torpile în apele negre ale Mării Barents.

Comandantul sovietic fusese un pic prea dornic să confirme distrugerea submarinului și permisesse fregatei să se apropie de cele două nave Grisha de patrulă. Toate cele trei nave emiteau impulsuri sonar spre fundul apei, căutînd un submarin distrus. „Nu te așteptai să alerg spre sud, nu?” Poate spre nord sau spre est, dar nu spre sud. McCafferty își manevrase submarinul la distanță de fregata rusească, rămînînd la marginea razei de acțiune a sonarului ei, apoi se apropiase la două mii de metri în spatele ei. O torpilă era destinată fregatei și cealaltă celei mai apropiate nave de patrulare.

– Nici o schimbare în cursul și viteza țintei, domnule. Torpila goni după fregata sovietică. Continuă să emită semnale în cealaltă direcție, domnule.

În acel moment se aprinse ecranul cu harta zonei înconjurătoare, pe care apăru un punct strălucitor pe linia fregatei sovietice. Simultan, explozia asurzitoare răsună prin întreaga carenă.

– Sus periscopul! McCafferty ridică tubul încet. Ținta este în mod clar distrusă. Am rupt-o în două la pupa. Bun... Se răsuci spre cea mai apropiată navă Grisha. Bun, ținta numărul doi se întoarce –, uite-i motoarele. Mărește viteza și virează spre stînga.

– Domnule, s-a rupt cablul de control al torpilei.

– Cît mai avea de parcurs?

– Încă patru minute, domnule.

În patru minute, la viteză maximă, nava Grisha avea să ajungă în afara razei de acțiune a torpilei.

– La naiba, o să rateze. Jos periscopul. Să plecăm de aici. De această dată, vom merge spre est. Fixați adîncimea la o sută treizeci de metri, mașinile înainte la două treimi. Vino în dreapta la zero-cinci-cinci.

– Trebuie să fi fost șocul exploziei, domnule. O jumătate de secundă mai tîrziu, cablurile de control ale torpilei numărul doi s-au rupt.

McCafferty și ofițerul cu armamentul reexaminară planșeta.

– Ai dreptate, am declanșat prea aproape. Bun. Comandantul se duse la hartă. Unde crezi că sînt prietenii noștri acum?

– Cam aici, domnule. La douăzeci sau douăzeci și cinci de mile distanță.

– Cred că le-am ușurat destul sarcina. Hai să vedem dacă putem să ne întoarcem acolo în vreme ce Ivan încearcă să-și dea seama ce se întîmplă.

– Am avut noroc, domnule, observă secundul.

– Destul de adevărat. Vreau să știu unde sînt submarinele lor. Acel Victor pe care am pus laba ne-a intrat în raza vizuală. Unde sînt celelalte? Doar nu ne vînează doar cu navele astea.

„Bineînțeles că nu“, își dădu seama McCafferty. Rușii alocaseră sectoare predestinate fiecărui gen de nave. Vasele lor de suprafață și avioanele patrulau într-un sector, după care în următorul sector drepturile exclusive de vînătoare reveneau submarinelor...

McCafferty își spuse că se descurcaseră bine pînă atunci. Trei nave de patrulare, o fregată și un submarin. Succesul unei întregi săptămîni de vînătoare. Dar lupta nu se încheiase. Nu pînă ce *Providence* nu avea să ajungă la bariera de gheață.

Stealth on the Rocks

ISLANDA

Prima parte a drumului era de doar opt kilometri în linie dreaptă, dar linia pe care o parcurseseră nu fu nici pe departe dreaptă. Terenul de aici era tot vulcanic și presărat cu roci mici și mari. Cele mari aruncau umbre, astfel că, ori de câte ori era posibil, se țirau la adăpostul lor și, prin urmare, fiecare pas presupunea și un ocol, în sus și în jos, în stînga și în dreapta, pînă ce ajunseră în situația ca fiecare metru să însemne și unul parcurs într-o altă direcție, iar cei 13 kilometri se transformară în 25.

Pentru prima dată Edwards își dădea seama că era posibil să fi fost observați. Chiar și în cazul trecerii pe la adăpostul stîncilor mari, cine garanta că rușii nu aveau o patrulă pe teren? Cine putea fi sigur că nu erau supravegheați, că vreun sergent rus cu binoclu nu le observase armele și rucsacurile, după care își apucase stația radio portabilă ca să ceară un elicopter? Inimile le băteau cu putere din cauza efortului depus pe un asemenea teren. Frica le făcea inimile să bată și mai tare, sporindu-le oboseala.

Sergentul Nichols se dovedea un conducător eficient și dur. Puterea lui, în ciuda gleznei rănite și a faptului că era cel mai vîrstnic membru al echipei, îl uimea pe Edwards. Păstrau cu toții tăcerea; nimeni nu avea chef să facă zgomot, iar Nichols nu putea mîrîi la adresa celor care mergeau prea încet. Era suficientă privirea lui încărcată de dispreț. „E cu zece ani mai în vîrstă ca

mine, își zise Edwards, și sînt un om obișnuit cu mersul. Pot ține pasul cu ticălosul ăsta. Nu?”

Nichols reuși să-i mențină la distanță de drumul de coastă în cea mai mare parte a călătoriei, dar, la un moment dat drumul, înconjura un mic golf, la mai puțin de 1,5 kilometri în calea lor. Aici aveau de făcut o alegere dură: să riște să fie observați de pe drum, unde probabil circulau ruși în diferite vehicule, sau să riște să fie observați din vârful dealului. Aleseră drumul și meraseră de-a lungul lui, urmărind traficul de pe drum. Soarele apunea la nord-vest, iar ei ajunseră să se cațere pe pereții abrupti ai unei rîpe. Găsiră un pat de rocă pe care să se odihnească înainte de a se furișa pe sub postul de observație.

– A fost o plimbare drăguță, nu? întrebă sergentul de la pușcașii marini regali.

Omul nici măcar nu transpirase.

– Încerci să dovedești ceva, sergent? întrebă Edwards.

Sergentul chiar încerca.

– Îmi cer scuze, locotenente. Prietenii dumitale mi-au spus că ești în formă bună.

– Nu cred că mă paște vreun infarct, dacă la asta te referi. Și acum ce facem?

– Aș sugera să așteptăm o oră pînă ce soarele coboară și mai mult, apoi să ne continuăm drumul. Încă 14 kilometri. Va trebui să ne mișcăm cît de repede putem.

„Isuse!” gîndi Edwardsm reușind să-și păstreze chipul impasibil.

– Ești sigur că nu ne vor vedea?

– Sigur? Nu, nu sînt sigur, locotenente. Însă în amurg e cel mai greu să vezi clar. Ochiul nu se poate ajusta bine de la cerul strălucitor la solul întunecat.

– Bine, ne-ai adus pînă aici. Mă duc să văd ce face doamna. Nichols îl urmări îndepărtîndu-se.

– Nu m-ar deranja să o văd chiar eu pe această „doamnă”.

– N-a fost înțelept să zici ce ai zis, Nick, comentă încetișor Smith.

– Fii serios, știi bine ce vrea el...

– Nick, să vorbești frumos despre această doamnă, îl avertiză Smith. Era obosit, dar nu chiar ațîț de obosit. A suferit mult,

omule. Iar comandantul e un gentleman, pricepi? Hei, și eu am crezut că e un pămpălău. M-am înșelat. Oricum, don'șoara Vigdis e o femeie pe cînste, omule.

Mike o găsi ghemuită în poziție fetală lîngă o stîncă. Rodgers o supraveghea; omul se îndepărta la sosirea locotenentului.

– Cum te simți? o întrebă Mike.

Fata își întoarse puțin capul.

– Moartă. Michael, sînt așa de obosită...

– Și eu, iubito.

Se așeză lîngă ea și își întinse picioarele cu sentimentul că i se vor desprinde mușchii de pe oase. Avu destulă putere să o mîngîie pe păr. Era îmbibat de sudoare, dar Mike nu mai observa de mult astfel de amănunte.

– Mai avem încă puțin. Hei, tu ai vrut să stai cu noi, îți amintești?

– Eu sînt proastă!

În vocea ei se ghicea ironia. „Cîtă vreme mai poți rîde, spunea tatăl lui Mike, nu ești niciodată înfrînt.“

– Hai, mai bine întinde-ți picioarele, altfel o să-ți înțepească. Hai, rostogolește-te. Edwards îi întinse picioarele și îi masă călcîiele. Avem nevoie de niște banane.

– Ce?

Vigdis înălță capul.

– Bananele au mult potasiu. Ajută la prevenirea crampelor musculare.

„Sau la femeile însărcinate era vorba de calciu?“ se întrebă el în gînd.

– Ce facem cînd ajungem la noul nostru deal?

– Așteptăm sosirea băieților buni.

– Vin?

Vocea ei se modifică puțin.

– Cred că da.

– Și tu pleci atunci?

Mike nu răspunse imediat, cîntărind între îndrăzneală și sfială. „Dacă ea spune...“

– Nu, fără tine nu. Mike ezită din nou. Adică, dacă asta e...

– Da, Michael.

Se întinse lângă ea. Edwards era răscolit de faptul că o dorea acum. Nu mai era victima violului sau fata însărcinată de un alt bărbat, sau o persoană ciudată dintr-o altă cultură. Edwards era uluit de forța ei interioară și de alte lucruri pentru care n-avea nume și care nici nu contau.

– Ai dreptate. Te iubesc.

„Ticălosul.“

Îi luă mâna în mâna lui și se odihni ră amândoi pentru sarcina care-i aștepta.

USS CHICAGO

– E una dintre ele, domnule. Cred că *Providence*. Aud niște zgomote ciudate ca niște bucăți de metal lovindu-se una de alta.

Urmăreau ținta – fiecare contact era o țintă potențială – de două ore, apropiindu-se cu mare prudență pe măsură ce zgomotul posibil se transforma în probabil. Furtuna de pe mare înrăutățea serios performanțele sonarului, iar ecranul de protecție al țintei împiedica o recunoaștere clară a semnăturii. Putea fi vorba de un submarin rusesc care se furișa în căutarea unei ținte proprii? În cele din urmă, hârșăiturile vagi ale cîrmelor desprinses trădără identitatea navei. McCafferty ordonă ca *Chicago* să se apropie de țintă cu viteza de opt noduri.

Oare *Providence* își reparase sistemele sonar? McCafferty își zise că în mod sigur oamenii de pe submarin încercaseră să o facă. În același timp, dacă echipajul de pe *Providence* detecta un submarin apropiindu-se cu mare prudență din spate, avea să se gîndească oare că era vorba de vechiul lor prieten *Chicago* sau un alt Victor-III? Și, fiindcă tot venise vorba de asta, de unde știau ei că ținta era chiar *Providence*? De aceea erau instruite submarinele americane să opereze singure. Operațiunile în comun presupuneau prea multe incertitudini.

Lăsaseră forța sovietică de suprafață mult în urmă. Manevra de tip lovit-fugit executată de McCafferty îi păcălise. Înainte ca zgomotele să se stingă, echipajul de pe *Chicago* ascultase cum decurge vînătoarea cu avioane și nave de suprafață la treizeci de mile în spate. Acesta era un amănunt pozitiv, însă absența oricărei nave de suprafață în acea zonă îl neliniștea pe

McCafferty. Era posibil să se afle cu toții într-un sector sovietic de submarine, iar submarinele erau inamici cu mult mai periculoși. Succesul de dinainte împotriva submarinului sovietic însemnase un noroc chior. Comandantul sovietic fusese prea lacom să pornească o vânătoare proprie, ca să-și mai verifice și flancurile. O greșeală pe care McCafferty nu se mai aștepta să o vadă repetată de altcineva.

– Distanța? întrebă McCafferty.

– Circa două mile, domnule.

Erau la limita telefonului subacvatic, dar McCafferty voia să se apropie mai mult. „Răbdare“, își spuse el. Navigația submarină era un exercițiu continuu de răbdare. Se pierdeau ore întregi de pregătire pentru câteva secunde de activitate intensă. „E o minune că nu avem cu toții ulcer.“ Douăzeci de minute mai târziu, ajunseră la mai puțin de o mie de metri de *Providence*. McCafferty ridică receptorul telefonului.

– *Chicago* cheamă *Providence*.

– Da' mult ți-a trebuit, Danny.

– Unde-i Todd?

– A plecat spre vest să urmărească ceva acum două ore. L-am pierdut. Nu depistăm nici un zgomot din direcția aia.

– Cum stați?

– Cîrma funcționează. Restul sonarului e distrus. Putem lansa torpile direct din compartimentul torpilelor. Încă mai pătrunde apă în postul de comandă, dar ne putem descurca atîta timp cît rămînem mai sus de o sută de metri adîncime.

– Puteți merge mai repede?

– Am încercat la opt noduri. Am descoperit că nu putem menține viteza. Ni se rupe cîrma. Zgomotul devine și mai puternic. Pot merge cu maximum șase.

– Foarte bine. Dacă vă merge coada, încercăm să ocupăm poziție la câteva mile în față. Să spunem la cinci mile.

– Mersi, Danny.

McCafferty puse telefonul la loc.

– Sonar, ai vreun indiciu cît de mic al vreunui obiect în zonă?

– Nu, domnule, acum nu se află absolut nimic în zonă.

– Mașinile înainte cu două treimi.

„Așadar, unde naiba e *Boston*?“ se întrebă comandantul.

– E ciudat cât de multă tăcere s-a lăsat, remarcă secundul.

– Mie-mi spui? Știu că risc să par paranoic, dar chiar sînt paranoic! McCafferty avea nevoie să rîdă. Bun. Sprintăm, apoi plutim în derivă spre nord. Cincisprezece minute de sprint, zece de derivă, pînă ce ajungem la cinci mile în fața lui *Providence*. După aceea rămînem la șase noduri și continuăm misiunea. Mă voi duce să trag un pui de somn. Treziți-mă peste două ore. Vorbiți cu ofițerii și cu șefii de echipaj și asigurați-vă că oamenii se odihnesc puțin. Am tras destul de mult. Nu vreau să cedeze nervos cineva.

La plecare, McCafferty apucă o jumătate de sendviș. Pînă la camera lui erau exact opt pași. Sendvișul dispărul complet în gura lui pe această distanță.

– Comandantul e chemat la postul de comandă!

I se părea că abia închisese ochii cînd auzi difuzorul de deasupra capului. McCafferty se uită la ceas pe drumul spre ieșire. Dormise nouăzeci de minute. Ar fi trebuit să-i ajungă.

– Ce avem? îl întrebă el pe secund.

– Posibil contact submarin în sfertul față babord. Abia l-am depistat. Deja coordonatele se schimbă – e aproape. Încă nu l-am identificat.

– *Boston*?

– S-ar putea.

„Mi-aș fi dorit ca Todd să nu plece așa“, își spuse McCafferty. Se întrebă dacă nu era mai bine să le comunice celor de pe *Providence* să navigheze la viteză maximă și să lase naibii grijile legate de zgomotele produse. Știa că vorbea doar oboseala din el. Oamenii obosiți comit erori, în special greșeli de judecată. „Comandantul nu-și poate permite așa ceva, Danny.“

Chicago naviga cu șase noduri. „Fără nici un fel de zgomot, gîndi căpitanul. Nimeni nu ne poate auzi... în fine, așa sper. De fapt, nu se mai știe prea bine, nu?“

McCafferty se duse în camera sonarului.

– Cum te simți, șefule?

– Rezist pe baricade, domnule. Contactul ăsta e o frumusețe. Vedeți cum se stinge și revine. E aici, asta e clar, dar e o adevărată operă de artă să îl urmărești.

– *Boston* a plecat spre vest cu cîteva ore în urmă.

– Ar putea fi el, domnule. E destul de discret. Sau ar putea fi un Tango inamic pe baterii, domnule. Nu dispun de semnal suficient ca să știu exact. Îmi pare rău, domnule. Pur și simplu nu știu.

Șeful sonarului se frecă la ochi și scoase un oftat lung.

– Cît a trecut de cînd te-ai odihnit ultima dată?

– Nici măcar asta nu știu, domnule.

– După ce terminăm acum, șefule, te duci direct în pat.

În acel moment se auzi vocea ofițerului de urmărire a țintei.

– Avem o distanță clară, domnule. Cinci mii de metri. Cred că ținta e pe un curs estic. Încerc să o fixez mai bine.

McCafferty ceru imediat găsirea unei soluții pentru sistemul de control al tirului.

– Ce mai e și asta? se miră șeful de la sonar. Un alt contact de sonar în spatele primului, relevment doi-trei-cinci. Urmărește cealaltă țintă!

– Am nevoie de o identitate, șefule.

– Nu am destule date, domnule. Tipii ăștia se tîrăsc amîndoi.

„Dacă *Boston* e unul dintre contacte? Și dacă da, care? Dacă e cel din față, să îl avertizăm și să ne dezvăluim poziția? Sau să riscăm să tragem în cel care nu trebuie? Sau să nu facem absolut nimic?”

McCafferty se duse în spate la planșetă.

– Cît de aproape sînt țintele de *Providence*?

– Puțin peste patru mii de metri, apropiindu-se de prova dinspre babord.

– Atunci probabil că a înhățat-o, gîndi comandantul cu voce tare.

– Dar cine naiba e? întrebă încetîșor ofițerul de urmărire. Și ce e cu contactul ăsta de tip Sierra-2 în spatele lui?

– Zgomote tranzitorii! Zgomote tranzitorii! anunță șeful de la sonar. Zgomote mecanice din direcția lui Sierra-2!

– Cîrma cincisprezece grade stînga, ordonă McCafferty cu voce înceată.

– Torpilă în apă, coordonate doi-patru-nouă!

– Mașinile înainte la două treimi!

Acest ordin fu rostit cu voce tare.

– Comanda, aici sonarul, auzim zgomote mecanice intensificate pe Sierra-1. Bun, contactul din față are dublă elice, viteza

de zece noduri în creștere, se aud zgomote de cavitație. Ținta Sierra-1 manevrează. Clasificăm această țintă din clasa Tango.

– Cel din spate e *Boston*. Mașinile înainte la o treime. McCafferty ordonase încetinirea submarinului său. Pune mîna pe el, Todd!

Cincisprezece secunde mai târziu ruga lui fu răsplătită printr-o explozie. Simms adoptase aceeași tactică precum prietenul lui de pe *Chicago*. Se apropiase la cîteva mii de metri de țintă și îi oferise ocazia de a manevra ca și cînd n-ar mai fi fost nimeni în jur. Cincisprezece minute mai târziu, *Boston* se alătură celui alt submarin valid.

– Au fost patru ore dure. Tango-ul ăla era al de naibii bun! rosti Simms în telefonul subacvatic. Ești în formă bună?

– Da. Am luat poziție în frunte. Vrei să fii ariergarda pentru o vreme?

– S-a făcut, Danny. Ne mai vedem.

ISLANDA

– Condu-ne, sergent Nichols.

Postul de observație rusesc se găsea la cinci kilometri spre sud și la o mie de metri mai sus. Se cățărara pe pereții rîpei și ajunseră pe sol relativ deschis. Se găseau între soare și postul de veghe. Judecînd rațional, Edwards credea ce spusese Nichols despre condițiile luminoase și despre modul în care reacționa ochiul uman la ele – oare cît de ușor de depistat erau de la cinci kilometri depărtare? – dar senzația care îl încerca era aceea că umbla gol pe stradă la o oră de vîrf. Își vopsiseră fețele cu machiaj de camuflaj, iar uniforme le se asortau bine cu culoarea și compoziția terenului. „Numai că ochiul uman caută mișcare, își spuse Edwards, și noi sîntem în mișcare. Ce caut eu aici?”

„Fiecare lucru la timpul lui. Mergi încet. Nu ridică praf. Ritm calm și ușor. Fără mișcări bruște. Capetele jos.” Tot ceea ce spusese Nichols îi răsuna acum prin minte. „Uitați-vă la mine, sînt invizibil.”

Își porunci singur să nu se uite în sus, dar n-ar mai fi fost om dacă n-ar fi furișat cîte o privire. Dealul – *muntele* – se înălța deasupra lor. Devenea extrem de abrupt în apropierea vîrfului.

„Să fie un vulcan?” se întrebă Edwards. Nu se vedea nici un semn de activitate pe pisc. Poate că nu era nimeni acolo? „Așa. Faceți-ne o favoare și fiți orbi, dormiți, mâncați sau uitați-vă după avioane.” Trebuia să-și ia privirea din acea direcție.

Stîncile peste care pășea ajunseră la un moment dat să se unească. Fiecare membru al echipei mergea de unul singur. Nimeni nu spunea nimic. Toate chipurile încremeniseră într-o expresie neutră care putea însemna la fel de bine hotărîre sau epuizare abia ascunsă. Era nevoie de concentrare doar ca să pășești în siguranță peste pietre.

„Asta e capătul. Ultima zvîcnire. Ultimul deal de urcat. Sfirșitul, își promise Edwards. După asta o să iau mașina ca să-mi cumpăr ziarul de dimineață. Dacă nu pot să am o casă cu un singur etaj, am să-mi instalez un lift. O să-mi pun copiii să tundă iarba în locul meu și eu o să-i urmăresc de pe verandă.”

În sfîrșit coama dealului rămase în spatele lui. Acum trebuia să-și furișeze privirea peste umăr. Din cine știe ce motiv, elicopterul plin cu parașutiști ruși nu se ivi. Se găseau oarecum în mai mare siguranță acum. Așa că Nichols mări ritmul.

Patru ore mai tîrziu, muntele rămase în spatele unei creste ascuțite din stîncă vulcanică. Nichols făcu o pauză. Mergeau de șapte ore.

– Ei bine, rosti sergentul. A fost destul de ușor, nu?

– Sergent, data viitoare cînd mai sari dintr-un avion, te rog să-ți rupi complet glezna, îi sugeră Mike.

– Partea grea a rămas în spatele nostru. Acum nu ne rămîne de făcut decît să urcăm delușorul ăsta, comentă Nichols.

– Poate vreți să luăm niște apă mai întîi, interveni Smith, arătînd spre un curs de apă la o sută de metri depărtare.

– Bună idee. Locotenente, cred că trebuie să ajungem în vîrfurile dealului ăla cît de repede putem.

– De acord. Țasta este în mod categoric ultimul blestemat de deal pe care îl mai urc în viața mea!

Nichols chicoti.

– Mi-am spus și eu asta o dată sau de două ori, domnule.

– Nu te cred.

USS INDEPENDENCE

– Bine ai venit la bord, Toland!

Poziția de comandant al Forței de Atac din Atlantic era o funcție de trei stele, dar contraamiralul Scott Jacobsen trebuia să se mulțumească deocamdată doar cu funcția, fără a se bucura de grad. Aviator de o viață, Jacobsen era comandantul de portavion cu cel mai mare grad din marină și îl înlocuia pe răposatul amiral Baker.

– Ai parte de o recomandare a naibii de bună din partea amiralului Beattie.

– A făcut prea mare caz, domnule. Nu am făcut altceva decât să înaintez o idee născocită de altcineva.

– Bun. Ai fost pe *Nimitz* când forța de asalt a fost lovită, nu?

– Da, domnule. Eram în CIC.

– Singurul tip care a mai ieșit viu de acolo a fost Sonny Svenson?

– Căpitanul Svenson, da, domnule.

Jacobsen luă telefonul și apăsă trei taste.

– Roagă-l pe căpitanul Spaulding să vină pînă la mine. Mulțumesc. Toland, tu, eu și ofițerii mei de operațiuni vom retrăi acea experiență. Vreau să văd dacă ne-a scăpat ceva la ședința de informare. În portavioanele mele nimeni nu va da nici o gaură, fiule.

– Domnule amiral, nu-i subestimați, îl avertiză Toland.

– Nu-i voi subestima, Toland. De-asta te-am cerut pe tine aici. Grupul din care făceai parte a fost prins mult prea la nord date fiind circumstanțele. Capturarea Islandei a fost o mutare frumoasă din partea lor. Ne-a cam dat planurile peste cap. Vom îndrepta situația asta, domnule comandor.

– Așa îmi imaginam și eu, domnule.

USS REUBEN JAMES

– Nu-i o frumusețe? zise O'Malley.

Își aruncă țigara peste bord și își încrucișă brațele, uitîndu-se la masivul portavion de la orizont. Nava era doar o formă cenușie, cu avioanele aterizînd pe puntea de zbor.

– Articolul meu trebuia să fie despre convoi, pufni Calloway.

- Păi, intră în port chiar acum. Sfirșitul articolului. Pilotul zîmbi cu toată gura. La naiba, m-ai făcut faimos, nu?
- Voi, piloții, sînteți cu toții la fel! se rătoi furios corespondentul Reuters. Comandantul nici nu vrea să-mi spună unde mergem.
- Nu știi? se prefăcu O'Malley surprins.
- Ei bine, unde mergem?
- Spre nord.

LE HAVRE, FRANȚA

Portul fusese eliberat în așteptarea convoiului. Navele comerciale trecură pe lângă mai multe epave de nave distruse de mine sovietice, unele plantate înainte de război, altele lăsate de avioane. Portul fusese atacat de șase ori de avioane de bombardament cu rază mare de acțiune, de fiecare dată prețul plătit de forțele de apărare franceze fiind teribil de mare.

Primele vase care ajunseră la țarm erau imensele nave Ro/Ro, vasele container. Opt dintre ele transportaseră împreună o divizie completă de blindate, care fură imediat transbordate spre bazi-nul Théophile Ducrocq. Una cîte una, navele își lăsară rampele curbate pe doc și tancurile începură să iasă. Blindatele erau așteptate de trailere de mare capacitate cu garda la sol joasă, fiecare dintre acestea urmînd să transporte un tanc sau alt vehicul blindat către linia frontului. Odată încărcate, trailerele porniră unul cîte unul spre punctul de adunare din imensa par-care a filialei locale a uzinei Renault. Descărcarea diviziei avea să dureze ore întregi, dar se decisese deplasarea imediată a tuturor forțelor disponibile către frontul aflat la mai puțin de cinci sute de kilometri depărtare.

După voiajul încordat și nesfirșit, sosirea reprezentase un șoc cultural pentru trupele americane, mulți dintre ei fiind membri ai Gărzii Naționale, care rareori plecau peste graniță. Muncitorii portuari și polițiștii de la circulație erau prea extenuați după săptămîni întregi de muncă fără odihnă ca să mai arate vreo emoție omenească, dar oamenii obișnuïți care aflaseră, în ciuda măsurilor dure de securitate, că sosiseră trupe de întărire, ieșiră pe străzi, mai întîi în grupuri mici, ce deveneau tot mai mari, pentru

a-i vedea pe nou-sosiți. Trupelor americane li se interzisese părăsirea zonelor de cantonare. După câteva negocieri, se decise ca unor delegații mici de oameni să li se permită o scurtă întâlnire cu câteva dintre unitățile militare. Riscurile legate de securitate erau minore – liniile telefonice către și dinspre toate porturile NATO se găseau sub un control strict – iar rezultatul acestui exercițiu de simplă curtoazie fu neașteptat. La fel ca tații și bunicii lor, trupele proaspăt sosite văzură că Europa merita să te bați pentru ea. Oamenii care erau adesea priviți doar ca o amenințare la adresa slujbelor americane aveau chipuri și speranțe și vise, toate acestea acum în pericol. Nu se luptau pentru un principiu, o decizie politică sau un tratat semnat pe hîrtie. Erău aici pentru acești oameni și pentru alții, deloc diferiți de cei lăsați acasă.

Totul dură cu două ore mai mult decît se sperase. Unele vehicule se avariaseră în cursul călătoriei, dar oficialitățile portuare și poliția organizaseră cu pricepere punctele de adunare. Divizia plecă la începutul după-amiezii cu cincizeci de kilometri pe oră, de-a lungul unei autostrăzi cu mai multe benzi special eliberată de orice trafic. La fiecare cîțiva metri se afla cineva care le făcea semn cu mîna, în vreme ce soldații efectuau ultimele verificări. Partea ușoară a călătoriei era pe cale să se sfîrșească.

ISLANDA

Ajunseră în vîrf la ora patru dimineța. Acolo descoperiră că muntele avea mai multe „vîrfuri”. Rușii se găseau pe cel mai înalt, la cinci kilometri depărtare. Grupul lui Edwards avea de ales între două vîrfuri, fiecare cu cel puțin o sută de metri mai jos decît cel mai înalt pisc. Îl aleseră pe cel mai înalt din cele două, de pe care se vedea micul port pescăresc Stykkisholmur, aproape direct spre nord, și golful mare plin de roci botezat pe hartă Hvammsfjördur.

– Pare un punct perfect de observație, locotenente Edwards, comentă Nichols.

– Asta-i bine, sergent, căci eu unul nu mai fac un pas în plus. Edwards își fixase deja binoclul asupra piscului dinspre est. Nu văd nici un fel de mișcare.

– Sînt acolo, zise Nichols.

– Mda, fu Smith de acord. Mai mult ca sigur.

Edwards coborî sub linia crestei și scoase stația radio.

– Doghouse, aici Beagle, am ajuns unde ați vrut.

– Dă-mi poziția exactă.

Edwards defăcu harta și citi coordonatele.

– Credem că există un post de observație rusesc pe vârful alăturat. Pe hartă ar fi cam la cinci kilometri depărtare. Aici sîntem bine ascunși și avem apă și hrană pentru două zile. Vedem drumurile care duc spre Stykkisholmur. De fapt, acum e senin, așa că putem vedea în zare pînă la Keflavik. Nu putem distinge nimic, dar zărim peninsula.

– Foarte bine. Vreau să te uiți spre nord și să-mi spui în detaliu ce vezi.

Edwards îi dădu antena stației lui Smith, apoi se întoarse și fixă binoclul deasupra orașului.

– Bun. Terenul e destul de plat, dar mai sus decît apa, ca pe un platou. Orașul e destul de mic, cam cît opt cvartale. Se văd cîteva bărci de pescuit mici legate de docuri... Număr nouă. La nord și la est de port, golful este mărginit de stînci mari care se întind pe kilometri. Nu zăresc nici un fel de vehicule blindate și nici trupe rusești – stai așa. Văd două vehicule parcate în mijlocul străzii, dar nu-i nimeni în jurul lor. Soarele e încă jos la orizont și pe sol sînt multe umbre. Pe străzi nu se mișcă nimic. Cam asta e.

– Foarte bine, Beagle. Bun raport. Dă-ne de știre dacă observi orice fel de personal sovietic. Vrem să știm chiar dacă e vorba de o singură persoană. Fii pe fază.

– Vine cineva să ne ia?

– Beagle, nu știu despre ce vorbești.

USS INDEPENDENCE

Toland se găsea în CIC și urmărea ecranele. Cel mai mult îl preocupau submarinele. În Strîmtoarea Danemarcei se găseau opt submarine aliate, la vest de Islanda, formînd o barieră pe care foarte puține submarine inamice o puteau depăși. Erau sprijinite de avioane Orion ale marinei cu baza la Sondrestorm, în Groenlanda, un lucru ce fusese imposibil de realizat pînă la neutralizarea avioanelor rusești de vînătoare de la Keflavik. Asta închidea una dintre căile posibile de acces către Flota Atlantică

de Atac. Alte submarine formau o linie paralelă cu direcția de înaintare a flotei, sprijinite fiind de aparate Viking S-3A de pe portavioane, care operau continuu de pe punțile de zbor.

Pentagonul dezvăluise presei că această formațiune a marinei era în drum spre Germania, unde rezultatul bătăliei era în cumpană. De fapt, o formație strânsă de nave amfibii se găsea la douăzeci de mile de portavion, pe curs zero-trei-nouă, la patru sute de mile de adevăratul obiectiv.

USS REUBEN JAMES

– Nu ne mai îndreptăm spre nord, zise Calloway.

Cina era servită în sala ofițerilor. Ofițerii dăduseră iama printre ultimele rezerve de salată de la bord.

– Cred că aveți dreptate, fu O'Malley de acord. Cred că acum ne îndreptăm spre vest.

– Mi-ați putea dezvălui ce anume urmează să facem. Mie mi s-a interzis accesul la rețeaua de comunicații prin satelit.

– Am fost desemnați să asigurăm escorta grupului de bătălie condus de *Nimitz*, numai că atunci când gonești cu douăzeci și cinci de noduri nimic nu e prea ușor.

Lui O'Malley nu-i plăcea ce se întâmpla. Își asumau riscuri. Asta însemna războiul, dar pilotului oricum nu-i plăcea războiul. Mai ales riscul asociat. „În fond însă, eu sînt plătit ca să fac războiul, nu să îmi placă.”

– Escorta e în cea mai mare parte britanică, nu?

– Mda, și ce-i cu asta?

– Păi e o poveste pe care o pot folosi ca să spun celor de acasă cît de important...

– Ascultă, domnule Calloway, să spunem că vă scrieți articolul și acesta e publicat în ziarele locale. Apoi să presupunem că un agent sovietic citește articolul și transmite informația către...

– Cum să facă asta? Fără îndoială că guvernul a stabilit restricții severe asupra tuturor formelor de comunicații.

– Ivan dispune de o mulțime de sateliți de comunicații, la fel ca și noi. Pe fregata asta avem două emițătoare către sateliți. Le-ați văzut. Cît de sofisticate vi se par? Vă gândiți că poate vă puteți monta unul în curtea din spate a casei, poate ascuns în vreun

tufiş? În plus, întregul grup e supus regulii camuflajului. EMCON total. Deocamdată nimeni nu transmite nimic.

Morris apăru şi el şi se așeză în capul mesei.

– Căpitane, unde mergem? întrebă Calloway.

– Tocmai am aflat şi eu. Îmi pare rău că nu vă pot spune. *Battleaxe* şi noi vom continua împreună pentru o vreme ca arier-gardă pentru grupul *Nimitz*. Am fost botezaţi „Forţa Mike“.

– Primim ajutoare? întrebă O'Malley.

– *Bunker Hill* se îndreaptă încoace. A trebuit să îşi reîncarce magazinele cu provizii şi să facă joncţiunea cu HMS *Illustrious*. O să opereze împreună când ne ajung din urmă. Noi o să ne ocupăm locul în perimetrul exterior. Peste patru ore vom reîncepe activitatea antisubmarin. Va fi însă foarte greu să ținem pasul cu portavionul.

USS CHICAGO

Existau trei contacte. Toate apărute în decurs de zece minute. Două se găseau în faţa lui *Chicago*, la stînga şi la dreapta provei. Cel de-al treilea era în dreptul babordului, la mijloc. McCafferty îşi dădu seama că inamicul ştia cumva de submarinele distruse. Probabil, vreun soi de semnalizare radio. Asta însemna că singurele succese tactice reuşite cu adevărat de el constaseră doar în atragerea de noi pericole asupra trioului de submarine americane.

– Comanda, aici sonarul. Avem semnale de balize sonar la doi-şase-şase. Sînt trei balize – patru, mai exact patru.

„Alte avioane Bear? se întrebă McCafferty. O vînătoare în comun?“

– Domnule comandant, mai bine aţi veni în faţă, interveni şeful de la sonar.

– Ce se petrece?

Ecranul de obicei liniştit era dintr-odată plin de semnale.

– Domnule, chiar acum se formează trei linii de balize. Trebuie să fie cel puţin trei avioane acolo sus. Linia asta e destul de aproape şi se pare că se va întinde în spatele nostru, poate chiar deasupra prietenilor noştri.

McCafferty urmări noile linii de semnale apărînd cu o frecvenţă de unul pe minut. Fiecare semnal însemna o baliză rusească, iar

linia periculoasă se întindea spre est, în vreme ce celelalte două se extindeau pe azimuturi diferite.

– Încearcă să ne încadreze, șefule.

– Așa se pare, domnule.

„De fiecare dată când am distrus un submarin rusesc le-am oferit o referință de localizare. Au calculat cursul nostru și viteza de înaintare.” McCafferty își dusesese submarinul înapoi la Sviataia Anna Trough. Drumul spre banchiza de gheață era lat de o sută de mile și adânc de trei sute de stînjeni. Însă cît de multe submarine sovietice se găseau de-a lungul acelui drum? Echipajul de la sonar continuă să anunțe coordonatele către contactele submarine, în vreme ce comandantul urmărea extinderea liniilor de balize.

– Cred că ăsta e *Providence*, domnule. Tocmai și-a mărit viteza – mda, ascultați zgomotul, chiar și-a mărit viteza. Baliza asta trebuie să fie chiar lîngă ea. Dar *Boston* este tot de negăsit.

Coordonatele erau constante în cazul celor două contacte submarine din față. Nu se putea genera un număr pentru distanță pînă ce *Chicago* sau celelalte submarine nu efectuau manevre. Dacă vira stînga s-ar fi apropiat de al treilea contact, o idee nu prea bună. Dacă vira dreapta, s-ar fi îndepărtat de submarinul care s-ar fi putut apropia apoi de *Providence*. Dacă nu făcea nimic, nu obținea nimic. McCafferty nu știa, pur și simplu, ce să facă.

– Încă o baliză, domnule.

Baliza nouă se găsea între două coordonate de contacte existente. Era clar că se încerca localizarea lui *Providence*.

– Uitați-l și pe *Boston*. Cred... mda, trece de o baliză.

O nouă linie de contact strălucitoare apăru brusc acolo unde înainte nu fusese nimic. „Todd tocmai a accelerat și va permite să fie localizat, își spuse McCafferty. Apoi se va scufunda la mare adîncime ca să evadeze.”

„Hai să privim lucrurile din perspectiva rușilor, gîndi comandantul. Nu prea știu cu ce anume au de-a face, nu? Probabil că își închipuie că se bat cu mai mult de un inamic, dar cu cîți anume? Nu au de unde să știe. Așa că vor dori să facă lumină asupra tablei de joc înainte de a trage, doar ca să vadă ce-i aici.”

– Torpilă în apă, relevment unu-nouă-trei!

Un Bear rusesc lansase torpila împotriva lui *Boston*. McCafferty urmări ecranul sonarului în vreme ce Simms își duse nava la mare adâncime, cu torpila pe urme. Avea să schimbe adâncimile și să efectueze cîteva schimbări bruște ale cursului și ale vitezei, încercînd să scape de arma din spate. Pe ecran apăru linia strălucitoare a unui generator de zgomot, care rămase pe o coordonată constantă în vreme ce *Boston* își continuă manevrele. Torpila se luă după generatorul de zgomot, gonind alte trei minute înainte de a rămîne fără combustibil.

Ecranul era din nou relativ curat. Semnalele de la balize rămîneau. *Boston* și *Providence* își redusese războiul și dispăruseră, dar același lucru se întîmplase și cu semnalele de la submarinele rusești.

„Oare ce fac? Care le e planul? se întrebă comandantul. Ce submarine sînt acolo? Tango, trebuie să fie din clasa Tango. Și-au oprit motoarele electrice, au încetinit pînă la derivă și de-asta au dispărut de pe ecrane. Bun, deci nu mai vin după noi. S-au oprit cînd avioanele le-au detectat pe *Boston* și pe *Providence*. Așadar, se coordonează cu avioanele Bear! Asta înseamnă că trebuie să fie la adâncime mică, iar performanțele sonarelor sînt reduse pentru că sînt atît de aproape de suprafață.“

– Șefule, presupune că cele două contacte pe care le aveai erau submarine Tango, navigînd cu circa zece noduri. Asta înseamnă o distanță estimată de cît anume?

– În aceste condiții... zece pînă la douăsprezece mile. Dar aș fi extrem de precaut cu folosirea acestor cifre, domnule.

La nord de *Chicago* începură să apară trei noi linii de balize. McCafferty se duse în spate ca să vadă cum erau ele trecute pe planșetă. Între liniile de balize exista un spațiu cam de două mile, ceea ce le putea oferi informații despre distanțe.

– Nu prea sînt subtili, nu? observă secundul.

– De ce să-ți faci griji cînd nu e nevoie? Mai bine să vedem dacă ne putem croi drum printre balize.

– Ce fac prietenii noștri?

– Ar fi bine să vină și ei spre nord. Nici nu vreau să mă gîndesc la ce alte nave sînt aștia în stare să arunce împotriva noastră. Cel mai bine ne-am îndrepta chiar pe aici.

Secundul dădu ordinele. *Chicago* începu să se deplaseze din nou înainte. Acum aveau să afle cu adevărat dacă plăcile din cauciuc de pe carenă chiar absorbau undele de sonar sau nu. Fuseseră trasate pe planșetă și ultimele coordonate ale submarinelor rusești. McCafferty știa că și acestea se puteau deplasa la adăpostul peretelui de zgomot. Când avea să le detecteze din nou, probabil că aveau să se găsească periculos de aproape. *Chicago* se afundă în adâncuri. Submarinul ajunsese la trei sute de metri și navigă spre punctul de mijloc dintre două balize care emiteau semnale.

O altă torpilă se ivi în apă undeva în spate. McCafferty manevră iute nava ca să scape de amenințare, dar își dădu imediat seama că torpila țintea spre altcineva sau, poate, fusese lansată fără nici o țintă. Ascultară cum arma inteligentă gonește ca bezmetica preț de câteva minute, apoi cum zgomotul ei se stinge. „O cale perfectă de a întrerupe concentrarea unui om“, gândi McCafferty, aducându-și submarinul pe un curs nordic.

Relevmentul balizelor se schimbă pe măsura apropierii de ele. Balizele se găseau aproape exact la două mile distanță una de alta. *Chicago* trecu prin prima linie, tîrîndu-se deasupra fundului apei. Balizele erau fixate să emită pe o frecvență care rezona clar în întreaga carenă a submarinului. „Exact ca în filme“, își spuse comandantul, în vreme ce membrii echipajului care nu erau direct implicați în navigație se uitau în sus și înspre pereții carenei ca și cum aceasta ar fi fost „mîngîiată“ de undele sonore. Ce mai mîngîiere... Cea de-a doua linie se afla la trei mile în spatele celei dintîi. *Chicago* viră ușor stînga pentru a se îndrepta spre o nouă deschizătură în linie.

Viteza de deplasare ajunsese la patru noduri. Sonarul anunță un posibil contact spre nord, care imediat se estompă. Poate fusese un Tango, poate nu fusese nimic. Oricum, contactul fu trasat pe planșetă, în vreme ce submarinul avu nevoie de aproape o oră ca să ajungă la a doua linie de balize emițătoare.

– Torpilă în apă, în babord! strigă operatorul sonar.

– Cîrma banda dreapta, mașinile înainte la viteză maximă!

Elicea lui *Chicago* lovi apa cu putere, stîrnind o cacofonie de zgomote pentru avionul rusesc care lansase o torpilă împotriva unui posibil contact. Navigară așa timp de trei minute, așteptînd date suplimentare despre torpilă.

– Unde-i torpila?

– Emite semnale, domnule – dar emite în cealaltă direcție. Coordonatele se schimbă spre sud, din stînga spre dreapta, și slăbesc în intensitate.

– Mașinile la o treime, cîrma la mijloc, ordonă McCafferty.

– Încă una – torpilă în apă, relevment zero-patru-șase.

– Cîrma banda dreapta, mașinile înainte cu toată viteza, ordonă din nou McCafferty. Se întoarse spre secund. Știi ce au făcut? Au lansat o torpilă ca să ne determine să ne mișcăm! *La naiba!*

„Frumoasă tactică, oricine ai fi. Știi bine că nu ne putem permite să ignorăm o torpilă.“

– Dar cum de-au știut ei că sîntem aici?

– Poate că au ghicit bine, poate că au avut un moment de inspirație. În acel moment, manevra noastră le-a oferit poziția contactului.

– Torpilă relevment zero-patru-unu. Emite impulsuri spre noi, dar nu știu dacă s-a fixat încă asupra noastră, domnule. Domnule, contact nou relevment zero-nouă-cinci. Zgomote mecanice – pare a fi un submarin.

– Și-acum ce facem? șopti McCafferty.

Lăsă torpila rusească în pupa și se strecură aproape de fundul apei. Performanțele sonarului se reduceră la zero în vreme ce *Chicago* accelerează la peste douăzeci de noduri. Instrumentele de la bord sesizau încă impulsurile emise de torpilă. McCafferty manevră nava ca să mențină arma inteligentă în spate, în vreme ce aceasta se scufundă în urmărirea submarinului american.

– Duceți-o sus! Adîncime treizeci de metri. Lansați un generator de zgomot.

– Cîrmele de adîncime la unghi maximum!

Ofițerul de scufundare ordonă evacuarea balastului din rezervoarele din față pentru a spori efectul manevrei. Împreună cu generatorul de zgomot, manevra crează o enormă turbulență în apă. Torpila se luă după aceasta, ratînd ținta principală. Chiar dacă bună, manevra era și disperată. Submarinul se ridică cu repeziciune, coca dilatîndu-se ușor din pricina depresurizării externe. Undeva în apa înconjurătoare exista un submarin inamic, care acum auzea tot felul de zgomote din direcția lui *Chicago*.

McCafferty nu avea altceva de făcut decît să fugă. Credea cu tărie că celălalt submarin avea să îl atace de dedesubt cu o torpilă, dar nu înțelegea ce căuta acea navă acolo. Încetini viteza submarinului la cinci noduri și se întoarse, în timp ce torpila rămase fără combustibil undeva, jos. Următoarea problemă: în apropiere se găsea un submarin sovietic.

– Trebuie să știe cam pe unde ne aflăm, domnule.

– Aici ai dreptate, secund. Sonar, aici comanda, căutare Yankee! Ambele părți puteau folosi tactici neobișnuite. Controlul tirului, fii pe fază, chestia asta va dura foarte puțin.

Puternicul și extrem de rar folositul sonar activ de pe *Chicago*, instalat în prova, lovi apa cu un impuls de joasă frecvență.

– Contact, relevment zero-opt-șase, distanța patru mii șase sute!

– Fixează soluția!

Trei secunde mai târziu coca submarinului vibră din pricina undelor sonarului sovietic.

– Fixat! Gata pentru tuburile trei și doi.

– Coordonate introduse. Fooc! Torpilele fură lansate la un interval de cîteva secunde una de cealaltă. Tăiați cablurile. Coborîți nava! Adîncime o sută de metri, mașinile înainte cu toată viteza, cîrma banda stînga, veniți pe curs nou doi-șase-cinci!

Submarinul porni spre vest cu toată viteza, în vreme ce torpilele lansate goneau spre ținta lor.

– Zgomote – torpile în apă în pupa, relevment zero-opt-cinci.

– Răbdare, zise McCafferty. „Nu vă așteptați la o asemenea manevră de la noi, nu?” Bună treabă la controlul tirului! Noi am lansat cu un minut mai devreme decît tipul celălalt. Viteza?

– Douăzeci și patru de noduri și crește, domnule, răspunse timonierul. Trecem de trei sute treizeci de metri adîncime, domnule.

– Sonar, cîte torpile sînt pe urmele noastre?

– Cel puțin trei, domnule. Domnule, armele noastre emit impulsuri. Cred că s-au fixat pe țintă.

– Secund, în cîteva secunde vom vira și vom schimba adîncimea. Cînd o vom face, vreau să lansezi patru generatoare de zgomot la intervale de cincisprezece secunde.

– 'Nțeles, domnule.

McCafferty se duse și se postă în spatele timonierului. Acesta de-abia împlinise douăzeci de ani cu o zi înainte. Indicatorul

cîrmei arăta că aceasta se găsea la mijloc, asietă negativă de 10 grade la cîrmele de adîncime. Submarinul tocmai depășise cota de trei sute șazeci de metri și continua să se scufunde. Vitezo-metrul se apropia de treizeci de noduri. Accelerația se redusese pe măsură ce *Chicago* se apropia de viteza maximă. Comandantul îl bătu ușor pe băiatul de la cîrmă pe umăr.

– Acum. Ridică eleroanele cu zece grade și du cîrma la douăzeci de grade dreapta.

– Da, domnule!

Ceца submarinului vibră cînd torpila lansată de *Chicago* explodă asupra țintei. Toți tresăriră sau se strîmbară – căci și submarinul avea probleme mari. Manevra efectuată de *Chicago* lăsă o turbulență imensă în apă, pe care secundul o intensifică lansînd patru generatoare de zgomot. Micile canistre cu gaz umplură turbulența cu bule care se transformară în ținte excelente pentru sonar, în vreme ce *Chicago* gonea spre nord. Submarinul trecu în fugă pe sub o baliză sonar, dar rușii nu mai puteau lansa altă torpilă de frică să nu interfereze cu cele care trecuseră deja la acțiune.

– Relevmentul se modifică la toate contactele, domnule, raportă sonarul.

McCafferty începu să respire din nou.

– Mașinile înainte la o treime.

Timonierul acționează telegraful. Sala mașinilor răspunse imediat, și *Chicago* încetini.

– Vom încerca să dispărem din nou. Probabil că nu știu cine pe cine a ucis. Vom folosi timpul pentru a ne da din nou la fund și pentru a ne strecura spre nord-est. Ați făcut o treabă bună, oameni buni, chestia asta a cam fost pe muchie de cuțit.

Timonierul ridică privirea.

– Domnule, sudul orașului *Chicago* nu mi se mai pare brusc cea mai rea parte a orașului!

„Cu toate astea e totuși cea mai obositoare, gîndi. Nu pot continua să vină spre noi așa. Trebuie să ia o pauză și să regîndească totul, nu?” McCafferty memorase clar harta. Pînă la banchiză rămăseseră de parcurs încă o sută cincizeci de mile.

Țărmul de la Stykkisholmur

HUNZEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Reușiseră să respingă în cele din urmă contraatacul. „Nu, se corectă Alekseiev, nu i-am înfrînt, i-am îndepărtat.“ Nemții se retrăseseră din proprie voință, după ce înfruntaseră jumătate din forța rusească de atac. Victoria însemna mai mult decît posesia cîmpului de bătălie.

Totul devenea mai dificil. Beregovoii avusesese dreptate cînd spusese că gestionarea și coordonarea din mișcare a unei bătălii mari era mult mai grea decît dintr-un punct fix de comandă. Simplul efort de deschidere a hărții în interiorul strîmt al vehiculului de comandă era o bătălie cu timpul și spațiul, iar optzeci de kilometri de front însemnau prea multe hărți tactice. Contraatacul îi obligase pe generali să deplaseze una dintre unitățile de rezervă din categoria A spre nord, la timp ca să-i urmărească pe nemți retrăgîndu-se după ce răvășiseră ariergarda a trei divizii de infanterie motorizată de categoria B și împrăstiaseră panică în rîndul miilor de rezerviști care încercau să se descurce cu echipamentele vechi, de-abia amintindu-și de instrucția primită.

– De ce s-au retras? îl întrebă Sergetov pe general.

Alekseiev nu-i răspunse. Era o întrebare bună, pe care și-o pusese singur de mai multe ori. „Au existat probabil două motive, își spuse el. Mai întîi, le-a lipsit forța de a-și duce efortul pînă la capăt și a trebuit să se mulțumească cu o spoială de atac care să ne dezechilibreze operațiunile. În al doilea rînd, direcția principală

a atacului nostru a fost pe punctul de a atinge Weser-ul, și e posibil ca ei să se fi retras ca să facă față acestei crize posibile.“ De general se apropie ofițerul de informații al armatei.

– Tovarășe general, am primit un raport neliniștitor de la unul dintre avioanele noastre de recunoaștere.

Ofițerul relatează pe scurt un mesaj radio primit de la un pilot de avion care zbura la joasă înălțime. Controlul aerian exercitat de NATO provocase pierderi foarte mari în special acestor unități de recunoaștere, extrem de importante. Pilotul MiG-ului 21 în cauză văzuse și raportase despre o coloană masivă de vehicule blindate pe Autostrada 8 la sud de Osnabrück, după care dispăruse din eter. Generalul ridică imediat radiofonul către Stendal.

– De ce n-am fost informați despre acest raport imediat după ce l-ați primit? își întrebă Alekseiev superiorul.

– Este un raport neconfirmat, replică CINC-Vest.

– La naiba, *știm* că americani au debarcat întăriri în Le Havre!

– Și care nu pot ajunge pe front pentru cel puțin încă o zi. Cît de repede o să ai un cap de pod pe Weser?

– Avem acum unități pe fluviu la Rühle...

– Atunci mută-ți unitățile de pontoane acolo și *trece-le de cealaltă parte!*

– Tovarășe, flancul meu drept este încă în dezordine și acum am primit acest raport despre o posibilă divizie inamică formându-se chiar acolo!

– Tu fă-ți griji în legătură cu trecerea Weser-ului și lasă-mă pe mine să mă ocup de această divizie fantomă! Este un ordin, Pavel Leonidovici!

Alekseiev puse aparatul înapoi în furcă. „Are o imagine de ansamblu mai bună asupra a ceea ce se petrece, își spuse Pașa. După ce punem poduri peste Weser, nu vom mai avea nici un obstacol serios în față pe mai bine de o sută de kilometri. După fluviul Weser, putem intra în Ruhr, inima industrială a Germaniei. Dacă îl distrugem sau îl amenințăm serios, atunci poate că nemții vor căuta o soluție politică și războiul va fi cîștigat. Asta vrea el să-mi spună de fapt.“

Generalul se uită la hărți. Curînd regimentul din frunte avea să încerce forțarea fluviului la Rühle. Un regiment de pontonieri era deja în marș într-acolo. Iar el își primise ordinele.

- Începeți deplasarea trupelor OMG.
- Dar flancul nostru drept!? protestă Bergovoi.
- Va trebui să se descurce singur.

BRUXELLES, BELGIA

SACEUR continua să fie îngrijorat în legătură cu rezervele avute la dispoziție. Totodată, fusese obligat să riște oferind prioritatea maximă de transport diviziei de blindate care se apropia acum de Springe. Vasele transportând containere încărcate cu muniție, piese de schimb și milioane de alte articole speciale abia își descărcau încărcăturile care erau trimise imediat spre front. Cea mai mare unitate de rezervă, divizia de blindate, era pe punctul de a se reuni cu două brigăzi germane și cu ceea ce rămăsese din Regimentul 11 de Cavalerie Blindată, pe vremuri o adevărată brigadă ca dimensiuni, din care acum mai rămăseseră doar două batalioane de oameni epuizați.

Situația întăririlor era încă tensionată. Multe dintre unitățile de pe front erau reduse la patru zile de provizii consumabile, iar efortul de reprovizionare avea să dureze două zile, chiar dacă lucrurile se desfășurau perfect; o marfă de acțiune subțire, care în cadrul unui exercițiu antebelic ar fi fost destul de echitabilă, dar nu și acum, când în joc erau popoare și națiuni. Cu toate astea, ce alternative avea la dispoziție?

– Domnule general, am primit un raport despre un atac de forță unui regiment asupra fluviului Weser. Se pare că Ivan încearcă să-și ducă trupele pe malul stîng.

– Ce avem acolo?

– Un batalion de *Landwehr*, destul de obosit. Pe drum sînt două companii de tancuri, ar trebui să ajungă acolo peste o oră și ceva. Există indicii preliminare că întăririle sovietice se îndreaptă într-acolo. S-ar putea ca aceasta să fie principala axă a atacului lor sau cel puțin se pare că se orientează în acea direcție.

SACEUR se lăsă pe spate în scaun și privi la hartă. Dispunea de un regiment de rezervă la mai puțin de trei ore de Rühle. Generalul era genul de om căruia îi plăcea să joace la noroc. Se simțea cel mai fericit stînd la o masă cu un pachet de cărți și fise în valoare de cîteva sute de dolari în față. De obicei cîștiga. Dacă ataca în sud

dinspre Springe și eșua... rușii treceau două sau trei divizii dincolo de Weser, iar el avea exact un regiment în rezervă cu care să le stea în cale. Dacă își ducea divizia de tancuri acolo și prin cine știe ce miracol aceasta reușea să ajungă la timp, și-ar fi spulberat cea mai bună șansă de contraatac *reacționând* din nou la o mutare sovietică. Nu, nu mai putea continua să reacționeze. Arătă spre Springe.

– Cît mai durează pînă sînt gata de deplasare?

– Întreaga divizie – șase ore în cel mai bun caz. Putem devia unitățile aflate încă pe drum spre sud către...

– Nu.

– Atunci pornim spre sud dinspre Springe cu ceea ce e gata acum?

– Nu.

... SĂCEUR clătină din cap și își dezvălui planul...

ISLANDA

– Văd unul, anunță Garcia.

Edwards și Nichols ajunseră imediat lîngă el.

– Salut, Ivane, rosti încetișor Nichols.

Chiar folosind binoclul, distanța rămînea un pic mai mare de cinci kilometri. Edwards zări o mică siluetă mergînd de-a lungul crestei muntelui. Omul ducea o armă și părea să poarte pe cap o șapcă moale – poate o beretă – în loc de cască. Silueta se opri și își duse palmele la față. Și individul avea binoclu. Omul privi spre nord, ușor în jos, apoi își plimbă binoclul de teren din stînga în dreapta și înapoi. Apoi se întoarse și privi în direcția Keflavik-ului.

Se ivi un alt om, care se apropie de primul. Poate că cei doi discutau, dar era imposibil să-ți dai seama de la această distanță. Cel cu binoclu arătă ceva înspre sud.

– Despre ce crezi că poate fi vorba? întrebă Edwards.

– Vorbesc despre vreme, fete, sport, mîncare – cine știe? răspunse Nichols. Încă unul!

O a treia siluetă își făcu apariția. Trioul de parașutiști ruși rămase laolaltă, continuînd discuția. Edwards decise că unul dintre indivizi trebuia să fie ofițer. Individul rosti ceva și ceilalți se dispersară iute, ieșind din raza vizuală sub creastă. „Oare ce ordin ai dat, omule?”

Apoi se ivi un grup de oameni. Lumina era proastă, iar bărbații se agitau prea tare ca să se poată efectua o numărătoare potrivită, dar trebuia să fie cel puțin zece persoane. Cam jumătate dintre ei își cărau arme individuale. Oamenii înarmați începură să coboare panta muntelui. Spre vest.

– Bun, e un soldat inteligent, anunță Nichols. Trimite o patrulă ca să vadă dacă zona e sigură.

– Ce facem acum? întrebă Edwards.

– Dumneata ce crezi, locotenente?

– Avem ordine să stăm ascunși. Așa că stăm ascunși și sperăm să nu ne observe.

– Nu prea sînt șanse pentru asta, să știți. N-aș prea crede că vor coborî toată panta – trebuie să fie cam două sute cincizeci de metri – după care vor traversa cîmpul ăla de roci și se vor cățăra pînă aici ca să vadă dacă există vreun iancheu prin zonă. Amintiți-vă că noi știm că sînt acolo doar pentru că le-am văzut elicopterul.

„Altfel am fi putut da chiar peste ei și cu asta s-ar fi terminat totul, își reaminti Edwards. Nu voi fi în siguranță pînă ce nu voi ajunge înapoi în Maine.“

– Mai sînt mulți?

– Trebuie să fie cel puțin un pluton acolo. O mutare deșteaptă din partea amicilor noștri, nu?

Edwards apucă stația radio pentru a relata această evoluție către Doghouse, în vreme ce pușcașii marini îi urmăreau pe sovietici.

– Un pluton?

– Asta este estimarea sergentului Nichols. Cam greu de numărat indivizii de la cinci kilometri distanță, omule.

– Bine, vom transmite informația mai departe. Ceva activitate aeriană?

– De ieri n-am văzut nici un fel de aeronavă.

– Cum rămîne cu Stykkisholmur?

– Prea departe ca să distingem ceva. Putem zări cele două vehicule de teren continuînd să stea pe stradă, dar nici un blindat. Aș spune că aveau o mică forță de garnizoană acolo ca să supravegheze portul. Bărcile de pescuit stau legate la țarm.

– Foarte bine. Bun raport, Beagle. Rezistați acolo. Maiorul închise și se întoarse spre vecinul lui de la consola de comunicații. Ce rușine că nu le spunem adevărul, nu?

Omul de la SOE sorbi o gură de ceai.

– Ar fi o rușine și mai mare să deconspirăm întreaga operațiune.

Edwards nu desfăcu stația radio, ci o prăpsti de o stîncă. Vigdis continua să doarmă pe o piatră plată la șase metri sub vârful dealului. Somnul era una dintre cele mai atrăgătoare activități la care Edwards se putea gîndi în acel moment.

– Se îndreaptă în acea direcție, zise Garcia.

Îi dădu binoclul lui Edwards. Smith și Nichols se sfătuiau la cîțiva metri depărtare.

Mike focaliză lentilele pe ruși. Se încurajă singur, spunîndu-și că probabilitatea ca aceștia să vină direct spre ei era extrem de mică. „Continuă să te încurajezi așa.“ Își mută binoclul asupra postului de observație sovietic.

– Se întîmplă din nou, îi spuse sergentul locotenentului.

– Ce anume?

– Am zărit o sclipire dinspre dealul ăla. Soarele s-a reflectat de ceva.

– O piatră șlefuită, pufni locotenentul necatadicsind măcar să privească într-acolo.

– Tovarășe locotenent!

Ofițerul se întoarse auzind vocea aspră și zări o piatră zburînd prin aer spre fața lui. O prinse, prea surprins ca să se înfurie.

– Cît de sclipitoare vi se pare piatra asta?

– Atunci vreo conservă veche! Am descoperit destule gunoaie aici de la turiști și alpiniști, nu?

– Atunci de ce sclipirea apare, dispare și reapare?

Locotenentul se înfurie în sfîrșit.

– Sergent, știu că ai un an de luptă în Afganistan. Și mai știu că eu sînt un ofițer nou. *Dar eu sînt ofițer, iar tu ești un nenorocit de sergent!*

„Minunile societății noastre fără clase sociale“, îi zise sergentul, continuînd să se uite la ofițer. Puțini ofițeri îi puteau înfrunta privirea.

– Foarte bine, sergent. Spune-le tu.

Locotenentul arătă spre stația radio.

- Markovskîi, înainte de a te întoarce, verifică dealul din dreapta ta.
- Dar e înalt de două sute de metri! ripostă șeful patrului.
- Corect. N-ar trebui să dureze deloc mult, rosti sergentul, încrezător în sine.

USS INDEPENDENCE

Toland schimbă planșele în videoproiector.

– Bun, instantaneele astea luate de satelit au mai puțin de trei ore vechime. Ivan dispune de trei radare mobile, aici, aici și aici. Le mută zilnic din loc în loc – ceea ce înseamnă că unul dintre ele a și fost mutat deja, probabil... și, de obicei, două dintre ele operează non-stop. La Keflavik avem cinci lansatoare SA-11, ceea ce înseamnă patru „păsări” pentru fiecare lansator. Acest SAM reprezintă o veste extrem de proastă. Ați fost cu toții puși la curent asupra capacităților lui cunoscute și ar trebui să extindeți această imagine și asupra câtorva sute de rachete anti-aeriene individuale ale infanteriei. Fotografia prezintă șase tunuri antiaeriene mobile. Nu se vede nici unul fix. Fiți convinși, domnilor, că se află acolo, numai că sînt camuflate. Sînt cel puțin cinci, poate chiar zece interceptoare MiG-29. Aici era un regiment de avioane, pînă ce tipii de pe *Nimitz* i-au redus dimensiunile. Amintiți-vă că cele rămase sînt cele care au supraviețuit atacurilor venite din partea a două escadre de Tomcat-uri. Asta este forța inamică de la Keflavik.

Toland se dădu deoparte, în vreme ce ofițerul de operațiuni trecu la descrierea misiunii. Pentru Toland misiunea părea impresionantă. Spera ca și rușilor să li se pară la fel.

Cortina scenei de bătălie se ridică cincizeci de minute mai tîrziu. Primele aeronave lansate pentru atac fură avioanele radar E-2C Hawkeye. Însoțite de avioane de vînătoare, acestea zburară la mai puțin de 130 de kilometri de coasta islandeză, asigurînd cu acoperire radar întreaga formațiune de atac. Alte avioane Hawkeye se duseră și mai departe, ca să acopere formațiunea de atac din punct de vedere al unor posibile atacuri aeriene sau cu rachete lansate de pe submarine.

KEFLAVIK, ISLANDA

Radarul sovietic cu baza la sol detectă aeronavele Hawkeye înainte ca puternicele sisteme de la bordul acestora să devină active. Se vedeau două dintre avioane zburînd dincolo de raza de acțiune a rachetelor SAM, fiecare dintre ele însoțit de alte două avioane, ale căror siluete alungite le identificau drept interceptoare Tomcat. Imediat se dădu alarma. Piloții de vînătoare se urcară în avioanele lor, în vreme ce echipajele de la lansatoarele de rachete și de la tunurile antiaeriene alergară către posturile lor de luptă.

Comandantul formațiunii de avioane era un maior cu trei victime la activ – dar care învățase pe propria piele valoarea precauției în luptă. Fusese deja doborât o dată. Americanii întinseseră odată o capcană regimentului din care făcuse parte și el n-avea nici un chef să fie părtaș la o a doua încercare. De unde să știe dacă acum era vorba de un atac real sau de o nouă diversiune pentru scoaterea avioanelor de vînătoare rămase de pe teritoriul Islandei? Trebuia să ia o decizie. La ordinul maiorului, avioanele decolară, se urcară la șapte mii de metri altitudine și acum descriau cercuri deasupra peninsulei, conservîndu-și combustibilul și rămînînd deasupra pămîntului, unde puteau fi sprijinite de lansatoarele SAM de la sol. Exersaseră cu mare atenție astfel de tactici în zilele anterioare și aveau încredere deplină că echipajele de pe lansatoare puteau distinge între avioanele amice și cele inamice. Cînd ajunseră la mare altitudine, avertizoarele radar le spuseră că mai multe avioane Hawkeye americane se găseau la est și la vest. Informația fu imediat transmisă la cartierul general al aviației, împreună cu o cerere de sprijin cu bombardiere Backfire. Primiră înapoi o cerere de identificare a locației și a componenței flotei americane. Comandantul de la baza aeriană nici măcar nu se mai obosi să transmită această cerere. Comandantul formației de avioane sovietice înjură printre dinți. Avioanele radar americane erau ținte principale și se găseau la distanțe ispititor de mici. Cu un regiment plin, ar fi pornit după ele și ar fi riscat pierderea cîtorva din avioanele sale, dar acum era sigur că tocmai asta sperau americanii să facă el.

Avioanele Intruder se năpustiră primele, prelingîndu-se deasupra creștelor înspumate ale valurilor dinspre sud cu o viteză de cinci sute de noduri și cu rachetele Standard-ARM atîrnîndu-le

sub aripi. Alte avioane Tomcat zburau în spatele lor la mare altitudine. Când Tomcat-urile trecură de avioanele radar, luminară MiG-urile care patrulau cu propriile radare și începură să lanseze rachete Phoenix.

MiG-urile nu le puteau ignora. Interceptoarele sovietice se separară în formații de câte două avioane și se împrăștiară, ghidate de la sol de controlorii radar.

Intruder-ele se înălțară la o distanță de cincizeci de kilometri, chiar la limita razei de acțiune a SAM-urilor, și lansară fiecare câte patru rachete Standard-ARM, care se fixară imediat pe radarele de căutare rusești. Operatorii radarelor sovietice se confruntau cu o dilemă. Puteau menține radarele în funcțiune, aproape sigur condamnându-le la pieire, sau le puteau închide și atunci pierdeau complet șansa de a coordona bătălia aeriană de deasupra. Aleseră o cale de mijloc. Comandantul sovietic de baterie SAM ordonă oamenilor săi să își oprească și să își pornească sistemele la intervale de timp aleatorii, sperînd să genereze confuzie în creierele electronice ale rachetelor, menținînd în același timp acoperirea radar a bătăliei care urma să se declanșeze. Timpul de zbor al rachetelor depășea cu puțin un minut și cele mai multe echipaje folosiră acest timp pentru a-și închide sistemele și a le lăsa așa – fiecare interpretînd ordinul în maniera cea mai avantajoasă pentru sine.

Primele sosiră rachetele Phoenix. Piloții de pe MiG-uri pierdură brusc coordonarea de la sol, dar își continuară manevrele. Unul dintre avioane avea patru rachete ațintite asupra lui. Scăpă de două, dar fu lovit de o a treia. Maiorul de la comanda formației înjură văzîndu-se incapabil să contraatace și încercă să se gîndească la o alternativă care să funcționeze.

Urmară rachetele Standard-ARM. Rușii dispuneau de trei radare de căutare aeriană și de alte trei pentru dirijarea rachetelor. Toate fuseseră în funcțiune la primul sunet de alarmă, apoi fuseseră deconectate la detectarea rachetelor în aer. Rachetele Standard erau doar parțial derutate. Sistemele lor de ghidare erau proiectate ca să memoreze poziția unui radar în caz că acesta ieșea din funcțiune, așa că acum rachetele se năpusteau asupra pozițiilor memorate. Ele reușiră să distrugă complet două emițătoare și să avarieze grav alte două.

Comandantul american al misiunii era iritat. Avioanele rusești de vînătoare nu acționau așa cum se prevăzuse. Nu se angajaseră în luptă nici măcar odată cu înălțarea Intruder-elor – avea la dispoziție mai multe avioane de vînătoare așteptîndu-le la joasă înălțime pentru această eventualitate. Însă radarele sovietice fuseseră neutralizate. Comandantul dădu următorul ordin. Trei escadrile de F/A-18 Hornet se furișară la joasă înălțime dinspre nord.

Comandantul rus al apărării antiaeriene ordonă repunerea în funcțiune a radarelor. Observă că pe cer nu se profila nici o rachetă și depistă curînd escadrilele de avioane Hornet. Comandantul MiG-urilor zări avioanele de atac americane și, odată cu ele, își întrevăzu șansa. MiG-ul 29 era practic un frate geamăn al noii aeronave americane.

Aparatele de zbor Hornet căutară lansatoarele SAM rusești și începură să-și lanseze armele ghidate de la distanță către ele. Rachetele umplură cerul. Două avioane Hornet căzură pradă rachetelor sol-aer, alte două tunurilor antiaeriene, în vreme ce avioanele americane de vînătoare-bombardament presărară solul cu bombe și tiruri de mitraliere. Apoi sosiră MiG-urile.

Piloții americani erau avertizați, dar se găseau prea aproape de țintele de bombardament ca să reacționeze imediat. Odată eliberate de încărcătură, redeveniră avioane de vînătoare și urcară în înaltul cerului – se temeau de MiG-uri mai mult decît de rachete. Urmă o bătălie aeriană care semăna cu o capodoperă a confuziei. De la sol, perechile de două avioane ar fi fost extrem de greu de distins. La o viteză de șase sute de noduri, în miezul bătăliei, sarcina era aproape imposibilă, iar americanii, mai numeroși, trebuiau să se abțină de la a deschide focul pînă ce nu erau siguri de ținte. Rușii știau perfect ce anume atacă, dar și ei se temeau să tragă în ținte care semănau prea mult cu avioanele lor. În consecință, un roi de avioane de vînătoare se apropiară unele de altele la distanțe prea mici pentru rachete pentru ca piloții să fie siguri de ținte și se trecu la un duel anacronic cu tunurile de bord, punctat de rachete sol-aer trase de cele două lansatoare SAM scăpate neatinse. Controlorii de pe avioanele radar americane și cei de la radarul de sol rusesc nu apucară să ghideze luptătorii. Totul rămăsese pe umerii și în mîinile piloților. Avioanele activară forțăjul și începură un dans halucinant de

loopinguri, în vreme ce capetele piloților se roteau nebunește și ochii căutau forme cunoscute, încercînd în același timp să recunoască după culoarea fuzelajului dacă era vorba de un prieten sau un dușman. Acest „sport“ acrobatic se termină la egalitate. Avioanele americane erau cenușii și mai greu de depistat, permițînd o identificare mai bună de la distanță mare decît din apropiere. Primele căzură pradă două Hornet-uri, urmate de un MiG. Apoi un alt MiG se dezintegrează datorită proiectilelor de tun, și un Hornet fu lovit de o rachetă. O altă rachetă SAM rătăcită răpuse laolaltă un MiG și un alt Hornet.

Maiorul sovietic văzu toate astea și urlă în stația radio ca lansatoarele SAM să înceteze focul, apoi trase cu tunul de bord spre un Hornet care trecu pe sub nasul lui. Rată, apoi viră ca să-l urmărească. Urmări avionul american cum se apropie pentru o lovitură de sus asupra unui MiG-29, căruia îi avarie motorul. Maiorul habar n-avea cu cîte avioane rămăsese. Trecuse de mult de limita de interes pentru așa ceva. Era angajat într-o luptă de supraviețuire personală – pe care se aștepta să o piardă. Renunță la orice urmă de precauție și se apropie în forțaj, ignorînd lumina de bord care îl avertiza de nivelul scăzut al combustibilului. Ținta lui viră spre nord și îl conduse deasupra valurilor mării. Maiorul își lansă ultima rachetă și o urmări îndreptîndu-se chiar spre motorul din dreapta al Hornet-ului, în vreme ce motoarele propriului avion explodară. Coada Hornet-ului se făcu bucăți și maiorul țipă de plăcere cînd el și pilotul american se ejectară la cîteva zeci de metri distanță unul de celălalt. „Patru doborîte, își spuse maiorul. Cel puțin mi-am făcut datoria.“ Treizeci de secunde mai tîrziu cădea în apă.

Comandorul Davies se cățără pe plută în ciuda încheieturii rupte de la mîină, înjurînd și binecuvîntîndu-și norocul în același timp. În primul rînd își activă stația radio de salvare. Privi în jur și zări o altă plută galbenă la mică distanță. Nu-i venea ușor să vîslească cu un singur braț, dar și celălalt tip vîslea spre el. Urmă o adevărată surpriză.

– Ești prizonier!

Omul aținea un pistol spre el. Revolverul lui Davies ajunsese probabil pe fundul mării.

– Cine naiba ești?

– Sînt maiorul Alexandr Georgievici Hapaiev – Forțele Aeriene Sovietice.

– Salve. Eu sînt comandorul Gus Davies din Marina Statelor Unite. Cine te-a doborât?

– Nimeni nu mă doboară pe mine! Am rămas fără combustibil! Omul dădu din mîna cu care ținea arma. Și tu ești prizonierul meu.

– Oh, pe naiba!

Mayorul Hapaiev clătină din cap. Ca și Davies, era aproape de o stare de șoc din cauza încordării din timpul luptei și a faptului că tocmai scăpase din ghearele morții.

– Ținte-te bine de arma aia, maiorule. Habar n-am dacă prin jurul nostru mișună rechinii sau nu.

– Rechini?

Davies trebui să mediteze o clipă. Numele de cod pentru noul submarin rusesc...

– *Akula*. *Akula* în apă.

Hapaiev se albi.

– *Akula*?

Davies își desfăcu fermoarul costumului de zbor și își frecă brațul lovit.

– Mda, maiorule. Este pentru a treia oară cînd trebuie să înot. Ultima dată am stat pe plută douăsprezece ore și am zărit cîțiva pești d-ăștia blestemați. Ai vreo armă de respingere pe plută?

– Ce?

De-acum Hapaiev era complet nedumerit.

– Chestia asta. Davies băgă un tub de plastic în apă. Hai să ne legăm plutele împreună. E mai sigur așa. Se presupune că tubul ăsta ține *akula* la distanță.

Davies încercă să lege plutele cu o singură mînă și nu reuși. Hapaiev lăsă arma jos ca să-l ajute. După ce fusese doborât o dată, apoi supraviețuise unei bătălii aeriene, maiorul se trezi brusc obsedat de dorința de a rămîne în apă. Ideea de a se lăsa mîncat de un pește carnivor îl îngrozea. Privi dincolo de marginea plutei în apă.

– Isuse, ce dimineată! gemu Davies.

Încheietura îl durea din ce în ce mai tare.

Hapaiev mormăi ceva în semn de aprobare. Privi pentru prima dată în jurul lui și își dădu seama că nu vedea pământul. Apoi căută stația radio de salvare și descoperi că piciorul îi era serios rănit, iar buzunarul stației radio din costum i se desprinsese în timpul ejectării.

– Ce mai ticăloși jalnici sîntem, zise el în rusă.

– Ce-ai zis?

– Unde e pământul?

Marea nu i se păruse niciodată atît de imensă.

– Cred că la vreo patruzeci de kilometri în direcția aia. Piciorul ăla nu arată prea bine, maiorule. Davies rîse strîmb. Probabil că dispunem de același gen de scaune de ejectare. Oh, la dracu! Brațul ăsta mă doare rău.

– La naiba, ce crezi că se petrece? se întrebă Edwards cu voce tare.

Erau prea departe ca să audă ceva, dar nu puteau să nu zărească fumul care se înălța dinspre Keflavik.

O grijă mult mai mare și mai apropiată o constituia echipa rusească de patrulare, care se găsea acum la poalele dealului. Nichols, Smith și cei patru soldați se împrăștiaseră de-a lungul unui front de o sută de metri cu Edwards în mijloc. Își vopsiseră cu toții fețele, stăteau ascunși pe sub roci și îi urmăreau pe rușii aflați la nici un kilometru depărtare.

– Doghouse, aici Beagle, avem necazuri mari aici.

Edwards trebui să apeleze de încă două ori ca să primească un răspuns.

– Care e problema, Beagle?

– Cinci sau șase ruși urcă pe dealul nostru. Sînt cam la două sute de metri sub noi, la opt sute de metri distanță. În plus, ce se întîmplă la Keflavik?

– Avem un atac aerian în plină desfășurare, asta-i tot ce știu acum. Rămîi în stare de alertă, Beagle. O să văd dacă pot să-ți trimit ajutoare.

– Mulțumesc. Terminat.

– Michael?

– Bună dimineața. Mă bucur că măcar unul dintre noi a avut parte de un somn liniștit.

Fata se așează lângă el, punându-și mîna pe piciorul lui, iar teama din sufletul lui Edwards se potoli pentru o clipă.

– Aș putea jura că am zărit ceva mișcare pe vîrfurile de acolo, roștii sergentului de pluton.

– Dă-mi să văd. Locotenentul își plimbă lentilele puternice ale binoculului peste vîrf. Nimic. Absolut nimic. Poate că ai văzut o pasăre. Chestiile astea miciute sînt peste tot.

– Posibil, admise sergentul.

Începea să se simtă vinovat că îl trimisese pe Markovskîi acolo. „Dacă locotenentul ăsta avea măcar puțin creier, își zise el, ar fi trimis o forță mai mare, pe care poate ar fi condus-o chiar el, așa cum ar fi trebuit să procedeze un ofițer.“

– Baza aeriană este atacată cu forțe masive.

– Ați intrat în legătură radio?

– Am încercat. Deocamdată au închis comunicațiile.

În vocea lui se citea îngrijorarea. O sută de kilometri însemna o distanță prea mare pentru micile stații radio tactice. Legătura lor se făcea prin emițătoarele puternice de la baza aeriană. Oricît ar fi vrut să se ducă cu patrula, locotenentul știa că locul lui era acolo unde se găsea.

– Avertizează-l pe Markovskîi.

Edwards îl zări pe unul dintre ruși oprindu-se și jucîndu-se cu stația de emisie-recepție. „Spune-i că urcă dealul care nu trebuie – spune-i să se întoarcă acasă la mama.“

– Ține-ți capul jos, iubito.

– Ce e, Michael?

– Niște indivizi urcă dealul.

– Cine?

În vocea ei se citea îngrijorarea.

– Ghicește.

– Comandante, vin sigur sus, îl avertiză Smith prin radio.

– Mda, văd și eu asta. Ați ocupat poziții bune?

– Locotenente, recomand cu tărie să-i lăsăm să se apropie înainte de a deschide focul, interveni Nichols.

– Are sens, comandante, fu Smith de acord pe același circuit.

– Bine. Dacă vă vin idei, domnilor, vreau să le aud imediat. Oh, ca să nu uit, am cerut ajutor prin radio. Poate că vom primi ceva sprijin aerian.

Mike armă pușca pentru a fi sigur că băgase glonț pe țeavă, puse piedica, apoi lăsă arma jos. Pușcașii marini dispuneau de grenade de mână. Edwards nu fusese niciodată instruit cum să le folosească. În plus, grenadele îl înspăimîntau.

„Haideți, amicilor, plecați naiba de aici și vă vom lăsa bucuroși în pace.“ Rușii continuau să se apropie. Fiecare parașutist se cățara încet, cu arma într-o mână și cu cealaltă sprijinindu-se sau protejîndu-se de stînci. Acordau aceeași atenție privind în sus, spre Edwards, și în jos, spre propriile picioare. Mike devenea tot mai înspăimîntat. Rușii ăștia erau soldați de elită. Așa erau și pușcașii marini – însă nu și el. Locul lui nu era aici. Celelalte confruntări cu rușii, în casa lui Vigdis sau în cazul îngrozitorului incident cu elicopterul, se petrecuseră demult și momentan erau uitate. Voia să fugă – dar ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi făcut-o? Cîștigase respectul oamenilor de lîngă el. Putea arunca totul la gunoi, continuînd să fie împăcat cu sine? Ce ar fi zis Vigdis – se putea dovedi laș în fața ei? „De ce te temi tu cel mai mult, Mike?“

– Stai calm, murmură el pentru sine.

– Ce? întrebă Vigdis.

Și ei îi era frică, doar uitîndu-se la fața lui.

– Nimic.

Încercă să zîmbească și aproape reuși. „N-o poți dezamăgi, nu-i așa?“

Rușii erau acum la mai puțin de cinci sute de metri depărtare și încă foarte jos față de ei. Se apropiau cu și mai multă prudență. Erau șase și se deplasau doi cîte doi, ascunzîndu-se și evitînd ceea ce părea a fi calea cea mai ușoară către vîrf.

– Comandante, avem o problemă, zise Smith. Cred că știu că sîntem aici.

– Nichols, vreau părerea ta.

– Așteptăm pînă ajung la o sută de metri și pentru numele lui Dumnezeu, țineți-vă capetele aplecate! Dacă puteți obține ceva sprijin, v-aș sugera s-o faceți acum.

Edwards schimbă stațiile radio.

– Doghouse, aici Beagle. Avem nevoie de ajutor aici.

– Lucrăm la asta. Încercăm să determinăm... niște prieteni să asculte această frecvență. E nevoie de timp, locotenente.

– Mai am cel mult cinci minute înainte de a începe schimbul de focuri.

– Păstrează canalul deschis.

„Unde sînt?“ se întrebă Edwards. Acum nu mai vedea pe nimeni. Rocile și ascunzișurile care-i ajutaseră de atîtea ori se întorseseră acum împotriva lor. Încetă să-și mai îtească scăfîrlia în sus și în jos. El era ofițerul, avea comanda, deținea cel mai bun post de observație și trebuia să vadă ce se petrecea. Edwards se deplasă puțin pentru a observa mai bine desfășurarea evenimentelor de sub el.

– Cineva *este* acolo! rosti sergentul de pluton, înșfăcînd stația de emisie-recepție. Markovskîi, intri drept într-o capcană! Văd un om cu o cască pe vârful dealului.

– Ai dreptate, zise locotenentul. Se răsuci pe călcîie. Instalați aruncătorul de mine!

Ofițerul alergă spre stația mare radio și încercă să alerteze Keflavik-ul. Soldați înarmați pe acest deal nu putea însemna decît un singur lucru – dar Keflavik-ul ieșise din eter.

Edwards zări un rus ridicîndu-se, apoi lăsîndu-se jos la strigătul cuiva. Cînd silueta reapăru, se afla în spatele unei puști. Edwards auzi un șuierat, apoi o explozie la cincizeci de metri depărtare.

– Oh, la dracu'!

Edwards se lăsă cu fața pe sol și se ghemui lîngă stîncă. În jurul lui cădeau așchii de piatră. Se uită la Vigdis, care părea în regulă, apoi privi vârful îndepărtat, unde oamenii alergau în jos pe panta muntoasă. Un alt proiectil explodează în dreapta lui, urmat de foc de armă automată. Apucă stația radio.

– Doghouse, aici Beagle. Sîntem atacați.

– Beagle, sîntem în contact cu un portavion al marinei. Așteaptă. Solul se cutremură din nou. Proiectilul căzu la mai puțin de zece metri în fața poziției lui, dar Edwards era bine protejat. Beagle, portavionul a intrat pe frecvența ta. Dă-i drumul și transmite. Numele lor de cod e Starbase și știu unde vă aflați.

– Starbase, aici Beagle!

– Înțeles, Beagle, noi avem poziția voastră ca fiind la cinci pași vest de dealul 1064. Spune-mi ce se petrece.

– Starbase, sîntem atacați de o echipă de infanteriști ruși cărora le sosesc întăriri. Postul lor de observație de pe 1064 dispune de un aruncător de mine și sîntem atacați de el. Avem nevoie repede de ajutor.

– Înțeles, recepționat, Beagle. Stai așa... Beagle, fii atent că trimitem niște ajutoare spre tine, timp estimat de sosire doi-cinci minute. Îți poți marca poziția?

– Negativ, nu avem instrumentele necesare.

– Înțeles. Rezistă acolo, Beagle. Vom reveni. Terminat.

Edwards auzi un țipăt la stînga lui. Își înalță capul și văzu proiectilele căzînd lîngă poziția lui Nichols – cu rușii la mai puțin de o sută de metri în fața lui. Mike apucă arma și o fixă asupra unei siluete în mișcare, dar o pierdu din raza vizuală în secunda următoare. Luă stația de emisie-recepție cu mîna liberă.

– Nichols, Smith, aici Edwards, raportați.

– Nichols aici. Cine trage cu aruncătorul ăla își cunoaște mescria. Am doi oameni răniți aici.

– Noi sîntem bine, comandante. Am văzut doi ruși căzînd de-a berbeleacul. L-am trimis pe Garcia să vă acopere.

– Bine, oameni buni, ne vin în ajutor forțele aeriene. Eu...

Silueta se zări din nou. Edwards lăsă stația, ținti cu arma și trase trei focuri, ratînd silueta care se făcu nevăzută. Înapoi la stație.

– Nichols, ai nevoie de ajutor?

– Doi dintre noi pot trage încă. Mă tem că Rodgers al vostru e mort. Se... Radioul amuți cîteva clipe. Bine, bine. Am ucis unul, iar celălalt dă înapoi. Ai grijă, locotenente, ai doi la stînga, la cincizeci de metri.

Mike privi pe după stîncă și fu cît p-aci să fie împușcat pentru asta. Ripostă cu foc, fără să nimerească pe nimeni.

– Bună, comandante!

Garcia se trînti pe burtă lîngă el.

– Doi nemernici, într-acolo, zise Edwards.

Soldatul dădu din cap și plecă în stînga, în spatele protecției oferite de creasta dealului. Făcu treizeci de pași, după care un alt proiectil explodă la patru pași în spatele lui. Soldatul căzu și nu se mai mișcă.

„Nu e drept, nu e drept. I-am adus pînă aici. Nu e drept!”

– Smith, Garcia a căzut. Vino înapoi aici. Nichols, dacă poți veni spre poziția mea, mișcă-te! Schimbă stațiile radio. Starbase, aici Beagle. Spune-le „păsărilor” tale să se grăbească.

– Doi-zero minute, Beagle. Patru A-7. Mai vine și alt gen de ajutor, dar ele vor ajunge primele la voi.

Edwards luă armă și se duse către Garcia. Soldatul respira încă, dar spatele și picioarele îi erau ciuruite de schije. Locotenentul se tîrî spre creastă și văzu un rus ghemuit la zece metri depărtare. Tînti cu arma și trase două rafale scurte. Rusul căzu, trăgînd cu arma sa într-un arc larg, care îl rată pe Edwards la mai puțin de un metru. Unde era celălalt ticălos? Mike își înalță capul și zări ceva de dimensiunea unei mingi de baseball zburînd prin aer. Se tîrî îndărăt, în vreme ce proiectilul explodează la trei metri de locul unde stătuse pînă atunci. Mike se rostogoli spre dreapta și urcă înapoi pe deal.

Rusul dispăruse din nou, dar Edwards văzu că ceilalți inamici ajunseseră la poalele dealului în goană și își începeau urcușul spre poziția lui. Se forță să privească și să stea în același timp cu capul aplecat. Celălalt – acolo! Cobora dealul, părăind să tragă un rănit cu el. În spatele lui începu să plouă cu mine, acoperindu-i retragerea.

– Sînteți bine, domnule locotenent? Era Smith. Fusesse rănit la braț. Cine manevrează blestematul ăla de lansator știe cum să tragă!

Nichols sosi trei minute mai tîrziu. Era nevătămat, dar soldatul din Marina Regală care îl însoțea sîngera în zona abdomenului. Edwards se uită la ceas.

– Primim sprijin aerian peste circa zece minute. Dacă stăm aici, pe vîrf, laolaltă, pot lansa bombe de jur împrejurul nostru.

Oamenii ocupară poziții la mai puțin de cincisprezece metri de Edwards. Mike o luă pe Vigdis de braț și o puse între doi bolovani imenși.

– Michael, eu...

– Și mie mi-e frică. Rămîi aici indiferent ce se întîmplă. Rămîi aici! Poți...

Se auzi din nou un șuierat, de această dată mai aproape. Mike se împiedică și căzu chiar peste față. În același moment, în partea de jos a piciorului păru să-i pătrundă un ac fierbinte.

– Rahat!

Rana era chiar deasupra bocancului. Edwards încercă să se ridice, dar piciorul nu voia să-l asculte. Privi în jur după stația radio și țopăi pînă la ea, blestemînd cu voce tare.

– Starbase, aici Beagle.

– Nouă minute, Beagle, rosti o voce calmă.

– Starbase, sîntem cu toții pe vîrf, ai înțeles? Sîntem la mai puțin de cincisprezece metri de vîrf. Își înalță din nou capul. Spre noi vin circa cincisprezece inamici, aflați poate la șapte sute de metri distanță. Am respins primul atac, dar am rămas doar – patru, cred, și trei dintre noi sînt răniți. Pentru numele lui Dumnezeu, distrugeți mai întîi aruncătorul de mine, ne toacă mărunt!

– Înțeles. Ține-te tare, fiule. Vine ajutorul.

– Sînteți rănit, locotenente, constată Nichols.

– Am observat. Avioanele sînt la distanță de opt sau nouă minute. Le-am spus să distrugă mai întîi aruncătorul.

– Foarte bine. Ivan e de-a dreptul îndrăgostit de genul ăsta de blestemății. Nichols îi tăie pantalonul în dreptul rănii și legă un bandaj. Nu veți mai dansa o vreme.

– Ce putem face pentru a-i încetini?

– Vom deschide focul la cinci sute de metri. Cred că asta îi va face mai prudenți. Haideți.

Nichols apucă arma și îl trase pe Edwards pe o poziție de pe creastă.

Rușii înaintau cu mare pricepere. Oamenii alternau sprinturile scurte cu acoperiri în spatele oricărei pavăze posibile. Aruncătorul tăcea deocamdată, dar situația se putea schimba imediat ce parașutiștii se apropiau suficient pentru asaltul lor final. Nichols își abandonase pistolul-mitralieră și pusese mîna pe o pușcă semiautomată. Cînd își imagină că distanța se redusese la cinci sute de metri, sergentul ținti cu mare atenție și apăsă pe trăgaci. Rată, dar toți rușii de pe deal se lăsară la pămînt.

– Știi ce tocmai ai făcut? zise Edwards.

– Da, tocmai am atras mai multe proiectile de aruncător asupra noastră. Nichols se răsuci și se uită la locotenent. Ce mai alternative avem la dispoziție, nu?

– Michael, ai nevoie de asta.

Vigdis veni lângă Edwards.

– Ți-am spus să stai...

– Uite-ți stația radio. Eu mă duc...

– Jos!

Mike o trase lângă el exact când un proiectil explodează la zece metri de ei. Urmă o serie de alte cinci care căzură de jur împrejurul lor.

– Vin! țipă Smith.

Pușcașii marini deschiseră focul și rușii ripostară, furișându-se de la un adăpost la altul într-o înaintare fragmentată care amenința să acopere curînd întreg dealul. Mike se întoarse la stația radio.

– Starbase, aici Beagle.

– Da, Beagle.

– Se năpustesc asupra noastră chiar acum.

– Beagle, avioanele A-7 vă au în raza vizuală. Vreau să știu exact unde vă aflați tu și oamenii tăi – repet poziția *exactă*.

– Starbase, pe dealul ăsta sînt două vîrfuri mai mici, cam la cinci kilometri vest de dealul 1064. Noi sîntem pe vîrfurile nordice, repet pe vîrfurile nordice. Grupul meu e la mai puțin de unu-cinci metri de vîrfurile dealului. Orice mișcă înseamnă inamic. Stăm cu toții laolaltă. Aruncătorul e pe dealul 1064 și trebuie scos urgent din funcțiune.

Se lăsă o pauză lungă.

– Bine, Beagle, li s-a comunicat unde sînteți. Țineți-vă capetele jos, sînt la un minut distanță, apropiindu-se dinspre sud. Noroc. Terminat.

– Două sute de metri, anunță Nichols.

Edwards i se alătură și își fixă arma M-16. Trei ruși se înălțară laolaltă. Edwards și Nichols traseră la unison, fără a putea spune însă dacă loviseră pe cineva sau nu. Gloanțele stîmîră praf și așchii de piatră la cîțiva metri depărtare, iar în aer răsună șuieratul altor proiectile. Cele cinci proiectile explodează chiar pe creastă, în clipa în care Edwards prinse cu coada ochiului forma unui avion de vînătoare-bombardament cenușiu plonjînd dinspre dreapta.

Avionul A-7E Corsair se înălță la trei sute de metri deasupra vîrfului de munte aflat la cinci kilometri depărtare. Pe sub aripile avionului se desprinseră trei containere de bombe-ciorchine, care se desfăcură în aer. Peste postul rusesc de observație căzu o

adevărată ploaie de bombe mici. De la cinci kilometri depărtare, păru că se declanșează un foc de artificii când vârful muntelui dispăru într-un nor de praf și flăcări. Un al doilea avion repetă atacul douăzeci de secunde mai târziu. Era imposibil să mai fi rămas cineva în viață pe acel vîrf de deal.

Aflați în plină ofensivă, rușii încremeniră pe loc și se întoarseră să vadă ce se întîmplase cu baza lor. Apoi zăriră mai multe avioane dînd tîrcoale la doar trei kilometri distanță. Pentru toată lumea era limpede că șansa lor cea mai bună de a rămîne în viață încă cinci minute era să se apropie cît puteau de mult de americani. Ca un singur om, rușii se ridicară trăgînd din arme și se năpustiră în sus pe deal. Alte două avioane Corsair se repeziră din înaltul cerului în picaj. Mișcarea de pe deal le atrăsese atenția piloților. Se redresară abia la treizeci de metri deasupra pantei și lăsară să cadă ciorchini de bombe. Edwards auzi țipete peste tunetul exploziilor, dar nu putu zări nimic prin norul de praf stîrnit în fața ochilor lui.

– Isuse, nu pot arunca bombe mai aproape de atît.

– Nu pot arunca *deloc* mai aproape de-atît, replică Nichols ștergîndu-și fața de sînge.

Auzeau încă focuri de armă din interiorul norului de praf. Vîntul îndepărtă praful, lăsînd să se vadă cel puțin cinci ruși rămași în viață și deplasîndu-se către ei. Avioanele se întoarseră, dar renunțară la manevră, neputînd să lanseze bombe atît de aproape de trupe prietene. Reveniră peste cîteva secunde, trăgînd cu tunurile de bord. Proiectilele se împrăștiară peste tot, unele explodînd la zece metri de fața lui Edwards.

– Unde au dispărut?

– În stînga, cred, răspunse Nichols. Nu puteți vorbi direct cu piloții?

Edwards clătină din cap.

– Nu dispun de o asemenea stație radio, sergent.

Avioanele A-7 se învîrteau deasupra, în vreme ce piloții supravegheau solul în căutarea oricărei mișcări. Edwards încercă să le facă semn cu mîna, dar nu-și putu da seama dacă gestul îi fusese recunoscut sau nu. Unul dintre avioane viră stînga și trase cu tunul în stînci. Edwards auzi un strigăt, dar nu văzu nimic.

– Sîntem în impas.

Edwards se întoarse spre stația radio de legătură prin satelit. Ultima serie de proiectile provocase străpungerea bateriei cu o schijă de piatră.

– Jos!

Nichols îl înșfăcă pe locotenent chiar în clipa în care un proiectil se arcui prin aer. Mina explodează la câțiva pași depărtare.

– Încep din nou.

Edwards se întoarse și introduse în armă un nou încărcător. Văzu doi ruși la cincisprezece metri depărtare și trase o rafală lungă. Unul din inamici căzu cu fața în jos. Celălalt ripostă cu foc și se adăpostii în stînga. Edwards simți o greutate pe picioare și îl văzu pe Nichols căzînd pe spate, cu trei găuri roșii în umăr. Edwards introduse ultimul încărcător în armă și se mișcă stîngaci pe creasta dealului în stînga, incapabil să se sprijine prea bine pe piciorul drept.

– Michael...

– Ia-o în cealaltă direcție, răspunse Edwards. Ai grijă!

Zări un chip și o pușcă – apoi un fulger. Sări în dreapta, prea tîrziu ca să evite lovitura în piept. Doar șocul îl împiedică să simtă durerea atroce. Trase cîteva cartușe în aer ca să țină inamicul la respect și se dădu cîteva pași în spate ca să se îndepărteze. Unde era toată lumea? În dreapta se auzeau focuri de armă. De ce nu-l ajuta nimeni? Auzi muget de motoare din partea avioanelor A-7 care continuau să dea tîrcoale, neputînd să facă altceva decît să asiste la scenă. Edwards înjură. Sîngera din plin. Piciorul rănit protesta contra tratamentului la care era supus, iar brațul stîng devenise inutil. Edwards ținea pușca precum un pistol uriaș, așteptînd apariția rusului. Simți brațe apucîndu-l de subsuori și trăgîndu-l înapoi.

– Lasă-mă, Vigdis, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă și fugi.

Nu i se răspunse. Simțea respirația ei greoaie în vreme ce se lupta, împiedicîndu-se, ca să-l tragă peste stînci. Începea să-și piardă cunoștința din pricina sîngelui scurs din răni. Își înălță privirea și zări avionul A-7 îndepărtîndu-se. Se mai auzea un sunet care nu avea nici o logică. În jurul lui se învolbură brusc praful din pricina unui vînt iscat din senin. Se auzi o altă rafală lungă de mitralieră, iar deasupra capului apărură o formă uriașă negru-verzuie.

Din ea săriră oameni și totul luă sfârșit. Edwards închise ochii. Comandantul rus reușise să comunice cu Keflavik-ul. Forma era un Mi-24 care aducea întăriri pentru postul lor de observație... Edwards era prea epuizat ca să reacționeze. Făcuse o cursă bună și pierduse. Se mai auziră câteva focuri răzlețe de armă, apoi se lăsă tăcerea, după ce elicopterul plecă și el. Oare cum tratau rușii prizonierii care uciseseră oameni neajutorați?

– Te numești Beagle?

Îi trebui un efort imens ca să-și deschidă ochii. Văzu un negru deasupra lui.

– Cine ești?

– Sam Potter. Sînt locotenent în Forța a Doua de Recunoaștere. Ești Beagle, da? Omul se întoarse. Avem nevoie de un sanitar aici!

– Oamenii mei sînt cu toții răniți.

– Ne ocupăm de asta. Te scoatem de aici în cinci minute. Beagle, am niște treburi de făcut. Bine, oameni buni, zise locotenentul cu voce tare. Haideți să-i verificăm pe rușii ăia. Dacă e vreunul în viață, trebuie să-i scoatem naibii de pe stîncă asta imediat!

– Michael?

Edwards era încă confuz. Chipul ei era chiar deasupra lui cînd își pierduse cunoștința.

– Totuși, cine naiba e tipul ăsta? Întrebă locotenentul Potter cinci minute mai tîrziu.

– Din serviciul auxiliar. Dar s-a descurcat bine, răspunse Smith, strîmbîndu-se din pricina propriilor răni.

– Cum ați ajuns aici?

Potter făcu un semn către operatorul lui radio.

– Am mers pe jos tocmai de la blestematul de Keflavik, domnule.

– O călătorie pe cinste, sergent. Potter era impresionat. Dădu un ordin scurt prin stația radio. Vine și elicopterul. Bănuiesc că și doamna merge.

– Da, domnule. Bine ați venit în Islanda, domnule. Vă așteptam.

– Ia aruncă o privire, sergent.

Potter făcu un gest larg cu brațul spre vest. Mai multe puncte cenușii de la orizont se îndreptau spre est, către Stykkisholmur.

USS CHICAGO

McCafferty era sigur că inamicii erau acolo – dar unde anume? După ce distrusese ultimul Tango, contactul cu celelalte două submarine rusești se pierduse de tot. Manevrelor lui evazive fuseseră răsplătite cu opt ore de pace relativă. Avioanele ASW rusești continuau să se învîrtă deasupra apei și să arunce balize sonar, dar ceva nu le mersese bine. Nu se mai apropiau prea mult. McCafferty fusese obligat la manevre de evitare doar de patru ori. Asta ar fi însemnat enorm de mult în timp de pace, dar după bătăliile din ultimele zile părea o adevărată vacanță.

Comandantul folosisese ocazia ca să se odihnească și să-și odihnească și echipajul. Deși și-ar fi dorit cu toții să stea o lună întinși în pat, cele cîteva ore de somn prinse de toată lumea semănau cu o cană de apă întinsă unui însetat în deșert, suficient cît să-i facă pe toți să nu renunțe. Mai era foarte puțin de străbătut: exact o sută de mile pînă la marginea zdrențuită a gheții arctice. În jur de șaisprezece ore de navigare.

Chicago se găsea cam la cinci mile în fața suratelor ei. La fiecare oră, McCafferty își plasa submarinul pe un curs estic și ordona sonarului remorcat să afle poziția exactă a celorlalte două nave. Era o manevră destul de dificilă: *Boston* și *Providence* erau greu de depistat, chiar și de la o asemenea distanță.

McCafferty se întrebă ce gîndeau rușii. Tactica de haită a echipelor Krivak-Grisha eșuase. Aflaseră pe propria piele că una era să folosești astfel de nave pentru construirea blocarea unei căi de acces, și cu totul altceva să alergi după un submarin dotat cu arme cu rază lungă de acțiune și sistem computerizat de ghidaj al focului. Dependența lor de balizele sonar active redusese eficacitatea patrulilor aeriene ASW și singura manevră care fusese cît p-aci să le reușească – plasarea unui submarin diesel între două linii de balize, apoi sperierea țintei ca să iasă din amorțeală cu o torpilă lansată la împlinire – eșuase și ea în cele din urmă. „Slavă Domnului că nu știu cît de aproape de reușită au fost cu manevra asta“, își zise McCafferty. Submarinele din clasa Tango erau niște dușmani redutabili, tăcuți și greu de localizat, dar rușii continuau să plătească pentru sonarele lor relativ primitive. Una

peste alta, McCafferty era acum încrezător în viitor, cum nu mai fusese de săptămîni.

– Ei bine? îl întrebă el pe ofițerul de la planșetă.

– Se pare că merg ca înainte, domnule, la circa zece mii de metri în spatele nostru. Cred că ăsta e Boston. Face mult mai multe manevre. *Providence* navighează drept. Avem poziția ei exactă.

– Cîrma stînga zece grade, veniți la curs nou trei-cinci-cinci, ordonă McCafferty.

– Cîrma stînga zece grade, înțeles, vin la curs nou trei-cinci-cinci. Domnule, cîrma a ajuns la zece grade.

– Foarte bine.

Comandantul luă o gură de cacao fiebinte. Era o schimbare plăcută după atîta cafea. *Chicago* viră încet spre nord. În sala mașinilor din spate, echipajul supraveghea cu atenție instrumentele în vreme ce reactorul nuclear își reduce puterea cu zece la sută.

Singura veste cu adevărat rea era furtuna de la suprafață. Din cine știe ce motiv, pe cer se dezlănțuiseră toate stihiiile posibile, iar furtuna de acum întrecea ca intensitate multe altele. Echipajul de la sonar estima valuri înalte de cinci metri și vînt de patruzeci de noduri, fenomene cu totul neobișnuite pentru vara arctică. Furtuna reduce cu zece pînă la douăzeci la sută performanțele radarului, reprezentînd în același timp o condiție atmosferică ideală pentru apropierea de banchiza de gheață. Condițiile de navigație pe mare nu erau cu mult mai bune, apa fiind plină de sloiuri mari care se rupeau în așchii de gheață, iar atîtea zgomote făceau submarinele americane extrem de greu de depistat. „Șaisprezece ore, își spuse McCafferty. Încă șaisprezece ore și am scăpat.“

– Comanda, aici sonarul, avem un contact relevant trei-patru-zero. Nu dispunem de suficiente date pentru clasificare în acest moment.

McCafferty se duse la sonar.

– Arată-mi.

– Chiar aici, domnule. Șeful de la sonar bătu cu degetul în ecran. Nu pot număra elicele încă, totul e prea confuz. În fine, îmi miroase a navă nucleară, recunosc în cele din urmă șeful de la sonar.

– A fișează modelul.

Șeful apăsă un buton și un al doilea ecran afișă distanța estimată de sonar, generată de computer pe baza condițiilor cunoscute ale apei. Raza de acțiune a sonarului lor atingea treizeci de kilometri. Apa nu era încă suficient de adâncă pentru zone de convergență. În plus, începeau să recepționeze zgomote de fundal de joasă frecvență de la banchiza de gheață. Asta avea să afecteze capacitatea lor de a discerne printre contactele sonarului, la fel precum lumina strălucitoare a soarelui micșorează intensitatea aparentă a unui bec electric cu incandescență.

– Primim o ușoară corecție de coordonate aici. Trece din stînga în dreaptă, relevmentul țintei este acum trei-patru-doi... se estompează puțin. Ce mai e și asta? Șeful privi o nouă linie tremurîndă de la fundul ecranului. Posibil contact nou relevment zero-zero-patru.

Linia se stinse și rămase așa timp de două minute, apoi reveni pe coordonate zero-zero-șase.

McCafferty se întrebă dacă era cazul să sune alarma de luptă. Pe de o parte, era posibil să fie obligat să angajeze o țintă foarte curînd... deși mai probabil era să nu o facă. Nu era mai bine să-și lase echipajul să se mai odihnească cîteva minute în plus? Decise să aștepte.

– Se stabilizează. Acum avem două contacte submarine posibile, relevment trei-patru-zero și zero-zero-patru.

McCafferty se întoarse la postul de comandă și ordonă viraj stînga, ceea ce avea să permită sonarului remorcat să asculte pe noile ținte și în plus să ofere coordonate încrucișate pentru calcularea distanței. Obținu mai mult decît ceruse.

– *Boston* virează spre vest, domnule. Nu detectez nimic în direcția aia, dar în mod clar se îndreaptă spre vest.

– Sună alarma de luptă, ordonă McCafferty.

Comandantul știa prea bine că nu exista trezire lină dintr-un somn profund. Oamenii săriră instantaneu din paturile lor de pe cuprinsul navei. Unii căzură din cușete, alții săriră drept în picioare, alții se cățărară pe scările de deasupra paturilor. Alergară cu toții la posturile de luptă, eliberînd oamenii de cart, care plecară și ei la posturile lor de luptă.

– Toate posturile gata de acțiune, domnule.

Înapoi la treabă. Comandantul se postă deasupra planșetei și medită asupra situației tactice. Două posibile submarine inamice se interpuneau între el și banchiză. Dacă și *Boston* vira, însemna că și Simms prinsese ceva, poate înspre vest, poate în spatele navei sale. În mai puțin de douăzeci de minute, McCafferty trecu iarăși de la încredere la paranoia. Oare ce făceau? De ce se găseau două submarine aproape în calea lui?

– Ridicați nava la adâncime periscopică.

Chicago urcă încet de la adâncimea de navigație de două sute cincizeci de metri. Procesul dură cinci minute.

– Ridicați ESM-ul.

Catargul subțire se înalță pe cilindrul lui, transmițând informații tehnicianului cu echipamentele electronice de luptă.

– Domnule, am trei radare aeriene de căutare în banda J.

Operatorul citi coordonatele. „Avioane Bear sau May“, își spuse McCafferty.

– Să aruncăm o privire. Sus periscopul. McCafferty trebui să lase periscopul să ajungă la limită ca să vadă ceva peste crestele valurilor. Bun, am un May la unu-șapte-unu, jos la orizont, îndreptându-se vest – lansează balize! Jos periscopul. Sonar, ai ceva spre sud?

– Nimic în afara celor două contacte prietene. *Boston* se îndepărtează de noi, domnule.

– Duceți nava înapoi la adâncime două sute.

„La naiba, rușii ar trebui să depindă aproape exclusiv de balize sonar active.“ McCafferty ordonă un viraj spre nord imediat ce nava atinse adâncimea cerută, apoi încetini viteza submarinului la cinci noduri. „Așadar, acum încercă să dea de noi prin metoda pasivă. Probabil că au observat un licăr undeva... sau poate că nu.“ Urmărirea prin sonar pasiv reprezenta o tehnică extrem de pretențioasă. Chiar și echipamentele sofisticate de procesare a semnalelor electronice de pe navele occidentale mai dădeau rateuri în privința asta... „Pe de altă parte, în mod clar noi ne-am cam dezvăluit cursul. Puteau acoperi întreaga zonă cu nave. De ce n-am încercat altceva? Dar ce anume?“ Celălalt pasaj de trecere spre nord era și mai îngust ca acesta. Ruta vestică, printre insula Bear și Capul de Nord al Norvegiei era mai larg, dar jumătate din flota sovietică se postase acolo în chip de barieră.

McCafferty se întrebă dacă *Pittsburgh* și restul navelor scăpaseră cu bine. Probabil că da. Ar fi trebuit să fie în stare să gonească mai repede decît era Ivan în stare să vîneze. „Prin contrast cu noi.”

„Așa îi vînam noi pe ruși, își zise McCafferty. Ei nu pot auzi balizele noastre pasive și așa nu-și dau niciodată seama dacă sînt depistați sau nu.” Comandantul se sprijini de balustrada care înconjura pedestalul periscopului. „Vestea bună, își spuse el, este aceea că sîntem al naibii de greu de auzit. Poate că Ivan a zărit ceva, poate că nu. Probabil că nu. Dacă ne-ar fi auzit sigur, am căuta acum să fugim din calea unei torpile. Dar n-o facem, așa că nici ei n-au făcut-o.”

– Coordonatele se stabilizează pe ambele contacte din față. În apele deschise ale oceanului, ar fi avut un strat termic în jurul căruia să se joace, dar aici nu exista așa ceva. Combinația dintre apele relativ puțin adînci și furtuna de deasupra elimina orice șansă pentru o asemenea variantă. „Vești bune și vești proaste”, își zise McCafferty.

– Comanda, aici sonarul, contact nou, relevment doi-opt-șase, probabil un submarin. Încerc o numărătoare a elicelor acum.

– Vino stînga la trei-patru-opt. Anulează ordinul! McCafferty se răzgîndi. Mai bine să fie prudent decît îndrăzneț. Vino dreapta la zero-unu-cinci.

Apoi ordonă imersiunea la trei sute de metri. Cu cît se îndepărta de suprafață, cu atît deveneau mai bune condițiile de sonar. Dacă rușii se găseau aproape de suprafață pentru a comunica cu avioanele lor, performanțele sonarelor lor ar fi suferit în consecință. Trebuia să joace toate cărțile pe care le avea la dispoziție înainte de a se angaja în bătălie. Dar dacă...

Se gîndi la posibilitatea ca unul sau mai multe contacte să aparțină unor nave amice. Dacă *Sceptre* și *Superb* primiseră noi ordine ca urmare a avariilor suferite de *Providence*? Iar din acest punct de vedere, și noul contact de la doi-opt-șase putea fi un prieten.

„La naiba!” Nimeni nu își imaginase un asemenea scenariu. Britanicii spusese că vor pleca de îndată ce submarinele americane vor ajunge la banchiză, că aveau alte lucruri de făcut... dar de cîte ori nu se schimbaseră ordinele *lui* din luna mai încoace?

„Hai, Danny! Tu ești șeful, tu trebuie să știi ce e de făcut... chiar și atunci când n-ai nici cea mai vagă idee.“

Singurul lucru pe care îl putea face era să încerce stabilirea distanței și a identității celor trei noi contacte. Trecură alte zece minute de lucru pînă la îndeplinirea acestei sarcini.

– Toate trei sînt nave cu o singură elice, rosti șeful de la sonar într-un tîrziu.

McCafferty se strîmbă. Asta îi spunea mai multe despre ce *nu erau* acele contacte. Submarinele britanice erau toate proiectate cu un singur propulsor. Așa erau și submarinele rusești din clasele Victor și Alfa.

– Semnăturile mașinilor?

– Toate navighează cu viteză redusă, domnule. Nu ne ajunge pentru identificare. Aud zgomot de abur la toate trei, asta înseamnă că sînt nave nucleare, dar, dacă vă uitați aici, puteți vedea că nu primim suficiente semnale pentru a afla și altceva. Îmi pare rău, domnule, cam asta e maximum pe care l-am putut afla.

McCafferty știa că semnalul pentru sonar se diminua cu cît se îndepărta spre est. Ordonă un viraj de inversare a cursului, pornind în direcție sud-est.

Cel puțin avea niște distanțe. Țintele din nord se găseau la distanțe de unsprezece și respectiv treisprezece mile. Ținta din vest se afla la nouă mile. Toate puteau fi atinse de torpilele de pe submarin.

– Comanda, aici sonarul, avem o explozie relevant unu-nouă-opt... și încă ceva, o posibilă torpilă la doi-zero-cinci, semnal foarte slab, se aprinde și se stinge. Nimic altceva în acea zonă, domnule. Poate niște zgomote de rupere la unu-nouă-opt. Îmi pare rău, domnule, semnalele sînt foarte slabe. Singurul lucru de care sînt clar convins este explozia.

Comandantul se întorsese în camera sonarului.

– Bine, șefule. Dacă ar fi fost ușor, n-aș fi avut nevoie de tine.

McCafferty se uită spre ecran. Torpila continua să gonească, relevantul ei modificîndu-se lent. Nu reprezenta un pericol pentru *Chicago*.

– Concentrează-te pe cele trei contacte submarine.

– Înțeles, domnule.

„S-ar fi zis că odată cu experiența căpătată ar fi trebuit să învăț deja ce înseamnă răbdarea.“

Chicago își continuă drumul spre sud-vest. McCafferty își încolțea ținta vestică acum. O considera ca fiind cel mai puțin probabil să aparțină unor nave prietene. Distanța se redusese la opt mile, apoi la șapte.

– Căpitane, identific ținta de la doi-opt-zero ca fiind un submarin din clasa Alfa!

– Ești sigur?

– Da, domnule. Este un reactor nuclear de tip Alfa. Acum semnalul e clar.

– Introdu coordonatele! Vom lansa o torpilă la adâncime, cu viteză mică, apoi o vom ridica chiar sub țintă.

Echipa de control al tirului devenea mai pricepută pe zi ce trece. Părea că erau mai rapizi decât chiar computerul de care se foloseau.

– Domnule, dacă tragem de la o asemenea adâncime, vom pierde foarte mult din rezerva noastră de aer comprimat, avertiză secundul.

– Ai dreptate. Duceți nava la treizeci de metri.

McCafferty se strîmbă. „Cum naiba de ai uitat așa ceva?“

– Cîrmele de adâncime, cincisprezece grade asietă pozitivă!

– Fixată – soluția e fixată, domnule.

– Fiți pregătiți.

Comandantul urmări acul care indica adâncimea rotindu-se în sens invers acelor de ceasornic.

– Treizeci de metri, domnule.

– Controlul tirului?

– Fixat!

– Aliniați relevmentele și trageți!

– Tubul doi lansat, domnule!

McCafferty nu știa dacă submarinul Alfa putea auzi sau nu aerul evacuat la lansarea torpilei. Torpila se deplasă cu patruzeci de noduri pe curs trei-cinci-zero, mult departe de coordonatele țintei. La trei mii de metri depărtare, o comandă trimisă prin cablul de control instrui torpila să vireze și să se scufunde. McCafferty era foarte precaut în privința acestui atac, mai precaut decât ar fi vrut. Când inamicul avea să detecteze torpila lansată contra sa, aceasta avea să vină dintr-o direcție total diferită

de aceea unde se afla *Chicago*, astfel încît, dacă riposta cu torpile, riposta nu avea să se îndrepte spre navă. Dezavantajul unei asemenea manevre era riscul sporit de pierdere a cablului de comandă, ceea ce ar fi dus în mod clar la o ratare. Torpila se scufunda ca să beneficieze de presiunea crescută a apei, prin care se reduceau zgomotele de cavitație, de unde rezulta și reducerea distanței de la care submarinul inamic o putea detecta. Trebuiau să execute mai multe manevre, deoarece submarinul sovietic avea viteza maximă de peste patruzeci de noduri și era aproape la fel de rapid ca torpila. *Chicago* își continuă drumul spre sud-vest, punînd cît mai mult spațiu între submarin și torpilă.

– Torpila își continuă drumul normal, domnule, raportă sonarul.

– Distanța pînă la țintă? întrebă McCafferty.

– Circa șase mii de metri, domnule. Recomand urcarea torpilei la 1 200 de metri și mărirea vitezei, propuse ofițerul cu armamentul.

– Foarte bine.

Echipa de urmărire trăsă cursul torpilei și al țintei...

– Comanda, aici sonarul, Alfa tocmai a accelerat.

– A auzit-o. Ridicați acum torpila, cu viteză maximă și comutați-o pe sonarul propriu.

– Zgomote de cocă, domnule. Alfa schimbă adîncimea, anunță șeful de la sonar, emoționat. Am sonarul torpilei pe ecran. „Peștele“ nostru emite. Și ținta pare să emită.

– Domnule, am pierdut cablul, „peștele“ și-a pierdut cablul.

– N-ar mai trebui să conteze acum. Sonar, dă-mi o numărătoare de elice pentru Alfa.

– Se rotește ca pentru patruzeci și două de noduri, domnule. Multe zgomote de cavitație. Pare să vireze. E posibil să fi lansat un generator de zgomot.

– A mai tras cineva înainte într-un Alfa? întrebă secundul.

– Habar n-am.

– Ratare! Comanda, aici sonarul, torpila a trecut prin spatele țintei. Aceasta pare să se îndrepte spre est. Torpila a rămas nemișcată – nu, se întoarce acum. Încă emite, domnule. Iarăși se întoarce spre est – își schimbă coordonatele. Cred că s-a luat după generatorul de zgomot. Observ o depărtare de coordonate între torpilă și țintă.

– La naiba, credeam că se fixase bine de inamic, mîrîi ofițerul cu armamentul.

– Cît de departe sîntem de punctul de lansare?

– Cam la șapte mii de metri, domnule.

– Coordonatele față de Alfa?

– Trei-patru-opt, relevmentul țintei se deplasează spre est, zgomotele mecanice se reduc în intensitate, numărătoarea elicei indică aproximativ douăzeci de noduri.

– Va continua să mărească distanța față de torpilă, rosti McCafferty.

Cîtă vreme torpila gonia și emitea semnale, nimeni n-avea chef să se apropie de ea. Arma avea să descrie cercuri pînă ce rămînea fără combustibil, dar orice intra în raza de detecție de patru mii de metri a sonarului ei risca să fie observat.

– Care e situația celorlalte două contacte?

– Nici o schimbare, domnule, răspuse ofițerul planșetist. Par să își mențină pozițiile.

– Asta înseamnă că sînt ruși.

McCafferty se uită la planșetă. Dacă ar fi fost britanici, ar fi manevrat și ar fi tras cu torpile de îndată ce ar fi identificat submarinul Alfa. Probabil că toate navele pe o rază de douăzeci de mile identificaseră submarinul Alfa.

„Trei la unu și acum sînt în alertă. McCafferty dădu din umeri. Cel puțin știu cu ce mă lupt.“ Sonarul raportă un alt contact spre sud. „Ar trebui să fie *Boston*“, gîndi Danny. Dacă nu era el, însemna că *Providence* făcuse ceva. Ordonă ca *Chicago* să se îndrepte spre sud. Avea nevoie de ajutor dacă urma să creeze o breșă prin trei submarine. Se întâlnește cu *Boston* o oră mai tîrziu.

– Am auzit un Alfa.

– Am ratat. Tu ce ai obținut?

– Avea elice dublă și e distrus, răspuse Simms.

Telefoanele subacvatice funcționau la putere minimă de emisie.

– Trei submarine în față la circa paisprezece mile. Unul este Alfa. Nu știu nimic despre celelalte.

McCafferty își dezvălui repede planul. Navele lor aveau să se îndrepte spre nord, la distanță de zece mile unul de celălalt, și aveau să încerce angajarea inamicilor din flancuri. Chiar dacă

ratau, *Providence* ar fi trebuit să poată trece când rușii aveau să se despartă ca să înceapă urmărirea. Simms aprobă planul și navele se despărțiră din nou.

McCafferty observă că se găsea încă la șaisprezece ore distanță de banchiză. Probabil că în aer continuau să se rotească avioane rusești de patrulare. Irosise o torpilă – „Nu, se corectă el, a fost un atac bine ticluit.“ Pur și simplu, schema nu funcționase, așa cum se mai întâmpla uneori.

Din senin apăru o linie de balize sonar – de această dată active – spre nord-est. McCafferty își dori cu mînie ca sovieticii să aleagă odată o tactică anume și să se țină de ea. La naiba, nu-și dorea decît să plece de acolo! Bineînțeles că lansase rachete asupra teritoriului sovietic și probabil că inamicul continua să fie furios din pricina asta. Nimeni nu îi comunicase încă dacă misiunea avusese succes sau nu. McCafferty își ordonă singur să înceteze cu aceste gînduri aiurea. Avea destule probleme de rezolvat.

Chicago se deplasă spre nord-vest. În același timp, relevmentul tuturor contactelor de sonar se deplasă spre dreapta. Alfa continua să se afle acolo, zgomotele mașinilor diminuîndu-se și intensificîndu-se aleatoriu. Din punct de vedere tehnic, McCafferty putea trage în acel submarin, dar tocmai văzuse că viteza și manevrabilitatea celui tip de submarin erau suficiente pentru a învinge o torpilă Mark-48. Se întrebă ce manevre anume efectuase comandantul de pe Alfa. Surprinzător, dar inamicul nu trăsese nici o torpilă în direcția din care se apropia torpila. Oare ce însemna asta? Era o tactică americană, presupusă a fi folosită și de sovietici. Oare se comportase așa pentru că știa de existența navelor „amice“ în zonă? McCafferty lăsa ideea într-un colț de minte, ca pe un nou exemplu în care rușii nu se comportau conform așteptărilor.

Cursul spre nord-vest micșoră vizibil distanța față de unul din contacte. Submarinul Alfa și cel de-al doilea necunoscut manevraseră spre est, menținînd distanța de peste zece mile, probabil fără să știe cu ce se confruntă. McCafferty se postă deasupra planșetei. O soluție de tragere era deja fixată pentru contactul cel mai apropiat. Distanța scăzuse la opt mile. McCafferty se duse iarăși în camera sonarului.

– Ce-mi poți spune despre asta?

– Începe să semene cu un reactor nuclear de tip 2, noul model. Ar putea fi un Victor-III. Mai dați-mi cinci minute și voi ști cu siguranță, domnule. Cu cât ne apropiem, cu cât lucrurile se limpezesc.

– Are mașinile stopate?

– Da, domnule. Cu câteva minute în urmă am crezut că pot să efectuez o numărătoare a elicelor, dar n-a mers. Probabil că se lasă purtat în derivă.

McCafferty se sprijini de peretele care separa compartimentul de imensul computer folosit pentru procesarea semnalelor. Linia de pe ecran care arăta frecvența unică a mașinilor de pe submarinul inamic continua să fie difuză, dar începea să se contureze. Trei minute mai târziu ajunse o linie verticală clară de lumină.

– Domnule comandant, acum pot clasifica ținta Sierra-2 ca submarin rusesc din clasa Victor-III.

McCafferty se duse spre spate, la postul de comandă.

– Distanța pînă la ținta Sierra-2?

– Paisprezece mii cinci sute de metri, domnule.

– Soluția este fixată, domnule, raportă ofițerul cu armamentul. Gata pentru tubul unu. Tubul unu e inundat, ușile exterioare sînt închise.

– Cîrma dreapta zece grade, ordonă McCafferty.

Chicago viră ca să ofere cîmp de acțiune torpilei. McCafferty verifică adîncimea: șaiszeci de metri. După lansare, avea să fugă repede spre est și să se scufunde la trei sute de metri. Submarinul viră încet la șase noduri; relevmentul țintei era trei-cinci-unu, iar tuburile lanstorpilă din centrul navei erau ușor înclinate spre exterior față de axa navei.

– Soluția?

– Introdusă!

– Deschideți ușa exterioară.

Subofițerul de la panoul torpilelor apăsă butonul adecvat și așteptă schimbarea de culoare a indicatorului de stare.

– Ușa exterioară deschisă, domnule.

– Aliniați relevmentele și trageți!

Cele șapte mii de tone ale submarinului se zgîlțîiră din nou odată cu lansarea torpilei.

Tubul unu lansează, domnule.

McCafferty dădu ordin de schimbare a cursului și a adîncimii, mărind viteza la zece noduri.

„Un alt exercițiu de răbdare. Cît de repede o să audă torpila venind spre el?“ Arma gonia la adîncime mică. McCafferty spera ca zgomotele ei de propulsie să se piardă în zgomotele furtunii de la suprafață. „Oare cît de bun e sonarul de pe Victor?“ se întrebă el.

– Un minut.

Ofițerul cu armamentul ținea un cronometru. Torpila Mark-48 gonia cu o mie trei sute de metri pe minut la viteza fixată. Mai avea circa zece minute pînă la țintă. McCafferty își spusese că parcă asistau la un eveniment sportiv bizar, o șarjă de atac dintr-un meci de fotbal american, două minute de joc efectiv care se puteau extinde la o jumătate de oră, dacă fundașii adversi își cunoșteau meseria. Cu excepția faptului că acum ei nu încercau să adune puncte.

– Trei minute. Încă șapte de parcurs.

Chicago reveni la orizontală la trei sute de metri adîncime și își redusese viteza din nou la șase noduri. Soluțiile de atac împotriva celorlalte două ținte erau deja fixate. Însă acestea trebuiau să mai aștepte.

– Cinci minute. Încă cinci pînă la țintă.

– Comanda, aici sonarul, ținta Sierra-2 tocmai și-a crescut puterea. Zgomote de cavitație, numărătoarea elicei indică douăzeci de noduri și e în creștere.

– Viteză maximă pentru torpilă, ordonă McCafferty.

Torpila Mark-48 accelerează la patruzeci și opt de noduri. Asta însemna o mie șase sute de metri pe minut.

– Ținta virează stînga, numărătoarea elicei indică treizeci și unu de noduri. Domnule, am un semnal ciudat slab în spatele țintei. Relevmentul țintei este acum trei-cinci-opt. Noul semnal este pe trei-cinci-șase.

– Generator de bruiaj?

– Nu sună așa. Pare ceva diferit... nu e un dispozitiv de camuflare nixie, dar e ceva asemănător, domnule. Ținta continuă să vireze, domnule, relevmentul este acum trei-cinci-șapte. Cred că submarinul inversează cursul.

– Duceți nava la șaiszeci de metri, zise comandantul.

– Ce naiba face? se întrebă secundul, în vreme ce submarinul se ridică din nou.

– Domnule, acel semnal nou a mascat ținta, anunță sonarul.

– Torpila emite, domnule.

— Dacă a lansat o țintă falsă — atunci a interpus momeala între el însuși și torpilă, raționă cu glas încet comandantul. Controlul tirului, vreau o altă torpilă pe ținta Sierra-2 și actualizați soluția pentru Sierra-1.

Distanțele și cifrele coordonatelor fură imediat reintroduse în computer.

– Gata pentru tubul trei pe Sierra-2 și pentru tubul doi pe Sierra-1.

Chicago trecu de pragul de o sută de metri.

– Aliniați relevmentul și lansați. McCafferty dădu ordinul cu voce scăzută, apoi ordonă iarăși coborîrea submarinului. Cupola aia de pe Victor-III despre care noi credeam că adăpostește un sonar remorcat, dacă este un dispozitiv-momeală ca „nixie” al nostru?

„Noi nu le folosim pe submarine, își zise McCafferty, dar Ivan le folosește în cele mai neașteptate moduri.”

– Torpila ar putea să-l ignore.

– Ivan nu crede asta. Crede că-i va merge, după care se poate întoarce la adăpostul zgomotului exploziei ca să lanseze o torpilă spre noi.

McCafferty se duse la planșetă. A doua torpilă se îndrepta spre ceea ce părea un alt submarin din clasa Victor. Cea de-a doua țintă manevra spre est acum. Și Alfa proceda la fel. Era o mutare tactică evidentă: fugeau din zona de pericol, se întorceau și începeau propria vânătoare. Câtă vreme ambele se îndepărtau, sonarele le erau ineficiente în direcția torpilei care avansa spre ele. În acea clipă se auzi sonarul:

– Domnule, aud o explozie relevment trei-cinci-patru. Am pierdut contactul cu ținta Sierra-2. Nu știu dacă torpila a lovit-o sau nu. Celelalte două torpile par să navigheze normal.

– Răbdare, icni căpitanul.

– Comanda, aici sonarul, înregistrăm balize sonar în apă în spate.

Imediat noile coordonate apărură pe planșetă. Balizele formau o linie nord-sud la două mile în spatele lui *Chicago*.

– Una dintre celelalte nave a trimis un mesaj către amicii lor, sugerează secundul.

– Bună idee. Tactica asta de haită va deveni imbatabilă atunci când vor descoperi cum s-o aplice corect.

– Sierra-2 s-a întors, domnule. Am o semnătură de reactor tip 2 la trei-patru-nouă. Posibile zgomote de cocă. Sierra-2 își schimbă adâncimea.

Ofițerul cu armamentul comandă uneia dintre torpile să vireze la stînga cu cîteva grade. McCafferty apucă un creion și începu să mestece capătul lui.

– Bun, probabil că sonarul lui este puțin confuz. Pun pariu că încearcă să ridice antena ca să le comunice prietenilor lui de unde am tras. Mașinile înainte la două treimi.

– Torpile în apă relevment zero-trei-unu!

– Mai avem și altceva pe coordonatele alea?

– Nu, domnule, nu se vede nimic altceva.

McCafferty verifică planșeta. Tactica funcționa, pentru numele lui Dumnezeu! Îi speriasse pe ruși ca să plece spre est și spre Todd Simms!

– Comanda, aici sonarul, torpilă în spate, relevment doi-opt-șase!

– Coboriți la patru sute de metri, ordonă imediat comandantul. Cîrma banda dreapta, vino la curs nou unu-șase-cinci. Prietenul nostru, Victor, tocmai a trimis mesajul către prietenii săi înaripați.

– Domnule, am pierdut cablurile de la ambele torpile, raportă ofițerul cu armamentul.

– Distanța estimată pînă la Sierra-2?

– Torpila ar trebui să fie cam la șase mii de metri depărtare; e programată să înceapă emisia de semnale peste un minut.

– De această dată, domnul Victor a comis o eroare. Ar fi trebuit să se acopere înainte de a urca la suprafață ca să transmită mesajul avioanelor. Sonar, care e poziția torpilei din pupa noastră?

– Coordonatele se schimbă, domnule, am performanțe mai slabe la sonar din pricina zgomotelor de la suprafață. Ultimul relevment al torpilei rusești este doi-șapte-opt.

– Mașinile înainte la o treime!

McCafferty reduse din nou viteza submarinului. În două minute își dădură seama că torpila lansată din aer se îndepărta de ei și că a doua lor lansare în direcția Victor-ului se apropia de țintă.

Pe ecranul sonarului apăruseră o mulțime de semnale. Ținta Sierra-2 depistase târziu torpila care se apropia, dar fugea cu viteză maximă din calea ei. Torpila lansată spre celălalt Victor continua să avanseze, dar ținta efectua manevre de evitare a unei alte torpile trimise de *Boston*. Submarinul Alfa naviga cu viteză maximă spre nord, cu o altă torpilă Mark-48 pe urme. Alte două torpile rusești se găseau în apă spre est, probabil pe urmele lui *Boston*, dar *Chicago* nu depista nava soră pe ecran. Cinci submarine se vîneau reciproc, patru dintre ele urmărite de arme inteligente.

– Domnule, Sierra-2 a lansat o nouă momeală. Și Sierra-1 a lansat una. Torpila noastră s-a fixat pe numărul 2. Torpila altcuiva s-a fixat pe numărul 1 și una din torpilele rusești emite în direcția zero-trei-cinci – domnule, înregistrez o explozie pe coordonate trei-trei-nouă.

„Tata voia să fiu contabil, își spuse McCafferty. Poate că așa aș fi reușit să rețin ca lumea toate numerele astea.“ Se duse la planșetă.

Nici planșeta nu arăta mai bine. Liniile care desemnau contacte de sonar și torpile în navigare arătau ca o rețea de sîrme aruncate la întîmplare pe o hartă.

– Domnule, aud zgomote puternice de mașini relevant trei-trei-nouă. Pare că s-a rupt ceva, domnule, sînt o mulțime de zgomote metalice. Aud și ceva zgomote de aer acum, nava și-a golit tancurile. Încă nu sînt sunete de ruptură majoră a carenei.

– Cîrma banda stînga, vino la curs nou zero-unu-zero.

– Nu am distrus Victor-ul?

– M-aș mulțumi și cu o zgîrietură, dacă asta l-ar trimite acasă. O să înregistrăm asta ca o avariere. Ce se întîmplă cu celelalte două?

– Torpila din coada lui Sierra-1 emite, la fel ca și torpila lui *Boston* – cred că e cea lansată de *Boston*.

Confuzia mai dură zece minute. Cea de-a doua țintă se întoarce cu pupa spre ambele torpile și fugi spre nord-vest. Alte balize sonar apărură în calea lui *Chicago*. O nouă torpilă lansată

din avion fu detectată spre vest, dar nimeni nu își dădu seama împotriva cui fusese lansată, ci doar că nu era destul de aproape ca să constituie un motiv de îngrijorare. Torpila lansată de ei împotriva celui de-al doilea submarin din clasa Victor se lupta să prindă din urmă o țintă care gonia cît putea de repede, în vreme ce o altă torpilă se apropia din direcție opusă. Era posibil ca *Boston* să fi lansat ceva și împotriva lui Alfa, dar submarinul inamic se îndepărta cu o viteză aproape la fel de mare ca a torpilei. McCafferty restabili contactul pe sonar cu *Providence* și continuă drumul spre nord. Haosul lucra în favoarea lui, iar el profită la maximum de asta. Spera ca *Boston* să poată scăpa de torpilele lansate în direcția lui, dar problema îi depășea deja posibilitățile de intervenție.

– Două explozii relevant zero-zero-trei, domnule.

Erau ultimele coordonate ale celui de-al doilea Victor, dar sonarul nu mai detectă nimic altceva. Torpilele distruseseră submarinul, momeala sau se ciocniseră una de alta?

Chicago continuă drumul spre nord, mărinde viteza la zece noduri în timp ce naviga în zigzag printre liniile de balize ca să mărească distanța față de sora avariată, *Providence*. Echipajul din centrul de atac era epuizat din punct de vedere emoțional și la fel de secătuit precum comandantul din pricina urmăririlor și atacurilor cu torpile. Aspectele tehnice ale acțiunii fuseseră bine stăpînite în timpul exercițiilor de dinainte de război, dar nimic nu se compara cu situația de bătălie reală. Comandantul trimise oamenii cîte doi la sala de mese ca să mănînce și să se odihnească o jumătate de oră. Bucătarii aduseră platouri cu sendvișuri pentru oamenii care nu-și puteau părăsi posturile. McCafferty rămase în spatele periscopului, cu ochii închiși, sprijinindu-se cu capul de ceva metalic în vreme ce mesteca un sendviș cu șuncă. Își aminti că văzuse conservele încărcate la bord. La începutul anului, marina obținuse un preț bun pe șuncă poloneză la conserve. „Șuncă poloneză, își spuse el. Ce nebunie.”

O oră mai tîrziu permise echipajului să-și ia liber de la posturile de luptă. Jumătate din oameni primiră permisiunea de a pleca, dar ei nu se îndreptară spre sala de mese, ci preferară cu toții să se culce. Comandantul simțea că avea și el nevoie de

somn la fel de mult ca și ei. „După ce ajungem la banchiză, își promise el, o să dorm o lună întreagă.“

Boston se ivi pe sonar, ca o umbră fantomatică pe ecran la est de *Chicago*. *Providence* se afla tot în spate, navigînd tot cu șase noduri și continuînd să emită prea mult zgomot. Timpul trecea mai repede acum. Comandantul rămase pe scaunul lui, uitînd de demnitate și ascultînd rapoarte despre... nimic.

McCafferty înălță capul. Se uită la ceas și își dădu seama că ațipise o jumătate de oră. Încă cinci ore pînă la gheață. Banchiza devenea tot mai clară pe sonar, un geamăt de joasă frecvență care acoperea prova de o parte și de alta pe un arc de treizeci de grade.

„Oare unde s-a dus Alfa?“

McCafferty ajunse în camera sonarului la zece secunde după ce își pusese întrebarea.

– Care au fost ultimele coordonate pentru Alfa?

– Domnule, l-am pierdut acum trei ore. Ultima dată cînd l-am văzut, naviga cu viteză maximă pe un curs constant spre nord-est. Semnalul s-a stins și n-a mai revenit, domnule.

– Care e șansa să se ascundă în gheață și să ne aștepte?

– Dacă o face, vom da de el mai repede decît va da el de noi, domnule. Dacă e în mișcare, generatorul lui scoate o mulțime de zgomote de frecvențe medii și înalte, explică șeful de la sonar. McCafferty știa toate astea, dar voia să le audă din nou. Zgomotele de joasă frecvență scoase de gheață vor compromite șansa lui de a ne auzi de la mare distanță, dar noi ar trebui să-l auzim de departe dacă se mișcă.

Comandantul dădu din cap și se duse spre spatele navei.

– Secund, dacă ai conduce Alfa, unde ai fi?

– Acasă! Secundul zîmbi. Trebuie să știe că pe aici mișună cel puțin două nave. Șansele lui sînt extrem de mici. Noi am avariat un *Victor* și *Boston* probabil l-a distrus pe celălalt. Ce va crede? Ivan e curajos, dar nu e și nebun. Dacă i-a mai rămas o urmă de bun-simț măcar, va raporta pierderea contactului și se va împăca cu ideea.

– Nu cred. Ne-a învins torpila ca viteză și probabil că a învins și una trimisă de *Boston*, rosti comandantul încetișor.

– S-ar putea să ai dreptate, domnule, dar tipul nu e pe sonar. McCafferty trebuia să accepte acest punct.

- Ne vom apropia cu mare atenție de gheață.
- De acord, domnule. Sîntem și așa destul de paranoici.

McCafferty nu avea aceeași părere fără a ști însă de ce. „Oare ce îmi scapă?”

Reperele lor privind marginea banchizei erau depășite. Curenții marini și vîntul mutaseră mai mult ca sigura gheața cu cîteva mile spre sud, pe măsură ce temperaturile tot mai ridicate ale verii subțiau acoperișul alb și gros al oceanului. „Poate că o oră e suficient?” se întrebă comandantul plin de speranță.

Planșeta arăta că *Boston* se găsea la cincisprezece mile est, iar *Providence* la opt mile sud-est. Încă trei ore pînă la gheață. Optsprezece mile nautice, poate chiar mai puțin, și aveau să fie în siguranță. „De ce ar mai fi cineva acolo? Nu-și pot trimite întreaga flotă după noi. Au o mulțime de alte probleme pentru care să-și facă griji.” McCafferty ațipi din nou.

– Comanda, aici sonarul!

McCafferty înalță capul.

– Comanda aici, răspunse secundul.

– *Providence* și-a mărit întru cîtva viteză, domnule. Estimăm că navighează cu zece noduri.

– Foarte bine.

– Cîtă vreme am dormit? întrebă căpitanul.

– Circa o oră și jumătate. Erați treaz de ceva vreme, domnule și oricum n-ați sforăit atît de tare cît să deranjați pe cineva. Pe sonar continuă să nu se vadă nimic, cu excepția prietenilor noștri.

McCafferty se ridică și se întinse bine. „Nu mi-a ajuns. Mă prinde nevoia de somn din urmă. Dacă o mai țin mult așa, voi deveni mai periculos pentru echipajul meu decît pentru ruși.”

– Distanța pînă la gheață?

– Circa douăsprezece mii de metri, din cîte ne dăm seama.

McCafferty se duse să se uite la hartă. *Providence* venise tare din urmă și acum ajunsese la același nivel cu *Chicago*. Lui McCafferty nu-i plăcea chestia asta.

– Treceți la douăsprezece noduri și veniți în dreapta la zero-patru-cinci. Devine prea nerăbdător.

– Aveți dreptate, rosti secundul după ce dădu ordinele, dar cine îl poate învinui?

– Eu. Ce naiba mai contează cinci minute în plus după tot timpul pierdut ca să ajungem aici?

– Comanda, aici sonarul. Avem un posibil contact relevant zero-șase-trei. Par a fi zgomote de mașini, foarte slabe. Se estompează acum. Auzim sunete de flux marin care maschează zgomotul.

– Să încetinim? propuse secundul.

Comandantul clătină din cap:

– Mașinile înainte la două treimi.

Chicago accelerează la optsprezece noduri. McCafferty se uită la hartă. Nu reușea să vadă ceva important. Submarinul continua să navigheze la mare adâncime, la peste trei sute de metri. *Providence* continua să înainteze, dar naviga în apropiere de suprafață, iar asta însemna probleme pentru performanțele sonarului ei. Oare și *Boston* naviga la mică adâncime? Oamenii de la echipa de urmărire continuau să mute pozițiile celor două submarine americane, pe cursul și cu viteza cunoscute pentru amîndouă. *Chicago* acoperi repede distanța separatoare. După jumătate de oră ajunse în apropiere de prova lui *Providence* și McCafferty ordonă iarăși reducerea vitezei la șase noduri. În vreme ce submarinul încetinea, zgomotele de fond se reduseră și sonarul reveni la funcționarea cu performanțe optime.

– Contact sonar relevant zero-nouă-cinci!

Echipa de la planșetă trase o linie pe hartă. Se intersecta cu linia anterioară... aproape exact între *Boston* și *Providence*! McCafferty se aplecă să verifice adâncimea din acea zonă – șase sute de metri. Mai jos decît se putea scufunda un submarin din clasa 688...

... dar nu prea adînc pentru un Alfa...

– Fir-ar să fie!

Nu putea trage împotriva contactului. Coordonatele acestuia erau prea apropiate de *Providence*. Dacă se rupea cablul de control, torpila intra în mod automat de căutare și s-ar fi năpustit imediat asupra lui *Providence*.

– Sonar, treci pe activ, căutare Yankee relevant zero-nouă-cinci!

Pornirea sistemului dură câteva clipe. Apoi sunetul profund *ba-wah* zgudui apele oceanului. McCafferty voise să-și alerteze tovarășii. Reușise să alerteze și submarinul Alfa.

– Comanda, aici sonarul, aud zgomote de carenă mișcându-se și zgomote crescute de mașini relevment zero-nouă-cinci. Încă n-avem nici o țintă pe ecran.

– Haide, Todd! rosti căpitanul.

– Tranzitorii, tranzitorii! *Boston* tocmai a crescut puterea, domnule, uitați-o și pe *Providence*. Torpile în apă, relevment zero-nouă-cinci! Mai multe torpile în apă la zero-nouă-cinci!

– Mașinile înainte cu toată viteza!

McCafferty se uită la planșetă. Alfa se găsea periculos de aproape de submarine, în spatele amîndorura, iar *Providence* nu putea fugi, nu se putea scufunda, nu putea face nimic! McCafferty urmări cum echipa de la controlul focului pregătea două torpile. Alfa lansase patru torpile, câte două pentru fiecare navă americană. *Boston* schimbă cursul spre vest, la fel și *Providence*. McCafferty și secundul se duseră în camera sonarului.

Urmări liniile contactelor curbindu-se spre stînga și spre dreapta pe ecran. Cele groase reprezentau submarine; cele mai subțiri și mai luminoase erau torpile. Cele două axate pe *Providence* se apropiau cu repeziciune de țintă. Submarinul avariat mărise viteza la douăzeci de noduri și scotea zgomote ca un camion cu pietriș pe o șosea proastă. Era limpede că n-avea cum să reușească. Pe ecran apărură trei generatoare de zgomot, dar torpilele le ignorară. Liniile converseră către un singur punct care înflori strălucitor pe ecran.

– I-au venit de hac, domnule, rosti încet șeful de la sonar.

Boston avea o șansă mai mare. Simms naviga cu viteză maximă acum, cu torpilele la mai puțin de o mie de metri în spate. Și el lansă generatoare de zgomot și schimbă brusc cursul și viteza. O torpilă se pierdu, năpustindu-se după o momeală și explodînd pe fundul apei. Cealaltă se fixă pe *Boston* și reduse treptat distanța pînă la țintă. Pe ecran apăru un alt punct luminos, și cu asta totul luă sfîrșit.

– Căutare Yankee pentru Alfa, zise McCafferty cu voce încărcată de ură.

Submarinul vibră din pricina puternicelor pulsuri ale sonarului.

- Relevment unu-zero-nouă, distanța treisprezece mii.
- Fixat!
- Aliniați și *trageți!*

Alfa nu așteptă să audă torpilele. Comandantul navei știa că undeva acolo se găsea un al treilea submarin și știa că el însuși fusese depistat. Submarinul sovietic accelerează la viteză maximă și viră spre est. Ofițerul cu armamentul de pe *Chicago* încercă să deplaseze torpilele pe curs de interceptare, dar acestea aveau un avantaj minim de viteză față de Alfa, iar matematica avea legile ei. Torpilele aveau să rămână fără combustibil la mai puțin de două mii de metri de țintă. Lui McCafferty nu-i mai păsa. Trecu și el la viteză maximă și urmări inamicul o jumătate de oră, reducând viteza la cinci noduri cu trei minute înainte ca torpilele să rămână fără combustibil. Zgomotul de fond se diminuează la timp ca sonarul de pe navă să audă cum Alfa încetinește ușor.

- Bine, acum vom încerca din nou.

Se găseau la trei mile de gheață, iar *Chicago* devenise tăcut. Alfa viră spre vest și echipa de urmărire de pe *Chicago* adună date ca să calculeze distanța pînă la țintă. Virajul spre vest constituia o greșeală. Evident se aștepta ca *Chicago* să alerge spre adăpostul banchizei de gheață.

- Comanda, aici sonarul. Contact nou, relevment zero-zero-trei. „Ce mai e acum? O altă capcană rusească?”

- Am nevoie de informații!

– Foarte slab, dar observ o schimbare de relevment, tocmai s-a deplasat către zero-zero-patru.

Un subofițer înalță privirea de la panoul lui.

- Distanța trebuie să fie sub zece mii de metri, domnule!

– Tranzitorii, tranzitorii! *Torpilă în apă relevment zero-zero-cinci!*

- Cîrma banda stînga, viteză maximă!

- Coordonatele se schimbă! Torpila acum la zero-zero-opt!

- Anulați ordinul! strigă McCafferty.

Noul contact trăsese în Alfa.

- Isuse, ce e chestia asta? Întrebă șeful de la sonar.

Alfa auzi noua torpilă și inversă cursul. Auziră din nou și văzură pe ecran tunetul motoarelor submarinului rusesc... dar torpila înghițea distanța cu repeziciune.

– E o navă britanică. E unul din noile lor submarine Spearfish. Habar n-aveam că au intrat deja în dotarea flotei lor.

– Cît de rapide sînt? se interesă șeful de la sonar.

– Șaizeci sau șaptezeci de noduri.

– Uau! Hai să cumpărăm și noi cîteva.

Alfa goni în linie dreaptă vreo trei mile, apoi viră spre nord ca să intre la adăpostul gheții. Manevra nu-i reuși. Torpila scurtcircuită distanțele. Liniile de pe ecran se întîlniră din nou, apoi apărură un alt punct luminos.

– Du nava spre nord, îi spuse McCafferty secundului. Treci la optsprezece noduri. Vreau să mă asigur că știe cine sîntem.

– Sîntem HMS *Torbay*. Voi cine sînteți?

– *Chicago*.

– Am auzit exploziile mai devreme. Sînteți singuri? întrebă comandantul James Little.

– Da. Alfa ne-a prins în capcană – sîntem singuri.

– Vă vom escorta.

– Înțeles. Știi cumva dacă misiunea noastră a avut succes?

– Da, a avut.

Cîmp de luptă

STYKKISHOLMUR, ISLANDA

Erau multe de făcut într-un timp extrem de scurt.

Locotenentul Potter și echipa lui de comando găsiră opt soldați ruși în oraș. Aceștia încercau să evadeze pe unicul drum spre sud cînd intrară într-o ambuscadă în cadrul căreia cinci dintre ei căzură victime sau fură răniți. Erau ultimii inamici care puteau avertiza Keflavik-ul despre navele care se iviseră la orizont.

Primii militari americani aterizară în oraș cu elicopterele. Unități de dimensiunea unui pluton sau a unei companii fură plasate pe fiecare deal care înconjura orașul. O grijă aparte fu acordată menținerii elicopterelor sub orizontul radarelor din Keflavik, unde rămăsese în funcțiune o stație rusească, în ciuda eforturilor de anihilare. Un elicopter CH-53 Super Stallion duse componentele unui emițător radio mobil către un deal de pe coasta nord-vestică a insulei și o echipă de tehnicieni trecu imediat la treabă ca să-l pună în funcțiune. La momentul în care navele intrară în coșmarul plin de stînci numit portul Stykkisholmur, cinci mii de soldați erau deja pe poziții de-a lungul celor cîtorva drumuri care duceau în oraș.

Căpitanul unui LST mare – navă de debarcare tancuri – încercase să numere stîncile mari. Se opri se cu numărătoarea la cinci sute și atunci se concentrase pe memorarea zonei lui de responsabilitate, cunoscută ca Green-Two-Charlie. Lumina zilei

și valurile mici ajutau operațiunea. Multe stînci erau vizibile din pricina nivelului scăzut al apei, așa că echipajele de elicoptere care își îndepliniseră misiunile de a debarca trupe au marcat cu reflectoare și bastoane luminate pe cele mai multe pietre, ceea ce îmbunătățea considerabil situația. Ceea ce rămăsese de făcut era puțin mai sigur ca traversarea unei autostrăzi cu ochii legați. Navele LST sosiră primele, trecînd printre stînci cu viteza de zece noduri și bazîndu-se pe motoarele auxiliare din prova ca ajutor pentru cîrmire prin labirintul ucigaș.

Echipa de comando a locotenentului Potter se dovedi și aici de ajutor. Oamenii se duseră din casă în casă pentru a-i găsi pe căpitani și marinarii de pe vasele de pescuit din partea locului. Marinarii experimentați ajunseră pe calea aerului pe punțile navelor ca să dea o mîină de ajutor la pilotarea imenselor vase de debarcare prin cele mai înguste pasaje. Pe la amiază, prima navă LST coborî rampa de debarcare pe sol și primele vehicule blindate ale infanteriei de marină debarcară pe insulă. Chiar în spatele lor veneau camioane încărcate cu plăci de oțel cu perforații, care vor alcătui piste de aterizare. Camioanele plecară spre est, către o zonă de teren plat desemnată a deveni bază pentru elicopterele marinei și avioanele cu decolare verticală Harrier.

De îndată ce elicopterele își încheiară sarcina de a marca stîncile și zonele periculoase, se întoarseră la misiunile de transport de trupe. Elicopterele de transport erau escortate de elicoptere de atac SeaCobra și avioane Harrier, astfel încît perimetrul controlat de infanteria de marină se extinse pînă la dealurile dinspre rîul Hvita. Acolo se realiză contactul cu avanposturile rusești și începu prima luptă adevărată.

KEFLAVIK, ISLANDA

– S-au dus naibii și rapoartele noastre de informații, mormăi generalul Andreiev.

Din cartierul său general putea vedea formele masive ce apăreau încet în raza vizuală. Erau cuirasatele *Iowa* și *New Jersey*, însoțite de crucișătoare lansatoare de rachete pentru apărarea antiaeriană.

– Le putem angaja acum, zise șeful artileriei.

– Atunci, fă-o. „Cît mai poți.“ Se întoarse spre ofițerul de comunicații. A fost expediat un mesaj spre Severomorsk?

– Da. Flota Nordului va trimite avioanele astăzi și va trimite și submarine.

– Spune-le că ținta primară o constituie navele de debarcare americane de la Stykkisholmur.

– Dar nu știm sigur că sînt acolo. Portul e prea periculos pentru.

– Unde naiba să fie în altă parte? tună Andreiev. Posturile noastre de observație de acolo nu ne răspund și primim rapoarte despre elicoptere înămice zburînd spre sud și spre est din acea direcție. Gîndește, omule!

– Tovarășe general, obiectivul primar al marinei va fi gruparea de portavioane.

– Atunci explică-le tovarășilor noștri în albastru că avioanele de pe portavion nu ne pot lua Islanda, dar nenorociții lor de pușcași marini *pot*!

Andreiev zări fum înălțîndu-se de la una dintre bateriile lui grele de artilerie. Sunetul se auzi cîteva secunde mai tîrziu. Prima salvă rusească ateriză în apă, cu cîteva mii de metri distanță de ținte.

– Misiune de foc!

Iowa nu mai trăsese din plin cu tunurile sale imense din Războiul din Coreea, dar acum masivele țevi de 350 mm în diametru se rotiră încet spre tribord. La postul central de control al artileriei, un tehnician manevra panoul de comandă al unui vehicul Mastiff fără pilot. Avionul miniatural, cumpărat cu cîteva ani înainte din Israel, se roti la aproape trei mii de metri deasupra bateriei rusești, cu camera de luat vederi mutîndu-se de pe un amplasament pe altul.

– Număr șase tunuri, par a fi de unu – cincizeci – cinci. Să spunem că sînt de o sută cincizeci de milimetri.

Locația exactă a bateriei rusești fu trasată pe planșetă. Apoi computerul analiză datele privind densitatea aerului, presiunea atmosferică, umiditatea relativă, direcția și viteza vîntului și mulți alți factori. Ofițerul artilerist urmări panoul de control, așteptînd aprinderea indicatorului care arăta că soluția de tragere fusese fixată.

– Începeți tragerea.

Tunul din centrul turelei numărul doi trase un singur obuz. Un radar în bandă milimetrică de deasupra turnului de control de pe navă urmări obuzul, comparînd traiectoria reală cu cea trasată de computerul de control al tirului. Nici o surpriză în faptul că existau erori în viteza estimată a vîntului. Computerul radarului transmise mai departe datele observate către sistemul principal, astfel că celelalte opt tunuri ale bateriei își modificară ușor poziția. Apoi toate opt traseră înainte ca primul obuz să aterizeze.

– Maică Precistă! icni Andreiev.

Flacăra portocalie ascunse cîteva clipe imensa navă. Cineva din stînga lui strigă, gîndindu-se probabil că unul dintre obuzele artileriei rusești își atinsese ținta. Andreiev știa prea bine care era realitatea. Artileriștii lui își ieșiseră din mînă și încă nu încadraseră bine ținta. Generalul își întoarse binoclul spre bateria de tunuri, aflată la patru kilometri depărtare.

Primul obuz ateriză la o mie cinci sute de metri depărtare sud-est de cel mai apropiat tun. Următoarele opt aterizară la două sute de metri în spatele tunurilor.

– *Mutați imediat bateria aia de acolo!*

– Mai scurt cu două sute și trageți!

Tunurile își încheiau deja ciclul de reîncărcare de treizeci de secunde. Gazul inert scuipă resturile săculețelor de mătase pentru explozibil de-a lungul țevelor pentru a elibera spațiul, apoi se deschiseră culatele și rampele de încărcare își ocupară locul. Țevile fură inspectate pentru depistarea eventualelor reziduuri periculoase, apoi lifturile din puțurile de alimentare se înălțară la marginea din spate a rampelor și obuzele fură introduse în țevi. În spatele obuzelor fură încărcate calupurile grele cu explozibil. Apoi rampele se depărtară, culatele se închiseră hidraulic și țevile tunurilor se înălțară. Servanții ieșiră din compartimentele de încărcare și își puseră mîinile peste căștile protectoare de peste urechi. Degetele apăsară butoanele și țevile reculară din nou. Apoi ciclul reîncepu. Tinerii marinari îndeplineau acum aceleași sarcini pe care buncii lor le îndepliniseră cu patruzeci de ani înainte.

Andreiev ieși afară ca să privească mai bine. Era fascinat. Auzi sunetul de cîrpă ruptă care anunța trecerea monstruoaselor

proiectile și se întoarse cu privirea spre baterie. Camioanele se cuplară la tunuri în vreme ce artileriștii traseră ultima salvă, după care începură pregătiri frenetice pentru repositionarea tunurilor. Bateria avea șase piese de 152 de milimetri și dispunea de multe camioane pentru transportul echipajelor și al muniției. Brusc fu învăluită de o perdea de praf și pietre, urmată de trei explozii secundare, apoi de patru salve noi când cuirasatul *New Jersey* se alătură navei gemene pentru a participa la bombardament.

– Ce mai e și asta?

Un locotenent arată spre un punct de pe cer.

Comandantul artileriei își luă privirea de la spectacolul pierderii unei treimi din totalul tunurilor sale grele și identifică avionul de recunoaștere telecomandat.

– Pot pune să fie doborât.

– Nu! țipă Andreiev. Vrei să afle unde sînt ultimele noastre rachete antiaeriene?

Generalul se confruntase cu tiruri de rachete și de aruncător de mine în Afganistan. Acum era pentru prima dată sub focul tunurilor grele navale.

– Celelalte baterii sînt toate camuflate.

– Vreau cel puțin trei poziții alternative pentru fiecare tun pe care îl ai, toate bine camuflate.

Generalul se întoarse în clădire. Avea convingerea că americanii nu vor bombarda orașul Keflavik, cel puțin nu în curînd. Camera hărților conținea hărți de mărimea unui perete ale coastei vestice a Islandei. Echipa de ofițeri de informații plasa deja ste-gulețe pentru pozițiile bănuite ale unităților americane.

– Ce avem pe Hvita? îl întrebă el pe șeful său de stat major.

– Un batalion. Zece transportoare blindate BMD; restul mijloacelor de transport este constituit din camioane și vehicule cu remorcă. Dispun de aruncătoare de mine, rachete antitanc și rachete antiaeriene individuale. Sînt pe poziții de apărare a podului de autostradă de peste Bogarnes.

– Americanii se uită deja în jos către aceste poziții de pe dealul ăsta. Ce fel de aeronave au fost depistate?

– Americanii au mai multe portavioane în apropiere de noi. Douăzeci și patru de avioane de vînătoare și treizeci și patru de avioane de atac pentru fiecare portavion. Dacă au mai debarcat și o divizie completă de pușcași marini, atunci ne confruntăm cu

un număr semnificativ de elicoptere și de avioane Harrier. Astea pot opera de pe navele-amfibie de debarcare sau de pe baze terestre înființate special cu acest scop – activitate care se poate executa în patru pînă la șase ore cu materiale adecvate. O divizie de infanterie marină înseamnă aproape dublu ca număr de oameni față de noi, apoi mai e vorba de un batalion de tancuri grele și acoperire puternică de artilerie, dar fără atît de multe aruncătoare de mine. Mă îngrijorează mai ales mobilitatea lor. Pot dansa de jur împrejurul nostru, folosind elicoptere și nave de debarcare ca să plaseze trupe oriunde vor...

– La fel cum am procedat și noi cînd am debarcat. Mda... Cît de buni sînt? se interesă generalul.

– Pușcașii marini americani se consideră trupe de elită, la fel ca și noi. Fără îndoială că unii dintre ofițerii și subofițerii lor au experiență de luptă, dar puțini ofițeri inferiori și sergenți au participat vreodată la acțiuni reale.

– Cît e de rău?

Un alt individ intră în încăpere. Era șeful KGB al zonei.

– Ticălos *cekist*! Mi-ai spus că divizia de pușcași marini se duce în Europa! Ăștia îmi ucid oameni chiar în vreme ce noi vorbim.

Tunetul îndepărtat al tunurilor grele accentuă cuvintele lui Andreiev. Cuirasatele își mutaseră focul pe un depozit. Din fericire, înăuntru nu prea mai rămăsese nimic.

– Tovarășe general, eu...

– Ieși afară! Am treabă de făcut.

Andreiev se întreba deja dacă misiunea lui nu era inutilă, înșă era general de parașutiști și nu admitea eșecul. Dispunea de zece elicoptere de atac, toate dispersate și bine ascunse după atacul împotriva aerodromului din Keflavik.

– Care e șansa să trimitem pe cineva ca să arunce o privire deasupra portului ăstuia?

– Sîntem sub continua supraveghere a avioanelor radar americane. Elicopterul nostru ar trebui să zboare peste poziții inamice ca să ajungă acolo. Americanii dispun de propriile elicoptere și avioane – este o misiune sinucigașă și ar fi nevoie de un miracol ca omul nostru să se apropie suficient ca să vadă ceva, darămite ca să mai supraviețuiască pentru a ne povesti ce a văzut.

– Atunci interesează-te dacă poți obține un avion de recunoaștere de pe continent sau un satelit. Trebuie să știu cu ce ne

confruntăm. Dacă putem distruge capul de pod, avem o șansă de a învinge trupele deja debarcate, și la dracu cu avioanele lor de pe portavioane!

Era un lucru complicat de executat, dar o cerere Flash de informații venind de la comandantul Flotei de Nord avea darul de a trece peste cea mai mare parte a birocrăției. Unul din cei doi sateliți sovietici capabili de recunoaștere în timp real arse un sfert din combustibilul de manevră ca să-și modifice orbita și sosi două ore mai târziu pe o poziție deasupra Islandei. Cîteva minute mai târziu fu lansat spre sud ultimul RORSAT de pe cosmodromul Baikonur, iar prima lui mișcare de revoluție îl duse la distanță de acțiune radar de Islanda. Patru ore după mesajul lui Andreiev, rușii dispuneau de o imagine clară a ceea ce aveau de înfruntat în Islanda.

BRUXELLES, BELGIA

– Sînt gata? întrebă SACEUR.

– Ar fi bine să mai aibă douăsprezece ore, dar sînt gata. Ofițerul de operațiuni se uită la ceas. Pleacă la fix. Încă zece minute.

Orele petrecute pentru aducerea noii divizii la locul ei fuseseră folosite în mod profitabil. Cîteva brigăzi suplimentare fuseseră reunite în două noi divizii multifuncționale. Pentru asta frontul fusese aproape complet golit de rezerve, în vreme ce, conform unui plan întocmit în pripă, unități radio fuseseră împrăștiate de-a lungul întregului front cu misiunea de transmitere a unor mesaje radio care să simuleze prezența formațiunilor relocate. NATO își limitase deliberat pînă în acel moment operațiunile de înșelătorie, dar acum folosea astfel de manevre pe scară largă.

HUNZEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Era o provocare. Alekseiev trebuia să își deplaseze înainte forțele de categorie A, în vreme ce o divizie greu încercată de infanterie motorizată de categoria B avea grele pierderi în încercarea de a forța trecerea Weser-ului. În tot acest timp generalul aștepta nervos vești dinspre fragilul lui flanc drept. Nu primea nimic.

Comandantul Zonei de Vest se ținuse de cuvânt și lansase un atac de diversiune contra Hamburgului, ca să îndepărteze forțele NATO de locul ultimei breșe realizate de sovietici.

Manevrele nu erau ușoare. Din alte sectoare fuseseră luate unități de rachete antiaeriene și de artilerie. Când NATO avea să evalueze ce se întâmpla, aveau să depună toate eforturile ca să împiedice înaintarea sovietică în bazinul Ruhr-ului. Până atunci rezistența fusese slabă. Poate că inamicul nu înțelegea ce se petrece sau poate că ajunsese chiar la capătul rezervelor în oameni și tehnică de luptă.

Prima unitate de categorie A era Divizia 120 de Infanterie Motorizată, celebrele Gărzi Rogaciev, are căror elemente din frunte tocmai traversau acum fluviul la Rühle, urmată imediat de Divizia 8 de Tancuri de Gardă. Alte două divizii de tancuri se înghesuiau pe drumurile spre Rühle, în vreme ce un regiment de pontonieri muncea la amplasarea a șapte poduri. Serviciile de informații estimau că în întâmpinarea acestor forțe veneau două, poate trei regimente NATO. „Nu sînt îndeajuns, își zise Alekseiev. Nu și de această dată.” Nici măcar forța lor aeriană nu mai era aceeași. Grupurile avansate de aviație raportau o opoziție minoră doar în jurul Rühle. „Poate că superiorul meu a avut dreptate în cele din urmă.”

– Activitate aeriană intensă la Salzhemmendorf, raportă un ofițer de legătură cu forțele aeriene.

„Acolo e Divizia 40 Tancuri”, gîndi Alekseiev.

Unitatea de categoria B fusese de-a dreptul tocată de atacurile germanilor...

– 40 Tancuri raportează un atac major al inamicului spre front.

– Ce vor să spună prin „major“?

– Raportul provine de la postul de comandă alternativ. Nu pot ajunge la cartierul general al diviziei. Locțiitorul comandantului raportează tancuri americane și germane avansînd cu forța unei brigăzi.

„Forța unei brigăzi? Un alt atac de diversiune?”

– Atac inamic în desfășurare la Dunsen.

– Dunsen? Asta-i aproape de Gronau. Cum naiba au ajuns acolo? pufni Alekseiev. Confirmați raportul! Este un atac aerian sau la sol?

– Divizia 120 de Infanterie Motorizată a trecut un întreg regiment peste Weser. Unitățile avansează spre Brökeln. Elementele din frunte ale Diviziei 8 Tancuri au Weser-ul în raza vizuală. Unitățile de rachete antiaeriene ocupă poziții ca să protejeze punctul de trecere.

Alekseiev avea impresia că oamenii îi relatau simultan părți diferite ale aceluiași comunicat. Generalul Beregovoi se găsea pe front, coordonând traficul și dînd ordinele finale pentru manevrele post-traversare. Pașa știa că se găsea în locul potrivit, dar, ca și înainte, era iritat că se afla atît de departe de locul acțiunii, dînd ordine ca un șef de partid, și nu ca un comandant de front. Artileria de sprijin pentru toate diviziile din ofensivă o luase mult înainte ca să protejeze traversarea de contraatacurile posibile.

„Trupele din ariergardă sînt îngrozitor de slabe...”

– Tovarășe general, atacul de la Dunsen e compus din tancuri inamice și trupe motorizate care beneficiază de sprijin aerian tactic intens. Comandantul regimentului de la Dunsen estimează o forță echivalentă unei brigăzi.

„O brigadă la Dunsen și o brigadă la Salzhemmendorf?”

„Ăștia sînt comandanți de unități B. Lipsiți de practică și neexperimentați. Dacă ar fi fost ofițeri cu adevărat eficienți, ar fi fost în mijlocul unor unități de tip A, și nu ar păstori de la spate rezerviști ieșiți din formă.”

– Unități inamice terestre la Bremke, forța necunoscută.

„Asta-i doar la cincisprezece kilometri de aici!” Alekseiev se apucă să caute o hartă. Înghesuiala era mare în vehiculul de comandă, așa că generalul ieși și întinse hărțile pe pămînt, cu ofițerul de informații lîngă el.

– Ce naiba se petrece aici? Mîna lui se plimbă pe hartă. Ăsta e un atac pe un front de douăzeci de kilometri.

– Noua divizie inamică nu ar fi trebuit să ajungă pe linia frontului încă, iar ofițerii de informații spun că aceasta va fi împărțită pentru întăriri de-a lungul întregii zone nordice.

– Cartierul de la Fölziehausen a raportat un atac aerian intens, după care a dispărut în eter!

Ca pentru a confirma ultimul raport, se auzi o explozie uriașă în nord, în direcția Bremke, unde Divizia 24 Tancuri avea principalul depozit de combustibil și muniții. Dintr-odată, la orizont

începură să apară avioane. Postul mobil de comandă se găsea în pădure, acoperind micul orașel Hunzen. Localitatea era în mare parte părăsită, iar emițătoarele radio ale unității se găseau acolo. Avioanele NATO evitaseră pînă în acel moment să avarieze clădiri civile, dacă exista alternativă...

Nu și în acea zi. Patru avioane de vînătoare-bombardament nivelară întreg centrul orașului, acolo unde se ascundeau emițătoarele, cu bombe cu mare putere de explozie.

– Puneți imediat în funcțiune soluția alternativă unu, ordonă Alekseiev.

Alte avioane se iviră deasupra capului, îndreptîndu-se spre sud-vest către autostrada 240, unde unitățile de categorie A ale lui Alekseiev se îndreptau spre Rühle. Generalul găsi o stație radio în stare de funcționare și apelă Comandantul Zonei de Vest, în Stendal.

– Atac inamic major venind din sud-est, dinspre Springe. Estimez forța la cel puțin două divizii.

– Imposibil, Pașa, nu au două divizii în rezervă!

– Primesc rapoarte despre atacuri terestre la Bremke, Salzhemmendorf și Dunsen. Părerea mea este că flancul drept e în mare pericol și trebuie să îmi redistribui forțele pentru a-l întări. Cer permisiunea de a suspenda atacul asupra Rühle ca să parez această amenințare.

– Cerere refuzată.

– Tovarășe general, eu sînt comandantul de la fața locului. Situația poate fi controlată dacă am autoritatea de a o face cum trebuie.

– Generale Alekseiev, obiectivul tău este Ruhr-ul. Dacă nu ești în stare să atingi acest obiectiv, voi găsi un alt comandant capabil de asta.

Alekseiev se uită la stația radio nevenindu-i să-și creadă urechilor. Lucrase timp de doi ani pentru acest om. Erau prieteni. „Întotdeauna a avut încredere în judecata mea.”

– Îmi ordoni să continui atacul indiferent de acțiunile inamicului?

– Pașa, este doar un nou atac diversionist și nimic altceva. Tu du cele patru divizii peste Weser, rosti ceva mai blînd superiorul lui. Terminat.

– Maior Sergetov! strigă Alekseiev. Tînărul ofițer apăru o clipă mai tîrziu. Fă-ți rost de un vehicul și pornește spre Dunsen. Vreau raportul tău personal despre ce găsești acolo. Fii atent, Ivan Mihailovici. Vreau să te întorci în mai puțin de două ore. Dă-i drumul!

– Nu veți mai face nimic? întrebă ofițerul de informații.

Pașa îl urmări pe Sergetov cum se urcă la bordul unei camioane. Nu se putea înfrunta cu ofițerul.

– Am ordinele mele. Operația de traversare a Weser-ului continuă. Dispunem de un batalion antitanc la Holle. Spune-le să se deplaseze spre nord și să fie atenți la forțe inamice pe drumul dinspre Bremke. Generalul Beregovoi știe ce are de făcut.

„Dacă îl avertizez, generalul își va schimba ordinele. Atunci Beregovoi va fi acuzat de nerespectarea ordinelor. Asta e mutarea de siguranță. Trimit în mod prudent un avertisment și – nu! Dacă eu nu pot să nu respect ordinele, nu am voie nici să cooptez pe altcineva să procedeze de asemenea manieră.

Dar dacă au dreptate? Ar putea fi un alt atac diversionist. La urma urmei, Ruhr-ul este un obiectiv strategic de o importanță imensă.“

Alekseiev ridică privirea.

– Ordinele de luptă rămîn în vigoare.

– Da, tovarășe general.

– Raportul despre tancurile inamice din Bremke nu a fost corect. Un ofițer inferior își făcu apariția. Observatorul a zărit tancurile noastre venind spre sud și le-a identificat greșit!

– Și asta e o veste bună? tună Alekseiev.

– Bineînțeles, tovarășe general, răspunse căpitanul.

– Ți-a trecut prin minte să întrebi de ce se îndreptau tancurile noastre spre sud? La naiba, *chiar sînt singurul care gîndește aici??*

Nu putea țipa la persoana potrivită, dar trebuia să se descarce pe cineva. Căpitanul se făcu mic sub ochii lui. Pe de o parte, Alekseiev se rușină, însă pe de alta avusese nevoie de această descărcare.

Primiseră sarcina deoarece aveau mai multă experiență de luptă decît oricine altcineva. Nimănui nu-i trecuse prin minte că în acest gen de operațiune nu aveau nici un fel de experiență.

Înaintau. Cu excepția contraatacurilor locale, nici o unitate NATO nu încercase prea mult tactica, dar locotenentul Mackall – care continua să se socotească sergent – știa că ei erau cei mai potriviți pentru asta. Tancul M-1 dispunea de o limitare automată a puterii motorului la circa șaptezeci de kilometri pe oră. Primul lucru pe care echipajele tancurilor îl scoteau întotdeauna era tocmai acest dispozitiv.

Tancul M-1 se îndrepta spre sud cu o viteză de nouăzeci de kilometri pe oră.

Călătoria în atari condiții de viteză era suficientă să-l facă pe Mackall să simtă că i se zdruncină creierii, dar, cu toate astea, nu mai cunoscuse vreodată o asemenea stare de euforie. Viața lui se balansa acum pe muchia subțire dintre îndrăzneală și nebunie curată. Elicopterele grele zburau în fața companiei lui de tancuri, cercetînd traseul, pe care îl declaraseră liber pînă la Alfeld. Rușii nu foloseau deloc această rută. De fapt, nu era chiar un drum, ci traseul unei conducte subterane, o cărare lată de treizeci de metri, care scurtcircuita distanțele direct prin pădure. Șenilele late ale tancului aruncau praf în urma lor precum aruncă o barcă șuvoaie de apă cînd navighează cu viteză maximă.

Șoferul încetini ca să ia o curbă abruptă, iar Mackall se uita atent înainte, încercînd să vadă eventualele vehicule inamice neobservate de elicoptere. Nici măcar nu trebuia să fie vorba de un vehicul. Putea fi vorba de trei indivizi cu un lansator de rachete, caz în care doamna Mackall ar fi primit Marea Telegramă, în care ar fi fost informată cu regret că fiul ei...

„Treizeci de kilometri“, își zise el. La naiba! Trecuse doar o jumătate de oră de cînd grenadierii germani străpunseseră liniile rusești și – *gata!* – iată cum trece cavaleria pe cai negri! Era o nebunie, dar la naiba, însuși faptul că rămăsese în viață după prima luptă fusese o nebunie – la doar o oră de la izbucnirea războiului. Acum, mai avea puțin de străbătut.

– Ia uită-te la asta! Alte tancuri de-ale noastre se îndreaptă spre sud. Ce naiba se petrece?

Sergetov se zburli la șoferul său, deja vorbind precum generalul.

– Dar sînt tancurile noastre? întrebă șoferul.

Maiorul clătină din cap. Un alt tanc trecu pe cărarea din pădure – turela avea partea superioară plată, și nu rotunjită precum tancurile sovietice!

Un elicopter apăru deasupra cărării și se înșurubă pe cer. Sergetov nu comise greșeala să-l șocotească rusesc, iar aripile încărcate de pe ambele părți ale fuzelajului îl identificau clar drept elicopter de atac. Șoferul viră la dreapta chiar înainte ca mitraliera din botul aeronavei să înceapă să tragă asupra lor. Sergetov sări din vehicul exact înainte ca gloanțele să ajungă în dreptul lor. Căzu pe spate și se rostogoli spre liziera pădurii. Chiar dacă își ținea capul la pământ, Sergetov simți valul de căldură când trasoarele aprinseră rezervorul de combustibil din spatele camionetei. Tînărul ofițer se adăposti printre copaci și privi pe după un brad înalt. Elicopterul american se învîrți la mai puțin de o sută de metri de vehicul pentru a se asigura că l-a distrus, apoi zbură spre sud. Stația radio a lui Sergetov rămăsese în camioneta care acum ardea ca o torță.

– Buffalo Three-One, aici Comanche.

– Comanche, aici Three-One. Raportează.

– Tocmai am nimicit un camion rusesc. În rest, totul pare liniștit. Pe ei, cowboy! Îndemnă pilotul elicopterului.

Mackall izbucni în rîs auzind asta. Trebuia totuși să-și reamintească faptul că nu era nimic de rîs aici. Mai mulți șoferi de tanc intraseră în bucluc cînd se aventuraseră un pic prea mult fără protecție în teritoriul german, iar acum li se *ordona* să procedeze așa! Trecură alte două minute și fură străbătuți alți trei kilometri.

„De-aici începe să devină interesant.“

– Buffalo Three-One, vedem trei vehicule rusești de pază pe coama dealului. Par a fi din clasa Bravo-Tango-Romeo. Pe pod întregul trafic pare a fi format de camioane. Atelierul de reparații este pe malul estic, la nord de oraș.

Tancul încetini cînd ajunse la ultimul viraj. Mackall ordonă „ieșirea“ de pe drum și intrarea pe iarba pajiștilor înconjurătoare, care delimitau un pîlc de copaci.

– Țintă BTR, la ora unsprezece, două mii șapte sute! Trage cînd ești gata, Woody!

Primul vehicul cu opt roți explodează înainte ca cineva din echipaj să își fi dat seama că în apropiere se găsea un tanc inamic. Oamenii cercetau cerul după avioane și habar n-aveau că din spatele lor veneau tancuri. Următoarele două vehicule explodează în decurs de un minut, așa că plutonul de patru tancuri al lui Mackall goni mai departe.

Ajunseră cu toții pe creastă trei minute mai târziu. Unul câte unul, imensele tancuri Abrams se postară pe dealul care domina ceea ce cândva fusese un orașel cochet. Zilele de atacuri aeriene continue și tiruri de artilerie puseseră capăt acelei imagini idilice. Patru poduri de pontoane erau operaționale, cu numeroase camioane traversând râul pe ele sau așteptându-și rîndul la traversare.

Mai întâi tancurile localizară și țintiră tot ce părea chiar și vag periculos. Camioanele fură atacate cu mitralierele grele, în vreme ce tunurile lansară obuze către atelierul de reparat tancuri înființat pe cîmpul din nordul orașului. Între timp, la fața locului ajunseră două unități de infanterie, iar transportoarele blindate atacară și ele camioanele cu tunurile ușoare de douăzeci și cinci de milimetri. În mai puțin de cincisprezece minute, peste o sută de camioane ardeau, alături de suficientă muniție ca să mențină în luptă timp de o zi o divizie rusească întreagă. Însă treaba cu munițiile se petrecea doar ca o coincidență. Restul escadronului prindea din urmă elementele din frunte, iar misiunea lui era să mențină intact acest nod rusesc de comunicații. Germanii puseseră deja mîna pe Gronau, iar forțele rusești de la est de Leine erau acum separate de liniile lor de aprovizionare. Două dintre podurile construite de ruși erau libere, așa că o companie de transportoare de infanterie M-2 Bradley le trecu ca să ocupe poziții la marginea estică a orașului.

Ivan Sergetov se tîrî la marginea drumului și urmări cum trec unitățile militare, simțind un nod în stomac. Erau americani, după estimarea lui în număr de cel puțin un batalion, deplasîndu-se fără arme grele. Nici un camion, doar vehiculele cu remorcă. Își păstră sîngele rece suficient de bine ca să înceapă să numere tancurile și transportoarele de infanterie ce alergau în fața lui cu o viteză pe care nu o crezuse posibilă. Cel mai mult îl impresiona zgomotul. Tancurile cu turbină M-1 nu scoteau mugetul tancurilor diesel. Pînă ce ajungeau la cîteva sute de metri depărtare

nici măcar nu se auzeau – combinația dintre zgomot redus și viteză mare... „Se îndreaptă spre Alfeld!“

„Trebuie să raportezi chestia asta.“ Dar cum? Nu mai avea stația radio. În plus, Sergetov trebui să se gîndească bine un minut ca să-și dea seama unde se află... „La doi kilometri de Leine, chiar dincolo de creasta aia împădurită.“ Avea o decizie grea de luat. Dacă se întorcea la postul de comandă l-ar fi așteptat un drum de douăzeci de kilometri de parcurs pe jos. Dacă alerga în spate ar fi putut da peste unități amice destul de repede și astfel putea da alarma. Dar fuga însemna lașitate, nu?

Lașitate sau nu, trebuia s-o ia spre est. Sergetov avu sentimentul neplăcut că nimeni nu dăduse alarma încă. Se duse către liziera pădurii și așteptă o breșă în coloana de americani. Avea doar treizeci de metri de alergat. „Cinci secunde să traversez, își spuse el. Poate chiar mai puțin.“

Un alt M-1 trecu în goană pe lângă el. Sergetov privi în stînga și văzu că următorul tanc venea la aproape trei sute de metri distanță. Inspiră adînc și o luă la goană.

Comandantul tancului îl văzu, dar nu reuși să apuce mitraliera suficient de repede. În plus, nu merita să te oprești pentru un infanterist nici măcar înarmat. Raportă incidentul în stația radio și se întoarse la misiunea lui.

Sergetov fugi pînă ce ajunse la o sută de metri în adîncul pădurii. Chiar dacă distanța parcursă era mică, inima îi bătea mai să-i sară din piept. Se așeză pe pămînt cu spatele lipit de un copac ca să-și tragă răsuflarea și continuă să urmărească trecerea vehiculelor. Avu nevoie de cîteva minute înainte de a se putea mișca din nou. Urcă panta abruptă a dealului și se trezi privind din nou în jos spre Leine.

Șocul prezenței tancurilor americane era suficient de neplăcut. Dar ceea ce vedea era și mai rău. Atelierul de reparații tancuri se transformase într-o ruină fumegîndă. Pretutindeni se vedeau camioane arzînd. Cel puțin acum urma să coboare panta dealului. Alergă pe partea estică a coamei, chiar spre rîu. Descotorosindu-se iute de centura cu pistol, Sergetov păși în curentul rapid de apă.

– Ce mai e și aia? Hei, văd un rus care înoată!

Un mitralior întoarce imediat arma sa de calibru 50. Comandantul de vehicul îl opri.

– Păstrează-le pentru MiG-uri, soldat!

Se cățăără pe malul estic și se întoarce să privească înapoi. Vehiculele americane luau poziții defensive. Alergă spre adăpost și se opri din nou să numere înainte de a pleca mai departe. La Sack exista un punct de control al traficului. Sergetov o luă la goană într-acolo.

După prima oră lucrurile se domoliră întrucîtva. Locotenentul Mackall ieși din tancul său ca să inspecteze pozițiile ocupate de pluton. Unul dintre puținele transportoare de muniție care însoțeau unitățile militare se oprea scurt pe la fiecare tanc și echipajul distribuia cîte zece proiectile fiecărui tanc. Nu destul ca să înlocuiască muniția consumată, dar nici prea puțin. Urmau atacurile aeriene. Echipajele coborîră ca să doboare copaci și arbuști pentru a-și camufla vehiculele. Infanteria însoțitoare își fixă pozițiile pentru lansatoarele de rachete Stinger. Deja avioanele de vînătoare ale forțelor aeriene începeau să se rotească deasupra locului. Serviciile de informații susțineau că pe malul vestic al acestui rîu se găseau opt divizii rusești. Mackall le blocase ruta de aprovizionare. Dintr-odată, valoarea aceluia loc devenise de neprețuit.

USS INDEPENDENCE

„Ce schimbare față de ultima dată...“, își zise Toland. Forțele aeriene aveau un avion radar E-3 Sentry ce opera aproape de Sondrestrom pentru a proteja flota, și patru E-2C Hawkeye. În Islanda tocmai se monta și un radar terestru al Armatei. Port-avioanele erau însoțite de două crucișătoare Aegis, iar un al treilea crucișător de acest tip însoțea forța amfibie.

– Pe cine crezi că vor ataca mai întîi, pe noi sau amfibiile? întrebă amiralul Jacobsen.

– Asta e ca și cum aș da cu banul, domnule amiral, răspunse Toland. Depinde de cine anume dă ordinele. Marina lor va vrea să ne distrugă pe noi mai întîi. Armata lor ar vrea să elimine mai întîi forța amfibie.

Jacobsen își încrucișă brațele și se uită la hartă.

– La o asemenea apropiere pot veni din orice direcție doresc.

Nu se așteptau la mai mult de cincizeci de bombardiere Backfire, dar mai existau multe avioane mai vechi Badger, iar flota se găsea la doar 2 400 de kilometri de bazele sovietice. Aceștia aproape că se puteau reperi pînă acolo cu încărcătura lor maximă. Ca să-i oprească pe ruși, marina dispunea de șase escadrile de Tomcat-uri și alte șase de Hornet-uri. Cu totul aproape o sută patruzeci de avioane de interceptare. Douăzeci și patru dintre ele erau deja pe cer, sprijinite de cisterne aeriene, în vreme cî avioanele de atac la sol loveau permanent pozițiile sovietice. Cuirasatele își încheiaseră prima vizită la Keflavik și se aflau acum în Hvalfjörður – Golful Balenelor – furnizînd sprijin de artilerie pușcașilor marini de la nord de Bogarnes. Întreaga operațiune fusese plănuită cu luarea în calcul a probabilității unor atacuri rusești cu rachete aer-sol. Era imposibil ca „vampirii” să nu-și facă apariția.

Pierderea Norvegiei de nord eliminase utilitatea lui Realtime. Submarinul continua să se afle la post, adunînd informații, dar sarcina de depistare a bombardierelor rusești fusese transferată avioanelor de patrulă britanice și norvegiene care operau din Scoția. Unul dintre avioanele norvegiene zări o formație de trei Badger-e îndreptîndu-se spre sud-vest și transmise un avertisment prin radio. Avioanele rusești se găseau la circa șaptezeci de minute distanță de flotă.

Postul lui Toland din CIC se găsea imediat sub puntea de zbor. Toland asculta mugetul motoarelor cu reacție de deasupra datorat decolării avioanelor de vînătoare. Era nervos. Știa prea bine că situația tactică de acum era mult mai diferită de cea din a doua zi de război, dar își amintea că el fusese unul din cei doi supraviețuitori care scăpaseră dintr-un astfel de compartiment. Erau copleșiți de un torent de informații. Radarul mare de sol, avionul E-3 al Forțelor Aeriene și avioanele E-2 ale marinei își trimiteau datele împreună către portavioane. În aer zumzăia suficientă energie electromagnetică pentru a prăji o pasăre în zbor. Ecranul mare arăta interceptoarele îndreptîndu-se spre pozițiile

lor de luptă. Tomcat-urile ajunseră pe țărmul de nord al Islandei și începură să descrie cercuri, așteptînd bombardierele sovietice.

– Idei, Toland. Vreau idei! rosti amiralul încetișor.

– Dacă vin după noi, se vor apropia dinspre est. Dacă se duc după formația amfibie, vor veni pe curs direct. Dacă se îndreaptă spre Stykkisholmur nu există tactică de înșelare.

Jacobsen dădu din cap.

– Așa văd și eu lucrurile.

Zgomotele pe puntea de zbor de deasupra continuă cînd avioanele de atac la sol apuntau ca să se reînarmeze cu bombe. Pe lîngă efectul material de distrugere, piloții sperau să slăbească moralul parașutiștilor sovietici prin atacuri aeriene continue și violente. Avioanele Harrier ale marinei intraseră și ele în joc, împreună cu elicoptere grele de atac. Progresul înregistrat depășea așteptările inițiale. Rușii nu-și dispersaseră trupele chiar atît de mult precum se crezuse, iar concentrările cunoscute de trupe erau supuse unui adevărat uragan de bombe și rachete.

– Starbase, aici Hawk-Blue-Three. Observ ceva bruiaj pe coordonate zero-doi-patru... se intensifică acum.

Datele fură transmise instantaneu către portavion, astfel că pe ecran apărură pete galbene groase. De îndată, celelalte avioane radar raportară aceeași informație.

Ofițerul responsabil cu operațiunile aeriene schiță un zîmbet și apucă microfonul. Unitățile sale erau pe poziții, și asta îi oferea mai multe opțiuni.

– Planul Delta.

Hawk-Green-One îl avea la bord pe comandantul de escadră de pe *Independence*. Pilot de vînătoare, care ar fi preferat să se afle la manșa unui Tomcat pentru această misiune, comandantul ordonă cîte unei perechi de Tomcat-uri din fiecare escadrilă să caute avioanele sovietice de bruiaj. Avioanele Badger convertite în aeronave de bruiaj erau dispersate pe un front larg, ca să acopere apropierea bombardierelor înarmate cu rachete, și zburau cu cinci sute de noduri, aflîndu-se acum la cincisute de kilometri distanță de linia de avioane radar de protecție. Tomcat-urile se năpustiră spre ele tot cu cinci sute de noduri.

Fiecare avion de bruiaj genera o „pată“, o formă opacă pe ecranele radar americane asemănătoare cu spița unei roți. Cum

fiecare astfel de „spiță“ era unică pentru un emițător radar, controlorii puteau compara datele, le puteau triangula și trasa poziția avioanelor de bruiaj. Tomcat-urile se apropiară cu repeziciune, în timp ce ofițerii de interceptare radar de pe scaunele din spate ale fiecărui avion de vânătoare comutară radarele rachetelor Phoenix pe mod de atac-asupra-bruiajului. În loc să depindă de radarul avionului pentru ghidare, rachetele aveau să caute singure zgomotul transmis de Badger-e.

Pe hartă apărură douăzeci de avioane de bruiaj. Optsprezece interceptoare se năpustiră asupra lor, fiecare țintindu-le măcar cu două rachete.

– Delta – executați!

Tomcat-urile lansară la ordin de la 65 de kilometri distanță de țintele lor. Rachetele Phoenix sfîșiară încă o dată aerul. Timpul de zbor estimat era sub un minut. Șaisprezece avioane de bruiaj Badger dispărură de pe cer. Cele patru rămase intacte își închiseră dispozitivele de bruiaj când zăriră dîrele de fum ale rachetelor și coborîră în picaj, cu Tomcat-urile pe urme.

– Numeroase contacte radar. Raidul Unu are cincizeci de aparate, pe coordonate zero-zero-nouă, distanța trei-șase-zero, viteza șase sute de noduri, altitudinea unu-zero mii. Raidul Doi...

Difuzorul se auzi mai departe, pe măsură ce avioanele inamice erau trasate pe planșete.

– Raidul principal, probabil compus din avioane Badger, va ataca forța de debarcare. Aici vor ataca bombardierele Backfire. Vor încerca să lanseze rachetele împotriva noastră probabil de la mare distanță, ca să ne atragă avioanele de interceptare departe de noi, zise Toland.

Jacobsen discută ceva cu ofițerul de operațiuni. Hawk-Green-One avea să controleze apărarea forței de debarcare. Hawk-Blue-Four, de pe *Nimitz*, avea să apere gruparea de portavioane. Avioanele de interceptare se împărțiră conform planului și trecură la treabă. Toland observă că Jacobsen lăsa coordonarea acțiunii aeriene pe seama controlorilor de zbor din avioanele radar. Ofițerul de apărare antiaeriană al flotei de pe USS *Yorktown* coordona navele dotate cu rachete antiaeriene; acestea intraseră toate în stare de alertă maximă, dar nu își activaseră încă radarele.

– Singurul lucru care mă îngrijorează e că ar putea să încerce din nou porcăria aia cu avioane-capcană, murmură Jacobsen.

– A mers o dată, fu Toland de acord. Dar atunci nu i-am luat atît de în pripă ca acum.

Tomcat-urile se împărțiră în formații de patru avioane, fiecare dintre ele coordonate de radar. Piloții avioanelor fuseseră și ei instruiți cu privire la avioanele-capcană care păcăliseră port-avionul *Nimitz*. Avioanele își menținură radarele închise pînă ce ajunseră la optzeci de kilometri de ținte, apoi folosiră radarele ca să localizeze țintele pentru sistemele TV de la bord.

– Hawk-Blue-Four, strigă unul. *Tallyho*, am pus ochii pe un Backfire. Îl angajează acum. Terminat.

Planul rusesc de atac anticipase faptul că avioanele de vînătoare americane aveau să încerce străpungerea bruiajului inamic către nord, după care aveau să fie luate prin surprindere de apariția avioanelor Backfire spre est. Însă avioanele de bruiaj dispăruseră, iar avioanele Backfire nu aveau încă flota americană pe radar și nu-și puteau lansa rachetele doar pe baza unor fotografii vechi de ore întregi. Nici nu puteau fugi. Bombardierele supersonice rusești porniră postcombustia și își activară radarele într-o adevărată întrecere cu timpul, distanța și interceptoarele americane.

Reveni sentimentul că sînt cu toții martori la un joc video. Simbolurile atașate bombardierelor Backfire se schimbă cînd avioanele porniră propriile dispozitive de bruiaj. Bruiajul reducea eficacitatea rachetelor Phoenix, dar pierderile sovietice erau și așa serioase. Avioanele Backfire se găseau la cinci sute de kilometri distanță. Radarele lor aveau o rază eficientă de acțiune de doar 240 de kilometri și interceptoarele inamice deja roiau în jurul formațiunilor. Pe circuitele radio se auziră o mulțime de „*Tallyho!*” pe măsură de Tomcat-urile se strînseră și atacau bombardierele sovietice, iar simbolurile acestora începură să dispară de pe ecran. Avioanele Backfire se apropiau cu 27 de kilometri pe minut, radarele lor căutînd cu disperare flota americană.

– O să scape cîteva, zise Toland.

– Șase sau opt, fu Jacobsen de acord.

– Trebuie să socotim cîte trei rachete la fiecare.

Între timp, Tomcat-urile își epuizaseră rachetele și se dădură la o parte pentru a face loc avioanelor Hornet, care să atace la rîndul lor cu rachete Sparrow și Sidewinder. Interceptoarelor nu le era ușor să țină pasul cu țintele. Viteza bombardierelor le permitea să abordeze viraje extrem de strînse, iar interceptoarele rămîneau fără combustibil. Oricum, rachetele acestora continuară să facă victime, dar nimic nu le puteau păcăli pe toate, oricît de mare ar fi fost bruiajul sau manevrele evazive efectuate. Într-un tîrziu, un bombardier obținu un contact radar de suprafață și transmise prin radio poziția acestuia. Cele șapte avioane Backfire rămase traseră rachetele și virară strîns spre nord cu viteza Mach 2. Alte trei dintre ele căzură pradă rachetelor înainte ca avioanele de vînătoare să fie obligate să se întoarcă la nave.

Se auzi din nou anunțul de rachete inamice și din nou Toland se înfioră. Pe planșetă înfloriră douăzeci de rachete care se apropiau. Formația de nave activă sistemele de bruiaj și lansatoarele SAM, cu crucișătoarele Aegis pe axa de atac. În cîteva secunde acestea lansau deja rachete de interceptare. Celelalte nave Sam echipate cu sisteme SM-2 adăugară propriile rachete la norul de proiectile, lăsînd sistemele de computere Aegis să le ghideze rachetele. Cele douăzeci de rachete inamice aveau țintite asupra lor circa nouăzeci de rachete antirachetă SM-2. Doar trei dintre ele reușiră să treacă de norul SAM și doar una se îndrepta spre un portavion. Tunurile antiaeriene de pe *America* urmăriră traseul rachetei AS-6 și o distruseră la trei sute de metri distanță de navă. Celelalte două rachete se năpustiră amîndouă asupra crucișătorului *Wainwright* și explodară la contactul cu nava, la șase kilometri distanță de *Independence*.

— La naiba. Chipul lui Jacobsen se înăspri. Credeam că am scăpat cu fața curată. Hai să recuperăm avioanele. Cred că au ajuns să zboare „pe uscat” acolo sus.

Atenția tuturor se întoarse asupra avioanelor Badger. Grupurile de Tomcat-uri din nord tocmai ajungeau în raza de acțiune a vechilor bombardiere. Echipajele de pe Badger-e se așteptau să urmeze traseul avioanelor de bruiaj de dinainte. Unii piloți își dădură cu greu seama că nu dispuneau de nici un fel de zid electronic în spatele căruia să se ascundă, dar nimeni nu avea de ales. Detec-tară interceptoarele care se apropiau cînd încă mai aveau de parcurs cinci minute pînă la pozițiile de lansare. Bombardierele își

menținură cursul și accelerară la viteză maximă ca să scurteze perioada de vulnerabilitate, în vreme ce echipajele scrutau nervoase cerul în căutare de rachete.

Piloții de pe Tomcat-uri fură surprinși că țintele nu își modificau cursul, fapt care le trezi suspiciunea că aveau de-a face cu avioane-capcană. Se apropiară mai mult ca să identifice vizual țintele, de teamă să nu fie păcăliți din nou.

— *Tallyho!* Badger la ora douăsprezece, la nivel cu noi.

Primul Tomcat lansă două rachete de la o distanță de 65 de kilometri.

Spre deosebire de Backfire, bombardierele Badger dispuneau de o localizare a țintelor, ceea ce le permitea să-și lanseze încărcăturile de la distanță maximă. Unul câte unul, bombardierele vechi de douăzeci de ani lansară și virară strâns ca să scape de urmăritori. Manevrele de fugă permisă unui număr de jumătate din avioane să supraviețuiască, deoarece interceptoarele marinei nu le puteau urmări. La bordul avionului radar distrugerea unui inamic în zbor era întâmpinată cu urale, chiar dacă rachetele ucigașe ale inamicului zburau spre Stykkisholmur. Aviația marinei sovietice tocmai suferise o serie înfrigorătoare de pierderi.

USS NASSAU

Edwards continua să fie sub efectul anestezicului când auzi sirena din Cartierul General al navei. Era doar vag conștient unde se află. I se părea că-și amintește de drumul cu elicopterul, dar următoarea lui amintire era aceea că zăcea într-o cușetă, cu diverse ace și tuburi înfipite în mai multe părți ale corpului. Știa ce însemna alarma și mai știa că ar fi trebuit să-i fie teamă. Însă nu-și putea controla emoțiile prin ceața indusă de medicamentele administrate. Reuși să-și înalțe capul. Vigdis ședea pe un scaun alături de patul lui și îl ținea de mîna dreaptă. Îi mîngîie mîna, neștiind că fata doarme profund. O clipă mai târziu adormi și el.

Cinci niveluri mai sus, comandantul navei *Nassau* stătea pe punte. În mod normal, postul lui de luptă se găsea în CIC, dar nava nu se mișca și atunci acel loc era la fel de bun ca oricare altul pentru a urmări desfășurarea evenimentelor. Peste o sută de rachete se năpusteau dinspre nord-est. Cu o oră înainte, imediat după primirea avertismentului de raid aerian, toate echipajele de

pe navă trecuseră la aprinderea fumigenelor instalate pe stînci în cadrul așa-zisului loc de ancoraj. Comandantul știa că asta era cea mai bună apărare pe care o avea la dispoziție. Armele de apărare din colțurile punții de zbor erau pe mod de acțiune automat. Botezate R2D2¹ pentru forma lor, tunurile Gatling pentru apărarea antiaeriană apropiată erau înălțate la douăzeci de grade și îndreptate spre axa de unde venea amenințarea. Mai mult nu se putea face. Experții în apărare antiaeriană decisese că lansarea de rachete de bruiaj cu foite de aluminiu ar fi făcut mai mult rău decît bine. Comandantul dădu din umeri. Oricum, avea să aște deznodămîntul peste cinci minute.

Urmări crucișătorul *Vincennes* spre est, navigînd în cercuri lente. Brusc, patru dîre de fum se iviră din lansatoarele de rachete, ca un semnal de începere a ciclului de lansare. Curînd, la nord-est cerul se transformă într-o masă compactă de fum cenușiu. Cu ajutorul binoculului, comandantul reuși să zărească izbucnirile bruste de fum negru care semnificau interceptări reușite. Izbucnirile păreau să se apropie. Observă că și rachetele se apropiau. Iar crucișătorul *Aegis* nu le putea doborî pe toate. *Vincennes* își goli magazia de rachete în patru minute, apoi viră cu viteză maximă ca să se ascundă între două insulițe stîlcoase. Căpitanul urmări uluit manevra. Cineva ducea un crucișător de un miliard de dolari într-un labirint de stînci cu o viteză de douăzeci și cinci de noduri! Nici măcar la Guadalcanal...

O explozie zgudui insula Hrappsey, la șase kilometri distanță. Apoi alta zgudui insula Seley. Manevra dădea roade!

La 16 kilometri înălțime, rachetele rusești comutară pe radarele proprii de căutare și descoperiră o mulțime de licăriri pe ecranele țintelor. Supraîncărcate cu informații, radarele începură automat să le scaneze pe cele mai mari în căutarea de identități în infra-roșu. Multe dintre licăriri trădau surse de căldură și rachetele le selectară automat pe cele mai mari pentru ultima parte a plonjonului, la viteza de Mach 3. Habar n-aveau că atacau de fapt roci vulcanice. Treizeci de rachete trecură prin barajul defensiv SAM. Doar cinci dintre ele țintiră în cele din urmă nave.

¹ Numele unui celebru robot din epopeea cinematografică *Războiul Stelelor* (n.tr.)

Două dintre tunurile R2D2 de pe *Nassau* se rotiră la unison și traseră într-o rachetă care zbura cu viteză prea mare pentru a fi văzută. Comandantul privi în direcția tunurilor la timp ca să zărească un fulger alb la trei sute de metri înălțime. Zgomotul care urmă aproape îl asurzi. Își dădu seama ce prostie făcuse lăsându-se expus doar când schije metalice începură să pice peste cabina de comandă de lângă el. Alte două rachete căzură peste orașelul de la vest de el. Apoi cerul se limpezi. O minge de foc spre vest îi spuse că cel puțin o navă fusese lovită. „Dar nu nava mea!”

– Ticăloșii! Ridică interfonul către centrul de informații de luptă. Centrul, aici puntea, două rachete au căzut în Styk-kisholmur. Trimiteți un elicopter acolo, probabil că s-au înregistrat victime.

În timp ce Toland privea, benzile video cu bătălia aeriană fură rederulate cu viteză mărită. Un computer număra distrugerile. Acum totul se petrecea automat.

– Vai! rosti ofițerul de informații pentru sine.

– Nu mai e ca înainte, nu, fiule? observă Jacobsen. Spaulding, vreau vești de la amfibii!

– Tocmai sosesc, domnule. *Charleston* a încasat o lovitură și s-a frânt în două. Am înregistrat avarii minore pe *Guam* și pe *Ponce* – și asta-i tot, domnule amiral!

– Plus *Wainwright*.

Jacobsen inspiră adânc. Două nave valoroase împreună cu o mie cinci sute de oameni dispăruseră și, cu toate acestea, operațiunea trebuia considerată un succes.

KEFLAVIK, ISLANDA

– Atacul ar fi trebuit să se termine pînă acum.

Andreiev nu se aștepta să primească informații prea repede. Americanii reușiseră în sfîrșit să-i avarieze ultimul radar și el nu putea urmări bătălia aeriană. Echipetele de interceptare a mesajelor radio înregistraseră numeroase transmisii de voce, dar acestea fuseseră prea slabe și prea iuți ca să se tragă vreo altă concluzie decît aceea că o bătălie avusese cu adevărat loc.

– Ultima dată cînd am pus mîna pe o forță NATO de rangul unui portavion, am nimicit-o, rosti plin de speranță ofițerul de operațiuni.

– Trupele noastre de deasupra Bogarnes-ului continuă să fie sub tir înamic intens, raportă un alt ofițer.

Cuirasatele americane îi bombardau de peste o oră.

– Suferă pierderi serioase, continuă ofițerul.

– ~~Tovarășe general, am o...~~ mai bine ascultați asta, este pe circuitul nostru de comandă.

~~Mesajul se repetă de patru ori, în rușă:~~

„Comandantului forțelor sovietice din Islanda, aici este comandantul Flotei de Atac din Atlantic. Dacă nu primiți mesajul, vi-l va aduce cineva. Urați-le bombardierelor dumneavoastră mai mult noroc data viitoare. Ne vom vedea în curînd. Terminat.“

SACK, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Sergetov ajunsese împleticindu-se la punctul de control al traficului la timp ca să vadă un batalion de tancuri deplasîndu-se pe drum către Alfeld. Rămase ghemuit, cu mîinile pe genunchi, urmărind tancurile cum se îndepărtează.

– Identifică-te!

Era un locotenent KGB. Forțele de securitate preluaseră gestiunea traficului. Lor le venea ușor să-i execute cu sînge rece pe cei care încălcau regulile.

– Maior Sergetov. Trebuie să-l văd imediat pe comandantul de zonă.

– Atașat cărei unități, Sergetov?

Ivan se ridică imediat în picioare. Fără „tovarășe maior“, fără „tovarășe“, doar „Sergetov“.

– Sînt aghiotantul generalului Alekseiev, comandant-adjunct al Teatrului de Vest. Și acum du-mă imediat la comandantul tău!

– Actele.

Locotenentul întinse mîna, cu o expresie de aroganță rece pe chip.

Sergetov schiță un zîmbet. Actele lui de identitate se găseau într-o mapă de plastic rezistentă la apă. Îi dădu cardul de

deasupra ofițerului KGB. Era un act pe care tatăl lui reușise să i-l procure înainte de mobilizare.

– Și cam ce poți face dumneata cu un permis de prioritate Clasa I?

Locotenentului îi scăzuse simțitor aroganța.

– Da' tu cine mama dracului ești ca să întrebi? Fiul de politician își înfipse chipul în fața celuiilalt. Du-mă *acum* la comandantul tău sau o să vedem imediat cine este împușcat pe loc aici!

Individul se dezumflă complet și îl duse pe Sergetov la o casă de țară. Comandantul postului de control al traficului era un maior. Foarte bine.

– Am nevoie de o stație radio conectată la circuitele militare, se răsti Sergetov.

– Nu dispun decît de stații de legătură cu regimentul și cu divizia, răspunse maiorul.

– Cît de apropiat e primul cartier general de divizie?

– Patruzeci Tancuri, la...

– E distrus. La dracu', vreau un vehicul. Acum! La Alfeld există o forță americană.

– Tocmai am trimis un batalion...

– Știu. Cheamă oamenii înapoi.

– Nu dispun de o asemenea autoritate.

– Prostule, se duc întins spre o capcană! Cheamă-i înapoi *acum*!

– Nu dispun de autori...

– Ești cumva un agent al nemților? Nu ai observat ce se petrece aici?

– A fost un atac aerian, nu?

– Idiotule, îți spun că sînt tancuri americane la Alfeld. Trebuie să lansăm un contraatac, dar un batalion nu ajunge. Noi... Se auziră primele explozii la șase kilometri depărtare. Maiorule, am nevoie de un lucru din două posibile. Fie îmi dai un mijloc de transport acum, fie îmi dai numele și numărul de legitimație ca să te denunț așa cum trebuie.

Cei doi ofițeri KGB schimbară între ei priviri uluite. *Nimeni* nu le vorbea pe un asemenea ton, dar cine o făcea... Sergetov obținu vehiculul și porni în goană. Jumătate de oră mai tîrziu se găsea la baza de aprovizionare de la Holle. Acolo găsi o stație radio.

– Unde ești, maiorule? tună Alekseiev.

– În Holle. Americanii ne-au străpuns liniile. Dispun de cel puțin un batalion de tancuri la Alfeld.

– Ce?? Stația amuți câteva clipe. Ești sigur?

– Tovarășe general, a trebuit să trec blestematul de râu înot ca să ajung aici. Am numărat o coloană de douăzeci și cinci de blindate la câțiva kilometri nord de oraș. Au distrus atelierul de reparații tancuri și au măcelărit o coloană de tancuri. Repet, tovarășe general, în Alfeld există o forță americană de forță a cel puțin unui batalion.

– Ia orice mijloc de transport spre Stendal și raportează personal comandantului Vest.

USS INDEPENDENCE

– Bună seara, maior Hapaiev. Cum e piciorul? Întrebă Toland, așezîndu-se lângă patul de spital. Ești tratat cum se cuvine?

– Nu am de ce să mă plîng. Rusa dumitale e... corectă.

– Nu am prea des ocazia să vorbesc cu un cetățean rus. Poate că mă poți ajuta cumva.

„Maior Alexandr Georgievici Hapaiev, se putea citi pe hîrtia de la imprimantă. Vîrsta – 30 de ani. Al doilea fiu al generalului Georgii Constantinovici Hapaiev, comandantul Districtului de Apărare Antiaeriană Moscova. Căsătorit cu cea mai mică fiică a unul membru al Comitetului Central, Ilia Nikolaievici Govorov.“ Și, tocmai de aceea, era probabil un tînăr cu acces la multe informații confidențiale...

– Cu gramatica? pufni Hapaiev.

– Tu ai fost comandantul MiG-urilor? Stai calm, maiorule, sînt toate nimicite acum. Știi și tu asta.

– Da, eram ofițerul superior de zbor.

– Mi s-a spus că trebuie să te felicit. Eu nu sînt pilot, dar mi s-a comunicat că tactica folosită de tine deasupra Keflavik-ului a fost excelentă. Cred că aveai cinci MiG-uri. Ieri, noi am pierdut în total șapte avioane. Trei au căzut pradă MiG-urilor, două rachetelor și două tirurilor antiaeriene de la sol. Luînd în calcul șansele, am fost surprinși în mod neplăcut.

– Trebuia să-mi fac datoria.

– Da. Cu toții avem datorii de îndeplinit, fu Toland de acord. Dacă te preocupă modul în care te vom trata, să știi că nu ai de ce să-ți faci griji. Vei fi tratat cum se cuvine din toate punctele de vedere. Nu știu ce ți s-a spus referitor la ce trebuie să te aștepti, dar probabil că ai observat o dată sau de două ori că nu tot ceea ce spune Partidul este și adevărat. Observ din actele tale de identitate că ai o soție și doi copii. Și eu am o familie. Vom trăi amîndoi să ne revedem familiile, maiorule. În fine, cel puțin așa cred.

– Și cînd bombardierele noastre te atacă?

– Asta s-a întîmplat cu trei ore în urmă. Nu ți-a spus nimeni?

– Ha! Prima dată...

– Eram pe *Nimitz*. Am încasat două lovituri. Toland descrie pe scurt atacul. De această dată lucrurile au avut alt rezultat. Acum conducem operațiuni de salvare. Vei ști și dumneata cînd vom începe să aducem supraviețuitori aici. Forțele voastre aeriene nu mai constituie o amenințare pentru noi. Submarinele reprezintă o altă problemă, dar n-are nici un sens să întreb un pilot de aviație despre asta. De fapt, ăsta nici măcar nu e un interogatoriu.

– Și atunci ce cauți aici?

– Îți voi pune cîteva întrebări mai tîrziu. Am vrut doar să te văd și să te salut. Îți pot aduce ceva, ai nevoie de ceva?

Hapaiev nu mai știa ce să creadă. Dincolo de posibilitatea ca americanii să îl împuște pe loc, nu știa la ce altceva să se aștepte. Primise predicile obișnuite despre încercările de evadare, dar era clar că astfel de tentative nu se puteau pune în practică de la bordul unei nave aflate în mijlocul oceanului.

– Nu te cred, rosti el în cele din urmă.

– Tovarășe maior, n-are nici un sens să te întreb despre MiG-ul 29, pentru că nu mai există nici unul în Islanda. Toate celelalte din forțele aeriene sovietice se găsesc în Europa Centrală, dar noi nu mergem acolo. N-are sens nici să te întreb despre pozițiile defensive de la sol din Islanda; ești pilot și n-ai de unde să știi așa ceva. Același lucru e valabil și în privința amenințării rămase la adresa noastră: submarinele. Ce știi tu despre submarine, ei? Gîndește, maiorule, ești un om cu educație. Crezi că deții informații de care avem noi nevoie? Mă îndoiesc sincer. Vei fi schimbat la momentul oportun cu prizonieri din rîndurile

oamenilor noștri – o chestiune politică, de rezolvat de superiorii noștri politici. Până atunci te vom trata corespunzător.

Toland făcu o pauză. „Vorbește cu mine, maiorule...”

– Mi-e foame, zise Hapaiev după câteva secunde.

– Cina ar trebui să sosească în circa o jumătate de oră.

– Mă veți trimite acasă, după...

– Noi nu avem lagăre de concentrare și nu ucidem prizonierii. Dacă voiam să te maltratăm, de ce ți-a cusut chirurgul piciorul și ți-a prescris medicamente contra durerii?

– Pozele pe care le aveam cu mine?

– Era să uit. Toland îi dădu rusului portofelul. Nu e împotriva regulamentului să iei așa ceva cu tine?

– Îl port pentru a avea noroc, zise rusul.

Hapaiev scoase poza în alb și negru cu soția și cele două fete gemene ale sale. „Vă voi revedea. S-ar putea să mai dureze câteva luni, dar vă voi revedea.”

Bob chicoti.

– Ei bine, ți-a mers, tovarășe maior. Uite și pozele mele.

– Soția ta e prea slabă, dar și tu ești un bărbat norocos. Hapaiev se opri, cu ochii ușor împăienjeniți în lacrimi. Se descotorosi imediat de ele. Aș vrea să beau ceva, rosti el, plin de speranță.

– Și eu. Nu e voie pe navele noastre. Toland se uită la poze. Fetele tale sînt frumoase, maiorule. Să știi că am fost nebuni să plecăm de lîngă ele.

– Avem fiecare o datorie de îndeplinit, zise Hapaiev.

Toland dădu furios din mînă.

– De vină sînt blestemații de politicieni. Ei ne spun să mergem – și noi mergem, ca niște idioți! La naiba, nici măcar nu știu de ce a început războiul ăsta blestemat!

– Chiar nu știi?

„Bingo! Codeină și ceva simpatie arătată...” Casetofonul din buzunarul lui Toland era deja pornit.

HUNZEN, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

– Dacă o să continue atacul, vom fi distruși aici! protestă Alekseiev. Am două divizii pline în coasta mea și am primit un raport că tancurile americane sînt la Alfeld.

– Imposibil! replică furios comandantul Zonei de Vest.

– Raportul a fost dat de maiorul Sergetov. El i-a văzut sosind. I-am ordonat să vină la Stendal ca să vă dea raportul personal.

– 26 Infanterie Motorizată se apropie acum de Alfeld. O să se descurce ei cu americanii de acolo.

„Asta e o unitate de categoria C, gîndi Alekseiev. Rezerviști, fără echipamente, cu instrucția la pămînt.“

– Care sînt progresele legate de traversare?

– Două regimente sînt dincolo, iar al treilea e în plină traversare. Activitatea aeriană inamică s-a intensificat... la naiba! Am unități inamice în spatele meu!

– Vino înapoi la Stendal, Pașa. Beregovoi are comanda la Hunzen. Am nevoie de tine aici.

„Mi s-a luat comanda. Mi s-a luat comanda *mea!*“

– Înțeles, tovarășe general, replică Alekseiev.

Închise stația radio. „Pot să-mi las trupele atît de vulnerabile în fața contraatacului? Pot să nu-mi avertizez comandanții?“ Alekseiev dădu cu pumnul în masă.

– Dați-mi-l pe generalul Beregovoi!

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Erau prea departe de sprijinul artileriei NATO, iar ei fuseseră obligați să-și abandoneze propriile tunuri. Mackall plimbă luneta prin hățîșurile din față și zări înaintarea formațiunilor rusești. Estimă forța inamică la două regimente. Asta însemna un atac de dimensiunea unei divizii în manieră clasică. „Hmm. Nu văd nici un fel de lansatoare SAM în față.“ Colonelul aflat la comandă începu să dea ordine. Se apropia sprijinul aerian.

Elicopterele de atac Apache se iviră chiar în spatele pozițiilor. Se deplasară spre sud ca să încadreze vehiculele rusești în ofensivă, manevrînd în sus și în jos în timp ce își lansau rachetele Hellfire asupra eșalonului fruntaș de tancuri. Piloții căutară vehicule lansatoare de rachete, dar nu descoperiră nici unul. Urmară avioanele A-10. Aeronavele cu două motoare se năpustiră la joasă înălțime, pentru prima dată fără să se teamă de amenințarea rachetelor SAM inamice. Tunurile rotative de la

bord și bombele cu fragmentație continuă treaba începută de elicopterele Apache.

- Vin ca netoții, șefu', comentă tunarul.
- Poate că sînt boboci, Woody.
- Mie îmi convine.

Tancurile Bradley de la marginea estică a orașului angajară inamicul cu rachete. Tancurile sovietice din frunte explodară chiar înainte de a ajunge în raza de acțiune a tancurilor de cealaltă parte a râului. Atacul începu să șchioapete. Tancurile rusești se opriră să riposteze cu foc. Lansară petarde fumigene și traseră de la adăpostul fumului. Cîteva proiectile lansate aiurea căzură aproape de poziția lui Mackall. Atacul fu oprit la doi kilometri de oraș.

- Îndreaptă-te spre nord, ordonă Alekseiev în cască.
- Tovarășe general, dacă ne îndreptăm spre nord... începu pilotul să comenteze.
- Am spus spre nord! Menține altitudinea joasă, adăugă Alekseiev.

Elicopterul Mi-24 coborî rapid. Alekseiev își simți stomacul în gît, în vreme ce pilotul căuta prin manevră să se răzbune pentru ordinul stupid și periculos primit. Alekseiev stătea în spate, ținîndu-se bine de centură și sprijinindu-se de ușa din stînga ca să vadă tot ce putea. Elicopterul se smuci violent în stînga și în dreapta, în sus și în jos – pilotul știa care erau pericolele acolo.

– Acolo! strigă Alekseiev. La ora zece. Văd – americani sau nemți? Tancuri la ora zece.

– Văd și ceva lansatoare de rachete, tovarășe general. Doriți să le vedeți mai îndeaproape? întrebă pilotul cu ironie.

Aduse elicopterul deasupra unui drum forestier, la nici doi metri înălțime deasupra solului.

- Era cel puțin un batalion, zise generalul.
- Aș spune chiar mai mult, estimeă pilotul.

Manevra aparatul de zbor cu viteză maximă, cu nasul îndreptat spre pămînt pentru a scoate întreaga putere disponibilă, în vreme ce cu privirea cerceta înainte, în căutare de posibile aeronave inamice.

Generalul se luptă cu harta. Trebuia să se așeze mai bine pe scaun, ca să-și folosească ambele mîini.

- Doamne, atît de mult spre sud?
- Așa cum v-am spus, interveni pilotul prin intercom, au regizat o breșă.
- Cît te poți apropia de Alfeld?
- Depinde de cît de mult vrea generalul să mai fie în viață la noapte.

Generalul sesiză frica și mînia din cuvinte, apoi își aminti că pilotul elicopterului – un căpitan – era de două ori Erou al Uniunii Sovietice pentru fapte de curaj în bătălie.

– Cît de aproape crezi că sîntem în siguranță, tovarășe căpitan. Trebuie să văd cu ochii mei ce întreprinde inamicul.

– Înțeles. Țineți-vă bine, va fi un drum greu.

Elicopterul se ridică pentru a evita cîteva linii de înaltă tensiune, apoi plonjă din nou ca o piatră. Alekseiev se strîmbă văzînd cît de aproape de sol se opriseră.

– Aviație inamică deasupra capului. Pare a fi Crucea Diavolului... patru avioane îndreptîndu-se spre vest.

Trecură peste... ceva, care părea mai degrabă o panglică de iarbă decît un drum și pe care se vedeau vehicule. Iarba fusese arsă pînă se transformase în praf. Își verifică harta. Drumul conducea spre Alfeld.

– Voi traversa Leine și mă voi apropia de Alfeld dinspre est. Așa vom fi deasupra trupelor noastre în caz că se întîmplă ceva, rosti pilotul.

Imediat după aceea, aparatul urcă și coborî din nou cu violență. Alekseiev zări tancuri pe creastă. Multe. Cîteva trasoare se repeziră după elicopter, dar se pierdură în spate.

– Sînt ceva tancuri aici, tovarășe general. Aș spune că e vorba de un regiment. Atelierul de reparații tancuri este la sud – ce-a mai rămas din el – la naiba! Elicoptere inamice spre sud!

Aparatul se opri și se roti în aer. Se auzi un muget cînd o rachetă aer-aer se desprinsese de aripă, apoi elicopterul Mi-24 se puse din nou în mișcare. Sări iarăși în sus și în jos și generalul văzu o dîră de fum deasupra.

– A fost aproape.

– L-ai prins?

– Vrea tovarășul general să mă opresc ca să văd? Ce mai e și asta? Nu era aici înainte.

Elicopterul se opri puțin în aer. Alekseiev zări vehicule în flăcări și oameni care alergau. Tancurile erau T-55-uri vechi... așa era contraatacul despre care i se povestise! Nimicit. Un minut mai târziu văzu vehiculele regroupându-se pentru o nouă încercare.

– Am văzut destul. Plecăm drept spre Stëndal cât de repede poți.

Generalul se lăsă pe spate cu hărțile în brațe și încercă să-și compună în minte o imagine clară a ceea ce tocmai văzuse. Jumătate de oră mai târziu, elicopterul semnaliză și ateriză.

– Ai avut dreptate, Pașa, rosti comandantul Zonei de Vest imediat ce Alekseiev păși în camera de operațiuni.

Comandantul ținea în mână trei fotografii de recunoaștere.

– Atacul inițial al Diviziei 26 de Infanterie Motorizată a fost zdrobit la doi kilometri în fața liniilor inamice. Când am zburat peste zonă, se regroupau pentru alt atac. Este o greșeală, rosti Alekseiev. Dacă vrem să redobândim poziția aia, trebuie să atacăm după o pregătire serioasă prealabilă.

– Trebuie să reintrăm în posesia aceluia cap de pod cât mai repede posibil.

– Perfect. Ordonă-i lui Beregovoi să detașeze două dintre unitățile lui și să pornească înapoi spre est.

– Nu putem abandona traversarea Weser-ului!

– Tovarășe general, ori retragem acele unități, ori vor fi distruse de NATO. Deocamdată este singura alegere pe care o putem face.

– Nu. Odată ce punem iarăși mîna pe Alfeld, putem obține întăriri. Asta va învinge contraatacul de pe flancul lor și ne va permite să ne continuăm înaintarea.

– Și cu ce vom ataca la Alfeld?

– Trei divizii sînt acum pe drum...

Alekseiev privi spre alocarea unităților de pe hartă.

– Dar sînt toate formațiuni de categorie C!

– Da. A trebuit să deviez cele mai multe unități de categorie B spre nord. NATO a lansat un contraatac și în zona Hamburgului. Capul sus, Pașa, avem multe unități de categorie C care vin spre front.

„Minunat. Toți rezerviștii ăștia grași, bătrîni și ieșiți din mîna vin în marș către un front pe care luptă inamici hîrșiți în luptă.“

– Așteaptă ca toate trei diviziile să-și ocupe pozițiile. Pune artileria înainte, ca să putem bombarda pozițiile NATO. Ce-i cu Gronau?

– Nemții au traversat râul Leine acolo, dar îi ținem sub control. Două divizii sînt în marș ca să atace și acolo.

Alekseiev se duse la harta principală și căută schimbările tactice față de ultima dată cînd fusese aici. Frontul din nord nu se modificase apreciabil, iar contraatacul NATO pe direcția Alfeld-Rühle era abia acum afișat. La Gronau și la Alfeld se vedeau steaguri albastre. Mai era și contraatacul de la Hamburg.

„Am pierdut inițiativa. Cum o recăpătăm?”

Armata sovietică pornise războiul cu douăzeci de divizii de categorie A staționate în Germania, apoi adusesese alte zece încă de la început și de atunci multe altele. Toate erau acum angajate în bătălie și multe fuseseră scoase din luptă din pricina pierderilor suferite. Ultimele rezerve se găseau la Rühle, iar aceasta era pe cale să fie prinsă în capcană. Beregovoi era un militar prea disciplinat ca să încalce ordinele, chiar dacă știa că forțele de care dispunea trebuiau retrase ca să nu fie iremediabil izolate.

– Trebuie să abandonăm atacul. Dacă vom insista, diviziile alea o să fie prinse între două râuri, nu doar în fața unuia singur.

– Atacul constituie o necesitate politică și militară, replică comandantul Zonei de Vest. Dacă vor continua presiunea, NATO va trebui să își retragă forțele ca să apere Ruhr-ul. Atunci vom pune laba pe ei.

Alekseiev renunță să mai încerce. Îl izbi un gând ca o pală de vînt înghețat. „Am eșuat?”

USS INDEPENDENCE

– Domnule amiral, trebuie să discut cu cineva din MAF.

– Cu cine?

– Chuck Lowe – este comandant de regiment. Înainte de a primi comanda, am lucrat împreună în echipa de informații de la CINCLANT.

– De ce nu...

– E bun, domnule amiral, chiar foarte bun la astfel de chestii.

– Crezi că informațiile sînt chiar așa de importante? întrebă Jacobsen.

– Categorie da, domnule, dar am nevoie și de o a doua opinie. Chuck e cel mai bun ofițer disponibil.

Jacobsen ridică imediat telefonul.

– Dă-mi-l pe generalul Emerson, repede... Billy? Scott aici. Este la tine vreun colonel Chuck Lowe? Unde? Bine, unul dintre oamenii mei de informații trebuie să îl vadă imediat... e suficient de important, Billy. Foarte bine, pleacă peste zece minute. Amiralul lăsa telefonul jos. Ai copiat banda aia?

– Da, domnule. Asta este una dintre copii. Originalul este în seif.

– Te va aștepta un elicopter.

Pînă la Stikkysholmur zborul dura o oră. De acolo, un elicopter al infanteriei de marină îl duse spre sud-est. Îl găsi pe Chuck Lowe într-un cort, uitîndu-se la cîteva hărți.

– Te-ai ajuns destul de bine. Am auzit de *Nimitz*, Bob. Mă bucur să văd că ai scăpat. Ce s-a întîmplat?

– Vreau să ascultî banda asta. Îți va lua cam douăzeci de minute.

Toland îi explică cine era rusul. Îi dădu colonelului un case-tofon mic japonez, cu căști. Cei doi ofițeri ieșiră din cort către un loc ceva mai ferit de zgomote. Lowe derulă banda de două ori ca să asculte o anumită secțiune.

– Ticălosul, murmură el cînd termină audiția.

– Credea că noi știm deja.

Colonelul Lowe se uită în jos și ridică o piatră. O cîntări în mîna cîteva clipe, apoi o aruncă cît putu de tare.

– De ce nu? Noi credem că KGB-ul e competent, de ce ar crede ei că noi nu sîntem? Am avut informația asta tot timpul... și i-am *dat cu tifla!* În vocea colonelului se citea dezgustul și uimirea. Ești sigur că nu e o poveste contrafăcută?

– Cînd l-am scos din apă avea o tăietură urîtă la picior. Doctorii l-au cusut și i-au dat analgezice. Eu am discutat cînd era slăbit din pricina pierderii de sînge și destul de drogat din pricina codeinei. Cam greu să minți cînd ești beat, nu? Chuck, chiar am nevoie de opinia ta.

– Încerci să mă readuci în sfera informațiilor? Lowe schiță un zîmbet. Bob, mi se pare că are al naibii de multă logică. Chestia asta ar trebui să ajungă iute sus de tot.

- Cred că SACEUR ar trebui să afle.
- Dar nu poți cere o audiență pur și simplu, Bob.
- Pot ajunge prin COMEASTLANT. Banda originală merge la Washington. CIA va dori să folosească un aparat de analiză a vocii. Însă eu am văzut ochii omului, Chuck.
- De acord. Ar trebui să ajungă cât mai sus și cât mai repede, iar SACEUR poate folosi cel mai bine informația.
- Mersi, colonele. Cum rechem elicopterul?
- Mă descurc eu cu asta. Apropo, bine ai venit în Islanda!
- Cum merge?

Toland îl urmă pe colonel înapoi în cort.

- Ne batem cu niște trupe bune, dar care au o problemă serioasă de organizare a defensivei aici, iar noi dispunem de întreaga putere de foc de care avem nevoie. I-am prins la strîmtoare! Colonelul făcu o pauză. Bună treabă ai făcut, amice!

Două ore mai târziu, Toland era la bordul unui avion care se îndrepta spre Heathrow.

MOSCOVA, URSS

Ședința era condusă de mareșalul Fiodor Borisovici Buharin. KGB-ul îi arestase pe mareșalii Șavirin și Rojkov cu o zi înainte, o mutare care îi spunea lui Sergetov mult mai multe decît acea ședință.

- Atacul spre vest dinspre Alfeld s-a oprit din cauza unei planificări greșite și a unei proaste execuții din partea comandantului Frontului de Vest. Trebuie să recîștigăm inițiativa. Din fericire, avem trupele necesare și nimic nu schimbă faptul că NATO a suferit pierderi imense.

- Propun înlocuirea întregii echipe de comandă de pe Frontul de Vest și...

- Stați. Vreau să spun ceva, interveni Sergetov.

- Spune ce ai de zis, Mihail Eduardovici, rosti ministrul apărării, în mod clar iritat.

- Mareșale Buharin, propuneți înlocuirea întregii echipe?

„Consecințele practice asupra înlocuiților nu au fost rostite, gîndi Sergetov, dar sînt suficient de clare.”

- Fiul meu este în echipa comandantului-adjunct al aceluia Front, generalul Alekseiev, continuă el. Acest general este cel

care a condus străpungerea de la Alfeld și pe cea de la Rühle! A fost rănit de două ori și elicopterul lui a fost doborât de avioane inamice – după care s-a urcat într-un camion și a pornit iarăși spre front ca să conducă un nou atac de succes. Din câte știu eu, este singurul general eficient de care dispunem, iar voi vreți să îl înlocuiți cu cineva care nu cunoaște situația – ce nebunie mai e și asta?

Furia din vocea lui îl făcu pe ministrul de interne să se aplece.

– Doar pentru că fiul tău e în echipa...

Sergetov se făcu stacojiu la față.

– Spui că „doar pentru că fiul meu”? Fiul meu e pe front, în slujba statului. A fost rănit și abia a scăpat cu viață când a fost doborât alături de generalul lui. Cine altcineva de la masa asta mai poate afirma așa ceva, tovarăși? Unde sînt fiii voștri?

De furie dădu cu pumnul în masă. Apoi, cu o voce mai calmă, vrînd clar să-și rănească colegii de o manieră care conta al naibii de mult, continuă:

– Unde sînt comuniștii aici?

Se lăsă o tăcere scurtă, dar mormîntală. Sergetov știa că ori își terminase cariera politică, ori tocmai și-o lansase dincolo de orice închipuire. Soarta lui avea să fie decisă de cine anume lua cuvîntul după el.

– În Marele Război pentru Patrie, zise Piotr Bromkovskîi cu demnitatea unui om bătrîn, membrii Biroului Politic trăiau pe front. Mulți și-ai pierdut fiii. Chiar tovarășul Stalin și-a sacrificat copiii pentru Stat, în slujba Patriei alături de copiii muncitorilor și ai țăranilor obișnuiți. Mihail Eduardovici vorbește bine. Tovarășe mareșal, poți să ne dai evaluarea pe care i-ai făcut-o generalului Alekseiev, te rog? Tovarășul Sergetov apreciază bine situația?

Buharin păru stingherit.

– Alekseiev este un ofițer tînăr și inteligent și, da, s-a descurcat destul de bine în poziția lui actuală.

– Dar tu vrei ca să-l înlocuim cu unul dintre oamenii tăi? Bromkovskîi nu așteptă răspunsul. E uluitor ce lucruri învățăm și ce lucruri uităm. Uităm că e nevoie ca toți cetățenii Uniunii Sovietice să poarte povara împreună – dar *ne amintim* de greșelile din 1941, cînd au fost arestați ofițeri buni doar pentru că superiorii lor au dat greș, și au fost înlocuiți cu amici politici

care ne puteau conduce la dezastru! Dacă Alekseiev e un tânăr ofițer strălucit, care știe să se bată, de ce vrei să îl înlocuiești?

– Poate că ne-am grăbit, admise ministrul apărării, urmărind cum se schimbă radical dispoziția din jurul mesei.

„Te fac eu să plătești pentru asta, Mihail Eduardovici. Dacă vrei să te aliezi cu cel mai bătrîn membru, n-am nimic împotriva. Nu va trăi veșnic. Nici tu, de altfel.“

– Atunci s-a hotărît, interveni președintele partidului. Punctul următor, Buharin, care e situația în Islanda?

– Am primit rapoarte despre aterizarea unor trupe inamice, dar am atacat imediat flota NATO. Așteptăm acum o evaluare a pierderilor provocate de noi. Trebuie să așteptăm recunoașterea din satelit înainte de a fi siguri de ceva.

Buharin cunoștea doar pierderile sovietice, dar nu voia să le dezvăluie înainte de a putea raporta lovituri favorabile împotriva inamicului.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Sosiră imediat după lăsarea întinericului. Erau ofițeri KGB în uniforme de luptă. Alekseiev se ocupa de amplasarea nou-sositelor divizii de categorie C și nu-i văzu pe ofițeri cînd aceștia intrară în biroul comandantului Zonei de Vest. Cinci minute mai târziu fu chemat la ordin.

– Tovarășe general Alekseiev, de-acum ești comandant al Teatrului de Operațiuni Militare de Vest, rosti simplu superiorul lui. Îți doresc noroc.

Alekseiev simți că i se ridică părul pe ceafă auzind tonul generalului. Omul era flancat de doi colonei KGB care purtau uniforme standard de luptă, adică haine de camuflaj croite după tiparul uniformelor de clasă A, cu emblema „Securitatea de Stat“ – GB – imprimată pe epoleții de pe umeri. Era o formă instituțională de aroganță care i se potrivea perfect KGB-ului, la fel ca și expresiile de pe chipurile coloneilor.

„Ce să spun? Ce pot face? Doar *este* prietenul meu.“

Fostul comandant rosti vorbele în locul lui:

– Adio, Pașa.

Îl scoaseră pe general de acolo. Alekseiev îl urmări plecînd, apoi oprindu-se la ușă. Omul se întoarse cu o expresie de

fatalism lipsit de orice speranță pe chip, apoi își reluă mersul. Ultimul lucru pe care Alekseiev îl văzu fu centura de pistol a generalului, cu încuietoarea de piele bălăngănindu-se peste tocul gol. Se răsuci pe călcâie și zări pe birou un telex care confirma noua lui poziție de comandă. Telexul îi spunea că dispunea de întreaga încredere a Partidului, a Biroului Politic și a Poporului. Alekseiev boți hîrtia și o aruncă în perete. Zărise aceleași cuvinte, pe același tip de hîrtie, cu cîteva săptămîni înainte. Cel care promisese acel mesaj de încredere era acum urcat într-o mașină care urma să se îndrepte spre est.

„Cît timp am și eu?” Alekseiev îl chemă pe ofițerul de comunicații.

– Fă-mi legătura cu generalul Beregovoi!

BRUXELLES, BELGIA

SACEUR își permise să se delecteze cu o masă adevărată. Pierduse cinci kilograme de la începutul războiului rezistînd doar cu cafea, sendvișuri și secreții gastrice. Alexandru cel Mare comandase armate întregi la vîrste fragede – și poate de-asta se descurcase atît de bine. Fusesse suficient de tînăr ca să reziste.

Lucrurile mergeau bine. Tancurile erau la Alfeld. Nemții controlau clar zonele Gronau și Brüggen, iar dacă Ivan nu reacționa repede, diviziile sale de pe Weser aveau să aibă parte de o surpriză tare neplăcută. Ușa biroului se deschise. Era ofițerul lui de informații.

– Scuzați-mă, *Herr General*, am un ofițer de informații navale aici.

– Este important, Joachim?

– *Ja*.

SACEUR privi farfuria.

– Cheamă-l înăuntru.

Generalul nu fu deloc impresionat. Omul era îmbrăcat în uniformă lui de la bordul navei. Doar un ochi foarte atent putea zări unde anume fusesse uniformă călcată.

– Domnule general, sînt comandorul Bob Toland. Cu cîteva ore în urmă eram cu echipa din Flota de Atac din Atlantic...

– Cum merg lucrurile în Islanda?

– Atacul aerian împotriva flotei a fost nimicit, domnule. Mai există problema submarinelor, dar pușcașii marini sînt pe insulă și înaintează. Cred că o să cîștigăm de data asta, domnule general.

– Păi cu cît trimit mai multe submarine după portavioane, cu atît mai puține se reped după convoaiele mele.

„E și ăsta un mod de a privi problema“, gîndi Toland.

– Domnule amiral, am capturat un pilot de vînătoare rus. Provine dintr-o familie importantă. L-am interogat personal; aveți aici banda. Cred că știm acum din ce cauză a pornit războiul.

– Joachim, ai verificat datele?

– Nu, domnule. COMEASTLANT a fost deja informat, iar amiralul Beattie a vrut ca datele să ajungă direct la dumneavoastră.

SACEUR își îngustă ochii.

– Să auzim, fiule.

– Din cauza petrolului.

Ținte la alegere

BRUXELLES, BELGIA

Se făcură trei copii după bandă. Una fu trimisă unui ofițer de informații pentru o nouă traducere, care să fie comparată cu a lui Toland. O alta ajunse la serviciile franceze de informații pentru analiză electronică. Cea de-a treia fu analizată de un psihiatru belgian care vorbea fluent limba rusă. În timp ce toate acestea erau în derulare, jumătate din ofițerii de informații de la sediul NATO actualizau toate informațiile legate de consumul sovietic de combustibil. CIA și alte agenții naționale de servicii secrete începură o investigație furibundă a producției și uzului sovietic de combustibil. Toland prezise rezultatul cu ore bune înainte ca acesta să apară: *date insuficiente*. Concluziile posibile trase prevedeau de la rezerve rusești de combustibil pentru câteva luni la epuizarea deja completă a acestora!

SACEUR nu se grăbi să accepte datele așa cum erau. Anchetele întreprinse asupra prizonierilor oferă ofițerilor de informații o mulțime de date – cele mai multe contradictorii sau de-a dreptul false. Cum ofițerii cu aprovizionarea veneau în mod firesc în urma trupelor combatante, foarte puțini dintre aceștia fuseseră capturați. Primii de la care fusese auzită știrea erau ofițerii din forțele aeriene. Aceștia observaseră că depozitele de combustibil erau mai mici decât ar fi fost de așteptat. În locul unei singure instalații mari de alimentare, atât de obișnuite în societatea

rusească (și după aruncarea în aer a imensului depozit de la Wittenburg), rușii trecuseră la depozite mai mici, acceptînd să plătească prețul cerut de măsurile sporite de apărare antiaeriană și de securitate. Misiunile de bombardament NATO se concentraseră pe aerodromuri, depozite de muniție, noduri de transport și coloane de tancuri care se apropiau de front... ținte mai potrivite decît depozitele de combustibil, care în plus erau și mai greu de depistat. Indiciile de trafic asociate marilor cisterne de combustibil se prezentau de obicei sub forma cîtorva sute de camioane învîrtindu-se în jurul unui loc. Depozitele mai mici, de unde alimentau mai puține cisterne, erau mai greu de depistat de radarele de căutare. Toți acești factori militau acum pentru o altă prioritate de luptă.

După cincisprezece minute de discuții cu comandantul operațiunilor aeriene, SACEUR dădu peste cap totul.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Nu le pot face pe amîndouă, șopti Alekseiev pentru sine.

Își petrecuse ultimele douăsprezece ore încercînd să găsească o cale, care pur și simplu nu exista. Pentru el era o minune că ajunsese în sfîrșit la comanda deplină, fără a mai face pe subordonatul agresiv. Însă acum era *responsabil* de succes sau de eșec. Orice greșeală era greșeala *lui*. Orice eșec era eșecul *lui*. Se simțise mult mai confortabil din acest punct de vedere înainte. Ca și predecesorul lui, Alekseiev trebuia să-și noteze ordinele, chiar dacă aceste ordine erau imposibile. Trebuia să mențină înaintarea și, în același timp, să-și ia măsuri de precauție. Dispunea de resurse pentru una sau alta, dar nu și pentru amîndouă concomitent. „Vei înainta către nord-vest dinspre Weser, anihilînd forțele de pe flancul drept al ofensivei și pregătind terenul pentru un atac decisiv în valea Ruhr-ului.“ Oricine emisese ordinele nu știa sau nu-i păsa că așa ceva era imposibil.

Dar NATO știa. Loviturile aeriene zdrobiseră convoaiele de pe toate drumurile dintre Rühle și Alfeld. Cele două divizii de tancuri de categorie B care păzeau flancul nordic al lui Beregovoi fuseseră prinse în „ofsaid“ și date peste cap. Unități de dimensiunea unui batalion ocupau cele mai multe intersecții de drumuri,

în vreme ce comandanții NATO întăreau regimentul de la Alfeld. Probabil că două divizii complete de tancuri stăteau la adăpost în pădurile de la nord de Rühle, dar deocamdată ele nu-l atacaseră pe Beregovoi. Inactivitatea lor îl *provoca*, de fapt, să traverseze riul și-l invita să contraatace spre nord.

Alekseiev își amintea o lecție importantă de la Academia Frunze: ofensiva de la Harkov din 1942. Nemții permiseseră forțelor Armatei Roșii, aflate în ofensivă, să pătrundă adânc, după care le măcinaseră și le distruseseră. „Înaltul Comandament (adică Stalin) a ignorat realitățile obiective ale situației (prin asta violînd cea de-a Două Lege a Bătăliei Armate), concentrîndu-se în schimb asupra percepțiilor subiective ale unui progres aparent care, din nefericire, s-a dovedit fals“, era concluzia acelei lecții. Generalul se întrebă dacă actuala bătălie nu avea să devină obiect de studiu pentru o viitoare clasă de căpitani și maiori care aveau să-și treacă răspunsurile la teste și eseurile în caiete, evidențiind ce dobitoc fusese generalul-colonel Pavel Leonidovici Alekseiev!

Sau putea retrage unitățile... își putea recunoaște înfrîngerea, după care probabil ar fi fost împușcat și apoi menționat pentru totdeauna ca trădător al Patriei. S-ar fi potrivit atît de bine... După ce trimisese atîtea mii de băieți la moarte, acum se confrunta și el cu moartea, deși dintr-o direcție neașteptată.

– Maior Sergetov, vreau să te întorci la Moscova ca să le spui personal ce am de gînd. Voi detașa o divizie de la Beregovoi și o voi duce spre est ca să deschid iarăși un drum spre Alfeld. Atacul asupra Alfeld-ului va veni din două direcții și, după ce reușește, vom putea să ne continuăm traversarea Weser-ului fără să ne mai temem că rămînem izolați.

– Un compromis inteligent, comentă maiorul.

„Exact ceea ce aveam nevoie să aud!“

BITBURG, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Rămăseseră douăsprezece avioane Frisbee. De două ori fuseseră retrase din acțiune pentru a se decide ce tactici noi puteau micșora riscurile. Cîteva dintre sistemele defensive sovietice dovediseră capacități nebănuite, dar jumătate din pierderi

rămăseseră de neexplicat, cel puțin pentru colonelul Ellington. Fusesse vorba de genul de accidente care apar în cazul zborurilor cu încărcătură maximă la altitudine joasă sau funcționaseră pur și simplu legile probabilității? Un pilot putea socoti acceptabil un procent de risc de unu la sută în cazul unei anume misiuni, dar începea să-și pună întrebări serioase când își dădea seama că un număr de cincizeci de astfel de misiuni duceau procentul la peste patruzeci la sută șansă de a fi doborât.

Echipajele lui de zbor erau nefiresc de tăcute. Escadrila Frisbee de elită era o echipă strâns unită de oameni, din rîndul căreia dispărușeră o treime. Profesionalismul lor, care îi făcea să nu vocifereze și să plîngă în particular, avea și el limite. Iar acele limite fuseseră depășite. Performanțele scăzuseră. Însă cerințele de luptă rămăseseră aceleași, iar Ellington știa prea bine că în cadrul marilor scheme militare sentimentele ajungeau adesea mai puțin importante decît nevoia de a distruge ținte.

Colonelul decolă cu avionul său și porni singur spre est. În noaptea aceea nu ducea arme la bord, în afara rachetelor Sidewinder și a rachetelor antiradar pentru autoapărare. Aparatul F-19A era echipat cu rezervoare suplimentare de combustibil în loc de bombe. Urcă la o altitudine inițială de zbor de o mie de metri și își verifică instrumentele, efectuînd o ușoară corecție de curs înainte de a începe coborîrea lină spre o sută cincizeci de metri. Era altitudinea de traversare a Weser-ului.

– Observ ceva activitate la sol, Duke, raportă Eisly. Pare o coloană de tancuri și de transportoare de infanterie îndreptîndu-se spre nord-est pe Autostrada 64.

– Dă-mi coordonatele.

În acest sector, orice se mișca devenea o țintă. Un minut mai tîrziu, traversară rîul Leine la nord de Alfeld. Puteau vedea licărele depărtate ale tirurilor de artilerie. Ellington viră stînga ca să evite orice pericol. Un obuz de 155 mm aflat pe traiectoria sa balistică nu făcea distincție între un avion invizibil și unul perfect vizibil.

„Ar trebui să fie mai puțin periculoasă decît o misiune de atac“, își spuse Ellington. Zburară spre est, la trei kilometri distanță de un drum secundar pe care Eisly îl menținea sub supraveghere cu camera de luat vederi montată în botul avionului. Sistemul de

avertizare privind potențialele amenințări era pornit, căutînd radarele lansatoarelor de rachete SAM, care baleiau cerul în căutarea posibilo intruși.

– Tancuri, rosti el încet. Multe.

– În deplasare?

– Nu cred. Par a sta lîngă drum, în apropiere de liziera pădurii.

Stai așa – avertizare de rachetă! SAM la ora trei!

Ellington împinse manșa pînă la fund și spre stînga. În cîteva secunde fu obligat să intre în picaj cu avionul într-o direcție, să întoarcă capul în cealaltă direcție ca să vadă racheta, apoi să își răsucească scăfirlia la loc ca să se asigure că între timp nu a săpat o tranșee în pămînt cu avionul lui de cincizeci de milioane de dolari. Nu zări dinspre SAM decît o flacără alb-gălbuie care venea spre el. Imediat ce ajunsese cu avionul la orizontală, viră strîns spre dreapta. În spate, Eisly nu-și dezlipea privirea de pe rachetă.

– Se abate, Duke... mda!

Racheta ajunsese la nivelul vîrfurilor de copaci în spatele lui F-19, apoi plonjă și explodează în pădure.

– Instrumentele arată că era o SA-6. Radarul de căutare este foarte aproape, la ora unu.

– Bine, rosti Ellington.

Activă o singură rachetă Sidearm antiradar și o lansă asupra emițătorului de la o distanță de șase kilometri. Rușii o detectară cu întîrziere. Ellington văzu explozia. „Na și asta, Darth Vader!”¹

– Cred că ai dreptate în ce privește modul în care ne vin de hac, Duke.

– Mda.

Avionul Frisbee era proiectat să înfrunte radarele aeropurtate. Un radar terestru avea șanse mult mai mari să detecteze astfel de avioane. Putea să le înfrunte zburînd la altitudine extrem de joasă, dar așa n-ar mai fi fost capabili să vadă lucrurile precum și-ar fi dorit. Ellington se întoarse să privească din nou la tancuri.

– Cîte crezi că sînt, Don?

– Multe, peste o sută.

– Transmite mai departe.

¹ Aluzie la un celebru personaj negativ din epopeea *Războiul Stelelor* (n.tr.)

Ellington viră înapoi spre nord, în vreme ce maiorul Eisly își transmise raportul. În câteva minute, mai multe Phantom-uri germane aveau să facă o vizită punctului de adunare a tancurilor. Atît de multe tancuri stînd pe loc însemnau probabil că aici se afla o stație de alimentare cu combustibil. Fie cisternele erau deja acolo, fie erau pe drum într-acolo. Acestea reprezentau acum ținta prioritară, o schimbare suprinzătoare după săptămîni întregi de atacat depozite de provizii și coloane în mișcare... „Ce mai e și asta?”

– Camioane drept înainte!

Ducele urmări imaginea mărită de pe ecranul din fața ochilor. O coloană lungă de... cisterne cu combustibil, deplasîndu-se în formație strînsă, cu luminile stinse și mergînd cu viteză. Forma cilindrică ușurau identificarea lor. Ellington viră din nou avionul ca să descrie cercuri la trei kilometri distanță de drum. Imaginea în infraroșu luată de Eisly arăta strălucirea motoarelor și a țevilor de eșapament, mai fierbinți decît aerul răcoros al nopții. Parcă se desfășura o procesiune de fantome pe drumul de dedesubt.

– Număr cam cincizeci, Duke, și toate se îndreaptă către acel parc de tancuri.

„Cinci mii de galoane pe cisternă, își zise Ellington. Două sute cincizeci de mii de galoane de motorină... destul cît să umple fiecare tanc sovietic din două divizii.” Eisly transmise și această informație.

– Shade Three, răspunse controlorul de pe AWACS. Am trimis optsprezece „păsări” într-acolo, ETA¹ patru minute. Ridicați-vă și evaluați.

Ellington nu răspunse. Își lăsa avionul să planeze deasupra pădurii timp de câteva minute, întrebîndu-se cîți copaci ascundeau soldați ruși dotați cu lansatoare de mînă SA-7.

Trecuse mult timp de cînd zburase deasupra Vietnamului și la fel de mult de cînd își dăduse seama că talentele lui de pilot nu valorau nimic în înaltul cerului dacă exista șansa de a fi lovit de un proiectil. Anii de zbor în vreme de pace îl făcuseră să uite acest adevăr – Ellington nu se gîndise vreodată că putea muri din pricina unui accident. Însă un om cu un SA-7 îl putea ucide și el

¹ Timp estimat de sosire (n.tr.)

n-avea de unde ști când anume trecea deasupra unuia.... „Nu te mai gîndi la asta, Duke.“

Dinspre est apărură avioanele Tornado ale RAF. Aparatul din frunte își lăsa ciorchinele de bombe în fața coloanei. Celelalte avioane trecură peste drum la un unghi mic, lansînd o ploaie de bombe deasupra convoiului. Cisternele începură să explodeze, trimițînd mingi de combustibil arzînd în înaltul cerului. Ellington zări siluetele a două avioane de vînătoare-bombardament îndreptîndu-se vest, către casă, pe fundalul flăcărilor portocalii. Combustibilul se împrăstie pe ambele laturi ale drumului. Colonelul urmărit cisternele rămase intacte cum se opresc și întorc, încercînd cu disperare să scape de explozie. Unele fură abandonate de șoferi. Alte cisterne evitără focul și încercară să își continue drumul spre sud. Cîteva reușiră. Cele mai multe se împotmoliră, mult prea încărcate ca să se poată deplasa pe pămînt moale.

– Transmite că au lichidat cam jumătate din convoi. Nu-i rău deloc.

Un minut mai tîrziu, avionul Frisbee plecă la ordin din nou spre nord-est.

În Bruxelles, semnalele transmise de avionul radar de căutare la sol trasară drumul convoiului. Un computer fusese programat să îndeplinească funcția de înregistrator video, care desenă traseul convoiului înapoi pînă la punctul de plecare. Alte opt avioane de atac porniră spre acel pîlc de copaci. Avionul Frisbee ajunsese acolo primul.

– Am pe ecran radare SAM, Duke, rosti Eisly. Aș spune că e o baterie de SA-6 și o alta de SA-11. Locul ăsta trebuie să fie important.

– Și mai sînt și o sută de nemernici mici cu lansatoare de mînă, adăugă Ellington. ETA pînă la lovitură?

– Patru minute.

„Două baterii de rachete SAM înseamnă vești foarte proaste pentru avioanele de atac.“

– Hai să mai îmbunătățim șansele atacului.

Eisly singulariză radarul de căutare SA-11. Ellington porni spre el cu patru sute de noduri, folosindu-se de un drum ca să

zboare *sub* nivelul copacilor pînă ce ajunse la trei kilometri depărtare. O altă rachetă Sidearm se desprinsese de sub fuzelaj și se năpusti spre emițătorul radar. În același moment, două rachete se iviră în calea lor. Ducele trecu la viteză maximă și viră strîns spre est, lansînd un nor de aluminiu ca momeală. O rachetă pică în plasă și explodează fără să provoace daune. Cealaltă se fixă pe semnalul radar reflectat dinspre Frisbee și rămase fixată. Ellington urcă abrupt, apoi amorsă un viraj la maximum g, în speranța de a înșela racheta. Însă SA-11 era prea rapidă. Explodă la treizeci de metri în spatele avionului. Cei doi membri ai echipajului se ejectionară o clipă mai tîrziu din aeronava care se dezintegrează. Parașutele li se deschiseră la doar o sută și vreo treizeci de metri de sol.

Ellington ateriză la marginea unui mic luminiș. Se desprinsese repede de curele și își activă emițătorul radio de salvare, după care scoase revolverul. Zări parașuta lui Eisly căzînd în copaci și alergă în acea direcție.

– Nenorociții de copaci! zise Eisly.

Picioarele îi atîrnau în aer. Ellington se ridică pe vîrfuri și tăie curelele parașutei. Fața maiorului sîngera.

Spre nord se auzi tunetul exploziilor.

– Au pus mîna pe ei! rosti Ellington.

– Da, dar cine a pus mîna pe noi? întrebă Eisly. M-am lovit la spate.

– Te poți mișca, Don?

– La naiba, da!

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Dispersarea rezervelor de combustibil în depozite mici redusese atacurile NATO asupra lor aproape la zero. Sentimentul de securitate rezultat durase aproape o lună. Atacurile asupra coloanelor de tancuri și depozitelor de muniții erau serioase, dar existau din plin înlocuitori pentru amîndouă. Cu combustibilul povestea era cu totul alta.

– Tovarășe general, NATO și-a schimbat ținta atacurilor aeriene.

Alekseiev se întoarse de la hartă ca îl asculte pe ofițerul de informații aeriene. Cinci minute mai tîrziu, se ivi ofițerul responsabil cu aprovizionarea.

– Cît e de rău?

– Una peste alta, cam zece la sută din proviziile noastre înaintate s-au dus. În sectorul Alfeld, pierderile sînt de peste treizeci la sută.

...În acea clipă se auzi telefonul. Era generalul ale cărui divizii urmau să atace Alfeld-ul peste cinci ore.

– Mi-a dispărut combustibilul! Convoiul a fost atacat și distrus la douăzeci de kilometri de aici.

– Poți să ataci cu ce ai? întrebă Alekseiev.

– Pot, dar nu îmi rămîne nimic pentru manevre ulterioare!

– Trebuie să ataci cu ce ai.

– Dar...

– Patru divizii de soldați sovietici vor pieri dacă nu le eliberezi. Atacul va decurge conform planului!

Alekseiev puse telefonul în furcă. Și Beregovoi stătea prost cu combustibilul. Un tanc se putea alimenta cu suficient combustibil încît să parcurgă trei sute de kilometri în linie dreaptă, dar aproape niciodată nu se întîmpla așa și, în ciuda ordinelor, echipajele lăsau întotdeauna motoarele să meargă cînd tancurile stăteau pe loc. Timpul de care aveau nevoie să pornească motoarele diesel ar fi însemnat moarte sigură în cazul unui atac aerian neașteptat. Beregovoi fusese obligat să cedeze tot combustibilul lui de rezervă tancurilor care se îndreptau spre est, astfel ca acestea să poată lovi Alfeld-ul în cooperare cu diviziile de categoria C care se îndreptau spre vest. Cele două divizii de pe malul stîng al Weser-ului rămîneau, în esență, imobilizate. Alekseiev paria ofensiva contra abilității sale de a restabili rutele de aprovizionare. Îi ordonă șefului de la aprovizionare să aducă mai mult combustibil. Dacă atacul avea să-i reușească, va avea nevoie de încă și mai mult.

MOSCOVA, URSS

Durata de zbor era de-a dreptul ridicolă – mai puțin de două ore din Stendal pînă la Moscova cu avionul supersonic, de la război la pace, de la pericol la siguranță. Șoferul tatălui său, Vitali, îl întîmpină la aeroportul militar și îl conduse imediat la reședința oficială ministerială din pădurile aflate la marginea capitalei. Intră în camera din față și văzu un străin alături de tatăl său.

– Deci el e faimosul Ivan Mihailovici Sergetov, maior al Armatei Sovietice.

– Vania, dumnealui este Boris Kosov.

Pe chipul tînărului se citi foarte puțin din surpriza de a fi prezentat directorului KGB. Se așează pe un șezlong și îl observă pe omul care ordonase bombardarea Kremlin-ului – după ce aranjase ca acei copii nefericiți să se găsească acolo. Ceasul arăta ora două dimineața. Trupele KGB loiale – „socotite loiale“, se corectă în gând ministrul Sergetov – lui Kosov patrulau pe afară ca să păstreze secretul asupra întîlnirii.

– Ivan Mihailovici, rosti Kosov plin de efuziune, care este evaluarea dumitale asupra situației de pe front?

Tînărul ofițer își suprimă dorința de a se uita la tatăl lui pentru îndrumare.

– Succesul sau eșecul întregii operațiuni atîrnă în balanță – amintiți-vă că eu sînt ofițer inferior și îmi lipsește expertiza necesară unei evaluări corecte. Dar așa cum văd eu lucrurile, campania poate avea acum orice rezultat. NATO a rămas fără oameni, dar a primit o infuzie neașteptată de provizii.

– Care valorează circa două săptămîni de bătălie.

– Probabil chiar mai puțin, zise Sergetov. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat pe front este acela că proviziile se epuizează mult mai rapid decît se așteaptă. Combustibilul, muniția și toate celelalte par în permanență să se evaporeze peste noapte. Așa că prietenii noștri din marină trebuie să continue să lovească acele convoaie.

– Capacitatea noastră de lovire este serios diminuată, zise Kosov. Nu mă aștept... Adevărul este că marina a fost învinsă. Islanda va recădea în curînd în mîinile NATO.

– Dar Buharin nu a pomenit nimic de o asemenea posibilitate! obiectă Sergetov-tatăl.

– Nu ne-a spus nici că aviația cu rază lungă de acțiune a Flotei Nordului a fost aproape redusă la zero, dar așa stau lucrurile. Idiotul crede că mă poate împiedica *pe mine* să aflu așa ceva! Acum americanii au o divizie întreagă în Islanda și primesc sprijin masiv din partea flotei lor. În afara situației în care submarinele noastre pot scufunda această grupare de nave – și amintiți-vă că, atîta vreme cît sînt acolo nu pot ataca convoaiele – Islanda va fi pierdută în mai puțin de o săptămînă. Asta va bloca strategia

marinei de a izola Europa. Dacă NATO poate aduce cîte întăriri vrea, ce se va întîmpla?

Ivan Sergetov se agită nervos pe scaun. Își dădea seama încotro se îndrepta discuția.

— Atunci e posibil să fi pierdut.

— Posibil? pufni Kosov. Atunci sîntem condamnați. Vom pierde războiul contra NATO, dispunem doar de o mică parte din necesarul energetic și forțele noastre armate sînt doar o umbră a forțelor dinainte. Și atunci ce va face Biroul Politic?

— Dar dacă reușește ofensiva de la Alfeld...

Amîndoi membrii Biroului Politic ignorară intervenția tînărului.

— Ce se aude despre negocierile secrete din India? întrebă ministrul Sergetov..

— Ah, ai observat că ministrul de externe a cam scăldat-o? Kosov rînji viclean. Era un individ înnăscut pentru conspirații. Nu și-au schimbat poziția cu nici o iotă. În cel mai bun caz a fost o încercare de acoperire în caz de colaps al forțelor NATO. E posibil să fi fost și o cacealma încă de la început. Nu sîntem siguri. Șeful KGB își turnă un pahar cu apă minerală. Biroul Politic se întrunește în opt ore. Eu nu voi fi acolo. Simt că mă paște un atac de angină din pricina inimii mele bolnave.

— Deci Larionov va livra raportul?

— Da. Kosov zîmbi. Bietul Iosif. Este prins în capcană de propriile estimări secrete. Va relata că lucrurile nu se desfășoară conform planului, dar că nu s-au deteriorat complet. Va susține că atacul de acum al NATO reprezintă o tentativă disperată de a bara ofensiva de la Alfeld și că negocierile cu nemții continuă să fie promițătoare. Ar trebui să te avertizez, tovarășe maior, că unul dintre oamenii lui se găsește în echipa ta. Îi cunosc numele, dar nu i-am văzut rapoartele. Probabil că el a fost cel care a furnizat informațiile care au dus la arestarea fostului comandant și la înlocuirea lui cu generalul tău.

— Ce se va întîmpla cu el? întrebă ofițerul.

— Asta nu trebuie să te preocupe pe tine, răspunse Kosov cu răceală.

În ultimele treizeci și șase de ore fuseseră arestați treizeci și șase de ofițeri superiori. Toți se aflau acum în închisoarea

Lefortovo, iar Kosov nu le putea schimba soarta nici măcar dacă ar fi vrut.

– Tată, trebuie să aflu care e situația combustibilului.

– Am rămas cu rezervele de stat minime – acum se livrează combustibilul pentru o săptămână. În mare, sînt disponibile rezervele care să ajungă timp de o săptămână forțelor din Germania, plus rezervele pentru o săptămână alocate forțelor armate desemnate să plece în Golful Persic.

– Așa că spune-i comandantului tău că are două săptămîni ca să cîştige războiul. Dacă eșuează, va plăti cu capul. Larionov va da vina pe armată pentru propriile greșeli legate de informațiile livrate. Și viața ta va fi în pericol, tinere.

– Cine e spionul KGB din echipa noastră?

– Ofițerul cu operațiunile. A fost cooptat acum opt ani, dar ofițerul lui de control este în facțiunea lui Larionov. Nu știu exact ce anume raportează.

– Generalul Alekseiev este... din punct de vedere tehnic încalcă ordinele luînd o unitate de pe Weser și trimițînd-o în est ca să elibereze Alfeld-ul.

– Atunci este deja în pericol și eu nu-l pot ajuta.

„Nu fără să-mi risc gîtul.“

– Vania, ar trebui să te întorci acum. Tovarășul Kosov și cu mine avem alte lucruri de discutat.

Sergetov își îmbrățișă fiul și îl conduse spre ușă. Urmări cum farurile roșii dispar pe după copaci.

– Nu-mi place că-mi folosesc fiul în chestia asta!

– În cine altcineva să te încrezi, Mihail Eduardovici? *Rodina* se confruntă cu posibila ei distrugere, conducerea de Partid a luat-o razna și eu nici măcar nu dețin controlul complet asupra KGB-ului. Nu înțelegi că *am pierdut*? Acum trebuie să salvăm ce mai putem.

– Dar încă deținem teritorii inamice...

– Ziua de ieri nu contează. Ziua de azi nu contează. Ce contează este ce va fi peste o săptămână. Ce va face ministrul nostru al apărării cînd va deveni evident chiar și pentru el că am eșuat? Te-ai gîndit la asta? Cînd oamenii disperați își dau seama că au eșuat – și acei oameni dețin controlul asupra armelor atomice, ce se întîmplă?

„Chiar așa, ce se întâmplă?” se întrebă Sergetov. În minte îi mai răsunară două întrebări. „Ce am eu – noi – de făcut în privința asta?” Apoi se uită la Kosov și își puse a doua întrebare.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Mackall constată cu surprindere că rușii nu reacționau prea repede. În timpul nopții avuseseră loc atacuri aeriene dure și mai multe tiruri îngrozitoare de artilerie, dar asaltul terestru așteptat nu se materializase. Pentru ruși era o greșală crucială. Sosise muniție nouă, ceea ce însemna că, pentru prima dată de săptămîni întregi, dispuneau de încărcătură maximă. Și mai bine, o întreagă brigadă de Panzere Grenadier germane întărise forțele slăbite ale Diviziei II Cavalerie, iar Mackall învățase să aibă încredere în acești oameni, așa cum avea încredere în blindajul compozit al tancului său. Pozițiile defensive erau înșirate în adîncime înspre est și vest. Unitățile de blindate care presau frontul rus dinspre nord puteau sprijini acum Alfeld-ul cu tunurile lor cu rază lungă de acțiune. Inginerii reparaseră podurile rusești de pe Leine, iar Mackall era pe punctul de a-și deplasa tancurile spre est, ca să sprijine trupele mecanizate care păzeau ruina în care se transformase Alfeld-ul.

Senzația pe care o încerca la traversarea podului rusesc de pontoane era ciudată – de fapt era ciudat și să mergi spre est – iar șoferul tancului era tot mai încordat pe măsură ce traversau structura îngustă și fragilă cu opt kilometri pe oră. Odată ajunși dincolo, se deplasară spre nord de-a lungul râului, învîrtindu-se în jurul orașului. De sus cernea o ploaie ușoară, cu ceață și nori la joasă înălțime. O vreme tipică de vară europeană, care reducea vizibilitatea sub o mie de metri. Mackall fu întâmpinat de soldați care ghidau tancurile spre poziții defensive selectate dinainte. De data asta sovieticii dăduseră o mîină de ajutor. În efortul lor constant de a curăța drumurile de moloz, lăsaseră americanilor grămezi ordonate de circa doi metri înălțime de cărămizi și pietre, aproape ideal pentru a se ascunde un tanc. Locotenentul coborî din vehiculul său ca să verifice amplasamentul celor patru tancuri ale plutonului, apoi discută cu comandantul companiei de infanterie în sprijinul căreia venise acolo. La periferia orașului se

ascundeau în gropi individuale cam două batalioane de infanterie, sprijinite de un escadron de tancuri. Mackall auzi deasupra șuieratul obuzelor de artilerie, noul gen de obuze care lăsau mine pe câmpul de luptă învăluit în ceață din fața lui. Șuieratul se schimbă în vreme ce Mackall se urca în tanc. Obuzele se apropiau.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Le-a luat prea mult ca să se pună în mișcare, mîrîi Alekseiev în direcția ofițerului cu operațiunile.

– Dar mai există încă trei divizii și sînt pe drum.

– Dar cîte întăriri au sosit?

Ofițerul cu operațiunile îl avertizase pe Alekseiev împotriva încercării de a coordona un atac în două direcții, dar generalul rămăsese la planul lui. Divizia de tancuri de categorie A a lui Beregovoi era pe poziția de a ataca dinspre vest, în vreme ce cele trei divizii de categorie C loveau dinspre est. Forța de blindate nu dispunea de artilerie – se deplasa prea repede ca să aștepte după așa ceva – dar trei sute de tancuri și șase sute de transportoare blindate reprezentau în sine o forță formidabilă sau cel puțin așa gîndea generalul... însă cu ce aveau să se confrunte și cîte vehicule fuseseră deja distruse sau avariate de atacurile aeriene în cursul marșului de apropiere?

Sosi și Sergetov. Uniforma lui impecabilă era acum boțită din pricina călătoriei.

– Și cum a fost la Moscova? întrebă Alekseiev.

– Întuneric, tovarășe general. Atacul, cum a mers?

– Abia acum începe.

– Oh?

Maiorul era suprim de întîrziere. Se uită mai îndeaproape la ofițerul cu operațiunile, care stătea aplecat peste masa cu hărți, privind încruntat dispunerile de forțe în vreme ce ofițerii planșetiști se pregăteau să marcheze progresul atacului.

– Am un mesaj de la înaltul comandament pentru dumneavoastră, tovarășe general.

Sergetov îi dădu o hîrtie cu aspect oficial. Alekseiev o parcurse repede cu privirea... și se opri din citit. Degetele lui strînseră tare hîrtia înainte ca el să-și recapete stăpînirea de sine.

– Vino în biroul meu. Generalul nu mai rosti nici o vorbă pînă ce nu văzu ușa închisă. Ești sigur de asta?

– Am fost informat de către directorul Kosov personal.

Alekseiev se sprijini de marginea biroului. Aprinse un chibrit și arse hîrtia, urmărind flacăra arzînd pînă ce-i ajunse aproape de degete.

– Nenorocitul ăsta de viezure. *Stukach!* „Un informator chiar în echipa mea!“ Ce altceva?

Sergetov îi relată cealaltă informație pe care o aflase. Generalul tăcu un minut, comparînd necesarul de combustibil cu rezervele existente.

– Dacă eșuează atacul de azi... ne-am...

Se întoarse cu fața în altă parte, incapabil să rostească gîndul cu voce tare. „Nu m-am antrenat întreaga mea viață ca să eșuez!“ Își aminti de prima sa observație legată de campania împotriva NATO. „Le-am spus să atace imediat. Le-am spus că avem nevoie de surpriza strategică și că o să întîmpinăm dificultăți în obținerea ei dacă așteptăm atît de mult. *Le-am spus* că va trebui să închidem Atlanticul de Nord ca să prevenim alimentarea forțelor NATO. Așadar... Acum, că n-am obținut nimic din toate acestea, prietenul meu este într-o închisoare KGB și viața mea e în pericol pentru că s-ar putea să nu fac ceea ce eu le-am spus că nu putem face – pentru că am avut dreptate tot timpul!“

„Haide, Pașa. De ce ar asculta Biroul Politic de soldații Patriei cînd poate foarte ușor să îi împuște?“

Ofițerul cu operațiunile își vîrî capul pe ușă.

– Trupele s-au pus în mișcare.

– Mulțumesc, Evgheni Ilici, răspunse Alekseiev pe ton amabil. Se ridică de pe birou. Hai, tovarășe maior, să vedem cît de repede putem zdrobi liniile NATO!

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

– Luptă corp la corp, zise Woody din postul lui de tunar.

– Așa se pare, fu Mackall de acord.

Li se spusese să se aștepte la două sau trei divizii rusești de rezervă. Împreună dispuneau probabil de forța de artilerie a două unități regulate și trăgeau în ambele maluri ale rîului. Vizibilitatea

mizerabilă dăuna ambelor părți. Rușii nu-și puteau ghida bine tirurile de artilerie, iar trupele NATO dispuneau de sprijin aerian minim. Ca de obicei, partea cea mai rea a acestui bombardament preliminar o constituiau rachetele. Tirul dură două minute, rachetele lipsite de ghidaj căzînd ca o grindină. Deși în urma lor muriră oameni și explodară vehicule, forța defensivă era bine pregătită și numărul victimelor rămase mic.

Woody comută pe vederea în infraroșu. Aceasta îi permitea să vadă cam pînă la o mie de metri, dublu față de raza vizuală normală. În partea stîngă a turelei, încărcătorul stătea nervos, cu piciorul odihnindu-i-se ușor pe pedala de control a ușilor de acces către compartimentul de muniție. În locașul lui ca un sicriu de sub tunul principal, conductorul bătea darabana cu degetele în tabloul de bord.

– Capetele sus. Se apropie prieteni, își anunță Mackall echipajul. Sînt raportate mișcări spre est.

– Îi văd, zise Woody.

Se întorceau cîțiva infanteriști de la posturile lor înaintate de observație. Mackall își spuse că nu erau atît de mulți precum ar fi trebuit să fie. „Atît de multe victime ale trecutului...”

– Țintă tanc la ora douăsprezece, rosti Woody.

Apăsă trăgaciul de pe manșă și tancul păru să facă un salt odată cu primul proiectil tras.

Tubul gol fu aruncat de pe țeava tunului. Încărcătorul apăsă pedala cu piciorul. Ușile compartimentului de muniție se deschiseră și omul trase un nou proiectil afară, după care îl răsuci într-un cerc strîns ca să-l introducă pe țeavă.

– Gata!

Woody avea deja o altă țintă. În esență era pe cont propriu, căci Mackall urmărea întreaga poziție a plutonului. Comandan-tul infanteriei chemă în ajutor sprijin de artilerie. Imediat în spatele primului rînd de tancuri se vedeau infanteriști care alergau ca să țină pasul cu tancurile. Printre tancuri erau amestecate și opt transportoare de infanterie pe roți. Transportoarele Bradley le angajară cu mitralierele grele de 25 de milimetri, în vreme ce obuze de artilerie cu focos de proximitate începură să explodeze la șase metri înălțime de sol, împrôscînd infanteriștii cu schije.

Nu puteau rata. Tancurile rusești înaintau în intervale reduse la jumătate față de distanța normală de o sută de metri, concentrate pe un front îngust. Woody văzu că erau tancuri T-55 vechi, cu tunuri demodate de 100 de milimetri. Distruse trei înainte ca ele să depisteze pozițiile NATO. Un proiectil ateriză pe grămada de piatră din fața tancului lor, împrăștiind vehiculul cu o ploaie de schije și așchii de piatră. Cu un proiectil HEAT, Woody se descotorosi de tancul care trăsesese. Apoi începură să cadă obuze fumigene – fapt care nu-i ajuta deloc pe ruși. Mijloacele electronice de vedere de pe vehiculele NATO nu se împiedicau de așa ceva. Obuzele de artilerie porniră să cadă tot mai multe peste pozițiile americane acum, că rușii ajunseseră suficient de aproape ca să ghideze tirurile, iar prin asta începu un duel de artilerie, căci tunurile NATO porniră în căutarea bateriilor rusești.

– Tanc cu antenă! Sabot!

Tunarul ținti tancul T-55 și trase. Proiectilul rată ținta de această dată, așa că reîncărcară alt obuz. Cel de-al doilea proiectil aruncă turela în aer. Imaginile termice arătau punctele strălucitoare ale rachetelor antitanc năpustindu-se înainte și exploziile vehiculelor lovite. Brusc, rușii se opriră. Cele mai multe blindate fuseseră distruse, dar unele se întoarseră și o luară la fugă.

– Încetați focul, încetați focul! ordonă Mackall plutonului său. Raportați.

– Trei-doi are o șenilă smulsă, replică unul dintre comandanții de tanc.

Celelalte blindate erau intacte, protejate de adăposturile lor de piatră.

– Nouă obuze trase, șefu', zise Woody.

Mackall și încărcătorul deschiseră trapele tancului ca să elimine mirosul acru de praf de pușcă din turelă. Tunarul își scoase casca de piele și clătină din cap. Părul lui de culoarea nisipului era murdar.

– Să știți că îmi este dor de un lucru de la vechile M-60.

– Și care e acel lucru, Woody?

– N-avem capac la fund. Era bine să te piși fără să trebuiască să te dai jos.

– Chiar trebuia să spui asta! gemu șoferul.

Mackall rîse. Își dădu seama de ce abia peste cîteva clipe. Era pentru prima dată cînd îl alungau pe Ivan fără a fi obligați să se retragă – ceea ce era un lucru bun, de vreme ce poziția lor nu le permitea retragerea! Și cum reacționase echipajul la toate astea? Făceau *glume*.

USS REUBEN JAMES

O'Malley decolă din nou. Ajunsese în medie la zece ore de zbor pe zi. În ultimele patru zile, trei nave fuseseră torpilate și alte două lovite de rachete lansate de pe submarin, dar rușii plătiseră cu vîrf și îndesat pentru toate astea. Probabil că trimiseseră douăzeci de submarine în apele islandeze. Opt pieriseră încercînd să treacă prin barajul de submarine care apăra perimetrul exterior al flotei de atac. Altele căzuseră pradă liniei de nave dotate cu sonar remorcat, ale căror elicoptere erau acum sprijinite de cele de pe HMS *Illustrious*. Un comandant îndrăzneț de Tango reușise să penetreze în interiorul unuia dintre grupurile de nave sprijinite de portavioane și lansase o torpilă spre *America*, dar fusese depistat și scufundat de distrugătorul *Caron*. Portavionul era acum în stare să navigheze doar cu douăzeci și cinci de noduri, abia reușind să mențină operațiunile de zbor, dar era încă acolo.

Forța M de la Mike – *Reuben James*, *Battleaxe* și *Illustrious* – escorta un grup amfibiu spre sud, către o nouă debarcare. Pe insulă mai erau dușmani și Ivan avea să atace navele-amfibie imediat ce ar fi avut ocazia. De la trei sute de metri înălțime O'Malley le vedea pe *Nassau* și alte trei nave spre nord. Din Keflavik se înălțau fuioare de fum. Trupele rusești nu aveau parte de nici un fel de odihnă.

– Nu le va fi ușor să ne urmărească, gîndi Ralston cu voce tare.

– Presupui că trupele alea rusești dispun de stații radio? întrebă O'Malley.

– Categorie.

– Presupui că ne pot vedea de pe dealurile alea și pot transmite unui submarin ce văd?

– Nu m-am gîndit la asta, admise Ralston.

– E-n regulă. Sînt convins că Ivan a făcut-o.

O'Malley privi din nou spre nord. Pe navele alea se aflau trei mii de pușcași marini. Pușcașii marini îi salvaseră viața de mai multe ori în Vietnam.

Reuben James și O'Malley păzeau partea dinspre țărm a micului convoi, în vreme ce navele și elicopterele britanice păzeau partea dinspre mare. Apele erau relativ puțin adânci. Sonarele lor remorcate erau deja în funcțiune.

– Willy, coboară – acum, acum, acum!

Prima baliză sonar activă fu lăsată la apă. În următoarele minute, alte cinci balize se iviră pe suprafața mării. În astfel de locuri balizele pasive folosite pentru căutare în ape oceanice adânci nu erau potrivite. Dacă submarinele sovietice erau ghidate încotro să se îndrepte, camuflajul nu folosea la nimic. Mai bine să fie speriate decât să se încerce manevre de finețe cu ele.

„Trei ore“, își spuse O'Malley.

– Hammer, aici Romeo, se auzi Morris. Bravo și India lucrează la un posibil contact înspre mare, doi-nouă mile, relevant doi-patru-șapte.

– Înțeles, Romeo, răspunse O'Malley. După care, în direcția lui Ralston: Ticălosul a intrat în raza de acțiune a rachetelor. Asta ar trebui să-i facă fericiți pe pușcașii marini.

– Contact! Posibil contact la baliza patru, zise Willy, urmărind ecranul sonarului. Semnalul e slab.

O'Malley își întoarse elicopterul și porni înapoi de-a lungul liniei de balize.

KEFLAVIK, ISLANDA

– Unde presupui că sînt? îl întrebă Andreiev pe ofițerul de legătură navală.

Poziția formațiunii fusese trasată pe hartă potrivit rapoartelor primite de la mai multe posturi de observație postate în vîrfurile dealurilor.

Omul clătină din cap.

– Încearcă să ajungă la ținte.

Generalul își aminti momentele petrecute de el pe vas și cît de vulnerabil se simțise. Cît de periculos fusese. O parte a conștiinței sale simțea un soi de simpatie pentru pușcașii marini

americani. Însă galanteria reprezenta un lux pe care generalul nu și-l putea permite. Parașutiștii lui dădeau lupte grele, iar el n-avea nevoie de alte trupe inamice și de echipamente grele pe insulă!

Divizia lui fusese astfel dispusă încît să mențină trupele americane departe de zona Keflavik-Reykjavik cît mai mult posibil. Ordinele lui inițiale rămîneau în picioare: nu permiteți accesul NATO la baza de la Keflavik. Putea duce ordinul la îndeplinire, deși acesta avea să provoace probabil anihilarea trupelor lui de elită. Problema era că aeroportul din Reykjavik era la fel de util inamicului și o divizie ușoară nu era îndeajuns ca să acopere ambele locuri.

Așa că americanii defilau acum la vedere – un regiment de infanterie cu sprijin de arme grele și elicoptere care puteau ateriza unde aveau chef. Dacă rearanja oamenii ca să facă față noii amenințări, risca dezastrul cînd își muta trupele avansate. Dacă își muta rezervele, acestea aveau să se găsească în spațiu deschis, acolo unde tunurile de pe nave și avioanele le puteau masacra. Unitatea inamică era acum deplasată nu ca să-i sprijine pe ceilalți împotriva parașutiștilor lui, ci ca să exploateze cît mai rapid orice slăbiciune. Odată poziționate, navele puteau aștepta lăsarea întinericului sau declanșarea unei furtuni și puteau goni nevăzute spre țărm pentru a-și debarca oamenii. Oare cum își putea el aranja trupele ca să facă față unei asemenea situații? Radarele lui erau distruse, îi rămăsese un singur lansator SAM, iar cuirasatele îi nimiciseră sistematic cele mai multe din bateriile de artilerie.

– Cîte submarine sînt acolo?

– Nu știu, tovarășe general.

USS REUBEN JAMES

Morris urmări ecranul sonarului. Contactul de la baliză se estompase după cîteva minute. Poate că fusese un banc de heringi. Apele oceanului erau pline de pește și multe bancuri arătau ca un submarin pe sonar. Sonarul de pe vas era inutil cîtă vreme nava se lupta să țină pasul cu navele-amfibie. Un posibil submarin dinspre mare – și fiecare contact submarin reprezenta o potențială navă inamică dotată cu rachete – îi era suficient comandantului de convoi ca să treacă la viteză maximă.

O'Malley își lăsa acum propriul sonar în apă, încercînd să redobîndească acel contact pierdut. Era singurul care putea ține pasul cu evoluția lucrurilor.

– Romeo, aici Bravo. Fii atent că noi urmărim un posibil submarin purtător de rachete.

Doug Perrin trebuia să ia în calcul varianta cea mai rea.

– Înțeles, Bravo.

Conform celor știute de el, trei elicoptere sprijineau acum *Battleaxe*, iar fregata britanică se interpusese între contact și convoiul de nave-amfibie. „Fii atent, Doug.“

– Contact! zise Willy. Am un contact activ pe sonar relevant trei-zero-trei, distanța doi trei sute.

O'Malley nu trebuia să se uite la ecranul său tactic. Submarinul era între el și navele de debarcare.

– Sus sonarul! Pilotul menținu elicopterul la punct fix în vreme ce cablul sonarului era ridicat. Contactul fusese în mod clar alertat. Iar asta îngreuna situația. Romeo, aici Hammer, avem un posibil contact aici.

– Înțeles.

Morris se uită la ecran. Ordonă ca fregata să se apropie la viteză maximă. Nu era o tactică prea inteligentă, dar n-avea de ales decît să amenințe contactul înainte ca acesta să ajungă în raza de acțiune a convoiului de nave-amfibie.

– Semnalizați către *Nassau* că avem la un posibil contact.

– Jos sonarul! ordonă O'Malley. Scufundați-l la o sută treizeci de metri și „ciocăniți“!

Willy activă sonarul imediat ce acesta ajunsese la adîncimea potrivită. Primi ca răspuns un ecran plin de ecouri. Emițătorul era atît de aproape de fundul stîncos al apei că pe ecran se iviră aproape douăzeci de spirale cauzate de stînci. Nici fluxul nu ajuta la îmbunătățirea situației. Zgomotele de fond din jurul stîncilor o fereau numeroase date eronate și prin receptoarele pasive de semnal.

– Domnule, am o mulțime de prostii aici.

– Îl simt, Willy. Ultima dată cînd am „ciocănit“, pun pariu că îl aveam la adîncime periscopică și a apucat să se ascundă în adînc pînă am ajuns la el.

– Atît de repede? se miră Ralston.

– Atît de repede.

– Domnule, una dintre cheștiile astea pare să se miște puțin.

O'Malley activă radioul și primi de la Morris permisiunea să lanseze. Ralston potrive torpila pentru căutare în cerc și pilotul o lansă în mare. Pilotul comută sonarul pe căștile lui. Auzi zgomotul elicei de torpilă, apoi sunetul de înaltă frecvență al sonarului ei. Torpila continuă să se învîrtă timp de cinci minute, apoi trecu pe emisie continuă – și explodeă.

– Explozia a sunat ciudat, domnule, zise Willy.

– Hammer, aici Romeo – raportează.

– Romeo, aici Hammer, cred că tocmai am ucis o stîncă.

O'Malley făcu o pauză. Romeo, e un submarin aici, dar nu pot dovedi încă.

– Ce te face să crezi asta, Hammer?

– Pentru că e un loc al naibii de bun să te ascunzi, Romeo.

– Corect. Morris învățase să aibă încredere în instinctele lui O'Malley. Îl chemă pe comandantul de convoi de pe *Nassau*. November, aici Romeo, avem un posibil contact. Recomand să manevrați spre nord cîtă vreme noi urmărim contactul.

– Negativ, Romeo, replică imediat comandantul. India lucrează la un contact probabil, repet probabil, care se comportă ca un submarin cu rachete. Continuăm cu viteză maximă spre obiectivul nostru. Prinde-l tu pentru noi, Romeo.

– Înțeles. Terminat. Morris își puse telefonul la loc în furcă. Se uită spre ofițerul de acțiune tactică. Continuă să te apropii de punctul de întîlnire.

– Nu e periculos să te repezi după un contact submarin? Întrebă Calloway. Nu aveți elicopterul ca să-l mențineți la distanță?

– Începi să înveți, domnule Calloway. Așa e, este periculos. Cred că la Annapolis s-a menționat că treaba poate deveni periculoasă...

Ambele turbine ale navei se roteau cu toată puterea, astfel că prova ca un cuțit a fregatei tăia valurile cu peste patruzeci de noduri. Elicea unică îi dădea o ușoară înclinare de patru grade babord în cursa ei de prindere a submarinului.

– Chestia asta devine urîță.

O'Malley putea vedea clar catargul fregatei la orizont, în vreme ce el zbura la cincisprezece metri deasupra apei.

– Spune-mi ceva, Willy!

– Multe ecouri de fund, domnule. Fundul trebuie să arate ca un oraș, cu toate nenorocitele alea de pietre. Avem prea multe lucruri acolo, domnule. Condițiile de sonar sînt împruțite!

– Treci pe pasiv.

Pilotul întinse mîna și apăsă butonul de ascultare. Willy avea dreptate. Prea mult zgomot de fond. „Gîndește!“, își porunci sieși. Pilotul se uită la ecranul tactic. Navele de debarcare se găseau la doar cincisprezece kilometri distanță. Nu le auzea pe sonar, dar existau treizeci la sută șanse ca submarinul să le audă. „Dacă ar mai fi fost la adîncime de antenă ca înainte, probabil că ar fi avut o idee unde sînt navele... dar nu destul de clară ca să tragă.“

– Romeo, aici Hammer, poți avertiza amfibiile?

– Negativ, Hammer. Fug din calea unui posibil contact dinspre mare.

– Minunat! mîrii O'Malley în receptor. Willy, pregătește-te să ridici sonarul.

Un minut mai tîrziu se îndreptau spre vest.

– Comandantul ăsta de submarin are boase mari, zise pilotul. Are și creier...

O'Malley apăsă butonul radioului.

– Romeo, aici Hammer, pune traseul lui November pe ecranul tactic și transmite-mi datele.

Dură un minut. O'Malley îl binecuvîntă pe inginerul necunoscut care introdusese această facilitate în computerul tactic de pe Seahawk. Pilotul trase o linie imaginară dinspre singurul contact realizat cu submarinul spre cursul proiectat al navei *Nassau*. „Să ne imaginăm că submarinul navighează cu douăzeci pînă la douăzeci și cinci de noduri...“ Pilotul se aplecă și își puse degetul pe tubul de sticlă.

– Aici este nemernicul!

– De unde știți? se miră Ralston.

O'Malley își îndrepta deja elicopterul în acea direcție.

– Pen'că acolo aș fi fost eu, dacă eram în locul lui! Willy, data viitoare cînd coborîm sonarul, menține-l la exact treizeci de metri. Să-ți mai spun un lucru, domnule Ralston – tipul ăsta crede că ne poate bate.

„Și nimeni nu-l poate bate pe Hammer!“ O'Malley se învârti deasupra locului ales și menținu elicopterul la punct fix.

– Jos sonarul. Willy. Doar căutare pasivă.

– Treizeci de metri și ascultare, domnule.

Secundele se transformară în minute, în vreme ce pilotul se lupta cu manșa ca să mențină elicopterul pe loc.

– Posibil contact relevment unu-șase-doi.

– Trecem pe activ? întrebă Ralston.

– Nu încă.

– Relevmentul se modifică lent, acum este unu-cinci-nouă.

– Romeo, aici Hammer, avem un posibil contact submarin.

Computerul de la bordul elicopterului transmise datele către *Reuben James*. Morris modifică cursul fregatei ca să ajungă chiar în dreptul contactului. O'Malley ridică sonarul și lansă o baliză sonar, ca să marcheze poziția și să mențină contactul activ, în vreme ce elicopterul se postă în altă poziție. Fregata ajunsese la șapte kilometri depărtare.

– Jos sonarul!

Un alt minut de așteptare.

– Contact, relevment unu-nouă-șapte. Baliza șase arată un contact relevment unu-patru-doi.

– Te-am prins, fraiere! Sus sonarul, hai să-l prindem!

Ralston programă sistemul de atac, iar O'Malley deplasă elicopterul spre sud, chiar în spatele țintei. Setă ultima lor torpilă pentru o adâncime de căutare de șaiszeci de metri și un curs șerpuit.

– Jos sonarul!

– Contact, relevment doi-nouă-opt.

– „Ciocănește“!

Willy apăsă butonul de sonar activ.

– Contact pozitiv, relevment doi-nouă-opt, distanța șase sute.

– Fixat! anunță imediat Ralston.

Pilotul își puse degetul mare pe butonul roșu de lansare. Torpila de culoare verde căzu în apă.

După care nu se întâmplă nimic.

– Domnule, torpila nu s-a activat – e o torpilă moartă, domnule. Nu era timp de înjurături.

– Romeo, aici Hammer, tocmai am lansat asupra unui contact pozitiv – torpilă proastă, stare de nefuncționare a torpilei.

* * *

Morris își încheștă pumnul pe receptor. Dădu imediat ordine privin cursul.

– Hammer, aici Romeo, poți continua să urmărești ținta?

– Afirmativ, a luat-o la goană pe curs doi-doi-zero – stai așa, virează nord... pare să încetinească acum.

Reuben James ajunsese la șase sute de metri de submarin. Navetele erau pe curs de ciocnire, fiecare în raza de acțiune a celeilalte.

– Stop mașinile! ordonă Morris.

În câteva secunde, întreaga navă vibra din pricina inversării sensului de rotație a mașinilor. Fregata încetini la cinci noduri în mai puțin de un minut și Morris ordonă o viteză de trei noduri, ca și cum ar fi plutit în derivă.

– Sistemul PrairieMasker?

– Operațional, domnule, confirmă ofițerul de control al echipamentelor.

Calloway se ținuse deoparte pînă atunci și nu scosese o vorbă – dar acum era prea de tot.

– Căpitane Morris, nu vi se pare că sîntem o pradă sigură?

– Ba da, confirmă Morris. Dar noi putem opri mai repede ca el. Sonarul lui abia acum ar trebui să redevină operațional – și noi nu generăm zgomot suficient ca să ne audă. Condițiile de sonar sînt proaste pentru toată lumea. E un joc, admise comandantul.

Ceru prin radio încă un elicopter. *Illustrious* avea să-i trimită unul în cincisprezece minute.

Morris urmări elicopterul lui O'Malley pe radar. Submarinul rusesc încetinisese și coborîse din nou la mare adîncime.

– Vampir, vampir! izbucni tehnicianul radar. Două rachete în aer...

– Bravo spune că elicopterul ei tocmai a lansat împotriva unui SSGN, domnule! interveni ofițerul ASW.

– Chestia asta se complică, observă Morris cu sînge rece. Foc de voie la arme.

– Bravo a distrus o rachetă, domnule! Cealaltă se îndreaptă spre India!

Privirea lui Morris se concentrează asupra ecranului principal. Spre HMS *Illustrious* se îndreaptă un simbol – cu viteză foarte mare.

– Vampir evaluat ca SS-N-19; Bravo spune că a fost lansat de o navă din clasa Oscar. Raportează o lovitură, domnule.

Patru elicoptere mișunau acum în jurul simbolului pentru contactul submarin.

– Romeo, aici Hammer, ticălosul e chiar sub noi – relevmentul s-a inversat spre noi.

– Sonar, căutare Yankee relevment unu-unu-trei! Morris ridică radiotelefonul. November, virează nord acum! ordonă el comadantului de pe *Nassau*.

– India e lovită, domnule. Vampirul a lovit India... stați, elicopterul de pe India raportează că a lansat o nouă torpilă asupra contactului!

Morris decise că *Illustrious* trebuia să-și poarte singură de grijă.

– Contact pe sonar, domnule, relevment unu-unu-opt, distanța o mie cinci sute.

Datele intrară în computerul de control al tirului. Indicatorul de fixare a soluției clipi.

– Fixat!

– Fooc! Morris făcu o scurtă pauză. Puntea, aici centrul de luptă: mașinile înainte cu toată viteza! Vino pe curs zero-unu-zero.

– Măi să fie, comentă Calloway.

În tribordul fregatei, lansatorul triplu de torpile se roti și dădu drumul unei singure arme inteligente. Sub punte, mecanicii ascultau cum motoarele trec de la ralanti la turație maximă. Fregata se lăsă cu pupa în apă, în vreme ce elicea transformă apa în spumă. Turbinele puternice accelerară nava aproape ca pe un automobil.

– Romeo, aici Hammer: avertisment, avertisment, ținta tocmai a lansat o torpilă spre tine!

– Sistemul Nixie? întrebă Morris.

Nava se deplasa prea repede ca sonarul să-i funcționeze.

– Unul în apă și un altul gata de acțiune, domnule, răspunse un subofițer.

– Atunci asta e, zise Morris.

Băgă mâna în buzunar după o țigară, se uită la ea, apoi aruncă întregul pachet într-un coș de gunoi.

– Romeo, aici Hammer, contactul are generator de tip doi. Evaluați contactul drept submarin din clasa Victor. Acum e la viteză maximă, virînd spre nord. Torpila ta emite asupra țintei. Am pierdut torpila lansată contra ta.

– Înțeles, rămîi cu submarinul, Hammer.

– Ce mai ticălos ești! zise O'Malley prin intercom.

Putea vedea fum ieșind din HMS *Illustrious*. „Idiotule, își spusese pilotul. N-ar fi trebuit să lași prima torpilă să cadă!” Acum singurul lucru pe care îl mai putea face era să emită impulsuri.

– Domnule, torpila tocmai a trecut pe regim de emisie continuă. Pare să se apropie de țintă, intervalele de emisie se micșorează. Zgomot de carenă. Submarinul schimbă din nou adîncimea și cred că iese la suprafață.

O'Malley zări un vîrtej în apă. Brusc, prova sferică a submarinului Victor țîșni prin apă. Submarinul pierduse capacitatea de a controla adîncimea în tentativa de a scăpa de torpilă. O clipă mai tîrziu urmă prima explozie reală pe care O'Malley o văzuse cu adevărat vreodată. Submarinul alunecă înapoi în adîncuri, lăsînd să apară o bolboroseală intensă de apă la treizeci de metri de locul în care se ivise prova.

– Romeo, aici Hammer, ținta a fost lovită – chiar *l-am văzut* pe nemernic! Repet, ținta a fost lovită!

Morris verifică situația cu ofițerul de la sonar. Nu se auzea nimic dinspre sonarul torpilei rusești. Torpila ratase ținta.

Comandantului Perrin nu-i venea să creadă. Oscar-ul fusese lovit de trei torpile și încă nu se auzeau zgomote de carenă sfârșită. Însă zgomotele de mașini încetaseră și submarinul apărea pe sonarul activ. *Battleaxe* se apropie cu cincisprezece noduri cînd forma neagră apăru dintr-o masă imensă de bulbuci la suprafața apei. Căpitanul alergă pe punte și își fixă binoclul pe nava sovietică. Submarinul se găsea la mai puțin de o milă. Un om se ivi în vîrful turnului de pe submarin, dînd sălbatic din mîină.

– Încetați focul! Încetați focul! strigă el. Controlule, du-ne cît de repede poți paralel cu ținta!

Nu-i venea să creadă. Submarinul Oscar se prezenta cu găuri mari în partea superioară a cocii și plutea canarisit la treizeci de grade din pricina distrugerii tancurilor de balast. Oamenii ieșeau prin turn și prin tambuchiul de pe puntea față.

– Bravo, aici Romeo. Tocmai am distrus un Victor la țarm. Dă-mi, te rog, situația ta.

Perrin ridică telefonul.

– Romeo, avem un Oscar avariat la suprafață, echipajul abandonază nava. A tras două rachete. Elicopterele noastre au distrus una. Cealaltă a lovit India în plin. Ne pregătim de operațiuni de salvare. Spune-i lui November că își poate continua promenada. Terminat.

– Așa zic și eu, Bravo! Terminat. Morris schimbă canalele. November, aici Romeo, ai auzit ultima transmisie a lui Bravo?

– Afirmativ, Romeo. Hai să ajungem pe plajă.

Generalul Andreiev luă personal raportul de la postul de observație înainte de a da radiofonul ofițerului de operațiuni. Navele americane de debarcare erau acum la cinci kilometri de farul de la Akranes. Probabil că aveau să înainteze pînă la vechiul port de baleniere din Hvalfjörður ca să își aștepte ocazia.

– Vom rezista pînă la capăt, zise colonelul KGB. Le vom arăta noi cum pot lupta soldații sovietici!

– Îți admir spiritul, tovarășe colonel. Andreiev se duse în colțul încăperii și luă o pușcă. Uite, te poți duce tu însuși pe front cu asta.

– Dar...

– Locotenent Gasporenko, fă-i rost de un șofer colonelului. Merge pe front ca să le demonstreze americanilor cum se bat ostașii sovietici.

Andreiev se uită la KGB-ist cu un soi de amuzament sumbru. Colonelul nu mai putea da înapoi. După plecarea lui, generalul îl chemă pe ofițerul de comunicații al diviziei. Cu două excepții, toate emițătoarele radio de putere erau distruse. Andreiev știa că nu se putea preda încă. Mai întâi trupele lui trebuiau să plătească un tribut de sînge, iar generalul avea să sufere pentru fiecare picătură vărsată. Însă mai știa că în curînd avea să se ajungă la un

punct unde orice rezistență suplimentară devenea inutilă, și generalul n-avea de gînd dă-și sacrifice oamenii degeaba.

ALFELD, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Pentru o vreme se lăasă liniștea. Mackall își spuse că al doilea atac fusese cît p-aci să reușească. Rușii se năpustiseră cu tancurile la viteză maximă și ajunseseră cu ele la cincizeci de metri de pozițiile americane, suficient de aproape ca tunurile lor vechi și demodate să distrugă jumătate din tancurile trupei. Însă atacul se oprise la limita succesului, iar cel de-al treilea atac, din amurg, nu însemnase decît un balet executat fără tragere de inimă de oameni prea obosiți ca să mai avanseze în zona ucigașă. Mackall auzea în spate zgomotele altei bătălii. Germanii de la vest de oraș erau sub un tir intens.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Generalul Beregovoi raportează un contraatac puternic dinspre nord – către Alfeld.

Alekseiev acceptă vestea impasibil. Jocul lui la risc eșuase. „De-asta i se spune risc, Pașa. Și acum ce facem?”

În camera hărților se lăsase tăcerea. Ofițerii inferiori care trasau mișcările forțelor amice și inamice nu vorbeau niciodată prea mult, iar acum nici măcar nu se uitau unul la altul. Nu mai era o cursă pentru a vedea care forță își atinge prima obiectivele.

„Cuvîntul pe care îl cauți tu este *dezastru*, Pașa.” Generalul rămase alături de ofițerul de operațiuni.

– Evgheni Ilici, sînt deschis la propuneri.

Omul dădu din umeri.

– Trebuie să continuăm. Trupele noastre sînt obosite. La fel sînt și ale lor.

– Aruncăm oameni lipsiți de experiență contra veteranilor. Trebuie să schimbăm asta. Vom lua ofițeri și subofițeri din unitățile de categorie A decimate și îi vom folosi ca să întărim unitățile C care sosesc acum. Acești rezerviști trebuie să aibă soldați experimentați în luptă ca să îi îndrume, altfel înseamnă că îi

trimitem ca pe niște vite la abator. Apoi vom suspenda temporar operațiunile ofensive...

– Tovarășe general, dacă facem asta...

– Dispunem de suficientă forță pentru un ultim efort. Acest efort va avea loc la momentul și în locul ales de mine și va fi un atac complet pregătit. Îi voi ordona lui Beregovoi să scape cum poate, dar nu am încredere în radio ca să transmit acest ordin. Evgheni Ilici, vreau să zbori la noapte pînă la cartierul general al lui Beregovoi. Va avea nevoie de un creier operațional de excepție ca să-l asiste. Asta va fi misiunea ta.

„Îți ofer șansa de a-ți spăla păcatele, trădător nemernic. S-o folosești bine.“ Mai important, decizia îl îndepărta din vecinătatea lui pe informatorul KGB. Ofițerul de operațiuni ieși ca să aranjeze cu mijlocul de transport. Alekseiev îl luă pe Sergetov cu el în birou.

– Tu pleci înapoi la Moscova.

Ștampilă pe conflict

BRUXELLES, BELGIA

– Uluitor ce poate face o pereche de cinciari...

– Ce anume, domnule general? Întrebă ofițerul lui de informații.

SACEUR clătină din cap, privind pentru prima dată harta cu încredere. Alfeld rezistase. Germanii încasaseră la vest o lovitură usturătoare, dar liniile lor nu cedaseră, deși se îndoiseră serios. Ajutoare suplimentare erau pe drum. O brigadă de tancuri gonea spre ei cu întăriri. Nou-sosita divizie de blindate presa acum spre sud ca să izoleze divizia rusă de diviziile aflate pe Weser. Diviziile inamice cele mai avansate își terminaseră rezervele de rachete sol-aer, iar aviația NATO le bombarda pozițiile cu regularitate.

Recunoașterea aeriană demonstra că terenul deschis de la est de Alfeld era un cimitir de tancuri arse. Întăririle se îndreptau și într-acolo. Ivan avea să se întoarcă, dar cerul se limpezea din nou. Intra în joc întreaga greutate a aviației NATO.

– Joachim, cred că i-am oprit.

– *Ja, Herr General!* Acum o să începem să-i dăm înapoi.

MOSCOVA, URSS

– Tată, generalul Alekseiev mi-a ordonat să îți transmit că el nu crede că e posibil să învingem NATO.

– Ești sigur?

– Da, tată. Tînărul se așează pe scaun în biroul ministrului. Nu am reușit să dobîndim surpriza strategică. Am subestimat puterea aeriană NATO... sînt multe lucruri. Nu am reușit să împiedicăm aprovizionarea forțelor inamice. Cu excepția aceluia ultim contraatac, care putea să reușească, dar... Mai există o șansă. Generalul suspendă operațiunile ofensive în pregătirea unui atac final. Ca să facă asta...

– Dacă totul e pierdut, atunci la ce te mai referi?

– Dacă putem avaria forțele NATO suficient de mult ca să împiedicăm o contraofensivă majoră, ne vom păstra victoriile de pînă acum, permițîndu-ți – permițînd Biroului Politic să negocieze de pe o poziție de forță. Chiar și o asemenea eventualitate este nesigură, dar e cea mai bună opțiune pe care o vede generalul. Cere ca tu să informezi Biroul Politic că e nevoie de o rezoluție diplomatică și rapidă a conflictului, înainte ca NATO să-și recupereze forțele suficient de mult pentru o ofensivă proprie.

Ministrul dădu din cap. Se răsuci pe scaun ca să privească pe fereastră cîteva minute, în vreme ce fiul lui aștepta un răspuns.

– Înainte ca așa ceva să fie posibil, rosti ministrul în cele din urmă, vor ordona arestarea lui Alekseiev. Știi ce s-a întîmplat cu ceilalți arestați, nu?

Fiul avu nevoie de cîteva clipe să deslușească înțelesul vorbelor tatălui.

– Nu se poate!

– Noaptea trecută, toți șapte, inclusiv fostul tău comandant.

– Dar era un comandant eficient...

– A dat greș, Vania, zise încet Sergetov cel bătrîn. Statul nu privește eșecul cu bucurie, iar eu m-am aliat, de dragul tău, cu Alekseiev...

Vocea i se stinse. „Acum nu mai am de ales. Trebuie să cooperez cu Kosov, ticălos cum e, indiferent de consecințe. Și mai trebuie să risc și viața ta, Vania.“

– Vitali te va duce la reședința de vară. Te vei schimba în haine civile și mă vei aștepta. Nu vei ieși afară și nu te vei lăsa văzut de nimeni.

– Dar cu siguranță că tu ești urmărit!

– Bineînțeles. Sergetov senior schiță un zîmbet. Sînt urmărit de ofițeri din Comitetul pentru Securitatea Statului (KGB), ofițeri din anturajul personal al lui Kosov.

– Și dacă te joacă ca pe un pion?

– Atunci sînt un om mort, Vania, și așa ești și tu. Iartă-mă, n-am visat niciodată că așa ceva ar... m-ai făcut foarte mîndru în aceste ultime săptămîni. Se ridică și își îmbrățișă fiul. Acum du-te, trebuie să ai încredere în mine.

După ce fiul său plecă, Sergetov ridică telefonul și formă numărul sediului KGB. Directorul Kosov era plecat, așa că ministrul petrolului lăsă mesajul că cifrele pe care Kosov le ceruse referitor la producția de petrol din Golf erau gata.

Întîlnirea cerută de codul trimis de ministru avu loc curînd după apusul soarelui. La miezul nopții, Ivan Mihailovici era din nou în avion, îndreptîndu-se către Germania.

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

– Directorul Kosov vă felicită pentru modul cum ați procedat cu trădătorul. A spus că uciderea lui, chiar și accidentală, ar fi trezit suspiciuni, dar acum, că e în siguranță în spatele liniilor inamice și își îndeplinește datoria, vor fi siguri că nu e bănuț de nimic.

– Data viitoare cînd îl mai vezi pe nemernic, spune-i că-i mulțumesc.

– Prietenul dumneavoastră a fost împușcat acum treizeci și șase de ore, zise apoi Sergetov.

Generalul deveni imediat alert.

– Ce?

– Fostul comandant al Zonei de Vest a fost împușcat, alături de mareșalul Shavrin, Rojkov și alți patru.

– *Și ticălosul ăla de Kosov mă felicită pentru...*

– A spus că nu a putut întreprinde nimic și v-a transmis condoleanțele lui.

„Condoleanțe din partea Comitetului pentru Securitatea Statului, își spuse Alekseiev. Va veni o vreme, tovarășe Kosov...”

– Eu urmez, bineînțeles.

– Ați avut dreptate să mă trimiteți ca să discut rațiunea pentru operațiunile viitoare cu tatăl meu. Atît el, cît și Kosov cred că dacă ați fi propus asta direct către STAVKA ați fi fost arestat pe

loc. Biroul Politic încă mai crede că victoria e posibilă. Când vor pierde această convingere se poate întâmpla orice.

Alekseiev știa exact ce anume însemna acel *orice*.

– Zi mai departe.

– Ideea dumneavoastră de a introduce oameni cu experiență în diviziile de categorie C care sosesc pe front este valoroasă – oricine își va da seama de asta. Mai multe astfel de divizii roiesc prin Moscova în fiecare zi...

Sergetov se opri ca să-l lase pe general să tragă propriile concluzii.

Alekseiev păru că începe să tremure din tot corpul.

– Vania, tu vorbești aici despre trădare.

– Vorbesc despre supraviețuirea Patriei-Mamă...

– Nu confunda importanța pielii tale cu importanța țării noastre! Ești soldat, Ivan Mihailovici, la fel ca mine. Viețile noastre sînt niște pioni disponibili...

– În mîinile conducerii noastre politice? pufni Sergetov. Respectul dumneavoastră pentru Partid vine cam tîrziu, tovarășe general.

– Speram că tatăl tău poate convinge Biroul Politic să adopte o poziție mai moderată de acțiune. Nu am avut intenția să incit la o rebeliune.

– Timpul moderației a trecut de mult, replică Sergetov, vorbind ca o tînără căpetenie de partid. Tatăl meu s-a opus războiului, ca și alții, fără succes. Dacă propuneți o soluție diplomatică veți fi arestat și împușcat, mai întîi pentru neîndeplinirea obiectivului trasat, apoi pentru îndrăzneala de a propune o soluție politică ierarhiei de partid. Cu cine veți fi înlocuit și care va fi rezultatul? Tatăl meu se teme că Biroul Politic va înclina spre o rezolvare nucleară a conflictului.

„Tata avea dreptate, gîndi Sergetov, căci în ciuda miniei față de partid, Alekseiev a slujit statul prea mult timp și prea bine ca să-și permită să se gîndească la trădare ca la o soluție logică.”

– Partidul și Revoluția au fost trădate, tovarășe general. Dacă nu intervenim pentru salvarea lor, ambele vor fi pierdute. Tata spune că trebuie să vă hotărîți pe cine și ce slujiți.

– Și dacă decid greșit?

– Atunci eu voi muri, ca și tata, ca și alții. Și dumneavoastră nu veți fi reușit să vă salvați.

„Are dreptate. Are dreptate în toate privințele. Revoluția a fost trădată. Ideea de Partid a fost trădată – dar...”

– Încerci să mă manipulezi ca pe un copil! Tatăl tău ți-a spus că nu voi coopera decît dacă mă vei convinge de... generalul ezită o clipă, căutînd cuvîntul potrivit... corectitudinea, da, de corectitudinea idealistă a acțiunii tale.

– Tata mi-a spus că ați fost condiționat, așa cum *știința* comunismului susține că oamenii pot fi condiționați. Vi s-a spus toată viața că Armata slujește Partidul, că sînteți un păzitor al Statului. Mi-a spus să vă reamintesc faptul că sînteți un om al Partidului și că este timpul ca oamenii să reclame Partidul pentru ei înșiși.

– Aha, de-asta conspiră el cu directorul KGB!

– Poate că ați prefera să lucrăm cu niște preoți bărboși din Biserica Ortodoxă sau cu niscaiva disidenți evrei din Gulag ca să facem o revoluție pură? Trebuie să luptăm cu ce avem la îndemînă.

Pentru Sergetov era o îndrăzneală enormă să vorbească astfel unui om sub care slujise prin foc și pară, dar mai știa în același timp că tatăl lui avea dreptate. În cincizeci de ani, Partidul își anexase de două ori Armata. În ciuda mîndriei și puterii lor, generalii Armatei Sovietice aveau același instinct față de rebeliune ca niște cățeluși. „Însă odată ce decizia e luată...” , îi mai spusese tatăl lui.

– Patria țipă după salvare, tovarășe general.

– Nu-mi vorbi mie despre Patrie!

„Partidul este sufletul oamenilor.” Alekseiev își aminti că repetase sloganul de o mie de ori.

– Atunci cum rămîne cu copiii din Pskov?

– KGB-ul a comis acea crimă!

– Dați vina pe sabie pentru mîna care o mînuiește? Dacă da, atunci ce sînteți dumneavoastră?

Alekseiev ezita.

– Nu e ușor lucru să dai statul peste cap, Ivan Mihailovici.

– Tovarășe general, datoria dumneavoastră este să duceți la îndeplinire ordine care nu pot aduce decît distrugerea acestui stat? Noi nu căutăm să răsturnăm ordinea de stat, continuă Sergetov pe ton mai blînd. Vrem doar să reinstaurăm statul.

– Probabil că vom da greș. Alekseiev simți o senzație perversă de liniște declarînd asta. Se așează la birou. Dar dacă trebuie să mor, mai bine să o fac precum un bărbat decît ca un cîine.

Generalul scoase un carnețel și un creion. Începu să con-ceapă un plan prin care să se asigure că nu vor da greș și că el personal n-avea să moară înainte de a îndeplini un ultim lucru.

DEALUL 914, ISLANDA

Colonelul Lowe știa că acolo se găseau trupe bune. Dealul era măcinat de aproape întreaga artilerie a diviziei, de atacurile aeriene continue, de tunurile de 130 de milimetri ale cuirasatelor. Colonelul urmări trupele sale urcând pantele abrupte aflate sub focul rușilor rămași. Artileria trăgea de pe țărm cu obuze de proximitate care explodau la circa șase metri deasupra solului în nori negri și urîți de fum împrăștiind pretutindeni schije, în vreme ce tunurile grele ale infanteriei de marină împrășcau dealul în sus. La fiecare cîteva minute artileria lua o pauză ca să permită avioanelor să se repeadă cu bombe cu fragmentație și bombe cu napalm – și totuși rușii continuau să riposteze.

– Acum, deplasați elicopterele acum! ordonă Lowe.

Zece minute mai târziu, auzi zgomotul asurzitor de rotoare cînd cincisprezece elicoptere trecură de postul lui de comandă spre est, virînd prin spatele dealului. Coordonatorul artileriei ordonă încetarea focului cîtă vreme cele două companii de pușcași aterizară pe culmea sudică a dealului. Erau sprijiniți de elicoptere de atac SeaCobra și porniră în goană către pozițiile rusești de pe crestele nordice.

Comandantul rus era rănit. Adjunctul lui își dădu prea târziu seama că are trupe inamice în spate. Cînd înțelese, situația lui lipsită de speranță deveni disperată. Vestea se răspîndi lent. Multe dintre stațiile radio rusești fuseseră distruse. Mai mulți soldați nici măcar nu prinseră de veste și muriră în adăposturile lor individuale de protecție. Însă aceștia constituiau excepția. Cei mai mulți auziră cum tirurile slăbesc în intensitate și văzură mîinile ridicate. Cu un amestec de rușine și ușurare în suflet, oamenii își aruncară armele și așteptară să fie capturați. Bătălia pentru acel deal durase patru ore.

– Dealul 914 nu răspunde; tovarășe general, rosti ofițerul de comunicații.

– Este inutil, murmură Andreiev pentru sine.

Artileria lui era distrusă, lansatoarele SAM la fel. I se ordonase să dețină insula doar pentru cîteva săptămîni, i se promisese întăriri pe calea apei, i se spusese că războiul din Europa avea să dureze două săptămîni, maximum patru. El ținuse insula în stăpînire mult mai mult decît atît. Unul dintre regimentele lui fusese distrus la nord de Reykjavik, iar acum americanii pusese răla pe dealul 914, de unde puteau intra în capitala islandeză. Două mii de oameni din trupele lui muriseră sau erau dați dispăruți, iar o altă mie fusese răniți. Era destul.

– Vezi dacă îl poți prinde pe comandantul american pe stația radio. Spune-i că cer o încetare a focului și vreau să mă întîlnesc cu el într-un loc care îi convine.

USS NASSAU

– Deci tu ești Beagle?

– Da, domnule general.

Edwards încercă să se ridice în capul oaselor, dar tuburile din braț și ghipsul de pe picior îl împiedică. Spitalul de pe navă era plin de răniți.

– Iar ea trebuie să fie domnișoara Vigdis. Mi s-a spus că sînteți drăguță. Am o fiică apropiată de vîrsta dumneavoastră.

Oamenii de pe navă îi aduseseră fetei haine care i se potriveau destul de bine. Un doctor o examinase și declarase că sarcina ei e normală și sănătoasă. Vigdis se odihni și făcuse o baie; pentru Mike și pentru toți cei care o vedeau întruchipa o amintire a unor vremuri și lucruri mai bune.

– Dacă nu era Michael, eram moartă.

– Așa am auzit și eu. Aveți nevoie de ceva, domnișoară?

Fata se uită la Edwards și privirea ei răspunse singură la întrebare.

– Te-ai descurcat destul de bine pentru un meteorolog, locotenente.

– Tot ce am făcut a fost să stăm cît mai departe, domnule.

– Nu. Tu ne-ai spus ce are Ivan pe stîncă asta și unde se află – în fine, cel puțin unde nu e sigur. Tu și oamenii tăi ați făcut mult mai multe decît să stați cît mai departe, fiule. Generalul

scoase o cutiuță din buzunar. Ai făcut o treabă grozavă, pușcaș marin!

– Dar eu fac parte din forțele aeriene, domnule.

– Oh, da? Păi chestia asta de aici spune că ești pușcaș marin.

Generalul înfipse Crucea Marinei în perna locotenentului. Un maior se apropie de general și îi dădu un mesaj. Generalul îl băgă în buzunar și se uită la șirurile de paturi de spital.

– Era și timpul, icni el. Domnișoară Vigdis, vrei să ai grijă, te rog, de acest om pentru noi?

SVERDLOVSK, URSS

Încă două zile și aveau să plece pe front. Divizia 77 de Infanterie Motorizată era o unitate de categoria C și, precum toate unitățile din această categorie, era compusă din rezerviști de treizeci și ceva de ani și poseda puțin peste o treime din echipamentul de care avea nevoie. De la mobilizare oamenii se antrenaseră intensiv, bătrînii cu experiență militară pasînd cunoștințele lor recruților noi. Era o potrivire ciudată. Tinerii veniți aveau o condiție fizică perfectă, dar nu știau nimic despre viața militară. Cei mai bătrîni își aminteau multe dintre zilele serviciului lor militar, dar se înmuiaseră cu vîrsta. Tinerii erau mînați de ardoarea tinereții și, chiar dacă se temeau în mod natural de expunerea la pericol pe cîmpul de bătălie, nu ezitau nici o secundă să sară în apărarea țării lor. Cei mai în vîrstă, cu familii, aveau mai mult de pierdut. Un ofițer veteran cu mare experiență de luptă le ținuse instructajele, care apoi fuseseră transmise mai departe pînă la nivelul soldaților. Germania n-avea să fie un loc plăcut. Un sergent de la comunicații recepționă mesajul și vestea se răspîndi cu repeziciune: ofițeri cu mare experiență de luptă și subofițeri aveau să li se alăture la Moscova. Rezerviștii experimentați știau că aveau nevoie de astfel de oameni ca să le predea lecțiile învățate cu prețul sîngelui pe front.

Mai știau că asta însemna și altceva: Divizia 77 de Infanterie Motorizată avea să intre în acțiune în mai puțin de o săptămînă. În acea noapte se lăsă liniștea în tabăra militară. Oamenii rămaseră în afara barăcilor neîncălzite, privind pădurile de pini de pe pantele estice ale Munților Urali.

MOSCOVA, URSS

– De ce nu atacăm? ceru să afle secretarul general.

– Generalul Alekseiev m-a informat că acum pregătește un atac major. Spune că are nevoie de timp ca să-și organizeze forțele pentru o lovitură decisivă, răspunse Buharin.

– Spune-i tovarășului general Alekseiev că vrem acțiune, nu vorbe! replică ministrul apărării.

– Tovarăși, interveni Sergetov. Îmi amintesc, din vremea serviciului meu militar, că nici un atac nu trebuie efectuat pînă ce nu există un avantaj decisiv în oameni și arme. Dacă îi ordonăm lui Alekseiev să atace înainte de a fi gata, ne condamnăm armata la eșec. Trebuie să-i oferim timp ca să-și facă datoria cum trebuie.

– Acum ești expert și în chestiuni legate de apărare? întrebă cu ironie ministrul apărării. Ce păcat că nu ești expert și în domeniul tău, poate că așa nu am mai fi ajuns în situația de acum!

– Tovarășe ministru, v-am explicat că estimările de folosire a petrolului pe front sînt mult prea optimiste și am avut dreptate. Mi-ați spus: „Dă-ne petrolul și vom avea noi grijă să îl folosim cum trebuie“, nu? Ați spus că această campanie va dura două săptămîni, maximum patru, nu? Sergetov privi în jurul mesei. O astfel de expertiză, ca a dumneavoastră, ne-a adus la dezastru!

– Nu vom eșua! Vom înfrînge Vestul!

– Tovarăși, se auzi vocea lui Kosov, care tocmai intra în încăpere. Iertați-mă că am întîrziat. Tocmai am primit informarea că forțele noastre din Islanda se predau. Generalul aflat la comandă citează pierderi de treizeci la sută și o situație tactică disperată.

– Să fie arestat imediat! tună ministrul apărării. Și arestați familia trădătorului.

– Tovarășul ministru al apărării pare mai eficient în arestarea propriilor oameni decît în înfrîngerea inamicilor noștri, observă Sergetov.

– Măi căcăcios mic!

Ministrul apărării se albi de furie.

– Eu nu susțin că am fost bătuți, dar e clar că nu am dobîndit încă victoria. A sosit vremea să găsim o soluție politică acestui război.

– Am putea accepta termenii nemților, interveni ministrul de externe, plin de speranță.

– Regret să vă informez că această opțiune nu mai e valabilă, răspunse Kosov. Am motive să cred că totul a fost o farsă – o *maskirovska* germană.

– Dar adjunctul dumitale a zis alaltăieri...

– L-am avertizat și v-am avertizat că eu am dubiile mele. Astăzi a apărut un articol în ziarul francez *Le Monde* în care se spune că germanii au respins o ofertă *sovietică* de rezolvare politică a războiului. În articol se oferă momentele și locațiile corecte ale întâlnirilor – așa că acest articol nu putea fi inspirat decît de canalele oficiale germane, iar implicația clară este aceea că totul nu a fost decît un efort NATO de a ne afecta gîndirea strategică. Prin asta ni se trimite un mesaj, tovarăși. Ni se spune că nemții sînt pregătiți să se bată în acest război pînă la capăt.

– Mareșale Buharin, care e tăria forțelor NATO? întrebă secretarul general.

– Au suferit pierderi masive în termeni de oameni și materiale de război. Armatele lor sînt epuizate fizic. Trebuie să fie așa, altfel ne-ar fi contraatacat deja în forță.

– Așadar, încă un efort, decise ministrul apărării. Privi spre capul mesei pentru sprijin decizional. Încă un efort major. Poate că Alekseiev are dreptate... trebuie să coordonăm un singur atac masiv care să le zdrobească liniile.

„Acum te agăți de reușita altui om“, gîndi Sergetov.

– Consiliul de Apărare va medita la această opțiune în particular, decise secretarul general.

– Nu! se opuse Sergetov. Aceasta este o chestiune politică pentru întregul Birou. Soarta țării nu poate fi decisă doar de cinci oameni!

– Nu ai cum să te opui, Mihail Eduardovici. La masa asta nu ai drept de vot.

Sergetov era uluit să audă aceste vorbe chiar de la Kosov.

– Poate că ar trebui să aibă, interveni Bromkovskîi.

– Asta nu e o chestiune care se decide acum, anunță secretarul general.

Sergetov se uită la chipurile din jurul mesei de stejar. Nimeni nu avea curajul de a spune răspicat lucrurilor pe nume acum. Sergetov aproape că reușise să modifice balanța puterii în Biroul Politic, dar vechile reguli aveau să prevaleze pînă cînd avea să se lămurească care facțiune era mai puternică. Întîlnirea lui s'fîrșit. Membrii Biroului Politic își luară tălpășița, cu excepția celor cinci membri ai Consiliului de Apărare, care îi făcură semn lui Buharin să rămînă.

Sergetov ieși afară în căutare de aliați. Pe lîngă el trecură celelalte căpetenii de partid. Cîțiva i se uitară în ochi, apoi își întoarseră privirea în altă parte.

– Mihail Eduardovici? Era ministrul agriculturii. Cît petrol va fi disponibil pentru distribuția de alimente?

– Cîte alimente vor fi? întrebă Sergetov.

„Cîtă hrană mai poate exista în țara asta?”

– Mai multe decît credeți. Am triplat mărimea loturilor private în întreaga republică rusă...

– Ce?

– Da, bătrînii din gospodăriile țărănești cultivă o mulțime de produse acum – suficient ca să hrănească măcar un timp. Problema acum ține de distribuție.

– Nimeni nu mi-a spus.

„În s'fîrșit ceva vești bune?” se întrebă Sergetov.

– Aveți idee de cîte ori am înaintat această propunere? Nu, nu erăți aici în iulie trecut, nu? Am susținut ani de zile că printr-o asemenea soluție putem rezolva multe probleme și, în s'fîrșit, m-au ascultat! Avem hrană, Mihail Eduardovici – sper doar să mai avem oameni care să o consume! Am nevoie de combustibil ca să o transportăm spre orașe. Voi avea acest combustibil?

– Voi vedea ce pot face, Filip Moiseievici.

– Ați vorbit bine, tovarășe. Sper că unii vor asculta.

– Mulțumesc.

– Fiul dumneavoastră e bine?

– Ultima dată cînd am avut vești despre el era bine.

– Mi-e rușine că fiul meu nu e și el acolo. Ministrul agriculturii făcu o pauză. Trebuie – în fine, n-avem timp de asta acum. Dați-mi cifrele de combustibil cît de repede puteți.

„Un convertit? Sau un agent provocator?”

STENDAL, REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Alekseiev ținea mesajul în mână: „ZBURAȚI IMEDIAT LA MOSCOVA PENTRU CONSULTĂRI“. Să fi fost asta sentința lui de condamnare la moarte? Generalul își chemă adjunctul.

– Nimic nou. Avem unele încercări în jurul Hamburgului și ceea ce pare o pregătire de atac la nord de Hanovra, dar nimic cu care să nu ne putem descurca.

– Trebuie să plecăm la Moscova. Alekseiev zări îngrijorarea de pe chipul omului. Nu-ți face griji, Anatoli, nu sînt la comandă de suficient timp ca să fiu împușcat. Va trebui să aranjăm transferurile de personal în mod sistematic, dacă vrem să transformăm aceste divizii de categorie C într-o forță combatantă. Ar trebui să mă întorc în douăzeci și patru de ore sau mai puțin. Spune-i maiorului Sergetov să îmi ia geanta cu hărți și să se întâlnească afară cu mine în zece minute.

Alekseiev îi dădu aghiotantului mesajul în spatele mașinii de comandant și se uită ironic la maior.

– Ce înseamnă?

– Vom afla peste cîteva ore, Vania.

MOSCOVA, URSS

– Sînt cu adevărat nebuni.

– Ar trebui să-ți alegi cuvintele cu mai multă atenție, Boris Georgievici, zise Sergetov. Ce a mai făcut NATO acum?

Șeful KGB dădu surprins din cap.

– Mă refer la Consiliul de Apărare, neghiob tînăr!

– Acest neghiob tînăr nu are drept de vot în Biroul Politic. Chiar dumneata ai subliniat asta.

Sergetov nutrise speranța deșartă că Biroul Politic putea fi adus la sentimente mai bune.

– Mihail Eduardovici, am muncit din greu să te protejez pînă acum. Te rog să nu mă faci să regret. Dacă ai fi forțat o decizie a Biroului Politic în public ai fi pierdut și probabil te-ai fi autodistrus. Așa cum stau lucrurile... Kosov făcu o pauză ca să zîmbească... mi-au cerut să discut decizia lor cu tine în speranța că le vei oferi sprijinul.

– Sînt de două ori nebuni, reluă Kosov. Mai întîi, ministrul apărării vrea să inițieze folosirea cîtorva focoaase nucleare tactice mici. În al doilea rînd, speră să îl sprijini. Ei propun din nou o *maskirovka*. Vor detona un mic dispozitiv tactic în RDG, forțînd răspunsul nostru în vreme ce proclamă că NATO a violat acordul de neangajament nuclear. Dar s-ar putea ca lucrurile să se înrăutățească. L-au chemat pe Alekseiev la Moscova ca să aibă evaluarea lui asupra planului și să obțină cea mai bună cale de implementare. Alekseiev ar trebui să fie deja pe drum.

– Biroul Politic nu va fi niciodată de acord cu asta. Nu am înnebunit cu toții, nu? Le-ai spus cum va reacționa NATO?

– Bineînțeles. Le-am explicat că NATO nu va reacționa deloc la început din pricina confuziei.

– I-ai încurajat?

– Aș vrea să îți bine minte că ei preferă opiniile lui Larionov în dauna opiniilor mele.

„Tovarășe Kosov, își zise Sergetov, dumitale îți pasă mult mai puțin de pericolul în care se află patria decît de propriul tău viitor. Ai fi tare mulțumit să aduci întreaga țară în genunchi, dacă i-ai doborî mai întîi pe ei, nu?”

– Voturile din Biroul Politic...

– Vor sprijini Consiliul de Apărare. Gîndește. Bromkovskîi va vota împotrivă, poate și cel de la agricultură, deși mă îndoiesc. Vor ca tu să vorbești în favoarea planului. Asta va reduce opoziția la bătrînul Petia. Petia este un bătrîn cumsecade, dar nimeni nu îl mai ascultă.

– Nu voi face asta niciodată!

– Ba trebuie să o faci. Și Alekseiev trebuie să fie de acord. Kosov se ridică și se uită pe fereastră, afară. Nu ai de ce să te temi – nu vor fi folosite nici un fel de bombe nucleare. Am avut deja grijă de asta.

– La ce vă referiți?

– Cu siguranță că știi cine controlează armele nucleare în țara asta?

– Categorie, Forțele Strategice de Rachete, artileriștii armatei...

– Scuză-mă, nu mi-am formulat întrebarea cum trebuie. Da, aceștia controlează rachetele în sine. Însă oamenii *mei* sînt cei care controlează *focoasele*, iar facțiunea lui Iosif Larionov nu are

nici o putere asupra acestui segment din KGB! De-asta trebuie să intri în joc.

– Foarte bine. Atunci trebuie să-l avertizăm pe Alekseiev.

– Cu mare prudență. Nimeni nu pare să fi observat că fiul dumitale a efectuat câteva drumuri la Moscova, dar dacă ești văzut cu generalul Alekseiev înainte ca acesta să se întâlnească cu ei...

– Da, înțeleg. Sergetov se gândește la câteva clipe. Poate că Vitali îi va aștepta la aeroport și le va transmite un mesaj?

– Foarte bine! Cred că am să fac în cele din urmă un KGB-ist bun din dumneata!

Șoferul ministrului fu imediat chemat și i se înmînă o notă scrisă de mînă. Omul plecă imediat cu Zil-ul ministerial spre aeroport. Un convoi militar de transportoare blindate de infanterie îl reținu din drum. Patruzeci de minute mai tîrziu, observă că nivelul carburantului din rezervor scădea. Ciudat, doar umpluse rezervorul cu o zi înainte – membrii Biroului Politic nu duceau nicio dată lipsă de ceva. Numai că acul continua să se îndrepte spre zero. Apoi motorul se opri. Vitali trase mașina pe dreapta, la șapte kilometri de aeroport, ieși din mașină și deschise capota. Șoferul verifică legăturile electrice și furtunurile. Totul părea în regulă. Se întoarse în mașină și încercă să pornească motorul. Nu se întîmplă nimic. O clipă mai tîrziu își zise că cedase alternatorul și mașina rămăsese fără energie electrică de la baterie. Încercă telefonul din limuzină. Bateria era complet moartă.

Avionul lui Alekseiev tocmai ateriza. O mașină oficială furnizată de comandantul Districtului Militar Moscova porni spre avion. Generalul și aghiotantul său se urcară imediat ca să plece direct spre Kremlin. Pentru Alekseiev, cea mai înfricoșătoare parte a zborului fusese momentul cînd coborîse din avion – aproape că se așteptase să vadă trupe KGB pîndindu-i sosirea. Aproape că ar fi fost o ușurare să se vadă arestat.

Generalul și aghiotantul călătoriră în tăcere – discuțiile între ei avuseseră loc în avionul zgomotos, unde dispozitivele de ascultare nu ar fi putut funcționa. Alekseiev observă străzile pustii, lipsa camioanelor – cele mai multe se găseau acum pe front – ba chiar și cozile mai scurte ca de obicei din fața magazinelor alimentare. „O țară în război“, își zise el.

Alekseiev se așteptase ca drumul pînă la Kremlin să ia ceva vreme, însă constată că se întîmpla exact pe dos. Mașina trase în fața porților Kremlinului parcă într-o fracțiune de secundă. Un sergent aflat în fața Consiliului de Miniștri deschise portiera și salută scurt. Alekseiev îi răspunse și urcă treptele pînă la ușile mari, unde aștepta un alt sergent. Generalul merse ca un soldat, cu spatele drept, cu chipul împietrit într-o expresie de hotărîre. Bocancii proaspăt văcsuiți sclipeau. Prinse cu privirea reflecția luminilor din tavan în vreme ce intra în hol. Generalul ignoră liftul și preferă scările ca să urce în sala de conferințe. Observă în treacăt că masiva clădire fusese reparată după acei incident cu bombă.

Un căpitan din Gărzile Taman, unitatea de protocol staționată la Alabino, în afara Moscovei, îl întîmpină pe general în vîrfurile scărilor și îl escortă spre ușile duble ale sălii de conferințe. Alekseiev îi ordonă secretarului să aștepte afară, iar el intră cu pas semeț și cu cascheta prinsă bine sub braț.

– Tovarăși: Generalul-colonel P.L. Alekseiev s-a prezentat conform ordinului!

– Bine ați venit la Moscova, tovarășe general, zise ministrul apărării. Care e situația în Germania?

– Ambele tabere sînt epuizate, dar continuă lupta. Situația tactică curentă este aceea de remiză. Noi dispunem de mai multe trupe și mai multe arme, dar ducem lipsă majoră de combustibil.

– Puteți învinge? se interesă secretarul general.

– Da, tovarășe secretar! Cu cîteva zile de organizare a forțelor mele și, dacă pot întreprinde cîteva lucruri esențiale cu formațiile de rezervă care vin pe front, cred că putem sparge frontul NATO.

– Credeți? Nu sînteți sigur? întrebă ministrul apărării.

– În război nu există siguranță, răspunse simplu Alekseiev.

– Am învățat lecția asta, interveni sec ministrul de externe. De ce nu am cîștigat încă?

– Tovarăși, inițial nu am reușit să dobîndim surpriza tactică și strategică necesară. Surpriza este factorul variabil cel mai important în război. Odată dobîndită, probabil – aproape sigur – am fi reușit în două sau trei săptămîni.

– De ce anume mai aveți nevoie ca să obțineți sigur succesul acum?

– Tovarășe ministru al apărării, am nevoie de sprijinul oamenilor și al Partidului și mai am nevoie de ceva timp.

– Evitați să răspundeți la întrebare! observă mareșalul Buharin.
– În cadrul asaltului inițial nu ni s-a permis folosirea armelor noastre chimice. Ar fi putut fi un avantaj decisiv...

– Costul politic al acestor arme a fost socotit prea mare, răspunse imediat ministrul de externe de pe poziții defensive.

– Dar acum le puteți folosi în mod profitabil? întrebă secretarul general.

– Cred că nu. Aceste arme ar fi trebuit folosite la început asupra depozitelor de stocare a echipamentelor militare. Depozitele sînt acum în esență goale și lovirea lor ar avea doar un efect limitat. Folosirea armelor chimice pe front nu mai este o opțiune viabilă. Noile formații de categorie C nu dispun de echipamentul modern necesar ca să opereze eficient într-un mediu afectat chimic.

– Pun din nou întrebarea, repetă ministrul apărării. De ce aveți nevoie pentru a vă asigura victoria?

– Ca să obținem o breșă decisivă, trebuie să străpungem liniile NATO pe cel puțin treizeci de kilometri lățime și douăzeci în adîncime. Iar pentru asta am nevoie de zece divizii complet echipate, gata de ofensivă. Mai am nevoie de cîteva zile ca să pregătesc această forță.

– Ce ziceți de arme nucleare tactice?

Chipul lui Alekseiev rămase impasibil. „Ați înnebunit, tovarășe secretar general?”

– Riscurile sînt enorme.

„Mai citiți și printre rînduri.”

– Și dacă putem preveni, din punct de vedere politic, un răspuns NATO? întrebă ministrul apărării.

– Nu știu cum ar fi posibil așa ceva.

„Și nici voi nu știți.”

– Dar dacă va fi posibil?

– Atunci șansele noastre ar crește enorm.

Alekseiev se opri, înfiorat de ceea ce citea pe acele chipuri. „Vor să folosească arme nucleare pe front – și cînd NATO va răspunde la fel și îmi va evapora trupele, ce se va întîmpla? Se vor opri lucrurile la un simplu schimb sau vor degenera, exploziile mergînd tot mai departe spre vest și spre est? Dacă le spun că sînt nebuni, vor găsi un general care li se va supune.”

– Tovarăși, problema este a controlului.

– Explicați.

„Dacă trebuia să rămînă în viață ca să preîntîmpine așa ceva...” Alekseiev își alege cu grijă cuvintele, amestecînd adevărurile cu minciuni și bănuieli. Nu-i venea ușor să disimuleze, dar cel puțin discutasese această chestiune cu omologii săi timp de peste zece ani. -

– Tovarășe secretar general, armele nucleare sînt, mai presus de toate, arme politice pentru ambele tabere și sînt controlate de lideri politici. Asta le limitează utilitatea pe cîmpul de luptă. Acești lideri trebuie să emită o decizie de folosire a unui focos atomic într-o anumită situație tactică. Pînă la obținerea aprobării, situația tactică se va fi schimbat aproape cu siguranță, iar arma devine inutilă. NATO pare să nu fi învățat niciodată această lecție. Armele lor sînt în principal proiectate să fie folosite de comandanții de mari unități și totuși nu m-am gîndit niciodată că NATO ar da ușor autoritate de folosire acestor comandanți. Datorită acestui fapt, armele pe care ei le-ar folosi împotriva noastră ar fi mai degrabă arme strategice, îndreptate contra unor ținte strategice, și nu arme tactice care să fie folosite pe terenul de luptă.

– Nu asta spun și ei, obiectă ministrul apărării.

– Vă aduceți aminte că atunci cînd am reușit breșele de la Alfeld și de la Rühle n-au fost folosite nici un fel de arme nucleare asupra capetelor de pod, deși mai multe articole NATO antebelice păreau să sugereze o asemenea soluție. Eu trag concluzia că în ecuație există mai mulți factori variabili decît au fost apreciați. Am învățat pe pielea noastră că realitatea războiului poate fi foarte diferită de teoria războiului.

– Deci dumneata sprijini decizia noastră de a folosi arme nucleare tactice? întrebă ministrul de externe.

„Nu!” De pe buze însă îi ieși altceva:

– Dacă sînteți siguri că puteți împiedica un răspuns pe măsură, bineînțeles că sprijin decizia. Vă fac atenți însă că așteptările mele legate de răspunsul NATO sînt diferite de ceea ce am putea crede că reprezintă răspunsul posibil. Eu mă aștept ca răspunsul să apară cîteva ore mai tîrziu decît credem noi și, mai degrabă, împotriva unor ținte strategice decît tactice. Este mult mai plauzibil ca ei să lovească intersecții de drumuri și de cale ferată, aeroporturi și depozite de provizii. Acestea nu se mișcă. Tancurile noastre, da.

„Gîndiți-vă la ce tocmai am spus, tovarăși: lucrurile vor scăpa repede de sub control. Faceți pace, idiților!”

– Deci dumneata crezi că putem folosi arme tactice fără pericol dacă simultan amenințăm ținte strategice? Întrebă secretarul general plin de speranță.

– Asta reprezintă în esență doctrina NATO de înainte de începerea războiului. Ea trece cu vederea faptul că folosirea armelor nucleare deasupra teritoriilor prietene nu este întotdeauna înțeleasă cum se cuvine. Tovarăși, vă avertizez că prevenirea unui răspuns NATO nu va fi un exercițiu ușor.

– Dumneata fă-ți griji în legătură cu cîmpul de luptă, tovarășe general, sugerează ministrul apărării pe ton mîeros. Ne vom face noi griji în legătură cu aspectele politice.

Mai exista un singur lucru care îi putea descuraja.

– Foarte bine. În acest caz, voi avea nevoie de controlul direct asupra armelor.

– De ce? ceru secretarul general să afle.

„Ca să nu fie trase, dobitocule!”

– Avem aici o chestiune de punere în practică. Țintele vor apărea și dispărea în materie de minute. Dacă vreți să fac o gaură în liniile NATO cu arme atomice, nu voi avea timp să obțin aprobarea voastră.

Alekseiev constată îngrozit că nici așa ceva nu le schimba hotărîrea.

– De cîte arme aveți nevoie? vru să știe ministrul apărării.

– Răspunsul ține de locul și momentul atacului. Vom folosi arme de mică putere împotriva unor ținte punctuale, și nu împotriva centrelor populate. Aș spune că e nevoie de maximum treizeci de arme în gama de cinci pînă la zece kilotone. Le vom lansa cu rachete tactice.

– Cît de repede veți fi gata pentru atac? se interesă mareșalul Buharin.

– Depinde de cît de repede pot introduce veterani în diviziile noi. Dacă rezerviștii trebuie să supraviețuiască pe cîmpul de bătălie, trebuie să aducem oameni experimentați care să le întărească rîndurile.

– O idee bună, tovarășe general, îl aprobă ministrul apărării. Nu vă vom mai reține. În două zile vreau să văd planurile detaliate ale ofensivei finale.

Cei cinci membri ai Consiliului de Apărare îl urmăriră pe Alekseiiev salutînd, răsucindu-se pe călcîie, apoi plecînd. Kosov se uită la mareșalul Buharin.

– Și voi ați să-l înlocuiți pe acest om?

Secretarul general dădu din cap.

– E primul soldat adevărat pe care îl văd de ani de zile.

Alekseiiev îi făcu semn maiorului Sergetov să vină după el. Doar el simțea greutatea de plumb care i se lăsase în stomac. Doar el știa cum îi tremurau genunchii în vreme ce parcurgea scările de marmură. Alekseiiev nu credea în Dumnezeu, dar știa că tocmai zărise poartă iadului întredeschizîndu-se.

– Tovarășe maior, rosti el pe ton neutru intrînd în mașină, de vreme ce sîntem în Moscova, poate că vrei să-ți vizitezi tatăl înainte de a ne întoarce pe front?

– Sînteți foarte amabil, tovarășe general.

– Ți-ai cîștigat acest drept, tovarășe maior. În plus, am nevoie de cifre privind rezervele noastre de combustibil.

Bineînțeles că șoferul avea să raporteze ce auzise.

– Vor să folosească arme nucleare pe front! șopti Alekseiiev imediat ce se închise ușa ministrului.

– Da, mă temeam de asta.

– Trebuie opriți! Nimeni nu poate prezice ce catastrofă se poate petrece.

– Ministrul apărării susține că un mediu nuclear tactic poate fi controlat cu ușurință.

– Vorbește ca unul dintre idioții ăia NATO! Nu există separație între un schimb nuclear tactic și unul strategic, ci doar o linie fragilă de demarcație în imaginația amatorilor și a teoreticienilor care oferă sfaturi liderilor politici. Singurul lucru care ar mai rămîine între noi și un holocaust nuclear... însăși supraviețuirea noastră ar fi la cheremul celui mai puțin stabil lider NATO.

– Ce le-ați spus? întrebă ministrul.

Oare Alekseiiev avusese suficient curaj ca să le spună ce trebuia?

– Trebuie să trăiesc ca să-i opresc – le-am spus că e o idee minunată! Generalul se așeză. Le-am mai spus că trebuie să dețin controlul tactic al armelor. Cred că vor fi de acord cu asta. Mă voi asigura ca aceste arme să nu fie niciodată folosite. Chiar am și omul din anturaj care să se ocupe de asta.

– Deci sînteți de acord că Consiliul de Apărare trebuie oprit?
– Da. Generalul privi în podea, apoi își ridică privirea. Altfel... nu știu. E posibil ca planul lor să inițieze ceva ce nimeni nu mai poate opri. Dacă e să murim, măcar să o facem pentru o cauză bună.

– Cum îi oprim?
– Cînd se întrunește Biroul Politic?
– Acum în fiecare zi. De obicei ne întîlnim la nouă și jumătate.
– În cine putem avea încredere?
– Kosov e cu noi. Vor mai fi și alții din Biroul Politic, dar nu știu încă pe cine să abordez.

„Minunat – singurul nostru aliat sigur e KGB-ul!”

– Am nevoie de ceva timp.
– Poate că asta va fi de ajutor. Sergetov îi dădu un dosar primit de la Kosov. Aici e o listă cu ofițerii de sub comanda dumneavoastră bănuți de lipsă de sinceritate politică.

Alekseiev scană lista. Recunosc numele a trei oameni care serviseră cu distincție la comanda unor batalioane sau regimente... un ofițer bun de stat-major și altul îngrozitor. „Oamenii mei sînt bănuți chiar și atunci cînd duc un război pentru Patria-Mamă!”

– Trebuie să formulez un plan de atac înainte de întoarcerea pe front. Voi sta la Statul-Major al Armatei.

– Mult noroc, Pavel Leonidovici.
– Și dumitale, Mihail Eduardovici.

Generalul văzu îmbrățișarea dintre tată și fiu. Se întrebă ce ar fi gîndit tatăl lui despre toate astea. „Către cine să mă îndrept pentru ajutor?”

KEFLAVIK, ISLANDA

– Bună ziua, eu sînt general-maior William Emerson. Dînsul este colonelul Lowe. Va fi interpretul nostru.

– General-maior Andreiev. Vorbesc engleza.
– Propuneți să vă predați? întrebă Emerson.
– Propun să negociem, răspunse Andreiev.
– Cer ca forțele dumitale să înceteze imediat ostilitățile și să predea armele.

– Și ce se va întîmpla cu trupele mele?

– Vor fi tratate ca prizonieri de război. Răniții vor avea parte de îngrijiri medicale adecvate, iar oamenii dumitale vor fi tratați conform convențiilor internaționale obișnuite.

– De unde știu că spuneți adevărul?

– Nu știți.

Andreiev observă răspunsul direct și sincer. „Dar ce am de ales?”

– Propun încetarea focului – se uită la ceas – la ora cinci-sprezece.

– De acord.

BRUXELLES, BELGIA

– Cît? întrebă SACEUR.

– Trei zile. Vom fi în stare să atacăm cu patru divizii.

„Ce a mai rămas din patru divizii, gîndi SACEUR. I-am oprit, asta e clar, dar cu ce îi putem respinge?”

Aveau în schimb încredere. NATO pornise la război doar cu un avantaj tehnologic, care se accentuase acum. Stocurile rusești de tancuri și tunuri noi fuseseră date complet peste cap, iar diviziile care soseau pe front erau compuse din puști de douăzeci de ani. Cu toate astea, inamicul deținea superioritatea numerică și orice ofensivă plănuită de SACEUR trebuia cu atenție pregătită și executată. Superioritatea evidentă era deținută doar în aer, dar forța aeriană nu cîștigase niciodată singură un război. Germanii exercitau presiuni în favoarea unui contraatac. Prea mult din pămîntul lor și prea mulți cetățeni ajunseseră în partea nepotrivită a graniței. *Bundeswehr*-ul încerca deja manevre agresive pe mai multe fronturi, dar aștia trebuiau să aștepte. Armata germană nu era suficient de puternică pentru a contraataca de una singură. Înregistrase prea multe pierderi în primele zile de stopare a ofensivei sovietice.

KAZAN, URSS

Tinerii erau prea emoționați ca să doarmă. Cei mai în vîrstă erau prea îngrijorați ca să doarmă. Nici condițiile nu-i ajutau. Oamenii din Divizia 77 de Infanterie Motorizată erau înghesuiți în vagoane de pasageri. Chiar dacă stăteau cu toții jos, o făceau cu prețul de a se freca de camarazii lor tot timpul. Trenurile cu

trupe se deplasau cu o viteză de o sută de kilometri pe oră. Șinele erau așezate în stilul rusesc, cu segmentele de șină sudate cap la cap în loc de a fi prinse în buloane. Ca atare, în loc să se audă sunetul obișnuit al căilor ferate occidentale, oamenii din această divizie de categorie C auzeau doar un șir neîntrerupt de bătăi surde. Iar chestia asta le punea la încercare nervii deja întinși.

Intervalul dintre bătăi începu să se rărească. Cîțiva soldați priviră afară și constatară că trenul lor se oprea în Kazan. Ofițerii erau surprinși. Nu ar fi trebuit să se oprească pînă la Moscova. Misterul se rezolvă curînd. Imediat ce garnitura de douăzeci de vagoane se opri, înăuntru se iviră oameni noi.

– Atențiune, strigă tare o voce. Sosesc soldați de pe front!

Cu toate că oamenii primiseră uniforme noi, bocancii lor trădau săptămînile de eforturi. Mersul lor îi califica drept veterani. În fiecare vagon se urcară cam douăzeci de oameni, care își asigurară repede locuri confortabile. Cei dați la o parte trebuiau să stea în picioare. Printre oameni se numărau și ofițeri, care își descoperiră repede omologii. Ofițerii din Divizia 77 începură să primească informații de primă mînă despre tactica și procedurile NATO, despre ceea ce mergea și ce nu, toate lecțiile plătite cu sînge de soldații care se alăturaseră diviziei la Kazan. Recruții nu primiră asemenea lecții. Ei urmăreau oameni capabili să doarmă chiar în timp ce se îndreptau spre frontul de luptă.

FASLANE, SCOȚIA

Chicago era tras la chei și încărca torpile și rachete pentru următoarea ei misiune. Jumătate din echipaj era la țarm ca să-și dezmoștească picioarele și să dea de băut echipajului de pe *Torbay*.

Nava lor dobîndise o reputație pe cîste pentru ceea ce realizase în Marea Barents, ceea ce îi conferise misiunea de a porni înapoi imediat ce era gata, ca să escorteze grupurile de luptă conduse de portavioane, aflate acum în Marea Norvegiei, îndreptîndu-se către bazele sovietice din peninsula Kola.

McCafferty stătea singur în cabina lui, întrebîndu-se de ce o misiune care se încheiase cu un dezastru era considerată de succes și spera că nu va fi trimis din nou în misiune – dar știa că asta se va întîmpla...

MOSCOVA, URSS

– Vești bune, tovarășe general! Un colonel își vîrî capul în biroul pe care Alekseiev îl rechiziționase pentru sine. Oamenii dumneavoastră au putut să se alăture Diviziei 77 la Kazan.

– Mulțumesc.

Alekseiev se întoarse la hărți în vreme ce colonelul se retrase.

– E uimitor.

– Ce anume, Vania?

– Oamenii pe care i-ați selectat pentru Divizia 77, hîrțogăraia, ordinele – toate au trecut ca prin brînză!

– Un transfer de rutină de personal – de ce să nu fi trecut? se miră generalul. Biroul Politic a aprobat procedura.

– Dar ăsta e singurul grup de oameni trimiși cu avionul.

– Ei mergeau cel mai departe.

Alekseiev ridică un formular de mesaj pe care tocmai îl completase. Căpitanul – nu, acum era maiorul Arkadi Semionovici Sorokin din Divizia 76 Aeropurtată de Gardă primise ordinul de a se prezenta de urgență la Moscova. Pe calea aerului. Ce păcat că nu putea aduce și cîteva din oamenii căpitanului, însă aceștia se găseau acolo unde nici un general sovietic nu putea ajunge.

– Așadar, Mihail Eduardovici, ce plănuiește generalul Alekseiev?

Sergetov îi dădu cîteva însemnări. Kosov răsfoi cîteva minute hîrtiile.

– Dacă reușește, primește cel puțin Ordinul Lenin din partea noastră, da?

„Generalul ăsta e prea deștept. Mare păcat pentru el“.

– Sîntem departe de un asemenea moment. Cum rămîne cu temporizarea? Depindem de dumneata să aranjăm scena.

– Am un colonel care e specializat în astfel de lucruri.

– Sînt convinși.

– Încă un lucru de făcut, zise Kosov.

Explică ce avea în minte cîteva minute înainte de a pleca. Sergetov împături hîrtiile de la Alekseiev și îl puse pe Vitali să le dea foc.

Lumina de avertizare și soneria de alarmă atraseră imediat atenția dispecerului. Ceva se întâmplase cu macazul de pe podul Elektroavodskaia, la trei kilometri est de gara Kazan.

– Trimiteti un inspector acolo.

– E un tren la jumătate de kilometru depărtare, îl avertiză asistentul.

– Spune-i să oprească imediat!

Dispecerul apăsă comutatorul care controla semnalul turnului de control.

Dispecerul adjunct ridică telefonul.

– Trenul 1199, aici dispeceratul central din Kazan. Probleme pe podul din față, oprește imediat!

– Văd semnalul! Opresc acum, răspunse mecanicul. Nu vom reuși!

Nici nu putea. 1199 era o granitură cu o sută de vagoane-platformă încărcate cu blindate și cutii de muniții. În lumina de dinaintea zorilor se zăriră scînteii în vreme ce mecanicul aplică frînele pe fiecare vagon. Avea însă nevoie de mai mult de cîteva sute de metri ca să oprească trenul. Se zgîi înainte, căutînd cu privirea care era problema – sperînd că era vorba de un semafor care o luase razna.

Nu! O șină se desprinsese chiar pe marginea de vest a podului. Mecanicul strigă un avertisment către echipaj și se ghemui în sine așteptînd impactul. Locomotiva deraie peste șina desprinsă și se opri pe marginea terasamentului. Nu putu împiedica cele trei vagoane din spatele ei și opt vagoane-platformă să năvălească înainte. Acestea săriră de pe șine și doar cadrul metalic al podului le opri să nu cadă în riul Iauza. Inspectorul feroviar ajunsese un minut mai târziu. Plecă imediat înjurînd spre cabina telefonică de pe pod.

– Avem nevoie imediat de două macarale mari aici!

– Cît e de rău? întrebă dispecerul.

– Nu atît de rău ca accidentul din august. Va dura douăsprezece ore, poate chiar șaisprezece.

– Ce s-a întîmplat?

– Cu tot traficul de pe podul ăsta – tu ce crezi?

– A fost rănit cineva?

– Nu cred – nu mergeau foarte repede.

– Trimit o echipă acolo în zece minute.

Dispecerul privi în sus spre tabelul cu lista de trenuri care urmau să sosească.

– La naiba! Și cu astea ce facem?

– Nu avem ce face, e o întreagă divizie a armatei care călătorește împreună. Ar fi trebuit să ocolească prin partea de nord. Nu-i putem trimite nici prin sud. Podul Novodanilovskîi e plin de ore întregi.

– Du-i în gara Kursk. Voi suna dispecerul din Rjevskaja ca să văd dacă ne poate face el o redirectionare pe calea asta.

Trenurile sosiră la ora șapte și jumătate. Unul câte unul fură deviate pe liniile secundare din stația Kursk și fură oprite. Mulți dintre soldații de la bordul graniturilor nu mai fuseseră niciodată la Moscova, însă, cu excepția celor care stăteau în capetele garniturilor, tot ce puteau vedea acum erau trenurile cu alți colegi de-ai lor soldați.

– O tentativă intenționată de sabotare a căilor ferate ale Statului! zise colonelul KGB.

– Mai probabil e vorba de uzura șinelor, tovarășe, rosti dispecerul din Kazan. Dar aveți dreptate să fiți prudent.

– Șine uzate? se repezi colonelul. Individul știa sigur că alta fusese cauza. Cred că dumneata nu iei chestiunea asta în serios.

Dispecerul simți un gol în stomac auzind acuzația.

– Și eu am responsabilitățile mele. Deocamdată asta înseamnă să curăț podul de resturi și să pun din nou trenurile în mișcare. Și acum, am șapte trenuri transportând o unitate militară care staționează la Kursk și dacă nu le pot face să pornească spre nord...

– Din ce văd eu pe harta dumitale, deplasarea întregului trafic în jurul perimetrului nordic al orașului depinde de un singur macaz.

– Păi... da, dar asta cade în responsabilitatea dispecerului din Rjevskaja.

– Ți-a trecut prin minte că sabotorii nu sînt alocați la fel ca dispecerii? Poate că același om operează într-un district diferit! A verificat cineva macazul ăla?

– Nu știu.

– Ei bine, află! Nu, nu, trimit eu oamenii mei să verifice înainte ca voi, idioții de la căile ferate, să mai stricați ceva.

– Dar, programarea mea...

Dispecerul era un om mândru, dar știa că întinsese deja prea mult coarda.

– Bun venit la Moscova, rosti, bine dispus, Alekseiev.

Maiorul Arcadi Semionovici Sorokin era un om scund, ca majoritatea ofițerilor de parașutiști. Un tânăr chipeș cu păr castaniu, Sorokin avea o flacăra în ochii albaștri pe care Alekseiev o înțelegea mai bine chiar decât maiorul. Omul șchiopăta ușor din pricina celor două gloanțe pe care le încasase în picior în timpul asaltului inițial asupra bazei aeriene Keflavik din Islanda. Pe piept i se vedea panglica Ordinului Steagul Roșu, câștigat pentru conducerea companiei sub focul inamic. Sorokin și cele mai multe victime inițiale fuseseră trimise acasă pentru tratament medical. El și ceilalți așteptau acum noi misiuni, căci divizia din care făcuseră parte fusese capturată în Islanda.

– Cum îl pot sluji pe general? întrebă Sorokin.

– Am nevoie de un nou aghiotant și prefer ofițerii cu experiență de luptă. Mai mult, Arcadi Semionovici, voi avea nevoie ca tu să îndeplinești o sarcină delicată. Înainte de a discuta depre asta însă, trebuie să-ți explic ceva. Te rog să iei loc. Cum ți-e piciorul?

– Doctorii m-au avertizat să nu-l forțez încă o săptămână. Aveau dreptate. Am încercat să alerg cei zece kilometri obișnuiți ieri și am tras pe dreapta după numai doi.

Omul nu zîmbea. Alekseiev își imaginează că tânărului îi dispăruse zîmbetul încă din mai. Generalul îi explică pentru prima dată care era adevărul. Cinci minute mai târziu, pumnul lui Sorokin se deschidea și se închidea alături de brațul fotoliului de piele, acolo unde ar fi fost pistolul dacă el ar fi stat în picioare.

– Tovarășe maior, esența unui soldat înseamnă disciplina, trase Alekseiev concluzia. Te-am adus aici cu un motiv, dar trebuie să știu că îți vei îndeplini exact ordinele. Voi înțelege dacă nu poți.

Pe chipul maiorului nu se vedea nici un fel de emoție, dar mâna i se relaxă.

– Da, tovarășe general, și vă mulțumesc din suflet că m-ați adus aici. Va fi exact cum spuneți.

– Atunci vino. Avem treabă de făcut.

Mașina generalului aștepta deja. Alekseiev și Sorokin porniră pe centura interioară din jurul Moscovei centrale, care își schimbă numele la fiecare câțiva kilometri. Este botezată Șkalova acolo unde trece de Teatrul Steaua către stația de cale ferată Kursk.

Comandantul Diviziei 77 de Infanterie Motorizată moțâia. Avea un nou adjunct, un general de brigadă venit de pe front, care îl înlocuise pe colonelul mult prea bătrîn ca să mai dețină acel post. Discutaseră zece ore despre tacticile NATO, iar acum generalii profitau de oprirea neobișnuit de lungă din Moscova ca să tragă un pui de somn.

– Ce naiba mai e și asta??

Comandantul diviziei deschise ochii și dădu peste un general de patru stele care se uita mînios la el. Sări în picioare ca un cadet.

– Bună dimineța, tovarășe general!

– Bună dimineța și ție! *De ce dracu' doarme o divizie a Armatei sovietice pe o blestemată de cale ferată secundară în vreme ce oamenii mor în Germania??*

Alekseiev aproape că urlă la bietul om.

– Noi... noi nu putem pune trenurile în mișcare, e o problemă cu șinele.

– E o problemă cu șinele? Dar aveți vehiculele cu voi, nu?

– Trenul merge spre stația Kiev, unde vom schimba locomotivele pentru drumul pînă în Polonia.

– Voi aranja transportul pentru voi, explică Alekseiev ca unui copil neștiutor. Nu avem timp ca o divizie de război să stea pe loc. Dacă trenul nu se poate deplasa, voi puteți! Coborîți vehiculele de pe platforme, vă vom duce prin Moscova și veți ajunge singuri la stația Kiev. Și acum lăsați-vă somnul și puneți divizia în mișcare înainte de a găsi pe altcineva care o poate face!

Generalul era întotdeauna uimit ce rezultate putea avea un pic de lătrat la oameni. Alekseiev îl urmări pe comandantul diviziei urlînd la comandanții de regimente, care plecară urgent să urle la comandanții de batalioane. În zece minute, urletele ajunseră la nivel de comandanți de pluton. Zece minute după aceea, lănturile de fixare erau scoase de pe transportoarele de

infanterie BTR-60 și primul dintre ele coborî de pe platforma trenului și parcă în piața Korskogo din fața stației de cale ferată. Infanteriștii se urcară la bordul transportoarelor, arătînd foarte periculoși în echipamentele lor de luptă, cu armele în mîini.

– Aveți noii ofițeri de comunicații? întrebă Alekseiev.

– Da, mi-au înlocuit complet oamenii, confirmă comandantul diviziei.

– Bine. Am învățat plătind scump ce înseamnă securitatea comunicațiilor pe front. Noii tăi oameni te vor sluji bine. Și noii pușcași?

– O companie de veterani în fiecare regiment, plus alții împrăștiați individual în rîndul companiilor de pușcași.

Comandantul era mulțumit să dispună de noi ofițeri combatanți care să-i înlocuiască pe mai mulți dintre subordonații săi mai puțin pricepuți. Alekseiev îi trimisese în mod clar oameni buni.

– Bun, formează divizia în coloane de regimente. Haide să arătăm oamenilor din oraș ceva măreț, tovarășe. Să le arătăm cum trebuie să arate o divizie a Armatei Sovietice. Au nevoie de asta.

– Cum trecem prin oraș?

– Am obținut cîțiva grăniceri KGB pentru controlul traficului. Menține-ți oamenii în ordine, nu vreau să se piardă cineva!

Un maior veni în fugă.

– Gata de plecare în douăzeci de minute.

– Cincisprezece! insistă comandantul.

– Foarte bine, observă Alekseiev. Generale, te voi acompania. Vreau să văd cît de familiarizați sînt oamenii tăi cu echipamentele.

Mihail Sergetov ajunsese devreme pentru întrunirea Biroului Politic, așa cum îi stătea în obicei. La post se găseau gărzile obișnuite ale Kremlinului, o companie de infanterie cu armament ușor. Erau oameni din Divizia de Gardă Taman, trupe de ceremonie cu o instruire minimă în domeniul folosirii armamentului – o gardă pretoriană incapabilă să „muște“ care, precum multe alte unități de protocol, practica mai mult parada și lustruirea bocancilor, deși la Alabino dispunea de echipament complet de tancuri și tunuri. Adevărații gardieni ai Kremlinului erau grănicerii KGB și divizia de trupe MVD cu garnizoana în afara Moscovei. Era tipic pentru sistemul sovietic să existe trei formațiuni înarmate

loiale față de trei ministere diferite. Divizia Taman avea cele mai bune arme, dar era cea mai prost instruită. KGB-iștii erau cel mai bine instruiți, dar dispuneau doar de armament ușor. Trupele MVD, care aparțineau Ministerului de Interne, aveau tot arme ușoare și erau instruite mai degrabă ca o forță de poliție, dar erau compuse din tătari, fiind trupe de o ferocitate recunoscută și care nutreau o antipatie profundă față de etnicii ruși. Relația dintre cele trei forțe era mai mult decât complicată.

– Mihail Eduardovici?

– Ah. Era ministrul agriculturii. Bună dimineața, Filip Moiseievici.

– Sînt îngrijorat, zise omul încet.

– De ce?

– Mă tem că ei – Consiliul de Apărare – se gîndesc la folosirea armelor atomice.

– Nu pot fi atît de disperați.

„Dacă ești un agent provocator, tovarășe, atunci știi că mi s-a spus asta. Mai bine să aflu ce hram porți.“

Chipul slav, deschis la culoare, al omului nu se schimbă.

– Sper să aveți dreptate. Doar nu am reușit în sfîrșit să hrănesc țara asta ca să văd că o aruncă cineva în aer!

„Un aliat!“ își spuse Sergetov.

– Și dacă se supune la vot?

– Nu știu, Mișa, aș vrea să o facă. Prea mulți dintre noi ne lăsăm tîrîți de evenimente.

– Te vei ridica împotriva acestei nebunii?

– Da! Curînd voi avea un nepot și el trebuie să aibă o țară în care să crească, chiar dacă asta înseamnă să-mi dau viața!

„Iartă-mă, tovarășe, iartă-mă pentru toate lucrurile pe care le-am gîndit despre tine înainte.“

– Întotdeauna vii așa devreme, Mihail Eduardovici?

Kosov și ministrul apărării se iviră împreună.

– Eu și Filip trebuia să discutăm alocarea de combustibil pentru distribuția de hrană.

– Tu să-ți faci griji în legătură cu tancurile mele! Hrana poate aștepta.

Ministrul apărării trecu pe lîngă ei în sala de conferințe. Sergetov și compatriotul lui schimbă o privire.

Ședința se deschise zece minute mai târziu. O începu secretarul general, care imediat îndreptă discuția spre apărare.

– Trebuie să facem o mutare decisivă în Germania.

– Ne promiți chestia asta de săptămîni întregi! interveni Bromkovskii.

– De această dată va funcționa. Generalul Alekseiev va fi aici peste o oră ca să-și prezinte planul. Deocamdată vom discuta folosirea armelor nucleare tactice pe front și cum să preîntîmpinăm un răspuns NATO.

Sergetov era unul dintre cei care se păstrară impasibili la masă. Numără patru inși care afișară o groază evidentă. Discuția care urmă deveni încinsă.

Alekseiev merse alături de comandantul de divizie primii cîțiva kilometri, pînă dincolo de Ambasada Indiei și de Ministerul Justiției. Ultima clădire atrase o privire ironică din partea generalului. „Ce potriveală ca să trec prin fața acestei clădiri astăzi!“ Vehiculul de comandă avea în esență funcția unei stații imense de radio pe opt roți. Șase ofițeri de comunicații se găseau în spate, ca să permită comandantului conducerea diviziei chiar din acel loc. Ofițerii veneau de pe front și erau loiali ofițerilor care îi aduseseră înapoi.

Înaintarea se dovedea înceată. Vehiculele de luptă erau proiectate pentru viteză, dar viteza însemna distrugerea caldarîmului. Practic, orice ar fi mers cu mai mult de douăzeci de kilometri la oră risca să provoace găuri în asfalt. Așa cum era situația, mergeau înainte, atrăgînd mici grupuri de oameni care urmăreau, făceau cu mîna și salutau la trecerea soldaților. Procesiunea nu se desfășura cu aceeași precizie ca o paradă a gărzilor Taman, exersată zilnic. Chestia asta îi făcea pe civili să fie și mai entuziaști. Acum treceau soldați adevărați care mergeau pe front. De-a lungul itinerariului stăteau ofițeri KGB, care îi „sfătuiau“ pe ofițerii din miliția moscovită să lase divizia să treacă – le explicaseră motivul, anume incidentul de la calea ferată, iar milițienii de la circulație deveniseră extrem de zeloși să elibereze drumurile pentru soldații Patriei-Mamă.

Alekseiev se ridică prin trapa tunarului cînd coloana ajunsese în piața Nogina.

– Ai procedat bine aducându-ți oamenii la un asemenea nivel de instruire, îi spuse el comandantului de divizie. Vreau să cobor și să văd cum se descurcă restul trupelor duminică. Ne vom revedea la Stendal.

Alekseiev îi ordonă șoferului să nu se oprească. Sări din vehiculul de comandă cu agilitatea unui tânăr caporal și rămase în stradă, salutând vehiculele care treceau și pe ofițerii care ședeau mândri în ele. Trecură cinci minute până ce se ivi al doilea regiment. Alekseiev așteptă batalionul doi. Maiorul Sorokin se găsea în vehiculul de comandă al batalionului și se aplecă ca să apuce mîna generalului și să-l tragă la bord.

– Un om în vîrstă ca dumneavoastră s-ar putea răni, tovarășe general, îl avertiză Sorokin.

– Măi, armăsar tânăr! Alekseiev era mîndru de condiția lui fizică. Privi spre comandantul de batalion, un om abia venit de pe front. Gata?

– Sînt gata, tovarășe general.

– Amintiți-vă ordinele și mențineți controlul asupra oamenilor.

Alekseiev deschise cureaua de prindere a pistolului în teacă. Sorokin avea un pistol-mitralieră AK-47.

Se putea vedea acum Catedrala Sfîntul Vasile, cu colecția ei de turnuri și domuri de la capătul străzii Razina. Unul cîte unul, vehiculele din procesiune virară strîns la dreapta și trecură de vechea catedrală. În spatele lui, soldații din transportoarele de infanterie își țineau capetele sus, admirînd priveliștea. Era cel mai vechi model de BTR, căruia îi lipsea acoperișul.

„Acolo!“ își spuse Alekseiev. Poarta construită de Ivan cel Groaznic care ducea direct spre clădirea Consiliului de Miniștri. Chiar prin poartă, pe sub turnul cu ceas. Ceasul arăta zece și douăzeci. Ajunsese cu zece minute mai devreme la întîlnirea cu Biroul Politic.

– Oare am înnebunit cu toții? întrebă ministrul agriculturii. Credem că ne putem juca cu armele atomice ca și cu niște artificii?

„E un om bun, își zise Sergetov, dar n-a fost niciodată elocvent.“ Ministrul petrolului își frecă mîinile transpirate de pantaloni.

– Tovarășe ministru al apărării, ne-ai adus la limita distrugerii, rosti Bromkovskii. Iar acum vrei să trecem dincolo de ea după dumneata!

– E prea târziu ca să ne oprim, rosti secretarul general. Decizia a fost luată.

O explozie anulă afirmația.

– Acum! ordonă Alekseiev.

În spatele vehiculului de comandă, ofițerii de comunicații activară rețeaua radio a diviziei și anunțară o explozie la Kremlin. Un batalion de pușcași sub comanda personală a generalului Alekseiev urma să investigheze situația.

Alekseiev se pusese deja în mișcare. Trei transportoare BTR trecură prin poarta distrusă și se opriră la treptele din față ale clădirii Consiliului de Miniștri.

– Ce naiba se petrece aici? țipă Alekseiev la căpitanul gărzilor Taman.

– Nu știu – nu puteți fi aici, nu aveți voie, trebuie să...

Sorokin îl reduse la tăcere cu trei gloanțe. Maiorul sări din vehicul, aproape prăbușindu-se pe piciorul rănit, după care o luă la fugă spre clădire, cu generalul pe urme. Alekseiev se întoarse la ușă.

– Asigurați zona, asta e un complot de asasinare a Biroului Politic!

Ordinul fusese transmis în direcția trupelor care veneau în goană. Soldații din gărzile Taman alergau prin spațiile deschise dinspre vechea clădire a Arsenalului. Se auziră câteva focuri de avertisment. Gărzile ezitară, apoi un locotenent trase o întregă magazie de cartușe din pistolul-mitralieră și în interiorul zidurilor Kremlinului începu un schimb intens de focuri. Două unități de soldați sovietici, dintre care doar vreo zece oameni știau ce se petrece cu adevărat, începură să tragă, în timp ce membrii Biroului Politic urmăreau scena de la ferestre.

Lui Alekseiev nu-i convenea că Sorokin preluase conducerea, dar maiorul știa a cui viață era mai valoroasă. La etajul doi întâlنی un căpitan de gărzi și Sorokin îl ucise. Continuară să urce, cu Alekseiev și comandantul batalionului în urma maiorului, care căuta să-și amintească schema etajului patru al clădirii. Un alt militar – de această dată un maior – îi aștepta acolo cu o

mitralieră. Maiorul reuși să tragă o rafală, ratînd cînd ținta se adăpostea, dar Sorokin se rostogoli pe jos și îl ucise. Sala de conferințe se găsea la doar douăzeci de metri depărtare. Găsiră un colonel KGB care ridică brațele în sus.

— Unde e Alekseiev?

— Aici!

Generalul își ținea pistolul în mînă.

— La acest etaj nu mai sînt gărzi în viață, zise KGB-istul.

Tocmai ucisese patru oameni cu un pistol automat cu amortizor ascuns sub veston.

— Ușa.

Alekseiev îi făcu semn lui Sorokin. Maiorul nu izbi cu piciorul în ea. Ușa era descuiată și conducea într-o anticameră. Ușile duble de stejar de dincolo duceau spre locul în care se afla Biroului Politic.

Sorokin trecu primul.

Găsiră douăzeci și unu de bărbați în vîrstă sau de vîrstă medie, în principal stînd în picioare la ferestre pentru a urmări lupta de infanterie care se desfășura mai jos. Gărzile Taman staționate în Kremlin nu erau organizate pentru acest gen de asalt și nu aveau nici cea mai mică șansă de a învinge o companie de pușcași de elită.

Apoi intră Alekseiev, ținînd ferm pistolul în mînă.

— Tovarăși, vă rog să vă înapoiați la locurile dumneavoastră. Evident, sîntem martori la un complot care vizează cucerirea Kremlinului. Din fericire, tocmai veneam spre întrunire cînd am fost depășit de această coloană de soldați. Stați jos, tovarăși! ordonă generalul.

— Ce naiba se petrece aici? întrebă ministrul apărării.

— Acum treizeci și patru de ani, cînd am intrat la școala militară, am jurat să apăr statul și Partidul de toți inamicii, zise Alekseiev cu răceală. Inclusiv de cei care îmi distrug țara pentru că nu știu ce naiba altceva să facă! Tovarășe Sergetov? Ministrul petrolului arată spre doi oameni. Voi, tovarăși, și tovarășul Kosov veți rămîne. Ceilalți veți pleca cu mine peste cîteva minute.

— Alekseiev, ți-ai semnat condamnarea la moarte, zise ministrul de interne.

Omul întinse mîna după telefon. Maiorul Sorokin își ridică arma și distruse telefonul cu o singură rafală.

– Să nu mai repetați greșeala. Vă putem omorî foarte ușor pe toți. Ar fi mult mai convenabil decît ceea ce avem noi de gînd. Alekseiev așteaptă o clipă. Un alt ofițer intră în încăpere și dădu din cap. Acum vom pleca, tovarăși. Dacă vreunul dintre voi încearcă să vorbească cu cineva, veți fi cu toții executați pe loc. Doi cîte doi – începeți să mergeți!

Colonelul KGB care tocmai pusese cea de-a doua bombă în Kremlin scoase primul grup de prizonieri.

După plecarea lor, Sergetov și Kosov se apropiară de general.

– Bine lucrat, zise directorul KGB. Lucrurile sînt pregătite la Lefortovo. Oamenii de acolo sînt cu toții ai mei.

– Nu mergem la Lefortovo. O schimbare de plan, anunță Alekseiev. Vor merge la vechiul aeroport și după aceea îi voi trimite cu elicopterul spre o tabără militară comandantă de cineva în care *eu* am încredere.

– Dar am aranjat totul!

– Sînt convins. El e noul meu ajutor, maiorul Sorokin. Maiorul Sergetov este chiar acum în acea tabără, efectuînd aranjamentele finale. Spuneți-mi, tovarășe director, Sorokin vi se pare cunoscut?

Omul *arăta* oarecum cunoscut, dar Kosov nu-l putea localiza exact.

– Era căpitan – de atunci a fost promovat pentru fapte de curaj – în Divizia 76 Aeropurtată de Gardă.

– Da?

Kosov sesiza pericolul, dar nu și motivul.

– Maiorul Sorokin avea o fată în rîndul Tinerilor Octombriști. Divizia '76 are cartierul general la Pskov, explică Alekseiev.

– Pentru mica mea Svetlana, zise Sorokin, care a murit cu fața sfîrtecătă.

Kosov nu avu timp să vadă decît țeava armei și un fulger alb. Sergetov se îndepărtă și se uită șocat la Alekseiev.

– Chiar dacă ați avut dreptate să aveți încredere în acest KGB-ist, eu nu accept ordine de la nici unul. Vă las o companie de soldați loiali. Trebuie să pun mîna pe controlul armatei. Treaba dumneavoastră este să preluați controlul asupra aparatului de partid.

– Cum putem avea încredere în dumneavoastră? întrebă omul de la agricultură.

– De-acum ar trebui să fim pe drum ca să controlăm liniile de comunicații. Totul va fi executat în conformitate cu planul nostru. Se va anunța o tentativă de răsturnare a guvernului, prevenită de trupe loiale. Mai târziu, în cursul zilei veți apărea la televiziune. Trebuie să plec. Noroc.

Îndrumate de ghizi KGB, batalioanele motorizate se îndreptară spre televiziune, stațiile radio și principalele centrale telefonice. Se deplasau rapid acum, răspunzând la apeluri de urgență ca să asigure orașul împotriva unui număr necunoscut de contrarevoluționari. De fapt, n-aveau nici cea mai mică idee ce făceau, dar știau că au ordine de la un general de patru stele. Ofițerilor de la Divizia 77 de Infanterie Motorizată le era suficient afit. Echipele de comunicații se descurcaseră bine. Ofițerul politic al diviziei apărură în clădirea Consiliului de Miniștri și găsi patru membri ai Biroului Politic la telefoane, dînd ordine. Lucrurile nu erau așa cum ar fi trebuit, dar oamenii partidului păreau să țină lucrurile sub control. Individul află că ceilalți membri fuseseră uciși sau răniți într-un atac mîrșav executat chiar de către gărzile Kremlinului! Directorul KGB detectase complotul la timp, doar cît să cheme trupele loiale, dar murise eroic în rezistența împotriva atacatorilor. Toate acestea nu prea aveau sens pentru politrucul diviziei, dar nici nu trebuia să aibă sens. Ordinele lui aveau logică, așa că le transmise prin radio comandantului diviziei.

Sergetov era surprins cît de ușor se desfășurau evenimentele. Numărul oamenilor care știau ce se petrecuse în realitate nu depășea două sute. Lupta se desfășurase în întregime între pereții Kremlinului și, în vreme ce mulți auziseră zgomotele, povestea spusă explica totul de minune pentru moment. Sergetov avea cîțiva prieteni în Comitetul Central și aceștia făcură exact ce li se spusese în caz de urgență. Pînă la sfîrșitul zilei frîiele puterii erau împărțite între trei oameni de Partid. Ceilalți membri ai Biroului Politic ajunseseră sub pază armată strictă în afara orașului, maiorul Sorokin răspunzînd de paza lor. Fără nici un fel de instrucțiuni de la ministrul lor de interne, trupele MVD primeau ordinele de la Biroul Politic, în vreme ce trupele KGB ezitau, lipsite de lideri. Era ironia finală a sistemului sovietic care, fără cap, nu se putea salva pe sine. Controlul omnipotent al Biroului

Politic asupra tuturor aspectelor vieții sovietice îi împiedica acum pe oameni să pună întrebări cărora trebuia să li se răspundă înainte de începerea oricărei rezistențe organizate, și fiecare oră scursă îi conferea lui Sergetov și clicii lui mai mult timp ca să-și consolideze puterea. Sergetov îl avea pe bătrînul, dar distinsul Piotr Bromkovskîi ca să conducă aparatul de stat și ca să acționeze ca ministru al apărării. Ținut minte în armată ca un comisar căruia îi păsa de oamenii alături de care lupta, Petia dispuse de mijloacele necesare ca să-l ungă pe Alekseiev ca ministru adjunct și șef al Marelui Stat-Major. Filip Moiseievici Krilov reținu agricultura și dobîndi afacerile interne. Sergetov avea să acționeze ca secretar general al Partidului. Cei trei oameni formau o troică stabilă, care avea să apară în fața compatrioților pînă ce puteau fi aduși oameni noi la conducere. Mai rămînea o sarcină enormă de rezolvat.

O plimbare prin pădure

BRUXELLES, BELGIA

Nu există frică mai firească decît cea de necunoscut și ea e cu atît mai mare cu cît mai teribil este acel necunoscut. SACEUR avea patru rapoarte de informații aliniate pe biroul lui. Singurul lucru asupra căruia toate patru cădeau de acord era că nimeni nu știa ce se întîmplă, dar era posibil să fie de rău.

„Și pentru o asemenea concluzie am nevoie de experți?” se întrebă SACEUR.

Cîteva date transmise de un satelit îl informau că în Moscova avuseseră loc ceva lupte și existaseră deplasări de trupe către centrele de comunicații, dar televiziunea și radioul de stat își menținuseră programul normal timp de douăsprezece ore, pînă la ora cinci dimineața, ora Moscovei, cînd se transmisese un comunicat oficial legat de evenimente.

„O tentativă de lovitură de stat a ministrului apărării? Astea n-ar trebui să fie vești bune și faptul că a fost dejucată reprezintă doar parțial ceva bun.” Stațiile de monitorizare tocmai auziseră un discurs scurt al lui Piotr Bromkovskîi, cunoscut ca ultimul stalinist dur. Era un discurs de îndemnare a populației să-și mențină calmul și să-și păstreze încrederea în Partid.

„Oare ce naiba înseamnă asta?” se întrebă SACEUR.

– Am nevoie de informații, îi spuse el șefului de la informații. Ce știm despre structura de comandă rusească?

– Alekseiev, noul comandant al Zonei de Vest, nu este la postul lui de comandă. Asta e o veste bună pentru noi, de vreme ce atacul nostru este programat peste zece ore.

În acea clipă bîzii telefonul de pe biroul lui SACEUR.

– Ți-am spus, fără apeluri – da, zi-i înainte, Franz... Patru ore? Potsdam. Încă nici un răspuns. Te caut eu peste puțin timp. SACEUR închise. Tocmai am primit un mesaj prin radio că șeful de Stat Major sovietic vrea să se întâlnească de urgență cu mine în Potsdam.

– Vrea „de urgență“, *Herr General*?

– Asta spunea mesajul. Pot merge cu elicopterul și ei vor furniza o escortă de elicoptere pînă la locul de întâlnire. SACEUR se lăsă pe spătarul scaunului. Presupui că vor să mă împuște pentru că am făcut o treabă așa de bună?

Comandantul suprem al aliaților din Europa își permise un zîmbet ironic.

– Trupele lor se adună la nord-est de Hanovra, observă șeful informațiilor.

– Știu, Joachim.

– Nu vă duceți, zise omul. Trimiteți un reprezentant.

– De ce nu a cerut așa ceva? se întrebă SACEUR. În mod normal așa se procedează.

– Se grăbește, zise Joachim. Ei nu au cîștigat. Încă n-au pierdut nimic, dar ofensiva lor a fost stopată și continuă să aibă probleme cu combustibilul. Dacă la Moscova puterea a fost preluată de o structură cu totul nouă? Presa se închide în vreme ce se încearcă consolidarea puterii, și atunci e firesc să dorească încetarea ostilităților. Nu au nevoie de griji suplimentare. Este un moment prielnic să atacăm în forță, trase el concluzia.

– Cînd sînt disperați? se miră SACEUR. Încă mai au la dispoziție o mulțime de rachete nucleare. Ceva tipare de activitate sovietică în acest sens, ceva care pare neobișnuit?

– Nimic în afara noilor divizii de rezervă care sosesc pe front. „Dacă aş putea opri blestematul ăsta de război?“

– Mă duc.

SACEUR apucă telefonul și îl informă pe secretarul general al Consiliului Atlanticului de Nord de decizia lui.

* * *

Deveneai ușor îngrijorat când vedeai o pereche de elicoptere rusești de atac zburînd în formație strînsă. SACEUR rezistă tentației de a privi pe geam către ele și se concentrează asupra dosarelor informative din fața lui. Avea cu el dosarele oficiale NATO a cinci dintre comandanții superiori sovietici. Habar n-avea cu cine anume se întâlnea. Aghiotantul stătea în fața generalului. El își permitea să privească pe geam.

POTSDAM; REPUBLICA DEMOCRATĂ GERMANĂ

Alekseiev se plimba nervos, iritat că era departe de Moscova, unde noii șefi de partid – chiar dacă erau membri cu state vechi de activitate în partid – încercau să lege lucrurile laolaltă. „Idiotul ăla a întrebat cum pot să aibă încredere în mine!” își spuse el. Revizui informațiile pe care le primise asupra omologului său din NATO. Vîrsta, cincizeci și nouă de ani. Fiu și nepot de militari. Tatăl fusese ofițer de parașutiști și fusese ucis de nemți la vest de St. Vith în timpul Bătăliei de pe Bulge. Absolvent de West Point, al cincisprezecelea din clasa lui. A fost în Vietnam, patru misiuni, ultima în calitate de comandant al Diviziei 101 Aeropurtate; privit de nord-vietnamezi ca un tactician neobișnuit de periculos și de inovator – „a dovedit din plin asemenea calități”, mormăi Alekseiev pentru sine. Licențiat în relații internaționale, presupus a avea talente deosebite pentru limbi străine. Căsătorit, doi fii și o fiică, nici unul dintre aceștia aflați sub arme – „probabil că cineva decisese că ajungeau trei generații de militari în familie”, își spuse Alekseiev – patru nepoți. „Patru nepoți... cînd un om are nepoți...” Îi plăceau jocurile de noroc cu cărți, singurul lui viciu cunoscut. Un băutor moderat. Fără deviații sexuale cunoscute. Alekseiev zîmbise citind asta în raportul informativ. „Sîntem amîndoi prea bătrîni pentru astfel de prostii! Și cine mai are timp de așa ceva?”

Zgomotul rotoarelor de elicopter se făcu auzit printre copaci. Alekseiev stătea într-un mic luminiș, lîngă un vehicul de comandă. Echipajul acestuia se găsea ascuns în copaci, împreună cu un pluton de pușcași. Nu părea probabil, dar NATO putea folosi

oportunitatea ca să atace și să ucidă – „nu, nu sîntem atît de nebuni și nici ei nu sînt“, își spuse generalul.

Era unul dintre noile lor elicoptere Blackhawk. Aeronava semnaliză și se așează cu grație pe pajiștea ierboasă, cu cele două elicoptere rusești Mi-24 descriind cercuri deasupra. Ușa nu se deschise imediat. Pilotul opri motoarele și rotorului îi trebui două minute ca să înțepenească. După aceea ușa se deschise și generalul ieși, cu capul descoperit.

„Cam înalt pentru un parașutist“, gîndi Alekseiev.

SACEUR și-ar fi putut lua cu el Colt-ul 45 care îi fusese dat în Vietnam, dar judecase că e mai bine să-l impresioneze pe rus venind neînmarmat, în ținută obișnuită. Patru stele negre îi împodobeau gulerul și insignele de parașutist de elită și infanterist combatant îi erau cusute pe partea stîngă a pieptului. Pe partea dreaptă se vedea o plăcuță simplă cu numele: ROBINSON. „Nu trebuie să fac paradă, Ivan. Eu am cîștigat oricum.“

– Spune oamenilor din pădure să se dea jos și să se retragă.

– Dar, tovarășe general!

Era un secretar nou, care nu-l cunoștea încă bine pe general.

– Repede. Dacă o să am nevoie de interpret, am să fac semn din mîna.

Alekseiev porni spre comandantul NATO. Aghiotanții se îndreptară din instinct unul către celălalt.

Se schimbă salutarile militare de rigoare, dar nici unul nu întinse primul mîna.

– Dumneata ești Alekseiev, zise generalul Robinson. Mă așteptam la altcineva.

– Mareșalul Buharin se retrage – rusa dumitale este excelentă, generale Robinson.

– Mulțumesc, generale Alekseiev. Acum cîțiva ani am devenit interesat de piesele lui Çehov. O piesă bună de teatru se poate înțelege cu adevărat numai dacă o auzi în limba ei originală. De atunci am citit destulă literatură rusă.

Alekseiev dădu din cap.

– Cu atît mai bine pentru înţelegerea inamicului tău. Trecu pe engleză. Un gest foarte amabil din partea dumitale. Facem cîtiva paşi împreună?

– Cîţi oameni ai în copaci?

– Un pluton de puşcaşi. Alekseiev reveni la rusă. Robinson stăpînea mai bine rusa decît stăpînea el engleza şi Paşa îşi demonstrase deja punctul de vedere. De unde era să ştim ce răsărea din elicopterul ăla?

– Adevărat, admise SACEUR. „Stăteai în spaţiu deschis – ca să-mi arăţi că nu ţi-e teamă de nimic.“ Despre ce vom discuta?

– Poate despre o încetare a ostilităţilor.

– Ascult.

– Ştiţi cu siguranţă că nu am avut nici un amestec în declanşarea acestei nebunii.

Robinson îşi răsuci capul.

– Care soldat începe aşa ceva, generale? Noi doar ne vărsăm sîngele, dar încasăm învinuirile. Tatăl dumitale a fost soldat, nu?

– Tanchist. A avut mai mult noroc decît tatăl dumitale.

– Adesea doar despre asta e vorba, nu? Despre noroc.

– Nu le putem explica liderilor noştri politici aşa ceva.

Alekseiev aproape că zîmbi, pînă ce îşi dădu seama că îi oferise lui Robinson o deschidere.

– Cine sînt liderii dumitale politici? Dacă vom ajunge la o înţelegere care să funcţioneze, trebuie să fiu capabil să transmit liderilor mei cine e la conducere.

– Secretarul general al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice este Mihail Eduardovici Sergetov.

„Cine?“ se miră SACEUR. Nu-şi amintea de acest nume. Îşi împrăştiase memoria cu toţi membrii plini ai Biroului Politic, dar acest nume nu se regăsea pe listă. Începu să tragă de timp.

– Ce naiba s-a întîmplat?

Alekseiev zări nedumerirea pe chipul lui Robinson şi, de această dată, îşi permise un zîmbet. „Habar n-ai cine e, nu, tovarăşe general? Uite o necunoscută pentru tine la care să te gîndeşti.“

– Aşa cum vă place vouă, americanilor, să spuneţi, sosise vremea pentru o schimbare.

„Cine te-a învăţat să joci pocher, fiule? se întrebă SACEUR. Dar eu am aşi peste popi. Tu ce ai?“

– Care e propunerea dumitale?

– Nu știu cum să fiu diplomat, ci doar soldat, zise Alekseiev. Propunem încetarea ostilităților, urmată de retragerea în etape către pozițiile de dinainte de război în decurs de două săptămîni.

– În două săptămîni pot obține asta și fără încetarea ostilităților, răspunse Robinson cu răceală.

– Cu costuri și riscuri mari, evidenție generalul rus.

– Știm că nu mai aveți combustibil. Întreaga voastră economie s-ar putea prăbuși.

– Da, generale Robinson, și dacă armata noastră se duce de rîpă, așa cum susții dumneata, vom avea o singură opțiune de salvare a statului.

– Țara dumitale a lansat un război de agresiune împotriva alianței NATO. Vă imaginați că vă putem lăsa să reveniți la starea de dinainte fără nimic altceva? Întrebă încet SACEUR. Generalul încerca din răspuțuri să-și mențină emoțiile sub control. Deja avusese o scăpare și asta însemna prea mult. Și să nu-mi aduceți în discuție complotul ăla cu bombă din Kremlin – știți prea bine că noi n-am avut nici un amestec în treaba asta.

– V-am explicat că eu n-am nici un amestec. Eu urmez ordine. La ce v-ați fi așteptat, ca Biroul Politic să nu facă nimic în vreme ce economia noastră națională risca să se oprească? Ce fel de presiuni politice ați fi exercitat asupra noastră, ei? Dacă ați fi știut despre problemele noastre petroliere...

– N-am știut pînă acum cîteva zile.

„A funcționat *maskirovska*? ”

– De ce nu ne-ați spus că aveți nevoie de petrol? Întrebă Robinson.

– Și ni l-ați fi dat, pur și simplu? Robinson, eu nu am studiat dumitale în relații internaționale, dar nu sînt chiar atît de prost.

– Am fi cerut și am fi primit ceva concesiuni – dar nu credeți că așa am fi prevenit tot acest dezastru?

Alekseiev rupse o frunză dintr-un copac. Se uită la ea cîteva clipe, la minunata rețea de vene vegetale, prin care totul se interconectează cu totul. „Tocmai ai ucis o altă ființă vie, Pașa.”

– Presupun că Biroul Politic nu s-a gîndit niciodată la asta.

– Au lansat un război de agresiune, repetă Robinson. Cîți au murit din cauza lor?

– Oamenii care au luat acea decizie sînt arestați. Vor fi judecați în Tribunalul Poporului pentru crime împotriva Statului.

Tovarășul Sergetov s-a ridicat împotriva războiului și și-a riscat viața, ca și mine, ca să-i pună capăt.

— Îi vrem. Vom reînființa Tribunalul de la Nürnberg și îi vom judeca pentru crime împotriva umanității.

— Îi veți putea avea doar după ce terminăm noi cu ei. Va fi un proces lung, generale Robinson, adăugă Alekseiev. Ambii bărbați vorbeau acum ca niște soldați, nu ca niște diplomați. Credeți că țările voastre au suferit? Într-o zi vă voi povesti despre suferințele îndurate de noi din pricina acestor oameni corupți!

— Și junta dumitale va schimba toate astea?

— De unde să știu? Cert e că vom încerca. În orice caz, asta nu intră în preocupările voastre!

„Pe naiba, nu intră!“

— Vorbiți cu mare încredere pentru reprezentantul unui guvern nou și foarte șubred.

— Și dumneavoastră, tovarășe general, vorbiți cu foarte multă încredere pentru un om care acum două săptămîni era în pragul înfrîngerii! Vă amintiți ce spuneți despre noroc? Puteți să ne presați cît vreți. Uniunea Sovietică nu mai poate învinge, dar ambele tabere pot continua să piardă. Știți cît de aproape de catastrofă am fost. Aproape că v-am învins. Dacă blestemele alea de bombardiere invizibile ale voastre nu ne-ar fi distrus podurile în prima zi sau dacă noi am fi reușit să distrugem încă trei sau patru convoaie de-ale voastre, acum aș fi dictat termenii de pace.

„Zi mai bine unu sau două convoaie, își reaminti Robinson. Atît de aproape ați fost.“

— Eu vă ofer încetarea focului, repetă Alekseiev. Ar putea începe chiar de la miezul nopții. După asta, în decurs de două săptămîni, revenim la liniile noastre de dinainte de război și omorurile vor înceta.

— Schimburi de prizonieri?

— Putem face asta mai încolo. Deocamdată, cred că Berlinul este locul potrivit pentru schimb.

Așa cum era de așteptat, Berlinul rămăsese în mare parte neatins de război.

— Cum rămîne cu civilii germani rămași în spatele liniilor voastre?

Alekseiev se gîndi la asta cîteva clipe.

– Pot pleca liberi după încetarea focului. Ba chiar mai bine, voi permite trecerea proviziilor de hrană prin liniile noastre către ei, sub supravegherea noastră.

– Și cum rămîne cu relele tratamente aplicate civililor germani?

– Asta e treaba mea. Oricine a încălcat regulamentele de comportare pe cîmpul de luptă va fi trimis în fața Curții Marțiale.

– De unde știu că nu veți folosi cele două săptămîni ca să pregătiți o nouă ofensivă?

– Și eu de unde știu că nu veți lansa contraatacul pe care l-ați programat pentru mîine? replică Alekseiev.

– De fapt, pentru cîteva ore din acest moment, admise Robinson. Liderii dumitale politici se vor supune acestor termeni?

– Da. Dar ai dumitale?

– Trebuie să le prezint situația, dar am autoritatea să aprob o încetare a focului.

– Atunci decizia e la dumneata, generale Robinson.

Secretarii generalilor stăteau neliniștiți împreună la marginea copacilor. Scena era urmărită și de un pluton de pușcași sovietici și de echipajul elicopterului american. Generalul Robinson întinse mîna.

– Slavă Domnului, zise aghiotantul rus.

– *Da*, fu de acord omologul său american.

Alekseiev scoase o sticlă de jumătate de litru de votcă din buzunarul de la spate.

– Nu am băut nimic de cîteva luni, dar noi, rușii, nu putem încheia un acord fără ceva de băut.

Robinson luă un gît și înapoie sticla. Alekseiev făcu la fel, după care aruncă sticla înspre un copac. Aceasta rămase intactă. Ambii bărbați izbucniră în hohote puternice de rîs. Se simțeau amîndoi cuprinși de un val de ușurare pentru acordul pe care tocmai îl încheiaseră.

– Știi, Alekseiev, dacă am fi fost diplomați, și nu soldați...

– Da, de asta sînt aici. Un război e mai ușor de oprit de oamenii care îl înțeleg bine.

– Ai acest drept.

– Spune-mi, Robinson... Alekseiev făcu o pauză, amintindu-și primul nume al americanului, Eugene; numele tatălui, Stephen.

Așadar, spune-mi, Evgheni Stepanovici, când am realizat străpungerea la Alfeld, cât de aproape...

– Foarte. Suficient de aproape ca nici măcar eu să nu mai știu sigur. Ajunsesem cu proviziile la cinci zile la un moment dat, dar două convoaie au reușit să treacă aproape neatinse și asta ne-a menținut în luptă. Robinson se opri din mers. Ce vei face cu țara ta?

– Nu-ți pot spune, pentru că nu știu. Nici tovarășul Sergetov nu știe. Dar Partidul trebuie să răspundă în fața oamenilor. Liderii trebuie să dea socoteală cuiva. Am învățat cel puțin această lecție.

– Trebuie să plec. Pavel Leonidovici, îți doresc noroc. Poate că, mai târziu...

– Da, poate că mai târziu...

Își strînseră din nou mâinile.

Alekseiev îl urmări pe SACEUR cum își cheamă aghiotantul, care strînse mâna omologului său rus. Împreună, cei doi se urcară în elicopter. Rotorul se trezi la viață, după care aeronava se ridică de la sol. Elicopterul Blackhawk dădu ocol luminișului o dată, ca să ofere elicopterelor de escortă timp să i se alăture, apoi porni spre vest.

„Nu vei afla niciodată, Robinson, gîndi Alekseiev, zîmbind pentru sine, singur în luminiș. Nu vei ști niciodată că atunci cînd Kosov a murit, n-am putut găsi codurile lui personale de control al armelor noastre nucleare. Ar mai fi durat cel puțin încă o zi pînă ce le-am fi putut folosi.“ Generalul și secretarul său se duseră spre vehiculul de comandă, unde Alekseiev transmise un scurt raport radio ce urma să fie retransmis spre Moscova.

SACK, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI

Colonelul Ellington îl ajută pe Eisly să iasă dintre copaci. Ambii trecuseră prin instructaje de supraviețuire în condiții ostile, un curs atît de dur, că Ellington jurase să renunțe la cariera de aviator, dacă ar mai fi fost obligat să treacă încă o dată prin el. Și tocmai de aceea, acum își amintea perfect acele lecții. Așteptase paisprezece ore doar ca să traverseze un blestemat de drum. Calculase în minte că erau 24 de kilometri din locul în care se prăbușiseră pînă la liniile prietene. O simplă plimbare la țară,

care se transformase într-o săptămână de stat ascuns, băut apă din pîraie ca animalele și deplasări de la un copac la altul.

Acum se aflau la marginea unui teren deschis. Era întuneric și surprinzător de liniște. Oare rușii se retrăseseră din acea zonă?

– Hai să încercăm, Duke, zise Eisly.

Îl durea spatele și acum putea merge doar ajutat.

– Bine.

Înaintau cît de repede puteau. Parcurseseră o sută de metri cînd în jurul lor se văzură mai multe umbre.

– Rahat! șopti Eisly. Îmi pare rău, Duke.

– Și mie, fu colonelul de acord.

Nici măcar nu se gîndi să întindă mîna după revolver. Numără cel puțin opt oameni și toți păreau înarmați cu puști. Oamenii se strînseră repede în jurul americanilor.

– *Wer sind sie?* întrebă o voce.

– *Ich bin amerikaner*, răspunse Ellington. „Slavă Domnului – sînt germani.“ Nu erau. Forma căștilor le dezvălui acest amănunt o clipă mai tîrziu.

„La naiba! Eram așa de aproape!“

Locotenentul rus examinează chipul colonelului cu o lanternă. Ciudat, omul nu îi luă revolverul lui Ellington. Apoi se petrecu ceva și mai ciudat. Locotenentul își aruncă brațele în jurul ambilor americani și îi sărută pe obraji. Apoi le indică încotro era vestul.

– Într-acolo, doi kilometri.

– Nu te certa cu omul, Duke, șopti Eisly.

În vreme ce se îndepărtau, simțeau privirile rușilor ațintite asupra lor. Cei doi aviatori ajunseră în liniile prietene o oră mai tîrziu, unde aflară de încetarea focului.

USS INDEPENDENCE

Grupul de nave se îndrepta spre sud-vest. Încă o zi și ar fi fost pe poziții de lovire a bazelor sovietice din jurul Murmansk-ului. Toland tocmai parcurgea estimările legate de numărul avioanelor rusești de vînătoare și de forța lansatoarelor SAM cînd află de ordinul de rechemare. Închise dosarul și îl puse înapoi în seif, apoi coborî sub punte ca să-l anunțe pe maiorul Hapaiev că aveau, într-adevăr, amîndoi să trăiască spre a-și revedea familiile.

ATLANTICUL DE NORD

Avionul-spital C-9 Nightingale zbura tot spre sud-vest, îndreptându-se către baza aeriană Andrews de lângă Washington D.C. Aeronava era plină cu infanteriști de marină răniți de pe urma ultimei bătălii din Islanda, plus un locotenent de aviație și un civil. Echipajul avionului se opusese să transporte civilul, pînă ce un general cu două stele le explicase în stația radio că toți pușcașii marini aveau să o socotească o jignire personală dacă *cineva* o îndepărta pe doamna de la căpățiul locotenentului. Acum Mike era treaz în cea mai mare parte a timpului. Piciorul lui avea încă nevoie de operație – tendonul lui Ahile era rupt – dar nimic din toate astea nu mai conta. Peste patru luni și jumătate avea să devină tată. Iar după aia puteau plănuși și un copil al lor.

NORFOLK, VIRGINIA

O'Malley zburase deja la țarm, luîndu-l pe reporter cu el. Morris spera ca omul de la Reuters să-și poată scrie ultimul articol de război înainte de a trece la altceva – fără îndoială, un articol despre situația de după război. *Reuben James* escortase *America* pînă la Norfolk pentru reparații. Morris se uită de pe punte spre portul pe care îl cunoștea atît de bine, avînd grijă la flux și la viteza vîntului în timp ce își trăgea fregata la chei. Cu o parte a minții se gîndea la ce însemnaseră toate cele trăite.

O navă pierdută, prieteni dispăruți, morți provocate de el și la care fusese el însuși martor...

– Cîrma la mijloc, ordonă Morris.

O briză dinspre sud o ajuta pe *Reuben James* să se apropie de chei.

În spate, un marinar aruncă o parîmă oamenilor de pe țarm. Ofițerul însărcinat cu acostarea făcu semn unui subofițer, care apăsă butonul sistemului de anunțare.

„Ce au însemnat toate cele trăite, decise Morris, e că totul s-a terminat...”

Din difuzoare se auzi un păcănit, apoi vocea subofițerului:

– Acostăm...